

karanlık kitaplık

JOE HILL

ŞE7T4N

ithaki

"*ŞE7T4N* capcanlı, sürprizli ve çarpıcı."
—*Jeff VanderMeer*

Joe Hill, *ŞE7T4N*'da, sadece kendisinin yazabileceği bir canavarla tanıştırıyor bizi: Charlie Manx. Oyun, mutluluk, merhamet gibi kavramları çok yanlış anlayan, ruh emici bir adam. Ülkeyi gezerek çocuk kaçıran, kötücül bir kuvvet. En büyük silahı: Düşüncenin yarattığı yollarda ilerleyen, istemediği kimsenin fark edemediği, Wraith model bir Rolls Royce. Plakası: ŞE7T4N. Mesken bellediği doğaüstü, tüyler ürpertici o diyar: Karın yağmayı hiç bırakmadığı, NOELİSTAN. Ancak dünya sadece canavarlardan ibaret değil.

Victoria McQueen'in bir yeteneği var. Kaybolmuş şeyleri bulabiliyor: bilezikleri, fotoğrafları, bazı soruların cevaplarını. Bisikletine bindiğinde karşısına hep o üstü kapalı köprü çıkıyor. Köprüyü geçtiğinde ise nereye gitmesi gerekiyorsa orada buluyor kendini. Mesela Vic bir gün kapalı köprüyü geçince Manx çıkıyor karşısına. 90'lı yıllardan, 2000'lere kadar ilerleyen bu acayip serüven de o gece başlıyor.

Yollara dikkat edin. Nereye çıktıkları belli değil.

Çeviren: Esat Ören

www.ithaki.com.tr

ithaki

/ithakiyayinlari

JOE HILL

ŞE7T4N, İtfaiyeci, Boynuzlar ve *Kadife Kutudaki Hayalet* romanlarının yanı sıra *20th Century Ghosts* ve *Strange Weather* adlı öykü derlemeleriyle 21. yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olan Joe Hill bu eserleriyle hem çoksatanlar listesinde zirvede yer aldı hem de ödüller kazandı. *Locke & Key* adlı çizgi roman serisiyle de Eisner Ödülü'ne layık görülen yazar New Hampshire'da yaşıyor.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

ŞE7T4N

Joe Hill
Orijinal Adı: *NOS4A2*

İthaki Yayınları - 1482
Karanlık Kitaplık - 17

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Emre Aygün, Alican Saygı Ortanca*
Kapak İllüstrasyonu: *Yağız Eyiişleyen, Hamdi Akçay*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *Hamdi Akçay, B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-939-3

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Esat Ören, 2019
© İthaki, 2019
© Joe Hill, 2013

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr www.ithaki.com.tr www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

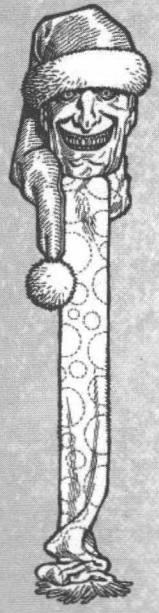
Joe Hill

ŞE7T4N

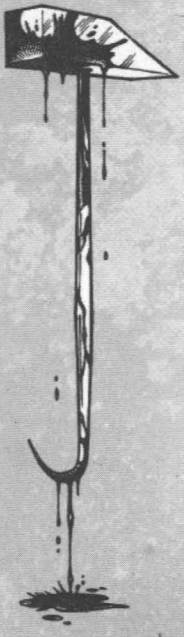
Çeviren
Esat Ören

ithaki

uslu

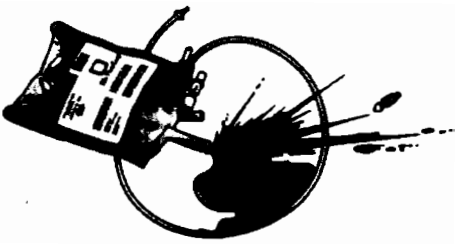
yaramaz

Anneme – işte hikâye kraliçesi için haşin bir makine

Die Todten reiten schnell
(Çünkü ölüler hızlı yol alırlar)
—"Lenore," Gottfried Bürger

GİRİŞ

MUTLU NOELLER
ARALIK 2008

FCI Englewood, Colorado

Hemşire Thornton, Charlie Manx'e getirdiği bir torba sıcak kanla uzun dönem bakım koğuşuna uğradığında saat sekize geliyordu.

Vardiyasının sonuna gelmişti, aklı başka yerde olduğu için işini ezberden yapmaktaydı. Oğlu Josiah'ya ne zamandır çok istediği o Nintendo DS oyununu almaya nihayet karar vermişti, şimdi de oyunu alacağı Toys "R" Us mağazasına kapanış saatinden önce yetişip yetişemeyeceğini kestirmeye çalışıyordu.

Birkaç haftadan beri oğlunun bu isteğine karşı direnmesinin felsefi nedenleri vardı. Çocuğun bütün arkadaşlarının bu oyuna sahip olması umurunda değildi. Çocukların her yere ellerinde böyle video oyunlarıyla gitmeleri hiç hoşuna gitmezdi. Ellen Thornton ufacık çocukların ekran başına kapanıp gerçek dünyayı bir yana atarak eğlencenin sadece yeni öldürme biçimleri yaratmaktan ibaret olduğu hayal dünyasına kapılmalarından nefret ediyordu. Hep kitapları seven, onunla Scrabble oynayan, birlikte uzun yürüyüşlere çıkmaktan hoşlanan bir çocuğu olsun istemişti. Oğlu bu hayalinden ne kadar uzaktı!

Ellen elinden geldiğince direnmişti ama dün öğleden sonra Josiah'yı yatağın üstünde oturmuş, elindeki eski cüzdanla bir Nintendo DS'ymiş gibi oynarken bulmuştu. Oğlu Donkey Kong'un bir resmini kesip çıkarmış, bunu cüzdanın fotoğraf saklanan saydam cep kısmına sokmuştu. Hayali düğmelere basıp patlama sesleri çıkarıyordu. Josiah'nın Büyük Gün geldiğinde eline geçeceği kesin olan oyuncağa şimdiden sahipmiş gibi kendini kandırması Ellen'ın yüreğine oturmuştu. İstediği kadar çocuklar için neyin sağlıklı neyin sağlıksız

olduğuna dair fikir yürütebilirdi ama Noel Baba onunla aynı fikirde olmak zorunda değildi.

Aklı başka yerlerde olduğu için yatağın kenarındaki serum askısına uzanana kadar Charlie Manx'te neyin farklı olduğunu anlayamadı. Adam tam o sırada canı sıkılıyormuş gibi derin bir iç geçirdi; Ellen başını ona çevirdiği zaman Charlie'nin gözlerini dikmiş, ona baktığını gördü; gözlerini açması onu o kadar şaşırttı ki az kalsın elindeki kan torbasını yere düşürecekti.

Adamın görünüşü son derecede tuhaf ve tam anlamıyla korkunçtu. Büyük, kel kafatası ay haritasına benzeyen bir küre gibiydi; kıtaları karaciğer lekeleri ve morarmış tümörler belirliyordu. Uzun dönem bakım koğuşundaki –diğer adıyla Sebze Bahçesi'ndeki– bütün adamlar içinde Charlie Manx'in özellikle yılın bu gününde gözlerini açması ürperticiydi. Manx çocukları severdi. Doksanlı yıllarda düzinelerce çocuğun kaybolmasına neden olmuştu. Flatirons altında bir evi vardı; burada çocuklara ne isterse yapıyor, onları öldürüyor ve onların anısına Noel süsleri asıyordu. Gazeteler buraya Noel Baba'nın Kızak Evi adını vermişlerdi. Ho, ho, ho.

Ellen iş başındayken çoğu zaman beyninin annelik bölümünü kapatabiliyor, böylece Charlie Manx'in yoluna çıkan, kendi oğluyla aynı yaşlardaki kız ve erkek çocuklara neler yapmış olabileceğini aklına getirmeyebiliyordu. Ellen sorumluluğu altında bulunan diğer suçluların da neler yaptıkları hakkında düşünmezdi. Odanın diğer tarafındaki hasta, sevgilisiyle kadının iki çocuğunu sımsıkı bağlamış, evlerini ateşe verip onları diri diri yakmıştı. Sonra da sokağın biraz ötesindeki barda içkisini içip beyzbol maçı seyrederken tutuklanmıştı. Ellen böyle şeyleri düşünmenin ona bir yarar sağlamayacağını bildiğinden kendini eğitip hastalarını bağlı oldukları makinelerin ve serum torbalarının bir parçası olarak görmeye alıştırmıştı.

FCI Englewood'un yüksek güvenlikli hapishane hastanesinde çalıştığı onca zaman içinde Charlie Manx'i gözleri açıkken hiç görmemişti. Ellen üç yıldan beri bu görevdeydi, adam bu süre içinde hep komadaydı. Hastaları arasında en kırılganıydı; içinde kemikler olan

incecik bir deri. Kalp monitörü olabilecek en düşük hızla bipliyordu. Doktorun söylediğine göre beyin etkinliği bir konserve kutusununki kadardı. Kimse onun yaşını kestirememişti ama Keith Richards'tan daha yaşlı görünüyordu. Hatta biraz Keith Richards'a benziyor bile denebilirdi – ağzı kahverengi sivri dişlerle dolu, kel bir Keith.

Koğuşta personelin "posa" dedikleri üç koma hastası daha vardı. İnsan onlarla birlikte yeterince uzun süre kaldıktan sonra bütün posaların kendilerine özgü tuhaflıkları olduğunu öğrenirdi. Sevgilisiyle iki çocuğunu yakarak öldüren Don Henry bazen "yürüyüşe" çıkardı. Yataktan kalkmıyordu tabii ama çarşafın altındaki ayakları cılız hareketlerle pedal çevirirdi. Beş yıldan beri komada olan, uyanması hiç beklenmeyen Leonard Potts vardı sonra – başka bir mahkûm bir tornavidayı kafasına sokmuş, beynini delmişti. Bu adam bazen genzini temizleyip öğretmenin sorusunu cevaplamak isteyen bir öğrenci gibi, "Ben biliyorum!" diye bağırırdı. Belki gözlerini açması da Manx'in tuhaflığıydı; sadece Ellen daha önce bunu yaptığını görmemişti.

"Merhaba, Bay Manx," dedi Ellen otomatik bir tepkiyle. "Bugün nasılsınız?"

Elinde hâlâ vücut ısısındaki kan torbasıyla duran Ellen anlamsızca güldü. Aslında bir karşılık beklemiyordu ama adama mevcut olmayan aklını toplaması için fırsat vermeyi uygun bulmuştu. Cevap gelmeyince öne eğilip adamın gözkapağını kapamak için elini uzattı.

Manx onun elini tuttu. Ellen bir çığlık attı –elinde değildi– ve kan torbasını düşürdü. Torba yere çarpınca patladı, kırmızı sıvı ayaklarını ıslattı.

"Off!" diye haykırdı Ellen. "Off! Tanrım!"

Erimiş demir gibi kokuyordu kan.

"Oğlun Josiah," dedi ona Charlie Manx hırıltılı, sert bir sesle. "Noelistan'da, diğer çocukların yanında onun da bir yeri var. Ona yeni bir hayat sunabilirim. Ona güzel, yeni bir gülümseme verebilirim. Ona yeni, güzel dişler verebilirim."

Oğlunun adını söylemesi, bileğini tutmasından veya ayaklarının kana bulanmasından daha kötüydü. (*Temiz kan*, diyordu içinden El-

len, ***temiz***.) Cinayetten mahkûm bu çocuk tacizcisinin onun oğlundan söz etmesi Ellen'in başını döndürdü; camdan bir asansörle hızla göğe doğru yükselirken dünya altta kalıyor gibi hissediyordu.

"Bırak elimi," diye fısıldadı Ellen.

"Josiah John Thornton için Noelistan'da bir yer var; senin için de Uyku Evi'nde bir yer var," dedi Charlie Manx. "Gazmaskesi Adam sana ne yapacağını bilir. Sana zencefil dumanı verip kendisini sevmeyi öğretir. Seni yanımızda Noelistan'a götüremem. Yani *götürebilirim* ama Gazmaskesi Adam daha iyi olur. Gazmaskesi Adam bir lütuftur."

"İmdat," diye çığlık attı Ellen; ne var ki pek çığlık gibi çıkmamıştı bu, daha çok fısıltıya benzemişti. "Yardım edin." Bir türlü sesini yükseltemiyordu.

"Josiah'yı Öteki İhtimal Mezarlığı'nda gördüm. Josiah, Wraith'te* bir tur atmak için gelmeli. Noelistan'da ebediyen mutlu olur. Oradayken dünya ona kötülük edemez çünkü orası *dünyada değil*. Kafamın *içinde*. Kafamın içindeyken hepsi emniyettedir. Biliyor musun, hep bunu hayal etmişimdir. Noelistan. Onu hayal edip duruyorum ama yürü, yürü, bir türlü tünelin sonuna erişemiyorum. Çocukların şarkılarını işitiyorum ama yanlarına gidemiyorum. Bana seslendiklerini duyuyorum ama tünel bitmiyor. Bana Wraith lazım. Arabam lazım bana."

Manx'in dili ağzından dışarıya çıktı; kahverengiydi ve parlıyordu; dudaklarını ıslatıp Ellen'ın elini bıraktı.

"İmdat," diye fısıldadı Ellen. "İmdat. İmdat. İmdat." Bir kez daha söyledikten sonra nihayet sesi birinin onu işitebileceği kadar yüksek çıkabildi. Sonra da kendini kapıdan dışarıya, koridora attı ve tabanları düz ayakkabılarıyla koşarak var gücüyle haykırdı. Ardında parlak kırmızı ayak izleri bırakıyordu.

On dakika sonra iki polis memuru Manx bir daha gözlerini açıp ayağa kalkmaya kalkışabilir diye onu kayışlarla yatağına bağladılar. Fakat daha oraya gelen doktor onu muayene edince, niyeyse kayışları çözmelerini söyledi.

---

* Rolls Royce'un Wraith marka otomobili. "Wraith" aynı zamanda İngilizcede "hayalet, hortlak" anlamına gelmektedir. *–yhn.*

"Bu adam 2001 senesinden beri yatakta. Sırtında yara çıkmaması için günde dört defa yatakta çevrilmesi lazım. Posa olmasaydı bile bir yere gidemeyecek kadar güçsüz. Yedi yıllık kas atrofisinden sonra yattığı yerde doğrulabileceğini bile sanmam."

Ellen kapı eşiğinden onu dinliyordu. Manx bir daha gözlerini açarsa odadan dışarıya fırlayacak ilk kişi kendisi olacaktı. Ne ki, doktor böyle dedikten sonra tutuk adımlarla onun yanına gitti, gömlek kolunu sıyırıp Manx'in bileğini sıkarken morarttığı yeri gösterdi.

"Doğrulamayacak kadar güçsüz birinin yaptığı bir şeye benziyor mu? Bir an kolumu söküp çıkaracak sandım." Ayakları da en az bileği kadar canını yakıyordu. Ellen külotlu çorabını çıkarmış, ayakları haşlanana kadar kaynar su ve antibiyotikli sabunla yıkamıştı. Şimdi ayaklarında spor ayakkabıları vardı; diğer çift çöpe atılmıştı. Bir daha onları giyebileceğini sanmıyordu.

Patel adındaki genç Hintli doktor ona mahcup bir ifadeyle baktıktan sonra eğilip Manx'in gözlerine fener ışığı tuttu. Adamın gözbebekleri büyümedi. Patel feneri ileriye geriye oynattı ama Manx'iin gözleri Patel'in sol kulağının arkasındaki noktaya sabitlenmiş gibiydi. Göz kırpmıyordu. Patel yavaşça adamın gözkapaklarını kapatıp faal durumdaki EKG göstergesini okudu.

"Son on iki EKG göstergesinden farklı bir şey görünmüyor," dedi Patel. "Glasgow skalasına göre hastanın alfa dalgası aktivitesi tipik alfa komasına uyuyor. Bence adam sadece uykusunda konuşuyordu, Hemşire Ellen. Bunun gibi posa halindekilerde bile olur."

"Gözleri *açıktı*," dedi Ellen. "Doğruca bana bakıyordu. Adımı biliyordu. Oğlumun adını biliyordu."

"Onun yanındayken diğer hemşirelerle sohbet ettiniz mi hiç? Bilinci yerinde olmadığı halde neler duymuş olabileceğini kimse kestiremez. Bir hemşireye, 'Oğlum geçen gün kelime yarışmasını kazandı," dersiniz, Manx bunu işitir, uykusu arasında kusuverir."

Ellen anlamış gibi başını salladı fakat içinden, *Josiah*'nın orta adını biliyordu, diye geçirdi. Bu ismi hastanede kimseye söylemediğine emindi. *Josiah John Thornton için Noelistan'da bir yer var*, demişti Manx; *senin için de Uyku Evi'nde bir yer var*.

"Kanını verebilmiş değilim," dedi Ellen. "Birkaç haftadan beri anemik durumda. Sondasından idrar yolları enfeksiyonu kapmış. Gidip yeni bir torba alayım."

"Boş ver. Bu yaşlı vampire kanını ben getiririm. Bak. Adamakıllı korktun. Artık unutmaya çalış bunu. Şurada ne kaldı? Vardiyanın bitmesine bir saatin mi var? Erken git. Yarın da gelme. Son dakikaya kalan alışverişin vardır. Git onu hallet. Bunu düşünmeyi bırak, gevşe artık. Noel'deyiz, Hemşire Thornton," dedi doktor, ona göz kırptı. "Yılın en güzel zamanı olduğunu bilmiyor musun?"

KESTİRME YOL
1986 – 1989

Haverhill, Massachusetts

Kayıp ve Bulunmuş arasındaki üstü kapalı köprüyü ilk geçtiğinde Velet sekiz yaşında bir kızdı.

Aynen şöyle olmuştu: Göl'den az önce dönmüşlerdi, Velet yatak odasında, siyah deri ceketi içinde, yanaklarında gamzeler oluşturan gülümsemesiyle K.I.T.T.'in önünde kollarını kavuşturan David Hasselhoff'un bir posterini asıyordu. O sırada annesiyle babasının yatak odasından şok içinde, ağlamaklı bir bağırış duydu.

Velet o sırada yatağın ucunda tek ayağı üstünde uzanmış, posteri göğsüyle duvara dayamış, köşelerine bant yapıştırmaktaydı. Sesi duyunca durdu ama telaşa kapılmadı; annesi kim bilir, şimdi neyi kafasına takmıştı. Sese bakılırsa, bir şey kaybetmişti galiba.

"...bendeydi, biliyorum, bendeydi!" diye sızlanıyordu.

"Yüzmeye giderken çıkarmış olabilir misin? Göle girmeden önce?" diye sordu Chris McQueen. "Dün öğlede sonra falan?"

"Sana dedim ya, yüzmeye gitmedim."

"Belki güneş losyonunu sürerken çıkarmışsındır."

Konuşmaları bu minvalde ilerliyordu ama Velet o an için onlardan gelen seslere kulak tıkamaya karar verdi. İkinci sınıf öğretmeninin Victoria, annesinin Vicki, babasının Velet diye hitap ettiği sekiz yaşındaki kız annesinin bu tip duygusal patlamalarına alışkındı ve telaşa kapılmazdı. Linda McQueen'in kulak tırmalayan kahkahaları, üzüldüğünde de abartılı ağlamaları Velet'in günlük hayatındaki sıradan seslerdi ve bunlar sadece arada bir dikkate değer oluyordu.

Posteri düzleştirdikten sonra bantları yapıştırıp bir adım geri çe-

kildi, eserine beğeniyle baktı. David Hasseloff çok havalıydı. Eğrilik var mı, diye kestirmeye çalışırken bir kapı çarpılarak kapandı ve yine acı dolu bir feryat yükseldi – yine annesiydi. Sonra da babasının sözleri.

"Bu noktaya geleceğimizi biliyordum," dedi babası. "Tam zamanında."

"Sana banyoya baktın mı, diye sordum, sen de baktım dedin. *Her şeyi* aldım dedin. Banyoya baktın mı, bakmadın mı?"

"Bilmiyorum. Hayır. Herhalde bakmadım. Ama önemi yok çünkü onu banyoda bırakmadın, Linda. Bileziğini neden banyoda bırakmadığını biliyor musun? Çünkü onu dün *kumsalda* bıraktın. Sen ve Regina Roeson güneş altında keyif yapıp bir kova dolusu margarita içtiniz, sonra öyle mayıştınız ki, bir kızın olduğunu unutup uyuyakaldınız. Uyandığın zaman da kızımızı günlük kampından almak için bir saat geciktiğini fark ettin..."

"Bir saat geç kalmadım."

"...ve panik içinde oradan ayrıldın. Güneş losyonunu orada unuttun, havlunu unuttun ve bileziğini de unuttun, şimdi de..."

"İma ettiğin gibi sarhoş falan da değildim ayrıca. Kızımız varken sarhoş halde araba kullanmam, Chris. Bunu sen yaparsın..."

"...şimdi de her zamanki saçmalıklarınla bu işi başkasının suçu haline getirmeye çalışıyorsun."

Velet hareket ettiğini bile fark etmeden hole çıkıp annelerinin yatak odasına seğirtti. Kapı bir karış aralık olduğu için yatağı ve üstündeki bavulu görebiliyordu. İçinden giysiler çıkarılıp rasgele etrafa fırlatılmıştı. Velet annesinin duygu patlaması içinde kayıp bileziği ararken her şeyi yerlerinden alıp bir tarafa attığını anladı; aradığı şey parlak mavi safirler ve buz yongası elmaslarla süslü, üstüne kelebek iliştirilmiş bir bilezikti.

Annesi odanın içinde volta attığı için Velet onu birkaç saniyede bir kapı aralığından görebiliyordu.

"Bunun dünle alakası falan yok. Kumsalda kaybetmediğimi söyledim. *Orada* kaybetmedim. Bu sabah lavabonun kenarında, küpele-

rimin yanındaydı. Danışma masasında değilse temizlikçilerden biri yürütmüştür. Gelirlerini artırmak için hep yaptıkları şey. Yazlıkçılar etrafta bir şeyler bırakmışsa hemen üstüne atlarlar."

Velet'in babası bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Öf be," dedi. "İçten içe rezil bir insanmışsın. Bir de senden çocuğum oldu."

Velet bir anda irkildi. Gözleri iğne batırılmış gibi yanmaya başladı ama ağlamadı. Dişleri otomatik olarak dudaklarına gitti, ezercesine ısırdı; bu acı sayesinde gözyaşlarını bastırabildi.

Annesi aynı direnci göstermeyip ağlamaya başladı. Bir kez daha Velet'in görüş alanına girdiğinde omuzları çökmüş, bir eliyle yüzünü örtmüştü. Velet orada görünmek istemediği için hemen geri çekildi.

Odasına uğramadan doğruca ön kapıya gitti. Kapalı yerde kalma düşüncesi bir anda dayanılmaz gelmişti. Evin içindeki hava boğucuydu. Klima bir haftadan beri çalışmıyordu. Bütün bitkiler ölmüştü ve kokuyorlardı.

Nereye gittiğini, oraya ulaşana kadar bilmiyordu. Gerçi, babası en ağır sözünü söyleyip, "İçten içe rezil bir insanmışsın," dediği anda Velet'in güzergâhı kaçınılmaz olmuştu. Garajın yan kapısından girip Raleigh marka bisikletine doğru yürüdü.

Bu Raleigh Tuff Burner marka bisikleti mayıs ayında doğum günümde hediye etmişlerdi, tek kelimeyle Velet'in hayatındaki en güzel doğum günü hediyesiydi. Şimdi de öyleydi, ölene kadar da öyle kalacaktı. Otuz yaşına gelse, oğlu ona hayatında verilen en güzel şeyin ne olduğunu sorsa hemen bu jantları muz sarısı, tombul tekerlekli, mavi Raleigh Tuff Burner'ı düşünecekti. Sahip olduğu en güzel şeydi; sihirli 8 topundan, KISS grubu oyuncak setinden, hatta ColecoVision oyun konsolundan bile daha güzeldi.

Doğum gününden üç hafta önce babasıyla birlikte şehir merkezine gittiklerinde bunu Pro Wheelz bisiklet mağazasının vitrininde görmüş, o anda derin derin iç geçirmişti. Velet'in bu tepkisinden hoşlanan babası onu içeriye soktu ve satış görevlisinden izin isteyip kızına bu bisikletle mağazanın teşhir yerinde bir tur attırdı. Satış görevlisi selesi en alt yükseklikte olsa bile Tuff Burner'ın onun ya-

şındaki bir kız için çok büyük olduğunu söyleyip başka bisikletlere bakmasını ısrarla tavsiye etti. Oysa Velet'in onu dinlediği bile yoktu. Büyücülük gibiydi, cadı olmuş da süpürgesiyle Cadı Bayramı'nda, karanlığın içinden uçarak geçiyordu. Babası o anda satış görevlisiyle aynı fikirdeymiş gibi yaparak, Vic'e böyle bir şeyi daha ileri yaşlarında alacağını söylemişti.

Üç hafta sonra bisiklet garaj yolunda duruyordu; gidonuna gümüş rengi bir fiyonk iliştirilmişti. Babası, "Artık büyüdün, değil mi?" dedi göz kırparak.

Velet garaja gizlice girdi, Tuff Burner duvara dayanmış, babasının 1979 model siyah Harley Davidson motosikletinin yanında duruyordu. Babası yaz günlerinde işe bununla gidip gelirdi. Babası bir yol inşaatında çalışıyor, tahrip gücü yüksek patlayıcılarla yol üstündeki tepeleri havaya uçuruyordu. Çoğu zaman ANFO, arada sırada da TNT kullanırdı. Bir gün Vic'e insanın kötü alışkanlıklarından kazanç sağlaması için kafayı çalıştırmasının gerektiğini söylemişti. Kızı ona ne demek istediğini sorunca da, babası bomba patlatmayı seven çoğu insanın ya paramparça olduğunu ya da hapse girdiğini söylemişti. Oysa kendisi bu işi yaptığı için yılda altmış bin doları cebe atıyordu, eğer yaralanırsa bu miktar daha da artardı; çok sıkı bir sigorta paketi vardı. Sadece serçe parmağını bile kaybetse, yirmi bin dolar alacaktı. Motosikletindeki resimde Amerikan bayraklı bikinisi içinde gülünç derecede seksi bir sarışın geri plandaki alevlerin üstünde ata biner gibi bir bombanın üstünde oturuyordu. Vic'in babası karizma bir adamdı. Diğer babalar bir şeyler inşa ederdi. Vic'in babasıysa imha ediyor, Harley'e biniyor, bomba fitillerini içtiği sigarayla ateşliyordu. Var mıydı ötesi?

Velet'e bisikletiyle gayriresmi adıyla Pittman Sokağı Koruluğu'ndaki patikalarda gezme izni verilmişti. Burası evlerinin arkasında çam ve huş ağaçlarıyla kaplı otuz dönümlük bir alandı. Bu izin Merrimack Nehri ve üstü kapalı köprüyle sınırlanmıştı; o noktadan sonra geri dönmesi gerekiyordu.

Kestirme Yol Köprüsü adıyla bilinen bu köprünün karşı tarafında

devam ediyordu koruluk ama Vic'in köprüyü geçmesi yasaktı. Yetmiş yıllık olan Kestirme Yol yüz metre uzunluğundaydı, orta kısmı sarkmaya başlamıştı. Duvarları nehre doğru eğilmişti, ilk şiddetli rüzgârda çökecek gibi görünüyordu. Giriş kısmında çelik halkalardan oluşan bir çit vardı ama çocuklar çitin bir köşesindeki çelik teli bükerek içeri giriyor, gizlice esrar içip sevişiyorlardı. Çitin üstündeki teneke tabelada HAVERHILL EMNİYETİ BU KÖPRÜNÜN GÜVENLİ OLMADIĞINI BEYAN ETMİŞTİR yazılıydı. Bu kapalı köprü berduşların, suçluların ve yoldan çıkmış tiplerin sığınma yeriydi.

Velet tabii ki, babasının tehditlerine ve güvenli olmadığını duyuran tabelaya rağmen buraya girmişti (onun hangi kategoriye girdiğini söylemeyelim). Kendisiyle çitteki delikten geçip on adım kadar yürüyüp yürüyemeceğine dair iddiaya girmişti. Velet iddialardan kaçmazdı. Kendi kendine girdiği iddialardan bile. Hatta özellikle kendi kendine girdiği iddialardan asla kaçmazdı.

İçerisi beş derece daha soğuktu; zemindeki tahtalar arasında boşluklar vardı ve bu aralıklardan otuz metre aşağıdaki nehrin dalgalı yüzeyi görünüyordu. Katranlı mukavva kaplı tavanda bulunan deliklerden tozlu çubuklar halinde altın rengindeki güneş ışığı süzülmekteydi. Karanlığın içinde yarasaların şirret çığlıkları duyuluyordu.

Sadece nehrin karşı tarafına değil, ölümün ta kendisine de giden bu uzun, karanlık tünelde yürümek Vic'in nefes alıp verişini hızlandırmıştı. Sekiz yaşındaydı, kendisinin her şeyden daha hızlı olduğuna inanıyordu, hatta çökmekte olan bir köprüden bile... Ama aşınmış, çürümüş, gıcırdayan döşeme tahtaları üstünde bebek adımlarıyla ilerlerken bu inancı giderek zayıflıyordu. Tam *yirmi* adım atmıştı. Fakat ilk yüksek sesli çatırtıda fena halde ürktü ve koşarak geri dönüp çitteki delikten dışarıya çıktı. Yüreği ağzına gelmişti.

Şimdi bisikletinin yönünü evinin arka bahçesine çevirip yokuş aşağıya taşlarla, köklerle kaplı zeminde sürerek ormana doğru ilerledi. Bir yandan da aklını evinden çıkarıp hayal dünyasındaki *Kara Şimşek* hikâyelerinden birine odakladı.

Bir yaz günü hava kararmaya yüz tutarken Michael Knight'ın oto-

mobilinde ormanın içinden geçmekteydiler. Görevdeydiler; içinde Amerika'nın bütün füze silolarının gizli yerlerini gösteren bir mikroçipi ele geçirmeleri gerekiyordu. Bu mikroçip annesinin bileziğinde saklanmıştı, kelebek biçimindeki mücevherin bir parçasıydı, çipe pırlanta süsü verilmişti. Bilezik paralı askerlerin elindeydi, bilgiyi açık artırma yaparak en yüksek bedeli verene satacaklardı: İran, Ruslar, belki Kanada. Vic ile Michael Knight bir arka yoldan adamların gizlendikleri yere yaklaşıyorlardı. Michael ondan budala bir çocuk gibi davranıp gereksiz risklere girmemesi için söz vermesini istedi. Vic gözlerini devirip surat astı ama ikisi de biliyordu: Vic olay örgüsünün gerektirdiği şekilde budala bir çocuk gibi davranıp ikisinin de hayatını tehlikeye atacak ve kötü adamların elinden kurtulmak için çaresiz manevralar yapmak zorunda kalacaklardı.

Ne var ki, hayalindeki bu senaryo pek tatmin edici sayılmazdı. Her şeyden önce Vic bir otomobilde değildi. Bisikleti üstündeydi, sivrisineklerden kaçmak için var gücüyle pedal çeviriyordu. Üstelik çok gergindi, her zaman olduğu gibi kendini hayalindeki senaryoya veremiyordu. İçten içe rezil bir insanmışsın, cümlesini bir türlü aklından çıkaramamıştı. Birden aklına midesini bulandıran bir şey geldi: Eve döndüğünde babası evi terk etmiş olacaktı. Bu korkunç düşünceyi geride bırakmak için daha da hızlı pedal çevirmeye başladı.

Şimdiki senaryosunda babasının Harley motosikletindeydi. Arka koltukta kollarını babasına dolamış, başında babasının ona aldığı siyah kask vardı. Annesinin bileziğini almak için Winnipesaukee Gölü'ne dönüyorlardı; annesine sürpriz yapacaklardı. Annesi bileziğini babasının elinde görünce sevinçle haykıracak, babası gülerek kolunu Linda McQueen'in beline dolayıp yanağından öpecekti ve artık birbirlerine kızıp kötü şeyler söylemeyeceklerdi.

Velet sarkan dalların arasından süzülen güneş ışınları içinde kayarcasına yol alıyordu. 495 numaralı otoyol yakınındaydı: Vites küçülten on sekiz tekerlekli bir kamyonun gümbürtüsünü, otomobillerin uğultusunu, hatta güneye doğru giden bir motosikletin sesini bile işitebiliyordu.

Gözlerini kapadığında bu defa kendisi otoyoldaydı; altındaki motosikletin hafifliğini hissediyor, virajlarda hafifçe eğilip yolculuğun keyfini çıkarıyordu. Bu senaryoda motosiklet üstünde tek başınaydı çünkü artık büyümüştü, gaz kolunu kendisi çevirecek yaştaydı.

İkisinin de sesini kesecekti. Bileziği alıp eve gelecek, yatağa, annesiyle babasının arasına atacak, tek kelime etmeden çıkıp gidecekti. Onları mahcubiyetle birbirlerine bakarken bırakacaktı. Fakat hayali daha çok motosiklete yoğunlaşmıştı; güneş batmak üzereyken kilometreleri yutarcasına yol alıyordu.

Köknar ağaçlarının kokusunu geride bırakıp köprüye giden geniş toprak yola çıktı. Yöre halkı buraya tek kelimeyle Kestirme diyorlardı.

Köprüye yaklaşırken çelik halkalı çitin yerinde olmadığını gördü. Teller direklerden sökülüp yere atılmıştı. Sadece tek bir otomobilin geçebileceği genişlikteki giriş kısmını saran otlar alttaki nehirden gelen hava akımıyla salınıyordu. İçerideki dikdörtgen tünel inanılmaz parlaklıktaki bir meydana doğru uzanmaktaydı; tünelin öbür ucunda altın buğdaylarla ya da belki sadece altınla dolu bir vadi var gibiydi.

Vic yavaşladı – bir anlığına. Bisikletçi transına girmiş, aklının derinliklerine doğru ilerlemişti ve çitin üstünden geçip karanlığın içine dalmaya karar verdiğinde, bu seçimini sorgulamadı. Şu anda durmak demek, asla kabul edemeyeceği bir cesaret eksikliği olurdu. Zaten hızına güveniyordu. Altındaki tahta döşemeler kırılmaya başlarsa, çürük tahtalar çökmeden hızla yoluna devam ederdi. Eğer içeride biri varsa –elini küçük bir kıza uzatmak isteyen bir berduş mesela– o daha kımıldayamadan Vic adamın yanından geçip giderdi.

Tahtaların çökmesi veya bir berduşun ayağını yakalaması düşüncesi göğsünü tatlı bir korkuyla doldurdu ama onu durdurmak yerine pedalları daha hızlı çevirmesini sağladı. Bir yandan da aklında onu tatmin eden bir düşünce vardı: Köprü çöker ve otuz metre aşağıdaki nehre düşüp parçalanırsa, bunun sorumlusu devamlı kavga edip onu evden kaçmak zorunda bırakan anne babası olacaktı. Bu da onlara ders olurdu. Onu fena halde özleyecek, keder ve vicdan azabından yataklara düşeceklerdi. İşte ikisinin de başına gelecek olan şey buydu.

Yerdeki zincir halkaları bisiklet tekerleklerinin altında çatırdarken Vic yoğun bir yarasa ve çürüme kokusunun yayıldığı karanlığın içine daldı.

Girerken sol tarafındaki duvarda yeşil sprey boyayla yazılmış bir şey gördü. Bunu okumak için yavaşlamadı ama TERRY gibi bir şeydi galiba. Tuhaftı bu çünkü New Hampshire'da Terry adlı bir hamburgercide yemek yemişlerdi. Winnipesaukee Gölü'nden eve dönüş yolunda, gölle Haverhill arasındaki bu yerde durup yemek yerlerdi.

Kapalı köprünün içinde ses farklıydı. Vic otuz metre alttaki nehri işitebiliyordu ama duyduğu şey akan suyun sesi değil daha ziyade beyaz gürültüyü, radyolardaki parazit sesini andırıyordu. Zemindeki aralıklardan nehri görebileceği korkusuyla aşağıya bakmadı. Her iki yanına da bakmadan gözlerini köprünün uzak ucuna dikmişti.

Vic, içeriye parça parça sızan güneş ışınlarının arasından geçti. Bu ince, beyaz ışık huzmelerinden birinden geçerken sol gözünde bir şey hissetti, sinsi bir sızı gibiydi. Altındaki zemin hiç güven vermiyordu. Aklında sadece iki kelime vardı; *az kaldı, az kaldı*, diye düşünüyordu her adımıyla zamanı hesaplayarak.

Köprünün karşı ucundaki parlaklık giderek büyüyüp yoğunlaştı. Vic yaklaştıkça çıkış tarafından saldırgan bir sıcaklığın geldiğini hissetti. Tuhaf bir şekilde burnuna güneş losyonuyla soğan kokusu geldi. Köprünün çıkış tarafında da neden bir çit veya kapı olmadığını düşünmedi.

Vic McQueen, diğer adıyla Velet, derin bir nefes alıp Kestirme Yol'dan dışarıya, parlak güneş ışığına çıktı, bisikletinin tekerleri tahtanın üzerinde takur tukur sesler çıkararak asfalt yola geçti. Beyaz gürültünün gümbürtüsüyle tıslaması sanki gerçekten parazit yapan bir radyoyu dinliyormuş da, birisi aniden radyoyu kapatmış gibi kesiliverdi.

Bir yirmi metre daha ilerledikten sonra nerede olduğunu görebildi. Kalbi duracak gibi olurken hemen frene asıldı. O kadar ani fren yapmıştı ki, arka tekerleği patinaj yaparak asfalttaki tozları havalandırdı.

Asfaltlanmış bir ara sokaktaki tek katlı bir binanın arkasına gel-

mişti. Sol tarafındaki duvara dayanmış bir çöp konteyneriyle bir yığın çöp tenekesi vardı. Ara sokağın bir ucu yüksek bir tahta çitle kapanmıştı. Çitin öbür tarafında bir yol vardı. Vic o yolda akan trafiğin sesini, hatta otomobillerden birinden gelen şarkı sesini bile duydu: *Abra-abra-kadabra... Gel yanıma bir ara...*

Vic ilk bakışta yanlış yerde olduğunu anladı. Daha önce Kestirme Yol'a defalarca gelmiş, karşı tarafa baktığında ağaçlarla kaplı, serin ve sessiz yeşil tepeler bulunduğunu görmüştü. Oysa burada ne yol vardı, ne dükkân ne de bir ara sokak. Başını çevirdi ve neredeyse bir çığlık atacak gibi oldu.

Kestirme Yol Köprüsü artık bir nehrin üstünden geçmiyordu; zor bela sığdığı bir boşluğa tıkılmıştı. Vic bu manzara karşısında şiddetle titredi. Karanlığa doğru baktığı zaman karşı taraftaki Pittman Street Koruluğu'nun zümrüt lekeli gölgelerini görebiliyordu.

Vic bisikletinden indi. Gerginlikten dizleri titriyordu. Raleigh'yi eliyle iterek çöp konteynerinin kenarına dayadı. Kestirme Yol hakkında daha fazla düşünecek cesareti bulamıyordu kendinde.

Ara sokak güneşte bozulmaya yüz tutmuş, yağda kızartılmış yiyecek kokuyordu. Vic temiz havaya çıkmak istedi. Gürültülü ve buhar tüten bir mutfağın sineklikli kapısının önünden geçip yüksek tahta duvara geldi. Yan taraftaki kapıyı açıp çok tanıdık gelen dar bir kaldırıma çıktı. Tanıyordu çünkü birkaç saat önce bu kaldırımın üstündeydi.

Soluna bakınca uzun bir kumsal şeridi ve kocaman yeşil dalgaların güneşte pırıl pırıl parladığı okyanusu gördü. Mayolu oğlan çocukları birbirine frizbi fırlatıyor, sonra da yakalamak için havalı havalı zıplıyor ve kum tepeciklerinin içine düşüyorlardı. Okyanus boyunca uzanan bulvarda otomobiller tampon tampona ilerlemekteydiler. Vic titreyen bacaklarıyla köşeyi döndüğünde karşısına çıkan yer

---

* "Abracadabra", Steve Miller Band. (1982) *–yhn*

Terry'nin Hamburgercisi'ydi Hampton Beach, New Hampshire

Vic ön tarafta yan yana duran ve öğlen sonrası güneşinde kromajı parıldayan motosikletlerin önünden geçti. Siparişlerin verildiği pencerenin önünde sıraya girmiş kızlar vardı. Şakır şakır kahkahalar atan, bikini üstleri ve kısacık şortlar giyen kızlar. Çıkardıkları sesler Vic'e cam kırılması gibi geldi, hiç hoşuna gitmemişti. İçeriye girdi. Kapı açılırken üstündeki pirinç zil çınladı.

Pencerelerin hepsi açıktı, tezgâhın arkasında altı tane masa üstü vantilatörü çalışıyordu ama yine de içerisi çok sıcaktı. Tavandan sarkan uzun sinek kâğıtları esintiyle sallanmaktaydı. Velet sinek kâğıtlarına bakmaktan, insanlar bunların altında hapur hupur hamburgerlerini yerken kâğıtlara yapışıp kalan sineklerin çırpınarak ölmelerini görmekten hiç hoşlanmadı. Daha önce anne babasıyla gelip yemek yediklerinde bu sinek kâğıtlarını fark etmemişti.

Ağustos sıcağında dolu mideyle koşmuş gibi midesi bulanıyordu. Kasada beyaz fanila giyen, iri yapılı bir adam vardı. Güneşten kızarmış omuzları kıllıydı, burnuna çinkoyla bir çizgi boyanmıştı. Fanilasının üstündeki plastik rozette PETE yazılıydı. Adam bütün öğleden sonra buradaydı. İki saat önce Chris McQueen aldıkları hamburgerlerle milkshake'lerin parasını öderken Vic de babasının yanında duruyordu. İki adam bir süredir iyi giden Red Sox takımıyla ilgili konuşmuşlardı. 1986 yılı nihayet şeytanın bacağını kıracakları yıl gibi görünüyordu.

Clemens milletin canını çıkarmaktaydı. Ligin bitmesine daha bir ay vardı ama çocuğun Cy Young ödülünü kazanması kesindi.

Vic adama doğru döndü; başka hiçbir neden olmasa da sırf onu tanımış olduğu için. Ama işte öylece adamın önünde durmuş, ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırpıştırıyordu. Pete'in arkasındaki vantilatör onun nemli insan kokusunu yüzüne doğru üflemekteydi. Evet, Velet kesinlikle kendini iyi hissetmiyordu.

O güne kadar hiç tatmadığı bir çaresizlik hissiyle ağlayacak gibi oldu. Burada, New Hampshire'da, ait olmadığı bir yerdeydi. Kestirme Yol Köprüsü geride kalmış bir arka sokağa tıkılıp kalmıştı, bir şekilde onun suçuydu bu. Annesiyle babası kavga ediyorlardı ve kızlarının onlardan ne kadar uzaklaştığından habersizdiler. Bütün bunların açıkça söylenmesi gerekirdi, hatta bu bile yetmezdi. Eve telefon etmesi lazımdı. Polisi araması lazımdı. Aklı fena halde karışmıştı. Kafasının içi kötü bir yerdi, dikkat dağıtan gürültüler ve vızıldayan yarasalarla dolu karanlık bir tüneldi.

Neyse ki, o iri adam ona nasıl başlayacağını bulma zahmetinden kurtardı. Onu görünce kaşları düğümlendi. "İşte *buradasın*. Seni bir daha ne zaman görürüm diye merak ediyordum. Bunun için döndün, değil mi?"

Vic ona boş gözlerle baktı. "Döndüm mü?"

"Bilezik için. Şu kelebekli olan."

Bir anahtar sokunca kasa çekmecesi çınlama sesiyle açıldı. Annesinin bileziği çekmecenin arka tarafındaydı.

Vic bileziği görünce dizleri titredi ve iç geçirdi. Kestirme Yol'dan çıkıp kendini hiç olmayacak bir şekilde Hampton Kumsalı'nda bulduğundan beri ilk kez bir şeyler anlıyormuş gibi hissediyordu.

Hayalinde annesinin bileziğini aramaya gitmiş, nasıl olduysa onu bulmuştu. Aslında bisikletiyle hiçbir yere gitmiş değildi. Büyük ihtimalle annesiyle babası da gerçekten kavga etmemişlerdi. Köprünün bir ara sokağa tıkılıp kalmasının tek açıklaması vardı. Eve dönmüş olmalıydı, güneşten yanmış bitkin bir halde, midesi meyve suyuyla doluyken yatmıştı ve şimdi de rüya görüyordu. Bu karara varınca, şimdi

yapabileceği en iyi şeyin annesinin bileziğini alıp köprüden geri dönmek olduğunu düşündü, o noktada da herhalde rüyadan uyanırdı.

Sol gözünde yine bir sızı hissetti. Orada bir baş ağrısı kendini gösteriyordu. Daha önce rüyasında başının ağrıdığını hiç hatırlamıyordu.

Pete bileziği ona uzatırken Velet, "Teşekkür ederim," dedi. "Annem çok endişelenmişti. Onun için çok değerlidir."

"Çok endişelendi demek." Pete küçük parmağını kulağına sokup kaşımaya başladı. "Sanırım, epey bir manevi değeri var."

"Hayır. Yani, evet, öyle. Anneanneme, onun da annesine aitmiş. Yani, aynı zamanda maddi değeri de yüksek."

"Ya," dedi Pete.

"Antikadır," dedi Velet. Aslında adama bileziğin değerli olduğunu neden açıklaması gerektiğini pek kestirememişti.

"Olsa olsa antika değeri vardır. Ya da hiçbir değeri yoktur."

"*Pırlantası* var," dedi Velet. "Pırlanta ve altın."

Pete kahkaha attı: Kısa, havlamaya benzer bir kahkaha.

"Gerçekten," dedi Velet.

"Yok," dedi Pete. "Sahte mücevherler. Şunlar pırlantaya benziyor mu? Zirkonya. Bandın gümüşleşmiş iç kısmını görüyor musun? İyi metal ne kadar eskise de aynı kalır." Sonra hiç beklenmedik bir kaygı ifadesiyle kaşları çatıldı. "İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"İyiyim," dedi Velet. "Güneşte fazla kaldım." Bu da yetişkinlere yakışan bir laftı.

Aslında pek de iyi değildi. Başı dönüyor, bacakları devamlı titriyordu. Dışarıda olmak, Pete'in ter kokusundan, kızarmış soğan ve yanmış yağ kokularından uzaklaşmak istiyordu. Artık bu rüya sona ersin istiyordu.

"Soğuk bir şey içmek istemediğine emin misin?" diye sordu Pete.

"Teşekkür ederim ama öğle yemeği için geldiğimizde meyve suyu içmiştim."

"Meyve suyu içtiysen, burada içmemişsindir," dedi Pete. "Belki McDonald's'tadır. Bizde meyveli gazozla kola var."

"Gitmem gerek," dedi Vic dönüp kapıya doğru seğirtirken. Güneş yanıklı Pete'in onu içten bir kaygıyla izlediğinin farkındaydı ve halden anladığı için adama minnet duydu. Ter kokusuna, kaba saba konuşmasına rağmen, tek başına Hampton Kumsalı'na gelmiş hasta görünen bir kız çocuğu için kaygılanabilen iyi bir adam olduğunu düşündü. Fakat Vic ona başka bir şey demeye cesaret edemedi. Şakakları, üst dudağı terle ıslanmıştı, bacaklarındaki titremeyi bastırmak için büyük çaba harcıyordu. Sol gözü bir daha zonkladı. Bu sefer daha şiddetliydi. Terry'nin Hamburgercisi'ne gelişinin çok etkili bir rüya, sadece bir hayal olduğu inancına tutunması artık çok zorlaşmıştı, kaygan bir kurbağayı tutmaya çalışıyordu sanki.

Vic dışarıya çıkıp sıcak asfalt yolda, duvara dayalı motosikletlerin önünden geçerek yürüdü. Yüksek tahta çitin kapısını açıp Terry'nin Hamburgercisi'nin arkasındaki ara sokağa girdi.

Köprü hâlâ yerindeydi. Dış duvarları her iki tarafındaki binalara yaslanmıştı. Tam karşısına geçip ona bakmak canını acıtıyordu. Sol gözünü acıtıyordu.

Ara sokaktaki çöp konteynerinin yanında bir aşçı veya bulaşıkçı –mutfakta çalışan biri– duruyordu. Üstü yağ ve kan lekeleriyle kaplı bir önlük giymişti. Bu önlüğü bir kez gören biri herhalde Terry'de yemekten vazgeçerdi. Ufak tefekti, sinirli bir yüz ifadesi, damarları görünen dövmeli kolları vardı. Adam öfke ve korku karışımı bir ifadeyle gözlerini dikmiş, köprüye bakıyordu.

"Bu da ne, *lan*?" dedi adam. Aklı karışmış bir ifadeyle Vic'e baktı. "Şunu görüyor musun, evlat? Hay sikeyim, bu ne ya?"

"Benim köprüm. Merak etmeyin. Onu da yanımda götüreceğim," dedi Vic ne demek istediğini kendisi de pek anlamadan.

Bisikletinin gidonunu tuttu, çevirip köprüye doğru itti. Bisikletin yanında iki adım koştuktan sonra bacağını üstüne attı.

Ön tekerleği zemin tahtaları üstünde zıplayarak tıslama sesiyle dolu karanlığın içine daldı.

O ses, o sersem edici parazit sesi köprüde ilerledikçe yükseliyordu. Vic buraya gelirken duyduğunda nehrin gürültüsü sanmıştı ama

öyle değildi. Duvarlarda uzunca çatlaklar vardı, yanlarından geçerken ilk kez onlara bakmaya cesaret etti. O aralıklardan beyaz bir parıltı gördü, sanki duvarın öbür yanında dünyanın en büyük televizyonu vardı ve yayın yapmayan bir kanala takılmıştı. Şiddetli bir fırtına köhne köprüyü salladı; şiddetli bir ışık patlaması oldu. Sağanak yağmur duvarlara vurdukça köprünün hafifçe bel verdiğini hissetti.

Vic gözlerini kapadı, daha fazlasını görmek istemiyordu. Pedalların üstünde ayağa kalkarak karşı tarafa doğru hızla yol aldı. Dua benzeri tekerlemesini bir kez daha denedi –*az kaldı, az kaldı*– fakat herhangi bir düşünceyi uzun süre aklında tutamayacak kadar nefessiz kalmıştı, midesi de bulanıyordu. Sadece solukları, o öfkeli parazit sesi ve giderek artan, sonu olmayan bir gürültü şelalesi vardı, sesin yoğunluğu insanı delirtecek bir noktaya kadar yükseliyor ve daha da yükseliyordu, *yeter artık*, diye haykırmak istedi Vic – *yeter, yeter artık*, diye bağırdı ve işte tam o anda bisikleti artık

Haverhill, Massachusetts'teydi

Elektronik bir *pat* sesiyle gürültü kesildi. Vic bu *pat* sesini kafasının içinde, sol şakağında duydu; küçük fakat şiddetle hissedilen bir patlamaydı.

Daha gözlerini açmadan evde olduğunu biliyordu – ya da evde değil ama hiç değilse *kendi* koruluğunda. Çamların kokusundan, havanın verdiği histen burasının kendi koruluğu olduğunu anlamıştı; Merrimack Nehri'ne özgü o temiz, diri hava. Nehrin uzaktan gelen sakinleştirici, aslında hiç de radyo parazitine benzemeyen sesini duyabiliyordu.

Gözlerini açıp başını kaldırdı, yüzüne düşen saçlarını itti. Ağaç yaprakları arasından günün son güneş ışığı düzensiz flaşlar halinde göz kırpar gibiydi. Vic yavaşladı, freni sıkıp bir ayağını yere bastı.

Köprünün karşı tarafındaki Hampton Kumsalı'na son kez bakmak için başını çevirdi. Acaba kirli önlüklü aşçıyı hâlâ görebilecek miydi?

Fakat onu göremiyordu çünkü Kestirme Yol Köprüsü artık yoktu. Köprü girişinin bulunduğu yerde bir parmaklık vardı. Bunun ötesinde toprak otlarla kaplı sarp bir yamaçla inerek nehrin, koyu mavi akışında son buluyordu.

Tepeleri parantez biçiminde üstleri kırık üç tane beton sütun hızla akan nehrin içinde diklemesine durmaktaydı. Kestirme Yol'dan geriye sadece bunlar kalmıştı.

Vic anlamıyordu. Az önce bisikletiyle köprüden geçmiş, çürümüş, güneşte pişmiş tahta ve yarasa idrarı kokusunu duymuş, tekerlekleri altındaki zeminin çatırtısını işitmişti.

Sol gözü zonkluyordu. Gözünü kapatıp avucuyla ovduktan sonra tekrar açtı, bir an için köprü oradaymış gibi hissetti. Köprü biçiminde beyaz bir pırıltının nehrin öbür yakasına kadar uzandığını gördü ya da bu ardıl görüntüyü gördüğünü sandı.

Ne var ki, bu görüntü de uzun sürmedi; sol gözünden yaşlar boşalıyordu, artık köprüye ne olduğunu düşünemeyecek kadar bitkindi. Hayatı boyunca hiçbir zaman o anda olduğu kadar evinde, odasında, serin çarşaflar arasında olmayı istememişti.

Bisikletine bindi ama ancak birkaç metre pedal çevirdikten sonra pes etti. İnip bisikletini itmeye başladı, başı aşağıya düşmüş yüzüne inen saçları sallanıyordu. Annesinin bileziği gevşek bir şekilde terli bileğindeydi. Vic bunun farkında bile değildi.

Vic bisikletini arka bahçelerinin sararmış otları üstünden geçirdi, artık hiç oynamadığı oyun parkının yanından geçti, salıncağın zincirleri pas içindeydi. Bisikleti garaj yolunda yere bırakıp içeriye girdi. Yatak odasına gidip uzanmak, dinlenmek istiyordu. Ancak mutfakta hafif bir çıt sesi duyunca orada kim olduğunu görmek için yönünü değiştirdi.

Babasıydı; ona arkası dönüktü, elinde kutu bira vardı. Bir elini de musluktan akan suya tutmuş, parmak eklemlerini çeviriyordu.

Vic ne kadar süre dışarıda olduğuna emin değildi. Fırının üstündeki saat işe yaramazdı. Tekrar kurulmuş gibi devamlı 12.00'ı gösteriyordu. Işıklar da kapalıydı; oda öğle sonrası gölgesiyle serinlemişti.

"Baba," dedi Vic tanımakta zorlandığı bitkin bir sesle. "Saat kaç?"

Babası fırın saatine baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Hiç bilmiyorum. Yaklaşık beş dakika önce elektrik kesildi. Sanırım bütün sokak..." Sonra dönüp kızına bakınca kaşları soru soran bir şekilde kalktı. "N'oldu? İyi misin?" Musluğu kapatıp elini kurulamak için bir bez aldı. "Çok iyi görünmüyorsun."

Vic neşesiz bir sesle güldü. "Pete de öyle demişti." Kendi sesi çok uzaklardan – uzun bir tünelin karşı ucundan gelir gibiydi.

"Pete kim?"

"Hampton Kumsalı'ndaki Pete."

"Vic?"

"Ben iyiyim." Yutkunmak istedi ama başaramadı. Fena halde susamıştı ama bunu babasını elinde soğuk içeceğiyle görene kadar fark etmemişti. Bir anlığına gözlerini kapadı, bir bardak buz gibi greyfurt hayal etti; bu görüntü vücudundaki bütün hücrelerin acil bir ihtiyaçla sızlamasına yol açtı. "Sadece çok susadım. Hiç meyve suyumuz var mı?"

"Üzgünüm, kızım. Buzdolabı bomboş. Annen henüz çarşıya gitmedi."

"Uzandı mı?"

"Bilmiyorum," dedi babası. *Umurumda değil*, diye eklemedi ama ses tonundan belliydi.

"Aklımdayken," dedi Vic ve bileğindeki bileziği çıkarıp mutfak masasına bıraktı. "Annem odasından çıkınca bileziğini bulduğumu söyle."

Babası buzdolabı kapısını sertçe kapatıp etrafına bakındı. Gözleri önce bileziğe, sonra kızına çevrildi.

"Nerede..."

"Otomobilde. Koltukların arasındaydı."

Güneş devasa bulutların arkasında kaybolmuş gibi, bir anda oda kardı. Vic ayakta sallanıyordu.

Babası bira kutusunu tutan elinin tersiyle onun yüzüne dokundu. Parmak eklemlerini bir şeyle berelemişti. "Tanrım, sen yanıyorsun, Velet. Hey, *Lin*?"

"Bir şeyim yok," dedi Vic. "Sadece biraz uzanmak istiyorum."

Aslında niyeti hemen *oraya*, hemen *o anda* uzanmak değildi. Planına göre odasına yürüyecek, muhteşem David Hasselhoff posterinin altında yatağına uzanacaktı ama bacakları büküldü ve yere yığıldı. Yere tam düşmeden babası onu yakaladı. Bir eliyle bacaklarından, diğeriyle sırtından tutup kaldırdı ve onu koridora kadar taşıdı.

"*Lin*?" diye seslendi Chris McQueen bir kez daha.

Linda yatak odasından çıktı; ağzının köşesine ıslak bir bez bastırıyordu. Kumral saçları dağınıktı, gerçekten uykudan yeni uyanmış gibi gözleri odaklanamamıştı. Velet'i kocasının kollarında görünce bakışları netleşti.

Onları Vic'in yatak odası kapısında karşıladı. Linda ince parmaklarıyla Vic'in kaşlarına düşen saçlarını geri itip elini alnına dayadı. Linda'nın avucu soğuktu, pürüzsüzdü ve dokunuşu Vic'i kısmen hasta olduğu için kısmen de hoşuna gittiği için ürpertti. Vic'in annesiyle babası artık birbirlerine kızgın değillerdi. Onları tekrar birleştirmek için yapacağı tek şeyin hastalanmak olduğunu bilseydi, bileziği almak için köprüyü geçmeye kalkışmazdı: Parmağını boğazına sokması yeterdi.

"Ne oldu?"

"Bayıldı," dedi Chris.

"Hayır, bayılmadım," dedi Velet.

"Kırk derece ateşi var, yere devriliyor, bir de benimle tartışıyor," dedi babası bariz bir hayranlıkla.

Annesi ağzının köşesine bastırdığı ıslak bezi indirdi. "Sıcak çarpmasıdır. Arabanın içinde üç saat geçirdi, sonra bisikletiyle güneşin altına çıktı, başında koruyucu bir şey yok, Terry'de içtiği o meyve suyundan başka bir şey içmedi."

"Meyveli gazozmuş," dedi Vic. "Ağzın berelenmiş."

Annesi şişmiş dudağının köşesini yaladı. "Ateş düşürücü getireyim. İkimiz de alalım."

"Hazır mutfağa gitmişken bileziğini de alsana," dedi Chris. "Masanın üstünde."

Linda kocasının söylediklerini anlayana kadar iki adım atmıştı. Dönüp baktı. Chris McQueen kucağında kızıyla onun odasının kapı eşiğinde durmaktaydı. Vic oradan David Hasselhoff'un posterini görebiliyordu. Knight sanki Vic'e gülümsüyor, bir gözünü kırpmamak için kendini zor tutuyordu: İyi iş başardın, çocuk.

"Arabadaymış," dedi Chris. "Velet buldu."

Ev

Vic uyudu.

Rüyası birbiriyle tutarsız, durağan görüntülerden ibareti: beton zeminde gaz maskesi, yol kenarında kafası ezilmiş ölü bir köpek, kör, beyaz meleklerin asılı olduğu yüksek çam ağaçları.

Bu son görüntü o denli canlı, öylesine esrarengiz bir şekilde korkunçtu ki... Yirmi metre yüksekliğindeki ağaçlar rüzgârın etkisiyle bir pagan töreninde kendinden geçmiş rahipler gibi sallanıyor, dallarında melekler ışık saçıyorlardı. Vic çığlık atmak istemişti.

Haykırmaya çalıştı ama boğazından ses çıkmıyordu. Çığ gibi üstüne çöken, boğucu, gölgeden ibaret bir şeyin, dağ gibi kocaman, havasız bir şeyin altında mahsur kalmıştı. Havayı pençeleyerek kendini kurtarmaya çalıştı, bütün öfkesiyle, var gücüyle debelenirken kendini yatağın üstünde oturmuş halde buldu. Terden sırılsıklamdı. Babası yatağın ucundaydı, onu bileklerinden tutuyordu.

"Vic," dedi babası. "*Vic.* Sakin ol. Az önce bana sıkı bir yumruk attın. Sakin ol. Ben babanım."

"Of," dedi Vic. Babası bileklerini bırakınca kolları iki yana sarktı. "Özür dilerim."

Babası çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp ileri geri salladı. "Bir şey olmamış. Hak etmişimdir herhalde."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bir nedeni vardır. Herkes yaptığı bir şey vardır."

Vic uzanıp babasının çenesini öptü; Chris gülümsedi.

"Ateşin düştü," dedi babası. "Daha iyi hissediyor musun?"

Vic omuz silkti; üst üste konan o battaniyelerin altından ve şu habis Noel ağaçlarıyla dolu rüyadan çıktığı için herhalde daha iyi hissediyor olmalıydı.

"Epey kendinden geçmiştin," dedi babası. "Söylediklerini bir duyacaktın."

"Ne dedim?"

"Bir ara yarasaların köprüden çıktığını haykırıyordun," dedi babası. "Sanırım yarasa adamı kastediyordun."

"Evet. Yani... hayır. Hayır, sanırım köprüden söz ediyordum." Vic bir an için Kestirme Yol Köprüsü'nü unutmuştu. "O köprüye ne oldu, Baba?"

"Köprüye mi?"

"Kestirme Yol'a. Şu eski, üstü kapalı köprüye. Yok olmuş."

"Ha, o mu? "dedi babası. "Duyduğuma göre salağın teki otomobiliyle karşı tarafa geçmek istemiş, köprüyü çökertmiş. Kendisi öldüğü gibi köprünün büyük bir kısmını da aşağıya yıkmış. Geriye kalanını da imha ettiler. Sana bu yüzden o korkunç şeyin üstüne çıkma demiştim. O köprüyü yirmi yıl önce yıkmaları gerekirdi."

Vic titredi.

"Şu haline bak," dedi babası. "Fena hastasın."

Vic kafası ezilmiş köpeğin olduğu rüyasını düşündü; dünyası önce aydınlandı, sonra soluklaştı.

Gözleri tekrar net görmeye başladığında babası plastik bir kovayı göğsüne dayamıştı.

"Kusacak gibi olursan, kovanın içine çıkar," dedi babası. "Yeter, bir daha seni Terry'ye götürmeyeceğim."

Vic ter kokulu Pete'i ve üstleri ölü sineklerle dolu sinek kâğıtlarını hatırlayıp kustu.

Babası kusmuklu kovayla dışarıya çıkıp bir bardak buzlu suyla geri geldi.

Vic suyu üç yudumda içti. O kadar soğuktu ki bir daha ürperdi. Chris onu tekrar battaniyelere sarıp elini omzuna koydu, titremesi geçene kadar yanına oturdu. Hiç kımıldamıyor, konuşmuyordu. Ken-

dinden emin, rahatlatıcı sessizliğiyle babasının sırf orada bulunması bile Vic'e huzur verdi ve çok geçmeden tekrar uyuyacak gibi oldu. Uykuya doğru kayıyordu... ya da belki bisikletiyle geçiyordu. Gözleri kapalıyken kendini tekrar bisiklet üstünde, hiç efor sarf etmeden karanlık, huzur dolu bir sessizliğe doğru ilerlediğini hissetti.

Ancak babası oradan ayrılmak için kalktığında Vic bunun farkına varacak kadar kendindeydi; itiraz edercesine homurdanarak ona doğru uzandı. Babası geri çekildi.

"Dinlenmelisin, Vic," diye fısıldadı babası. "Kısa zamanda tekrar bisikletine binebileceksin."

Vic dalmak üzereydi.

Babasının sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

"Kestirme Yol'u yıktıkları için üzgünüm,"diye mırıldandı babası.

"Orayı hiç sevmediğini sanıyordum," dedi Vic babasına uzanmaktan vazgeçip onu rahat bırakarak. "Bisikletile üstünden geçerim diye korktuğunu sanıyordum."

"Doğru," dedi babası. "Gerçekten korkuyordum. Üzüldüğüm şey, ben orada yokken yıkmaları. Madem köprüyü havaya uçuracaklardı, patlayıcıları benim yerleştirmeme izin verselerdi. O köprü her zaman bir ölüm tuzağıydı. Bir gün birisinin ölümüne sebep olacağını kim olsa görebilirdi. Bu sen olmadığın için memnunum. Hadi, bacaksız, uyu artık."

Çeşitli Ortamlar

Birkaç ay geçtikten sonra kayıp bilezik olayı büyük ölçüde unutulmuştu, Vic bunu hatırladığı zaman, bileziği otomobilin içinde bulduğunu hatırlıyordu. Elinden geldiğince Kestirme Yol'u düşünmüyordu. Köprüyü geçerken yaptığı o yolculuğu parçalar halinde hatırlıyordu ve bir sanrıydı sanki, karanlık ağaçlar ve ölü köpeklerin olduğu o rüyanın ayrılmaz parçası gibiydi. Bunu hatırlamanın hiçbir yararı yoktu; böylece o da bu anıyı zihninde gözden uzak bir kasaya tıkıp unuttu.

Ve aynı şeyi diğer seferlerde de yaptı.

Çünkü kayıp bir şeyi bulmak için bisikletiyle var olmayan bir köprüyü geçtiği başka zamanlar da vardı.

Bir defasında arkadaşı Willa Lords, maskotu olan kadife pengueni, Bay Pentack'ı kaybetmişti. Willa'nın Vic'in evinde kaldığı bir gece ailesi kızın odasını temizlemişti; Willa bu temizlik sırasında Bay Pentack'ın da diğer iki oyuncağıyla beraber çöpe atıldığına inanıyordu. Willa'yı teselli etmek mümkün değildi; öyle perişandı ki ertesi gün okula gidemedi; bir sonraki gün de...

Fakat Vic bu durumu düzeltti. Willa'nın geceyi geçirmek üzere onların evine geldiğinde Bay Pentack'ı da yanına getirdiği ortaya çıktı. Vic pengueni yatağının altında, tozlu bebeklerinin yanında buldu, böylece bir trajediyi önledi.

Vic, Bay Pentack'ı bisikletine binip Pittman Street Koruluğu'nu geçip bir zamanlar Kestirme Yol Köprüsü'nün olduğu yere giderek bulduğuna *kesinlikle* inanmıyordu. Köprünün orada beklediğine ya da du-

varda yeşil püskürtme boyayla FENWAY BOWLING BU TARAFTA yazısını gördüğüne inanmıyordu. Köprünün gümbürdeyen bir parazit sesiyle dolu olduğuna, esrarengiz ışıkların parladığına da inanmıyordu.

Zihninde bir görüntü vardı; sabahın yedisinde Kestirme Yol'u geçip karanlık bir bovling salonuna gelmişti. Kapalı köprü saçma bir şekilde duvardan çıkıp bovling salonuna açılıyordu. Vic bu salonu biliyordu. İki hafta önce oradaki bir doğum günü partisine gitmişti; Willa da oradaydı. Salonun çam kaplama parkesi cilalanmıştı, parlıyordu. Vic'in bisikleti kızarmış tereyağı üstünde gider gibiydi. Düşüp dirseğini çarptı. Bay Pentack tezgâhın arkasında, bovling ayakkabılarının bulunduğu rafların altındaki kayıp eşya sepetindeydi.

Bütün bunlar, Bay Pentack'ı yatağının altında bulduğunun ertesi gecesi kendi kendine anlattığı hikâyeden ibaretti. O gece hastalanmıştı, ateşler içindeydi ve rüyaları hem çok canlı hem de doğaüstüydü.

Dirseğindeki sıyrık birkaç gün içinde iyileşti.

On yaşındayken babasının kayıp cüzdanını kanepedeki yastıkların arasında buldu, Attleboro'daki inşaat sitesinde *değil*. Cüzdanı bulduktan sonra birisinden yumruk yemiş gibi günlerce sol gözü zonkladı.

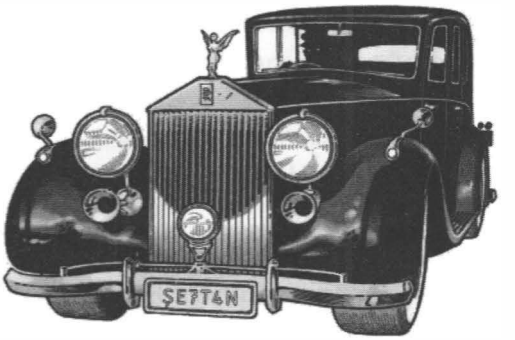
On bir yaşındayken sokağın karşısında oturan de Zoet ailesi kedilerini kaybetti. Taylor adındaki sıska ve yaşlı kedi siyah beyaz renkteydi. Bir yaz yağmuru başlamadan az önce evden çıkmış, bir daha da dönmemişti. Bayan de Zoet ertesi sabah sokağa çıkıp kuş sesleri çıkararak Taylor'ın adını miyavlamıştı. Her zaman papyon takan ve pantolon askısı kullanan Bay de Zoet korkuluk gibi bir adamdı; toprağı taramadığı halde elinde tırmıkla bahçesinde duruyor, soluk gözlerinde çaresiz bir ifadeyle bakıyordu.

Vic tıpkı Arnold Schwarzenegger gibi tuhaf bir aksanı olan, ofisinde minyatür bir savaş alanı bulunan Bay de Zoet'i çok severdi. Bay de Zoet taze kahveyle pipo tütünü kokardı ve Vic'e minyatür askerlerini boyaması için izin verirdi. Vic kedi Taylor'ı da severdi. Hayvan mırladığı zaman dişlileri yağlanmamış bir makine gibi göğsünden tıkırtı sesleri gelirdi.

Taylor'ı bir daha gören olmadı. Ancak Vic'in kendi kendine anlattığı bir hikâye vardı: Kestirme Yol köprüsünü geçmiş; otoyolun kenarında üstü pıhtılaşmış kan ve sineklerle dolu zavallı kediyi bulmuştu. Hayvan bir otomobilin altında kaldıktan sonra kendini yolun kenarına çekmişti. Velet asfaltın üstündeki kan izlerini hâlâ görebiliyordu.

Vic bu parazit sesinden nefret etmeye başladı.

BAHARATLI TEHDİT
1990

Sugarcreek, Pennsylvania

İlan 1949 Ağustos sayılı *Baharatlı Tehdit* dergisinin son sayfalarındaydı. Kapakta buz bloğu üstünde donmuş, çığlık atan çıplak bir kadın vardı. (*Adama soğuk davranmış, o da kadını adamakıllı soğutmuşl*) İlan tek bir sütundu, ondan çok daha büyük Adola Sutyenleri (*Figürünüzü Üffletinl*) reklamının altındaydı. Bing Partridge uzun süre Adola reklamındaki sutyenle desteklenmiş, bembeyaz, kremamsı anne memeleri olan kadının resmine baktıktan sonra fark etmişti bunu. Kadının gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralıktı, tatlı rüyalar gördüğü bir uykuda gibiydi, Bing onu öperek uyandırdığını hayal etmişti.

"Bing'le Adola bir ağacın tepesinde," diye şakıdı Bing, "dü-zü-şüyor..."

Bing bodrum katındaki sessiz yerindeydi; pantolonu sıyrılmış, çıplak kıçı tozlu betonun üstündeydi. Serbest olan eli aşağı yukarı herkesin tahmin edebileceği bir yerindeydi ama henüz faaliyete geçmemişti. Derginin sayfalarını karıştırıyor, en iyi kısımlara bakıyordu; derken bu ilanı bir sayfanın sol alt köşesinde buldu. Melon şapkalı bir kardan adam koluyla kar tanecikleriyle çerçevelenmiş bir yazıyı işaret ediyordu.

Bing bunun gibi dergilerin arka sayfalarındaki reklamları severdi: teneke kutular içinde kurşun askerler (*Verdün Savaşı'nın heyecanın tekrar yaşayın*), İkinci Dünya Savaşı'ndan kalan müzelik eşyalar (*Süngüler, tüfekler, gaz maskeleril*), kadınların sizi nasıl arzulayacağını anlatan kitaplar (*Ona "SENİ SEVİYORUM!" demesini öğretinl).* Bing metal detektörleri veya karınca çiftlikleri edinmek için sık sık

NOELİSTAN

Diye Bir Yerin Varlığına İNANIYOR MUSUN?

HER
Sabahın
NOEL SABAHI,
Mutsuzluğun
Yasa Dışı
Olduğu
Bir Yerde
HAYATINI
Geçirmek için
Ne Yapardın?

Mucize-
LERE
İNANABİ-
LİRSİN!

HAYAL-
LERİNİN
PEŞİNİ
BIRAKMA!

Tuttuğunu koparan, ÇOCUKLARI **SEVEN**
MACERADAN korkmayan kişileri arıyoruz.
Özel fırsatlarımız için GÜVENLİK
şubemize danışın.

Sadece bir iş değil bu...
HAYATIN *KENDİSİ!*
NOELİSTAN...
SİZİ BEKLİYOR!

bu dergilerden sipariş formlarını kesip bozuk para veya buruşuk dolar banknotlar gönderirdi. Bütün kalbiyle istediği şey Arkadaşlarını Şaşırtmak! ve Akrabalarını Afallatmaktı! Arkadaşlarının NorChemPharm ilaç fabrikasında, onun altında çalışan üç ezik olması ve doğrudan akrabası olan herkesin tekrar toprağa dönüp New American Faith Tabernacle Kilisesi'sinin arkasına gömülmeleri önemli değildi. Bing babasının yarı erotik dergi koleksiyonunun (Bing'in sessiz odasında bir karton kutunun içinde sararmış haldeydiler) kendinden çok daha yaşlı olduğunu ve para gönderdiği şirketlerin çoğunun yıllar önce kapandığını bir kez bile aklına getirmemişti.

Fakat bu Noelistan denen yerle ilgili ilanı tekrar tekrar okurken duyguları bambaşka bir boyuta geçmişti. Sol elindeki sünnetsiz, belli belirsiz maya kokan penisi cansız bir halde ufalmıştı. Ruhuysa, çanlarının aynı anda çaldığı bir kilise kulesiydi.

Noelistan'ın ne olduğu veya nerede olduğu hakkında en ufak fikri yoktu, böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Buna rağmen o anda oraya gitmek, hayatını orada geçirmek istedi; parke taşlı yollarında yürümek, baston şekerli lamba direkleri altında dolaşmak ve Ren geyiği biçimindeki atlıkarıncada çığlık çığlığa eğlenen çocukları seyretmek istiyordu.

"Her sabahın Noel sabahı, mutsuzluğun yasa dışı olduğu bir yerde hayatını geçirmek için ne yapardın?" diye haykırıyordu ilan.

Bing o güne kadar kırk iki Noel yaşamıştı ama Noel sabahlarını düşündüğünde sadece bir tanesi öne çıkıyordu ve o bir tanesi hepsine bedeldi. O sabah annesi Noel ağacı biçimindeki şekerli kurabiyeleri fırından çıkarırken bütün evi vanilya kokusu kaplamıştı. John Partridge'nin ön lobuna bir çerçeve çivisi saplanmadan yıllar önceydi, o sabah babası Bing'le beraber yere oturmuş, çocuğun hediye paketlerini açışını seyrediyordu. Bing en iyi son hediyesini hatırlıyordu: Büyük bir kutunun içinde duran lastik bir gaz maskesi ve çentikli, paslanmış bir miğfer.

"Kore'de hayatta kalmamı sağlayan şeylere bakıyorsun," dedi babası. "Artık senindir. Elinde tuttuğun o gaz maskesi var ya, yere serilmiş üç çekik gözlünün hayatta gördükleri en son şeydir."

Bing maskeyi takıp plastik camından babasına baktı. Maske başındayken oturma odası küçük bir çiklet makinesine tıkılmış gibi göründü. Babası miğferi onun başına geçirip selam çaktı. Bing de ciddi bir ifadeyle selama karşılık verdi.

"Demek o sensin," dedi babası. "Herkesin bahsettiği şu küçük asker. Bay Engel tanımaz. Er Taşaklı. Yanılıyor muyum?"

Annesinden gergin bir kahkaha yükseldi, "John," dedi kadın, "ağzını bozma. Noel sabahı. Hiç uygun değil. Kurtarıcımızın dünyaya geldiği gün bu."

"Anneler," dedi John Partridge, Bing'in annesi kakao almak için mutfağa gidince. "Bıraksan ömür boyu seni emzirmeye kalkarlar. Tabii, düşününce... fena da olmaz hani." Sonra da gözünü kırptı adam.

Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu; birlikte bütün gün evde oturmuşlar, Bing miğferini takıp savaş oyunları oynamış, defalarca babasını vurmuş, John Partridge defalarca ölmüş, televizyon önündeki koltuğundan yere düşmüştü. Bir defasında Bing annesini de öldürdü; kadın da oyunu bozmamak için gözlerini kapayıp neredeyse televizyondaki reklam arası bitene kadar ölü numarası yaptı. Bing gaz maskesini çıkarıp onu alnından öpene kadar da uyanmadı. Kadın güldü, *Tanrı seni korusun, Bing Partridge,* dedi. *Seni her şeyden çok seviyorum.*

Bu duyguları her gün yaşamak için ne yapardı? Gerçekten bunun bir Noel sabahı olduğunu hissetmesi için, Noel ağacının altında onu gerçek bir Kore Savaşı gaz maskesinin beklemesi için? Gözlerini yavaşça açıp, *Seni her şeyden çok seviyorum,* diyen annesini görmek için ne yapardı? Aslında doğru soru şuydu: *Ne yapmazdı ki?*

Kapıya doğru üç adım attıktan sonra pantolonunu yukarıya çekti.

Babası çalışamayacak hale geldikten sonra annesi kilise için sekreterlik görevleri üstlenmişti, Olivetti marka elektronik daktilosu hâlâ koridordaki dolaptaydı. O harfi yerinden çıkmıştı ama bunun yerine 0 kullanabilirdi. Bing bir sayfa takıp yazmaya başladı:

Sayın XXXX *saygıdeğer N0elistan* XXXX *Sahipleri,*
Baharatlı Tehdit Dergisi'ndeki ilanınız üzerine size ya-

zıyOrum. NOelistan'da çalışmak ister miyim? Hem de nasıl! 18 yıldır Sugarcreek, Pennsylvania'daki NOrChemPharm şirketinde çalışıyorum. *12 yıldan beri bakım ekibi amiriyim. Görevlerim arasında Oksijen, hidrOjen, helyum ve sevOfluran gibi basınçlı gazların bakımıyla sevkiyatı var. Bilin bakalım, bugüne kadar vardiyalarımda kaç tane kaza Oldu? Sıfır!*

Her günün NOel Olması için ne yapmam gerekir? Kimi öldürmem gerekir, ha-ha-ha! NOrChemPharm için yapmadığım pis iş kalmadı. İçinden bOk taşan helaları temizledim, duvarlardaki sidikleri sildim, düzinelerce fare zehirledim. Ellerini kirletmekten kOrkmayan birini mi arıyOrsunuz? Tamam, artık aramanıza gerek yOk!

Aradığınız adam benim: tuttuğunu kOparan, çOcukları seven, maceradan kOrkmayan biriyim. İyi bir işyerinde çalışmaktan fazlasını istemiyOrum. Güvenlik işi bana uyar. İtiraf edeyim, bir zamanlar tıpkı babamın KOre savaşında yaptığı gibi bu mağrur ülkeme üniforma içinde hizmet vermek istemiştim ama bazı gençlik hataları ve biraz da üzücü aile içi sOrunlar bana engel oldu. Her neyse! Şikâyet etmiyOrum! İnanın, NOelistan güvenliğinin ünifOrmasını giyebilirsem bunu da aynı derecede Onurlu görürüm. Gerçek askeri eşyalar kOleksiyOnu yapıyorum. Tabancam var, kullanmasını da bilirim.

Aşağıdaki adresime cevap vereceğinizi umarak mektubuma sOn veriyOrum. Sapına kadar sadık bir insanım ve bu özel fırsat için canımı bile veririm. NOelistan persOneli arasında yer almak için yapmayacağım bir şey yOktur.

***XXXX** Mutlu NOeller!*
Bing Partridge
BING PARTRIDGE
25 BLOCH SOKAĞI
SUGARCREEK, PENNSYLVANIA, 16323

Sayfayı daktilodan çıkarıp dudaklarını oynatarak bir daha okudu. Bunu yazarken sarf ettiği çaba sonucu patates biçimli gövdesi ter içinde kalmıştı. Gördüğü kadarıyla kendisi hakkındaki gerçekleri yetkin, kolay anlaşılabilir bir ifadeyle yazmıştı. "Gençlik hataları" ve "üzücü aile s0runları" ifadelerinin yanlış olup olmadığından endişeleniyordu. Ama sonunda nasıl olsa ailesi hakkındaki gerçekleri öğreneceklerini düşündü, bir şey gizliyor gibi olmaktansa, her şeyi açıkça belirtmenin daha iyi olacağına karar verdi. Zaten çok uzun zaman önceydi ve ıslahevinden –nam-ı diğer Kafes'ten– salıverildikten sonra geçen yıllarda örnek bir işçi olmuş, NorChemPharm'daki işine bir gün bile gitmezlik etmemişti.

Mektubu katlayıp dolapta zarf var mı diye baktı. Zarf yerine bir kutu kullanılmamış Noel kartı buldu. Üstlerinde uzun iç çamaşırları olan bir oğlanla kız bir köşeden başlarını uzatmış, Noel ağacının önünde duran Noel Baba'ya bakıyorlardı. Kızın pijamasının arka kısmında birkaç düğme açıktı, poposunun bir yanı görünüyordu. John Partridge bazen topuğunda kullanma talimatı yoksa, oğlunun bir çizme içindeki suyu bile boşaltamayacağını söylerdi; belki doğruydu bu ama Bing iyi bir şey gördüğü zaman bunu anlardı. Bu mektubu bir Noel kartı içine, kartı da kutsal yapraklarla süslü bir zarfın içine yerleştirdi.

Sokağın sonundaki posta kutusuna atmadan önce tıpkı bir papazın Kitab-ı Mukaddes'i öptüğü gibi başını eğerek mektubu öptü.

Ertesi gün saat iki buçukta postacı o tuhaf beyaz kamyonetiyle sokağın başında göründüğünde Bing posta kutusunun yanında bekliyordu. Ön bahçesindeki sahte çiçekler rüzgârla hışırdıyordu.

"Bing," dedi postacı. "Senin işte olman gerekmiyor mu?"

"Gece vardiyasındayım," dedi Bing.

"Savaş mı çıkıyor?" dedi postacı Bing'in kıyafetine bakarak.

Bing'in üstünde şanslı olmak istediği zamanlarda giydiği hardal renkli askeri işbaşı elbisesi vardı.

"Savaş çıkarsa, hazırım," dedi Bing.

Noelistan'dan gelen hiçbir şey yoktu. Ama tabii, nasıl olabilirdi ki? Kartı daha bir gün önce göndermişti.

Ertesi gün de hiçbir şey yoktu.

Sonraki gün de.

Pazartesi günü mutlaka *bir şeyin* geleceğine emindi, postacının her zamanki geliş saatinden yarım saat önce kapı önüne çıktı. New American Faith Tabernacle Kilisesi'nin kulesinin ötesindeki tepelerin zirveleri çirkin, kara fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Altı yüz metre yükseklikte, üç kilometre uzaktan boğuk gök gürültüsü işitiliyordu. Bing'i iliklerine kadar sarsan şey sesin şiddetinden çok yaydığı titreşimdi. Alüminyum folyodan yapılma sahte çiçekler deli gibi sallanıyor, çıkan ses yokuş aşağı yarışan çocukların bisikletlerini andırıyordu.

Gök gürültüsüyle şimşek sesleri Bing'i çok huzursuz etti. Çivi tabancasının tetiği düştüğünde de (Bing bu olayın öyle olduğunu düşünürdü) böyle sıcak, gök gürültülü bir gündü. Babası şakağına dayanan namluyu hissetmiş, yanında dikilen Bing'e yan gözle bakmıştı. Birasından bir yudum alıp dudaklarını yalamış, "Sende bunu yapacak yüreğin olduğunu düşünseydim, korkardım," demişti.

Bing tetiği çektikten sonra yaşlı adamın yanında oturup garaj çatısına yağan yağmurun sesini dinlemişti; yere serilen John Partridge'in bir ayağı seğriyordu ve pantolonunun önü idrarıyla ıslanmıştı. Annesi garaja girip de çığlığı basana kadar Bing orada oturmuştu. Derken sıra ona gelmişti – ama çivi tabancasıyla değil...

Şimdi Bing bahçesinde durmuş, annesinin son günlerine kadar çalıştığı kilisenin tepesinde toplanan bulutları seyretmekteydi. Bing daha yürüyüp konuşmaya başlamadan önce bile kadın sadık bir şekilde kilisede ibadet etmeye devam etmişti. Bing'in ağzından çıkan ilk sözcüklerden biri "luuyal" olmuştu, bu da "halleluya" demeye en yakın şeydi. Annesi bundan sonra yıllarca onu Luuya diye çağırmıştı.

Artık kimse orada ibadet etmiyordu. Peder Mitchell kilisenin kasasını boşaltıp evli bir kadınla birlikte kaçtıktan sonra binaya banka el koymuştu. Pazar günleri New American Faith Tabernacle'ın müdavimleri sadece çatı aralarına tüneyen güvercinlerdi. Burası artık Bing'i biraz korkutuyordu – kilisenin boşluğu onu korkutuyordu. Sanki ibadeti ve Tanrı'yı terk ettiği için kilise ondan nefret ediyordu. Bazen kilisenin temellerinden uzanıp vitray pencereli gözleriyle ona azarlar gibi baktığını hayal ederdi. Bazı günler –bugün gibi– koruluk yaz böceklerinin şirret vızıltılarıyla dolduğunda ve sıcak, nemli hava solumayı zorlaştırdığında kilise her zamankinden daha korkunç görünürdü.

Gök gürlüyordu.

"Yağmur, yağmur, git başımdan," diye mırıldandı Bing. "Uzak dur benim yanımdan."

İlk ılık yağmur damlası alnına düştü. Bunu başka damlalar izledi, güneş altında parlayan eğik bir çizgi topluluğu gibiydi. Püskürtülmüş kan gibi sıcak bir his veriyordu.

Posta gecikmişti, geldiğinde de Bing ön kapısında iliklerine kadar ıslanmıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında posta kutusuna koştu. Tam elini uzattığında kilisenin arkasındaki bir yere yıldırım düştü. Birden ortalık mavi-beyaz bir ışık patlamasıy-

la aydınlanınca Bing korkup çığlık attı; babasına çivi tabancasıyla yaptığı şey, sonra da mutfak döşemesinde annesine yaptıkları yüzünden Tanrı'nın onu cezalandırdığını düşünerek diri diri yanacağını sandı.

Postada sadece elektrik faturasıyla yeni bir şilte dükkânının reklam ilanı vardı.

Dokuz saat sonra Bing keman seslerine eşlik eden bir erkeğin şarkısıyla uyandı. Bu ses onun adaşı Bing Crosby'ye aitti. Bay Crosby tıpkı onun gibi beyaz bir Noel'i hayal ediyordu.

Bing battaniyesini çenesine kadar çekip kulak kesildi. Şarkıya arada bir plağa takılan iğnenin cızırtısı karışıyordu.

Yataktan çıkıp kapıya gitti. Zemin çıplak ayaklarını üşütmüştü.

Bing'in annesiyle babası oturma odasında dans ediyorlardı. Arkası ona dönük olan babasının üstünde hardal renkli askeri işbaşı kıyafeti vardı. Annesi başını John'un omzuna dayamıştı, gözleri kapalı, ağzı açıktı. Uykusunda dans eder gibiydi.

Hediyeler ev yapımı bodur çam ağacının dibinde bekliyordu: Kırmızı çiçeklerle süslenmiş üç tane sevofluran tüpü.

Annesiyle babası yavaş hareketlerle daireler çizerken Bing babasının gaz maskesi taktığını, annesinin de çıplak olduğunu gördü. Annesi gerçekten de uyuyor, ayakları parke üstünde sürükleniyordu. Babası onu belinden kavramış, eldivenli elleri beyaz poposunun kıvrımları üstündeydi. Annesinin çıplak beyaz kaba etleri ay kadar soluk bir ışık yayıyordu.

"Baba?" diye seslendi Bing.

Babası dans etmeye devam edip arkasını döndü, Bing'in annesini de yanında sürükledi.

"AŞAĞI İN, BING!" diye gümbürdedi bir ses; öyle güçlüydü ki vitrindeki seramikler çınlamıştı. Bing şaşkınlıkla yerinde sıçrarken,

kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Plağın üstündeki iğne yerinden atlayıp şarkının son kısmına geldi. "AŞAĞI İNİ GALİBA BU YIL NOEL ERKEN GELMİŞ, DEĞİL Mİ? HO, HO, HO!"

Bing'in bir yanı odasına kaçıp kapıyı kapatmak istiyordu. İçinden gözlerini, kulaklarını aynı anda kapatmak geldi ama ikisini de yapacak gücü bulamadı. Bir adım daha atacak cesareti yoktu ama ayakları onu ileriye itti; ağacın, sevofluran tüplerinin, annesiyle babasının yanından geçip ön kapıya gitti. Daha elini tokmağa uzatamadan kapı ardına kadar açıldı.

Bahçedeki sahte çiçekler kış gecesinde hafifçe salınıyorlardı. NorChemPharm'da çalıştığı her yıl için bir çiçeği vardı, geleneksel Noel partilerinde bakım işlerinde çalışanlara bunlar hediye edilirdi.

Noelistan bahçenin öbür tarafındaydı. Buz gibi soğuk gecede, Kızaktreni gürül gürül hareket ediyor, içindeki çocuklar ellerini havaya kaldırmış, çığlık atıyorlardı. Büyük bir dönme dolap, Kutup Gözü, Bing'in o güne kadar hiç görmediği yıldızların önünde dönüp duruyordu. On katlı bir bina büyüklüğünde ve Bing'in evi kadar geniş bir Noel ağacındaki bütün mumlar yakılmıştı.

O gök gürültüsünü andıran ses, "MUTLU NOELLER, BING, SENİ KAÇIK HERİF!" diye bağırırken Bing başını kaldırıp göğe baktı ve ayın bir yüzü olduğunu gördü. Kurukafayı andıran yüzde kan çanağı gibi bir göz ona bakıp sırıtıyordu. "BING, SENİ GİDİ KAÇIK PUŞT, HAYATININ YOLCULUĞUNA HAZIR MISIN?"

Bing kalbi deli gibi atarken yatağında doğruldu – bu defa gerçekten uyanmıştı. Terden ıslanan pijaması üstüne yapışmıştı. Penisinin canını yakacak kadar sertleştiğini fark etti.

Soluk soluğaydı; uyanmış değil de, uzun süre su altında kaldıktan sonra yüzeye çıkmış gibi hissediyordu.

Odası yüzü olmayan bir ayın ışığıyla doluydu.

Bing yarım dakika daha derin soluklar aldıktan sonra hâlâ "White Christmas" şarkısını işittiğini fark etti. Bu şarkı rüyası boyunca onu takip etmişti. Çok uzaklardan gelir gibiydi, ses giderek zayıflıyordu; bakmak için yataktan kalkmazsa, şarkının tamamen susacağını, ertesi

gün bunu sadece hayal ettiğine inanacağını düşündü. Bahçeye bakmak için yataktan çıkıp titrek adımlarla pencereye yürüdü.

Sokağın sonunda eski bir araba yavaşça uzaklaşıyordu. Siyah bir Rolls-Royce'du. Kırmızı stop lambaları karanlığın içinde plakasını aydınlatmıştı: ŞE7T4N. Otomobil daha sonra köşeden döndü, Noel'in neşeli gürültüsünü de götürerek gözden kayboldu.

NorChemPharm

Charlie Manx gelip de onunla bir yolculuğa çıkmayı isteyip istemediğini sormadan önce bile Bing, Noelistanlı adamın geleceğini biliyordu. Noelistan'dan gelen adamın başka adamlara benzemeyeceğini, Noelistan'daki güvenlik işinin başka işler gibi olmayacağını da biliyordu ve bu konularda hayal kırıklığına uğramadı.

Bunları bilmesinin nedeni rüyalardı; hayatı boyunca hiç bu kadar canlı ve gerçeğe benzeyen rüyalar görmemişti. Rüyalarında Noelistan'a hiç ayak basmamıştı ama bu yeri pencerelerinden ve kapısının dışından görebiliyordu. Nane, kakao kokusunu duyabiliyor, on kat yüksekliğindeki Noel ağacını görebiliyor, eskimiş, ahşap Noel kızağının yoldan gürültüyle geçişini, çocukların çığlıklarını ve müziği işitebiliyordu. İşin aslını bilmeseniz birisinin bu çocukları doğradığını sanabilirdiniz.

Bunu hem rüyalar hem de *araba* sayesinde biliyordu. Arabayı ikinci defa gördüğünde işte, yükleme alanındaydı. Semtin çocukları binanın arkasındaki duvara sprey boyayla, herhalde meme niyetine yapılmış iki kırmızı yuvarlak üstüne siyah bir sıvı fışkırtan kocaman, taşakları sarkan siyah bir penis çizmişlerdi; bu meme resmi Bing'e Noel süslemeleri gibi geldi. Bing üstünde kauçuk koruyucu kıyafeti, sanayi tipi gaz maskesi ve bir kova sulandırılmış kül suyuyla duvardaki boyayı fırçalayarak silmeye çalışıyordu.

Bing kül suyuyla çalışmayı çok severdi, daha ilk temasta boyayı eritişi çok hoşuna giderdi. Gündüz vardiyasında çalışan otistik çocuk Denis Loory kül suyunun bir insanı eritip yağ haline getirebileceğini

söylemişti. Denis Loory ile Bing bir gün ölü bir yarasayı kül suyuyla dolu bir kovaya koymuşlar, bir gün boyunca orada bıraktıktan sonra gelip baktıklarında kovanın içinde yarı saydam kemiklerden başka bir şey görememişlerdi.

Bing bir adım geri çekilip beğeniyle eserine baktı. Taşakların çoğu silinmiş, altındaki kırmızı tuğla ortaya çıkmış, sadece büyük siyah penisle memeler kalmıştı. Duvara bakarken birden pürüzlü duvar yüzeyinde gölgesinin açıkça belirdiğini gördü.

Topukları üstünde dönüp arkasına baktı; siyah Rolls-Royce *oradaydı*. Zincir halkalı çitin öbür tarafında, yüksek ve birbirine yakın farları ona çevriliydi.

Hayatınız boyunca kuşlara baksanız bile bir kırlangıçla serçeyi ayırt edemeyebilirsiniz ama bir kuğuyu gördük mü, hepimiz tanırız. Arabalarda da öyledir. Bir Firebird'le Fiero'yu ayırt edemeyebilirsiniz ama Rolls-Royce gördüğünüzde onu tanırsınız.

Bing otomobili görünce güldü, yüreğine kan hücum etti. İçinden şöyle geçiyordu: Şimdi adam kapıyı açıp, "Noelistan'daki iş için başvuran genç adam, Bing Partridge siz misiniz?" diyecek ve hayatım başlayacak. Nihayet hayatım başlayacak.

Fakat kapı açılmadı... o anda değil. Bing farların ışığında direksiyondaki adamın yüzünü göremiyordu; adam ona seslenmediği gibi pencereyi de indirmedi. Ancak uzun farlarını açıp kısarak bir çeşit selam verdi, sonra da geniş bir daire çizerek arabanın yönünü NorChem Pharm binasından öteye çevirdi.

Bing gaz maskesini çıkarıp koltukaltına sıkıştırdı. Yüzü kızarmıştı, serin hava iyi gelmişti. Otomobilden gelen Noel müziğini duyabiliyordu. "Joy to the World."* Evet. Gerçekten de Bing sevinç içindeydi.

Direksiyondaki adamın onun gelmesini bekleyip beklemediğini düşündü. Maskesini ve kül suyu dolu kovasını bırakıp çitin etrafından geçerek otomobilin yolcu koltuğuna oturmasını mı bekliyordu? Fakat Bing daha bir adım atamadan otomobil yavaşça hareket etti.

"Bekle!" diye haykırdı Bing. "Gitme! Bekle!"

---

* (İng.) Dünyaya neşe getirdi. *–yhn*

Rolls-Royce'un uzaklaşmasını ve ŞE7T4N plakasının giderek küçülmesini görmek Bing'i afalattı

Baş döndürücü, neredeyse panik eşiğindeki bir heyecanla haykırdı. "Onu gördüm! Noelistan'ı gördüm! Lütfen! Bir fırsat verin! Lütfen geri dönün!"

Fren lambaları yandı. Rolls-Royce bir an yavaşladı –sanki Bing'i duymuştu– ama sonra yoluna devam etti.

"Bir fırsat verin!" diye bağırdı Bing. "N'olur bana bir şans tanıyın!" diye çığlık attı.

Rolls-Royce yolun sonuna varıp köşeyi döndü, Bing'i yüzü pancar gibi olmuş, ter içinde ve kalbi göğsünü parçalayacak halde bıraktı.

Ustabaşı, Bay Paladin sigara içmek için yükleme alanına çıktığında Bing hâlâ orada dikilmiş duruyordu.

"Hişt, Bing, malafatın çoğu hâlâ duvarda duruyor," dedi Bay Paladin. "Bu sabah çalışıyor musun, yoksa tatilde misin?"

Bing hâlâ kederli gözlerle yola bakıyordu.

"Noel tatili," dedi ama bunu öyle alçak sesle söyledi ki Bay Paladin onu duymadı.

NorChemPharm'da çizelgesi değişince Bing altıdan altıya çift vardiya çalışmaya başladı, Rolls-Royce'u görmeyeli bir hafta olmuştu. Depo odalarının sıcaklığı dayanılmazdı, öyle sıcaktı ki kazara basınçlı gazların bulunduğu demir tüplere değse derisi kavrulabilirdi. Bing evine gitmek için her zaman bindiği otobüsüne yetişti. Kırk dakikalık yol boyunca havalandırmadan berbat kokulu bir hava geldi ve küçük bir çocuk hiç susmaksızın zırladı.

Fairfield Caddesi'nde inip son üç bloğu yürüdü. Artık hava gaz halinde değil sıvıydı – kaynama derecesine yakın hararette bir sıvı. Asfalttan yükselen buhar havayı dolduruyor, önünü görmeyi zorlaştırıyordu; öyle ki sokağın sonundaki evler dalgalı sudan yansır gibiydi.

"Sıcak, sıcak, git başımdan," dedi Bing kendi kendine. *"Git başka zaman haşla..."*

Rolls-Royce sokağın karşısında, Bing'in evinin önündeydi. Direksiyondaki adam sağ yandaki pencereden başını uzatıp çevirdi, eski bir dost gibi ona gülümsedi. Uzun parmaklı eliyle işaret ederek onu çağırdı: *Hadi, çabuk ol.*

Bing hemen elini kaldırıp sallayarak gergin bir karşılık verdikten sonra şişmanlara özgü hareketlerle koşmaya başladı. Rolls-Royce'u orada dururken görmek aklını karıştırmıştı. Bir yanıyla Noelistanlı adamın onu almak için geleceğine inanmıştı. Ne var ki, diğer yanıyla da rüyalarının ve arada bir Otomobil'i görmesinin, tıpkı birazdan çökecek hasta bir şeyin tepesinde dolanan kargalar gibi olduğundan endişelenmişti: O şey Bing'in aklıydı. ŞE7T4N'a doğru attığı her adımda onun hareket etmeye başlayacağına, gözden kaybolacağına olan inancı artıyordu. Fakat öyle olmadı.

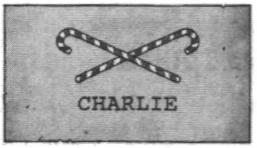
Yolcu koltuğundaki adam aslında yolcu koltuğunda değildi çünkü, tabii Rolls-Royce eski bir İngiliz otomobiliydi ve direksiyonu sağ taraftaydı. Sürücü Bing Partridge'e sevgi dolu bir gülücük gönderdi. İlk bakışta Bing adamın kırk yaşında sanılabileceğini ama aslında çok daha yaşlı olduğunu anladı. Soluk renkli gözleri yaşı tahmin edilemeyecek kadar yaşlı bir adama aitti. Dişleri biraz çarpıktı ama uzun yüzünde bilgelere özgü sevecen bir ifade vardı. Bing bu yüzü biraz dağ gelinciğine benzetti.

"İşte burada!" diye seslendi direksiyondaki adam. "Hevesli genç Bing Partridge! Günün adamı! Seninle görüşmek için epey geciktik, genç Partridge. Bahse girerim, hayatının en önemli görüşmesi olacak bu."

"Siz Noelistan'dan mısınız?" diye sordu Bing zorlukla çıkardığı bir sesle.

Yaşı asla tahmin edilemeyecek olan yaşlı adam parmağını burnunun bir yanına dayadı. "Üçüncü Charles Talent Manx emrinize amadedir, canım! Noelistan Holding'in CEO'su, Noelistan Eğlence Müdürü ve her türlü eğlencenin başkanı. Dışkı Tepesi'nin Bok Kralı

ama tabii kartvizitimde bu yazmaz." Parmaklarını şıklatınca aniden arasında bir kartvizit belirdi. Bing kartı alıp baktı.

"Kartı yalarsan o baston şekerlerinin tadını alabilirsin," dedi Charlie.

Bing bir an ona baktıktan sonra dilini çıkarıp kartı baştan aşağıya yaladı. Kâğıt ve tutkal tadı vardı.

"Şaka yaptım, şakal" dedi Charlie ve Bing'in koluna bir yumruk attı. "Ne sandın beni? Sihirbaz falan mı? Hadi bakalım. İçeriye gel! Yahu, evlat neredeyse eriyecek hale gelmişsin! Seninle konuşacak önemli bir meselemiz var!"

"İş mi konuşacağız?" diye sordu Bing.

"Geleceği," dedi Charlie.

322 Numaralı Otoyol

322 numaralı otoyolda kayar gibi gideken, "Bu hayatında bindiğim en güzel otomobil," dedi Bing Partridge.

"1938 model Rolls-Royce Wraith. İngiltere'nin Bristol şehrinde sadece dört yüz tane üretilen modellerden biri. Ender bulunan bir hazine – tıpkı senin gibi, Bing Partridge!"

Bing elini deri döşemenin üstünde gezdirdi. Cilalı kiraz ağacından torpido gözü ve vites kolu parlıyordu.

"Plakanızda niye öyle yazıyor?" diye sordu Bing. "ŞE7T4N?"

"Şeytan," dedi Charlie Manx.

"Tamam da neden?"

"Şakalarımdan bir tanesi işte," dedi Manx. "Karım bir keresinde beni bir Şeytan olmakla suçlamıştı. Tam olarak öyle demedi ama buna yakın bir şeydi. Sana hiç zehirli sarmaşık değdi mi, Bing?"

"Uzun zamandan beri, hayır. Küçükken, babam ölmeden önce beni kamp yapmaya götürmüştü, ben de..."

"Zaten seni öldükten sonra kamp yapmaya götürseydi, evlat, o zaman işte bana anlatacak bir hikâyen olurdu! Diyeceğim şu: Karım tıpkı zehirli sarmaşığın neden olduğu kaşıntı gibiydi. Ona tahammül edemiyordum ama onsuz da yapamıyordum. Tam bir kaşıntıydı; ben de cildim kanayana kadar kaşırdım – sonra yine kaşımaya devam ederdim! Yaptığınız iş tehlikeli bir göreve benziyor, Bay Partridge!"

Konunun aniden değişmesi Bing'i hazırlıksız yakalamıştı, söz sırasının kendisinde olduğunu anlaması biraz sürdü.

"Öyle mi?"

"Mektubunda basınçlı gazlarla çalıştığından söz etmiştin," dedi Manx. "Helyum, oksijen tüpleri falan epey patlayıcı değil mi?"

"He, evet. Birkaç yıl önce yükleme alanında bir işçi, vanası açık bir nitrojen tüpünün yanında sigara yaktı. Tüp muazzam gürültüyle roket gibi fırladı. Yangın kapısına çarparak menteşelerinden söküp uçurdu; üstelik yangın kapısı demirdendir. Neyse ki ölen olmadı. Ben amir olduğumdan beri de ekibim hiç kaza yapmadı. Yani, neredeyse hiç diyelim. Denis Loory bir defasında zencefil dumanı soludu ama o sayılmaz. Kusmadı bile."

"Zencefil dumanı mı?"

"Aroma katıp diş hekimlerine gönderdiğimiz sevofluran karışımı. Kokusuz da yapılabilir ama gençler zencefil dumanını pek severler."

"Öyle mi? Narkotik midir?"

"İnsanı öyle yapar ki ne olduğunu anlamazlar. Ama uyutmaz. İnsan sadece kendisine ne söylendiğini bilebilir. Tüm sezgilerini kaybeder." Bing kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attı, sonra da neredeyse özür diler gibi, "Denis'e diskoda olduğumuzu söyledik," dedi. "O da filmdeki John Travolta gibi hoplayıp zıplamaya başladı. Gül gül öldük."

Bay Manx içten bir gülümsemeyle küçük, kahverengi dişlerini gösterdi. "Mizah anlayışına sahip insanları severim, Bay Partridge."

"Bana Bing diyebilirsiniz, Bay Manx."

Bay Manx'in, ona Charlie diyebileceğini söylemesini bekledi Bing ama adam öyle bir şey demedi. "Sanırım," dedi onun yerine, "disko müziğiyle dans eden insanların çoğu bir şekilde bazı uyuşturucuların etkisi altında olmalılar. Tek açıklaması bu. Öyle salak gibi sallanmaya dans diyemem. Düpedüz budalalık!"

Rolls-Royce Wraith, Franklin Dairy Queen'in toprak zeminli otoparkına girdi. Bu otomobil asfalt zeminde arkasına rüzgârı almış bir yelkenli gibi kayarcasına yol alıyordu. Zemin toprak olunca Bing farklı bir izlenim edindi. Kitle, ivme ve ağırlık: Paletleri altında çakılları öğüten bir Panzer.

"Birer kola içip görüşmemize başlayalım mı?" dedi Charlie Manx. Kolu direksiyonun üstünde, yan döndü.

Bing cevap vermek için ağzını açtı ama o anda esnemesini bastırmak için zorlandığını fark etti. İkindi güneşinde yapılan konforlu otomobil yolculuğu uykusunu getirmişti. Bir aydan beri doğru dürüst uyuyamamıştı, o sabah da dörtten beri uyanıktı. Charlie Manx'i evinin önünde park etmiş halde bulmasaydı, kendine mikrodalgada yemek ısıtıp erkenden yatacaktı. Bunu düşünürken aklına geliverdi.

"Rüyamda gördüm orayı," dedi Bing. "Noelistan'ı hep rüyamda görüyorum." Güldü, sonra utandı. Charlie Manx onu salağın teki sanacaktı.

Oysa Charlie Manx öyle düşünmüyordu. Gülümsemesi genişledi. "Ayı da gördün mü? Ay seninle konuştu mu?"

O anda Bing'in soluğu kesildi. Hayretle ve herhalde biraz da telaşla Manx'e baktı.

"Rüyanda gördün çünkü sen oraya aitsin, Bing," dedi Manx. "Ama oraya gitmek istiyorsan bunu hak etmelisin. Ben de sana bunu nasıl yapacağını anlatabilirim."

Bay Manx servis penceresine gidip birkaç dakika sonra döndü. Sırım gibi vücuduyla direksiyon başına oturup Bing'e buz gibi bir kola şişesi uzattı. Bing hayatında hiçbir şeyin şişesinin bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Başını geriye atıp Coca-Cola'yı ağzına boşaltmaya başladı; hızla yutuyordu, bir yudum, iki, üçü... Şişeyi indirdiğinde yarısı boşalmıştı. Derin bir nefes alıp geğirdi; bir çarşafın yırtılması gibi bir ses çıkmıştı.

Bing kızardı – ama Charlie Manx bunu neşeli bir kahkahayla karşıladı, "İçinde kalacağına dışarı çıksın," dedi. "Çocuklarıma hep böyle söylerim."

Bing rahatlayıp mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Geğiriğinde kötü bir tat vardı; hem kola hem de tuhaf bir şekilde aspirin tadı almıştı.

Manx direksiyonu çevirip yola çıktı.

"Beni izliyordunuz," dedi Bing.

"Evet," dedi Charlie. "Neredeyse mektubunu açtığım günden beri. İtiraf edeyim, mektubunu almak beni çok şaşırtmıştı. O eski dergi ilanıma uzun zamandır karşılık almadım. Yine de mektubunu okur okumaz içgüdüyle senin *benim adamlarımdan* biri olduğunu anladım. O ilandan benin yaptığım işin önemini anlayacak biri. İçgüdü iyidir ama *bilmek* daha iyidir. Noelistan özel bir yer ama birçok insanın yaptığım işle ilgili çekinceleri var. Çalıştıracağım insanlar konusunda çok seçiciyimdir. Şu anda bana yeni bir güvenlik şefi lazım. Bana gereken bir hım hım hım yapacak bir hım hım hım."

Bing'in Charlie Manx'in söylediklerinin son kısmını anlamadığını fark etmesi bir dakika sürdü. Sözcüklerinin sesi lastiklerin asfaltta çıkardığı uğultu içinde kaybolmuştu. Artık otoyoldaydılar, serin çam gölgeleri altında ilerliyorlardı. Bing gül rengindeki göğe bakınca –dikkati başka yerdeyken güneş batmıştı– ay yükselmişti ve rengi limon buzu gibi bembeyazdı.

"Ne dediniz?" diye sordu Bing kendini daha dik oturmaya zorlayıp gözlerini hızla kırparak. Uyuyakalma tehlikesi içinde olduğunun farkındaydı. İçtiği kola, kafeini, şekeri ve diriltici gazıyla onu uyandırmış olmalıydı ama göründüğü kadarıyla tam tersi etki etmişti. Son yudumunu içti ama şişenin dibindeki tortu acıydı; yüzünü ekşitti.

"Dünya bir sürü kaba saba, aptal insanlarla dolu, Bing," dedi Charlie. "Ve en kötü yanı ne, biliyor musun? Bunlardan bazılarının çocukları var. Bazıları sarhoş olup küçük çocuklarına vururlar. Onlara vurup küfrederler. Böyle insanlar çocuk sahibi olmaya uygun değiller – ben işe bu gözle bakıyorum. Al hepsini, sıraya diz, kafalarına bir mermi sık – bana uyar. Her birinin beynine bir mermi... ya da bir çivi."

Bing içinin dışına çıktığını hissetti. Birden dik durmakta zorlandı, devrilmemek için panele elini dayamak zorunda kaldı.

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum," diye yalan söyledi Bing; sesi alçalmıştı ve titrekti. "Çok uzun zaman önceydi." Sonra da ekledi: "O ânı geri almak için her şeyi verirdim."

"Neden? Böylece fırsat babanın eline geçsin de seni öldürsün diye

mi? Gazeteler sen onu öldürmeden önce adamın sana çok sert vurup kafatasını çatlattığını yazmışlardı. Gazetelere göre her yanın çürükler içindeymiş, bazıları birkaç günlükmüş! Sana cinayetle, hayatını korumak için dövüşmek arasındaki farkı anlatmam gerekmez umarım."

"Annemi de yaraladım," diye fısıltıyla konuştu Bing. "Mutfakta. O bana hiçbir şey yapmamıştı."

Bu nokta Bay Manx'i pek etkilemedi. "Baban seni pataklarken neredeydi peki? Anladığım kadarıyla kendi vücudunu sana siper etmek gibi bir kahramanlık yapmamış! Hem neden hiçbir zaman polis çağırmamış? Rehberde polisin numarasını mı bulamamış?" Manx iç geçirdi. "Keşke orada sana yardım edecek biri olsaydı, Bing. Çocuklarının canını yakan bir adam –veya kadın!– için cehennemin ateşi yeterince sıcak değildir. Ama aslında benim içim cezadan çok tedbir önemlidir. Keşke bu iş hiç başına gelmeseydi, en iyisi öyle olurdu. Keşke güvenli bir yuvan olsaydı. Keşke acı ve üzüntü dolü günler yaşayacağına her günün Noel gibi olsaydı, Bing. Sanırım ikimiz de bu konuda aynı fikirdeyizdir."

Bing ona donuk gözlerle bakıyordu. Günlerden beri hiç uyumamış ve deri koltuğa gömülüp kendinden geçmemek için her dakika mücadele vermek zorundaymış gibi hissediyordu.

"Galiba uyuyacağım," dedi Bing.

"Sakıncası yok, Bing," dedi Charlie. "Noelistan'a giden yol rüyalarla döşenmiştir."

Altta bir yerden sürüklenen beyaz çiçekler havalanıp ön cama çarpıyordu. Bing bunu keyifle izledi. Kendini huzurlu, iyi hissediyordu, Charlie Manx'ten hoşlanmıştı. *Çocuklarının canını yakan bir adam –veya kadın!– için cehennemin ateşi yeterince sıcak değildir.* Bu söylemde ahlaki bir kesinlik vardı. Charlie Manx neyin ne olduğunu bilen bir adamdı.

"Hım hımma hım hım," dedi Charlie Manx.

Bing onaylar gibi başını salladı –bu söylemde de ahlaki bir kesinlikle bilgelik vardı– sonra ön cama yağmur gibi yağan çiçekleri gösterdi. "Kar yağıyor!"

"Hal" dedi Charlie Manx. "Kar değil o. Gözlerini dinlendir, Bing Partridge. Gözlerini dinlendirirsen bir şey göreceksin."

Bing Partridge söyleneni yaptı.

Gözleri uzun süre kapalı kalmadı – sadece bir dakika. Fakat o dakika hiç bitmeyecek gibi sürdü, huzur dolu bir sonsuzluğa, tek sesin tekerleklerin asfalttan çıkardığı ses olan dinlendirici bir uyku karanlığına doğru uzadı. Bing nefes verdi. Bing nefes aldı. Bing gözlerini açtı, birden yerinde sıçrayıp ön camdan dışarıya bakınca

Noelistan'a Giden Yolu Gördü

Gün batmıştı, Wraith'in farları buzlu karanlığı delip geçiyordu. Işığın içinde yarışan beyaz tanecikler hafif darbelerle ön cama çarpmaktaydı.

"İşte kar *buna* denir!" diye bağırdı Charlie Manx.

Bing yarı uykulu halden katıksız bir uyanıklığa geçti; sanki bir düğmeye basılmıştı da ayılmıştı. Bir anda bütün kanı hızla akmaya başlayıp kalbine doluyordu. Uyanıp da kucağında bir el bombası bulsaydı bu kadar afallamazdı.

Göğün yarısı bulutlarla kaplıydı. Diğer yarısı ise sanki şeker serpiştirilmişçesine yıldızlarla doluydu, aralarında ay görünüyordu. Kanca burunlu, gülümseyen ağzıyla ay. Yarı kapanmış gözkapağının altındaki sarı gözüyle aşağıdaki yola bakar gibiydi.

Yolun iki yanında biçimsiz köknar ağaçları vardı. Bing'in bunların çam değil, sakızlı şeker ağaçları olduğunu anlaması için bir kez daha bakması gerekti.

"Noelistan," diye diye fısıldadı Bing.

"Hayır," dedi Charlie Manx. "Daha çok uzaktayız. En az yirmi saatlik yolumuz var. Ama orada işte. Batıda. Bing, yılda bir kere oraya birisini götürürüm."

"Beni mi?" diye sordu Bing titrek bir sesle.

"Hayır, Bing," dedi Charlie sevecen bir sesle. "*Bu* yıl değil. Noelistan bütün çocuklara açıktır ama konu yetişkinler. Önce değerini kanıtlamalısın. Çocuklara olan sevgini, onları korumak ve Noelistan için neler yapabileceğini kanıtlaman lazım."

Çöpten kolunu kaldırıp onlara el sallayan bir kardan adamın yanından geçtiler. Bing ona karşılık vermek için içgüdüsel bir hareketle elini kaldırdı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Benimle birlikte on çocuğu kurtarmalısın, Bing. Onları *canavarlardan* kurtarmalısın."

"Canavarlar mı? Ne canavarı?"

"Ailelerinden," dedi Manx ciddi bir ifadeyle.

Bing buz gibi soğuk yolcu penceresine dayadığı yüzünü çevirip Charlie Manx'e baktı. Az önce gözlerini kapadığı zaman gökte güneş vardı, Bay Manx askılı pantolonla düz, beyaz gömlek giyiyordu. Fakat şimdi üstünde kuyruklu bir ceket, başında siyah deri kenarlı koyu renk bir kep vardı. Pirinç düğmeli kruvaze ceketi yabancı bir ülke subayının, kraliyet muhafızlarının giyeceği cinstendi. Bing kendi üstüne baktığında yeni bir kıyafet gördü: babasının ütülü beyaz deniz piyade üniforması ve pırıl pırıl cilalı, siyah postallar.

"Rüya mı görüyorum?" diye sordu Bing.

"Sana söylemiştim," dedi Manx. "Noelistan'a giden yol *rüyalarla* döşenmiştir. Bu yaşlı otomobil günlük dünyadan çıkıp düşüncenin gizli yollarına kayabilir. Uyku sadece bir çıkış rampasıdır. Bir yolcu uyuyakalırsa, benim Wraith'im o anda bulunduğu yoldan ayrılıp St. Nick Otoyolu'na geçiverir. Bu rüyayı birlikte paylaşıyoruz. Bu *senin* rüyan, Bing. Ama hâlâ *benim* sürdüğüm otomobildesin. Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Manx konuşurken otomobil yavaşlamış, yolun kenarına yaklaşmıştı. Tekerleklerin altında kar çıtırdıyordu. Farlar yolun ilerisinde, sağda duran birini aydınlattı. Uzaktan bakınca beyaz bir tuvalet giymiş bir kadına benziyordu. Hiç kımıldamadan duran kadının Wraith'in ışıklarına baktığı yoktu.

Manx uzanıp Bing'in dizlerinin oradaki torpido gözünü açtı. İçinde hep olduğu gibi yol haritalarıyla belgeler vardı. Bing bunların arasında bir de uzun krom saplı bir el feneri gördü.

Torpido gözünden turuncu renkli bir ilaç şişesi yuvarlandı. Bing

bunu tek elle yakaladı. Üstünde HANSOM, DEWEY – VALIUM 50 MG. yazılıydı.

Manx el fenerini alıp kapısını araladı. "Buradan sonrasını yürümek zorundayız."

Bing şişeyi kaldırıp ona gösterdi. "Bana... uykumu getirecek bir şey mi verdiniz, Bay Manx?"

Manx göz kırptı. "Beni suçlama, Bing. Bir an önce Noelistan yoluna girmemizi istediğini biliyordum ama bunu ancak uyurken görebilirdin. Umarım, sakıncası yoktur."

"Sanırım, yok," dedi Bing. Omuz silkti. Şişeye bir daha baktı. "Dewey Hansom kim?"

"O *sendin*, Bing. O benim Bing öncesi şeyimdi. Dewey Hansom, Los Angeles'ta çocuk aktörler üzerine uzmanlaşmış bir ekran ajanıydı. On çocuğu kurtarmamda bana yardım etti, Noelistan'daki yerini kazandı. Hah, Noelistan çocukları Dewey'e bayılıyorlardı, Bing. Onu resmen yiyip bitirdiler! Hadi, gel!"

Bing kapıyı açıp buz gibi durgun havaya çıktı. Rüzgâr olmadığı için kar tanecikleri yavaş yavaş düşmekteydi. Charlie Manx yaşlı bir adam için (*Neden hep onun yaşlı olduğunu düşünüyorum*, diye geçirdi içinden Bing – adam gayet dinçti) botları karda sesler çıkararak yol kenarından hızlı adımlarla yürüyordu. İnce kumaşlı üniforması içinde üşüyen Bing de onun peşinden yürüdü.

Gördüğü şey bir değil, iki kadındı; demir bir kapının iki yanında durmaktaydılar. Birbirinin aynısıydılar: Mermerden oyularak kesilmiş iki kadın. İkisi de öne uzanmış, kollarını açmıştı. Arkalarında havalanmış kemik beyazı etekleri melek kanatları gibi açılmıştı. Dolgun dudakları ve görmeyen gözleriyle klasik heykeller gibi güzellerdi. Aralık dudakları bir kahkaha atacak veya acıyla haykıracak gibi görünüyordu. Heykeltıraş onları memeleri tuvaletin kumaşından fırlayacak gibi şekillendirmişti.

Manx iki kadın heykeli arasındaki siyah kapıdan içeriye girdi. Bing bir tereddüt içindeydi; kapıdan girerken sağ eli uzandı, o soğuk memelerden birinin üstünü okşadı. Oldum olası buna benzeyen, sert ve dolgun anaç bir memeye dokunmak istemişti.

Taş kadının gülümsemesi genişleyince Bing hemen geri çekildi, az kalsın çığlığı basacaktı.

"Hadi, Bing! İşimize bakalım! Kıyafetin bu soğuk havaya uygun değil!" diye bağırdı Manx.

Bing tam bir adım atacakken duraksadı, demir kapının üstündeki kemere baktı.

ÖTEKİ İHTİMAL MEZARLIĞI

Bing bu şaşırtıcı duyuruya kaşlarını çatarak bakarken Bay Manx çabuk olması için ona seslendi.

Üstüne kar serpiştirilmiş dört taş basamak siyah buzla kaplı bir düzlüğe iniyordu. Buzun üstündeki kar tanecikleri kalın olmadığı için ayağıyla dürttüğü zaman, altındaki buz tabakası ortaya çıkacaktı. Bing iki basamak indikten sonra buzun içinde, yüzeyin beş santim altında tuhaf bir şey gördü. İlk bakışta bir yemek tabağı gibi görünüyordu.

Bing eğilip buzun içine baktı. Ondan birkaç adım önde olan Charlie Manx dönüp fenerini Bing'in baktığı noktaya doğrulttu.

Işık bir çocuğun yüzünü aydınlatmıştı; yanakları çilli, saçı iki yanından örgülü bir kızdı. Bing onu görünce bir çığlık atıp geri çekildi.

Kızın yüzü Öteki İhtimal Mezarlığı kapısındaki mermer heykellerinki gibi soluktu ama bu yüz etten kemiktendi, taştan değil. Sessiz bir çığlık atar gibi ağzı açıktı, dudaklarından donmuş hava kabarcıkları süzülmüştü. Elleri Bing'e uzanır gibi kalkmıştı. Bir elinde kırmızı bir ip vardı – Bing bunun atlama ipi olduğunu anladı.

"Bir kız bu!" diye haykırdı. "Buzun içinde ölmüş bir kız var!"

"Ölü değil, Bing," dedi Manx. "Henüz ölmedi. Belki daha uzun yıllar ölmeyecek." Manx feneri öteye çevirip buzun içinden yükselen beyaz bir taş haça tuttu.

LILY CARTER
15 Fox Caddesi
Sharpsville, PA

1980 - ?
Annesi yüzünden döndü günah dolu bir hayata
Yaşayamadı çocukluğunu asla
Keşke onu alıp Noelistan'a
Götürecek biri olsaydı ya!

Manx fenerini artık Bing'in donmuş bir göl olduğunu anladığı yüzeyin etrafında çevirdi: Bu gölün üstünde sırayla dizilmiş haçlar vardı: Arlington büyüklüğünde bir mezarlık. Haçların ve boşluğun üstüne düşen kar tanecikleri ay ışığında gümüş talaşlara benziyordu.

Bing ayaklarının dibindeki kıza bir daha baktı. Kız o buğulu buzun içinden ona bakıyordu – ve göz kırptı.

Bing bir çığlık daha atarak geriye doğru sendeledi. Bacakları başka bir haça çarpınca yarım dönüş yaptı, dengesini kaybedip yere düştü.

O sırada Manx fenerini başka bir çocuğun yüzüne doğrulttu; kâküllerinin altında hassas, düşünceli gözleri olan bir oğlan çocuğuydu.

WILLIAM DELMAN
42B Mattison Caddesi
Ashbury Park, NJ
1981 - ?
Billy'nin tek istediği oynamaktı
Ama babası onu bıraktı
Gitti annesi de, kaçtı
Uyuşturucular, bıçaklar, keder ve üzüntü.
Keşke kurtaran biri olsaydı bu kızın ömrünü.

Bing ayağa kalkmak istedi ama kayıp bir daha düştü. Manx'in feneri ona sol tarafta başka bir çocuğu, tüvit ceketli, oyuncak ayısına sarılmış Asyalı bir kızı gösterdi.

SARA CHO
1983 - ?

39 Beşinci Cadde
Bangor, ME
Sara acıklı bir rüyada yaşıyor
On üç yaşında kendini asıyor!
Ama kim bilir nasıl teşekkür ederdi
Charlie Manx'le bir yolculuğa gitseydi!

Bing dehşet içinde boğulur gibi bir ses çıkardı. Sara Cho adındaki kız sessiz bir çığlık atar gibi ağzını açmış, ona bakıyordu. Boğazına bir çamaşır ipi dolanmış halde buza gömülmüştü.

Charlie Manx, Bing'in koluna girip ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bunları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Bing," dedi Manx. "Keşke göstermek zorunda olmasaydım. Ama işimin nedenlerini anlaman gerekiyordu. Hadi, otomobile dönelim. Termosumda kakao var."

Bay Manx buz üstünde yürürken bir daha düşmesin diye Bing'in koluna girdi.

Otomobilin önüne geldiklerinde ayrıldılar; Charlie sürücü kapısına doğru giderken Bing bir an duraksadı; motor kapağı üstündeki süsü ilk kez fark ediyordu. Tuvaleti kanat gibi geriye savrulmuş, kollarını iki yana açmış, kromdan gülen bir kadın. Bing bunu görür görmez tanıdı – mezarlık kapısını koruyan kadınların aynısıydı.

Otomobile bindikten sonra Charlie Manx koltuğunun altından gümüş renkli bir termos çıkardı. Kapağını açtı, sıcak çikolatayla doldurup Bing'e uzattı. Bing bunu iki eliyle tuttuktan sonra ağzını yakacak kadar sıcak olan tatlı içeceği yudumlamaya başladı. Charlie Manx geniş bir dönüş yaparak yönünü Öteki İhtimal Mezarlığı'ndan öteye çevirdi. Az sonra hızla geldikleri yoldan geri dönüyorlardı.

"Bana Noelistan'ı anlatsanıza," dedi Bing titreyen sesiyle.

"*En güzel* yerdir," dedi Manx. "Sayın Walt Disney'e saygısızlık etmek istemem ama Noelistan gerçekten dünyadaki *en mutlu* yerdir. Fakat – başka bir bakış açısıyla buraya bu dünyada *olmayan* en mutlu yer de denebilir. Noelistan'da her gün Noel'dir ve çocuklar asla mutsuzluk gibi bir şey hissetmezler. Dahası, oradaki çocuklar mutsuzluk

kavramını bile bilmezler. Sadece eğlence vardır. Cennet gibidir – ama tabii, çocuklar ölü değillerdir. Ebediyen yaşarlar, ebediyen çocuk kalırlar ve biz zavallı yetişkinler gibi mücadele etmek, ter dökmek ve kendilerini küçük düşürmek zorunda kalmazlar. Ben katıksız rüyalardan oluşan bu yeri yıllar önce keşfettim, burada yaşamaya başlayan ilk kişiler, öfke dolu, acınası bir yaratığa dönüşen annelerinin mahvından kurtardığım kendi çocuklarımdı.

"Burası gerçekten de imkânsız denen şeylerin her gün olageldiği bir yer. Ama yetişkinler için değil, çocuklar için. Sadece birkaç yetişkinin burada yaşama izni var. Sadece ulvi amaçlar için kendilerini adayanlar. Sadece bu küçük narin çocukların mutluluğu ve iyiliği için *her şeyi* feda etmeye istekli olanlar. Senin gibi insanlar, Bing.

"Bütün kalbimle istediğim şey şu: Dünyadaki bütün çocukların bir yolunu bulup sınırsız mutluluğu, güvenliği tadacakları Noelistan'a gelmeleri. Ne güzel olurdu! Ama hiç tanımadıkları bir adamla, kendilerinin giremeyeceği bir yere çocuklarını bırakmak isteyen çok az yetişkin var. Beni habis bir çocuk kaçırıcısı ve tacizcisi sanırlar. Bu nedenle ben de buraya yılda sadece bir veya iki çocuk getiririm, bunlar da hep Öteki İhtimal Mezarlığı'nda görmüş olduğun, ebeveynlerinin elinde acı çekeceğine emin olduğum çocuklardır. Çocukluğunda çok acı çekmiş biri olarak, onlara yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu eminim *sen* anlarsın. O mezarlık eğer müdahale etmezsem, anneleri ve babaları tarafından çocuklukları çalınacak olanları bana gösterir. Zincirlerle dövülecekler, yemek diye önlerine kedi maması konacak veya sapıklara satılacaklar. Ruhları buz kesecek ve onlar da kendi çocuklarını mahveden soğuk, duygusuz insanlar olacaklar. Biz onlar için tek kurtuluş fırsatıyız, Bing! Noelistan'ın onca yıllık sahibi olarak bugüne kadar yetmiş çocuğu kurtardım, en büyük arzum ölmeden önce yüz tanesini daha kurtarmak."

Otomobil soğuk, mağara gibi karanlıkta ilerlerken Bing içinden sayıyı tekrarladı.

"Yetmiş," diye mırıldandı. "Yılda sadece bir çocuğu kurtardığınızı sanıyordum. Ya da iki."

"Evet," dedi Manx. "Bu doğru."

"Ama... siz kaç yaşındasınız?" diye sordu Bing.

Manx yan dönüp ona güldü – ağzını dolduran sivri, kahverengi dişleri göründü. "Yaptığım iş genç kalmamı sağlıyor. Kakaonu bitir, Bing."

Bing sıcak, şekerli içeceğinden son yudumu aldıktan sonra kupada kalanını salladı. Sarımsı, süt gibi bir tortu kalmıştı. Acaba yine Dewey Hansom'ın ilaç dolabından bir şey mi yuttum, diye geçirdi içinden. Adamın ismi ne tuhaftı. Dewey Hansom, yani Charlie Manx'in Bing-öncesi şeyi, on çocuğu kurtarıp Noelistan'da ebedi mükâfatını hak etmişti. Charlie Manx yetmiş çocuğu kurtarmışsa, o halde – ne? Yedi tane Bing-öncesi şey mi olmuştu? Şanslı itler.

Bing bir gümbürtü duydu: Arkalarından gelen on iki silindirli kocaman bir kamyonun gürültüsü. Bing dönüp baktı; ses her geçen an yükseliyordu – ama hiçbir şey göremedi.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu Bing boş termos kupasının parmakları arasından kayıp düştüğünü fark etmeden. "Bize doğru gelen bir şeyin sesini duydunuz mu?"

Kamyonun gümbürtüsü arttıkça arttı, birden Bing'in sol yanında otomobille aynı hizaya geldi. Bing yarım metre ötesinde büyük bir panel kamyonun kenarını gördü. Üstünde yeşil bir tarla, kırmızı bir çiftlik evi, otlayan inekler ve tepelerin ardında doğmakta olan parlak bir güneş resmi vardı. Büyük harflerle GÜNDOĞUMU NAKLİYAT yazılıydı.

Bir an için kamyon yeri göğü kapladı ve GÜNDOĞUMU NAKLİYAT Bing'in bütün görüş alanını doldurdu. Sonra ardında tozlardan oluşan bir kuyruk bırakarak ilerledi; Bing bir anda neredeyse gözlerini acıtan parlaklıkta masmavi bir gökyüzü gördü; tek bir bulutun bile olmadığı sınırsız bir göğe gözlerini kısarak bakarken karşısında

Pennsylvania Kırsalı Uzanıyordu

Charlie Manx otomobili yolun kenarına çekip park etti. Yer yer çatlakları olan, kumlu bir kır yoluydu. Sararmış otlar otomobilin yanından yükseliyordu. Böcek vızıltıları. Alçalmış güneşin kızgın ışınları. Sabahın yedisinden geç olamazdı ama ön camdan hissedilen ısıya bakarak Bing şimdiden çok sıcak bir gün olacağını anlamıştı.

"Vay canına!" dedi Bing. "Ne oldu?"

"Güneş doğdu," dedi Manx sakin bir sesle.

"Uyudum mu?" diye sordu Bing.

"Bence, aslında uyanıktın. Belki de hayatında ilk defa."

Manx gülümsedi; Bing kızarıp kararsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Charlie Manx'i her an anladığı söylenemezdi ama bu onu daha kolay sevilebilir ve tapılabilir biri yapıyordu.

Yüksek otların üstü vızıldayan helikopter böcekleriyle doluydu. Bing nerede olduklarını kestiremedi. Burası Sugarcreek değildi. Bir yerlerdeki arka yollardan biri olmalıydı. Penceresinden dışarıya bakınca bir tepenin üstünde siyah panjurları olan, koloni dönemine ait bir bina gördü. Kırmızı çiçek desenli elbisesi içinde bir kız bir ağacın altında durmuş, onlara bakıyordu. Bir elinde atlama ipi vardı ama ip atlamıyordu; sadece meraklı gözlerle onları izlemekteydi. Bing kızın daha önce hiç Rolls-Royce görmediğini tahmin etti.

Bing de gözlerini ona çevirip el salladı. Kız karşılık vermeden onlara bakmaya devam etti. Örgülü saçları sağ omzuna düştü, işte o zaman Bing onu tanıdı. Şaşkınlık içinde yerinden sıçrayınca dizini kontrol panelinin altına çarptı.

"Ol" diye bağırdı. "Bu o kızl"

"Kim, Bing?" diye sordu Charlie Manx bilmiş bir ses tonuyla.

Bing kıza, kız da ona bakıyordu. Bir ölünün dirildiğini görseydi, bu kadar şaşırmazdı. Aslında bir bakıma o anda bir ölünün dirildiğini görmüştü.

"Lily Carter," dedi Bing. Bing oldum olası şiirsel beyitleri kolayca aklında tutabilirdi. "'Annesi yüzünden döndü günah dolu bir hayata, yaşayamadı çocukluğunu asla, keşke onu alıp Noelistan'a, götürecek...'" Sesi giderek zayıflarken verandadaki sineklik kapısı gıcırdayarak açıldı, narin, ince kemikli, önlüğü una bulanmış bir kadın başını dışarı uzattı.

"Lily!" diye seslendi kadın. "On dakika önce kahvaltı hazır dedim. Hemen buraya gel!"

Lily Carter karşılık vermedi ama ağır adımlarla geri gitmeye başladı; gözleri hayret içinde büyümüştü. Korku değildi. Sadece... gördüğü şeyi çok ilginç bulmuş gibiydi.

"Kadın Lily'nin annesi," dedi Manx. "Küçük Lily ve annesi hakkında bilgi edindim. Geceleri buraya yakın bir yol üstü barında çalışıyor. Barda çalışan kadınlar nasıldır, bilirsin."

"Nasıl olurlar?" diye sordu Bing.

"Orospu olurlar," dedi Manx. "Hemen hepsi. En azından güzellikleri tükenene kadar; Lily Carter'ın annesi de bu niteliğini hızla kaybediyor. O zaman da korkarım, orospuluğu bırakıp godoşluğa başlayacak. *Kızını* pazarlayacak. Birinin eve ekmek getirmesi lazım, Evanjelist Carter'ın bir kocası yok. Hiç evlenmemiş. Büyük ihtimalle onu kimin gebe bıraktığını bile bilmiyordur. Küçük Lily şimdi ancak sekiz yaşında ama kızlar... kızlar erkek çocuklarından çok daha hızlı büyürler. Şuna bak, nasıl da kusursuz küçük bir hanımefendi! Eminim, annesi çocuğunun masumiyeti için epey yüksek bir bedel biçecektir."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Bing. "Bütün bunların gerçekten olacağını nereden biliyorsunuz?"

Charlie Manx tek kaşını kaldırdı. "Bunu öğrenmenin tek yolu var. Kenara çekilip Lily'nin bakımını annesine bırakmak. İstersen birkaç

yıl sonra ona bakmak için dönelim, annesinin kızıyla birlikte olmamız için bizden kaç para isteyeceğini görelim."

Lily verandaya kadar olan yolu geri adımlarla yürümüştü.

İçeriden annesi bir kez daha bağırdı; sesi hırıltılı ve öfkeliydi. Bing bunu akşamdan kalma bir sarhoşun sesine benzetti. Cahil insanlara özgü, balgamlı bir ses.

"Lily! Derhal içeriye gir yoksa yumurtalarını o lanet köpeğe veririm."

"Kaltak!" diye fısıldadı Bing Partridge.

"Seninle aynı fikirdeyim, Bing," dedi Manx. "Kız benimle Noelistan'a gelince, annenin de icabına bakılması gerekecek. Aslında anneyle kızın aynı anda ortadan kaybolmaları daha iyi olur. Bayan Carter'ı Noelistan'a götürmek istemiyorum ama belki *sen* onun için bir yol bulabilirsin. Aslında aklıma ona uygun tek yol geliyor. Her halükârda, benim için hiç önemi yok. Sadece annesinin bir daha ortalıkta görünmemesi lazım. Ve kendi çürümüş haline bırakıldığı takdirde bir gün kızına neler yapacağını düşünürsen... Yani, arkasından tek damla gözyaşı bile dökeceğimi sanmıyorum!"

Bing'in kalbi bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Ağzı kurumuştu. Kapı tokmağını aradı.

Charlie Manx tıpkı Öteki İhtimal Mezarlığı'ndaki buz zeminde yürürken yardım ettiği gibi Bing'in kolunu tuttu.

"Nereye gidiyorsun, Bing?" diye sordu Charlie.

Bing dönüp yanındaki adama vahşi bir bakış attı. "Ne bekliyoruz ki? Oraya gidelim. Hemen oraya gidip o kızı kurtaralım!"

"Hayır," dedi Charlie. "Şimdi olmaz. Yapılması gereken hazırlıklar var. Çok geçmeden bizim vaktimiz gelecek."

Bing ona hayranlık dolu bir saygıyla baktı.

"Eee," dedi Charlie Manx. "Bing. Anneler kızlarının kendilerinden koparıldığını düşündükleri zaman yaygarayı koparırlar. Bayan Carter gibi *kötü* anneler bile..."

Bing evet anlamında başını salladı.

"İşyerinden biraz sevofluran getirebilir misin?" diye sordu Manx. "Tabancanla gaz maskeni de getirsen iyi olur. Eminim işe yarayacaktır."

KÜTÜPHANECİ
1991

Haverhill, Massachusetts

Sakın o kapıdan dışarıya bir adım bile atma, demişti annesi ama Vic bir adım atmak şöyle dursun, koşarak dışarı fırlamıştı; gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Kapıdan çıkmadan önce babasının Linda'ya, "Rahat bırak kızı, kendini zaten kötü hissediyor," dediğini duymuş ama kendini daha da kötü hissetmişti. Vic bisikletinin gidonunu tutuğu gibi onunla koşmaya başladı, arka bahçenin ucunda da bisiklete binip Pittman Street Koruluğu'nun güzel kokulu gölgesi içine daldı.

Vic nereye gittiğini düşünmüyordu. Vücudu bir şekilde bunu biliyordu ve bisikletini tepeden aşağıya yöneltip saatte kırk beş kilometre hızla tepeden aşağıya, alttaki toprak yola çıkardı.

Nehre gitti. Nehir oradaydı. Köprü de.

Bu defa bir fotoğraf kaybolmuştu. Başında kocaman bir şapkası olan şirin bir oğlan çocuğunun, puanlı bir elbise giyen genç bir kadınla el ele tutuştuğu, buruşuk, siyah beyaz bir fotoğraf. Kadın serbest eliyle rüzgârın uçurduğu eteğini bastırmaya çalışıyordu. Aynı rüzgâr saçının birkaç telini neredeyse güzel sayılabilecek yüzüne düşürmüştü. Oğlan oyuncak tabancasını kameraya doğrultmuştu. Bu tombul, boş gözlerle bakan küçük silahşor yedi yaşındaki Christopher McQueen'di. Kadın onun annesiydi, bu fotoğraf çekildiğinde otuz üç yaşında, hayatının baharındayken yumurtalık kanserinden ölmek üzereydi. Bu resim babasına annesinden kalan tek şeydi, Vic bir gün bunu bir resim projesi için okula götürmek istediğinde Linda karşı çıkmıştı. Fakat Chris McQueen karısının itirazını kabul etmedi. *"Ben Vic'in annemin resmini yapmasını istiyorum,"* demişti. *"Birlikte*

vakit geçirmelerine en yakın şey bu. Yeter ki o resmi geri getir, Velet. Annemin yüzünü unutmak istemiyorum."

On üç yaşındayken Vic yedinci sınıfta, Bay Ellis'in resim dersinde öğretmenin yıldız öğrencisiydi. Belediye sarayında yapılan yıllık resim sergisi için onun sulu boyayla yaptığı *Kapalı Köprü* tablosunu seçmişti. Bu sergide kötüyle daha kötü arasında değişen sekizinci sınıf resimleri arasında yedinci sınıftan sadece onun resmi vardı. (Kötü: bir sürü çarpık kâse içinde şekli bozuk meyveler. Daha kötüsü: götünden gökkuşağı çıkan bir boynuzlu at.) *Haverhill Gazetesi* sergiyi haber yaptığı zaman bilin bakalım, makalenin yanına hangi resmi basmıştı? Hayır, boynuzlu at değil. *Kapalı Köprü*. Eve döndüğünde Vic'in babası bunu çerçeveletip bir zamanlar *Kara Şimşek* posterinin bulunduğu yere astı. Vic yıllar önce David Hasselhoff'tan kurtulmuştu. Hoff eziğin tekiydi, Trans Am otomobiller de yağ sızdıran tenekelerdi. Vic özlemiyordu onu artık.

O yıl son ödevleri "hayat resmi" yapmaktı, bir fotoğrafa bakıp çalışacaklardı, öğrencilerden onlar için özel olan bir fotoğraf seçmeleri istenmişti. Vic'in babasının çalışma odasında, masasının üstünde bir tablo asacak yer vardı, Vic de onun başını kaldırdığında annesinin resmini görmesini çok istiyordu – renkli bir resmini.

Resim tamamlanmıştı, önceki gün, okulun son gününde, Vic dolabını boşaltıp eve gelmişti. Ve bu suluboya çalışması, *Kapalı Köprü* kadar iyi olmadıysa bile, Vic fotoğraftaki kadına özgü bir şeyleri resmine yansıttığını düşünüyordu: Elbisenin altındaki kalçaların belli belirsiz varlığı, gülümsemesindeki bitkinliğin, dalgınlığın niteliği. Babası resme uzun uzadıya bakmış, hem memnun hem de biraz kederli görünmüştü. Vic ona nasıl bulduğunu sorunca sadece, "Tıpkı onun gibi gülümsüyorsun, Velet," demişti. "Hiç fark etmemiştim."

Tablo eve dönmüştü – ama fotoğraf değil. Cuma öğlen sonrası annesi sorana kadar Vic fotoğrafın onda olmadığını bilmiyordu. Önce sırt çantasında olduğunu sandı, sonra yatak odasında. Cuma gecesi olduğunda midesine kramlar sokan gerçekle karşılaştı; resim onda değildi, en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Cumartesi

sabahı –yaz tatilinin o şanlı ilk günü– olduğunda Vic'in annesi de aynı sonuca varmış ve fotoğrafın kaybolduğuna karar vermişti. Öfkeden neredeyse kendini kaybedecek olmuş ve o fotoğrafın boktan bir ortaokul öğrencisi tablosundan çok daha önemli olduğunu söylemişti. Bu sözler Vic'i harekete geçirdi; oradan uzaklaşmak zorundaydı, o da öfkeden kendini kaybedecek hale gelmekten korkuyordu; bu onun asla kabul edemeyeceği bir şeydi.

Dakikalar değil, saatlerce pedal çevirmiş gibi göğsü ağrıyordu, düz zeminde değil de yokuş tırmanıyormuş gibi soluksuz kalmıştı. Fakat köprüyü gördüğü anda içi huzura benzer bir hisle doldu. Hayır. Huzurdan da iyisi: Bütün bilincinin ayrıldığını, geri kalanından sökülüp gittiğini ve gereken işi vücuduyla bisikletine bıraktığını hissetti. Hep böyle olmuştu. Bu onun *yaptığı* bir şey değildi, *hissettiği* bir şeydi: Kayar gibi gitmenin rüyamsı bir farkındalığı, uzaktan gelen parazit sesi. Uykuya dalmaya, uykunun kanatları altına kendini bırakmaya da benzemiyor değildi.

Ve tekerlekleri köprünün tahta döşemelerinde dönerken bile Vic zihninde fotoğrafı nasıl bulduğunun gerçek hikâyesini yazmaya başlamıştı. Okulun son gününde fotoğrafı arkadaşı Willa'ya göstermişti. Başka şeyler hakkında konuşmuş, sonra Vic otobüsüne yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Willa fotoğrafın kendisinde kaldığını fark ettiğinde Vic çoktan gitmişti; o da daha sonra vereceğini düşünerek resmi saklamıştı. Vic bisiklet gezisinden sonra fotoğraf elinde eve döndüğünde anlatacak bir hikâyesi olacak, babası da ona sarılıp aslında o kadar da dert etmediğini söyleyecekti. Annesi kuduracaktı. Vic hangi tepkiyi görmeyi daha çok istediğine karar veremedi.

Ancak bu defa durum farklıydı. Bu defa eve döndüğünde ve gerçek-ama-aslında-gerçek-olmayan hikâyesini anlattığında inandıramadığı bir kişi vardı. O kişi Vic'in kendisiydi.

Vic tünelin öbür ucundan çıktı, okulunun ikinci katındaki karanlık koridora girdi. Yaz tatilinin ilk günü sabahın dokuzunda burası insanı korkutacak kadar boştu. Vic frenleri sıktı, bisikleti ince bir çığlık atarak durdu.

Dönüp arkasına bakmak zorundaydı. Elinde değildi. Arkasına bakmak kimsenin direnemeyeceği bir dürtüydü.

Kestirme Yol Köprüsü tuğla duvarın içinden çıkmış, üç metresi koridora girmişti ve koridorun kendisi kadar genişti. Bir kısmı da dışarıda, otoparkın üstünde mi asılıydı? Vic öyle sanmıyordu ama sınıflardan birinin kilidini kırıp içeri girmeden, sadece pencereden bakarak görmesi mümkün değildi. Köprünün giriş kısmı yeşil sarmaşıklarla kaplıydı.

Kestirme Yol Köprüsü'nün görünüşü Vic'i sersemletti, bir an için okul koridoru tıpkı bir dal üstüne düşen damla gibi kabardı. Kendini güçsüz hissetti; hemen harekete geçmezse düşünmeye başlayabileceğini biliyordu, *düşünmesi* de hiç iyi olmazdı. Çoktan yok olmuş bir köprüyü geçme hayalleri sekiz dokuz yaşları için uygundu ama on üç yaşındayken böyle şeyler çok başkaydı. Dokuz yaşındayken hayal kurmak denebilirdi. On üçündeyken bunun adı keçileri kaçırmaktı.

Buraya geleceğini biiyordu (köprünün öbür ucunda yeşil boyayla yazılıydı) ama Vic birinci kata, Bay Ellis'in resim odasının yakınına geleceğini sanıyordu. Bunun yerine ikinci kata, dolabından on adım öteye konmuştu. Bir gün önce dolabını boşaltırken arkadaşlarıyla konuşuyordu. Dikkatini dağıtan pek çok şey ve gürültü –bağırışlar, kahkahalar, koşuşan çocuklar– vardı fakat buna rağmen dolabını son kez kapatmadan önce çok iyi baktığını hatırlıyordu, tamamen boşalttığına emindi. Yine de köprü onu buraya getirmişti ve köprü o güne kadar hiç yanılmamıştı.

Köprü falan yok, diye geçirdi içinden. *Fotoğraf Willa'daydı. Beni görür görmez vereceğini düşünüyordu.*

Vic bisikletini dolaplara dayayıp kendisininkini açtı, bej duvarlarıyla paslanmış zeminine baktı. Hiçbir şey yoktu. Başından bir karış yükseklikteki rafı eliyle yokladı. Orada da bir şey yoktu.

Endişe içinde yüreği sızlıyordu. Bir an önce fotoğrafı bulup buradan çıkmak ve bir an önce köprüyü unutmak istedi. Ama dolapta değilse, başka nereye bakacağını bilmiyordu. Kapıyı kapatmak üzereyken – durdu, ayak parmakları üstünde yükselip elini üst rafta bir kez

daha gezdirdi. Az kalsın bu defasında da ıskalayacaktı. Fotoğrafın bir köşesi nasıl olduysa rafın arkasına sıkışmış ve diklemesine durarak arka duvara dayanmıştı. Ona erişmek için o mesafeye uzanmak zorundaydı, tutabilmek için kolunu sonuna kadar germesi gerekiyordu.

Tırnaklarıyla fotoğrafa değdi, biraz zorlayınca resim yerinden oynadı. Vic topuklarının üstüne indiğinde yüzü mutlulukla pembeleşmişti.

"Evet!" deyip dolabın kapısını çarparak kapadı.

Koridorun karşısında kat görevlisi duruyordu. Bay Eugley. Paspas sırığı tekerlekli büyük sarı kovasına daldırılmış, karşısında duran Vic'e, Vic'in bisikletine ve Kestirme Yol Köprüsü'ne bakıyordu.

Bay Eugley yaşlıydı, kamburdu, altın çerçeveli gözlüğü ve papyonuyla çoğu öğretmenden daha çok öğretmene benzerdi. Bazı zamanlar yaya geçidinde trafik memurluğu da yapar, Paskalya tatilinden önceki gün yanından geçen çocuklara küçük paketlerde şekerlemeler verirdi çünkü kendi çocukları beş yıl önce evlerinde çıkan bir yangında ölmüşlerdi. Ne yazık ki bu söylenti doğruydu ama Bay Eugley'nin sarhoşken elinde yanar bir sigarayla sızdığı için yangını kendisinin çıkardığı gerçeği söylenmezdi. Artık çocukları yoktu ama kendini İsa'ya adamıştı, barlara gitmektense Adsız Alkolikler toplantılarına katılıyordu. Din ve alkolsüzlükle hapishanede tanışmıştı.

Vic ona baktı. O da Vic'e... Adamın ağzı akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyor, bacakları fena halde titriyordu.

"Sen McQueen'lerin kızısın," dedi Sesi kısık çıkmıştı, bir eli boğazındaydı. "O duvarda ne var öyle? Tanrım, ben deliriyor muyum? Bu benim yıllardan beri görmediğim Kestirme Yol Köprüsü'ne benziyor." Birkaç kez art arda öksürdü. Islak, tuhaf bir öksürüktü ve korkutucu bir niteliği vardı. Fiziksel bir çöküntü içindeki bir adamın sesiydi.

Kaç yaşındaydı? diye geçirdi içinden Vic. *Doksan*. Yaklaşık yirmi yıl fazla tahmin etmişti ama yetmiş bir de kalp krizi için yeterince yaşlı sayılırdı.

"Endişe edecek bir şey yok," dedi Vic. "Sakın..." diye başladı ama sonra nasıl devam edeceğini bilemedi. Sakın ne? Sakın çığlık atma mı? Sakın ölme mi?

"Tanrım," dedi adam. "Tanrım." Gözlerini kapatmak için kaldırdığı sağ eli şiddetle titriyordu. Dudakları kıpırdamaya başladı. "Aman Tanrım. Tanrı benim çobanımdır. Arzu duymayacağım."

"Bay Eugley..." diye denedi Vic bir daha.

"Git buradan!" diye cırtlak bir sesle bağırdı Bay Eugley. "Köprünü de al, git buradan! Bu gördüğüm şey *gerçek* olamaz! Sen burada değilsin!"

Ellerini gözünden çekmiyordu. Dudakları bir kez daha kıpırdadı. Vic onu işitemiyordu fakat dudak hareketlerinden ne söylediğini kestirebiliyordu. *"Beni yeşil çayırlara yatırır. Sakin suların kıyısına götürür."*

Vic bisikletini çevirdi, bir ayağını pedalın üstüne koydu. Sonra pedalları çevirmeye başladı. Kendi bacakları da titriyordu ama bir dakika sonra köprüye çıkıp tıslayan karanlığın ve yarasa kokusunun içine daldı.

Yolun yarısına geldiğinde dönüp baktı. Bay Eugley hâlâ oradaydı, başını eğmiş dua ediyor, bir eli gözlerini kapatırken diğeriyle paspas sırığını tutuyordu.

Bir terli avucunda fotoğraf olduğu halde Vic devam edip köprüden çıktı, Pittman Street Koruluğu'nun gölgesi içine girdi. Omzu üstünden geri dönüp bakmadan da –alttaki nehrin müzikal cıvıltısından, çamların arasında esen rüzgârın sesinden– Kestirme Yol Köprüsü'nün yok olduğunu biliyordu.

Pedalları hızla çevirirken nabzı tuhaf bir şekilde atmaktaydı. İliklerine kadar hissettiği, kötü şeylerin olacağına dair bir önsezi yol boyunca peşini bırakmadı.

McQueen'lerin Evi

İki gün sonra Vic, Willa'ya uğramak için kapıdan çıkmak üzereydi. Ailesiyle birlikte Winnipeasaukee Gölü'ndeki altı haftalık tatillerine gitmeden önce en iyi arkadaşını son görüşü olacaktı. Kapıdayken, annesinin mutfakta Bay Eugley hakkında bir şeyler söylediğini duydu. Adamın adını işitince birden dizlerinin bağı çözüldü, oturmak zorunda kaldı. O hafta sonu boyunca Bay Eugley'yi öfkeyle anmamaya gayret ederek geçirmiş, bunda da pek zorlanmamıştı. Vic bütün cumartesi gecesini korkunç bir baş ağrısıyla geçirmiş, kusacak gibi olmuştu. Sancı özellikle sol gözünün arkasında yoğunlaşıyordu. Sanki gözü yerinden fırlayacaktı.

Evin önündeki merdivenden geri dönüp mutfağın dışında dikildi, annesinin arkadaşlarından biriyle geyik yapışını dinledi. Hangi arkadaşı olduğunu bilmiyordu. Orada yaklaşık beş dakika durup annesinin telefonda söylediklerine kulak verdi ama Linda, Bay Eugley'nin adından bir daha söz etmedi. Sadece, *Vah vah, çok yazık,* ve *Zavallı adam,* diyordu ama adını kullanmadı.

Nihayet Vic annesinin telefonu kapatıp almacı yuvasına bıraktığını işitti. Bunu lavabodaki tabakların takırtısı izledi.

Vic bilmek istemiyordu. Bilmekten korkuyordu. Aynı zamanda da öğrenmek için deliriyordu. Bu kadar basitti.

"Anne," dedi başını köşeden içeriye uzatarak. "Bay Eugley hakkında bir şey mi diyordun?"

"Ne?" diye sordu Linda. Arkası Vic'e dönük, lavaboya eğildi. Tabaklar, kâseler takırdadı. Sabun köpükleri uçuşuyordu. "Ya, evet. Adam

kafayı yemiş. Dün gece okulun önünde deliler gibi bağırırken götürmüşler. Adam otuz yıldan beri ağzına içki koymuyordu. Ta şeyden beri... Artık sarhoş olmak istemediğine karar verdiğinden beri. Zavallı adam. Dottie Evans onun bu sabah kilisede hüngür hüngür ağladığını anlattı; işinden ayrılacağını söylüyormuş. Çok utanmıştır, herhalde." Linda kızına baktı, kaşları endişeyle birleşti. "İyi misin, Vicki? Hâlâ çok iyi görünmüyorsun. İstersen bu sabah evden hiç çıkma."

"Hayır," dedi Vic; sesi bir kutunun içinden çıkıyormuş gibi tuhaf ve koftu. "Dışarıya çıkmak istiyorum. Temiz hava almam lazım." Biraz duraksadıktan sonra, "Umarım işi bırakmaz," diye ekledi. "Aslında çok iyi bir adamdır."

"Evet. Hepinizi de çok sever. Ama insanlar yaşlanıyorlar, Vic ve bakılmaya ihtiyacları oluyor. Parçalar yıpranıyor. Hem beden hem beyin."

Koruluğa doğru gitmek her zamanki yolunun dışındaydı – Willa'nın evine Bradbury Parkı'ndan geçen daha kısa bir yol vardı– ama Vic bisikletine bindiği anda biraz dolaşmaya, herhangi birini görmeden önce biraz düşünmesi gerektiğine karar vermişti.

İçinden bir ses yapmış olduğu şeyi, ne *yapabileceğini*, sadece kendine özgü bir şey olan o yeteneği düşünmenin iyi olmayacağını söylüyordu. Fakat o köpek artık serbest kalmıştı ve onu bir daha köşeye sıkıştırıp tasmasını takmak epey sürebilirdi. Dünyada bir delik olduğunu hayal etmiş, bisikletiyle bu deliğin içinden geçmişti ve bu resmen delilikti. Sadece deliler böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünürlerdi – ancak Bay Eugley onu *görmüştü*. Bay Eugley görmüş, içinde bir şeyler kopmuştu. Aklını başından almış, onu on yıldan uzun süredir çalıştığı okula dönmeye korkar hale getirmişti. Mutlu olduğu yere. Bay Eugley –zavallı dağılmış Bay Eugley– Kestirme Yol'un gerçek olduğunun kanıtıydı.

Vic kanıt istemiyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyordu.

Bunu da başaramazsa, ona normal olduğunu, keçileri kaçırmadığını söyleyecek birisi olmasını istiyordu. Ona açıklama yapacak, sadece ihtiyaç duyduğunda var olan, daima onu olması gereken yere götüren köprüye anlam verecek birini bulmak istiyordu.

Tepenin kenarından inip serin bir rüzgârın estiği bir alana geldi.

Bütün istedikleri bu kadar değildi. Köprünün kendisini bir daha bulmak, onu bir daha görmek de istiyordu. Zihni açıktı ve kendinden emindi, o anın içindeydi. Bisikleti köklerin ve taşların üstünden zıplayarak geçerken en küçük bir sarsıntının bile farkındaydı. Hayalle gerçek arasındaki farkın bilincindeydi, bu farklılığı aklından hiç çıkarmıyordu ve eski toprak yola vardığında Kestirme Yol Köprüsü'nün orada olmayacağına inanıyordu...

Fakat köprü oradaydı.

"Gerçek değilsin," dedi Vic farkında olmadan Bay Eugley'nin sözlerini tekrar ederek. "Ben sekiz yaşımdayken nehre düşmüştün."

Köprü inatla yerinde kaldı.

Yedi metre kala fren yapıp durdu. Merrimack Nehri köprünün altında hızla akmaktaydı.

"Bana kaçık olmadığımı söyleyecek birini bulmama yardım et," dedi Vic köprüye; sonra pedalları çevirip yavaşça ona doğru ilerledi.

Girişe yaklaşırken, sol tarafındaki duvarda yeşil püskürtme boyayla yazılmış o tanıdık yazıyı gördü.

BURADAN →

Ok işareti tuhaf bir yeri gösteriyordu. *Zaten* burada değil miydi?

Daha önce köprüden geçtiği her defasında Vic hiçbir şey düşünmeden, kendinden geçmiş gibi pedalları otomatik hareketlerle çevirmişti.

Her ne kadar bir an önce köprüden çıkmak istese de bu defa yavaş gidip etrafına bakınmak için kendini zorladı. Köprünün geride kalan kısmı çöküyormuş gibi var hızıyla gitmemek için çok gayret etmesi gerekiyordu. Bu yerle ilgili ayrıntıları kafasında çözmek istiyordu. Bir yanıyla inanmakta olduğu şey, Kestirme Yol Köprüsü'ne bütün dikkatiyle bakarsa, köprünün eriyip gideceğiydi.

Peki, sonra ne? Köprü bir anda var olmaktan çıkarsa kendisi nerede olacaktı? Önemli değildi. Vic ne kadar dikkatle bakarsa baksın, köprü ısrarla varlığını sürdürüyordu. Tahta kısımları eskimiş ve yıp-

ranmıştı, kıymıklarla kaplıydı. Zemindeki tahtaların bisikletin ağırlığı altında battığını hissetti. Kestirme Yol Köprüsü öyle irade gücüyle falan yok olacak değildi.

Vic her zaman olduğu gibi beyaz gürültünün farkındaydı. Gümbürtüyü neredeyse dişlerinde hissediyordu. Onu görebiliyor, duvardaki çatlaklardan parazit fırtınasını görebiliyordu.

Vic durmaya, bisikletten inip duvarlara dokunmaya ve yürümeye pek cesaret edemedi. Bisikletten inerse bir daha asla binemeyeceğine inanıyordu. İçinden bir his ona köprünün varlığının kesinlikle ileriye doğru hareket etmesine ve fazla düşünmemesine bağlı olduğunu söylüyordu.

Köprü eğilip bükülüyor, zeminden toz kalkıyordu. Bir keresinde burada uçan bir güvercin mi görmüştü?

Vic başını kaldırıp bakınca tavanın kanatlarını açmış halde duran yarasalarla örtülü olduğunu gördü. Kanatlarını değişik pozisyonlara getirip, kıpır kıpır, sürekli hareket halindeydiler. Birkaç tanesi yüzünü çevirip ona baktı.

Bu yarasaların hepsi birbirinin aynısıydı, her birinde de Vic'in kendi yüzü vardı. Bütün yüzler küçülmüş, buruşuk ve pembeydi ama Vic kendini tanırdı. Kan damlaları gibi kırmızı renkte parlayan gözleri dışında hepsi Vic'ti. Onlara bakarken sol göz bebeğine ince gümüş bir iğnenin girip beynine kadar uzandığını hissetti. Parazit gürültüsü içinde onların tiz, neredeyse işitilemeyecek seslerini duyabiliyordu.

Vic bu kadarına dayanamadı. Çığlık atmak istiyordu ama bunu yaparsa yarasalar tavandan ayrılıp onun üstüne üşüşürdü, bu da onun sonu olurdu. Gözlerini kapayıp köprünün öbür ucuna varabilmek için bütün gücünü pedal çevirmeye verdi. Bir şey şiddetle sarsılıyordu. Bunun köprü mü, bisiklet mi, yoksa kendisi mi olduğunu kestiremedi.

Gözleri kapalı olduğu için ön tekerleği köprünün bitimindeki eşiğe çarpana kadar karşı tarafa geçtiğini anlamadı. Vic bir ışık ve ısı patlaması hissetti –nereye gittiğine bir kez olsun bile bakmamıştı– ve birinin bağırdığını duydu. *Dikkat et!* Bisikleti alçak bir kaldırım kenarına çarparken gözlerini açtı ve

Bura, Iowa'daydı

Kaldırımın üstüne düştü, sağ dizi çizildi.

Vic iki büklüm olup bacağını tuttu.

"Of," dedi. "Of *of* OF of."

Sesi tıpkı bir enstrüman çalanın oktavları denemesi gibi alçalıp yükseliyordu.

"Vah zavallı. Bir şeyin yok ya?" diye bir ses geldi gün ortası güneşinin göz kamaştıran ışınları arasından. "Gökten iner gibi *dū*-düşerken daha dikkatli olmalısın."

Vic gözlerini kısıp ışığa bakınca kendinden fazla yaşlı olmayan –yirmi yaşında olabilirdi– sıska bir kız görür gibi oldu. Başında bir fötr şapka, parlak mor saçları vardı. Boynundaki kolye bira kutusu halkalarından, küpeleri Scrabble oyununun pullarındandı; bağcıksız, Chuck Taylor Converse ayakkabıları vardı. Detektif Sam Spade'e benziyordu, Sam Spade'in kız olan ve haftasonları bir ska grubunun solistliğini yapan haline.

"Bir şeyim yok. Sadece dizim sıyrıldı," dedi Vic fakat kız artık onu dinlemiyordu. Gözleri Kestirme Yol Köprüsü'ndeydi.

"Biliyor musun, oldum olası burada bir köprü bulunsun istemişimdir," dedi kız. "Bundan daha iyi bir *ye*-yere düşemezdi."

Vic dirsekleri üstünde doğrulup köprüye baktı. Köprü artık gürültülü akan kahverengi bir suyun üstünden geçiyordu. Bu nehir de Merrimack kadar genişti ama kıyıları daha alçaktı. Kumlu bir kıyının sadece yarım metre aşağısındaki su kenarı yüz yıllık meşe ağaçlarıyla kaplıydı.

"Öyle mi oldu? Köprüm *düştü* mü? Yani gökten düşer gibi mi oldu?"

Kız köprüye bakmaya devam ediyordu. Hiç göz kırpmadan. "*Mm*-hayır. Daha çok bir Polaroid filmin banyo edilmesini izlemek gibiydi. Bir Polaroid'in banyo edilişini hiç *gö-gö*-gördün mü?"

Vic, kahverengi kimyasal kare biçimli şeyin yavaşça soluk renge dönüşmesini, ayrıntıların yerli yerine oturmasını, düzenli bir şekilde renklerin parlamasını ve nesnelerin biçimlenmesini düşünerek başını salladı.

"Senin köprü buradaki birkaç yaşlı meşe ağacının olduğu yere indi. Elveda, meşeler."

"Sanırım, ben gittiğim zaman meşeleriniz geri gelecek," dedi Vic – ama bunun doğru olduğuna da pek emin değildi. Doğru olduğunu sanıyordu ama bahse girmezdi. "Köprümün aniden ortaya çıkıvermesine şaşırmış görünmüyorsun." Aklına titreyen, haç çıkaran, çığlıklar atarak ona oradan gitmesini söyleyen Bay Eugley gelmişti.

"Seni bekliyordum. Bu *ka*-kadar çarpıcı bir giriş yapacağını bilmiyordum ama buraya *no no*-normal..." Kız aniden konuşmayı kesip cümlesini yarım bıraktı ve yüzünde gergin bir ifade belirdi. Çok ağır bir şeyi, bir piyanoyu veya bir otomobili kaldırmaya çalışırmış gibiydi. Yanakları kızardı. Kendini nefes almaya zorladıktan sonra yine aniden devam etti. "...normal bir insan gibi gelmeyeceğini tahmin ediyordum. Özür dilerim, ben *ke-ke*-kekemeyim."

"Beni *bekliyor* muydunuz?"

Kız evet anlamında başını salladı ama aklı hâlâ köprüdeydi. Uykulu bir sesle yavaşça, "Senin köprün... Cedar Nehri'nin öbür tarafına geçmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"O halde, nereye gidiyor?"

"Haverhill'e."

"O dediğin yer Iowa'da mı?'

"Hayır. Massachusetts'te."

"Vay canına, epey uzaktan gelmişsin. Artık Tahıl Kuşağı'ndasın.

Kadınlar dışında her şeyin dümdüz olduğu bir yerde." Vic bir an kızın sırıtır gibi olduğunu gördü.

"Pardon ama... tekrar beni *beklediğini* söylediğin kısma dönebilir miyiz?"

"Tabii ki bekliyordum! Hem de aylardan beri. Geleceğini pek sanmamıştım. Sen Velet'sin, değil mi?"

Vic ağzını açtı ama ses çıkaramadı.

Sessizliği cevap yerine geçti ve şaşkınlığı, gülümseyip saçının bir kısmını kulağının arkasına iten öbür kızı belirgin bir şekilde memnun etti. Kalkık burnu ve hafifçe sivri kulaklarıyla cinlere benzeyen bir havası vardı. Fakat Vic'in bu izlenimi herhalde dekorun yan etkisi olmalıydı. Bulundukları yer çimlerle kaplı bir tepenin üstünde, meşe yapraklarının gölgesinin altındaydı; nehirle, arkadan göründüğü kadarıyla bir katedral veya granit bir kale olabilecek bir yerin arasındaydı. Kalenin pencere olarak dar delikleri vardı ama bunlar ok atmak için idealdi.

"Erkek olduğunu sanmıştım. Marul sevmeyen, devamlı burnunu karıştıran bir oğlan bekliyordum. Marul sever misin?"

"O kadar değil."

Kız küçük ellerini yumruk yapıp başının üstünde salladı. "Biliyordum!" Sonra yumruklarını indirip kaşlarını çattı. "Burnunu karıştırır mısın?"

"Kimseye göstermeden mendile sümkürürüm," dedi Vic. "Burasının Iowa olduğunu mu söylemiştin?"

"Kesinlikle!"

"Iowa'nın neresi?"

"Bura'sı," dedi şapkalı kız.

"Bir dakika," diye başladı Vic hafiften sinirlenerek, "tamam, biliyorum ama demek istediğim – burası neresi oluyor?"

"Bura, Iowa. Kasabanın adı Bura. Şu anda güzel Cedar şelalesinden gelen yolun üstünde, Bura Halk Kütüphanesi'ndesin. Ve ben senin ne-neden buraya geldiğini tamamen biliyorum. Köprü konusunda aklın ka-karışmış, olup bitenleri anlamaya çalışıyorsun. Şanslı

günündeymişsin!" Kız ellerini çırptı. "Karşına kü-kütüphaneci çıktı! Sana anlamanda yardım edebilirim, bunu yaparken de seni çok güzel şiirlere yöneltebilirim. Benim işim bu."

Kütüphane

"Adım Margaret," dedi kız başındaki fötr şapkayı parmağıyla geri iterek. "Margaret Leigh. Bana kısaca Maggie diyebilirsin. İçeriye girsek, senin dizine bir yara bandı bulup bir fincan sıcak çay versem, kököprün yerinde kalır mı dersin?"

"Evet, kalır herhalde."

"Tamam. Güzel. Umarım köprün se-seni bırakıp ortadan kaybolmaz. Eminim, o olmadan da evine dönmeni sağlayabiliriz –bağış *ka-ka*-kampanyası falan ayarlarız– ama geldiğin yoldan geri dönmen daha iyi olur. Böylece anne babana nasıl olup da Iowa'ya gittiğini açıklamak zorunda kalmazsın. Tabii, bir *sü-sü*-süre burada kalman da fena olmazdı. Romantik Şiirler reyonunda bir yatağım var. Bazı geceler burada kalırım. Ama orada sen yatarsın, ben de amcamın treylerinde kamp yaparım; hiç değilse senin otobüs ücretini toplayana kadar."

"Romantik Şiirler mi?"

"821-nokta-2'den 821-nokta-6'ya kadar olan raflar. Aslında kütüphanede *uyu*-uyumamam gerekiyor ama çok sık olmadığı sürece Bayan Howard buna göz yumuyor. Yetim ve biraz tuhaf olduğum için bana acır. Zararı yok. Dert etmem. İnsanlar kendilerine acınmasını çok kötü bir şey gibi görürler ama ben de şöyle diyorum: Yahu, bu sayede kütüphanede uyuyup bütün gece kitap okuyabiliyorum. Acıma olmasaydı ben nerede olurdum? Ben te-tepeden tırnağa acınası bir şırfıntıyım."

Vic'in kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra eğilip

bisikleti kaldırdı ve bir banka dayadı. "Bunu kilitlemene gerek yok. Bu kasabada bir şey ça-çalacak kadar hayal gücüne sahip kimse olduğunu sanmıyorum."

Vic kızın ardından yürüdü; etrafı ağaçlarla çevrili bir parktan geçip büyük, taş yapılı kitap mabedine geldiler. Kütüphane bir tepenin yamacına inşa edilmişti, bu nedenle ağır bir demir kapının içinden geçip Vic'in bodrum olduğunu tahmin ettiği yere girebilmek mümkündü. Maggie kilidin üstünden sarkan anahtarı çevirdi, kapıyı içeriye doğru itti. Vic tereddüt etmeden içeriye girdi. Maggie'den şüphe etmek, bu kendisinden büyük kızın onu çığlıklarının duyulamayacağı, her yanı taş duvarlarla çevrili karanlık bir mahzene götürebileceği hiç aklından geçmedi. Küpe diye kulağına Scrabble pulları takan ve kendine acınası şırfıntı diyen bir kızın tehdit olmayacağını içgüdüsüyle biliyordu. Hem ayrıca, Vic ona deli olmadığını söyleyecek birini bulmak istiyordu, kendisi deli olan birini değil. Maggie'den korkması için bir neden yoktu; tabii, Kestirme Yol onu bilerek kötü bir yere yönlendirmediyse... ama Vic köprünün böyle bir şey yapmayacağına emindi.

Kapının öbür tarafındaki oda dışarıdaki parktan on derece daha soğuktu. Vic daha kitapları görmeden kokusunu aldı; gözleri karanlığa alışana kadar bir süre geçmesi gerekti. Derin soluklar alarak çürümekte olan romanların, çözülmekte olan tarihin, çoktan unutulmuş şiirlerin kokusunu hissetti ve ilk kez kitaplarla dolu bir odanın tatlı gibi koktuğunu gözlemledi; incirlerle, vanilyayla, tutkalla ve zekâyla harmanlanmış bir tatlı. Demir kapı arkalarından kapandı.

"Kitaplar kız olsalardı," dedi Maggie, "ve okumak da *dü-dü*düzüşmek olsaydı, burası bölgedeki en büyük kerhane, ben de görüp görebileceğin en acımasız pezevenk olurdum. Kızların poposuna bir şaplak atıp hünerlerini göstermeleri için onları olabildiğince sık ve çabuk işe koşan bir godoş."

Vic kahkaha attı, sonra da kütüphanecilerin gürültüden nefret ettiklerini hatırlayarak eliyle ağzını kapadı.

Maggie önden, raflardan oluşan bir labirentin içinden geçip duvarları yüksek raflarla kaplı dar koridorlarda yürüdüler.

"Aceleyle kaçmak zorunda kalırsan," dedi Maggie, "yani polislerden falan kaçman gerekirse, şunu unutma: Hep sağdan git ve merdivenden in. En hızlı çıkış yoludur."

"Sence Bura Halk Kütüphanesi'nden aceleyle kaçmak zorunda kalır mıyım?"

"Bugün değil," dedi Maggie. "Adın ne? Herhalde insanlar seni Velet dışında bir isimle de çağırıyorlardır."

"Victoria. Vic. Bana sadece babam Velet der. Sırf şaka olsun diye. Nasıl oluyor da benim lakabımı bildiğin halde gerçek adımı bilmiyorsun? Ve beni *beklediğini* söylerken ne demek istedin? Nasıl beni bekliyor olabilirsin? On dakika öncesine kadar seni görmeye geleceğimi *ben* bile bilmiyordum."

"Tamam. Bu konuda sana yardım edebilirim. Önce dizinle ilgilenelim, sonra sorular ve cevaplar kısmına ge-geçebiliriz."

"Bence cevaplar dizimden daha önemli," dedi Vic. Sonra hiç âdeti olmadığı bir şekilde bir utanma hissi duyarak duraksadı. "Köprümle birisini korkuttum. Evimin olduğu yerde, iyi bir yaşlı adamı. Onun hayatını gerçekten mahvetmiş olabilirim."

Maggie rafların karanlığında gözleri parlayarak ona baktı. Tepeden tırnağa onu dikkatle süzdükten sonra, "Bu hiç de veletçe söylenmiş bir şey değil," dedi. "Senin bu lakabı hak ettiğini sa-sanmıyorum." Dudaklarının kenarları hafi bir gülümseme biçimi aldı. "Birisini üzdüysen, bunu bilerek yaptığını hiç sanmam. Kalıcı bir hasar verdiğini de düşünmüyorum. İnsanların beyinleri lastik top gibidir. Uzun süre zıplayıp durur. Hadi gel. Yara bandı ve çay. Sonra cevaplar. Hepsi bu tarafta."

Rafların olduğu yerden çıkıp, dağınık bir ofise benzeyen, serin, taş zeminli bir açık alana geldiler. Vic burayı siyah-beyaz filmlerdeki özel detektif ofislerine benzetti, punk saçlı bir kütüphanecininkine değil. Herhangi bir özel detektifin ofisinde bulunabilecek beş temel nesne vardı: tabanca grisi metal bir çalışma masası, tarihi çoktan geçmiş çıplak kız resimli bir takvim, bir askılık, içi paslı bir lavabo ve masanın tam ortasında bir takım kâğıtların üstüne ağırlık olarak kon-

muş küt burunlu bir .38'lik revolver. Bir de balık akvaryumu vardı; duvardaki iki metrelik girintinin içine yerleştirilmiş, büyük bir şey.

Maggie gri fötr şapkasını çıkarıp askılığa attı. Akvaryumdan gelen hafif ışıkta metalik mor saçları parlıyordu. Maggie elektrikli çaydanlığı doldururken Vic de tabancaya bakmak için masaya seğirtti. Bu tabanca aslında bir kâğıt ağırlığıydı ve kabzasında bir yazı vardı: A. ÇEHOV'A AİTTİR.

Maggie elinde yara bandıyla gelip Vic'e oturmasını işaret etti. Vic onun gösterdiği yere oturup ayaklarını eski, ahşap bir iskemleye uzattı. Bacaklarını bükmek dizindeki batma hissini tekrar aklının ucuna getirdi. Bununla birlikte sol gözbebeğinde tatsız bir sancı da hissetti. Sanki bir cerrahın çelik maşasıyla sıkıştırılıyormuş gibiydi. Avucuyla gözünü ovdu.

Maggie soğuk, ıslak bir bezle Vic'in dizindeki sıyrığa bulaşmış toprakları temizledi. Bir ara sigara da yakmıştı, bunun kokusu Vic'e çok hoş geldi. Maggie, Vic'in dizinde usta bir makinistin hüneriyle çalışıyordu.

Vic duvara sokulu büyük akvaryuma uzun uzun baktı. Bir tabut büyüklüğündeydi. İçinde amaçsızca dolaşan tek bir balık vardı. Vic akvaryumun dibinde gördüğü şeye anlam verebilmek için iki kere bakmak zorunda kaldı: zeminde taş parçaları değil, beyaz Scrabble pulları; sadece beş harften yüzlercesi vardı: B A L I K.

Akvaryumun bulanık suyundan öbür tarafta ne olduğunu görebiliyordu: zemini halıyla kaplı bir çocuk kütüphanesi. Yaklaşık bir düzine çocuk ve anneleri gövdesine küçük gelen bir iskemlede oturmuş, tüvit etekli bir kadının etrafında yarım daire oluşturmuşlardı. Kadın çocuklara bir yandan resimlerini de gösterdiği bir kitabı okuyordu ama Vic onu işitemedi.

"Masal saati için tam zamanında geldin," dedi Maggie. "*Ma*-masal saati günün en güzel zamanıdır. Benim en hoşuma giden saattir."

"Akvaryumunu çok beğendim."

"Temizlemesi çok boktan bir iş," dedi Maggie; Vic yüksek sesle kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Maggie gülümseyince gamzeleri belirdi. Yuvarlak yanakları, parlak gözleriyle gayet beğenilesi bir kızdı. Punk-rock yıldızlarını andırıyordu.

"Buraya Scrabble pullarını so-sokan benim. Bu oyunun delisiyim. Şimdi ayda iki kere hepsini çıkarıp yıkamam gerekiyor. Göt kanserinden daha sıkıntılı bir iş. Scrabble oyununu sever misin?"

Vic, Maggie'nin küpelerine bir daha bakınca harflerden birinin S diğerinin G olduğunu ilk kez fark etti: Siktir Git.

"Hiç oynamadım. Ama küpelerin çok hoşuma gitti," dedi Vic. "Hiç bu harfler yüzünden başına bir şey geldi mi?"

"Yok canım! Kimse bir kütüphaneciye fazla yakından bakmaz. İnsanlar o *ka*-kadar sıkıştırılmış zekânın bakışlarından körleşeceklerini sanıp korkarlar. Bak: yirmi yaşındayım ve bütün eyaletteki en iyi beş Scrabble o-oyuncusundan biriyim. Ama galiba benden çok Iowa'nın durumunu gösteriyor bu." Yara bandını Vic'in dizine yapıştırdıktan sonra okşadı. "Şimdi çok daha iyi oldu."

Maggie sigarasını içi kum dolu bir teneke kutuya bastırıp söndürdükten sonra çay servisi yapmaya gitti. Bir dakika sonra bir çift kupayla döndü. Birinin üstünde KÜTÜPHANEDEYİZ, SEKSSİZ OLUN yazılıydı. Diğerindeyse, KÜTÜPHANECİ SESİMLE BAĞIRTMAYIN vardı. Vic kupasını aldıktan sonra Maggie çekmeceyi açmak için onun yanından uzandı. Tam özel bir detektifin içkisini saklayacağı bir çekmeceydi. Maggie kadife bir torba çıkardı; üstünde solmuş yaldızlı harflerle SCRABBLE yazılıydı.

"Seni nasıl tanıdığımı sormuştun. Geleceğini nasıl bildiğimi. *S*ı-sı-sı-sı—" Gerginlikle yanakları kızardı.

"Scrabble mi? Scrabble'la ilgili bir şey mi?"

Maggie evet anlamında başını salladı. "Cümlemi tamamladığın için teşekkür ederim. Çoğu kekeme insan birisinin cümlelerini tamamlamasından nefret eder. Ama ben, daha önce de söylediğim gibi acıma konusu olmayı severim."

Her ne kadar Maggie'nin ses tonunda alaycı bir hava olmasa da Vic yüzünün kızardığını hissetti. Bu da işi daha beter etti. "Özür dilerim."

Maggie onu duymamış gibiydi. Masanın bitişiğindeki dik sırtlı bir iskemleye oturdu.

"Köprüyü o bisikletinle geçtin," dedi Maggie. "*Onsuz* kapalı köprüye erişebilir misin?"

Vic başını iki yana salladı.

Maggie devam etti. "Hayır. Köprüyü hayalinde ca-canlandırmak için bisikletini kullanıyorsun. Sonra da kayıp şeyleri bulmak için köprünü kullanıyorsun, değil mi? İhtiyacın olan şeyleri, değil mi? Yani, o şeyler ne kadar uzakta olursa olsunlar, sana gereken şey daima *kö-köp*-rünün hemen öbür tarafında oluyor, değil mi?"

"Evet. *Evet*. Ama bunu neden yapabildiğimi veya nasıl yapabildiğimi bilmiyorum, bazen köprüden yaptığım geçişleri sanki hayal ediyormuşum gibi geliyor. Bazen deliriyor gibi hissediyorum."

"Deli değilsin. Yaratıcısın! Çok *gü*-güçlü bir yaratıcısın. Ben de öyleyim. Senin bisikletin var, benimse harf pullarım. On iki yaşımdayken bir eskicide eski bir *SS*-Scrabble oyunu gördüm, bir dolara satıyorlardı. Üstünde ilk kelime yazılıydı. Bunu görür görmez mutlaka almam gerektiğini anlamıştım. Almak zorundaydım. Be-bedeli ne olursa olsun; satılık olmasaydı kapıp kaçacaktım. O Scrabble kartonuna bu kadar yakın olmam bile büyük bir titreşim yarattı. Bir elektrikli tren dönüp raylarından çıktı. Bir otomobilin alarmı çalmaya başladı. Dükkânın içinde yayın yapan bir televizyon vardı, ben *SS*-Scrabble setini gördüğüm anda yayın kesildi ve *pa-pa-pa*..."

"Parazit," dedi Vic daha bir dakika önce ne kadar kekelerse kekelesin, Maggie'nin cümlelerini bitirmemek için kendine söz verdiğini unutarak.

Maggie buna aldırmamıştı. "Evet."

"Bana da buna benzer bir şey oluyor," dedi Vic. "Köprüyü geçerken etrafımda hep parazit sesi duyuyorum."

Maggie hayatında en az şaşırtıcı bir şeyi duymuş gibi başını öne salladı. "Birkaç dakika önce buradaki bütün ışıklar bir anda söndü. Bütün kü-kütüphanenin elektriği kesildi. Senin yaklaşmakta olduğunu bu şekilde anladım. Senin köprün gerçekliğin içinde bir kısa devre.

Tıpkı benim oyun pullarım gibi. Sen kayıp şeyleri buluyorsun, benim pullarım da bana bazı şeyleri yazıyor. Bana senin bugün geleceğini, seni arka bahçede bulabileceğimi söylediler. Bana Velet'in köprüyü geçeceğini söylediler. Beş aydan beri senden söz ediyorlardı."

"Bana gösterebilir misin?" diye sordu Vic.

"Sanırım bunu yapmam gerekecek. Galiba senin burada bubulunmanın bir nedeni de bu. Belki pullarımın *sana* da bildirecekleri birkaç şey vardır."

Maggie torbanın ipini çözdü, elini içine soktu, birkaç pul çıkarıp bunları masanın üstüne bıraktı.

Vic uzanıp baktı ama sadece rastgele saçılmış harfler gördü. "Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Henüz değil," dedi Maggie. Eğilip küçük parmağıyla harfleri itmeye başladı.

"Bir şey söyleyecek mi?"

Maggie evet anlamında başını salladı.

"Sihirli oldukları için mi?"

"Bunların sihirle alakası olduğunu sanmıyorum. Başka kimseyle böyle bir şey yapmazlar. Bu pullar benim bıçağımdır. Gerçekliğin içinde bir *de*-delik açabilmem için. Oldum olası kelimelerle aram iyiydi, Scrabble da bana onlarla oynamam için bir imkân verdi. Scrabble turnuvasına girdiğimde herkesi duman ederim."

Bu arada harfleri karıştırmış ve ortaya şöyle bir şey çıkmıştı: VELET ÖĞLEN YEMEĞİNİ F T V T.

"F-T-V-T ne demek?" diye sordu Vic.

"Anlamı yok. Henüz çözebilmiş değilim," dedi Maggie alnı kırışarak; pulların yerini bir kez daha değiştirdi.

Vic çayından bir yudum aldı. Sıcak ve tatlıydı ama daha ilk yudumunda kaşının üstünde soğuk bir ter damlası hissetti. Sol gözünü kavrayan o sanal maşa biraz daha sıkılaştı.

"Herkes iki dünyada yaşar," dedi Maggie pullarını incelerken dalgın bir sesle. "Bütün sinir bozucu olguları ve kurallarıyla *gerçek* dünya vardır. Gerçek dünyada doğru olan ve olmayan şeyler vardır. *Ge-*

gerçek dünya çoğu zaman berbattır. Ama herkes kendi kafasının içindeki dünyada da yaşar. Düşünce dünyası olan benzersiz bir yerdir bu. Düşünceden oluşan bu eşsiz dünyada her fikir bir olgudur. Duygular yerçekimi kadar gerçektir. Rüyalar tarih kadar güçlüdür. Yazarlar ve Henry Rollins gibi yaratıcı insanlar zamanlarının çoğunu düşünce dünyalarında geçirirler. *Gü*-güçlü yaratıcılarsa, iki dünya arasındaki dikişleri söküp onları birleştirmek için bir bıçak kullanabilirler. Senin bisikletin, benim pullarım. Bunlar bizim bıçaklarımızdır."

Maggie bir kez daha başını eğip pulların yerini değiştirdi. Şimdi ortaya şu yazı çıkmıştı: VELET ÇOCUĞUNA ZENGİN BİR SALAK BULDU.

"Ben hiç zengin salak tanımıyorum," dedi Vic.

"Ayrıca, çocuk sahibi olamayacak kadar gençsin," dedi Maggie. "Biraz zorlu çıktı bu. Keşke başka bir *sss*..."

"Yani benim köprüm hayali."

"Bisikletine bindiğin zaman hariç. O zaman gerçek oluyor. Normal dünyanın içine çekilmiş olan bir eşsiz dünya."

"Ama senin Scrabble torban sadece bir torba. Yani, benim bisikletime hiç benzemiyor. Düpedüz imkânsız olan bir şeyi yapmı..."

Fakat Vic konuştuğu sırada Maggie elini torbasının içine soktu. İçindeki pullar, elini bir kova dolusu pula batırmış gibi takırtılar çıkardı. Torbanın derinliği en çok on beş santim vardı ama bir anda Maggie'nin kolu omzuna kadar içine girip kayboldu. Kadife taklidi torbada en küçük bir kabarıklık görünmüyordu. Vic Maggie'nin gittikçe daha derinlere indiğini görürken, binlerce pul varmış gibi sesler çıktığını duydu.

"*Aaa*l" diye bağırdı Vic.

Akvaryumun diğer tarafında çocuklara masal okuyan kütüphaneci etrafına bakındı.

"Gerçeğin içinde büyük bir delik," dedi Maggie. O anda sol kolu yerinden çıkarılmış gibiydi, bu ampütasyonun baş kısmında bir Scrabble torbası bulunuyordu. "Gereken pulları almak için eşsiz dünyamın içine uzanıyorum. Torbanın değil. Senin bisikletin veya benim

pullarım gerçeğin içinde delik açmak için kullandığımız bıçaklardır, dediğimde benzetme falan yapmıyordum."

Vic'in sol gözündeki mide bulandırıcı baskı artıyordu.

"Lütfen, kolunu torbadan çıkarır mısın?" dedi Vic.

Maggie serbest eliyle mor kadife torbayı çekince, kolu sıyrılarak dışarıya çıktı. Torbayı masaya bırakınca Vic içindeki pulların tıkırtısını işitti.

"Ürpertici. Biliyorum," dedi Maggie.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu Vic.

Maggie derin bir nefes aldı; neredeyse iç geçirir gibiydi. "Neden bazı insanlar bir düzine yabancı dil *ko-ko*-nuşabiliyorlar? Neden Pele futbol topuyla onca cambazlık yapabiliyor? Sanırım, yeteneğin varsa, vardır. Bir milyonda bir kişi bile film yıldızı olacak kadar güzel, yetenekli ve talihli değildir. Bir milyonda bir kişi bile kelimeler hakkında Gerard Manley Hopkins kadar bilgi sahibi değildir. Eşsiz dünyaları o biliyordu! Bu terimi de o buldu. Bazı insanlar film yıldızlarıdır, bazıları futbol meraklısıdır, sen de *gü*-güçlü bir yaratıcısın. Biraz tuhaf ama doğuştan şaşı olmak da öyle. Ve böyle olan sadece bizler değiliz. Onlarla karşılaştım. Pullar beni onlara yönlendirdi." Maggie bir daha pulların yerini değiştirdi. "Örneğin, bir keresinde, ak yanaklı tekerlekli olan güzel ve eski bir tekerlekli iskemlesi olan bir kız vardı. Kız bunu ortadan kaybolmak için kullanabiliyordu. Yapması gereken tek şey, tekerleklerini geri çevirip iskemlesini Çarpık Sokak dediği yere sokmaktı. Bu *onun* gizyeriydi. Kendini o sokağa sokup var olmaktan çıkabiliyor ama hâlâ bizim *dü*-dünyamızda olup biteni görebiliyordu. Dünyada seninle benim gibi insanlar hakkında hikâyelerin bulunmadığı bir kültür yoktur... gerçeği yamultmak için totem kullanan insanlar. Navajo kızılderilileri..." Ama Maggie'nin sesi giderek alçalıyordu.

Vic onun yüzüne mutsuz bir kavrama ifadesinin yerleştiğini gördü. Pullara bakıyordu. Vic de eğilip pullara baktı. Maggie'nin eli ok gibi fırlayıp onları dağıtmadan önce yazıyı okuyabildi.

VELET WRAITH'İ BULABİLİR

"Bunun anlamı ne? Wraith nedir?"

Maggie ona hem korkulu hem de özür dileyen bir ifadeyle baktı. "Hiçbir şey."

"Kaybettiğin bir şey mi?"

"Hayır."

"Ama benim bulmamı istediğin bir şey, değil mi? Nedir? Sana yardım edebilir..."

"Hayır. *Hayır*. Vic, onu bulmak için gitmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Bir adam mı bu?"

"*Belanın* ta kendisİ. Hayal edebileceğin en kötü bela. Kaç yaşındasın? On iki mi?"

"On üç."

"Pekâlâ. O *hhhaal*..." Maggie orada takıldı, devam edemedi. Derin bir nefes aldı, alt dudağını ağzının içine sokup dişlerini kendi dudağına öyle bir şiddetle geçirdi ki neredeyse Vic acıyla bağıracaktı. Maggie nefesini verdikten sonra hiç kekelemeden devam etti. "O halde, bana söz ver."

"Ama Scrabble torban neden benim o adamı bulabileceğimi bilmeni istiyor? Neden bunu söylesin ki?"

Maggie başını iki yana salladı. "Bu iş öyle olmaz. Pullar bir şey *istemez*, tıpkı bir bıçağın bir şey istemeyeceği gibi. Pulları erişemeyeceğim olgulara erişmek için kullanabilirim, tıpkı bir mektup açacağını zarf açmak için kullandığın gibi. Ve bu –*bu*– içinde bomba olan bir mektup almaya benziyor. Kendi kendini havaya uçurmanın bir yolu." Maggie alt dudağını emdi, dilini üstünde gezdirdi.

"Ama neden onu bulmayacakmışım? Pulların bana bir şey anlatabilir diye burada olduğumu söyleyen sendin. Onu aramam gerekmiyorsa, neden şimdi bu Wraith denen adamı ortaya getirdiler?"

Fakat Maggie cevap veremeden Vic öne eğilip elini sol gözüne bastırdı. Sanal maşa öylesine sıkıyordu ki gözü patlayacak gibi olmuştu. Elinde olmadan acıyla inledi.

"Çok kötü görünüyorsun. Neyin var?"

"Gözüm. Köprüyü geçtiğim zaman böyle kötü oluyor. Belki de

epey bir süredir seninle oturduğum içindir. Normal koşullarda yolculuklarım kısa sürer." Kendi gözüne ve Maggie'nin dudağına bakılırsa yaptıkları konuşma ikisine de hasar vermekteydi.

"Sana bahsettiğim o kız var ya," dedi Maggie. "Tekerlekli iskemlesi olan? Tekerlekli iskemlesini kullanmaya ilk başladığında sağlığı yerindeydi. İskemle ninesine aitti, kız da sadece bununla oynamayı seviyordu. Ama Çarpık Sokak'ta çok uzun süre kalırsa bacakları uyuşuyordu. Ben onunla tanıştığımda, belden aşağısı tamamen felç olmuştu. Bu şeyleri kullanmanın bir *bedeli* var. O köprünün yerinde kalmasını sağlaman da sana şu anda bir şeye mal oluyor. O köprüyü çok idareli kullanmalısın."

"Pulları kullanmak sana neye mal oluyor?" diye sordu Vic.

"Sana bir sır vereceğim: Ben her zaman *ke-ke-ke-ke*-lemezdim!" Maggie bir kez daha gülünce ağzının kanı göründü. Vic biraz zor olsa da bu defa onun kekeleme numarası yaptığını anladı.

"Hadi gel," dedi Maggie. "Geri dönmeni sağlamalıyız. Burada biraz daha otururşak, kafan patlayacak."

"O halde, bana hemen Wraith'ten bahset, yoksa masanın üstü beyin parçalarıyla dolacak. Sen anlatana kadar bir yere gitmiyorum."

Maggie çekmecesini açıp Scrabble torbasını içine bıraktıktan sonra gereksiz bir sertlikle çarparak kapadı. Konuşmaya başladığında, ilk kez sesinde en küçük bir cana yakınlık izi yoktu.

"Ukala bir..." Maggie duraksadı; ya aradığı kelimeyi bulamıyordu ya da bulduğu kelimeyi söylemek istememişti.

"Velet olmayayım mı?" diye sordu Vic. "Galiba artık lakabımı hak etmeye başlıyorum, ne dersin?"

Maggie yavaşça soluk verirken burun delikleri kabardı. "Dalga geçmiyorum, Vic. Bu Wraith *mu*-mutlaka uzak durman gereken biridir. Bizim yaptıklarımızı yapabilen herkes iyi değildir. Wraith hakkında eski bir otomobili olan yaşlı bir adam olduğundan başka pek bir şey bilmiyorum. Ve otomobil *onun* bıçağıdır. Ancak bu bıçağı gırtlak kesmek için kullanır. Çocukları gezdirmek için otomobiline alır ve otomobil onlara bir şey yapar. Wraith hayatta kalmak için –bir vam-

pir gibi– onları tüketir. Onları kendi eşsiz dünyasına götürür; burası hayalinde yarattığı kötü bir yerdir, çocukları orada bırakır. Çocuklar o otomobilden çıktıkları zaman artık çocuk değillerdir. Sadece Wraith'in hayalindeki o soğuk boşlukta yaşayabilen yaratıklar olurlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Pullar. Bir yıl önce Wraith, Los Angeles'ta bir çocuğu kaçırdıktan sonra pullar bana onu anlatmaya başladı. O zamanlar batı yakasında çalışıyordu ama bazı şeyler değişince dikkatini doğuya çevirdi. Boston'da kaybolan o Rus kızı hakkındaki haberi gördün mü? Birkaç hafta önce? Annesiyle birlikte ortadan kaybolmuş."

Vic bunu biliyordu. Birkaç gün boyunca baş haber olmuş, Vic'in annesi bu konudaki her gelişmeyi dehşet içinde izlemişti; kayıp kız çocuğu Vic yaşındaydı, koyu renk saçlı, sıska, tuhaf ve sevimli bir gülümsemesi olan şirin bir çocuk. *Sence ölmüş müdür,* diye sormuştu Vic'in annesi Chris McQueen'e. *Şansı varsa,* diye cevap vermişti o da.

"Gregorski soyadlı kız," dedi Vic.

"Evet. Bir limuzin şoförü onu otelden almaya gitmiş ama birisi şoförü bayıltıp Marta Gregorski'yle annesini kaçırmış. Bu oydu. Wraith. Marta Gregorski'nin de iliğini kurutup daha önce tükettiği diğer çocuklarla birlikte kendine ait o hayal dünyasına attı. Hiç kimsenin uğramak istemeyeceği eşsiz dünyasına. Senin köprün gibi ama daha büyük. Çok daha büyük."

"Peki, anneye ne olmuş? Onun da iliğini kurutmuş mu?"

"Yetişkinlerle beslenebildiğini sanmıyorum. Sadece çocuklar. Onunla birlikte çalışan biri var, bir Renfield gibi; kaçırma işlerine yardım edip yetişkinlerin icabına bakıyor. Renfield'i biliyor musun?"

"Dracula'nın uşağı mıydı?"

"Öyle de denebilir. Wraith'in çok yaşlı olduğunu, geçmişten beri birçok Renfield'leri olduğunu biliyorum. Onları yalanlarla kandırıyor, kafalarına bir dolu hayal sokuyor, belki de onları adam kaçırdıklarına değil, kahramanlık yaptıklarına bile inandırıyordur. Sonunda onları hep *kur*-kurban eder. Onun işine en çok bu konuda yararlar.

İşlediği suçlar ortaya çıkarsa, suçu kendi eliyle seçtiği o ahmakların üstüne yıkabilir. Uzun zamandan beri çocuk kaçırıyor, gölgelerin ardında gizlenmekte çok başarılı. Wraith hakkında her türlü ayrıntıyı topladım ama şu âna kadar onu tanımama yarayacak hiçbir şey öğrenebilmiş değilim."

"Neden adını pullarına sormuyorsun?"

Maggie gözlerini kırpıştırdı, sonra kederli bir sesle, "Kural böyle," dedi. "*S-S*-Scrabble'da özel isim yazılmaz. Bu yüzden pullarım bana Velet'i beklememi söyledi, Vic'i değil."

"Eğer onu bulsam, adını veya neye benzediğini öğrensem," dedi Vic, "o zaman onu durdurabilir miyiz?"

Maggie avucuyla masanın üstüne öyle sert vurdu ki, çay kupaları havaya sıçradı. Gözlerinde büyük bir öfke ve korku vardı.

"Yahu, Vic! Sen beni hiç mi dinlemiyorsun? Onu bulduğun takdirde, ölebilirsin, o zaman bu benim suçum olacak! Sence vicdanımda böyle bir şeyi ister miyim?"

"Ama hiçbir şey yapmadığımız takdirde kaçıracağı o çocuklar ne olacak? Bu da bir çeşit o çocukları kaderlerine..." Vic, Maggie'nin yüzündeki ifadeyi görünce cümlesini bitirmedi.

Maggie'nin yüzü acıyla ve bulantıyla büzülmüştü. Fakat uzanıp bir Kleenex kutusundan mendil alıp Vic'e uzattı.

"Sol gözün," dedi ıslak bezi ona uzatarak. "Ağlıyorsun, Vic. Hadi gel. Seni hemen göndermemiz lazım. Şimdi."

Maggie elinden tutup onu kütüphaneden çıkarırken Vic itiraz etmedi. Patikadan geçip meşe ağaçlarının gölgesine vardılar.

Bir sinek kuşu ağaçlardan birine asılı cam kaplardan su içiyor, küçük pervaneler gibi kanat çırpıyordu.

Raleigh bıraktıkları yerdeydi, bir banka dayanmış halde duruyordu. Az ötesinde kütüphanenin arkasından dolanan tek şeritli bir asfalt yol vardı, sonra da nehrin üstündeki çimenli tepe görünüyordu.

Vic gidona uzanırken Maggie onun bileğini tuttu.

"Oraya girmen sorun olur mu? Kendini bu kadar kötü hissediyorken?"

"Daha önce kötü bir şey hiç olmadı," dedi Vic.

"Pek de güven verici bir açıklama *de*-değil bu. Wraith hakkında anlaştık mı? Onu aramak için daha çok gençsin."

"Tamam," dedi Vic bisikletini doğrultup bir bacağını üstünden geçirirken. "Fazla gencim."

Fakat daha bunu söylerken bile bisikletini düşünüyor, onu ilk gördüğü ânı hatırlıyordu. Satıcı bu bisikletin onun için fazla büyük olduğunu belirtmiş, babası da ona hak vermiş, biraz daha büyüdükten sonra alabileceklerini söylemişti. Derken, üç hafta sonra, Vic'in doğum gününde bisiklet eve getirilmiş, garaj yolunda onu bekliyordu. *Artık yeterince büyümüşsündür, değil mi*, diye takılmıştı ona babası.

"Köprüyü geçmeyi başardığını nasıl bileceğim?" diye sordu Maggie.

"Şimdiye kadar hep geçebildim," dedi Vic. Güneş ışını çelik bir iğne gibi Vic'in sol gözbebeğine batıyordu. Dünyası bulanıklaştı. Maggie Leigh bir an için iki kişiye dönüştü, sonra yine tek parça haline geldiğinde Vic'e dörde katlanmış bir sayfa uzatıyordu.

"Burada," dedi Maggie, "eşsiz dünyalar hakkında anlatmadığım her şey ve yapabildiğin şeyleri neden yapabildiğinin açıklaması var. Konunun uzmanından."

Vic başını sallayıp sayfayı cebine soktu.

"Ha, bir de," dedi Maggie. Elini önce bir kulağına, sonra diğerine götürdü ve Vic'in avucuna bir şey sıkıştırdı.

"Bunlar ne?" diye sordu Vic avucundaki Scrabble-pulu küpelere bakarak.

"Zırh," dedi Maggie. "Ve bir *ke-ke*-menin dünyayla başa çıkmak için hazırladığı kılavuz. Bir daha birisi seni üzerse, bu küpeleri tak. Kendini daha dayanıklı hissedeceksin. Bu Maggie Leigh'nin garantisidir."

"Teşekkür ederim, Maggie. Her şey için."

"Burada bulunma amacım bu. Bilgi pınarı – o benim işte. Benden bilgelik edinmek için istediğin zaman gelebilirsin."

Vic başka bir şey söyleyecek halde olmadığı için yine başını salla-

makla yetindi. Kendi sesi bile başını patlatacak gibi geliyordu. Birinin topuğuyla bir ampulü ezmesi gibi. Uzanıp Maggie'nin elini sıktı. Maggie de onunkini.

Vic öne doğru uzanıp pedalları çevirmeye başladı ve parazit gürültüsüyle dolu karanlığın içine daldı.

Haverhill, Massachusetts

Vic'in net olarak hatırladığı bir sonraki şey, Pittman Street Koruluğu içinden tepeyi yürüyerek çıkmasıydı. İç organları harap olmuş gibi hissediyor, yüzü ateş gibi yanıyordu. Titreyen bacaklarıyla ağaçların arasından çıkıp evlerinin bahçesine vardı.

Sol gözüyle göremiyordu. Sanki birisi kaşıkla gözünü çıkarmıştı. Yüzünün o yanı yapış yapıştı; herhalde gözü yerinden fırlamış, yanağından aşağıya akıyordu.

Vic salıncaklarından birine çarptı, onu eliyle itip yürümeye devam etti.

Babası garaj yolundaydı; bir bezle Harley'ini siliyordu. Salıncaktan çıkan takırtıyı duyunca başını kaldırıp baktı, elindeki bezi düşürdü, şok içinde ağzı açık kaldı.

"Bu da nesi," dedi. "Vic, iyi misin? Ne oldu?"

"Bisikletimleydim," dedi Vic. Bu her şeyi açıklarmış gibi geldi ona.

"Bisikletin nerede?" diye sordu babası; bahçedeymiş gibi Vic'in arkasına baktı.

İlk defa o an Vic bisikletini eliyle itmediğini fark etti. Yolun yarısında köprü duvarına çarptığını, bisikletten düştüğünü, karanlıkta yarasaların çığlıklar atarak üstüne üşüştüklerini ve yumuşak tüylü temaslarını hissettiğini hatırlıyordu. Kontrol edemediği bir titreme başladı.

"Düşürüldüm," dedi babasına.

"Düşürüldün mü? Araba mı çarptı?" Chris McQueen onu kollarına aldı. "Tanrım! Vic, her yanın kana bulanmış. Lin!"

Sonra yine her zamanki gibi oldu, babası onu kucaklayıp yatak

odasına götürdü, annesi önce telaşla yanlarına geldi, sonra su ve ateş düşürücü ilaç almak için odadan çıktı.

Ancak bu defa diğerleri gibi değildi çünkü Vic yirmi dört saat boyunca 42 dereceye varan ateşle sayıklayıp durdu. David Hasselhoff ikide bir odasına geldi, deri eldivenli elleriyle Vic'in bacağına yapışıp onu sürükleyerek evden dışarıya çıkarmak ve otomobiline götürmek istedi ama bu otomobil dizideki değildi. Vic onunla mücadele etti, vurdu, sonra David Hasseloff onunla babasının sesiyle konuşup korkacak bir şey olmadığını, endişe etmemesini, uyuması gerektiğini, onu sevdiğini söyledi. Fakat yüzünden nefret okunuyor, otomobilin motoru rölantide çalışıyordu... Vic bunun Wraith olduğunu biliyordu.

Bazı zamanlarda bisikleti için bağırdığının farkındaydı. "Bisikletim nerede?" diye bağırırken birisi omuzlarından tutuyordu. "Nerede? Bana lazım. Bisikletim olmadan bir şey *bulamam*!" Birisi yüzünü öpüyor, yatıştırıcı şeyler söylüyordu. Birisi ağlıyordu. Ses annesinindi sanki, çok benziyordu.

Vic yatağını ıslattı. Birçok defa.

Evdeki ikinci gününde çıplak halde ön bahçeye çıkıp beş dakika boyunca bisikletini aradı. Sokağın karşısında oturan yaşlı Bay de Zoet onu görünce elinde bir battaniyeyle koşup onu sardı, eve taşıdı. Bay de Zoet'in kurşun askerlerini boyamasına yardım etmek ve onun eski plaklarını dinlemek için sokağın karşısındaki eve gitmeyeli epey zaman olmuştu. Arada geçen yıllar içinde Vic onun çatlak, işgüzar bir Nazi olduğunu düşünür olmuştu. Bir gün annesiyle babası yüksek sesli bir kavgaya tutuştuklarında adam polis çağırmıştı. Ancak şimdi Vic onu sevdiğini hatırlıyordu. Kahvesinin kokusunu ve tuhaf Avusturyalı aksanını. Adam bir keresinde ona iyi resim yaptığını, ileride iyi bir ressam olabileceğini söylemişti.

"Yarasalar yerlerinden oldular," dedi Vic, Bay de Zoet'e bir sırrı paylaşır gibi. Adam o sırada onu annesine teslim ediyordu. "Zavallıcıklar. Sanırım bazıları köprüden dışarıya uçtular, şimdi de yuvalarına dönüş yolunu bulamıyorlar."

Gün boyunca uyuyor, gece yarısından sonra uyanık halde yatı-

yordu. Nabzı çok hızlı atıyor, anlamsız şeylerden korkuyordu. Evin önünden geçen bir otomobilin far ışıkları tavanı süpürecek olsa, çığlık atmamak için yumruğunu ağzına tıkaması gerekiyordu. Sokakta bir otomobilin kapısının çarpılarak kapanması ona silah sesi kadar ürkütücü geliyordu.

Yatağındaki üçüncü gece, bitişikteki odada konuşan anne babasının sesiyle yarı uyku halinden sıyrıldı.

"Bulamadığımı söyleyince bok gibi üzülecek," dedi babası. "O bisikleti çok seviyordu."

"Artık ona binemeyeceği için seviniyorum," dedi annesi. "Bu tatsız olayın en iyi tarafı, o bisiklete bir daha hiç binmeyecek olması."

Babası buna bir kahkaha attı.

"Eve geldiği gün bisikleti hakkında söylediği bazı şeyleri duydun mu? Ona binerek ölümü bulmaya çalışacağını? Sanırım, gerçekten hasta olduğunda zihninde yaptığı şey buydu. Bisikletiyle bizden uzaklaşıp... Her neresiyse, oraya gidiyordu. Cennete. Öbür dünyaya. Onu dinlerken ödüm bokuma karıştı, Chris. O lanet şeyi bir daha asla görmek istemiyorum."

Babası bir an sessiz kaldıktan sonra, "Ben hâlâ bu olayı ihbar etmemiz gerekirdi diye düşünüyorum," dedi.

"Araba çarptıktan sonra insanın ateşi çıkmaz."

"Belki zaten hastaydı. Önceki gece erken yattığını sen söyledin. Yüzünün soluk olduğunu. Belki o da bunun başlangıcıydı. Hafif ateşliyken pedallara asılıp trafiğe çıktı. Onun garaj yoluna gelirkenki halini hiç unutamayacağım; ağlıyormuş gibi bir gözünden kan sızıyordu..." Babasının sesi giderek zayıfladı. Tekrar konuştuğunda ses tonu farklıydı; meydan okur gibi ve kabaydı. "*Ne?*"

"Hiç, sadece... sol dizinde neden yara bandı olduğunu anlayamadım." Bir süre televizyondan gelen sesler duyuldu. Sonra annesi, "On vitesli bir bisiklet alırız," dedi. "Zaten yeni bir bisiklet almanın zamanı gelmişti."

"Pembe olacak," dedi içinden Vic. "Bahse girerim, bana pembe bir bisiklet alacak."

Vic Raleigh bisikletinin kaybıyla harika bir şeyin sona erdiğini biliyordu; çok zorlamıştı ve hayatındaki en iyi şeyi kaybetmişti. Raleigh onun bıçağıydı ve içinden bir ses ona yeni bir bisikletin büyük ihtimalle gerçeğin içinde bir delik açamayacağını, onu Kestirme Yol Köprüsü'ne götüremeyeceğini söylüyordu.

Vic elini şilteyle duvar arasına sokup yatağın altına uzandı, küpelerle, katlanmış sayfayı buldu. O öğlen sonra eve geldiğinde aklını toplayıp bunları saklamıştı; o zamandan beri de yatağın altındaydılar.

Bir anlık psikolojik bir önseziyle, ki on üç yaşındaki bir kız için hiç normal değildi, Vic kısa zaman sonra köprüden yaptığı bütün geçişleri çok hayalperest bir çocuğun hayallerinden ibaret olarak hatırlayacağını görüyordu. Aslında gerçek olan şeyler –Maggie Leigh, Terry'nin Hamburgercisi'ndeki Pete, Fenway Bovling salonunda Bay Pentack'ı bulması– sonunda ona sadece hayal ürünü gibi gelecekti. Arada bir Kestirme Yol Köprüsü'nü geçeceği bisikleti olmadan kapalı köprünün bir var olup bir yok olduğuna olan inancını sürdürmesi imkânsızdı. Raleigh'yi olmadan kayıp şeyleri bulma yolculuklarının tek kanıtı avucundaki küpelerle, Gerard Manley Hopkins'in fotokopisi çıkarılmış ve katlanmış şiiriydi.

S G diyordu küpeler. Yedi puan.

"Neden bizimle göle gelemiyorsun ki?" diyordu Vic'in annesi duvarın öbür tarafında – sesi ağlamaklıydı. Linda ile Chris yazı geçirmek için şehirden ayrılma konusuna geçmişlerdi; Vic'in annesi kızının hastalığından sonra bunu her zamankinden çok ister olmuştu. "Burada ne yapman gerekiyor ki?"

"İşimi. Winnipeasaukee Gölü'nde üç hafta geçirmemi istiyorsan, bir çadırda kalmayı göze al. Kalmak istediğin o boktan yerin kirası ayda bin sekiz yüz dolar."

"Vic'le tek başıma kalmam tatil mi olacak? Ben tek başıma ebeveynlik yaparken sen burada kalıp haftada üç gün çalışacak, kalan zamanda da her istediğini yapacaksın. Seni işyerinde aradığım zaman bana arazi mühendisiyle birlikte olduğunu söyleyecekler. Bu saate kadar o adamla birlikte New England'ın her karışını ölçmüş olmanız gerekirdi."

Babası Vic'in işitemeyeceği kadar alçak ve çirkin bir ses tonuyla bir şey söyledikten sonra televizyonun sesini sonuna kadar açtı; sokağın karşısındaki Bay de Zoet'in bile duyabileceği kadar yüksek ses çıkıyordu. Bir kapı mutfaktaki bardakları çınlatacak kadar sertçe çarpılarak kapandı.

Vic yeni küpelerini takıp şiir bulunan sayfayı açtı; içinde hiç anlamadığı ama görür görmez bayıldığı bir sone vardı. Aralık kapıdan sızan ışıkta, satırlarını kendi kendine fısıldayarak, ezberindeki bir duayı söyler gibi okudu –aslında dua da sayılırdı– ve çok geçmeden mutsuz ailesiyle ilgili bütün düşünceleri geride kaldı.

Yalıçapkınları nasıl alev alırsa, yusufçuklar da ateşi çeker

Yalıçapkınları nasıl alev alırsa, yusufçuklar da ateşi çeker,
Kıvrımlı kuyuların kıyısından düşerken
Yankılanır taşlar, çalınan her tel anlatır, çanın
Tokmağı her salladığında bağırarak söyler adını,
Her fani canlı aynı şeyi yapar:
İçinde saklandığı o şeyi dağıtır,
Kişilikler – kendine döner, ben, *konuşur ve heceler,*
İnlerim, Yaptıklarımdan ibaretim: bunun için geldim.

Daha fazlasını da söyleyeceğim: adil adam adil davranır,
Zariftir: bu da yolunu zarif tutar,
Tanrı'nın gözü önünde hareket eder, Tanrı'nın gözünde
–İsa Mesih'tir– çünkü Mesih on bin yerde oynar
Uzuvları ve ona ait olmayan gözleri güzeldir
Babam her insanın yüz hatlarında onu görür.

— Gerard Manley Hopkins

KAYBOLUŞLAR
1991 - 1996

Çeşitli Ortamlar

Maggie Leigh'nin sözünü ettiği Rus kızının adı Marta Gregorski'ydi ve kaçırılması Vic'in yaşadığı yörede birkaç hafta boyunca gerçekten de manşet olmuştu. Bunun bir nedeni de Marta'nın satranç dünyasındaki şöhretiydi. Kasparov'un öğrencisi olan bu kız henüz on iki yaşındayken büyük ustalar sınıfına girmişti. Fakat o sıralarda S.S.C.B.'nin dağılmasının ilk günlerinde dünya hâlâ Rusların özgürlüğü konusuna ısınamamıştı ve Marta Gregorski'yle annesinin kayboluşlarının uluslararası bir olay gibi görülmesi ve buna başka bir Soğuk Savaş gerekçesiymiş gibi bakılması gerektiğine inananlar vardı. Dağılmakla meşgul haldeki eski Sovyet cumhuriyetinin bu olayın farkında bile olmadığı epey sonra anlaşılacaktı. O sıralarda Boris Yeltsin tankların üstüne çıkıyor, yüzü pancar gibi olana kadar bağırıyordu. Eski KGB ajanları en yüksek ücreti veren Rus mafyalarını bulmak için piyasaya çıkmışlardı. Yozlaşmış, suça bulanmış Batı'nın bu kaçırma olayıyla ilgili lanetlenmesi haftalar sonra başlayacak ve bu lanetleme de o kadar içten olmayacaktı.

Charles Nehri üstündeki Hilton DoubleTree Oteli'nin resepsiyon görevlisi kadın ılık, yağmurlu bir akşam Marta ve annesinin döner kapıdan çıktıklarını görmüştü. Anne kız akşam yemeği için Harvard'a gideceklerdi ve otomobilleri onları otelin önünden alacaktı. Resepsiyon görevlisi yağmurun bulanıklaştırdığı pencereden önce Marta, sonra annesinin siyah bir araca bindiklerini görmüştü. Kadın otomobilin bir marşpiyesi olduğunu sanıyordu çünkü küçük Rus kızının otomobile binmek için bir basamak çıktığını görmüştü. Fakat hava

kararmıştı ve görevli o sırada telefonda, odasındaki mini buzdolabını açamadığı için bağırıp çağıran bir müşteriye dert anlatıyordu; bu nedenle daha fazlasını görememişti.

Kesin olan tek şey vardı: Ana kız onlar için kiralanan *doğru* limuzine binmemişlerdi. Bu aracın şoförü, altmış iki yaşındaki Roger Sillman adındaki adam, kavşağın uzak tarafında park etmişti VE onları alacak durumda değildi. Kendinden geçmiş, gece yarısı ayılana kadar araç orada kalmıştı. Kendine geldiğinde midesi bulanıyordu, sersemlemiş haldeydi ve herhalde ana kız bir taksiye binmişlerdir, diye düşünmüştü. Ertesi sabah Gregorski'leri otellerinde bulamadığı âna kadar da ne olduğunu merak etmemiş, polisi aramamıştı.

Sillman on hafta içinde FBI tarafından on kere sorguya çekildi ama anlattığı şeylerde hiçbir değişiklik olmadı. Kırk dakika erken gelmişti, vakit geçirmek için radyoda spor kanalını dinliyordu. Bir ara birisi camını tıklattı. Siyah ceketli birisi yağmurun altında duruyordu. Sillman camını indirdi ve...

Hiç. Hiçbir şey. O geceyle ilgili her şey dilinin ucuna düşen bir kar tanesi gibi eridi.

Sillman'ın da kız çocukları, kız torunları vardı, Marta'yla annesinin Ted Bundy veya Charles Manson gibi sapık birinin eline düşeceği ve ölene kadar tecavüze uğrayacakları düşüncesi onu kahrediyordu. Gözüne uyku girmiyordu, uyuyabildiği zamanlardaysa rüyalarında küçük kızı annesinin kesilmiş parmaklarıyla satranç oynarken görüyordu. Bir şeyler hatırlamak için kendini ölesiye zorladı, ne olursa... Ama sadece tek bir ayrıntı aklına geldi.

"Zencefilli çörek," dedi iç geçirerek. Onu Peace* adında, yüzü çiçek bozuğu bir federal ajan sorguluyordu. Adamda isminin tersi bir hal vardı.

"Zencefilli çörek mi?"

Sillman sorgucuna çaresiz gözlerle baktı. "Sanırım baygınken rüyamda annemin yaptığı zencefilli çörekleri gördüm. Belki camı tıklatan adam böyle bir şey yiyordu."

"Hımm," dedi Peace. "Çok işe yaradı bu Zencefilli Adam için bir

---

* (İng.) Peace: Barış, huzur. *—yhn.*

arama emri çıkaralım. Ama pek yararı olacağını sanmam. Söylenenlere göre bu adam yakalanmıyormuş."

1991'in Kasım ayında Baltimore'daki Gilman Lisesi birinci sınıf öğrencisi Rory McCombers yatakhanesinin otoparkında bir Rolls-Royce tarafından karşılandı. Şükran Günü tatilini ailesiyle Key West'te geçirmek üzere havaalanına gidecekti ve bu otomobilin babası tarafından gönderildiğini sandı.

Aslında babasının Rory'i alması için gönderdiği limuzinin şoförü bir kilometre ötede, aracında baygın haldeydi. Hank Tulowitzki depoyu doldurmak, helaya gitmek için bir Night Owl benzin istasyonunda durmuştu fakat deposunu doldurduktan sonra ne olduğunu hiç hatırlamıyordu. Sabahın birinde ayıldığında Night Owl'un elli metre ötesindeki bir otoparkta park edilen aracın bagajındaydı. Sabah koşusuna çıkmış bir adam onun sesini duyup polise haber verene kadar beş saat boyunca tepinip haykırmıştı.

Baltimore'lu bir pedofil daha sonra bu suçu işlediğini itiraf edip Rory'yi boğarak öldürmeden önce ona nasıl tecavüz ettiğini pornografik bir şekilde tarif etti. Fakat cesedi nereye gömdüğünü hatırlamıyordu ve eldeki kanıtlar hiç buna uymuyordu. Adamın bir Rolls-Royce sahibi olması mümkün görünmediği gibi sürücü ehliyeti bile yoktu. Polisler, sırf can sıkıntısından yapmadığı şeyleri itiraf eden bu çocuk tacizcisinden sonuç alamayacaklarına karar verene kadar başka kaçırma olayları gerçekleşti, McCombers soruşturması da rafa kaldırıldı.

Rory'nin şoförü Tulowitzki'ye ve Gregorski'lerin şoförü Sillman'a kaçırma olaylarının bir gün sonrasına kadar herhangi bir kan tahlili yapılmadı ve kanlarında bulunan sevofluranın varlığı gözden kaçtı.

Onca ortak noktasına rağmen Marta Gregorski ile Rory McCombers'ın kaçırılmaları arasında bağ kurulmadı.

İki vaka arasındaki başka bir ortak nokta da vardı: İki çocuğu da bir daha gören olmadı.

Haverhill

Vic'in liseye başladığı sonbahar Chris McQueen evi terk etti.

Vic'in lisedeki ilk yılı hiç parlak başlamadı. Resim dışındaki bütün derslerden C almıştı. Dönem arası karnesinde ona B veren resim öğretmeninin aceleyle eklediği bir not vardı: "*Victoria çok yetenekli, dikkatini vermesi iyi olur.*"

Vic bütün derslerde dalga geçiyordu. Annesini illet etmek, oğlanları etkilemek için dövmeler yaptırmıştı. Bir kitap raporu ödevini çizgi roman biçiminde yapmış, onunla birlikte sınıfın en arkasında oturan diğer öğrencileri çok eğlendirmişti. Kendisi gibi boş vermişleri eğlendirmede en yüksek notu o alıyordu. Kayıp Raleigh yerine ona gidonunda gümüş ve pembe renkli püsküllleri olan Schwinn marka bir bisiklet alınmıştı. Vic bu bisikleti hiç sevmediği gibi ona bir kez bile binmedi. Utanıyordu bisikletten.

Ders sonrası okulda cezalı kaldığı bir öğlen sonrası eve gelince annesini kanepede iki büklüm oturmuş, başı elleri arasında buldu. Annesi ağlamıştı... Hâlâ ağlıyordu, kan çanağına dönmüş gözlerinden yaşlar akmaktaydı. Annesi ağladığı zaman çirkin, yaşlı bir kadın olurdu.

"Anne? Ne oldu?"

"Baban aradı. Bu gece eve gelmeyecek."

"Anne?" dedi Vic sırt çantasını yere bırakarak. "Bunun anlamı ne? Nerede olacakmış?"

"Bilmiyorum. Nerede olduğunu ve nedenini bilmiyorum."

Vic ona hayretle baktı. "Ne demek nedenini bilmiyorsun?" dedi

annesine. "Senin yüzünden eve gelmiyor, anne. Çünkü *sana* tahammül edemiyor. Çünkü tek yaptığın şirretlik etmek; adam yorgunken, kafasını dinlemek istediğinde karşısına geçip şirretlik etmek."

"Çok gayret ettim. Onu memnun etmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Eve geç saatlerde geldiğinde yemeğini sıcak tutabilir, buzdolabında bira bulundurabilirim. Ama artık yirmi dört yaşımda değilim; o da bu yüzden beni istemiyor. Sonuncusu bu yaştaydı, biliyor musun?" Linda'nın sesinde öfke yoktu. Sadece bitkindi, o kadar.

"'Sonuncu' diyerek ne demek istedin?"

"Yatıp kalktığı son kız," dedi Linda. "Ama şu sıralar kimle olduğunu bilmiyorum ya da neden onunla birlikte kaçtığını. Şimdiye kadar onu eviyle bir kız arasında seçim yapmak zorunda bırakmadım. Bu defa neden farklı olduğunu bilmiyorum. Bu defaki çok güzel biri olmalı."

Vic tekrar konuştuğunda sesi kısıktı ve titriyordu. "Yalan söylemeyi de beceremiyorsun. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, babam evi terk ediyorsa, ben de onunla gideceğim."

"Ama Vicki," dedi annesi o tuhaf, bitkin sesiyle. "Seni yanında istemiyor. Sadece beni terk etmedi. *Bizi* terk etti."

Vic dönüp çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapadı. Ekim ayı, öğleden sonra havası. Güneş sokağın karşısındaki meşe ağaçları arasından geliyordu; Vic yaprakların altın sarısı ve yeşil renklerine bayılırdı. Güneş dünyada hiçbir yerde sonbahar başında New England'daki gibi ışıldamazdı.

Utandığı pembe bisikletine bindi; pedalları çevirirken ağlıyordu ama bunun farkında değildi; soluğu kesik kesik çıkıyordu. Evin etrafından dolandıktan sonra ağaçların altından geçip tepeden aşağıya indi. On vitesli yeni bisikleti Raleigh Tuff Burner'in yerini tutmuyordu, ince tekerleklerinin altındaki bütün kökleri ve taşları hissediyordu.

Kendi kendine babasını bulacağını, ona gideceğini, babasının onu sevdiğini söylüyordu; eğer Vic onunla kalmak istiyorsa, babası ona bir yer bulacaktı ve bir daha hiç eve dönmeyecek, siyah kot

pantolon giydiği, erkek çocuklar gibi giyindiği, haylazlarla takıldığı için annesinin dırdırını dinlemek zorunda kalmayacaktı. Bunun için de yapması gereken tek şey tepeden aşağıya inmekti; köprü orada olacaktı.

Ancak köprü orada değildi. Eski toprak yol Merrimack Nehri'ne tepeden bakan bariyerin önünde son buluyordu. Nehrin üst kısımlarında su, füme cam gibi siyah ve pürüzsüz görünürken, tam alt kısımda kayalara çarparak köpükler çıkarmaktaydı. Kestirme Yol Köprüsü'nden geriye sadece suyun içinden yükselen üç tane paslanmış beton kolon kalmıştı.

Vic köprünün ortaya çıkmasını umarak bisikletini hızla bariyere doğru sürdü. Ama parmaklıklara çarpmadan hemen önce bisikletini bırakıp kendini yere attı. Yara alıp almadığına bakmadan ayağa kalktı, iki eliyle bisikleti tuttu, onu kenardan aşağıya fırlattı. Bisiklet yamaç boyunca kayalara çarpa çarpa suyun sığ olduğu bir noktaya düştü, orada kaldı. Tekerleklerden biri suyun üstünde kalmış, kendi başına dönüyordu.

Yarasalar o tarafa doğru üşüştü.

Vic nehri takip ederek kuzeye doğru yürüdü; aklında belli bir istikamet yoktu.

Nihayet, 495 numaralı otoyolun altında, nehrin bir yakasında çimlerin ve çöplerin üstüne yığıldı. Yan tarafında bıçak kesmiş gibi bir acı vardı. Tepesinde otomobiller uğuldayarak geçiyor, bu trafik akışı Merrimack boyunca uzanan devasa köprüde ahenkli bir titreşim yaratıyordu. Vic onların geçişini altındaki toprağın titreşiminden hissedebiliyordu.

Orada uyumayı düşünmemişti ama yirmi dakika kadar kendinden geçti ve gök gürültüsünü andıran gümbürtüleriyle motosikletli grupların geçişlerini duyduğu bir rüya âlemine daldı.

Çeşitli Ortamlar

9 Mayıs, 1993 akşamı Virginia, Chesapeake'de şiddetli bir yağmur yağmaktaydı. Jeff Haddon her zamanki gibi akşam yemeği sonrası köpeğini yürüyüşe çıkarmıştı. Aslında ikisi de dışarıda olmayı istemiyordu; ne Haddon ne de köpeği Garbo. Battlefield Bulvarı'na yağan yağmur o kadar şiddetliydi ki iri damlalar kaldırımlardan sekiyordu. Havada yoğun bir adaçayı kokusu vardı. Jeff'in üstündeki büyük, sarı panço rüzgârın şiddetiyle hışırdıyordu. Garbo arka bacaklarını açtı, mutsuz bir ifadeyle çişini yapmak için çömeldi. Kıvırcık tüyleri ıslanıp birbirine dolanmıştı.

Yürüyüş sırasında, dokuz yaşında bir kızı olan zengin dul Nancy Lee Martin'in Tudor stili konağının önünden geçtiler. Jeff daha sonra Chesapeake emniyetinde verdiği ifadede içeriden Noel müziği duyduğu için evin garaj yoluna baktığını söyledi ama aslında bu pek doğru değildi. O sırada Noel müziği duymamıştı, üstelik yola düşen yağmurun gürültüsünde bu mümkün değildi ama Jeff hep bu evin önünden geçer, her defasında garaj yoluna bakardı çünkü Nancy Lee Martin'e âşıktı. Kırk iki yaşındaki kadın ondan on yaş daha büyüktü ama çok güzeldi, hâlâ bir zamanlar Virginia Tech Üniversitesi'nin ponpon kızı gibi görünüyordu.

Jeff evin önünden geçerken Nancy ön kapıdan çıkıyor, kızı Amy onun önünde koşuyordu. Uzun boylu, siyah bir pardösü giyen bir adam onlara şemsiye tuttu. Ana kız çok şık giyinmişlerdi; Jeff'in karısı, Nancy Lee'nin vali adayı olacağını ilan eden George Allen için bağış kampanya partisine gideceğini söylemişti.

Kendisi Mercedes bayisi olan Haddon otomobiller hakkında epey bilgiliydi ve Nancy'yle kızının bindikleri otomobilin bir Rolls-Royce olduğunu anlamıştı. Ya Phantom ya da Wraith'di ve otuzlu yılların modeliydi.

Onlara seslenip el salladı. Nancy Lee Martin de karşılık vermiş olabilirdi ama Haddon emin değildi. Şoför otomobilin kapısını açarken dışarıya müzik sesi geldi; Haddon bunun koroyla söylenen bir Noel şarkısı olduğuna yemin ediyordu. İlkbaharda çok tuhaftı bu. Belki Nancy Lee de bunu tuhaf bulmuş olacak ki, aracın içine girmeden önce tereddüt eder gibi görünmüştü. Fakat yağmur çok şiddetliydi ve Nancy'nin tereddüdü uzun sürmedi.

Haddon yürüyüşüne devam etti, döndüğünde otomobil gitmişti. Nancy Lee Martin ve kızı Amy, George Allen'ın kampanya partisine hiç varamadılar.

Onları evden almakla görevli şoför, Malcolm Ackroyd da ortadan kayboldu. Otomobili Bainbridge Bulvarı ötesindeki nehir kenarında, sürücü kapısı açık halde bulundu. Adamın şapkasını otların arasında buldular. Kana bulanmıştı.

1994 yılı Mayıs ayı sonunda New York, Buffalo'lu on yaşındaki Jake Christensen tek başına uçakla Philadelphia'daki yatılı okulundan evine dönüyordu. Onu karşılamak üzere havaalanına bir şoför gönderilmişti ama Bill Black adındaki bu adam otoparktaki limuzinde geçirdiği kalp krizi sonucu ölü olarak bulunmuştu. Jake'i havaalanında kim karşıladı –onu kim götürdü– sorularının cevabı hiç verilemedi.

Yapılan otopsi sonucu Bill Black'ın ölümcül dozda sevofluran denen bir gaz soluduğu için kalbinin durduğu belirlendi. Bu gaz en çok diş hekimleri tarafından kullanılırdı. Yüzüne sıkıldığında bir insanın hiçbir acı duymamasını sağlayarak, onu bir çeşit zombi haline getirebiliyordu. Sevofluranı elde etmek kolay değildi – bunun için tıpla

ilgili bir meslek sahibi olmak veya diş hekimi lisansı gerekirdi. Bu ilk başta önemli bir ipucu gibi görünse de, eyalet çapında ağız cerrahlarıyla yapılan soruşturmalardan hiçbir sonuç çıkmadı.

1995 yılında Steve Conlon ve on iki yaşındaki kızı Charlie (asıl adı Charlene ama arkadaşları ona Charlie derlerdi) New York, Plattsburgh'da bir babakız dans yarışmasına gideceklerdi. Limuzin kiralamışlardı fakat evlerinin önüne gelen otomobil bir Rolls-Royce'ydu. Charlie'nin annesi Agatha kızını alnından öpüp iyi eğlenceler dilemiş ve onu bir daha hiç görmemişti.

Ne var ki kocasını görecekti. Adamın cesedi eyaletler arası 97 numaralı yoldaki bir dinlenme alanında, çalıların arasında bulundu. Bir kurşun sol gözünden girip çıkmıştı. Yüzündeki hasara rağmen Agatha kocasını tanıtlamakta zorluk çekmedi.

Aylar sonra, sonbaharda Conlon'ların evinde telefon çaldığında saat sabahın ikisiydi. Agatha yarı uykuda telefonu açtı. Önce şehirlerarası bağlantı yapılıyormuş gibi tıslamalar duydu, sonra birkaç çocuk koro halinde "İlk Noel" şarkısını söylemeye başladı. Şirin seslerine kahkahalar karışıyordu. Agatha onların arasında kızının sesini de duyar gibi oldu ve adını haykırdı: "Charlie, Charlie, neredesin?" Fakat kızı cevap vermedi, bir dakika sonra çocuklar telefonu kapadılar.

Ancak telefon şirketi o satte Agatha'nın evine kimsenin telefon etmediğini bildirdi; polisler de olayı kederli bir kadının gece yarısı hayali olarak kabul edip üstüne düşmediler.

Amerika'da her yıl aile içi nedenli olmayan elli sekiz bin çocuk kaçırma vakası gerçekleşiyor. Doksanlı yılların başlarında Marta

Gregorski, Rory McCombers, Amy Martin, Jake Christensen, Charlie Conlon'ın kayboluşları ve onlarla birlikte kaybolan yetişkinler –çok az tanık vardı, farklı eyaletlerde ve çeşitli koşullarda olmuştu– vakaları arasındaki ilişki çok sonrasına kadar kurulamayacaktı. Ta ki, Vic McQueen'in, Charles Talent Manx III'ün elinde yaşadıklarından çok sonrasına kadar...

Haverhill

Vic'in lise son sınıfta olduğu yıl mart sonunda annesi sabahın birinde Vic'in yatak odasına baskın yapıp onu Craig Harrison'la birlikte buldu. Linda onları düzüşürken hatta öpüşürken bile yakalamamıştı ama Craig'in elinde bir şişe Bacardi vardı ve Vic de adamakıllı sarhoştu.

Craig onuz silkip gülümsedi, *İyi geceler Bayan McQueen, uyandırdığımız için özür dilerim,* diyerek gitti. Ertesi sabah Vic çalıştığı Taco Bell'deki cumartesi vardiyası için evden çıkarken annesiyle hiç konuşmadı. Eve dönmeyi hiç istemiyordu, döndüğünde karşılaşacağı manzara için de hiç hazır değildi.

Linda, Vic'in yatağında oturuyordu. Tıpkı otellerde olduğu gibi, yatağın çarşafları değiştirilmiş, yeni bir puf yastık konmuştu. Eksik olan tek şey nane kokusuydu.

Başka her şey kaldırılmıştı. Vic'in resim defteri, Vic'in kitapları, Vic'in bilgisayarı. Masasının üstünde birkaç şey vardı ama Vic bunların ne olduğunu hemen anlayamadı. Odasını bu durumda görmek nefesini kesmişti.

"Ne yaptın?"

"Eşyalarını tekrar kazanabilirsin," dedi Linda, "yeni kurallarıma, sıkı yönetimime uyduğun sürece. Bundan böyle seni okula, işe ve her nereye gideceksen oraya ben götüreceğim."

"Buna... hakkın yoktu..."

"Çekmecelerinden birinde bazı şeyler buldum," diye devam etti annesi, Vic hiç konuşmamış gibi. "Bunlar için bir açıklama yapmanı istiyorum."

Linda başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. Vic başını o yana

çevirince, ilk defa o anda masasının üstündekilerin ne olduğunu algıladı: bir paket sigara, içinde kırmızı ve turuncu renkli Sevgililer Günü şekerlemelerine benzeyen tabletlerin olduğu bir teneke kutu, eşantiyon cin şişeleri ve mor paketler içinde iki adet muz kokulu prezervatif. Bunlardan birinin paketi açılmıştı, içi de boştu.

Vic bu prezervatifleri bir otomatik satış makinesinden satın almış, paketlerden birini açıp şişirerek bir balon karakter yaratmıştı. Bir yanına yüzünü çizdikten sonra bu karaktere Çüksurat adını takmış, öğretmen dışarıdayken üçüncü dersin yapıldığı sınıftaki çocukları kahkahalar içinde bırakmıştı. Bay Jaffey tuvaletten döndüğü zaman derslikte yoğun bir muz kokusu vardı ve adam kim sınıfa muzlu pasta getirdi diye sorunca, öğrenciler iyice kopmuştu.

Sigara paketini daha önceki gelişinde Craig unutmuş, Vic de paketi orada bırakmıştı. Vic sigara içmiyordu (o sıralarda) ama paketten bir tane çıkarıp yatağına uzanmak ve tütünün tatlı aromasını koklamak hoşuna gidiyordu: Craig'in kokusuydu bu.

Ecstasy tabletleri Vic'in uyuyamadığı, düşüncelerinin bir sürü delirmiş yarasa gibi çığlık çığlığa kafasının içinde dönüp durduğu gecelerde onu yatıştırıyordu. Bazı geceler gözlerini kapadığı zaman Kestirme Yol Köprüsü'nü karanlığın içine açılan dengesiz bir dikdörtgen olarak görüyordu. Yarasa idrarının amonyak kokusunu, küflenmiş tahtaların kokusunu duyuyordu. Köprünün karşı tarafından, karanlığın içinde bir çift otomobil farı ona göz kırpardı. Bu far ışıkları parlaktı ve korkunçtu, bazen gözlerini açtığı halde bunu görmeye devam ediyordu. O farları görünce çığlık atacak gibi oluyordu.

Biraz ecstasy onu yatıştırıyordu. Biraz ecstasy sayesinde kayar gibi oluyor, rüzgârı yüzünde hissediyordu. Biraz ecstasy ile dünya düzene girip yumuşak hareketlerle dönüyor, babasının motosikletinin arkasındayken bir virajda eğilmişler gibi hissettiriyordu. Ecstasy etkisi altındayken uyuma ihtiyacı duymazdı çünkü dünyayı uykuda harcayamayacak kadar çok seviyordu. Bunun yerine telefonla arkadaşlarını arayıp onları ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Geç saatlere kadar oturup dövme desenleri tasarlar, komşunun cici kızı olmaktan

çıkıp yatakta ilik kurutan bir striptizci gibi görünmenin yollarını ararardı. Memelerinin üstünde bir motosiklet motoru olsun, oğlanlar ona binmenin ne kadar zevkli olduğunu bilsinler istiyordu; ne yazık ki, on yedi yaşında, sınıftaki tek bakire kız oydu.

O küçük eşantiyon cin şişeleri ayrı bir şeydi. Vic bunları ecstasy tabletlerini yutmak için kullanıyordu.

"Ne istersen düşün," dedi Vic annesine. "Sikimde değil."

"Hiç değilse korunduğun için şükretmeliyim herhalde. Evlilik dışı bir çocuğun olursa benden yardım bekleme. Ne onunla ne de seninle işim olur."

Bir an önce gebe kalmak için gayet iyi bir neden bu, diye içinden geçirdi Vic ama ağzından çıkanlar farklıydı. "Onunla yatmadım."

"Şimdi yalan söylüyorsun. Dört eylül. Geceyi Willa'da geçirdiğini sanıyordum. Günlüğünde yazdığına göre..."

"Günlüğüme mi baktın?"

"...ilk kez Craig'le bütün gece yatmışsın. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Anlamı şuydu: Birlikte yatmışlardı ama giyinik olarak. Willa'ların bodrum katında, başka altı çocukla birlikteydiler. Fakat Vic uyandığında Craig ona arkasından sarılmıştı, Vic onun nefesini ensesinde hissediyordu. İçinden Craig'in uyanmaması için dua etmiş ve o birkaç dakika boyunca hiç tatmadığı bir mutluluk duymuştu.

"Evet. Anlamı, onunla düzüştüm, anne," dedi Vic alçak sesle. "Çünkü ona sakso çekmekten bıkmıştım. Artık zevkli olmuyordu."

Annesinin yüzünde kalan son renk de buhar olup uçtu.

"Kişisel eşyalarını kilit altında tutacağım," dedi Linda. "On sekizine çok yaklaşman umurumda değil; benim çatım altında yaşıyorsun, benim kurallarıma uyacaksın. Yeni programa uyduğun takdirde, birkaç ay sonra..."

"Babam seni üzdüğü zaman böyle mi yapıyordun? Onun programa uymasını beklerken kukunu kilit altında mı tutuyordun?"

"İnan bana, evde bir yerde bir bekâret kemeri olsaydı, sana takardım," dedi annesi. "Seni küfürbaz küçük orospu."

Vic kakhaha attı. Deli gibi, acı dolu bir ses çıkarmıştı.

"İçen içe rezil biriymişsin," dedi aklına gelen en kötü şey olduğu için. "Artık burada kalamam."

"Gidersen, döndüğünde kapıyı kilitli bulursun," dedi annesi ama Vic onu dinlemiyordu; çoktan yatak odasından çıkmıştı.

Soğukta Tek Başına

Vic yürüdü.

Sulu kar yağıyordu, üstündeki parka sırılsıklam olmuş, saçları buz tutmuştu.

Babasıyla sevgilisi New Hampshire, Durham'da yaşıyorlardı; Vic aktarma yaparak oraya gidebilirdi –kuzey istasyonuna giden trene biner, sonra Amtrak aktarması yapardı– ama bunun için epeyce para gerekiyordu, Vic'in de o kadar parası yoktu.

Yine de tren istasyonuna gitti, dışarıda yağmur yağdığı için içeride bir süre oyalandı. Tren parası için kimi arayabileceğini düşündü. Siktir et, diye düşündü sonra, babasını arayacak, arabasıyla gelip onu almasını isteyecekti. Bunu neden daha önce düşünemediğini anlamıyordu.

Babasını görmeye geçen yıl sadece bir kere gitmiş, ziyareti kötü geçmişti. Vic babasının sevgilisiyle kavga etmiş, ona uzaktan kumanda aletini atmış, büyük bir tesadüf eseri, cihaz kadının gözünü morartmıştı. Babası akşam onu geri göndermiş, Vic'in savunmasını dinlememişti bile. Vic o günden beri babasıyla konuşmamıştı.

Chris McQueen telefonu ikinci çalışında açıp ödemeli aramayı kabul etti. Ama pek hoşuna gitmemiş gibiydi. Sesi hırıltılıydı. Vic'in onu son gördüğünde babasının saçlarında bir yıl öncesine göre çok fazla beyaz tel vardı. Sözde genç sevgilileri olan erkeklerin kendileri de genç kalırlardı. Babasının durumunda bu işe yaramamıştı.

"Baba," dedi Vic ağlamamak için kendini zor tutarak. "Annem beni evden kovdu, tıpkı sana yaptığı gibi."

Tabii, aslında böyle olmamıştı ama konuşmaya böyle başlamasının daha doğru olacağını düşündü.

"Selam, Velet," dedi babası. "Neredesin? İyi misin? Annen aradı, evi terk ettiğini söyledi."

"Tren istasyonundayım. Hiç param yok. Gelip beni alır mısın, baba?"

"Sana bir taksi gönderirim. Eve vardığında annen taksi ücretini öder."

"Eve gidemem."

"Vic. Oraya gelmem bir saat sürer ve şu anda gece yarısı. Yarın sabah saat beşte işe gideceğim. Çoktan yatmış olmam gerekirken, telefon başında senin için endişe ediyorum."

Vic arkadan gelen bir ses duydu; babasının sevgilisiydi. Tiffany, "O kız buraya gelmeyecek, Chrissy!" dedi.

"Artık bu sorunu annenle halletmen gerekiyor," dedi babası. "İkinizin arasında taraf tutamam, Vic. Bunu biliyorsun."

"O kız buraya *gelmeyecek*," dedi Tiffany öfke dolu bir sesle.

"O kahpe karıya çenesini kapamasını söyler misin?" diye haykırdı Vic.

Babası tekrar konuştuğunda sesi daha sertti. "Söylemeyeceğim. Son defa buradayken onu dövdüğünü düşünecek olursak..."

"Siktirsin!"

"...ve özür dilemediğni..."

"O beyinsiz kaltağa elimi bile sürmedim."

"...tamam. Bu kadar. Bu konuşma bitmiştir. İstersen geceyi yağmurun altında geçir. Umurumda değil."

"Onu bana tercih ediyorsun," dedi Vic. "*Onu* tercih ediyorsun. İçine sıçayım, baba. İyi dinlen de yarın bir şeyleri imha edecek kadar güçlü ol. En iyi bildiğin şey zaten bu."

Telefonu kapadı.

Acaba istasyondaki banklardan birinde uyuyabilir miyim, diye düşündü ama saatin ikisinde bunu yapamayacağını anladı. Hava çok soğuktu. Ödemeli olarak annesini aramayı, ondan bir taksi göndermesini istemek geçti aklından ama ondan yardım istemeyi düşünmek bile dayanılmaz bir şeydi. Bunun üzerine yürümeye başladı

Eve Doğru

Kilitli olacağını düşünerek ön kapıyı denemedi bile. Kendi yatak odası penceresi yerden üç metre yükseklikteydi... ve tabii, o da kilitliydi. Arka taraftaki pencereler de, sürgülü cam kapı da kilitliydi. Ama kilitli olmayan ve zaten doğru dürüst kapanmayan bir bodrum penceresi vardı. Altı yıldan beri bu pencere iki santim aralık dururdu.

Vic bahçede bulduğu paslı çim makasını kullanıp pencereyi kanırtarak açtı, aralıktan kıvrılarak geçip kendini içeriye attı.

Bodrum, tavanından boruların geçtiği inşası bitmemiş büyük bir odaydı. Bir ucunda, merdivenin yanında çamaşırla kurutma makineleri, diğer ucundaysa kalorifer kazanı vardı. Bunun dışındaki her yer sandıklarla ve içinde Vic'in eski elbiseleri olan torbalarla doluydu; eski bir koltuğun üstünde suluboyayla yapılmış bir kapalı köprü resmi vardı. Vic bunu ortaokuldayken yaptığını hayal meyal hatırlıyordu. Çok berbattı. Perspektif kavramı yanından bile geçmemişti. Bir an aklından bu resme uçan bir penis sürüsü eklemeyi düşündüyse de vazgeçti. Koltuğun arka kısmı itilince yatak oluyordu. Kurutma makinesinde üstünü değiştirebileceği giysiler buldu. Lastik ayakkabılarını kurutmak istedi ama makinenin takırtısı annesini oraya getireceği için bunu yapmadı; ayakkabıları merdivenin alt basamağına koydu.

Elbise torbaları içinde birkaç tane kışlık palto bulunca koltuğa kıvrılıp bunları üstüne örttü. Koltuk tam yatmıyordu, düz değildi; Vic bu eğri pozisyonda uyuyabileceğini sanmıyordu ama bir ara gözlerini kapadı. Tekrar açtığında pencere aralığından dışarıda parlak mavi bir gökyüzü gördü.

Onu uyandıran şey tepesindeki ayak sesleri ve annesinin sinirli sesiydi. Mutfak telefonunda konuşuyordu. Vic onun konuşurken volta attığını tahmin etti.

"Polisi *aradım*, Chris," dedi annesi. "Bana onun hazır olduğu zaman eve döneceğini söylediler. Hayır! Hayır, bunu yapmayacaklar çünkü o kayıp bir çocuk değil ki. On yedi yaşında, Chris. On yedi yaşındakileri evden kaçmış bile saymıyorlar."

Vic kalkıp yukarıya gitmek için davrandı – ama sonra caydı. *Siktir et. İkisini de siktir et.* Sonra tekrar koltuğa uzandı.

Bu kararı verdiği an yaptığının çok kötü bir şey olduğunun farkındaydı; annesi yukarıda panik içinde kendini kahrederken o burada saklanıyordu. Fakat bir annenin kızının odasını karıştırması, günlüğünü okuması, kendi parasıyla satın aldığı şeylere el koyması da kötü bir şeydi. Vic arada bir ecstasy alıyorsa, boşandıkları için ebeveynlerinin suçuydu bu. Annesine vurduğu için babasının suçuydu. Vic artık babasının böyle yaptığını biliyordu. Onu lavaboda ellerini suya tutarken gördüğü ânı unutmamıştı. O dırdırcı, şirret annesi bunu hak etmiş olsa da... Keşke biraz ecstasy olsaydı, diye geçirdi içinden Vic. Sırt çantasında, kalem kutusunda biraz vardı ama çanta üst kattaydı. Acaba annesi onu aramak için dışarı çıkar mıydı?

"Ama onu *sen* büyütmüyorsun, Chris! *Ben* büyütüyorum! *Tek başıma*!" Linda çığlık atar hale gelmişti; Vic onun sesinden neredeyse ağlayacak halde olduğunu anlayınca bir an kararını sorgulayacak oldu. Sonra kendini tuttu. Sanki dışarıdaki sulu kar derisini geçip iliklerine işlemiş, kalbini soğutmuştu. Aslında bunun özlemini çekiyordu; içinin soğuk, buz gibi duygusuz olmasını... Bütün kötü duygular soğukla uyuşsun istiyordu.

Yok olmamı istedin, ben de yok oldum işte, diye düşündü Vic.

Annesi telefonu çarparak kapadı; sonra almacı kaldırıp bir daha çarptı.

Vic paltoların altında kıvrıldı.

Beş dakika sonra yine uykuya dalmıştı.

Bodrum

Bir daha uyandığında öğlen sonrasıydı, ev boştu. Vic gözlerini açtığı an bunu anladı; hareketsizliğin böyle bir özelliği vardı. Annesi sessizliğe tahammül edemezdi. Linda uyurken vantilatörü çalıştırırdı. Linda uyanık olduğu zaman ya televizyonu ya da çenesini açardı.

Vic koltuktan kalktı, odanın karşı ucuna gitti, oradaki sandığın üstüne çıkıp evin ön cephesine bakan pencereden dışarı baktı. Annesinin paslı, boktan Datsun otomobili orada değildi. Vic içinde gaddarca bir heyecan kıpırtısı hissetti; annesinin Haverhill'de deli gibi dolaşarak, alışveriş merkezinde, yan sokaklarda, arkadaşlarının evlerinde onu aradığını umuyordu.

Ölmüş olabilirdim, diye geçirdi içinden. *Tecavüz edilmiş ve öldü sanılarak nehir kenarında bırakılmış olabilirdim ve bu tamamen senin suçun olurdu, seni dominant cadı.* Vic derslerden sadece C alıyordu belki ama dominant gibi üst düzey kelimeleri de kullanabilirdi; Gerard Manley Hopkins'i ve W.H. Auden'ı okuyordu, annesinden de babasından da zekâ bakımından ışık yılları kadar ötedeydi ve bunun farkındaydı.

Vic hâlâ ıslak olan lastik ayakkabılarını kurutma makinesine atıp aleti çalıştırdı. Sonra bir kâse gevrek alıp televizyonun karşısına geçmek için üst kata çıktı. Kalem kutusundaki acil durum ecstasy tabletini aldı. Yirmi dakika sonra kendini çok rahat hissetmeye başlamıştı. Gözlerini kapadığında hava akımına kapılmış kâğıttan bir uçak gibi havada süzüldüğünü hissediyordu. Televizyonda Seyahat Kanalı'nı seyrederken her uçak gördüğünde kollarını kanat gibi açıp uçar gibi

yaptı. Ecstasy hap biçiminde hareketti; üstü açık bir uçakla karanlığın içinde uçmak kadar güzeldi ve bunun için kanepeden kalkmak bile gerekmiyordu.

Kâseyle kaşığı lavaboda yıkayıp kuruladı, eski yerlerine koydu. Televizyonu kapadı. Ağaçların arasından süzülen güneşe bakarak saatin ilerlemiş olduğunu anladı.

Vic ayakkabılarına bakmak için bodruma indi ama hâlâ kurumamışlardı. Ne yapacağına karar veremiyordu. Basamakların altında eski tenis raketini ve bir kutu top buldu. Bir süre duvarda oynarım, diye düşündü ama bunun için odada yer açması gerekecekti. Sandıkları çekmeye başladı – ve o sırada onu buldu.

Raleigh hayır kuruluşlarına vermek üzere işaretlenmiş bir dizi sandığın arkasında, betona dayalı duruyordu. Eski bisikletini görmek Vic'i afallattı. Kaza gibi bir şey geçirip onu kaybetmişti. Ailesinin, onun işitmediğini sanarak bu konuda konuştuklarını hatırlıyordu.

Ama. Ama belki de duyduğunu *sandığı* şeyi duymamıştı. Babasının, bisikletinin artık olmayacağını söyleyince kızımızın kalbi kırılacak dediğini hatırlıyordu. Vic de her nedense Raleigh bisikletinin kaybolduğuna, babasının onu bulamadığına hükmetmişti. Annesi de Vic'in saplantı haline getirdiği o bisikletin ortadan kalkmasına sevindiğini söylemişti.

Ve doğruydu; Raleigh, Vic'in saplantısı olmuştu. Buna binip hayali bir köprüyü geçmek ve çok uzaklara, fantastik yerlere gitmekle ilgili bir hayal dünyası vardı. Annesinin kayıp bileziğini bulmak için teröristlerin sığınağına girmiş, ona çay yapıp bir vampir hakkında onu uyaran bir cinle karşılaştığı kitaplarla dolu bir mahzene gitmişti.

Vic parmağını gidonun üstünde gezdirince parmağında yoğun bir toz topağı kaldı. Anne babası onu bulmasını istemedikleri için onca zaman bisiklet burada durup toz toplamıştı. Vic bu bisiklete âşıktı; ona binlerce hikâye yaşatmıştı ve tabii, annesiyle babası da bunu onun elinden almışlardı.

Vic köprüyle ilgili hikâyelerini özlüyordu, o zamanlardaki halini özlüyordu. O zamanlar çok daha iyi bir kızdı ve bunu biliyordu.

Vic artık iyice ısınmış ve kokmaya başlamış ayakkabılarını giyerken bile gözlerini bisikletinden ayırmadı.

İlkbahar tam mevsiminin hakkını veriyordu; güneş altındayken temmuz, gölgedeyse ocak gibiydi. Vic, annesi dönerken onu görmesi ihtimalini düşünerek yola çıkmak istemedi, bu nedenle bisikletini evin arka tarafına, oradan da koruluğa giden patikaya götürdü. Bacağını atıp pedalları çevirmeye başlamak ona çok doğal geldi.

Bisikletin üstüne bindiği an kahkaha attı; Raleigh ona gülünç denecek kadar küçük gelmişti. Gözünde çok minik bir arabaya tıkılmış bir palyaço canlandı. Dizleri gidona sürtüyor, poposu selenin üstünden sarkıyordu. Ama pedallar üstünde ayağa kalkınca durumu düzeliyordu.

Yokuş aşağıya sürüp havanın beş derece daha serin olduğu gölgelerin içine daldı; kış havası yüzüne esiyordu. Bir köke çarpınca tekerlekleri havaya kalktı. Vic düşeceğini sanmıyordu ama hafif bir çığlık atmaktan geri kalmadı. Bir an için şimdiki haliyle o zamanki hali arasında fark yokmuş gibi oldu. Altındaki iki tekerleğin dönüşü ve rüzgârın saçlarını bastırmasıyla kendini çok iyi hissetti.

Doğrudan nehre yönelmeyip tepenin yamacını yanlamasına aşan dar patikayı tercih etti. Çalılıkların arasından hızla geçip çıktığında bir çöp varilinde yanan ateşin başında toplanmış, elden ele cigara dolaştıran çocukların arasına girdi.

"Bana da bir fırt verin!" diye seslendi aralarından geçerken.

Elinde esrarlı sigara olan çocuk öyle şaşırdı ki, içine çektiği dumanla boğulacak gibi oldu. Vic uzaklaşırken gülüyordu. Sigarayı tutan oğlan arkasından bağırdı: "Bize biraz saksafon çalarsan belki bir fırt alırsın, sittiğimin orospusu!"

Vic serinliğin içinde yoluna devam etti. Bir huş ağacının dallarına tüneyen kargalar onun oradan geçişini hep bir ağızdan hoşnutsuz sesler çıkararak karşıladılar.

Bize biraz saksafon çalarsan, diye tekrarladı içinden, bir an için çocuk bisikletine binmiş olan on yedi yaşındaki kızın dönüp o oğlanların yanına gitmesini, bisikletten inip, *Pekâlâ, önce kim istiyor,*

demesini geçirdi aklından. Annesi zaten onun orospu olduğunu sanıyordu. Vic de onu hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Yamaç boyunca ilerlerken kısa bir süre için kendini iyi hissetmişti ama bu mutluluk duygusu tükendi ve yerini sinsi, soğuk bir öfkeye bıraktı. Ancak kime kızdığına tam olarak emin değildi. Öfkesinin belli bir hedefi yoktu, duygulardan oluşan bir duygu karmaşasıydı, bisikletinin tekerlerinin çıkardığı sese uyuyordu.

Alışveriş merkezine gitmeyi düşündü ama yemek dükkânlarının oradaki diğer kızlara karşı kendini gülümsemeye zorlamak canını sıkıyordu. Vic tanıdığı insanları görecek ruh halinde değildi ve kimsenin ona tavsiye vermesini falan istemiyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu, sadece belasını aramak istediği bir ruh hali içindeydi. Yeterince dolaşırsa, belasını bulacağına kuşkusu yoktu.

Annesinin bildiği kadarıyla Vic zaten belasını bulmuştu, bir yerlerde çıplak ve ölü olarak yatıyordu. Vic onun aklına böyle bir düşünce soktuğu için memnundu. O akşam olduğunda eğlence bitecek, annesi onun hâlâ sağ olduğunu öğrenecek diye üzülüyordu. Keşke bir yol olsa da Linda ona ne olduğunu hiç öğrenemese diye geçirdi içinden. Keşke kendi hayatından çıkıp gitse de bir daha hiç dönmese... annesini de babasını da kızları sağ mı, öldü mü diye merak içinde bırakabilse ne kadar güzel olurdu.

Onların günlerce, haftalarca kızlarını özleyip başına neler geldiği konusunda kahredici ihtimaller düşünerek eziyet çekmelerinin hayali Vic'i mest ediyordu. Onu sulu kar altında tiril tiril titrerken duran ilk otomobilin arka koltuğuna binişini gözlerinde canlandıracaklardı. Hâlâ sağ ve bu eski otomobilin bagajında olabilir, diye düşüneceklerdi. (Vic farkında değildi ama aklından geçen, modeli ve markası belirsiz bu otomobil eskiydi). Ve bu yaşlı adamın onu ne kadar süre elinde tuttuğunu, ona ne yaptığını veya cesedini nereye koyduğunu hiç bilemeyeceklerdi (otomobil eski olduğu için Vic adamın da yaşlı olacağına karar vermişti). Vic'in nasıl korkunç bir insanla karşılaştığını, nasıl ıssız bir yere götürüldüğünü ve nasıl bir sonla karşılaştığını bilmemek onlar için ölmekten beter olacaktı.

Bu arada Vic, Merrimack'a giden geniş toprak yola çıkmıştı. Tekerleklerinin altında mantarlar eziliyordu. İleride kayaların arasından gürül gürül akan nehrin sesini duydu. Onun için dünyadaki en güzel seslerden biriydi bu. Manzaraya bakmak için başını kaldırdı ama Kestirme Yol Köprüsü görüşü alanını kapatmıştı.

Vic freni sıktı, Raleigh yavaşlayıp durdu.

Köprü hatırladığından daha dengesiz görünüyordu; bütün yapı sağ yana doğru yatmış, ilk kuvvetli rüzgârda devrilip nehre düşecek gibiydi. Giriş kısmı sarmaşıklarla çerçevelenmişti. Yarasaların kokusunu duydu. Uzak ucunda zayıf bir ışık görür gibi oldu.

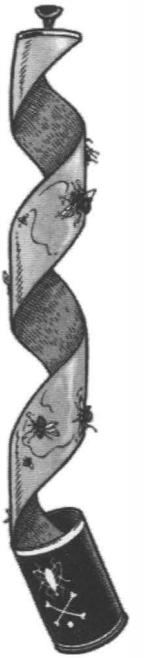
Vic titredi – hem soğuktan hem de zevkten. Artık kesin olarak kafasında bir arıza olduğunun farkındaydı. O güne kadar ecstasy aldığında hiç halüsinasyon görmemişti. Herhalde her şeyin bir ilk defası vardır, diye düşündü.

Köprü onun geçmesini bekler gibiydi. Bunu yaptığı anda bir hiçliğin içine düşeceğini biliyordu. Onu hep kafayı bulup bisikletini uçuruma sürerek boynunu kıran kız olarak hatırlayacaklardı. Bu düşünce onu korkutmadı. Korkunç, yaşlı bir adam (*Wraith*) tarafından kaçırılıp bir daha hiç bulunamamaktan sonra en iyi ikinci senaryoydu.

Aynı zamanda, her ne kadar köprünün orada olmadığını bilse de bir yanıyla öbür ucunda ne olduğunu görmek istiyordu. Vic pedalların üstünde dikildi, iyice yaklaştı, ta ahşap giriş kısmının toprağa dayandığı yere kadar...

Duvarın içinde, sol tarafta yeşil püskürtme boyayla iki kelime yazılıydı.

KIZAK EVİ
1996

Haverhill

Vic eğilip yerden bir taş aldı, köprünün içine fırlattı. Taş tahta zemine takırdayarak çarpıp yerden sekti. Tepeden bir hışırtı sesi geldi. Yarasalardı.

Yeterince dayanıklı bir halüsinasyon gibi görünüyordu. Gerçi o taş parçasını da hayalinde canlandırmış olabilirdi ya...

Köprüyü sınamanın iki yolu vardı. Yarım metre öne gidip ön tekerleğini köprüye sokabilirdi. Köprü bir sanrıysa, düşmeden kendini geriye çekebilirdi.

Ya da paldır küldür içeriye dalardı. Gözlerini kapatır, Raleigh bisikletinin onu öbür tarafta ne bekliyorsa, oraya götürmesine izin verirdi.

Vic on yedi yaşındaydı, korkusuzdu ve rüzgârın köprü girişindeki sarmaşıkları hışırdatma sesini çok seviyordu. Ayaklarını pedallara dayayıp bisikleti sürdü. Tekerleklerin zeminden çıkardığı sese kulak verdi. Zeminin çöküp onu on kat yükseklikten Merrimack'ın buzlu sularına düşüreceğini işaret eden hiçbir belirti yoktu. Beyaz gürültü gümbürdemeye başlıyordu. Sol gözündeki acı harekete geçmişti.

O tanıdık karanlık içinde kayar gibi ilerledi; parazit cümbüşü sadece tahtalar arasındaki boşluklarda hafifliyordu. Yolun üçte birini aştıktan sonra karşı uçta bitişiğinde garajı olan beyaz bir ev gördü. Kızak Evi ya da her neyse.

Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu, etmesi de gerekmiyordu. Tam anlamıyla *nereye* olduğunu bilmese de, soyut bir hisle *neye* doğru gittiğini biliyordu.

Vic belasını bulmak istemişti; Kestirme Yol Köprüsü de o güne kadar onu hiç yanlış yönlendirmiş değildi.

Köprünün Öbür Ucu

Yüksek çalıların tepesindeki böcekler yoğun bir vızıltıyla uçuşuyorlardı. New Hampshire'da ilkbahar serin ve yağışlı geçiyordu ama burada *–burası her neresiyse–* hava ılık ve esintiliydi. Vic görüş alanının son kısımlarında ışık parlamaları, ağaçlardan gelen ışıltılar gördü ama o ilk anlarda bunun üstünde durmadı.

Köprüden çıkıp sert toprak zemine girdi. Fren yapıp ayağını yere indirdikten sonra köprüye bakmak için başını geriye çevirdi.

Kestirme Yol Köprüsü ağaçların arasında, evin bir kenarına yerleşmişti. Sert ağaçların içinde geriye doğru uzuyordu. Vic ağaçların arasından bakınca öbür uçta, öğleden sonra, gölgeler içinde Haverhill'i gördü.

Büyük beyaz ev uzun bir toprak yolun sonundaydı. Bahçesindeki otlar bel hizasını bulmuş, sumak yaprakları demetler halinde büyüyüp Vic'in boyuna erişmişti.

Pencerelerin ardında güneşlikler çekiliydi; sineklik kapıları paslanmış, dışa doğru kabarmıştı. Garaj yolunda hiç otomobil yoktu. Evde birilerinin olacağını düşünmek için bir neden olmasa da Vic birden bu yerden ürktü, boş olduğuna inanmadı. Korkunç bir yerdi; ilk aklına gelen şey, polisin burayı aradığı zaman arka bahçede ceset bulacağıydı.

Köprüye girdiğinde kendisini hava akımıyla hiç çaba sarf etmeden uçan bir atmaca gibi hissetmişti. Kolayca uçabildiğini, hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini hissediyordu. Şimdi bile, ayakta hareketsiz durduğu halde hareket ettiğini, öne doğru kaydığını hissetmekteydi ama artık hoş değildi bu his. Şimdi görmek istemediği ama ne olduğunu bildiği bir şeye doğru çekiliyordu sanki.

Bir yerden televizyon veya bir radyonun cılız sesi geldi.

Vic tekrar dönüp köprüye baktı. Sadece birkaç metre uzağındaydı. Derin bir nefes alıp kendine emniyette olduğunu söyledi. Görülecek olursa bisikletini çevirip köprüye döner, birisi daha ona seslenemeden kaçardı.

Bisikletten inip eve doğru yürüdü. Attığı her adımda yerden çıkan sesi duyuyor, artık çevresinin ecstasy tasarımı bir sanrı olmadığına dair inancı artıyordu. Eve yaklaştıkça radyo sesleri de hafiften yükselmeye başladı.

Ağaçlara doğru bakınca o ışıltıları yine gördü; etraftaki çamlarda gümüşsü parıltılar vardı. Bir süre sonra gördüğü şeye bir anlam verebildi, o zaman da ağzı açık bakakaldı. Evin etrafındaki ağaçlar Noel süsleriyle doluydu. Yüzlercesi dallardan sarkıyordu. Üstleri tozlanmış gümüş ve altın renkli küreler. Dudaklarına trompet götürmüş teneke melekler. Tombul Noel Babalar parmaklarını ağızlarına götürmüş, Vic'e ses çıkarmadan devam etmesini tavsiye ediyorlardı.

Vic gördüklerine ağzı açık bakarken radyoda Burl Ives'ın bariton sesi duyuldu; daha martın üçüncü haftası olmasına aldırmadan bütün dünyayı mutlu Noel'i kutlaması için teşvik ediyordu. Ses bitişikteki garajdan gelmekteydi; soluk renkli, yukarı doğru çekilerek açılan tek kapısı ve dört kirli penceresi olan bir binaydı.

Vic bir uçurumun kenarından bakmak için yanaşır gibi, küçük, temkinli adımlarla garaja doğru ilerledi. Üçüncü adımını attıktan sonra dönüp köprü hâlâ yerinde mi diye baktı. Gerekirse çabucak oraya geri dönebilirdi.

Bir adım daha, derken beşincisi... kirli pencerelerden birine, içeriyi görebilecek kadar yaklaşmıştı. Vic bisikletini büyük garaj kapısının yanındaki duvara dayadı.

Yüzünü cama dayadı. Garajın içinde küçük arka penceresi olan eski, siyah bir otomobil vardı. Bir Rolls-Royce'tu; filmlerde ve fotoğraflarda Winston Churchill'i inip binerken gördüğü cinstendi. Vic plakasını da görebiliyordu: ŞE7T4N

İşte bu. Sana gereken buydu. Bu bilgiyle polis onun *izini sürebilir*, diye geçirdi içinden Vic. *Artık gitmelisin. **Kaçmalısın.***

Fakat tam garajdan ayrılmak üzereyken eski otomobilin arka penceresinde bir kıpırtı gördü. Arka koltukta oturan biri daha rahat bir pozisyona geçmek için olduğu yerde dönüyordu. Buğulu camın ardında küçük bir baş gördü.

Bir çocuktu. Otomobilde bir çocuk vardı – bir oğlan çocuğu, dedi içinden. Çocuğun saçının berberde kesildiği barizdi.

Vic'in nabzı omuzlarını sarsacak kadar hızlanmıştı. Adam otomobilinde bir çocuğu tutuyordu ve Vic tekrar Kestirme Yol'dan dönüp polise giderse belki bu eski otomobilin sahibini yakalarlardı ama çocuğu bulamayacaklardı çünkü o zamana kadar adam çoktan onu gömmüş olurdu.

Vic çocuğun neden haykırmadığını veya otomobilden çıkıp kaçmadığını anlayamadı. Belki uyuşturulmuştu veya elleri, ayakları bağlıydı; Vic bunu göremiyordu. Sebebi her neyse, Vic gidip onu çıkarana kadar çocuğun otomobilden çıkacağı yoktu.

Bir adım geri çekilip omzu üzerinden bir daha baktı. Köprü ağaçların arasında bekliyordu. Çok uzaktaymış gibi göründü birden. Nasıl bu kadar uzağa gidebilmişti?

Vic bisikletini orada bırakıp garajın diğer tarafına yürüdü. Yan kapının kilitli olacağını sanmıştı ama tokmağı çevirince kapı açılıverdi. İnce sesli bir koro bir Noel şarkısı söylüyordu.

İçeriye girme düşüncesi Vic'i ürkütmüştü. Bir ayağını kapı eşiğinden içeri soktu; henüz tam donduğuna emin olmadığı, buz tutmuş bir göle adım atar gibiydi. Eski otomobil garajın hemen her tarafını kaplamıştı. Geriye kalan küçük boşluklarda ıvır zıvır vardı: boya kutuları, tırmıklar, merdivenler ve sandıklar.

Rolls-Royce'un deri kaplı arka koltuğu adamakıllı genişti. Üstünde bir oğlan uyuyordu. Çocuk kemik düğmeli bir deri ceket giymişti. Siyah saçları, yuvarlak tombul bir yüzü vardı ve yanakları sağlıklı bir kırmızılıktaydı. Tatlı rüyalar görür gibi bir hali vardı; çikolata ağaçları falan görüyor olmalıydı. Bağlı falan değildi, hiç de mutsuz görünmü-

yordu. Vic'in aklından pek de mantıklı olmayan bir şey geçti: *Oğlan iyi durumda. Gitmen gerek. Büyük ihtimalle burada babasıyla birlikte, uykusu geldiği için adam çocuğun orada uyumasına izin vermiş. Hemen buradan gitsen iyi olur.*

Vic bu düşünceyle irkildi; tıpkı bir at sineğinden irkilir gibi... Bu düşüncede yanlış bir şey vardı. Böyle bir şeyin aklına gelmemesi gerekirdi ve nasıl olup da geldiğini anlamıyordu. Belasını aramak için yola çıkmıştı ve köprü o güne kadar onu hiç yanlış yönlendirmemişti.

Kestirme Yol Köprüsü onu Wraith'i, insanlara kötülük yapan adamı bulması için buraya getirmişti. Son birkaç dakika içinde yıllardır bastırdığı düşünceler tekrar yüzeye çıkıyordu. Maggie Leigh gerçekti, hayal ürünü değildi. Vic gerçekten bisikletiyle gidip annesinin bileziğini Terry'nin Hamburgercisi'nden getirmişti; *hayal değil, başarılmış* bir işti bu.

Camı tıklattı. Çocukta hiçbir kıpırtı olmadı. Vic'ten küçüktü, on iki yaşında falan olmalıydı. Üst dudağının üstünde az da olsa siyah bir kıl vardı.

"Hişt," diye seslendi Vic alçak sesle. "Hop, çocuk."

Çocuk kımıldadı ama sadece yüzünü Vic'ten öteye çevirmek için döndü.

Vic kapıyı denedi ama içeriden kilitliydi.

Direksiyon otomobilin sağ yanında, Vic'in bulunduğu taraftaydı. Sürücü tarafındaki pencere neredeyse sonuna kadar indirilmişti. Vic buradan uzandı. Otomobille duvarın önüne yığılmış şeyler arasında fazla boşluk yoktu.

Anahtarlar yerindeydi, otomobil aküyle çalışıyordu. Radyonun yüzü yeşilin radyoaktif tonunda ışıklıydı. Vic başka bir Noel şarkısının başladığını duydu. Noel'e daha çok vardı ve mevsim neredeyse yazken Noel müziği ürpertici geliyordu. Yağmur altında makyajı akan bir palyaço seyretmek gibiydi.

"Hişt, oğlum," dedi bir daha. "Hop, uyansana oğlum."

Çocuk önce kıpırdadı, sonra doğrulup oturdu, yüzünü ona çevirdi. Vic bu yüzü görünce ağlamamak için kendini zor tuttu.

Arka pencereden gördüğü yüzle hiçbir benzerliği yoktu. Otomobildeki çocuk ölmek üzere – ya da çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Yüzü soluk bir ay rengindeydi, sadece göz çukurları mordu. Derisinin altında siyah, zehirli damarlar dolaşıyordu, damarları kanla değil, mürekkeple dolu gibiydi, bu sıvı çocuğun ağzının köşelerinden, gözlerinden ve şakaklarından dışarı çıkıyordu. Saçları pencerede biriken buz rengindeydi.

Çocuk gözlerini kırpıştırdı. Canlı olduğunu gösteren tek yeri olan gözleri parlaktı ve merakla bakıyordu.

Soluk verdi: Beyaz duman çıktı. Sanki buzlukta duruyordu...

"Kimsin sen?" diye sordu çocuk. Ağzını her açtığında beyaz buhar çıkıyordu. "Burada olmamalısın."

"Neden bu kadar üşüyorsun?"

"Üşümüyorum," dedi çocuk. "Gitmelisin. Burası güvenli değildir."

"Tanrım," dedi Vic. "Seni oradan çıkarmalıyız. Hadi. Hadi, benimle gel."

"Kapı kilidini açamam."

"O zaman ön koltuğa geç," dedi Vic.

"Geçemem," dedi çocuk. Sakinleştirici bir şey içirilmiş gibi konuşuyordu. Kesin uyuşturulmuştur, diye düşündü Vic. Ama uyuşturucu insanın nefesini buharlaştıracak kadar vücut ısısını düşürebilir miydi? Vic öyle sanmıyordu. "Arka koltuktan ayrılamam. Gerçekten burada olmamalısın. Adam birazdan gelir." Burun deliklerinden donmuş hava sızıyordu.

Vic onu duydu ama son kısmı hariç pek fazla anlayamadı. *Adam birazdan gelir* lafı anlamlıydı. Tabii, gelecekti – her kimse (Wraith). Az sonra gelecek olmasa otomobili aküyle çalışır halde bırakmazdı. Ve o dönene kadar Vic'in oradan gitmesi lazımdı. İkisinin de.

Kapıya koşup oradan kaçmak, çocuğa polislerle birlikte döneceğini söylemek için can atıyordu. Ama bunu yapamadı. Kaçarsa sadece geride hasta ve kaçırılmış bir çocuk bırakmakla kalmayacaktı. Kendi iyi yanını da terk edecekti.

Pencereden kolunu uzatıp ön kapının kilidini açtı; kapı ardına kadar açıldı.

"Hadi, gel," dedi Vic. "Elimi tut."

Vic sürücü koltuğundan arka koltuğa uzandı.

Çocuk bir an onun avucuna baktı; sanki onun falına bakacakmış veya ikram ettiği çikolatayı almaya karar veremiyormuş gibi düşünceli bir ifadesi vardı. Kaçırılmış bir çocuğun doğru tepkisi bu olamazdı, Vic bunu biliyordu ama yine de elini zamanında çekemedi.

Oğlan onun bileğini tuttu; Vic bu temas üzerine çığlık attı. Bileğine değen el yakıcıydı, Vic'in bileği tavada kızmış yağa değmiş gibiydi. Bir an sonra bu duyunun sıcak değil, *soğuk* olduğunu anladı.

Korna müthiş bir gürültüyle çalmaya başladı. Garajın dar alanında bu ses dayanılmaz yükseklikteydi. Vic kornayı neyin öttürdüğünü anlayamadı. Direksiyona dokunmuş değildi.

"Bırak! Canımı acıtıyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedi oğlan.

Oğlan gülünce Vic ağzının sıra sıra küçük kancalarla dolu olduğunu gördü; hepsi dikiş iğnesi kadar inceydi. Bu diş sırası boğazına kadar uzanıyor gibiydi. Korna bir daha öttü.

Oğlan sesini yükseltip bağırdı. "*Bay Manx! Bay Manx, bir kız yakaladım! Bay Manx, gelin, görün!*"

Vic bir ayağını sürücü koltuğuna dayayıp kendini geriye attı. Oğlan da öne doğru fırladı. Vic onun bileğini bırakacağını sanmıyordu – çocuğun eli bileğine yapışmış gibiydi. Fakat Vic elini hızla çekince, oğlan onu bıraktı. Vic o hızla direksiyona doğru düştü, korna bir daha öttü. Bu defa nedeni kendisiydi.

Oğlan arka koltukta heyecanla hoplayıp duruyordu. "*Bay Manx! Bay Manx, gelin de güzel kızı görün!*" Burun delikleriyle ağzından buhar püskürtüyordu.

Vic açık sürücü kapısından kendini dışarıya attı, beton zemine düştü. Omzu üst üste yığılmış küreklere ve tırmıklara çarpınca hepsi üstüne devrildi.

Korna artık kulakları sağır edici bir gürültüyle aralıksız çalmaya başlamıştı.

Vic üstüne devrilen bahçe gereçlerini yana itti. Dizlerinin üstündeyken bileğine baktı. Bir çocuk eli biçiminde, korkunç, siyah bir yanık izi vardı.

Sürücü kapısını çarparak kapadıktan sonra arka koltuktaki çocuğa son kez baktı. Oğlanın yüzü hevesli bir heyecanla ışıldıyordu. Ağzından dışarıya siyah bir dil çıkıp dudakları üstünde gezindi.

"*Bay Manx, kız kaçıyor*!" diye haykırdı oğlan. Nefesiyle pencere camı buğulandı. "*Gelin görün, gelin görün*!"

Vic ayağa kalkıp bahçeye açılan yan kapıya doğru dengesiz bir adım attı.

Elektrikli garaj kapısını açan motor çalıştı ve tepedeki zincir kapıyı yukarıya kaldırmaya başladı. Vic bir an durduktan sonra olabildiğince hızla geriye koştu. Büyük garaj kapısı ağır ağır açılırken altta siyah çizmeler ve gümüş grisi bir pantolon göründü. *Wraith, Wraith bu*, diye düşündü Vic.

Hemen otomobilin önüne koştu. İki basamaktan sonra evin içine açıldığını tahmin ettiği bir kapı vardı.

Kapı kulpu döndü, yavaşça bir karanlığa açıldı.

Vic oradan girince kapıyı arkasından kapadı ve

Antreye Girdi

Üstü toprakla dolu, bir köşesi soyulmuş muşamba kaplı bir zeminde yürüdü.

Bacaklarını hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti, kulakları kafasının içinden çıkmayan çığlıklarla çınlıyordu; gerçekten çığlık atarsa Wraith onu bulup öldürürdü. Bu konuda en ufak kuşkusu yoktu – onu bulup öldürür, arka bahçeye gömerdi. Sonra da hiç kimse ona ne olduğunu bilemezdi.

Vic ikinci bir iç bölmeye girdi ve

Bir Koridora Adım Attı

Kendini duvardan duvara yeşil halıyla kaplı, neredeyse evin tamamı kadar uzanan bir koridorda buldu.

Koridorda hindi yemeğine benzer bir koku vardı.

İki yanındaki kapıların yatak odalarına ve banyolara açılacağını bildiği için, bunları açmaya hiç kalkışmadı. Bir eliyle hâlâ canını yakan bileğini tutuyordu.

On adım sonra koridor küçük bir holde son buldu. Ön bahçeye açılan kapı sol taraftaydı, ikinci kata çıkan dar merdivenin hemen ötesinde. Duvarlarda av sahnelerinin canlandırıldığı resimler vardı. Ağzı kulaklarında kırmızı yanaklı adamlar deste halinde bağladıkları ölü kazları havaya kaldırmış, asil görünümlü golden retriever köpeklerine gösteriyorlardı. Vic'in sağ tarafında bir mutfağa açılan döner kapı vardı. Hindi yemeği kokusu burada daha yoğundu. Ve burası daha sıcaktı, çok daha sıcak.

Vic bir fırsat gördü; açıkça gözünün önüne gelmişti. Wraith denen adam garajdan içeri giriyordu. Onun peşinden gelerek yan kapıdan geçecek, evin içine girecekti. Vic şimdi bir depar atıp ön bahçeyi koşarak geçerse yaya olarak Kestirme Yol Köprüsü'ne varabilirdi.

Vic hole daldığı anda kalçasını bir sehpaya çarptı. Abajurlu bir lamba sarsıldı, az kalsın yere düşecekti.

Kapı kulpunu tuttu, çevirdi ve tam çekip açacakken yan pencereden manzarayı gördü.

Vic'in o güne kadar gördüğü en uzun boylu adam, en az bir doksan beş boyuyla bahçede duruyordu. Keldi, mavi damarların dolan-

dığı soluk renkli kafatasında iğrenç bir şeyler vardı. Başka bir döneme ait, kuyruklu, ön tarafında pirinç düğmeleri olan kruvaze bir ceket giyiyordu. Bir askere, orduya lejyon denilen yabancı bir ülkenin askerisiyesindeki bir albaya benziyordu.

Adamın başı evden öteye, köprüye doğru dönmüştü; Vic onun profilini gördü. Adam Kestirme Yol'un önünde dikilmişti, bir eli Vic'in bisikletinin gidonundaydı.

Vic kımıldayamadı. Sanki bir iğne yapılmıştı da felç geçirmişti. Havayı solumak için ciğerlerini bile zorlayamıyordu.

Wraith meraklı köpeklerin vücut diliyle başını bir yana eğdi. Kocaman kafasına rağmen gözleri, burnu ve ağzı yüzünün tam ortasında sıkışıp kalmıştı. Çökük çenesiyle fırlak dişleri ona neredeyse çelimsiz biri görünümü veriyordu. Heceleyerek, "Ho-mo-nun-te-ki-iş-te," diyebilecek hödüklere benziyordu.

Adam Vic'in köprüsünü inceleyip ta öbür ucundaki ağaçlara kadar gözden geçirdi. Sonra da eve doğru baktı; Vic yüzünü pencereden çekip sırtını kapıya dayadı.

"Her kimsen tünaydın!" diye seslendi adam. "Dışarıya gel de, merhaba de! Isırmam!"

Vic nefes alması gerektiğini hatırladı. Göğsü kayışlarla bağlı gibiydi, nefes almak için çaba göstermesi gerekti.

Wraith bir daha seslendi. "Bisikletini bahçeme düşürmüşsün! Almak istemiyor musun?" Bir saniye durakladı. "Kapalı köprünü de bahçeme düşürmüşsün! Onu da geri alabilirsin!"

Adam kahkaha attı. Tıpkı bir tayın ince sesiyle kişnemesi gibiydi. *Hiiiiiiiiiiii*! Vic, adamın gerçekten de güçsüz biri olabileceğini düşündü.

Gözlerini kapatıp gövdesini kapıya yapıştırdı. Sonra birkaç dakikadır ondan ses gelmediğini fark edince belki evin ön tarafından yaklaşıyor olabileceğini düşündü. Vic sürgüyü çekip zinciri indirdi. Zinciri ancak üç deneme sonunda yerine yerleştirebildi. Ter içindeki elleri kaygandı, bir türlü zinciri tam tutamıyordu.

Fakat kapıyı kilitlediği anda adam bir daha konuştu, Vic sesinden onun hâlâ bahçenin ortasında olduğunu anladı.

"Sanırım bu köprü hakkında bir şeyler biliyorum. Çoğu insan ön bahçesinde kapalı bir köprü bulursa kızar ama Bay Üçüncü Charles Talent Manx kızmaz. Bay Charles Manx olmamaları gereken yerlerde ortaya çıkan köprüler ve yollar hakkında az çok bilgi sahibidir. Uzun zamandan beri otomobil kullanıyorum. Ne kadar uzun süreden beri olduğunu bilsen, eminim çok şaşırırsın. Sadece Wraith'imle ulaşabileceğim bir yol biliyorum. Hiçbir haritada görünmez ama ihtiyacım olduğu zaman oradadır. Noelistan'a gitmek için hazır bir yolcum varsa oradadır! Senin köprün nereye gidiyor? Dışarıya çıksan iyi olur! Bir dolu ortak yanımız var! Hemen arkadaş olabileceğimize eminim!"

Vic o anda karar verdi. Onu dinleyerek geçirdiği her an kendini kurtarmak için gereken zamandan eksiliyordu. Kapıdan ayrılıp hole koştu, çift taraflı açılan kapılardan kendini içeriye attı ve

Muffağa Girdi

İçinde üstü sarı formika bir masa, duvarda çirkin siyah bir telefon olan loş ışıklı bir yerdi. Telefonun üstünde bir çocuk tarafından çizilmiş ve güneşten rengi solmuş bir resim vardı.

Tozlu, puanlı sarı süsleme şeritleri durgun havada tamamen hareketsiz bir halde tavandan aşağıya sarkıyordu; sanki birisi burada yılar önce doğum günü partisi vermiş, sonra da hiçbir şeyi toplamamıştı. Vic'in sağ yanında kapısı açık bir kiler odası, bunun içinde de çamaşır makinesiyle kurutma makinesi, kuru gıdalar olan birkaç raf ve duvara gömme çelik bir dolap vardı. Kiler kapısının yanında büyük bir buzdolabı duruyordu.

Oda sıcak, havası ağırdı. Fırında bir yemek pişiyordu. Vic bunun bir bölümünde hindi dilimleri ve patates püresi, diğer tarafındaysa folyoya sarılı tatlı olduğunu tahmin etti. Tezgâhın üstünde iki şişe portakal suyu vardı. Arka bahçeye açılan bir kapı gördü, üç basamak inip bahçeye çıktı.

Ölü çocuk evin arkasını kolluyordu. Vic artık onun ölü veya ölüden de beter olduğunu anlamıştı. Onun Charlie Manx'in bir çocuğu olduğunu...

Oğlanın ayakları çıplaktı; deri ceketi ve kot pantolonuyla hiç kımıldamadan orada dikilmişti. Kapüşonu arkaya itildiği için soluk renkli saçlarıyla şakaklarındaki siyah damarlar görünüyordu. Ağzı açıktı, sıra sıra, iğne gibi dişleri ortaya çıkmıştı. Oğlan Vic'i görünce sırıttı; Vic çığlık atıp içeri kaçarken de hiç kımıldamadı. Ardında beyaz ayak izleri bırakmış, bastığı yerlerdeki çimler donmuştu. Yüzü cam gibi pürüzsüz, gözleri hafifçe buzlanmıştı.

"Dışarıya gel," dedi oğlan ağzından buhar çıkararak. "Buraya gel, saçmalamayı bırak. Hep beraber Noelistan'a gideceğiz."

Vic kapıdan uzaklaşırken kalçası fırına çarptı. Bıçak bulmak ümidiyle dönüp çekmeceleri açmaya başladı. İlk açtığı çekmece mutfak bezleriyle doluydu. İkincisinde yumurta çırpıcıları, spatulalar ve ölü sinekler vardı. Vic tekrar ilk çekmeceyi açtı, birkaç tane el havlusu aldıktan sonra fırının kapağını açıp havluları hindi yemeğinin üstüne attı. Fırın kapağını da aralık bıraktı.

Ocağın üstünde bir tava gördü, bunu sapından tutup eline aldı. Kendini koruyacak bir silah bulduğuna seviniyordu.

"Bay Manx! Bay Manx! Bay Manx, onu gördüm. Oyunbozanlık ediyor!" diye bağırdı oğlan. "Çok eğlenceli!"

Vic döner kapıdan geçip tekrar evin ön kısmına döndü. Bir kez daha kapının yanındaki pencereden baktı.

Manx bisikletini köprünün yanına götürmüştü. Önünde bir süre durdu, başını yana eğip karanlığa baktı: Bir şey duymaya çalışır gibiydi. Sonunda karar verdi. Eğilip bisikleti köprünün içine doğru itti.

Vic'in Raleigh'yi eşikten içeriye girip karanlığa doğru yuvarlandı.

Görünmez bir iğne Vic'in sol gözüne, sonra da beynine kaydı. Elinde olmadan iki büklüm olup ağladı. İğne geri çekildi, sonra bir daha battı. Vic başının patlamasını istiyordu, ölmek istiyordu.

Bir patlama sesi duydu; sanki kulaklarındaki basınç boşaltılmış gibi oldu ve ev sarsıldı. Sanki sesten hızlı bir jet tam tepelerinden geçmişti.

Ön koridordan duman kokusu geldi.

Vic başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı.

Kestirme Yol Köprüsü yoktu.

O patlama sesini duyduğu an böyle olacağını biliyordu. Köprü tıpkı bir güneşin ölüp kara deliğe dönüşmesi gibi kaybolmuştu.

Charlie Manx ceketinin etekleri savrularak eve doğru yürüdü. Artık çirkin suratında hiç şakacı bir ifade yoktu. Barbarca bir şey yapmaya kararlı, ahmak bir adama benziyordu.

Vic merdivene baktı ama yukarıya çıkarsa bir daha inemeyeceğini biliyordu. Geriye sadece mutfak kalmıştı.

Kapılardan geçtiği zaman yüzünü arka kapının camına dayamış, ona bakan oğlanı gördü. İnce kancalarla dolu ağzını göstermek için gülüyordu. Soluğu camı buharlaştırmıştı.

Telefon çaldı. Vic bu sesle yerinde sıçradı; birisi onu tutmuş gibi hissetmişti. Yüzü tavandan sarkan süsleme şeritlerine çarptı.

Ne var ki, bunlar süsleme şeridi değildi. Şeritler halinde sarkan sinek kâğıtlarıydı; üstlerine düzinelerce ölü sinek yapışmıştı. Vic boğazına kadar yükselen safrayı hissetti. Ekşi bir tadı vardı.

Telefon bir daha çaldı. Vic ahizeyi tuttu ama kaldırmadan önce gözü telefonun tam üstündeki, bir çocuk tarafından çizilmiş resme takıldı. Kâğıdı yıllar içinde kurumuş, kahverengine dönüşmüştü. Mum boyayla yapılmış resimde Noel ağaçları ve yanında sivri dişlerini gösterircesine sırıtan iki küçük kız ile Noel Baba şapkayı takmış Charlie Manx görünüyordu. Resimdeki çocuklar tıpkı arka bahçedeki bir zamanlar çocuk olan şeye benziyorlardı.

Vic telefonu kulağına götürdü.

"Yardım edin!" diye haykırdı. "Lütfen, bana yardım edin!"

"Neredesiniz, ha'mfendi?" dedi birisi çocuk sesiyle.

"Bilmiyorum, bilmiyorum! Kayboldum!"

"Orada zaten bir otomobilimiz var. Garajda. Arka koltuğa oturun da şoförümüz sizi Noelistan'a götürsün." Hattın ucunda her kim varsa kıkırdamaya başladı. "Buraya geldiğiniz zaman icabınıza bakarız. Gözbebeklerinizi büyük Noel ağacımızdan sallandırırız."

Vic telefonu kapadı.

Arkasında çıtırtı duyunca dönüp baktı ve oğlanın alnıyla pencereye vurduğunu gördü. Camda örümcek ağını andıran bir çatlama olmuştu. Oğlan hiç berelenmemiş gibiydi.

O sırada arkadaki holde Manx'in ön kapıyı açmak için zorladığını ama zincirin engel olduğunu işitti.

Oğlan başını geri çekip cama bir daha kafa attı. Cam parçacıkları yere saçıldı. Çocuk gülüyordu.

Yarı açık fırından ilk alevler çıkmaya başladı. Oğlandan güvercinin kanat çırpması gibi bir ses geldi. Fırının sağ tarafındaki duvar kâğıdı kararmış, kıvrılmaya başlamıştı. Vic artık neden yangın çıkarmak istediğini hatırlamıyordu. Herhalde dumanın yarattığı karışıklıkta kaçmayı ummuştu.

Oğlan parçalanmış pencere camından elini sokup sürgüye uzandı. Kırık camın keskin yanları bileğini kazıdı, derisini soydu. Simsiyah kan akıyordu. Oğlan bunlara aldırmıyordu.

Vic elindeki tavayı savurup çocuğun eline indirdi. Bütün ağırlığını bu harekete verdiği için vücudu da kapıya doğru sürüklenmişti. İki büklüm olup geriye çekildi, yere oturdu. Oğlan elini dışarıya çekince Vic onun üç parmağının doğal olmayan bir şekilde ters yöne eğilmiş olduğunu gördü.

"Çok komiksin!" diye bağırdı oğlan ve kahkaha attı.

Vic topuklarıyla kendini iterek krem renkli karoların üstünde geriye doğru kaydı. Çocuk kırık pencereden başını uzatmış, ona siyah dilini sallıyordu.

Fırından çıkan kızıl alevler bir an başının sağ yanındaki saçlarını yaktı. Vic eliyle vurarak saçını söndürdü. Kıvılcımlar uçuşuyordu.

Manx ön kapıya sertçe vurdu; zincir koptuğu gibi sürgü de ye-

rinden sökülmüştü. Vic kapının açılıp büyük bir gürültüyle duvara çarptığını işitti.

Oğlan bir daha elini kırık pencereden uzattı, arka kapıyı açtı.

Yanan sinek kâğıtları Vic'in etrafına düşüyordu.

Vic ayağa fırlayıp döndü; Manx döner kapının diğer tarafındaydı ve mutfağa girmek üzereydi. Gözleri büyümüş, çirkin yüzünde belli bir hayret ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bisikletini gördüğüm zaman daha küçük olacağını düşünmüştüm," dedi Manx. "Ama büyükmüşsün. Bu da senin için kötü bir şey. Noelistan büyük kızlar için uygun bir yer değildir."

Vic'in arkasındaki kapı açıldı... açılınca da odadaki bütün sıcak hava dışarıya doğru emiliyor gibi oldu; sanki dışarıdaki dünya nefes alıyordu. Açık fırından kızıl bir alev hortumu yükseldi; içinde binlerce kor halinde kıvılcım dönüyordu. Siyah duman her yeri kapladı.

Manx kapılardan geçip ona doğru yaklaşınca Vic yakalanmamak için büyük buzdolabının arkasına gitti, kaçmak için tek seçeneği

Kilerdi

Kapının metal kulbunu tuttu ve arkasından kapadı.

Kapı çok ağırdı, Vic çekerken zemine sürtünmüştü. Hayatında hiç bu kadar ağır bir kapı görmemişti.

Kilide benzer bir şeyi yoktu. Kulpu U şeklinde, metal yüzeye tutturulmuş bir demirden ibaretti. Vic kulpu sımsıkı tutup bacaklarını açtı, ayaklarını kapı çerçevesine dayadı. Az sonra Manx kapıyı zorlamaya başladı. Vic bütün gücünü kullanarak açmasına engel oldu.

Manx bir an bıraktıktan sonra bir daha çekti, ardından bir daha... Vic'in gevşediği bir anı yakalamaya çalışıyordu. Adam ondan en az kırk kilo daha ağırdı ve orangutan gibi kolları vardı ama Vic ayaklarını kapı çerçevesine dayamıştı, kolları kopana kadar da bırakmaya niyeti yoktu.

Manx çekmeyi bıraktı. Vic o kısa an içinde etrafına bakındı, uzun, metal sapı olan bir paspas gördü. Hemen sağında, kolunun erişebileceği bir yerdeydi. Bunu alıp U şeklindeki kapı kulpunun içinden geçirdi; böylece paspasın sapı kapı çerçevesine dayanmıştı.

Vic kulpu bırakıp geri çekildi; bacakları titriyordu, az kalsın oturacaktı. Dinlenmek için çamaşır makinesine dayandı.

Manx bir daha asıldı ama paspas sapı hâlâ kapı çerçevesine takılıyordu.

Manx durdu. Kapıyı bir dahaki çekişinde çok yavaş davrandı, neredeyse dener gibi...

Vic onun öksürdüğünü duydu. Kulağına çocuklara özgü fısıltılar

geliyordu. Bacakları titredi. Öyle şiddetli titriyordu ki çamaşır makinesine dayanmasa yere kapaklanacaktı.

"Kendini çok kötü bir yere hapsettin, küçük ateş böceği," dedi Manx kapının ardından.

"Git buradan!" diye haykırdı Vic.

"Bir adamın evine gizlice girip sonra ona defolmasını söylemek çok büyük bir pişkinlik," dedi Manx ama bunu şakacı bir tonda söylemişti. "Dışarıya çıkmaya korkuyorsun, herhalde. Bir damla aklın olsaydı, bulunduğu yerde olmaktan daha çok korkardın!"

"Git buradan!" diye haykırdı Vic bir daha. Söyleyecek başka şey düşünemiyordu.

Manx bir daha öksürdü. Kapının altındaki aralıktan kızıl bir ateşin ışığı belirdi; Manx'in ayaklarının olduğu yerde ikiye ayrılmıştı.

"Evlat," dedi Manx. "Bu evin yanması umurumda değil. Gidecek başka yerlerim var, zaten bu gizli yuvam artık benim için sıfırlandı; öyle ya da böyle. Dışarı çık. Yoksa orada dumandan boğulacaksın, kimse de senin küle dönen kalıntılarından kimliğini öğrenemeyecek. Kapıyı aç. Canını yakmayacağım."

Vic sırtını çamaşır makinesine dayayıp kenarına iki eliyle tutundu; bacakları neredeyse gülünç denecek biçimde titriyordu.

"Yazık," dedi Manx. "Kendi aracı olan, düşünce yollarında gezebilen bir kızla tanışmak isterdim. Bizim türümüz ender bulunur. Birbirimizden öğrenmemiz gerekir. Neyse, şimdi benden bir şey öğreneceksin ama bu dersten pek hoşlanacağını sanmıyorum. Burada bir süre daha durup konuşmak isterdim ama içerisi fazla ısınmaya başladı! Doğrusunu söylemem gerekirse, ben daha soğuk iklimleri severim. Kış mevsimini o kadar çok severim ki neredeyse Noel Baba'nın cinlerinden biri sayılabiliriml" Manx bir kahkaha daha attı; at kişnemesini andıran, iğrenç bir sesti: *Hiiiiiihiii!*

Mutfakta bir şey devrildi. Öyle büyük bir gürültüyle düştü ki Vic korkuyla çığlık attı, neredeyse çamaşır makinesinin üstüne zıplayacaktı. Bu çarpma bütün evi sarsıp ayaklarının altında korkunç bir titreşim yarattı. Bir an aklına zeminin çökme tehlikesinde olduğu geldi.

Vic çıkan sesten, düşen şeyin ağırlığından ve kuvvetinden adamın ne yaptığını anladı. O eski, büyük buzdolabını yerinden kaldırıp kapının önüne devirmişti.

Vic bacaklarındaki titremenin geçmesi için uzun süre çamaşır makinesine dayanarak bekledi. Adam, Vic'in kapıyı yumruklayarak onu dışarıya çıkarması için yalvarmasını bekliyor olmalıydı.

Vic artık yangının sesini duyabiliyordu. Duvar kâğıdı cızırtılı bir sesle yanmaya başlamıştı; çıkan ses bir kamp ateşine avuç avuç çam iğnesi atılmış gibiydi.

Diğer odada olup biteni anlayabilmek için kulağını kapıya dayadı. Ama daha derisinin metale daha ilk temasında feryat ederek başını geri çekti. Kapı ateş gibi sıcaktı.

Kapının sol alt yanından çirkin bir kahverengi duman sızmaya başladı.

Vic kapı kulbuna soktuğu paspas sapını yana çekti. Öbür taraftaki ağırlığa karşı ne kadar itebileceğini anlamak için kulpu tuttu – ama hemen bıraktı. Bu da kapı kadar sıcaktı. Parmak uçlarındaki yanmaya iyi gelir diye elini havada salladı.

Dumandan ilk ağız dolusu soluğu aldı. Erimiş plastik kokuyordu. Öyle iğrenç bir kokuydu ki öksürdü; iki büklüm olup öksürürken bir an kusacağını sandı.

Etrafında döndü. Kilerin içinde bundan daha fazla hareket edebileceği kadar yer yoktu.

Raflar. Pirinç ve makarna. Bir kova. Bir şişe amonyak. Bir şişe çamaşır suyu. Duvara gömülü çelik bir dolap veya çekmece gibi bir şey. Çamaşır ve kurutma makineleri. Pencere yoktu. Başka bir kapı yoktu.

Bitişik odada camlı bir şey patladı. Vic kendini saunadaymış gibi hissediyordu.

Başını kaldırıp bakınca tavanın kapı çerçevesinden başlayarak kararmakta olduğunu gördü.

Kurutma makinesini açınca eski, beyaz bir çarşaf bulup çıkardı. Çarşafı başından geçirip omuzlarını sardı, kumaşın bir kısmını da eline dolayıp kapıyı denedi.

Çarşafa rağmen metal kulpu zor bela tutabiliyordu, omzunu da kapıya uzun süre bastıramadı. Geri çekilip kendini kapının üstüne attı, sonra bunu birkaç kez daha uyguladı. Kapı sarsılıp çerçevesine çarptı, bir santim kadar açıldı – içeriye iğrenç, kahverengi bir dumanın akmasına yetecek kadar... Kapının öbür tarafında çok yoğun duman vardı, odadaki hiçbir şey görünmüyordu – alevler bile.

Vic geri çekilip bir daha kendini kapıya attı. O kadar sert çarpıp sekti ki ayakları çarşafa dolanıp yere düştü. Hüsran içinde bağırıp çarşafı üstünden fırlattı. Kiler dumanla kirlenmişti.

Uzanıp bir eliyle çamaşır makinesini, diğeriyle çelik dolabın kulpunu tuttu. Ama kendini yukarıya çekerken dolabın kapağı açıldı, Vic de tekrar yere düştü.

Yeni bir denemeye kalkışmadan önce biraz dinlendi, yüzünü çamaşır makinesinin soğuk metaline dayadı. Gözlerini kapadı, sanki annesi ateşler içindeki alnına soğuk elini dayamıştı.

Vic bir daha ayağa kalktı ama artık dengede duramıyordu. Çelik dolabın kulpunu bırakınca kapak yaylı olduğu için kendiliğinden kapandı. Zehirli hava gözlerini yakıyordu.

Vic dolabı bir daha açtı. Çamaşır atılan dar bir metal bacaya benziyordu

Vic başını içeri sokup yukarı baktı. Gördüğü şey dört metre yukarıda, başka küçük bir kapıydı.

Orada beni bekliyor, diye geçirdi içinden.

Ancak artık fark etmezdi. Kilerde kalmak diye bir seçeneği yoktu.

Açık çelik kapının üstüne oturdu. Sonra oradaki açıklıktan vücudunu geçirip bacaklarını çekti ve

Çamaşır Bacasına Tırmandı

Vic on yedi yaşındaydı ve on iki yaşındaki sırf bacaktan ibaret olan sıska kız halinden sadece yirmi kilo daha ağır, yedi santim daha uzundu. Fakat bacanın içi yine de çok dar geliyordu. Sırtını duvara yasladı, dizlerini yüzüne çekip ayaklarını karşı duvara dayadı.

Ayaklarıyla gövdesini iterek karış karış bacadan yukarıya doğru çıkmaya başladı. Kahverengi duman etrafını sarmıştı, gözlerini yakıyordu.

Dizlerinin arkasındaki kirişler seğirip yanmaya başladı. Sırtını bir karış daha yukarıya doğru kaydırdı; iki büklüm pozisyonda hiç doğal olmayan bir biçimde bacadan yukarıya doğru *yürüyordu*. Sırtındaki kaslar zonkluyordu.

İkinci kata giden yolun yarısında gelmişken sol ayağı kaydı ve poposu dışarı çıktı. Sağ budunda yırtılıyormuş gibi bir acı duyup çığlığı bastı. Bir an için bulunduğu yeri koruyabildi; sağ dizini yüzüne dayayıp sol bacağını sarkıttı. Ama sağ bacağına gelen ağırlık çok fazlaydı. Acı dayanılmaz olunca sağ bacağını da sarkıttı ve tekrar bacanın tabanına düştü.

Çirkin, can yakıcı bir düşüştü. Bacanın alüminyum zeminine çarpınca sağ dizi yüzüne vurdu. Diğer ayağı açık kapaktan dışarıya fırladı.

Vic bir an için paniğe kapılır gibi oldu. Ağlamaya başladı, çamaşır bacası içinde ayağa kalkınca bir daha tırmanmaya kalkışmayıp zıplamaya başladı; baca tepesinin yetişebileceği bir yerde olmadığını, dümdüz alüminyum duvarlarda tutunacağı bir şey bulunmadığını

bile bile... İmdat diye haykırdı. Baca dumanla dolmuştu, görüşünü zorlaştırıyordu; çığlık atarken kuru ve acı veren bir öksürük başladı. Hiç durmayacak gibi öksürürken kusacak gibi oldu, sonunda ağzından safra tadında salya aktı.

Onu dehşete düşüren şey duman ya da büyük ihtimalle bir lif kopardığı sağ bacağı değildi. Ümitsiz bir şekilde yapayalnız kalışıydı. Annesi babasına bağırırken ne demişti? *Ama onu sen büyütmüyorsun, Chris! Ben büyütüyorum! Tek başıma!* İnsanın kendini bir delikte yapayalnız bulması korkunçtu. Annesine son defa ne zaman sarıldığını hatırlamıyordu: Korkmuş, asabi, mutsuz annesine... ateşi olduğu zaman serin elini Vic'in alnına koyan annesine... Yapması gereken şeyleri öylece bırakıp ölmek çok kötüydü.

Derken sırtını duvara, ayaklarını karşı duvara dayayıp bir daha tırmanmaya başladı. Gözleri sulanmış, bacanın içini saran duman artık iyice yoğunlaşmıştı. Sağ bacağının ardında fena halde bir terslik vardı. Ayaklarıyla kendini yukarıya her itişinde oradaki kas tekrar yırtılıyor gibiydi.

Gözlerini kırpıştırdı, öksürdü ama hiç ara vermeden çamaşır bacasında karış karış yukarıya tırmanmaya devam etti. Sırtını dayadığı metal kendini hissettirecek kadar ısınmıştı. Çok geçmeden derisinin duvarlara yapışacağını düşündü. Artık burası çamaşır bacası değil, şömine bacası haline gelmişti. Altında dumanlı bir ateş yanıyordu, Vic de Ren geyiklerini almak için yukarıya çıkmaya çalışan Noel Baba'ydı. Kafasının içinde o salak Noel şarkısı, mutlu boklu Noeller diye çınlayıp duruyordu. Kafasında Noel müziği varken orada kızartma olma fikri hiç güzel değildi.

Çamaşır bacasının tepesine yaklaştığında onca duman içinde herhangi bir şey görmek adamakıllı zordu. Vic durmadan ağlıyor, nefesini tutuyordu. Sağ budundaki büyük adale çaresiz bir titreme içindeydi.

Ayaklarının biraz üstünde ters dönmüş bir U gördü: İkinci kata açılan kapak. Ciğerleri yanıyordu. Boğulacak gibi olup derin nefes aldı ve öksürdü. Öksürmek canını yakıyordu. Kaburgalarının ar-

dındaki yumuşak dokuların yırtıldığını hissetti. Hiç beklemediği bir anda sağ bacağı kaydı. Düşerken öne hamle yapıp kapalı kapağa tutundu. Bunu yaptığı sırada *Açılmayacak*, diye geçti aklından. *Adam önüne bir şey koymuştur ve kapak açılmayacak.*

Kolları kapaktan girdi ve nefis, serin havaya çıktı. Vic sımsıkı tutunup açık kapağın kenarlarına koltuk altlarını dayadı. Bacakları bacadan aşağıya sarkıyor, dizleri duvara çarpıyordu.

Kapak açılınca çamaşır bacası havayı çekti, Vic de sıcak, iğrenç kokulu esintiyi yüzünde hissetti. Bacadan duman yayılıyordu. Öksürüğün şiddetinden bütün vücudu sarsılmaktaydı. Ağzına kan tadı geldi; dudaklarındaki kanı hissetti; öksürürken ciğerinden önemli bir şeyin çıkıp çıkmağını merak etti.

Uzun süre olduğu yerde asılı kaldı; kendini yukarıya çekecek gücü yoktu. Sonra ayak parmaklarıyla duvardan güç alabileceği bir yer aradı. Pek bir şey bulamadı ama gerek de yoktu. Başıyla kolları neredeyse kapaktan içeriye girmişti ve bacadan çıkması, tırmanmaktan ziyade, öne uzanmasını gerektiriyordu.

Vic son bir hamle yapıp içeriye daldı, ikinci kat koridorundaki eski bir halının üstüne düştü. Havanın tadı çok güzeldi. Orada bir süre yatıp sudan çıkmış balık gibi soludu. Hayatta kalabilmek acı veren bir şey de olsa, ne hoştu.

Ayağa kalkabilmek için duvara dayanmak zorunda kaldı. Vic bütün evin dumanla kaplı, alevler içinde olacağını sanmıştı ama öyle değildi. Üst kat koridorunda hava biraz dumanlıydı fakat çamaşır bacasındaki kadar kötü değildi. Vic sağ tarafında güneş ışığı görünce topallayarak merdiven başındaki sahanlığa yürüdü. Basamakları tökezleyerek, kontrollü bir düşüşle indi.

Ön kapı yarı açıktı. Kapı çerçevesinden, ucunda kilit aynası ve uzunca bir tahta kıymığı olan bir zincir sarkıyordu. İçeriye gelen hava su gibi serindi ve Vic kendini dışarıya atmak istedi ama böyle yapmadı.

Mutfağın içini göremiyordu. Duman ve alevlerle kaplıydı. Açık bir kapıdan oturma odası göründü. Odanın karşı ucundaki duvar kâğıdı

yanmış, altındaki sıva ortaya çıkmıştı. Halı için için yanmıştı. Bir vazonun içinde alevden bir buket vardı. Vic evin bütün arka kısmının alevler içinde olacağını sanmıştı ama burada, ön taraftaki antrede ve holde sadece duman vardı.

Vic pencereden dışarıya, kapının bir yanına baktı. Garaj yolu uzun, dar bir toprak yoldu ve ağaçlara doğru uzanıyordu. Vic hiç otomobil görmedi ama bulunduğu yerden garajı göremiyordu. Adam orada oturmuş, Vic'in dışarı çıkmasını bekliyor olabilirdi.

Arkasında bir şeyin çatırdayıp büyük bir gürültüyle düştüğünü işitti. Bir anda etrafı dumana boğuldu. Koluna değen bir kıvılcım canını yaktı. O anda artık düşünecek bir şey kalmadığını anladı. Adam orada beklese de beklemese de Vic'in gidebileceği tek yer

Dışarısıydı

Bahçedeki bitkiler öyle büyümüştü ki aralarında koşmak birbirine dolanmış tellerin içinden geçmeye benziyordu. Otlar Vic'in ayak bileklerine dolanacak gibi oldu. Aslında buraya bahçe denmezdi; yabani bitkiler ve otların sardığı bir araziydi, ötede de orman uzanıyordu.

Vic garaja veya evin arkasına bakmadığı gibi garaj yoluna da koşmadı. O uzun, düz yolu denemeye cesaret edemedi; adam oraya park etmiş, onu gözetliyor olabilirdi. Üstünden geçene kadar önünde bir set olduğunu görmemişti; bir metre yüksekliğindeki setten orman zeminine iniliyordu.

Vic ayak parmaklarının üstüne sertçe düştü, sağ bacağının canını yakan bir şiddetle çekildiğini hissetti. Kuru dalların üstüne düştükten sonra sırtüstü yuvarlandı.

Çam ağaçları tepesinde kule gibi yükseliyordu. Rüzgârla sallanırken dallara asılı süsler çınlıyor, gökkuşağı renkleri oluşturuyordu. Vic hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti sanki.

Soluklandıktan sonra yavaşça dizleri üstünde doğruldu, bahçenin karşısına baktı.

Büyük garaj kapısı açıktı ama Rolls-Royce gitmişti.

Vic ne kadar az duman olduğunu görünce şaşırdı – neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi hissetti. Evin arka tarafından ince bir tabaka halinde gri duman yükseliyordu. Ön kapıdan da duman çıkmaktaydı. Fakat bulunduğu yerden herhangi bir şeyin yandığını işitemediği gibi alev falan da göremedi. Oysa bütün evin kamp ateşi gibi yandığını sanmıştı.

Derken Vic ayağa kalkıp harekete geçti. Koşamıyordu ama topallayarak hızlı adımlar atabiliyordu. Ciğerleri fırınlanmış gibi hissediyor, attığı her adımda sağ bacağının arkası yırtılacak gibi oluyordu. Canını yakan başka birçok yerinin daha az farkındaydı: Sağ bileğindeki buz yanığı ve sol gözbebeğindeki iğne batırılıyormuş gibi duyduğu acı.

Garaj yoluna paralel bir yönde, sol taraftan on beş metre uzak durmaya gayret ederek ilerledi; Rolls-Royce'u gördüğü anda kendini çalıların arkasına atacaktı. Fakat toprak yol düz bir çizgi halinde onu küçük, beyaz evden uzaklaştırıyordu; eski otomobil, Charles Manx denen adam ve onunla birlikte takılan o ölü çocuk görünürlerde yoktu.

Dar toprak yolu ne kadar izlediğini bilemiyordu. Zaman kavramını hepten kaybetmişti; o zaman da, daha sonrasında da o ormanın içinden geçmesinin ne kadar sürdüğünü bilemedi. Her dakika, bir sonrakine kadar hayatının en uzun dakikası oluyordu. Daha sonra düşündüğünde o ağaçların arasından topallayarak geçişinin geride kalan çocukluğu kadar uzun bir süre olduğuna karar verecekti. Otoyolu gördüğünde, çocukluğu artık iyice geride kalmıştı. Geçmişi, tıpkı Kızak Evi gibi yanıp kül olmuştu.

Otoyola çıkan set daha önce üstünden düştüğü setten daha yüksekti, elleriyle ve dizleriyle, kendini yukarıya çekmek için otlara asılarak tırmandı. Tam tepeye ulaştığı anda yaklaşan bir motosikletin patırtısını duydu. Ses sağ tarafından geliyordu ama Vic yola çıkana kadar geçip gitti; iri bir adamın kullandığı siyah bir Harley Davidson'dı.

Otoyol düz bir hatla fırtına bulutları altındaki ormanını içinden geçiyordu. Sol yanında yüksek tepeler gördü; Vic ilk kez kendini yüksek bir yerde bulmuştu; Haverhill'de irtifa nedir, aklından bile geçirmiş değildi ama şimdi bulutların alçakta değil, kendisinin yüksek bir yerde olduğunu anlıyordu.

Vic asfalta ayağını basar basmaz bağırarak, kollarını sallayarak Harley'in ardından koştu. *Beni duymayacak*, diye düşündü; *motorunun gürültüsünde beni duyması imkânsız.* Ama iri adam omzu üzerinden geriye baktı ve ön tekerleği yalpaladı. Adam dengesini bulduktan sonra motosikletini otoyolun kenarına çekti.

Başında kask yoktu; iki yanağından çenesine kadar sakalı olan şişman bir adamdı; kahverengi saçları aslan yelesi gibi ensesine sarkmıştı. Vic sağ bacağındaki müthiş acıya rağmen ona doğru koştu. Motosikletin olduğu yere gelince durumunu açıklamakla vakit kaybetmeden bir bacağını selenin arkasından atıp adamın beline sarıldı.

Adamın gözleri hayret ve biraz da korkuyla büyüdü. Ellerinde parmak uçları kesik deri eldivenler, üstünde siyah bir deri ceket vardı ama fermuarı açıktı ve tişörtü görünüyordu. Vic bu kadar yakından bakınca onun ilk tahmin ettiği gibi yetişkin biri olmadığını anladı. Cildi pürüzsüzdü, pembeydi ve duyguları neredeyse bir çocuğunki kadar saftı. Belki de kendi yaşlarındaydı.

"*Dostum,*" dedi genç adam. "İyi misin? Kaza mı geçirdin?"

"Polis bulmam lazım. Bir adam var. Beni öldürmek istedi. Beni bir odaya hapsedip evi ateşe verdi. Yanında küçük bir oğlan var. Küçük bir oğlan vardı, ben de az kalsın evden çıkamayacaktım, adam çocuğu da yanında götürdü. Gitmemiz lazım. Buraya dönebilir." Vic söylediklerinin ne kadar anlamlı olduğuna emin değildi. Verdiği bilgi doğruydu ama göründüğü kadarıyla sıralamasını doğru yapmamıştı.

Vic tamamen yabancı bir dille konuşmuş gibi, sakallı şişman genç koruyucu gözlüğünün ardından ona baktı.

"Yangın!" diye bağırdı Vic. "Yangın!" Toprak patikanın bulunduğu yeri parmağıyla işaret etti.

Otoyoldan evi göremiyordu ve ağaçların üstünden yükselen zayıf duman birinin bacasından veya yanan bir yaprak yığınından çıkıyor olabilirdi. Fakat bu manzara bile motosikletli adamın silkinip harekete geçmesini sağladı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı adam, sesi hırıltılı ve tizdi, motosiklete gaz verdiğinde Vic tekerleklerden birinin fırlayıp gideceğinden korktu.

Bu hızlı kalkış Vic'in midesini hoplattı; adamın beline sarıldı ama kocaman göbeği yüzünden parmakları ancak birbirine değebiliyordu. Beni atmaya çalışıyor, diye geçirdi içinden; motosiklet bir süre tehlikeli bir şekilde yalpalayarak ilerledi.

Fakat genç adam sonra motosikletin burnunu düzeltti, otoyolun beyaz çizgisi ve yolun iki yanındaki çam ağaçları düzgün görünmeye başladı.

Vic bir kez dönüp bakma cesareti gösterdi. Eski siyah otomobilin toprak yoldan çıkacağını düşünmüştü ama otoyol boştu. Tekrar başını çevirip yüzünü tombul gencin sırtına dayadı. Yaşlı adamın evi geride kalmıştı; şimdi tepelere doğru gidiyorlar, o evden uzaklaşıyorlardı; artık emniyetteydiler ve artık bitmişti.

Yukarı Gunbarrel, Colorado

Sonra yavaşladılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Vic.

Otoyolda bir kilometre bile gitmemişlerdi. Vic dönüp omzu üstünden geriye baktı. O korkunç eve giden toprak yol hâlâ görünürdeydi.

"Abi," dedi oğlan. "Bize, yardım falan lazım. Şurada bir telefon vardır."

Asfaltta çukurlu ve pürüzlü bir şeride yaklaşıyorlardı; kavşağın köşesinde, önünde iki benzin pompası olan bir köy marketi vardı. Oğlan motosikleti doğruca marketin verandasına doğru sürdü.

Motoru rölantiye bile almayıp susturdu ve destek çubuğunu ayağıyla itip indirdi. Vic ona böyle yapmamasını, adamın evine çok yakın oldukları için burada durmamasını söylemek istedi ama şişman oğlan inmiş ve ona yardım etmek için elini uzatmıştı bile.

Vic verandaya çıkan ilk basamakta tökezledi, az kalsın düşecekti. Çocuk onu kollarından tuttu. Vic ona dönüp baktı, gözleri yaşarmıştı. Neden ağlıyordu ki? Kendisi de bilmiyordu, bildiği tek şey – çaresizlik içinde kesik soluklarla nefes aldığıydı.

Tuhaftı ama şişman çocuk da ağlayacak gibi olmuştu. Oğlanın adı Louis Carmody'ydi, yirmi yaşındaydı, vandalizm, dükkânlarda küçük hırsızlıklar ve yaşı tutmadığı halde sigara içmek gibi saçma sapan suçlardan sabıkası vardı. Vic onun adını daha sonra öğrenecekti.

"Hey," dedi Louis. "*Hey*. Sana kimsenin kötülük yapmasına izin vermem. Artık emniyettesin. Koruyacağım seni."

Vic ona inanmak istiyordu. Fakat daha şimdiden bir çocuk olmakla yetişkin olmak arasındaki farkı anlamaya başlamıştı. Fark şuydu: Birisi seni kötülüklerden korurum dediği zaman, çocuklar *inanırdı*. Vic ona inanmak istiyordu ama inanamadı, bu yüzden de inanmak yerine onu öpmeye karar verdi. Şimdi değil ama sonra – daha sonra onu hayatında öpülmediği kadar güzel öpecekti. Oğlan tombalak bir şeydi, berbat saçları vardı; Vic onun daha önce güzel bir kız tarafından hiç öpülmediğini düşündü. Vic hiçbir zaman bir iç çamaşır katalogunda modellik edecek tipte değildi ama yeterince güzel sayılırdı. Vic onun da böyle düşündüğünü oğlanın onun belini isteksizce bırakmasından anladı.

"İçeriye girelim, polisleri buraya dolduralım," dedi Lou. "Ne dersin?"

"İtfaiye araçlarını da," dedi Vic.

"Onları da," dedi Lou.

Lou önde, zemini çam kaplı köy bakkalına girdiler. Tezgâhın üstündeki bir kavanoz içinde turşulanmış yumurtalar, inek gözbebekleri gibi görünüyordu.

Tek kasiyerin önünde küçük bir müşteri sırası vardı. Kasadaki adam, ağzının köşesindeki mısır koçanı piposu, patlak gözleri ve öne çıkık çenesiyle Temel Reis'in kopyası gibiydi.

Sıranın en önünde elinde banknotlarıyla askeri işbaşı elbisesi giymiş genç bir adam duruyordu; karısı da kucağında bebeğiyle onun yanında beklemekteydi. Karısı taş çatlasa Vic'ten beş yaş büyüktü; sarı saçları arkasında bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Kucağındaki bebeğin Batman tişörtü domates suyu lekeleriyle kaplıydı.

"Bakar mısınız?" dedi Lou sesini biraz yükselterek.

Kimse dönüp bakmadı bile.

"Eskiden sağmal ineğin yok muydu, Sam?" diye sordu askeri işbaşı kıyafetli genç adam.

"Doğru," dedi Temel Reis'e benzeyen adam. "Ama eski karım hakkında söyleyeceklerimi bir kez daha duymak istemezsin."

Orada bulunan eski ahbaplar tezgâhın önünde toplanıp kahka-

haları patlattılar. Kucağında bebeği olan sarışın mahcup bir ifadeyle gülümseyip etrafına bakındıktan sonra gözleri Lou'yla Vic'e takıldı. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

"*Herkes beni dinlesin*!" diye haykırdı Lou; bu defa hepsi onu duydu ve dönüp ona baktı. "Telefonunuzu kullanmamız lazım."

"Tatlım," dedi bebekli sarışın kadın, doğrudan Vic'e hitap ederek. Bunu söyleme tarzından Vic onun bir garson olduğu ve herkese tatlım veya hayatım, diye hitap ettiği sonucuna vardı. "İyi misin? Kaza mı geçirdin?"

"Talihi varmış ki, hâlâ sağ," dedi Lou. "Yolun aşağısında bir adam var, onu evine kilitlemiş. Sonra da onu yakarak öldürmeye çalışmış. Ev hâlâ yanıyor. Bu kız az önce oradan kaçtı. Hâlâ o puştun yanında bir çocuk var."

Vic başını iki yana salladı. Hayır – hayır, tam doğru değildi bu. O küçük çocuk kendi isteği dışında adamın yanında kalmış değildi. Dahası, o küçük çocuk artık küçük bir çocuk bile sayılmazdı. Başka bir şeydi, öyle soğuk bir şeydi ki, ona dokunmak insanın canını acıtıyordu. Fakat Lou'nun sözlerini nasıl düzelteceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi.

Lou Carmody konuşurken sarışın kadın ona baktı, sonra gözlerini tekrar Vic'e çevirdiğinde ifadesi değişmişti. Sakin ve değerlendirme yapan bir ifadeydi – Vic bu bakışı kendi annesinin yüzünde defalarca görmüştü. Linda kızında bir yara gördüğü zaman bu ifadeyle değerlendirme yapar, ciddiyet derecesine karar verir, ona göre tedavi uygulardı.

"Adın ne, tatlım?" diye sordu sarışın kadın.

"Victoria," dedi Vic ilk defa tam adıyla kendini tanıtarak.

"Şimdi iyi misin, Victoria?" diye sordu sarışın; öyle nazik konuşmuştu ki Vic ağlamaya başladı.

Sarışın kadın sesini hiç yükseltmeden, hatta kucağındaki bebeği bile yere bırakmadan odayı ve orada bulunan herkesi hâkimiyeti altında almıştı. Daha sonraları, Vic kadınlarda en çok neyi beğendiğini düşündüğü zaman aklına hep o askerin eşi, kadının kararlılığı ve sessiz gücü gelecekti. Var olup, başkalarının başına gelenleri de

dert edecek biri olmayı, yani bir başka deyişle anneliği düşünecekti. O askerin eşinde gördüğü kararlılığın, farkındalığın kendisinde de olmasını istedi ve şöyle bir kadın olmayı diledi: bir kriz anında ne yapılması gerektiğini kadınsı bir farkındalıkla ve kararlılıkla bilen bir anne. Bir bakıma Vic kendi oğlu Bruce'a da tam o anda gebe kalmıştı. Gerçi bunun gerçekleşmesi için üç yıl daha vardı.

Vic tezgâhın yanındaki sandıkların üstüne oturdu. Temel Reis'e benzettiği adam telefonu açmış, santralden polisi bağlamasını istiyordu. Sesi sakindi. Sarışın kadın aşırı tepki göstermediği için hiç kimsede telaş yoktu; herkes duygusal tepkilerini o kadının tavırlarına göre yaşıyordu.

"Bu civardan mısın?" diye sordu askerin eşi.

"Haverhill'den geldim."

"Colorado'da mıydı orası?" diye sordu adı Tom Priest olan asker. İki haftalık izni bitmiş, o akşam Fort Hood üssünden Suudi Arabistan'a gidecekti.

Vic başını iki yana salladı. "Massachusetts. Annemi aramalıyım. Beni günlerden beri görmedi."

O andan itibaren Vic bir daha hiçbir zaman gerçeğe benzeyen bir şeye dönemedi. Massachusetts'te kaybolalı iki gün olmuştu. Şimdi Colorado'daydı, onu evine kilitleyip yakmaya çalışan bir adamdan kaçmıştı. Kaçırıldığını hiç söylemediği halde, herkes kolayca bu sonuca varmıştı.

Bu da yeni gerçek oldu, hatta Vic'in kendisi için bile; tıpkı annesinin bileziğini Terry'nin Hamburgercisi'nde değil, ailesinin otomobilinde bulduğuna kendini inandırması gibi. Bu yalanları söylemek kolaydı çünkü kimseye yalan gibi gelmiyordu. Colorado'ya nasıl geldiği sorulduğunda, Charlie Manx'in otomobilinde bulunduğunu hiç hatırlamadığını söyledi; polis memurları da halden anlayan, acıyan gözlerle bakıştılar. Biraz üsteledikleri zaman Vic havanın karanlık olduğunu söyledi. Yani, otomobil bagajına kapatılmış gibi bir karanlık mıydı? Evet, bu mümkündü. Birisi onun ifadesini kaleme aldı. Vic okumaya bile gerek görmeden imzaladı.

"Ondan nerede kaçabildin?" diye sordu asker.

"Yolun aşağısında," dedi Louis Carmody, Vic bir türlü sesini çıkaramayınca. "Bir kilometre aşağıda. Sizi oraya götürebilirim. Ormanın içinde. Bakın, itfaiye oraya kısa zamanda ulaşamazsa, bütün tepe alev alacak."

"Noel Baba mekânı," dedi Temel Reis, ağzını telefondan uzaklaştırarak.

"Noel Baba mı?" dedi asker.

"Orayı biliyorum," dedi kırmızı beyaz kareli gömleği olan bir adam. "Orada avlanmıştım. Oradaki ağaçlar bütün yıl Noel süsleriyle doludur. Ama şimdiye kadar orada kimse görmedim."

"Adam kendi evini ateşe verip gitmiş mi?" diye sordu asker.

"Ve hâlâ yanında o çocuk var," dedi Lou.

"Nasıl bir otomobilmiş?"

Vic cevap vermek üzere ağzını açtığı anda dışarıda bir hareket gördü; kapı penceresinden baktı: Pompaların önüne yanaşan Wraith'ti bu, sanki bu soru üzerine oraya gelmişti. O mesafeden bile Vic, Noel müziğini duyabiliyordu.

Sam'in Benzin İstasyonu ve Marketi

Vic haykıramıyor, konuşamıyordu ama buna gerek de yoktu. Asker onun yüzünü, nereye baktığını gördü ve pompaların bulunduğu yerde neyin durduğunu görmek için başını o tarafa çevirdi.

Sürücü dışarıya çıkıp benzin almak için otomobilin öbür tarafına yürüdü.

"Bu adam mı?" diye sordu asker. "Limuzin sürücüsü mü?"

Vic evet anlamında başını salladı.

"Yanında çocuk falan görmüyorum," dedi Lou pencereden dışarıya bakarak.

Dükkândaki herkes bu söylemin ne anlama gelebileceğini düşünerek sustu.

"Silahı var mı?" diye sordu asker.

"Bilmiyorum," dedi Vic. "Silah görmedim."

Asker dönüp kapıya doğru seğirtti.

Karısı ona sert sert baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?" dedi asker.

"Bırak bu işi polis halletsin, Tom Priest."

"Bırakacağım. Onlar buraya gelince. Ama polisler gelene kadar o adam bir yere gitmeyecek."

"Seninle geliyorum, Tommy," dedi kırmızı beyaz kareli gömlekli adam. "Zaten yanında olmam gerekiyor. Bu odada rozeti olan tek kişi benim."

Temel Reis telefonun mikrofonunu eliyle kapatıp, "Alan, senin

rozetinde 'Av Bekçisi' yazıyor ve çikletten çıkmış gibi bir görünüşü var," dedi.

"Hiç de değil," dedi Alan Warner yüzünde yapmacık bir öfke ifadesiyle. "Bunu çok saygın bir kuruluştan edindim. Aynı yerden bir su tabancasıyla bir de gerçek korsan göz bandı almıştım."

"Oraya çıkmakta ısrar ediyorsanız," dedi Temel Reis elini tezgâhın altına götürerek, "bunu da alın." Kasanın yanına büyük, siyah bir .45'lik koyup av bekçisine doğru uzattı.

Alan Warner kaşlarını çatarak silaha baktı, başını iki yana salladı. "Almasam daha iyi. Bugüne kadar kaç geyik devirdiğimi bilmiyorum ama kimseye tabanca çekmeyi istemem. Tommy?"

Tom Priest adındaki asker bir anlık duraksamadan sonra tezgâha gidip .45'liği aldı. Emniyetini kontrol etti.

"Thomas," dedi askerin eşi. Kollarındaki bebeği gösterdi. "Burada on sekiz aylık bir çocuğun var. O adam da sana silah çekerse, ne yapacaksın?"

"Onu vuracağım," dedi Tom.

"Lanet olsun," dedi kadın neredeyse fısıldar gibi bir sesle. "*Lanet* olsun."

Asker gülümsedi... gülümseyince de doğum günü pastasındaki mumları söndürmek üzere olan on yaşındaki bir oğlan çocuğuna benzedi.

"Cady. Bunu yapmam lazım. Şu anda A.B.D. ordusunda aktif görevdeyim, federal yasaları uygulatma yetkim var. Biraz önce bu adamın reşit olmayan bir çocuğu isteği dışında eyalet sınırlarından naklettiğini öğrendik. Bu iş çocuk kaçırmaya girer. O herifi yakalama ve sivil yetkililere teslim edene kadar tutma yükümlülüğüm var. Artık bu kadar konuşma yeter."

"İsterseniz adam benzin parasını ödemek için içeriye gelene kadar bekleyelim," dedi Temel Reis.

Fakat Tom ve Alan adındaki av bekçisi kapıya doğru seğirtmişlerdi.

Alan dönüp baktı. "Belki de hiç para ödemeden çekip gidecek.

Merak etme. Bu iş eğlenceli olacak. Lise son sınıftan beri kimseyle boğuşmamıştım."

Lou Carmody yutkunduktan sonra, "Ben de sizinle geliyorum," dedi ve iki adamın peşinden yürümeye başladı.

Cady adındaki güzel sarışın kadın, Lou üç adım atamadan onu kolundan tuttu. Böylece Louis Carmody'nin hayatını kurtardı.

"Sen elinden geleni yaptın," dedi. "Burada kalmanı istiyorum. Telefonda polise gördüklerini anlatman gerekebilir." Cady'nin sesi tartışma kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

Lou iç geçirdi, omuzları düştü. Rahatlamış gibi görünüyordu, hatta bir yere uzanmak ister gibiydi. Vic onun halinden anladığını düşündü – kahramanlık yorucu bir işti.

"Hanımlar," dedi Alan Warner, Cady ve Vic'e başıyla selam vererek.

Tom Priest önde, birlikte dışarıya çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar. Vic her şeyi pencereden izledi. Diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Vic, Priest ile Warner'ı asfaltın üstünde yürürlerken gördü; asker .45'liği sağ bacağının yanında tutuyordu. Rolls-Royce pompaların uzak tarafındaydı, sürücünün arkası onlara dönüktü. İki adam yaklaşırlarken dönüp onlara bakmadan deposunu doldurmaya devam etti.

Tom Priest açıklama yapmak için beklemedi. Elini Manx'in sırtının ortasına dayayıp onu otomobilin kenarına itti. Tabancanın namlusunu sırtına dayadı. Alan güvenli bir mesafeden onları izleyip konuşma işini askere bıraktı.

Charlie Manx doğrulmaya çalıştı ama Priest onu bir daha otomobile yapıştırdı. 1938 yılında, daha sonra Kraliyet Ordusu için tank üretimi yapacak olan Bristol'daki bir şirket tarafından yapılan Rolls-Royce yayları üstünde sallanmadı bile. Tom Priest'in güneşten bronzlaşmış yüzünde sert bir ifade vardı. Artık o çocuksu gülümseme kalmamış, yerini acımasız bir asker görünümü almıştı. Alçak sesle bir komut verdi, Manx ağır ağır, ellerini kaldırıp otomobilin üstüne dayadı.

Tom serbest elini Manx'in siyah ceketinin cebine sokup bir miktar bozuk para, bir pirinç çakmak ve gümüş bir cüzdan çıkardı. Bunları otomobilin çatısına dizdi.

O anda Rolls-Royce'un arka tarafında bir gürültü patladı. Bütün otomobili sarsacak kadar şiddetliydi. Tom Priest dönüp Alan Warner'a baktı.

"Alan," dedi Tom – bu defa sesi içeridekilerin de işitebileceği kadar yüksek çıkmıştı. "Anahtarları kontağın üstünden alır mısın? Bakalım bagajda ne varmış."

Alan başını sallayıp otomobilin ön tarafına gitti; bu arada burnunu silmek için mendilini çıkardı. Pencerenin yirmi santim kadar açık durduğu sürücü tarafındaki kapıya geldi, anahtarları almak için elini içeriye soktu. Ve terslikler o anda başladı.

Pencere yukarıya kalktı. Otomobilin içinde kimse oturmuyordu, pencere kolunu çevirecek kimse yoktu. Fakat cam bir anda yükseldi, Alan Warner'ın kolunu kesip onu oraya mıhladı. Alan çığlık attı; gözlerini kapatıp başını sallarken acı içinde ayak parmakları üstünde yükseldi.

Tom Priest bir anlığına –sadece bir anlığına– gözlerini Charlie Manx'ten ayırınca otomobilin yolcu kapısı ardına kadar açıldı ve beline çarparak onu pompaya doğru savurdu. Tabanca asfaltın üstüne düştü. Otomobilin kapısı kendiliğinden açılmış gibiydi. Vic'in bulunduğu yerden gördüğü kadarıyla kimse kapıya elini sürmemişti. Aklına hemen on yıldan beri izlemediği *Kara Şimşek* dizisi ve Michael Knight'ın kendine kendine giden, düşünen, beğenmediği insanları dışarıya atan, kapıları açabilen ukala Trans Am otomobili geldi.

Manx sol elini indirip benzin hortumunu aldı. Bunun metal başlığıyla Tom'un suratına, burun kemiğine vurdu ve aynı anda tetiğine basıp askerin yüzüne ve üniformasına benzin püskürttü.

Tom Priest boğuk bir çığlık atarak gözlerini korumak için ellerini yüzüne götürdü. Manx hortum başlığıyla bir kez daha, bu defa çivi çakar gibi başının tam ortasına vurdu. Priest'in başından aşağıya benzin akıyordu.

O sırada Alan art arda çığlıklar atmaktaydı. Otomobil öne doğru ilerlemeye başlamıştı; onu da kolundan sürüklüyordu.

Tom, Manx'in üstüne atılmak istedi fakat uzun boylu adam geri

adım atıp onun önünden çekilince Tom asfaltın üstüne kapaklandı. Manx bahçe sular gibi onun üstüne benzin sıkmaya devam etti.

Otomobil yavaşça hareket edince üstündeki şeyler –bozuk paralar, çakmak– kayıp yere düştü. Manx eğilip çakmağını aldı.

Birisi sol tarafından Vic'i itti –Lou Carmody– ve sendeleyerek Cady adındaki kadına çarptı. Cady kocasının adını haykırıyordu, bağırırken iki büklüm olmuştu. Kucağındaki bebek de bağırıyordu: *Babba babba!* Kapı açıldı ve içerideki adamlar verandaya çıktılar. O an önünden geçenler yüzünden Vic dışarısını göremedi.

Tekrar asfaltı görebildiği zaman Manx bir adım geri çekilip çakmağını yakmıştı. Bunu Tom Priest'in sırtına atınca asker bir anda mavi bir alev topuna dönüştü, çıkan yüksek sıcaklıktan dükkânın pencere camları sarsıldı.

Bu sırada Wraith yoluna devam ediyor, çaresizlik içindeki Alan Warner'ı da sürüklüyordu. Zavallı adam bir işe yarayacakmış gibi serbest eliyle otomobilin kapısına vurup duruyordu. Rolls'un kenarına da bir miktar benzin bulaşmış, sol arka tekerlek alev almıştı.

Charlie Manx alevler içindeki askerin yanından çekilirken dükkândaki müşterilerden biri, sıska, yaşlı bir adam onun sırtına vurdu. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Lou Carmody ikisinin üstünden atlayıp çıkardığı ceketiyle Tom Priest'in alevler içindeki vücudunu örttü.

Otomobilin sağ taraftaki sürücü penceresi birden indi, Alan Warner'ın kolu serbest kaldı. Alan vücudunun yarısı otomobilin altında kalacak şekilde yere düştü. Rolls-Royce adamın üstünden geçti.

Temel Reis'e benzeyen dükkân sahibi, Sam Cleary elinde bir yangın söndürücüsüyle koşarak Vic'in yanından geçti.

Lou Carmody bağıra çağıra ceketini sallayarak Tom'un alevlerini söndürmeye çalışıyordu. Yanan bir gazete yığınını bir şeyle vurarak söndürmeye çalışır gibiydi; iri kül parçaları havada uçuşuyordu. Vic daha sonra bunların kavrulmuş deri parçaları olduğunu öğrenecekti.

Cady'nin kucağındaki bebek minik yumruğuyla dükkânın pencere camına vuruyor, *"Sıcak! Sıcak Babba!"* diye bağırıyordu. Cady o

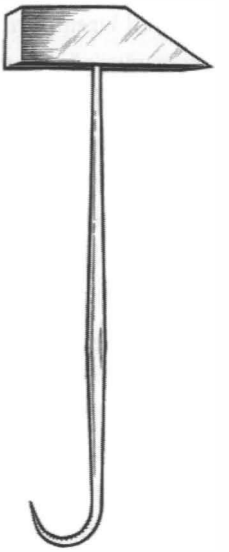
anda çocuğunun her şeyi seyrettiğini fark edip, topukları üstünde döndü ve ağlayarak onu pencereden uzaklaştırdı.

Rolls-Royce bir on metre daha gittikten sonra tamponu bir telefon direğine çarparak durdu. Arka tarafını alevler kaplamıştı, bagajda bir çocuk olsaydı çoktan yanar veya boğulurdu ama bagajda çocuk falan yoktu. İçinde sadece Cynthia McCauley adındaki bir kadına ait çanta vardı. Bu kadın üç gün önce oğlu Brad'la birlikte JFK Havaalanı'nda kaybolmuş, bir daha ikisini de gören olmamıştı. Otomobilin arkasından gelen gürültüyü, pencerenin yukarıya kalkmasını veya kapının açılıp Tom Priest'e çarpmasını hiç kimse açıklayamayacaktı. Sanki otomobil kendi aklına göre hareket etmişti.

Sam Cleary yerde dövüşen iki yaşlı adamın yanına vardı, yangın söndürücüsünü ilk kez kullanıp bunu iki eliyle kaldırdı ve Charlie Manx'in suratına indirdi. Otuz saniye sonra ikinci kez Tom Priest'i söndürmek için kullanacaktı ama o zamana kadar Tom çoktan ölmüştü.

Üstelik iyi pişmişti.

ARA:
ECSTASY RUHU
2000 - 2012

Gunbarrel, Colorado

Vic'e Noelistan'dan ilk şehirlerarası telefon geldiğinde sevgilisiyle bir treylerde nikâhsız yaşayan bir anneydi ve Colorado'da kar yağıyordu.

Hayatı boyunca New England'da yaşamış biri olarak kar gördüğünü sanıyordu ama Rocky Dağları'nda durum bambaşkaydı. Rocky Dağları'ndaki kar fırtınalarına *mavi* hava adını vermişti. Kar şiddetli, aralıksız ve hızla yağdığında günışığı mavimsi bir renk alıyordu ve Vic kendini gizli bir dünyada, bir buzulun altında hapsolmuş gibi hissediyordu: Ebediyen Noel Arifesi olan kışlık bir yer.

Vic böyle günlerde kar ayakkabılarını ve Lou'nun büyük tişörtlerinden (bazen bunu gecelik olarak da kullanırdı) birini giyip dışarıya çıkar, o mavi durgunluk içinde durup kar yağışının sesini dinlerdi. Kar taneleri çam dallarına düşerken parazit gibi, beyaz gürültü gibi bir tıslama sesi çıkarırdı. Öylece durup yanan odun dumanının tatlı kokusunu solur, nasıl olup da evinden üç bin kilometre uzakta, acıyan memeleriyle, işsiz bir halde kaldığını kestirmeye çalışırdı.

Aklına gelen en iyi cevap, orada bir intikam görevi için bulunduğuydu. Haverhill Lisesi'nden mezun olduktan sonra sanat okuluna girmek için Colorado'ya dönmüştü. Sanat okuluna gitmek isteyişinin nedeni annesinin buna kesinlikle karşı çıkması, babasının da okul ücretini ödemeyi kabul etmeyişiydi. Annesinin tahammül edemediği, babasının da duymak bile istemediği seçimleri de vardı: Vic esrar içiyordu, kayak yapmak için dersleri kırıyordu, kızlarla sevişiyordu, onu Charlie Manx'ten kurtaran tombul, sabıkalı gençle birlikte yaşıyordu ve evlenme zahmetine girmeden hamile kalmıştı. Linda hep evlilik

dışı bir çocuğu olursa, onunla işi olmayacağını söylemişti, bu nedenle Vic doğum yaptıktan sonra onu davet etmemiş, Linda gelmek istediğini bildirince de, ona gelmese daha iyi olacağını söylemişti. Babasına çocuğunun bir fotoğrafını bile göndermemişti.

Boulder'daki bir kafede kahvelerini içerken Lou'nun yüzüne bakmanın onu nasıl rahatlattığını hâlâ hatırlıyordu. O anda ona dobra dobra, "O halde, hayatımı kurtardığın için seninle yatmam gerekecek, değil mi?" diye sormuştu. "Hiç değilse bunu yapmalıyım. Kahveni bitirmek ister misin, yoksa şimdi çıkalım mı?"

İlk seferinden sonra Lou daha önce hiçbir kızla yatmadığını itiraf etmiş, yüzü mahcubiyetinden kıpkırmızı olmuştu. Yirmili yaşlarının başında ve hâlâ bakir: Bir de dünyada şaşılacak şey kalmadı derlerdi.

Bazen sadece seksle yetinmediği için Lou'ya kızardı. Bir de ona âşık olmuştu çocuk. Lou seks dışında konuşmayı, belki daha fazlasını da istiyordu. Vic için bir şeyler yapmak, ona bir şeyler satın almak, birlikte dövme yaptırmak, birlikte seyahat etmek gibi şeyler. Bazen Vic onun en iyi dostu olmasına izin verdiği için kendine de kızıyordu. Galiba ilk planı daha güçlü olmaktı: Onunla bir iki kere yatacak –ve onu takdir ettiğini gösterecek– sonra da onu bırakıp kendine bir kız bulacaktı. Saçlarında pembe gölgesi, dilinde birkaç tane boncuğu olan bir kız. Bu planındaki sorun, Vic'in erkekleri kızlardan daha çok sevmesiydi, Lou'yu da çoğu erkekten daha fazla seviyordu. Lou güzel kokardı, yavaş hareket ederdi ve onu kızdırmak çok zordu. Ona dokunmaktan ve vücudunu ona yaslamaktan hoşlanması Vic'i rahatsız ediyordu. Vücudu kendi ihtiyaçlarını karşılamak için hep onun istemine karşı geliyordu.

Lou ailesinden aldığı bir miktar nakit parayla açtığı tamirhanede çalışıyor, Gunbarrel'in üç kilometre dışında, ıssız bir yerde, treylerde yaşıyorlardı. Vic'in otomobili yoktu ve herhalde haftanın yüz altmış saatini evde geçiriyordu. Evin içi çişli alt beziyle motor parçaları kokuyordu ve lavabo her zaman doluydu.

Vic geriye bakıp düşündüğünde nasıl olup da daha önce delirmediğine şaşırıyordu. Onun gibi başka genç annelerin nasıl keçileri ka-

çırmadığına hayret ediyordu. Memeleri sarkmaya başlayınca ve evin içinde hâkim olan ses isterik ağlamalar veya deli gibi atılan kahkahalar olunca insan aklını kaybetmeyip de ne yapacaktı?

Ara sıra kullandığı bir kaçış kapısı vardı. Kar yağdığı zaman Wayne'i Lou'yla bırakıp, çekici kamyonu alır, kasabaya gidip bir espresso içeceğini ve bir dergi alacağını söylerdi. Vic onların gerçeği bilmesini istemiyordu. Aslında yaptığı şey, ilginç bir şekilde mahrem, hatta utanılacak gibi kişisel bir şeydi.

Olay hepsinin evin içinde tıkıldığı bir günde gerçekleşti. Wayne bir kaşıkla oyuncak ksilofonuna vurup duruyor, Lou fırında kek yakıyor, sesi sonuna kadar açık TV'de siktiğimin *Kaşif Dora*'sı oynuyordu. Vic sigara içmek için bahçeye çıktı. Dışarısı maviydi, kar tıslayarak ağaçlara düşüyordu; Vic sigarası parmaklarını yakacak kadar bittiğinde, çekici kamyonla dolaşması gerektiğine karar verdi.

Lou'dan anahtarları aldı, kapüşonlu paltosunu giyip garaja gitti. İçeride metal, dökülmüş yağ ve kana çok benzeyen bir koku vardı. Wayne devamlı böyle kokardı ve bu Vic'in hiç hoşuna gitmezdi. Oğlu Bruce Wayne Carmody –babasının ailesi için Bruce, Vic için Wayne, Lou için de Yarasa'ydı– zamanın çoğunu devasa bir kamyon lastiğinden yaptıkları çocuk parkının emniyetli alanı içinde kendi kendine şakıyarak geçirirdi. Gerçek bir oyun parkı alacak para yoktu. Bebeğinin babası sadece iki çift iç çamaşırına sahipti ve kalçasında Joker dövmesi vardı. Vic'i bu yüksek kayalıklı, ardı arkası kesilmeyen kar yağışlı ve ümitsizlik dolu yere yönelten şey birçok şeyin bileşimiydi. Vic bunun tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. Oysa eskiden gitmek istediği yeri bulmakta o kadar iyiydi ki.

Garajın içinde bir ayağını kamyonun basamağına dayayıp durdu. Lou bir iş almıştı, arkadaşının motosikletini boyayacaktı. Benzin deposunun üstüne astar olarak bir kat, simsiyah boya çekmişti. Benzin deposu Vic'e bir silah gibi göründü; bir bomba gibi.

Yerde, motosikletin yanında, üstünde alev saçan bir kurukafa ve ÇETİNCEVİZ yazılı bir çıkartma kâğıdı vardı. Vic, Lou'nın çıkartma kâğıdına boyadığı resme bakınca, onun fena halde çuvalladığını an-

ladı. Çok tuhaftı bu. Yaptığı resmin ilkelliği, belirgin acemiliği Vic'i ona hastalıklı bir kertede âşık etti. Hastalıklı – ve suçlu. Daha o zaman bile bir yanıyla onu bir gün terk edeceğini biliyordu. Daha o zaman bile bir yanıyla Lou'nun –Lou ve Wayne'in– Vic McQueen'den daha iyisine layık olduklarını hissediyordu.

Kafelerin, mum satan dükkânların ve bir kaplıcanın bulunduğu Gunbarrel'e üç kilometrelik bir yol vardı. Fakat Vic yolun yarısına gelmeden otoyoldan çıkıp çam ormanı içine giren bir toprak yola daldı.

Farlarını açıp köküne kadar gaz pedalına bastı. Bir uçurumdan atlıyordu sanki. İntihar etmek gibiydi.

Koca Ford kamyon çalıları ezerek, taşların üstünden geçerek hızla ilerliyordu. Vic hiç güvenli olmayan bir hızda ilerliyor, virajları alırken kaya ve kar yığınları savuruyordu.

Bir şey arıyordu. Vic gözlerini yağan kar içinde bir delik açan farlarının ışığına dikmişti. Kar taneleri iki yanından uçuşurken kendini parazit sesiyle dolu bir tünelden geçiyormuş gibi hissetti.

Vic onun yakında olduğunu hissediyordu; Kestirme Yol Köprüsü far ışıklarının eriştiği son noktanın ötesinde onu beklemekteydi. Sanki her şey hızla ilgiliydi. Yeterince hızlı gidebilirse, köprüyü tekrar var olmaya zorlayabilir, yoldan sıçrayıp köprünün eskimiş tahta zeminine konabilirdi. Ama kamyonu o anda yaptığı, hâlâ kontrol edebildiği hızın üstüne çıkarmaya cesaret edemedi ve Kestirme Yol'a hiç varamadı.

Belki bisikleti yine onda olsaydı. Belki mevsim yaz olsaydı.

Belki bebek yapacak kadar aptal olmasaydı. Bebeği olmasından hiç memnun değildi. Artık boku yemişti. Wayne'i gaz pedalına biraz daha basıp karanlığın içine uçamayacak kadar çok seviyordu.

Eskiden sevginin mutlulukla ilgili bir şey olduğunu sanırdı ama artık aralarında en küçük bir bağ olmadığını öğrenmişti. Sevgi daha çok bir ihtiyaç gibiydi; yeme veya soluma ihtiyacı gibi. Wayne sıcak yanağını onun çıplak göğsüne dayamış, uyurken, dudakları kendi vücudundan çıkan sütle tatlı bir koku yayarken, Vic kendisi beslenmiş gibi hissederdi.

Belki de köprüyü yine canlandıramamasının sebebi artık bulacak bir şeyin kalmamasıydı. Belki de dünyanın ona sunduğu her şeyi bulmuştu: Çaresizliğe çok benziyordu bu fikir.

Anne olmak iyi bir şey değildi. Vic bir web sitesi başlatıp insanları farkındalığa çağıran bir kampanyayla şu haberi yaymak istiyordu: Eğer kadınsan ve bir çocuğun varsa, her şeyini kaybedersin, sevginin tutsağı olursun: Çocuğun ancak sen bütün geleceğini ona teslim edince tatmin olacak bir teröristti.

Patika çakıl dolu bir çukurda son bulunca Vic geri döndü. Çoğu zaman olduğu gibi, otoyola doğru giderken başı ağrıyordu.

Hayır. Baş ağrısı değildi. Başında bir acı yoktu. Acı sol gözündeydi. Yavaş yavaş zonklayan bir sızı.

Kamyonu garaja doğru sürerken radyodaki Kurt Cobain'e eşlik etti. Kurt Cobain ihtiyacın olan şeylere ulaşımını sağlayan sihirli köprüyü kaybetmenin tadını biliyordu. Tabanca namlusunun tadına benziyordu. Belki de Gunbarrel,* Colorado gibiydi.

Vic kamyonu garajda park ettikten sonra bir süre direksiyon başında oturup nefesinin buharını seyretti. Telefon çalmasaydı, orada sonsuza kadar oturabilirdi.

Telefon duvarda, Lou'nun hiç kullanmadığı ofis kapısının hemen dışındaydı. Hâlâ numaraların çevrildiği, eski bir cihazdı – Charlie Manx'in Kızak Evi'ndeki gibiydi. Zil sesi kulak tırmalıyordu.

Vic kaşlarını çattı.

Bu telefon evdekinden farklı bir hattaydı. Ondan gülünç bir şekilde "iş hattı" diye söz ediyorlardı. Onları bu numaradan kimse aramazdı.

Vic kamyondan aşağıya atladı, üçüncü çalışında telefonu açtı.

"Carmody Oto Tamir," dedi.

Ahize buz gibiydi. Almacı tutan avucu plastik üzerinde buğulu bir hale yaptı.

Şehirlerarası aranıyormuş gibi bir cızırtı sesi geldi. Geri planda Noel şarkıları söyleyen sevimli çocuk sesleri vardı. Bunun için biraz erken sayılırdı – henüz kasım ortasıydı.

---

* (İng.) Gunbarrel: Tabanca namlusu. –*çn*

"Hımm," dedi bir oğlan çocuğu.

"Alo? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Eee. Evet," dedi oğlan. "Adım Brad. Brad McCauley. Sizi Noelistan'dan arıyorum."

Vic çocuğun adını tanıdı ama o anda nereden tanıdığını çıkaramadı.

"Brad," dedi Vic. "Sana yardım edebilir miyim? Nereden arıyorum, demiştin?"

"Noelistan'dan, şapşal. Kim olduğumu biliyorsun. Otomobildeydim. Bay Manx'in evinde. Hatırlasana. Çok eğlenmiştik."

Vic'in göğsü buz kesti. Solumakta zorlanıyordu.

"Siktir git, piç kurusu," dedi Vic. "Senin de o sapık şakalarının da..."

"Seni aradım," dedi oğlan, "çünkü acıkmaya başladık. Ne zamandan beri yiyecek bir şeyimiz yok. Yemek için kullanmayacaksak, onca dişe sahip olmanın ne anlamı var?"

"Bir daha ararsan polisleri üstünüze salarım, seni sapık piç," dedi Vic ve telefonu çarparak kapadı.

Sonra elini ağzına götürüp ağlamakla öfke çığlığı arasında bir ses çıkardı. İki büklüm olup buz gibi garajda titremeye başladı.

Kendini toparladıktan sonra ayağa kalktı, telefonu alıp santralı aradı.

"Az önce bu hattı arayan numarayı verebilir misiniz?" dedi Vic. "Konuşurken hat kesildi. Tekrar bağlanmak istiyorum."

"Şu anda bulunduğunuz hattı mı?"

"Evet. Bir dakika önce bağlantı kesildi."

"Üzgünüm. Cuma gününden bir 800'lü numara var. Onu bağlamamı ister misiniz?"

"Az önce bu numarayı aradılar. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Santral memuru cevap vermeden önce bir sessizlik oldu; Vic onun başka memurlarla konuşmasını işitti.

"Üzgünüm. Bu hattı cuma gününden beri kimse aramamış."

"Teşekkür ederim," dedi Vic, telefonu kapadı.

Lou gelip onu bulduğunda Vic kollarını kavuşturmuş halde yerde oturmaktaydı.

"Epeydir burada oturuyorsun," dedi Lou. "bir battaniye veya ölü bir tauntaun falan getirmemi ister misin?"

"Tauntaun da ne ya?"

"Deve gibi bir şey. Ya da büyük bir keçi. Önemli değil."

"Wayne ne yapıyor?"

"Uyuyakaldı. Gayet iyi. Sen burada ne yapıyorsun?"

Vic'in orada yalnız olmama ihtimali varmış gibi etrafa bakındı.

Karanlık ve soğuk garajın içinde, yerde oturması için Vic'in ona bir açıklama uydurması gerekiyordu, bu nedenle Lou'nun astar çektiği motosikleti işaret etti.

"Üstünde çalıştığın motosikleti düşünüyordum."

Lou gözlerini kısıp ona baktı. Vic onun bu açıklamaya inanmadığını anlayabiliyordu.

Ama sonra Lou da motosiklete ve yerdeki çıkartma kâğıdına bakıp, "İşi bok edeceğim diye korkuyorum," dedi. "Sence bir şeye benzeyecek mi?"

"Hayır. Kusura bakma."

Lou ona şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin?"

Vic gülümseyerek başını öne salladı.

Lou iç geçirdi. "Nesi kötü, söyler misin?"

" 'Çetin ceviz ayrı yazılır, tek kelime değildir. Ve oradaki *e* harfi *8* sayısına benziyor. Ayrıca, onu tersten yazman lazım, çıkartma kâğıdını yapıştırıp kopyayı yaptığın zaman 'çetin ceviz' yazısı ters çıkacak."

"Hadi be. Siktir. Ne aptalım." Lou ona bu kez ümit dolu bir bakış attı. "Hiç değilse kurukafamı beğendin, değil mi?"

"Dürüstçe söyleyeyim mi?"

Lou başını eğip ayaklarına baktı. "Lanet olsun. İyi bir boya işi yaptım diye Tony B. elli kâğıt falan verir diyordum. Engel olmasaydın, herhalde motosikletini boka çevirdim diye ben ona elli kâğıt ödemek zorunda kalacaktım. Neden hiçbir şeyde iyi değilim?"

"İyi bir babasın."

"O kolay iş, roket uçurmuyoruz sonuçta."

Hayır, dedi içinden Vic. Babalık çok daha zor.

"Benim düzeltmemi ister misin?" diye sordu.

"Daha önce hiç motosiklet boyadın mı?"

"Hayır."

Lou başını yukarı aşağı salladı. "Peki, tamam. Bozarsan, benim yaptığımı söyleriz. Kimse şaşırmaz. Ama damardan bir iş çıkarırsan herkese bunu gerçekte kimin yaptığını söylemeliyiz. Belki başka işler de gelir." Lou ona bir kez daha uzun uzun, tartar gibi baktı. "İyi olduğuna emin misin? Aklından karanlık, kadınca fikirler geçmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Terapiyi keşke bırakmasaydım falan gibi bir şey geçti mi aklından hiç? Bayağı boktan şeyler yaşadın, be canım. Belki de bununla ilgili konuşmak iyi gelir. *Onun* hakkında."

Az önce öyle yaptım, diye düşündü Vic. *Charlie Manx'in kaçırdığı son çocukla tatlı bir sohbet yaptım. Bir çeşit soğuk vampir olmuş, Noelistan'daymış ve yiyecek bir şey istiyormuş.*

"Bence artık konuşma faslı bitti," dedi Vic, Lou'nun uzattığı eli tutup yerden kalkarak. "Belki de artık sadece boya yaparım."

Sugarcreek, Pennsylvania

2001 yılının yaz başlarında Bing Partridge'e Charlie Manx'in fena halde hasta olduğu haberi geldi. O sırada Bing elli üç yaşındaydı, beş yıldan beri gaz maskesini takmamıştı.

Bing bunu AOL'de bulduğu bir makaleden öğrendi. İnternete bağlanmasını sağlayan siyah Dell bilgisayar otuz yıllık hizmeti karşılığında NorChemPharm tarafından hediye edilmişti. Bing her gün Colorado haberlerine bakıp Bay Manx hakkında bir şeyler öğrenmek için AOL'e bakardı ama şu son habere kadar çok uzun zamandan beri hiçbir şey çıkmamıştı: Cinayetten mahkûm, düzinelerce çocuğun kaçırılması olayında yaşı bilinmeyen baş zanlı Charles Talent Manx III'ü uyandırmak mümkün olmayınca, adam FCI Englewood Cezaevi'nin hastane kısmına nakledilmişti.

Manx Denver'lı tanınmış nöroşiruji uzmanı Marc Sopher tarafından muayene edildi; Dr. Sopher onun durumunu tıp kitaplarına geçecek bir vaka olarak nitelendirdi.

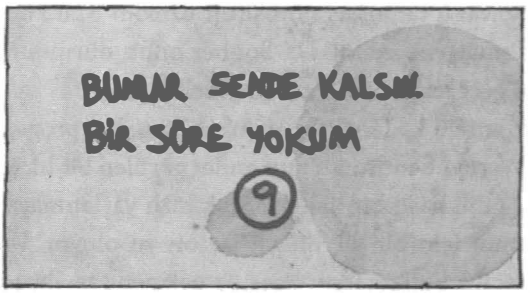
"Göründüğü kadarıyla hastamızda yetişkin progeria durumu var. Werner Sendromu'nun ender görülen bir biçimi," dedi Sopher. "Yani, basit bir ifadeyle, çok hızlı yaşlanmaya başladı. Bir ay onun için bir yıl, bir yıl ise on yıl oluyor. Üstelik bu adam hastalık başlamadan önce de pek genç sayılmazdı."

Manx'in bu sendromu, 1996 yılında Thomas Priest'i hunharca öldürmesini kısmen açıklayabilir mi sorusuna, doktor kesin cevap veremedi. Ayrıca Charlie Manx'in şimdiki durumunu da koma olarak nitelemeyi reddetti.

"Koma tanımına uymuyor. Beyin fonksiyonları yüksek seviyede – rüya görüyormuş gibi. Sadece bir türlü uyanamıyor. Vücudu çok yorgun. Deposunda hiç yakıt kalmamış gibi."

Bing sık sık Bay Manx'e bir mektup yazmayı düşünmüş, hâlâ ona sadık olduğunu, onu hâlâ sevdiğini, her zaman seveceğini, öldüğü güne kadar ona hizmet etmeye hazır olduğunu bildirmek istemişti. Fakat her ne kadar Bing, Noel ağacındaki en parlak süs olmasa da ona mektup yazdığı için Bay Manx'in çok kızacağını, bunda da haklı olacağını biliyordu. Böyle bir mektup takım elbiseli, güneş gözlüklü, koltukaltlarında tabancaları olan adamları kesinlikle onun kapısına yönlendirirdi. *Merhaba, Bay Partridge, lütfen, soracağımız birkaç soruya cevap verir misiniz? Bodrum katınıza bir kürekle inip biraz kazı yapmamıza itirazınız var mı?* Bu nedenle Bing o mektubu hiç yazmamıştı; şimdi de artık çok geçti ve bu düşünce onu çok rahatsız etti.

Bay Manx bir keresinde Bing'in ne şekilde olduğunu bilmediği bir yolla ona bir mesaj iletmişti. Bay Manx Englewood'da müebbet hapse mahkûm olduktan iki gün sonra Bing'in kapısına üstünde iade adresi yazılmamış bir paket bırakılmıştı. Paketin içinde bir çift otomobil plakası –ŞE7T4N/KANSAS– bir de kart vardı; önü bir melek resmiyle mühürlenmişti.

Bing plakaları bodrumunda saklamıştı. Charlie Manx'le geçirdiği hayatın tamamı burada gömülüydü: boş sevofluran tüpleri, babası-

nın .45'liği ve kadınlardan geriye kalanlar. Bay Manx'le birlikte yaptıkları kurtarma görevlerinden sonra eve getirdiği anneler. Toplam *dokuz* görev olmuştu.

Brad McCauley, Noelistan için kurtardıkları dokuzuncu çocuktu; annesi Cynthia, Bing'in alt kattaki sessiz odasında icabına baktığı son orospuydu. Bir bakıma ölmeden önce o da kurtarılmış sayılırdı. Bing ona sevgi nedir, öğretmişti.

Bing ile Bay Manx 1997 yazında bir çocuk daha kurtarmayı planlamışlardı ve ondan sonra Bing, Bay Manx'le birlikte kimsenin yaşlanmadığı, mutsuzluğun yasa dışı sayıldığı, bütün oyuncaklara binebileceği, istediği an kakao içebileceği, her sabah Noel hediyesini açacağı Noelistan'a gideceklerdi. Noelistan kapısından geçmesine ramak kala Bay Manx'in hapse atılması gibi kozmik bir adaletsizliği düşündükçe Bing'in içinde bir şeyler parçalanıyordu. Ümit yüksek bir yerden düşürülüp parçalanan bir vazo gibiydi.

Ama en kötüsü Bay Manx'i veya Noelistan'ı kaybetmesi değildi. Sevgiyi kaybetmekti. O anneleri kaybetmekti.

Bing'in son annesi, Bayan McCauley onların içinde en iyisiydi. Bodrumda uzun sohbetler yapmışlardı. Bayan McCauley'nin bronzlaşmış ve formda çıplak vücudu Bing'e yaslanmış halde. Kadın kırk yaşındaydı ama kız voleybol takımını çalıştırdığı için kasları gelişmişti, sırım gibiydi. Bing'in göğsündeki gri kılları okşarken onu annesinden, babasından, İsa'dan, kendi oğlundan, kedi yavrularından, günışığından daha çok sevdiğini söylüyordu. Onun ağzından bunları duymak çok hoştu: "Seni seviyorum, Bing Partridge. O kadar çok seviyorum ki, içim yanıyor. İçim alev alev. Beni diri diri yakıyor." Kadının nefesi zencefilli kek kokuyordu, o kadar sağlıklı ve güçlüydü ki, Bing ona üç saatte bir aromalı sevofluran karışımı vermek zorunda kalıyordu. Bing'i o kadar çok seviyordu ki, Bing ona birlikte yaşayamayacaklarını söylediği zaman kendi bileklerini kesmişti.. Kanlar içindeyken son bir kez sevişmişlerdi – akan kanlar Bing'i de kızıla boyamıştı.

"Acıyor mu?" diye sormuştu Bing.

"Ah, Bing, Bing, seni budala," demişti Bayan McCauley. "Günlerden beri aşkımdan yanıyorum. Bunun gibi birkaç kesiğin lafı mı olur?"

O kadar güzeldi ki –kusursuz, anne memeleri vardı– artık cesedi kokmaya başlayana kadar üstüne kül suyu dökmeye kıyamamıştı. Saçlarına sinekler üşüşmüşken bile güzeldi; fazla güzeldi. Kurt sinekleri elmas gibi parlıyordu.

Bing Öteki İhtimal Mezarlığı'nı Bay Manx'le birlikte ziyaret etmişti ve biliyordu ki, eğer Cynthia McCauley kendi zaaflarına bırakılsaydı, kullandığı steroidlerin pompaladığı öfkeyle oğlunu öldürürdü. Fakat Bing sessiz odasında ona şefkati, sevgiyi ve ağzına almayı öğretmişti; böylece hiç değilse hayatına iyi bir kadın olarak son vermişti.

Olay buydu işte: Korkunç bir şeyi alıp bundan iyi bir şey çıkarmak. Bay Manx çocukları kurtarıyor, Bing de anneleri kurtarıyordu. Fakart artık anneler yoktu. Bay Manx kilit altındaydı ve yoktu; Bing'in gaz maskesi 1996'dan beri olduğu yerde, kapının arkasındaki kancaya asılı duruyordu. Bay Manx'in sonsuz bir uykuya daldığı –yiğit askerin habis bir büyüye maruz kaldığı– haberini okuduktan sonra bunun çıktısını aldı, katladı ve üstünde dua etmeye karar verdi.

Bing elli üçüncü yaşında bir kez daha kiliseye devam eder olmuştu. Tanrı en yalnız çocuklarından birine biraz avuntu verir ümidiyle New American Faith Tabernacle Kilisesi'ne dönmüştü. Bing'in duası, bir gün garaj yolunda "White Christmas" şarkısını duymak, perdeyi açınca Wraith'in direksiyonunda Bay Manx'i görmekti. Bay Manx pencereyi indirip ona seslenecekti. *Hadi, Bing! Biraz dolaşalım. On numara bizi bekliyor! Gidip bir çocuk daha alalım ve seni Noelistan'a götürelim. Bunu çoktan hak ettin!*

Temmuz öğlen sonrasının boğucu sıcağında tepenin dik yamacını tırmandı. Ön bahçesindeki yirmi dokuz tane sahte çiçek tamamen hareketsiz ve sessizdi. Bing bunlardan nefret ediyordu. Mavi gökyüzünden, ağaçlardaki ağustos böceklerinin insanı deli eden vızıltısından da nefret ediyordu. Bing tepeyi çıkarken bir elinde haber metni (Cinayet Mahkûmunun Ender Görülen Hastalığı) diğerinde Bay

Manx'ten gelen son not (*Bir süre yokum. 9.)* vardı; bunlar hakkında Tanrı'yla konuşmak istiyordu.

Kilise bir hektarlık çatlamış asfalt üzerindeydi; çatlak aralarından otlar çıkmış, Bing'in dizlerine kadar yükselmişti. Ön kapılar ağır bir zincir ve bir Yale kilitle kapalıydı. Buraya on beş yıldan beri Bing'den başka kimse duaya gelmemişti. Tabernacle bir zamanlar Tanrı'ya aitti ama artık tefecilerin eline geçmişti; kapılardan birinin üstündeki güneşten sararmış duyuruda böyle yazıyordu.

Ağustos böcekleri Bing'in kafasının içinde deli edercesine vızıldamaktaydı.

Otoparkın bir ucunda büyük bir ilan o gün hangi ilahinin okunacağını bildiriyordu. Bu ilan Ronald Reagan'ın ikinci döneminden beri aynı ilahilerin okunacağını duyurmuştu.

Renkli camlı pencerelerde çocukların attıkları taşlar yüzünden delikler açılmıştı ama Bing içeriye bu yoldan girmedi. Kilisenin yanında, ağaçların arasında pek görünmeyen bir kulübe vardı. Kapısının önünde çürümüş bir paspas, bunun altında da gizlenmiş bir anahtar bulunurdu.

Bu anahtar binanın arkasındaki mahzen kapısının asma kilidini açıyordu. Bing aşağıya indi, serin bir odadan geçip küf kokulu kitap raflarının arasından yürüdü ve kilisenin büyük, açık salonuna geldi.

Bing oldum olası kiliseyi severdi; annesiyle birlikte gittiği günlerden beri... Yedi metrelik vitraylı camlardan sızan güneş ışığının salona yaydığı sıcaklığı ve renkleri, beyaz dantelli elbiseleri, yüksek topuklu ayakkabıları ve süt beyazı çorapları içindeki anneleri severdi. Bing beyaz çoraplara bayılırdı, bir kadının şarkı söylemesine de... Uyku Evi'nde onunla kalan annelerin hepsi son istirahatlarına çekilmeden önce ona şarkı söylemişlerdi.

Fakat papaz kasadaki bütün paralarla kaçınca banka da kiliseye el koymuştu, sonra da Bing bu yerin onu huzursuz ettiğini anlamıştı. Gün sonunda çan kulesinin evine düşürdüğü gölgeyi hiç sevmiyordu. Anneleri evine –Bay Manx'in Uyku Evi adını verdiği yere– almaya başladıktan sonra artık tepenin üstüne bakmaya bile dayanamıyor-

du. Kilise sanki büyümüş, çan kulesinin gölgesi ona tepeden aşağıya suçlayıcı bir parmak gibi uzanıp, ona İŞTE KANLI KATİL BURADA! diyordu. *BODRUMUNDA DOKUZ KADININ ÖLÜSÜ VAR!*

Bing kendi kendine saçmaladığını söylemeye çalışıyordu. Aslında Bay Manx ile birer kahramandılar. Hıristiyanlığa uygun çalışıyorlardı. Birisi onlar hakkında kitap yazarsa, onları iyi adamlar olarak öne çıkarmalıydı. Annelerin çoğunun sevofluran etkisi altında bile kızlarına orospuluk yaptıracaklarını veya oğullarını dövdüklerini itiraf etmemeleri, hiç uyuşturucu kullanmadıklarını, içkiye düşkün olmadıklarını, hiç sabıkaları bulunmadığını ısrarla söylemeleri hiç önemli değildi. Bunlar gelecekte olacak şeylerdi, Bing ve Bay Manx'in önlemek için çalıştıkları iğrenç bir gelecek. Tutuklanırlarsa –çünkü hiçbir kanun adamı onların görevlerinin iyilik adına ve ne kadar önemli olduğunu anlayamazdı– Bing yaptığı şeylerden gururla söz edecekti. Bay Manx'le birlikte yaptıkları hiçbir şeyin utanılacak tarafı yoktu.

Yine de arada bir kiliseye bakmakta zorlanıyordu.

Bodrum merdivenlerini çıkarken kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Tanrı'nın evi bütün insanlara açıktı ve o anda Bay Manx'in Bing'in dualarına her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Bing ise kendini hiç bu kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişti. Birkaç hafta önce Bay Paladin ona emekli olduktan sonra ne yapacağını sormuştu. Bing şaşırmıştı, neden emekli olacaktı ki? İşini seviyordu. Bay Paladin gözlerini kırpıştırarak kırk yıl sonunda onu emekli edeceklerini söyledi. Bu konuda seçim hakkı yoktu. Bing bu konuyu daha önce hiç düşünmemişti. Artık o andan itibaren Noelistan'da kakao içeceğini, sabahları hediye paketlerini açacağını, geceleri Noel şarkıları söyleyeceğini varsaymıştı.

O öğlen sonrası büyük ve boş kilise ona huzur vermedi. Aslında tam tersi oldu. Bütün koltuklar hâlâ oradaydı ama eskisi gibi düzenli yerleştirilmemişti ve Bay Manx'in dişleri gibi yamuk yumuktu. Zemin kırık cam ve tavandan düşen alçı parçalarıyla doluydu. Salon fena halde amonyak ve kuş idrarı kokuyordu. Birileri burada içki içmişti. Koltukların arkasında bira kutularıyla şişeler vardı.

Bing salon boyunca yürümeye devam etti. Onun varlığı çatı kirişlerindeki kırlangıçları huzursuz etti. Kanat çırpışları Bing'e bir sihirbazın oyun kartlarını havaya saçarken çıkardığı sesi hatırlattı.

Pencerelerden sızan ışık soğuk ve maviydi, bu ışık huzmesi içinde toz topakları dönüp duruyordu. Kilisenin içi sanki yerleşmeye yeni başlamış bir kar küresinin içiydi.

Birisi –gençler veya evsiz biri– pencere çerçevelerinden birinin içine bir mihrap yapmıştı. Biçimi bozulmuş kırmızı mumlar sertleşmiş balmumu içinde dikilmiş, mumların arkasına da R.E.M. grubundan Michael Stipe'ın –renkli gözlü, soluk saçlı ibne– birkaç fotoğrafı konmuştu. Birisi fotoğraflardan birinin üstüne rujla grubun ünlü şarkısı *"LOSING MY RELIGION"** yazmıştı. Bing ise *Abbey Road*'dan** beri rock müzikte dinlemeye değer tek bir parça olmadığını düşünürdü.

Bing, Bay Manx'ten gelen kartı ve *Denver Post* haberinin çıktısını bu derme çatma mihrabın tam ortasına koydu ve bu İyi Adam için birkaç mum yaktı. Yerdeki cam parçalarını, alçı topaklarını ve üstünde kalp şekilleri olan kirli kadın donunu ayağıyla itip kendine yer açtı ve dizlerinin üstüne çöktü.

Genzini temizledi. Kilisenin bol yankı yapan boş alanında tabanca sesi gibi güçlü bir ses çıkmıştı.

Bir kırlangıç kanatlarını çırparak bir kirişten diğerine kayar gibi geçti.

Bing parlak kırmızı gözleriyle ona bakmak için eğilmiş bir sıra güvercin gördü. Hayranlıkla onu seyrediyorlardı.

Gözlerini kapadı, ellerini birleştirdi ve Tanrı'yla konuştu.

"Selam, Tanrım," dedi Bing. "Benim, Bing, o budala herif. Tanrım, ah, Tanrım, Tanrım, *Tanrım*. Lütfen, Bay Manx'e yardım et. Bay Manx uyku hastası oldu, çok kötü, ne yapacağımı bilmiyorum, iyileşip bana dönmezse hiçbir zaman Noelistan'a gidemeyeceğim. Hayatımı iyilik yapmaya adadım. Çocukları kurtarmak ve onların kakao içip oyuncaklara binebilmeleri için elimden geleni yaptım. Kolay

---

* (İng.) Losing My Religion: Dinimi kaybediyorum. –çn

** Abbey Road: Beatles grubunun 1960'lı yılların sonunda çıkardığı albüm. –çn

değildi. Kimse onları kurtarmak istemiyordu. Ama anneleri çığlıklar atıp bize hakaret ederken, hatta çocuklar bile ağlayıp altlarını ıslatırken onları seviyordum. *Kötü* kadınlar olmalarına rağmen annelerini de seviyordum. Ama hepsinden çok Bay Manx'i seviyordum. Yaptığı her şeyi başka insanlar mutlu olabilsinler diye yapar. Bu da bir insanın yapabileceği en iyi şey değil mi? Etrafa biraz mutluluk yaymak? Lütfen, Tanrım, biraz yararımız olmuşsa, lütfen, bana yardım et, bir işaret ver, ne yapacağımı söyle. Lütfen, lütfen, lüt..."

Yüzü arkaya eğilmiş, ağzı açıkken sıcak bir şey yanağına çarptı; dudaklarında tuzlu ve acı bir tat hissetti. İrkildi; birisi yüzüne sperm fışkırtmış gibiydi. Eliyle ağzını sildikten sonra parmaklarına baktı; açık yeşil, sıvı püre gibi bir şeydi. Bunun güvercin boku olduğunu anlaması çok sürmedi.

Bing inledi: Art arda birkaç kez. Ağzı tuzlu krema tadında kuş bokuyla dolmuştu. Avucundaki madde hastalıklı bir balgamı andırıyordu. İnlemesi çığlık sesini buldu, kendini geriye atıp ayağıyla cam parçalarını ve alçı topaklarını itti; o sırada diğer elini nemli ve yapışkan bir şeyin üstüne dayadı. Başını eğip baktığında bunun, üstü karıncalarla dolu kullanılmış bir prezervatif olduğunu gördü.

Dehşet ve mide bulantısı içinde elini kaldırdı; prezervatif parmaklarına yapışmıştı; elini birkaç kere silkeleyince fırlayıp saçına kondu. Bing tiz bir sesle çığlığı bastı. Kirişlerdeki kuşlar korkuyla uçuştular.

"*Ne?*" diye haykırdı kiliseye. "*Ne?* Buraya diz çökerek geldim. DİZ ÇÖKEREK GELDİM! Ama sen ne yaptın? NE?"

Prezervatifi tutup grileşmiş saçlarından da bir tutam koparark çekti (ne zaman bu kadar ağarmıştı?) Ve fırlattı. Işığın altında tozlar uçuştu.

Bing Partridge tepeden aşağıya koşar adımlarla inerken kendini kirli ve son derece hasta hissediyordu... kirletilmiş, hasta ve öfkeden kuduracak gibi. Sarhoş gibi sendeleyerek bahçesindeki süs çiçeklerinin yanından geçip evine girdi, kapısını çarparak kapadı.

Yirmi dakika sonra o kapıdan dışarıya çıkan adam Gazmaskeli Adam'dı ve her elinde birer şişe çakmak benzini vardı.

Kiliseyi yakmadan önce kuşlar kaçamasın diye bütün delikleri tıkadı. Şişelerden birinin çoğunu koltukların ve yerdeki tahta parçalarıyla alçı topakları üstüne döktü: Bunlar çok güzel yanardı. Diğer şişeyi bir haç üstüne yerleştirilmiş İsa figürüne boşalttı. İsa yarı çıplak haliyle üşümüş gibi görünüyordu, Bing de onun üstüne alevden oluşan bir roba giydirdi. Meryem Ana yukarıdaki bir duvar resminden oğluna yapılan bu son saygısızlığı kederli gözlerle izliyordu. Bing maskesinin ağız kısmına iki parmağını götürüp ona bir öpücük gönderdi.

Ona Bay Manx'le birlikte onuncu çocuğu yakalama fırsatı verilsin, o piçi yakalamak için gerekirse İsa'nın kendi anasını bile gazlayıp öldürürdü.

Hem zaten. Kutsal Ruh'un Meryem Ana'ya yaptığı şeyin çok iyisini Bing yapabilirdi; yeter ki, onunla Uyku Evi'nde üç gün baş başa kalsın...

Gunbarrel, Colorado

Vic resim yaparken çocuklar hiç aramazdı.

Vic ancak aylar geçtikten sonra bilinçli olarak farkına vardı bunun ama aklının mantık ötesi bir düzleminde neredeyse hemen anlamıştı. Resim yapmadığı, onu meşgul edecek yaratıcı bir işi olmadığı zamanlarda içinde giderek kabaran bir endişe doğuyordu; başının üstünde bir piyano sallanıyordu sanki ve piyanoyu tutan teller kopunca, Vic o ağırlığın altında ezileceki.

Bu nedenle bulduğu her işi alıp sıraya koydu, haftada yetmiş saatini garajda Foreigner grubunu dinleyip boya tabancasıyla ırkçılık sabıkaları olan adamların motosikletlerini boyayarak geçirdi.

Vic alevlerin, tabancaların, çıplak fıstıkların, el bombalarının, Nazi bayraklarının, Konfederasyon bayraklarının, İsa'nın, beyaz kaplanların, hortlakların ve daha çok çıplak fıstıkların resimlerini yapıyordu. Kendisini ressam olarak gördüğü yoktu. Resimler sayesinde Noelistan'dan aramıyorlardı ve bebek bezlerinin parası çıkıyordu. Gerisi hikâyeydi.

Ancak bazı zamanlarda işler kesiliyordu. Bazen Rocky Dağları'ndaki bütün motosikletleri boyamış, başka hiç iş çıkmayacakmış gibi görünürdü. Böyle olduğunda –resim yapmadan bir iki hafta geçtiğinde– surat asarak bekleyip kendini hazırlamaya çalışırdı.

Derken bir gün telefon çalardı.

Eylül ayında bir salı sabahıydı, Manx hapse gireli beş yıl olmuştu. Lou hendeğe düşen bir aracı çıkarmak için daha güneş doğmadan evden çıkmış, Vic'i kahvaltıda haşlanmış sosis isteyen Wayne'le bı-

rakmıştı. Bütün o yıllar haşlanmış sosis ve bebek boku kokusuyla doluydu.

Wayne televizyonun önünde oturmuş, Vic de ucuz sosisli böreklere ketçap sıkarken telefon çaldı.

Vic cihaza baktı. Telefon gelmesi için çok erken bir saatti, kimden geldiğini hemen anladı çünkü neredeyse bir aydır resim yapmamıştı.

Vic ahizeye dokundu. *Soğuktu.*

"Wayne," diye seslendi.

Çocuk başını kaldırıp baktı; parmağı ağzındaydı, X-Men tişörtünün önüne salyası akıyordu.

"Telefonun çaldığını işitiyor musun, Wayne?" diye sordu Vic.

Oğlan önce anlamadan, boş gözlerle baktı, sonra başını iki yana salladı.

Telefon bir daha çaldı.

"Bak," dedi Vic. "Yine çaldı, işittin mi? Çaldığını duymuyor musun?"

"Hayır," dedi oğlan ve başını iki yana salladı.

Sonra dikkatini tekrar televizyona çevirdi.

Vic telefonu aldı.

Bir çocuk –bu defa Brad McCauley değil, başka bir çocuktu, bir kızdı– ona, "Babacık *ne zaman* Noelistan'a dönecek?" diye sordu. "Baba'ya ne *yaptın*?"

"Sen gerçek değilsin," dedi Vic.

Geri planda Noel şarkıları söyleyen çocukların sesleri duyuluyordu.

"Evet, gerçeğim," dedi kız. Ahizenin kulaklığındaki minik deliklerden donmuş hava sızıyordu. "Bu sabah New York'ta olanlar kadar gerçeğiz. New York'ta neler olduğunu görmelisin. Çok heyecanlı. İnsanlar göğe sıçrıyorlar. Çok *heyecan verici* ve *eğlenceli*. Neredeyse Noelistan kadar eğlenceli."

"Sen gerçek değilsin," dedi Vic tekrar.

"Babacık hakkında *yalanlar* söyledin," dedi kız. "*K*ötü oldu bu. *K*ötü bir annesin. Wayne'in bizimle olması lazım. Bizimle bütün gün oynayabilir. Ona makasla kesme oyunu öğretebiliriz."

Vic telefonu çarparak kapadı. Sonra kaldırıp bir daha çarptı. Wayne ona baktı; gözleri telaşla büyümüştü.

Vic ona elini salladı –önemli değil anlamında– ve başını çevirdi; zor soluk alıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Sosislerin haşlandığı su taştı, gaz ocağının mavi alevine sıçradı. Vic buna aldırmadı; yere oturup elleriyle gözlerini kapadı. Bu gözyaşlarını bastırmak için yapılan bir hareketti; Wayne'i korkutmak istemiyordu.

"Em!" diye seslendi oğlu; Vic gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Oscar'a bi'şiy oldu!"

"Oscar" çocuğun *Susam Sokağı*'na verdiği isimdi. "Bi'şiy oldu, Oscar bay bay dedi."

Vic ıslak gözlerini silip titrek bir nefes aldı ve ocağın altını kapattı. Televizyona doğru yürüdü. *Susam Sokağı* yerini bir flaş habere bırakmıştı. Büyük bir jet New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne çarpmıştı. Mavi gökyüzü kara dumanlarla kaplıydı.

Birkaç hafta sonra Vic bir gardırop büyüklüğündeki ikinci yatak odasında yer açtı, süpürüp temizledi. Sonra buraya bir resim sehpası kurup üstüne bristol kartonu yerleştirdi.

"N'apıyosun?" diye sordu Lou, Vic düzenini kurduktan bir gün sonra başını kapıdan uzatarak.

"Bir resimli kitap çizmeyi düşünüyorum," dedi Vic. İlk sayfanın taslağını mavi kurşun kalemle yapmıştı, neredeyse üstünden mürekkeple geçmeye hazırdı.

Lou onun omzu üstünden baktı. "Motosiklet fabrikası mı çiziyorsun?" diye sordu.

"Ona benzer bir şey," dedi Vic. "Bir robot fabrikası. Kahramanı Arama Motoru adında bir robot. Her sayfada bir labirent içinde dolanıp önemli şeyleri bulması gerekiyor. Gizli planlar, terörist hücreleri falan."

"Bayıldım buna," dedi Lou. "Wayne için harika bir şey olacak."

Vic evet anlamında başını salladı. Lou'nun, bunu Wayne için yaptığını düşünmesine sevindi. Ancak kendini kandıracak değildi. Bunu kendisi için yapıyordu.

Resimli kitap Harley'leri boyamaktan iyiydi. Devamlı bir işti ve her gün yapabiliyordu.

Vic *Arama Motoru*'nu çizmeye başladıktan sonra telefon, kredi kurumunun araması dışında bir daha hiç çalmadı.

Ve kitabı sattıktan sonra kredi kurumu da aramayı bıraktı.

Brandenburg, Kentucky

Babası ilk kez onu sürmesine izin verdiğinde Michelle Demeter on iki yaşındaydı. On iki yaşındaki bir kız, yazın ilk günlerinde pencereleri indirilmiş, radyosunda Noel müziği çalan 1938 model bir Rolls-Royce Wraith'i uzamış otların üstünde sürüyordu. Michelle neşeli ve çoğu zaman detone olarak, yüksek sesle müziğe eşlik etmekteydi. Şarkıların sözlerini bilmediği zaman uyduruyordu.

Gelin! Bütün müminler! Sevinçli kutlulu!
Gelin! Bütün müminler, şarkı söyleyin Tanrı'ya falan!

Otomobilin otların arasındaki ilerleyişi siyah bir köpekbalığının okyanusun yeşil sularını yararak yüzüşünü andırıyordu. Önüne çıkan kuşlar kaçışıyor, tekerlekler görünmeyen çukurların üstünden sarsılmadan geçiyordu.

Kafayı bulmuş olan babası kucağında bir kutu bira, radyonun istasyon ayarıyla oynuyordu. Fakat radyoyu kontrol etmesi mümkün değildi. Bir kanaldan diğerine geçiyor ve hep parazit sesi çıkıyordu. Bulabildiği tek istasyondaysa geri planda cızırtılar vardı ve hep o lanet olası Noel müziği çalıyordu.

"Mayıs ortasında bu boktan şeyi kim çalar?" diye homurdanıp yüksek sesle geğirdi.

Michelle güldü.

Radyoyu kapatmak veya sesini kısmak da mümkün değildi. Ses ayar düğmesini çevirmek hiçbir işe yaramıyordu.

"Bu otomobil senin babana benziyor," dedi Nathan ayakları dibindeki altılık paketten bir kutu bira daha çıkararak. "Eski halinin enkazı."

Babası yine şapşallık ediyordu. Aslında durumu hiç de fena değildi. Boeing şirketi için bir çeşit vana icat etmişti, bunun parasıyla Ohio Nehri üstünde üç yüz dönümlük bir arazi satın almıştı. Şimdi bu alanda geziyorlardı.

Oysa otomobil gerçekten de iyi günlerini epey geride bırakmıştı. Halısı kaybolmuştu, geriye sadece çıplak metal kalmıştı. Pedalların altındaki deliklerden otlar görünüyordu. Kontrol panelinin üstündeki deri soyulmuştu. Arka kapılardan biri diğerlerine uymuyordu; boyasızdı ve üstü pas kaplıydı. Arka pencere diye bir şey yoktu, sadece yuvarlak, açık bir delik vardı. Arka koltuk da yoktu, birisi orada kamp ateşi yakmıştı sanki, geriye kömürleşmiş bir bölme kalmıştı.

Michelle debriyaj, gaz ve fren pedallarını tam babasının öğrettiği gibi ustalıkla kullanıyordu. Ön koltuk öne doğru çökmüştü ve Michelle önünü görebilmek için bir yastığın üstünde oturmak zorundaydı.

"Önümüzdeki günlerde kolları sıvayıp bu yaşlı hanımı eski günlerine döndüreceğim. Tamamen yeniledikten sonra bununla mezuniyet balosuna gidebileceksin," dedi babası. "Mezuniyet balosuna gidecek yaşa geldiğinde."

"Ya. Çok iyi olur. Arka koltukta öpüşmek için yeterince yer var." Michelle boynunu çevirip arka tarafa baktı.

"Bununla seni rahibe okuluna götürmek de iyi olur. Gözlerini yoldan ayırma, tamam mı?" Babası elindeki bira kutusuyla önlerindeki birbirine dolanmış, yüksek ot yığınlarını işaret etti. Görünürde yol diye bir şey yoktu. İnsan varlığının tek belirtisi, dikiz aynasından bakınca çok uzakta bulunan bir ağıl ve gökteki jetlerin bıraktıkları dumanlı izlerdi.

Michelle'in bu otomobilde sevmediği tek şey motor kapağı üstündeki kör gözlü, tuvaleti geriye savrulmuş ürkütücü bir kadın biçimindeki süstü. Öne uzanmış kadın, üstünden geçtikleri otlara bakarken

yüzünde manyakça bir gülümseme vardı. Bu gümüş kadının aslında çok güzel olması gerekirdi ama gülümsemesi her şeyi mahvediyordu. Sevgilisini uçurumdan aşağıya itip onun arkasından atlayacak, çıldırmış bir kadın gibi çarpık çarpık gülümsüyordu.

"Çok korkunç," dedi Michelle çenesini motor kapağı yönünde uzatarak. "Vampir gibi."

"Uçuran kadın," dedi babası bir zamanlar okuduğu bir şeyi hatırlayarak.

"Ne kadını? *Hayır*, ona uçuran kadın demezler."

"Evet, demezler," dedi Nathan. "Onun adı Ecstasy Ruhudur. Klasiktir. Klasik bir otomobilin klasik bir parçasıdır."

"Ecstasy mi? Şu uyuşturucu gibi mi?" diye sordu Michelle. "Vay be. Çok hoşmuş. O zamanlar böyle şeyler var mıymış?"

"Hayır. Uyuşturucu anlamında değil. Keyif anlamında. Bu kadın sonsuz eğlence ve keyif simgesidir. Bence çok güzel." Aslında hiç de öyle düşünmüyor, bu kadını Joker'in bir kurbanı olan ve kahkahalar atarak ölen zengin bir kadına benzetiyordu.

"*Bütün gün boyu Noelistan yolunda gidiyorum,*" diye şarkı söyledi Michelle alçak sesle. O an için radyoda sadece parazit vardı ve Michelle onunla rekabet etmeden söyleyebiliyordu. "*Sırf Noel Baba'nın kızağına binmek için Noelistan'a gidiyorum!*"

"Bu nereden çıktı? Daha önce hiç duymamıştım," dedi babası.

"Gitmekte olduğumuz yer," dedi Michelle. "Noelistan. Şu anda karar verdim."

Gökyüzünün rengi turunçgillerin çeşitli tonlarını almıştı. Michelle kendini çok huzurlu hissediyordu. Sonsuza kadar otomobil kullanabileceğini düşündü.

Sesi heyecan ve sevinç doluydu; babası ona baktığı zaman alnında bir ter damlası ve gözlerindeki dalgın ifadeyi gördü.

"Orada bir yerde, Baba," dedi Michelle. "O dağlarda bir yerde. Durmadan devam edersek akşama kadar Noelistan'a varabiliriz."

Nathan Demeter gözlerini kısıp tozlu ön camdan baktı. Batı yönünde kocaman bir dağ sırası yükseliyordu; karlı dorukları Rocky

Dağları'ndan daha yüksekti. Bu dağ sırası o sabah orada olmadığı gibi, yirmi dakika önce yola koyulduklarında da orada değildi.

Nathan hemen başını çevirdi, görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı; sonra tekrar o tarafa baktı – dağ sırası daha da büyümüş, batı yönünde bütün ufku kaplamıştı. Nathan'ın kalbi bir süre daha dopingli bir yarış atının koşması gibi atmaya devam etti.

"Ne yazık ki, ödevlerin var. Noelistan falan yok," dedi kızına. Her ne kadar günlerden cumartesiyse ve hiçbir baba on iki yaşındaki kızına cumartesi günü cebir çalışmasını söylemezse de... "Hadi, tatlım, bizi geri götür. Babanın yapması gereken işleri var."

Arkasına yaslanıp birasından bir yudum aldı ama artık içesi gelmiyordu. Başı şimdiden yarın sabahın akşamdan kalma ağrısını hissettirmeye başlamıştı. Radyoda Judy Garland ağlak bir sesle herkese mutlu Noeller diliyor, o DJ kafayı neyle bulduysa, mayıs ayında "Have Yourself a Merry Little Christmas"* şarkısını çalıyordu.

Fakat arazilerinin en uç sınırına varana kadar devam etti müzik; buradan itibaren Michelle otomobilin yönünü evlerine doğru çevirdi. Rolls-Royce yarım daire yaparak dönünce radyo aldığı o zayıf sesi de kaybetti ve bir daha beyaz gürültü, deli gibi bir parazit sesi çıkmaya başladı.

2006 yılıydı, Nathan Demeter boş zamanlarında onarıp oyalanmak için bu hurdayı federal bir açık artırmada satın almıştı. Bugünlerde kolları sıvayıp üstünde çalışmaya başlayacaktı. Bugünlerde bu yaşlı hanımı pırıl pırıl parlatacaktı.

---

* (İng.) Neşeli ve Sevimli Bir Noel Dilerim Size. —*yhn*

New York (ve Başka Her Yer)

New York Times Book Review'un, 8 Temmuz 2007, Pazar tarihli sayısında Çocuk Kitapları kısmında *Arama Motoru*'nun ikinci kitabıyla ilgili yazılanlar aşağıdaki gibiydi. Vic McQueen'in kitaplarıyla ilgili çıkan tek eleştiri buydu.

Arama Motoru İkinci Viteste
Yazan ve çizen Vic McQueen.
22 sayfa. Harper Collins Çocuk Kitapları. $16.95. (Bulmacalı/Resimli Kitap; 6-12 yaş arası)

M.C. Escher'in Waldo Nerede? hikâyesini tekrar hayal etmesi gerekseydi, Bayan Queen'in büyüleyici ve haklı bir popülerlik kazanan Arama Motoru dizisine benzer bir şey olurdu. Kitaba adını veren kahramanı Arama Motoru –bir Harley Davidson motosikletine benzeyen neşeli, çocuksu bir robot– Kaçık Mobius Stripp'i bulmak için bir dizi baş döndürücü yapılardan ve gerçek ötesi labirentlerden geçiyor. Bulmacalardan biri kitabın kenarına bir ayna yerleştirmeden çözülemiyor; akıl zorlayan başka bir tanesiyse çocukların sihirli bir kapalı köprü yapmak için sayfayı bir boru şeklinde yuvarlamalarını gerektiriyor; üçüncü bulmacada Arama Motoru'nun takibine tam gaz ilerleyebilmesi için sayfa çıkarılıp katlanıyor ve bir motosiklet haline getiriliyor. Arama Motoru İkinci Viteste'yi tamamlayan genç okurlar kendilerini en korkunç bulmacayla karşı karşıya bulacaklar: Bir sonraki kitap ne zaman çıkacak?

FCI Englewood, Colorado

Hemşire Thornton saat sekizde Charlie Manx'e getirdiği bir torba sıcak kanla uzun dönem bakım koğuşuna girdi.

Denver, Colorado

Lou 2009 yılı, Ekim ayının ilk Cumartesi günü Victoria McQueen'e çocuğu da alıp bir süreliğine annesine gideceğini söyledi. Her nedense bunu fısıltıyla söylemişti; oturma odasına bulunan Wayne konuşmalarını işitmesin diye kapı kapalıydı. Lou'nun yuvarlak yüzü gerginlikten terlemişti. Konuşurken ikide bir dudaklarını yalıyordu.

Yatak odasındaydılar. Lou yatağın ucunda oturarak şiltenin neredeyse yere değecek kadar sarkmasına neden olmuştu. Vic yatak odasında çok rahatsızdı. Gözleri hep komodin üstündeki telefondaydı ve her an çalmasını bekliyordu. Birkaç gün önce bu telefondan kurtulmayı denemiş, fişini çektikten sonra dolabın en alt çekmecesine sokmuştu ama çok geçmeden Lou onu orada bulup tekrar fişe takmıştı.

Lou başka şeyler de söylüyordu, ne kadar endişeli olduğunu, herkesin çok endişeli olduğunu falan... Vic söylediklerinin hepsini anlamadı. Aklı tamamen telefondaydı, gözleri ondaydı ve çalmasını bekliyordu. Bu bekleyiş korkunçtu. Lou'nun konuşmak için onu bu odaya sokmasına çok kızıyordu; balkonda da konuşabilirlerdi. Bu koşullar Lou'ya olan inancını sarsmıştı. Telefonlu bir odada konuşmak imkânsızdı. Bir yarasanın tavandan asılı durduğu bir odada konuşmak gibiydi bu; o orada dururken başka şey düşünmek veya başka bir şeye bakmak mümkün olabilir miydi? Telefon o anda çalarsa duvardaki yerinden söküp kapıdan dışarıya atacaktı. Aslında bu işi hiç beklemeden, hemen şimdi yapmak istiyordu.

Lou belki onun da gidip annesini görmesinin olacağını söyleyince çok şaşırdı. Vic'in annesi dünyanın bir ucunda, Massachusetts'teydi

ve Lou ikisinin arasının hiç iyi olmadığını bilirdi. Vic'e denilebilecek bundan daha saçma tek şey gidip babanı görmesini söylemek olurdu. Vic yıllardan beri babasıyla konuşmamıştı.

"Annemle kalmaktansa hapse girerim. Yahu, Lou. Annemin evinde kaç tane telefon var, biliyor musun?" diye sordu Vic.

Lou ona yorgun ve kederli bir ifadeyle baktı. Vic bu ifadenin pes ettiği anlamına geldiğini düşündü.

"Konuşmak istersen –yani herhangi bir şey hakkında– cep telefonum hep yanımda."

Vic kahkaha attı ve ona önceki gün cep telefonunu parçalayıp çöpe attığını söylemeye gerek görmedi.

Lou onu kollarının arasına aldı. Lou çok iri bir adamdı, fazla kilolu olduğu için üzülürdü ama Vic'in tanıdığı bütün erkeklerden daha güzel kokardı. Göğsünde sedir ağacı, motor yağı ve açık hava kokusu vardı. Sorumluluk kokusu vardı. Onun kolları arasındayken Vic bir an için mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

"Gitmem gerek," dedi Lou. "Yolum uzun."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Vic şaşırarak.

Lou gözlerini kırpıştırdı. "Sen... beni dinlemiyor musun?"

"Hayır, bütün dikkatimle dinliyorum," dedi Vic, doğruydu da. Gerçekten dinliyordu. Ama onu değil, telefon çalacak diye kulak kesilmişti. Çalmasını bekliyordu.

Louis ve çocuk gittikten sonra Garfield Caddesi'ndeki evin odalarında dolaştı. Vic bu evi Arama Motoru kitaplarından kazandığı parayla satın almıştı; hâlâ çizebildiği, Noelistan'daki çocukların her gün onu aramaya başlamalarından önceki günlerde. Yanında getirdiği makasla bütün telefonların kablolarını kesti. Bütün telefonları toplayıp mutfağa getirdi. Fırının içindeki en üst rafa hepsini dizip düğmeyi ızgara ayarına çevirdi. Bu uygulama Charlie Manx'le mücadele ederken işe yaramıştı, değil mi?

Fırın ısınmaya başlarken pencereleri ve havalandırmayı açtı.

Daha sonra oturma odasında üstünde sadece bir külotla televizyonun karşısına geçip oturdu. Önce haberleri seyretti. Fakat CNN

stüdyosunda çok fazla telefon çalıyordu ve bu ses moralini bozdu. Bir polisiye diziye baktı ama orada da telefon görünce hemen kanal değiştirdi. Bir balıkçılık programı vardı –bunda telefon olmazdı– ve mekân da çocukluğunda yazlarını geçirdiği Winnipesaukee Gölü'ydü. Vic gün doğarken buradaki manzaraya bayılırdı; göl sabahın beyaz, ipeksi sisi altında dümdüz siyah bir ayna gibi görünürdü.

Önce viskisini buzlu içti. İkinci kadehini sek içmek zorunda kaldı çünkü mutfak buz almak için gidemeyeceği kadar kötü kokuyordu. Havalandırmaya ve açık pencerelere rağmen bütün evi yanık plastik kokusu sarmıştı.

Vic bir balıkçının alabalıkla mücadelesini seyrederken ayaklarının dibinde bir yerden bir telefon cıvıltısı geldi. Wayne'in yere saçılmış oyuncaklarına ve robot koleksiyonuna baktı: bir tane R2-D2, bir Dalek ve tabii ki birkaç Arama Motoru oyuncağı. Robotlardan bir tanesi Transformes oyuncağıydı, siyah, kalın bir gövdesi vardı, başı da kırmızı bir mercekti. Cıvıltı sesi bir kez daha çıkınca bu mercek gözle görülür şekilde titredi.

Vic oyuncağı yerden aldı, kollarını ve bacaklarını içe doğru katladı. Sonra başını gövdesinin içine itti. Gövdesini ortadan ikiye ayırınca karşısında plastik, işlevsiz bir oyuncak cep telefonu buldu.

Bu plastik, işlevsiz oyuncak cep telefonu bir kez daha çaldı. Vic CEVAPLA düğmesine basıp cihazı kulağına götürdü.

"Sen koca bir yalancısın, " dedi Millicent Manx. "Babacık çıktığı zaman sana çok kızacak. Gözlerine çatal sokup şişe mantarı gibi yerinden çıkaracak."

Vic oyuncak telefonu mutfağa götürüp fırının kapağını açtı. Zehirli siyah duman dışarıya püskürdü. Pişmiş telefonlar kömürleşmişti. Vic oyuncak telefonu bu erimiş yığının üstüne atıp fırını tekrar kapadı.

Koku öyle berbattı ki evden çıkmak zorunda kaldı. Lou'nun motosiklet ceketini giydi, ayaklarına çizmelerini geçirdi, çantasını alıp evden çıktı. Kapıyı dışarıdan kapamadan önce viski şişesini almayı ihmal etmemişti. Tam o anda duman dedektörünün ötmeye başladığını duydu.

Sokağa inmiş, tam köşeden dönecekken üstünde ceket ve çizmelerinden başka bir şey olmadığını fark etti. Sabahın ikisinde Denver sokaklarında pembe külotundan başka bir şeyi yoktu. Hiç değilse viskiyi hatırlamıştı.

Eve dönüp altına bir kot pantolon giymeye karar verdi fakat daha önce hiç başına gelmemiş bir şey oldu ve yolunu kaybetti. Bir ara kendini üç katlı binalardan oluşan güzel bir sokakta buldu. Gecede sonbahara özgü bir aromayla, yenilenmiş asfaltın kokusu vardı. Vic yol kokusunu çok severdi; temmuz ortasında asfaltlar ısınıp yumuşar, haziranda toprak yollar toz ve polen kokar, ekimdeyse kır yollarında kuruyup ezilmiş yaprakların kokusu hakim olurdu. Şubatta tıpkı bir haliçte olduğu gibi etrafı tuz ve kum kokusu kaplardı.

Gecenin o saatinde sokakta ondan başka kimse yoktu; bir ara Harley süren üç adam yanından geçti. Geçerken de ona bir göz atmak için yavaşladılar. Bunlar motosikletçi değildiler. Zengin iş adamlarıydılar; büyük ihtimalle erkek erkeğe bir gece geçirip bir striptiz kulübünü ziyaret ettikten sonra karıcıklarının yanına döneceklerdi. Vic bunu onların İtalyan deri ceketlerinden, pahalı blucinlerinden, sergide teşhir edilecek kalitedeki motosikletlerinden anlamıştı. Bu araçlarla yollara düşülmezdi. Adamlar uzun süre ona baktılar. Vic elindeki viski şişesini onlara doğru kaldırıp serbest eliyle bir çakal ıslığı çaldı. Adamlar bunu görünce kuyruklarını kıstırıp hemen gazlayıp oradan gittiler.

Vic bir kitapçının önüne geldi. Kapalıydı tabii. Vitrinde Vic'in kitapları teşhir ediliyordu. Bir yıl önce burada bir konuşma yapmıştı. O zaman altında pantolonu vardı.

Karartılmış dükkânda hangi kitabı satışa çıkmış diye görmek için iyice vitrine yanaştı. Dördüncü kitap. Dördüncü kitap satışa çıkmış mıydı? Vic'e hâlâ üstünde çalışıyormuş gibi geliyordu. Bir ara dengesini kaybetti ve yüzü vitrin camına yapıştı.

Dördüncü kitabı yayımlandığı için memnundu. Bir ara yazmayı hiç bitiremeyeceğini düşünmüştü.

Vic kitap resimlemeye başladığında telefon Noelistan'dan gelen

aramalar için hiç çalmadı. Zaten *Arama Motoru*'na başlama nedeni buydu çünkü çizim yaparken telefon hep sessizdi. Ama sonra, üçüncü kitabın yarısına gelmişken en sevdiği radyo kanalında Noel şarkıları çalmaya başladı; yaz ortasıydı ve telefon yine çalıyordu. Etrafına içi viskiyle dolu, koruyucu bir hendek yapmak istemiş fakat orada boğduğu tek şey kendisi olmuştu.

Vic vitrinden ayrılmak üzereyken kitabevinin telefonu çaldı.

Dükkânın karşı ucunda, masanın üstündeki telefonun ışığının yandığını görebiliyor, sesini de duyabiliyordu: Arayanın onlar olduğunu anladı. Millie Manx ve Brad McCauley ile Manx'in diğer çocukları.

"Kusura bakmayın," dedi dükkâna. "Şu anda sizinle görüşemiyorum. Mesaj bırakmak isterseniz, talihinize küsün."

Kendini vitrin camından itti, biraz sert itti ve sendeleyerek kaldırımın ucuna kadar geriledi. Orada kaldırım bitince ayağı boşta kaldı ve kıç üstü ıslak asfaltın üstüne düştü.

Canı yandı ama gerektiği değildi galiba. Viski mi uyuşturmuştu, yoksa Lou Carmody diyetini uyguladığı için poposunda fazladan bir yastık mı taşıyordu, karar veremedi. Viski şişesini kırmış olabilir diye endişe etti ama şişe sağlamdı. Büyük bir yudum aldı.

Tam ayağa kalkmaya çalışırken, başka bir dükkânda, bir kafede başka bir telefon çaldı. Kitabevindeki telefon da hâlâ çalmayı sürdürüyordu. Derken başka biri, sağ taraftaki bir binanın ikinci katında. Bunu dördüncü, beşinci izledi. Vic'in üstündeki apartman dairelerinde. Sokağın her iki yanında, yolun aşağısında ve yukarısında.

Gece koro halinde çalan telefon sesleriyle dolmuştu. İlkbahardaki kurbağaların bağırmaları gibiydi. Noel sabahı çanların çalması gibiydi.

"*Siktirin gidin*!" diye haykırdı Vic ve şişeyi sokağın karşı tarafındaki bir mağazanın vitrininde gördüğü görüntüsüne fırlattı.

Cam patladı. Bütün telefonlar aynı anda sustu; çocuklar herhalde bu patlama sesiyle şoke olmuşlardı.

Bir dakika geçmeden mağazanın içindeki güvenlik alarmı çalma-

ya, dükkânın içi yanıp sönen gümüşsü bir ışıkla aydınlanmaya başladı. Bu aydınlıkta vitrinde sergilenen ürünler göründü: bisikletler.

Bir an için dünya sanki durdu.

Vitrindeki bisiklet (tabii ki) bir Raleigh'ydi, beyaz ve sadeydi. Vic durduğu yerde sallanıyordu. Tehdit altında olduğu hissi sanki birisi bir düğmeye basmış gibi kaybolmuştu.

Karşıya geçip bisiklet mağazasına yürüdü; ayakları kırık cam parçalarının üstüne değene kadar kafasındaki plan oluşmuştu. Bisikleti çalıp şehir dışına çıkacaktı. Dakota Ridge'e gidecek, çam ormanınıa dalacak ve Kestirme Yol'u bulana kadar devam edecekti.

Kestirme Yol Köprüsü onu yüksek güvenlikli hapishanenin duvarlarının içinden geçirip, Charlie Manx'in tutulduğu hastane koğuşuna götürecekti. Ne manzara olurdu bel Otuz bir yaşında bir kadın iç çamaşırıyla on vitesli bir bisiklete binmiş, sabahın ikisinde üst düzey güvenliği olan uzun dönem bakım koğuşunda dolaşıyor! Gözlerinin önüne yataklarında uyuyan mahkûmların arasından geçişi geldi. Doğruca Manx'in yanına gidecek, bisikleti bırakıp başının altındaki yastığı alacak ve bununla o alçağı boğacaktı. İşte o zaman bir daha Noelistan'dan hiç telefon gelmezdi. Böyle olacağını biliyordu.

Vic kırık camdan içeriye uzanıp Raleigh'yi aldı ve yola kadar taşıdı. O anda uzaktan gelen siren sesini duydu.

Şaşırdı. Alarm öteli daha bir dakika bile olmamıştı. Polislerin bu kadar çabuk tepki göstereceğini hiç düşünmemişti.

Fakat duyduğu siren sesi polislere ait değildi. Vic'in evine doğru giden itfaiye aracıydı; eve vardığında kurtaracak pek bir şey kalmamıştı.

Polis arabaları da birkaç dakika sonra ortaya çıktı.

Brandenburg, Kentucky

En zor kısmını sona bırakmıştı. Nathan Demeter, 2012 Mayıs'ında Wraith'in motorunu bir kaldırma zinciriyle çıkardı ve onu yeniden oluşturmak için iki günün harcadı. Kumanda çubuklarını temizledi, silindir kapak cıvatalarını İngiltere'deki bir dükkândan sipariş etti. 4.257-cc'lik kocaman motor, tezgâhın üstünde devasa bir mekanik kalp gibi görünüyordu – aslında gerçekten de öyle, diye düşündü Nathan. Onca icat –şırınga, kılıç, dolma kalem ve tabanca– o kadar önemli değildi ama içten yanmalı motoru hayal eden adam mutlaka insan kalbini incelemiş olmalıydı.

"Limuzin kiralasan daha ucuza gelirdi," dedi Michelle. "Ellerini de kirletmezdin."

"Ellerimi kirletmeyi dert ettiğimi sanıyorsan," dedi babası, "son on sekiz yıldır pek dikkatini vermemişsin."

"Galiba bu senin gerginlik enerjinle ilgili bir şey," dedi Michelle.

"Kim gerginmiş ya?" dedi Nathan ama kızı sadece gülümseyerek karşılık verince gidip onu öptü.

Bazı günler otomobil üstünde birkaç saat çalıştıktan sonra ön koltukta oturur, elinde birası bacağını açık kapıdan sarkıtır ve geçmişi hatırlamak için kafasında olayları geri sarardı: batıdaki tarlalarda yaptıkları geziler; kızı direksiyonda, iki yandan otlar Wraith'i tokatlıyor...

Kızı on altı yaşındayken, ilk girişinde ehliyet sınavını kazanmıştı. Şimdi on sekiz yaşındaydı ve kendi otomobili vardı: Küçük bir spor Jetta. Mezun olduktan sonra bununla ta Dartmouth'a kadar gitmeyi

tasarlıyordu. Kızının tek başına yollara düşmesi –boktan motellerde kalması ve motel görevlisinin ve oradaki kamyoncuların bakışlarına maruz kalması– Nathan'ı huzursuz ediyor, sinirini bozuyordu.

Michelle çamaşır yıkamayı seviyordu; Nathan da bu işi ona bırakmıştı çünkü kurutma makinesinde kızının Victoria's Secret marka iç çamaşırlarını gördüğü zaman istenmeyen gebelikler ve zührevi hastalıklar için kaygılanmaya başlıyordu. Kızıyla otomobiller hakkında nasıl konuşacağını bilirdii. Onu debriyajı, direksiyonu nasıl kullanacağını düşünürken seyretmek çok hoşuna gitmişti. Kendini *Bülbülü Öldürmek* filmindeki Gregory Peck gibi hissetmişti. Ancak kızıyla erkekler veya seks hakkında nasıl konuşacağını bilmiyordu ve kızının bu konuda onun öğütlerine gerek duymayışı Nathan'ı huzursuz etmekteydi.

"Kim gerginmiş?" diye sordu boş garajda kendi gölgesine kadeh kaldırarak.

Büyük balodan altı gün önce motoru tekrar Wraith'e yerleştirmiş, motor kapağını kapatmış, geri çekilip eserine bakmıştı. Bir heykeltıraşın eskiden bir mermer blok olan çıplak kadın heykeline baktığı gibi... Hırpalanmış parmak kemikleri, tırnak aralarında kalan yağlar ve gözlerine dolan pas parçacıkları; bu süreç onun kutsal addettiği bir zamandı, onun için manastırdaki bir rahibin kutsal bir metni kaleme alması kadar önemliydi. Bu işi düzgün yapmak için çok çaba sarf etmişti, şimdi de bunun sonucunu görüyordu.

Otomobilin abanoz gövdesi cilalanmış bir volkanik cam gibi parlamaktaydı. Paslı ve uyumsuz olan arka taraftaki kapı, ona eski Sovyetler Birliği'ndeki bir koleksiyoncu tarafından gönderilen orijinaliyle değiştirilmişti. Döşemeyi oğlak derisiyle değiştirmiş, arka taraftaki katlanan tepsileri ve çekmeceleri çıkarıp Nova Scotia'daki bir marangozun elle yaptığı ceviz aksamla donatmıştı. Her şey orijinaldi; vakum tüplü radyo bile. Bir an aklına bir CD çalıcısı ve bagaja güçlü bir hoparlör yerleştirmek geldiyse de sonra vazgeçmişti. Elinde *Mona Lisa* varsa üstüne püskürtme boyayla bir beyzbol kepi kondurmazdın.

Çok uzun zaman önce gök gürültülü ve sıcak bir yaz öğlen son-

rası kızına Rolls-Royce'u mezuniyet balosuna kadar hazır edeceğine söz vermişti. Ve işte bitmişti, hem de bir hafta erken. Balodan sonra bunu satabilirdi; tamamen yenilenmiş haliyle Wraith koleksiyoncu piyasasında en az çeyrek milyon dolar ederdi. İlk satışa çıktığında beş bin dolar eden bir otomobil için hiç fena değildi. On yıl önce bir FBI açık artırmasında bunun iki katını ödediği düşünülecek olursa da hiç fena sayılmazdı.

"Sence daha önceki sahibi kimdi?" diye sormuştu Michelle bir gün ona otomobili nereden satın aldığını söylediğinde.

"Herhalde uyuşturucu satıcısının tekidir," demişti Nathan.

"Vay canına," demişti Michelle. "Umarım içinde kimse öldürülmemiştir."

Otomobil güzel görünüyordu – ama güzel görünüşü yeterli değildi. Kendisi yirmi, yirmi beş kilometre yapıp her şeyi kontrol etmeden kızını tek başına direksiyona oturtmak istemiyordu.

"Gel bakalım, güzel kaltak," dedi otomobile. "Seni uyandırıp neler yapabileceğini bir görelim."

Demeter direksiyona oturdu, kapıyı kapadı ve kontağı çevirdi.

Motor gürültülü bir şekilde canlandı –neredeyse patlar gibi bir ses çıktı– ama bu ses hemen sonra hafif bir mırıltıya dönüştü. Krem renkli döşemeyle kaplı ön koltuk geceleri yattığı Tempur-Pedic yatağından daha rahattı. Wraith'in üretildiği o eski zamanlarda otomobiller tank gibi yapılırdı, ömürleri uzun olurdu. Nathan Demeter bu otomobilin ondan daha uzun yaşayacağına emindi.

Haklıydı da.

Cep telefonunu iş tezgâhında bırakmıştı; yola çıkmadan önce almak istedi. Wraith ücra bir yerde stop ederse telefon gerekebilirdi. Kapıya uzandı ve o öğlen sonrası ilk şaşkınlığını yaşadı. Kapı kilidi büyük bir gürültüyle kendiliğinden kapandı.

Demeter o kadar şaşırmıştı –ve hazırlıksızdı– ki bunun gerçekten olduğuna inanamadı. Sonra diğer kilitler de birer birer düşmeye başladı; birbiri ardına, tabanca sesi gibi bir gürültü çıkararak kapanınca artık bu kadarını hayal edemeyeceğine karar verdi.

"Hassiktir."

Sürücü tarafındaki kilidi açmaya çalıştı ama kilit dili sanki oraya kaynakla tutturulmuş gibi yerinden kımıldamadı.

Otomobil motorun rölantide çalışmasıyla titriyordu; egzoz marşpiyelerin etrafında yoğunlaşmaktaydı.

Demeter kontağı kapatmak için uzandı ve günün ikinci sürprizi-yle karşılaştı. Anahtar dönmüyordu. Sağa sola kıvırmaya çalıştı fakat anahtar kendi deliğinde kilitlenmişti ve yerinden sökülemiyordu.

Radyo devreye girdi ve sonuna kadar açık bir sesle "Jingle Bell Rock" şarkısını çalmaya başladı; sesin yüksekliği kulakları yırtacak gibiydi. Bu müziği duyunca Demeter'in bütün vücudu buz kesti, tüyleri diken diken oldu. Radyoyu kapatmak için kapama düğmesine bastı ama artık şaşırma haddi dolmuştu, radyo kapanmayınca pek şaşırmadı. İstasyon değiştirmek için art arda düğmelere bastı ama istasyon iğnesi nereye giderse gitsin radyoda "Jingle Bell Rock" çalıyordu.

Demeter artık havada sis gibi duran egzoz gazını görebiliyordu. Neredeyse tadını bile alacaktı, kokusu başını döndürmeye başlamıştı. Şarkıyı söyleyen Bobby Helms, Jingle Bell zamanının tek atlı bir kızakla dolaşmak için ideal olduğunu söylüyordu. Demeter bu boktan sesi kapatmak ve sessizlik içinde olmak zorundaydı ama sesi kısmak mümkün değildi.

Sis ön farların etrafını sardı. Aldığı nefes ağız dolusu zehirdi, genzini parçalayacakmış gibi onu öksürttü. Aklından giderek hızlanan bir atlıkarınca gibi çeşitli düşünceler geçti. Michell'in eve gelmesine daha bir buçuk saat vardı. En yakın komşuları bir kilometre uzaktaydı ve etrafta onun çığlıklarını duyacak kimse yoktu. Otomobil stop edilemiyordu, kilitler çalışmıyordu, her şey boktan bir casusluk filmi gibiydi. Gözlerinin önüne Saksafoncu gibi bir adı olan kiralık bir katil geldi; bu adam uzaktan kumandayla Rolls-Royce'u yönetiyordu. Ama bu saçmalıktı. Wraith'i kendi elleriyle söküp toplamış ve içinde birisine motoru, kilitleri ve radyoyu çalıştırma imkânını verecek bir kablo falan görmemişti.

Aklından bu düşünceler geçerken bir yandan da ön panelde el

yordamıyla garaj kapısının uzaktan kumanda cihazını arıyordu. Garaja biraz temiz hava girmezse birkaç dakika sonra kendinden geçecekti. Panik dolu bir an için eline gelmeyince dehşet içinde, *burada değil, burada değil,* diye düşündü fakat sonra direksiyon yuvasının kumandaya dokundu. Bunu aldığı gibi kapıya doğrulttu ve düğmesine bastı.

Kapı tavana doğru yükselmeye başladı. O anda vites kolu kendiliğinden geri vitese geçti ve Wraith lastiklerinden çığlıklar yükselerek kapıya doğru fırladı.

Nathan Demeter çığlıklar atarak direksiyon simidine yapıştı – otomobili kontrol etmek için değil, tutunmak için. İnce ak yanaklı lastikler garaj yolundaki çakılları kavradı ve taşları sıçratarak şasiye ilerledi. Wraith yüz metrelik dik yamaçtan aşağıdaki yola kadar uçarcasına indi. Nathan'a yol boyunca çığlık atmış gibi geliyordu ama aslında yokuşun yarısında çığlığı kesmiş, duyduğu feryatlar kafasının içinden gelmişti.

Wraith yola yaklaşırken yavaşlamadığı gibi hızını artırdı, eğer iki yönden birinden araç geliyorsa, yaklaşık seksen kilometre hızla akordeon gibi olacaktı. Tabii, hiçbir araç gelmese de Wraith yolun karşı tarafına fırlayacak, iki taraftaki ağaçlara bindirecekti ve Nathan da bu çarpmanın şiddetiyle ön camdan dışarıya fırlayacaktı. Döneminin bütün otomobillerinde olduğu gibi Wraith'in de emniyet kemeri yoktu.

Yol boştu, arka tekerlekler asfalta değdiği zaman Nathan'ın elleri arasındaki direksiyon öyle bir hızla döndü ki avuçları yanınca bırakmak zorunda kaldı. Wraith doksan derecelik bir dönüş yaparken Nathan savrulup sol taraftaki kapıya başı önde gelecek şekilde çarptı.

Bir süre ne kadar kötü bir yara aldığını kestiremedi. Ön koltukta sırtüstü kaldı, gözlerini tavana dikti. Yolcu kısmındaki pencereden akşama doğru koyu lacivert olmuş gökyüzünü gördü; üst atmosferde bulutlar toplanıyordu. Başındaki sızlayan noktaya elini götürdü, eline bakınca parmak uçlarında kan gördü. O sırada radyoda flütle "The Twelve Days of Christmas"* parçası çalmaya başladı.

---

* (İng.) Noel'in On İki Günü. *–yhn*

Otomobil hareket halindeydi, kendiliğinden beşinci vitese geçmişti. Nathan evinin civarındaki yolları bilirdi, doğuya doğru, 1638 numaralı yoldan Dixie Otoyolu'na gittiklerini hissetti. Bir dakika sonra dörtyol ağzına gelecekler ve – ve sonra ne? Belki hızla dalıp geçerlerdi, belki de kuzeyden gelen bir kamyonla çarpışıp paramparça olurdu. Bu düşünce aklından geçti ama ciddi bir endişe de duymadı. Otomobilin bir intihar görevinde olduğunu sanmıyordu. Bir şekilde Wraith'in kendi planlarına göre hareket ettiğini kabullenmişti. Bir işi vardı ve bunu yapmaya kararlıydı. Nathan'a ihtiyacı yoktu, hatta belki de tıpkı bir köpeğin kuyruğundaki keneyi hissetmemesi gibi onun varlığının bile farkında değildi.

Nathan dirseği üstünde doğruldu, sonra da oturma pozisyonuna geçip dikiz aynasında kendine baktı.

Yüzünde kandan oluşan kızıl bir maske vardı. Alnına tekrar dokununca kafa derisinin üstünde on beş santimlik bir yarık hissetti. Parmağını biraz bastırınca parmakları kemiğe temas etti. Wraith Dixie Otoyolu kavşağındaki dur tabelasına gelince yavaşladı. Vites kolu dörtten üçe, sonra da ikiye düştü. Bunu büyülenmiş gibi seyreden Nathan bir daha çığlık attı.

Önünde dur işaretinde bekleyen bir steyşın vagon vardı. Arka koltukta sıkış sıkış oturan üç yuvarlak yüzlü, gamzeli çocuk dönüp Wraith'e baktılar.

Nathan ellerini ön cama yapıştırdı; camda pas kırmızısı lekeler oluştu.

"İMDAT!" diye haykırdı; kaşından yüzüne doğru sıcak kan akıyordu. "İMDAT! İMDAT! YARDIM EDİN! İMDAT!"

Çocuklar anlaşılmaz bir nedenle, Nathan soytarılık yapıyormuş gibi ona bakıp sırıttılar ve neşeyle el salladılar. Nathan artık deli gibi çığlık atıyordu – sesi mezbahada, kendisinden önce kesilmiş olanların kanını gören bir ineğin feryadına benziyordu.

Steyşın vagon trafik açılır açılmaz sağa döndü. Wraith de sola dönüp öyle çabuk hızlandı ki, Nathan Demeter görünmez bir el onu arka koltuğa bastırmış gibi hissetti.

Pencereler kapalı olduğu halde burnuna yeni biçilmiş çimenlerin temiz kokusu, evlerin arka bahçelerinde yanan mangalların dumanı ve yeni çiçek açan ağaçların aroması geliyordu.

Gökyüzü, o da kanıyormuş gibi kızarmaktaydı. Bulutlar yaldıza bulanmış yapraklar gibi göründü.

Nathan aklının bir yanıyla Wraith'in harika bir şekilde çalıştığını fark etti. Motor hiç bu kadar güzel ses çıkarmamıştı. Bu kadar güçlü. Bu güzel kaltağın kusursuz bir şekilde restore edildiğini söyleyebilirdi.

Bir ara direksiyonda uyuyakaldığına emindi ama ne zaman daldığını hatırlamıyordu. Bildiği tek şey hava tamamen kararmadan gözlerini kapadığı ve açtığı zaman Wraith'in hızla yağan karın oluşturduğu, aralık gecesinden oluşan bir tünelden geçtiğiydi. Ön cam kanlı el izleriyle kirlenmişti ama kar tanelerinin daha önce hiç görmediği iki şeritli bir yolda asfalta düştüğünü görebiliyordu.

Uyuklarken acaba alışılmadık bir ilkbahar kar fırtınası görecek kadar kuzeye mi gittiklerini düşünmeye çalıştı. Fakat bu düşünceyi saçma bulup aklından çıkardı. Gecenin soğukluğunu ve hiç tanımadığı yolları bir araya getirince rüya olma ihtimali vardı. Ama an be an yaşadığı şeyler –zonklayan başı, kanla kaplı yüzünün gerilmesi, direksiyonda çok uzun süre oturmaktan ağrıyan sırtı– tamamen uyanık olduğunun kanıtıydı. Otomobil bir tank gibi yola yapışmıştı, doksan kilometrenin altına hiç düşmeden ne kayıyor ne de savruluyordu.

Radyoda Noel şarkıları devam ediyordu: "All I Want for Christmas Is You," "Silver Bells," "Joy to the World," "It Came Upon a Midnight Clear." Nathan müziğin farkına bazen varıyor, bazen duymuyordu bile. Ne reklam vardı ne de haber, sadece ilahilerle Tanrı'ya şükrediliyor, Eartha Kitt de Noel Baba onu listesine alırsa uslu bir kız olacağına söz veriyordu.

Nathan gözlerini kapayınca aklına garajdaki tezgâhta bıraktığı cep

telefonu geliyordu. Michelle bu saate kadar onu orada aramış mıydı acaba? Tabii, eve gelir gelmez ve garaj kapısını açık, garajı boş bulur bulmaz... Herhalde şu anda endişeden aklını kaçıracak hale gelmişti. *Keşke cep telefonum yanımda olsaydı*, diye geçirdi içinden; yardım istemek için değildi –artık yardım edilebilecek aşamayı geçtiğine inanıyordu– sadece kızının sesini duysa kendini çok daha rahat hissedecekti. Onu arayıp, o baloya gitmesini ve çok eğlenmesini istediğini söyleyecekti. Onun artık bir kadın olmasından korkmadığını söylemek istiyordu – asıl kaygılandığı şey yaşlanmak ve kızı yanında değilken yalnız kalmaktı. Ama artık bu konuda endişe etmesine gerek yoktu. Kızına, hayatındaki en iyi şey olduğunu söylemek istiyordu. Bunu son zamanlarda söylememişti; zaten hiçbir zaman yeterince söylemiş değildi.

Otomobilde geçirdiği altı saatin sonunda artık panik yoktu, sadece uyuşuk bir merak içindeydi. Bir bakıma içinde bulunduğu durumu neredeyse doğal bir şeymiş gibi görmeye başlamıştı. Er ya da geç herkes için siyah bir otomobil gelirdi. Gelip, seni sevdiklerinden alıp götürürdü ve hiçbir zaman geri dönemezdin.

Radyoda Perry Como her şeyin Noel gibi görünmeye başladığını söylüyordu.

"Hadi ya Perry?" dedi Nathan, sonra da hırıltılı bir sesle şarkıya eşlik edip parmaklarıyla tempo tuttu. Ardından Bob Seger'in klasik rock tonuyla söylediği parçaya eşlik etti. Bu tarz müziğin insan ruhunu yatıştırdığına inanırdı. Bir süre bağıra bağıra şarkı söyledikten sonra sustu ve radyonun da keni kendine kapandığını fark etti.

Noel hediyesi diye buna denirdi işte. *Alacağım son Noel hediyesi*, diye geçirdi içinden.

Gözlerini bir daha açtığında yüzü direksiyon simidine dayanmıştı, otomobil rölantide çalışıyordu ve gözlerini acıtacak kadar kuvvetli bir ışık vardı.

Gözlerini kısıp baktı; dünya bulanık parlak bir mavilik halindeydi. Başı bütün gece o anda olduğu kadar ağrımamıştı. Ağrının şiddetinden kusacak gibi oldu. Gözlerinin arkasında bir yerdeydi, sarı renkli bir ağrı. Bu kadar kuvvetli güneş ışığı hiç iyi gelmiyordu.

Yaşaran gözlerini kırpıştırınca görüşü netleşti.

Yüzünde gaz maskesi, askeri bir kıyafet içindeki şişman bir adam sürücü tarafındaki kan lekeli pencereden ona bakıyordu. Hardal renginde eski bir gaz maskesiydi, herhalde İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmaydı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Nathan.

Şişman adam hoplayıp zıplar gibiydi. Nathan adamın yüzünü göremiyordu ama sanki heyecandan parmakları üstünde zıpladığını düşündü.

Sürücü tarafındaki kapının kilidi gürültülü bir şekilde yukarıya fırladı.

Şişman adamın elinde bir şey vardı, bir silindir – bir aeresol tüpüne benziyordu. Bir yanında ZENCEFİLLİ HAVA TEMİZLEYİCİSİ yazıyordu ve fırından zencefilli çörek çıkaran neşeli bir annenin eski tarz bir resmi vardı.

"Neredeyim ben?" diye sordu Nathan. "Burası da neresi?"

Gazmaskeli Adam kapıyı açtı.

"İneceğin yerdeyiz," dedi.

St. Luke's Tıp Merkezi, Denver

İlginç birisi öldüğü zaman Hicks daima onlarla resim çektirirdi.

Yerel kanallardan birinde bir haber spikeri vardı; otuz iki yaşındaki bu sarı saçlı mavi gözlü güzel kadın kendi kusmuğunda boğularak ölmüştü. Hicks sabahın birinde gizlice morga girmiş, cesedi çekmecesinden çıkarmıştı. Onu oturtmuş, kolunu omzuna atmış ve meme ucunu yalamak için eğilirken diğer elindeki cep telefonuyla resim çekmişti. Meme ucunu gerçekten yalamamıştı tabii. Bu hakikaten iğrenç olurdu.

Bir de rock yıldızı vardı – aslında pek önemli biri değildi. Şu Stallone filmindeki müziği besteleyen adamdı. Bu rock yıldızı kanserden ölmüştü ve cesedi kurumuş, yaşlı bir kadına benziyordu. Hicks adamı çekmeceden çıkarıp onunla yan yana otururken resmini çekmişti. Rock yıldızı sarkmış gözleriyle, uykusu gelmiş gibi görünüyordu.

Hicks'e morgda ünlü bir seri katilin bulunduğunu sevgilisi Sasha söylemişti. Sasha sekiz kat üstteki Pediatri bölümünde hemşireydi. Hicks'in ölmüş ünlü kişilerle çektiği fotoğraflara bayılıyordu; Hicks bu resimleri önce e-postayla ona gönderirdi. Sasha onun harika olduğunu düşünüyor, *Daily Show*'a çıkması gerektiğine inanıyordu. Hick de Sasha'dan çok hoşlanırdı. Sasha'da ecza dolabının anahtarı vardı, cumartesi geceleri güzel şeyler getirirdi, tıbbi kullanıma uygun kokain ya da biraz Oxycontin, bazen de boş bir doğum odası bulur, kız bollaşmış hemşire kıyafetini çıkarır ve sedyenin üstüne yatardı.

Hicks bu adamdan söz edildiğini hiç duymamıştı; bunun üzerine Sasha hemşire odasındaki bilgisayarda adam hakkındaki bütün

haberleri çıkardı. Resmi yeterince kötüydü; kel kafalı, dar yüzlü ve ağız dolusu sivri, yamuk dişleri olan bir adam. Gözleri parlak ve yuvarlaktı, derin göz çukurlarından bön bön bakıyordu. Alt yazıda onun Charles Talent Manx olduğu, on yıldan fazla bir zaman önce bir kurbanını düzinelerce tanığın gözleri önünde yakarak öldürdüğü açıklanıyordu.

"Çok da önemli değilmiş," dedi Hicks. "Sadece bir kişi öldürmüş."

"Hayır. John Wayne Stacy'den de beter biri. Bir sürü, her cinsten çocuk öldürmüş. Bunu yaptığı bir evi varmış. Öldürdüğü her çocuk için ağaçlara birer küçük melek asarmış. Çok korkunç. İğrenç bir benzetme. Küçük Noel melekleri. Oraya Kızak Evi deniyormuş. Noel Baba'nın kızağı gibi. Anladın mı? Anladın mı, Hicks?"

"Hayır."

"Adam onları kazığa oturtuyormuş gibi yani? Ama aynı zamanda Noel Baba'nın kızağı gibi de. Anladın mı şimdi?"

"Hayır." Hicks Noel Baba'nın Manx gibi biriyle ne alakası olduğunu anlayamıyordu.

"Ev yanıp kül olmuş ama süslemeler hâlâ oradaymış, ağaçlarda asılı duruyormuş, bir anıt gibi." Sasha sutyeninin kopçasını açtı. "Seri katiller beni azdırıyor. Aklıma gelen tek şey beni öldürmemeleri için onlara yapacağım kirli şeyler oluyor. Gidip o adamla bir resim çek, bana e-postayla gönder. Sonra da karşında soyunmazsam bana neler yapacağını söyle."

Hicks böyle bir mantık karşısında diyecek laf bulamadı; hem zaten devriye gezmesi gerekiyordu. Ayrıca, bu adam çok sayıda insan öldürmüşse, onunla bir resim çektirip koleksiyonuna katması iyi olurdu. O güne kadar bir hayli komik fotoğraf çekmişti ama bir seri katille de poz verip içindeki karanlık ve ciddi yönü göstermesi fena olmayacaktı.

Asansörde yalnızken aynanın karşısında tabancasını çekti, "Ya bunu ağzına sokarım ya da kocaman malafatımı," dedi. Sasha'ya söyleyeceklerinin provasını yapıyordu.

Telsizi canlanıp da amcasının sesini duyana kadar her şey yolun-

daydı. "Hişt, göt kafa, o tabancayla oynamaya devam edersen belki kendini vurursun, biz de bu işi yapabilecek doğru dürüst bir adam alırız."

Hicks asansörde bir kamera olduğunu unutmuştu. Neyse ki, gizli mikrofon yoktu. Tabancasını kılıfına soktu, kepinin siperliği yüzünü gizler ümidiyle başını eğdi. On saniye kadar öfkesinin ve utancının yatışmasını bekledikten sonra telsizin KONUŞMA düğmesine bastı. İçinden bir kez olsun bu yaşlı hıyara sert bir karşılık vermek geçtiyse de, söyleyebildiği tek şey, ince bir sesle, "Anlaşıldı," demek oldu. Sesinin böyle çıkmasından nefret ediyordu.

Ona bu güvenlik işini amcası Jim bulmuş, Hicks'in liseyi bitirmemiş olmasını ve bir kez sokaklarda sarhoşken tutuklanma sabıkasının hasıraltı edilmesini sağlamıştı. Hicks hastanede sadece iki ay çalışmasına rağmen o güne kadar iki kez uyarı almıştı. Biri işe geç kaldığı için, diğeri de telsiz çağrısına cevap vermediği içindi (o sırada sedyeye yatma sırası ondaydı). Amcası Jim ona üçüncü uyarıyı da alırsa işten atacaklarını söylemişti.

Amcası Jim'in tertemiz bir sicili vardı; tabii, bütün işi günde altı saat güvenlik ofisinde oturup bir gözüyle monitörlere bakmak diğeriyle de özel kanalda sinema seyretmek olunca bunu sağlaması zor değildi. Otuz yıl boyunca televizyon seyretmek için saatte on dört dolar aldığı gibi bütün sosyal yardımlara hak kazanmıştı. Hicks de bunu istiyordu ama üçüncü uyarıyı alıp da bu işi kaybederse tekrar McDonalds'a dönmek zorunda kalabilirdi. Bu çok kötü olurdu. Hastanedeki işine girince McDonalds'taki otomobil servis gişesindeki görevini bırakmıştı. Tekrar oraya dönerse en alt kademeden başlaması gerekecekti ve bunu düşünmek bile çok tatsızdı. Daha da kötüsü Sasha'yı kaybedebilir, onun ilaç dolabına erişimi ve gizli sevişmeleri de son bulabilirdi. Sasha onun üniformasını seviyordu; McDonalds kıyafetini o kadar beğeneceği şüpheliydi.

Hicks birinci bodrum katına gelince asansörden çıktı. Kapılar kapanınca geri dönüp apış arasını avuçladı ve kapıya doğru ıslak bir öpücük gönderdi.

"Yarrağımı ye, koca götlü ibne," dedi. "Müptelası olursun kesin!"

Gecenin on bir buçuğunda bodrum katı sakindi. Her on beş metrede bir tavanda bulunan floresan lambaların dışında bütün ışıklar kapalıydı. Var olan tek yaya trafiği arada bir caddenin karşısındaki otoparka yeraltı tünelinden geçenlerden oluşuyordu.

Hicks'in en değerli mülkü orada park edilmişti; şasisinde mavi neon lambaları, zebra döşemesi olan siyah bir Trans Am; yola koyulduğu zaman *E.T.* filminden çıkmış bir UFO gibi görünürdü. Bu işi kaybederse, otomobil de elinden giderdi. Hamburger paketleme işiyle taksitlerini ödemesi imkânsızdı. Sasha, Trans Am'da onunla sevişmeye bayılıyordu. Sasha hayvanlara deli olurdu, zebra döşeme onun en çılgın yanını ortaya çıkarıyordu.

Hicks seri katilin morgda olduğunu sanmıştı ama meğerse onu daha önce otopsi ameliyathanesine almışlardı. Doktorlardan biri otopsiye başlamış, sonra ertesi gün devam etmek üzere orada bırakmıştı. Hicks masaların üstündeki lambaları açtı ama odanın diğer kısımlarını karanlık bıraktı. Kapı penceresinin perdesini örttü. Kapının sürgüsü yoktu ama yerdeki takozu sonuna kadar kapının altına itip rasgele birinin girmesini engelledi.

Charlie Manx'in üstünde kim çalışıyorsa, gitmeden önce cesedi bir çarşafla örtmüştü. Bu gece ameliyathanedeki tek ceset oydu, sedyesi üzerinde HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCCURRERE VITAE yazan bir tabelanın altına çekilmişti. Hicks bir ara bunu Google'da aratıp ne anlama geldiğine bakacaktı.

Manx'in üstündeki çarşafı ayak bileklerine kadar sıyırıp cesede baktı. Göğüs kısmı testereyle açılmış, sonra kalın bir siyah iplikle kabaca dikilerek kapatılmıştı. Y-biçimindeki kesik kalça kemiğine kadar iniyordu. Charlie Manx'in alt çenesi korkunç bir şekilde öne çıkıktı; yamuk kahverengi dişleri alt dudağından dışarıya çıkıyordu. Gözleri açıktı, tuhaf bir hayranlıkla Hicks'e bakar gibiydi.

Hicks bundan hoşlanmadı. Yeterince ceset görmüştü ama çoğunun gözleri kapalıydı. Açık olanları da içlerinde bir şey pıhtılaşmış gibi –bekli de hayatın kendisi gibi– donuk görünürlerdi. Ancak bu

gözler parlak ve uyanıktı, canlılara özgüydü, ölülere değil. Bakışlarda kuşlarınki gibi bir merak ifadesi vardı. Hayır, Hicks bundan hiç mi hiç hoşlanmadı.

Hicks çoğu zaman ölülerden huylanmazdı. Karanlıktan da korktuğu yoktu. Jim Amca'sından biraz korkardı, Sasha parmağını kıçına sokacak diye endişe duyardı (Sasha ısrarla bundan hoşlanacağını söylüyordu), ve tekrar tekrar gördüğü bir kâbusu vardı: Kendini işyerinde donsuz halde buluyor, malafatı bacaklarının arasında sallana sallana koridorlarda yürürken herkes ona bakıyordu. İşte korkuları ve fobileri bunlardan ibaretti.

Manx'i neden tekrar çekmecesine sokmadıklarından emin değildi çünkü göründüğü kadarıyla göğüs boşluğundaki çalışma bitmişti. Hicks cesedi oturttu – sırtını duvara dayayıp uzun ve sıska ellerini kucağına yerleştirdi. Kafatasının arkasını çeviren noktalarla çizilmiş bir çizgi gördü. Normaldi. Sasha'nın gösterdiği gazete haberinde Manx'in on yıldan fazla zamandır komada kaldığını görmüştü. Doktorların onun kafasıyla ilgilenmeleri doğaldı. Hem bir seri katilin beynine bakmayı kim istemezdi ki? Büyük ihtimalle bu konuda tıbbi bir tez bile yazılmıştı.

Otopsi gereçleri –testere, forseps, kaburga kesicileri, kemik çekici– cesedin yanındaki tekerlekli bir tepsi içindeydi. Hicks önce Manx'in eline neşteri tutuşturmayı düşündü; tam da seri katillere yakışan bir şeydi. Ama çok küçüktü. Bir bakışta bunun boktan telefon kamerasıyla çekeceği resimde iyi görünmeyeceğini anladı.

Ama kemik çekici başka bir olaydı. Büyük, gümüş bir çekiçti, tepesi düzdü ama bir ucu sivriydi ve arka kenarı kasap bıçağı gibi keskindi. Sapının diğer ucunda bir kanca vardı, bunu kafatası kenarından içeriye sokup tıpkı bir şişe kapağını açar gibi çekiyorlardı. Kemik çekici *fena* bir şeydi.

Hicks bunu Manx'in eline tutuşturdu. Tıpkı dişleri gibi sarı olan uzun ve kirli tırnaklarını görünce yüzünü ekşitti. Bu adam *Alien* filmindeki Lance Henriksen'e benziyordu. Birisi Henriksen'in kafasını tıraş etse ve o çirkin sopayla birkaç kere vursa, aynı Manx gibi

olurdu. Manx'in ince, pembemsi beyaz ve sarkık memeleri vardı; bu Hicks'e annesinin sutyen altındaki memelerini hatırlattı ve ürpertti.

Hicks kendine kemik testeresini alıp kolunu Manx'in omzuna doladı. Manx'in gövdesi sarkınca kel kafası Hicks'in göğsüne dayandı. Önemli değildi. Şimdi birkaç kadeh atmış, içki içen iki arkadaşa benzemişlerdi. Hicks cep telefonunu kılıfından çıkarıp gövdesinden uzağa tuttu. Gözlerini kısıp tehdit dolu bir bakış atarken resmi çekti.

Cesedi yatırıp telefondaki resme baktı. Pek iyi sayılmazdı. Hicks korkutucu görünmek istemişti ama yüzündeki acılı ifade, Sasha nihayet parmağını kıçına sokmuş gibi görünüyordu. Bir daha denemeyi düşünürken tam otopsi odasının dışında yüksek sesli konuşmalar duydu. Dehşet dolu bir an için ilk sesin Jim Amca'sına ait olduğunu sandı.

"O salak herif ayvayı yedi. Neye bulaştığını bilmiyor..."

Hicks cesedin üstüne çarşafı örterken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. O sesler kapının arkasında daha yükselmişti; birazdan içeriye girmek için kapıyı iteceklerine emindi. Takozu yerinden çıkarmak için kapıya yaklaştığı sırada kemik testeresinin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Titreyen elleriyle bunu hemen tekrar gereç tepsisine koydu.

Tekrar kapıya doğru ilerlerken ikinci adam gülüyor, birincisi tekrar konuşuyordu.

"...bütün azı dişleri sökülecek. Sevofluranı burnuna dayadıkları için dişleri çıkarılırken hiçbir şey hissetmeyecek. Ama uyanınca ağzına kocaman bir kürek sokulmuş gibi hissedecek..."

Hicks kimin dişlerinin sökületeğini bilmiyordu ama sesi biraz daha dinleyince koridordaki adamın Jim Amca'sı olmadığını anladı. Yaşlı hıyarın biriydi. İki adam uzaklaşana kadar bekledikten sonra eğilip yerdeki takozu çekti. Beşe kadar saydıktan sonra dışarıya çıktı. Biraz su içip yüzünü yıkaması gerekiyordu. Titremesi hâlâ geçmemişti.

Derin soluklar alarak koridorda yürüdü. Erkekler helasına vardığında ihtiyacı olan şey sadece su içmek değildi, bağırsaklarını da

boşaltması lazımdı. Bacağını rahat uzatabilmek için engelliler bölmesine geçti. Üç tane bombayı kubura bıraktığı sırada çektiği resmi e-postayla Sasha'ya gönderip mesajını yazdı: "*Domalıp külotunu indir, babacığın testeresiyle geliyor, dediklerimi yapmazsan seni fena yapacak, kaçık kaltak. Ceza odasında beni bekle.*"

Fakat lavaboya eğilmiş su içerken Hicks'in aklına endişe verici düşünceler gelmeye başladı. Koridordaki sesleri duyunca öyle paniklemişti ki, cesedi bulduğu gibi bırakıp bırakmadığını hatırlamıyordu. Daha da kötüsü: Galiba kemik çekicini Manx'in yanında bırakmıştı. Sabah onu orada bulurlarsa, ukala doktorun biri bunun nedenini öğrenmek isteyecek ve büyük ihtimalle Jim Amca'sı bütün personeli sorguya çekecekti. Hicks bu kadar baskıya dayanabileceğini sanmıyordu.

Tekrar otopsi odasına dönüp etrafı gerektiği gibi toplamaya karar verdi.

Pencereden bakmak için kapının dışında durdu ama perdeyi kapalı bırakmıştı. Bu da düzeltmesi gereken başka bir şeydi. Hicks içeriye adımını attı ama birden alnı kırıştı. Aceleyle çıkarken otopsi odasındaki bütün ışıkları kapatmıştı – sadece masaların üstündekileri değil, güvenlik gereği her zaman açık kalması gereken, odanın köşelerindeki ve çalışma masasının üstündekileri de. Oda tentürdiyot ve benzaldehit kokuyordu. Hicks kapıyı arkasından kapatıp bir an karanlıkta durdu.

Elektrik düğmesini bulmak için elini duvarda gezdirdiği sırada karanlığın içinde bir tekerleğin sesiyle, metalin metale değme takırtısını işitti.

Hicks kulak kesilmiş, beklerken odanın karşısından birisinin ona doğru koştuğunu hissetti. Ses duymuş veya bir şey görmüş değildi. Bunu teninde ve basınç değişmiş gibi kulak zarlarında hissetmişti. Midesi bulanmaya başladı. Elektrik düğmesini aramak için kaldırdığı elini indirip tabancasına götürdü. Yarısını çıkarmışken havada bir şeyin ona doğru ıslık çaldığını duydu ve alüminyum bir beyzbol sopası olduğunu tahmin ettiği bir şeyle karnına sert bir darbe aldı. Böğürerek iki büklüm olurken tabancası tekrar kılıfına düştü.

Sopa geri çekilip, bir daha geldi. Bu defa Hicks'in başının kenarına, kulağının üstüne indi ve onu sırtüstü yere devirdi. Sank buz gibi bir gecede uçaktan aşağıya düşüyordu, haykırmak istese de ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı.

Ernest Hicks gözlerini açtığında ona doğru eğilmiş, mahcup bir ifadeyle gülümseyen bir adam gördü. Tam ne olduğunu sormak için ağzını açacakken başı patlayacak gibi ağrımaya başladı, yüzünü çevirdi ve adamın siyah mokasen ayakkabıları üstüne kustu. O akşam yediği tavuk ağzından dışarıya fışkırmıştı.

"Çok özür dilerim, dostum," dedi Hicks öğürmesi bittikten sonra.

"Önemli değil, evlat," dedi doktor. "Kalkmaya çalışma. Seni acil servise götüreceğiz. Beyin sarsıntısı geçirmişsin. Kafatasında kırık olup olmadığını anlamak istiyorum."

Ama Hicks hatırlamaya başlıyordu; karanlıktaki adamın ona metal bir sopayla vuruşunu.

"Hassiktir!" diye bağırdı. "Hassiktir! Tabancam... Tabancamı gören var mı?"

Rozetinde SOPHER yazan doktor elini Hicks'in göğsüne dayayıp doğrulmasını engelledi.

"Galiba tabancan yok artık, evlat," dedi Sopher.

"Kalkmaya çalışma, Ernie," dedi Sasha; bir metre ötesinde durmuş, yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle ona bakıyordu. Onunla birlikte başka birkaç hemşire daha vardı ve hepsinin yüzü sararmış ve gergin görünüyordu.

"Tanrım, eyvah, Tanrım. .38'Liğimi çalmışlar. Başka bir şeyimi almışlar mı?"

"Sadece pantolonunu," dedi Sopher.

"Sadece... Ne? Neyimi?"

Hicks başını eğip bakınca belden altının çıplak olduğunu gördü;

malafatı açıkta, doktorun, Sasha'nın ve diğer hemşirelerin gözleri önündeydi. Bir daha kusacak gibi oldu. Tıpkı bazen gördüğü rüyalara benziyordu. İşe pantolonsuz ve donsuz gelmiş, herkes ona bakıyor... Birden aklına mide bulandıran bir şey geldi: Pantolonunu götüren bu sapık puşt Sasha'nın onu hep tehdit ettiği gibi kıçına parmağını sokmuş muydu acaba?

"Bana dokunmuş mu? Bana bir şekilde dokunmuş mu?"

"Bilmiyoruz," dedi doktor. "Sanmıyorum. Herhalde sadece kalkıp peşine düşmeni istememiş, pantolonsuz halinle onu kovalayamayacağını düşünmüştür. Tabancanı da büyük ihtimalle belindeki kılıfta olduğu için almıştır."

Adam gömleğini almamıştı ama montunu götürmüştü.

Hicks ağlamaya başladı. Osurdu: Islak, ıslık sesine benzer bir *zart* sesi çıktı. Kendisini hiç bu kadar sefil hissetmemişti.

"Tanrım, Tanrım, *Of Tanrım*. Bu insanların nesi var da böyle yapıyorlar?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Doktor Sopher başını iki yana salladı. "Adamın aklından kim bilir ne geçiyordu. Belki kafa yapacak bir şey almıştı. Belki de bir kerelik zafer hatırası gibi bir şey isteyen sapığın tekiydi. Bırak, bunu polisler düşünsün. Ben sadece sana odaklanmak istiyorum."

"Zafer hatırası mı?" diye inledi Hicks; gözünün önüne pantolonu çerçevelenmiş bir halde duvara asılmış olarak geldi.

"Evet. Mümkün," dedi Doktor Sopher omzu üstünden odanın karşı tarafına bakarak. "Birisinin buraya girip ünlü bir seri katilin cesedini almak istemesi için başka bir neden düşünemiyorum."

Hicks başını çevirdiği anda beyninde bir gong çaldı ve kafasının içini karanlık yankılarla doldurdu. Tekerlekli sedye odanın bir yarısına çekilmişti ve birisi oradaki cesedi alıp götürmüştü. Bir kez daha inledi, gözlerini kapadı.

Koridorda hızlı adımlar atan postal sesleri duydu ve bunun kaz adımlarıyla yürüyen Jim Amca'sına ait olduğunu anladı. Masasından kalktığı ve durumdan hiç memnun olmadığı belliydi. Aslında Hicks'in ondan korkması için mantıklı bir neden yoktu. Burada mağdur olan

kendisiydi, bir saldırıya uğramıştı be. Fakat tek sığınağında –kapalı gözlerinin karanlığında yapayalnız bir haldeyken– bu mantık pek işe yaramadı. Jim Amca'sı geliyordu, onunla birlikte üçüncü uyarı da geliyordu ve gümüş bir çekiç gibi kafasına düşecekti. Hicks kelimenin tam anlamıyla pantolonsuz olarak yakalanmıştı, bir daha o güvenlik üniforması pantolonunu hiç giyemeyeceğini şimdiden görüyordu.

Her şeyi kaybetmişti, her şey bir otopsi odasının gölgeleri içinde bir anda elinden alınmıştı. İyi bir iş, Sasha'yla geçirdiği güzel günler, sevişmeleri, ilaç dolabındaki ciciler, cesetlerle çektiği komik resimler. Her ne kadar daha birkaç saat kimsenin haberi olmayacaksa da, zebra döşemeli Trans Am'ı bile yoktu artık; onu sopayla bayıltan sapık puşt cebindeki anahtarları alıp otomobilini de götürmüştü.

Gitmişti. Her şeyi.

Ölü Charlie Manx'le birlikte kaybetmişti her şeyi ve bir daha geri alamayacaktı.

KÖTÜ ANNE
16 ARALIK, 2011 - 6 TEMMUZ, 2012

Lamar Rehabilitasyon Merkezi, Massachusetts

Vic yirmi sekiz günlüğüne rehabilitasyon merkezindeyken Lou, Noel'i erken kutlamak için oğluyla beraber ziyarete gelmişti. Odadaki Noel ağacı tellerle ve simlerle yapılmıştı. Üçü birlikte süpermarketten alınan çörekleri yiyordu.

"Buradaki herkes deli mi?" diye sordu Wayne hiç çekingenlik göstermeden; zaten hiçbir zaman çekingen olmamıştı.

"Hepsi ayyaş," dedi Vic. "Deliler en son tarafta."

"O halde, bu iyi bir şey mi?"

"Eskisine göre iyi," dedi Lou. "Bu ailede hepimiz eskisine göre biraz daha iyiyiz."

Haverhill

Vic bir hafta sonra taburcu edildi; yetişkin hayatında ilk kez alkolden arınmış bir halde annesinin ölümünü seyretmek, Linda McQueen'in kendi hayatını bitirme yolunda yaptığı kahramanca girişimlere tanık olmak için evine gitti.

Vic de ona yardım etti; annesinin sevdiği sigara markası olan Virginia Slims'ten birkaç karton aldı ve bu sigaraları onunla beraber içti. Annesi tek ciğeri kalmasına rağmen sigara içmeye devam ediyordu. Yatağının yanında, üstünde kırmızı alev resmiyle YANICI MADDE yazan yıpranmış bir oksijen tüpü vardı. Linda oksijen maskesini biraz soluk almak için yüzüne dayıyor, sonra maskeyi indirip sigarasından bir fırt çekiyordu.

"Sakıncası yok, *değil mi*? Endişelenmiyorsun..." Linda parmağıyla oksijen tüpünü işaret etti.

"Ne? Beni havaya uçuracaksın diye mi?" dedi Vic. "Çok geç kaldın, anne. Ben senden önce davrandım."

Vic on sekiz yaşındayken evi terk ettiğinden beri annesiyle aynı evde bir gün bile geçirmemişti. Küçükken çocukluğunun geçtiği evin içinin ne kadar karanlık olduğunu hiç fark etmemişti. Ev yüksek çam ağaçlarının gölgesinde kaldığı için doğal ışıktan neredeyse hiç nasibini alamıyordu; öyle karanlıktı ki öğlen vakti evin içinde yollarını bulmak için lambaları açmak zorunda kalırlardı. Şimdiyse içerisi sigara ve acizlik kokuyordu. Ocak ayının sonuna doğru Vic artık bir an önce oradan kaçmak istiyordu. Karanlık ve havasızlık ona Charlie Manx'in Kızak Evi'ndeki çamaşır bacasını hatırlatıyordu.

"Yazın bir yerlere gitsek iyi olur. Eskiden olduğu gibi Göl'de bir yer kiralayabiliriz." Winnipesaukee Gölü demesine gerek yoktu. Sanki başka bir göl yoktu, onlar için burasının adı oldum olası hep Göl olmuştu. "Param var."

Aslında fazla bir şey yoktu. Kazancının büyük kısmını içerek tüketmişti. Geri kalanın büyük bir kısmı da avukat ücretlerine veya çeşitli kurumlara yapılan ödemelere gitmişti. Ama yine de bir miktar vardı ve bu para Vic'e, onun gibi vücudu dövmelerle dolu, tedavi görmüş sıradan bir alkolikten daha iyi parasal şartlar sağlayabilirdi. Bir sonraki Arama Motoru kitabını bitirebilirse, daha da iyi olacaktı. Bazen bir sonraki kitabı bitirebilecek kadar ayık ve aklı başında olduğunu düşünüyordu. Oğlu için öyle olması gerekirdi ama değildi.

Linda'nın cılız gülümsemesi, hazirana kadar yaşamayacağını ikisinin de bildiğini, bir sonraki yaz tatilini üç sokak ötedeki mezarlıkta, ablalarının ve anne babasının gömüldüğü yerde geçireceğini ifade ediyordu. Ama, "Tabii, ya," dedi. "Oğlunu Lou'dan al da, yanında getir. O çocukla birlikte biraz zaman geçirmek isterim – tabii, ona zarar geleceğini düşünmüyorsan..."

Vic buna cevap vermedi. Tedavi programının sekizinci safhasındaydı ve buraya, Haverhill'e gelme nedeni geçmişte olanları telafi etmekti. Yıllar boyunca Linda'nın Wayne'i tanımasına sıcak bakmamış, oğlunun ondan uzak kalmasını istemişti. Annesinin oğlanla temasını sınırlamaktan zevk almış, Wayne'i Linda'dan korumayı kendine görev edinmişti. Oysa şimdi keşke Wayne'i kendisinden koruyacak biri olsaydı, diye düşünüyordu. Vic'in oğluyla ilgili de telafi etmesi gereken şeyler vardı.

"Madem öyle, bari babanı da torunuyla tanıştır," dedi Linda. "Baban burada, biliyor muydun? Dover'da. Göl'e çok yakın. Hâlâ bir şeyleri havaya uçuruyor. Eminim, o çocukla karşılaşmayı çok istiyordur."

Vic bunu da cevapsız bıraktı. Chirstopher McQueen'le ilgili de telafi etmesi gereken şeyler var mıydı? Bazen öyle olduğunu düşü-

nüyordu – ama sonra onun hırpalanmış parmak kemiklerini suya tutarken hatırlayınca bu düşünceyi aklından çıkarıp atıyordu.

O ilkbahar sürekli yağmur yağdı ve Vic'i ölmekte olan kadınla birlikte o eve hapsetti. Bazen yağmur öyle şiddetli yağdı ki kendini bir davulun içine tıkılmış gibi hissediyordu. Linda ikide bir öksürüp kırmızı benekli balgamlar çıkarıyor, televizyonun sesi sonuna kadar açıkken yemek programları seyrediyordu. Oradan çıkmak – uzaklaşmak Vic için artık hayati bir mesele olmuştu. Gözlerini kapattığı zaman gün batımındaki haliyle gölü görüyor, aklına su yüzeyinin üstünde uçuşan kuşlar ve yusufçuklar geliyordu.

Ama bir gece Lou'dan telefon gelene kadar orada bir yer kiralamadı. Lou Colorado'dan arayıp, yazı Wayne'le birlikte geçirmek isteyip istemediğini sormuştu.

"Çocuğun annesine ihtiyacı var," dedi Lou. "Sence de artık zamanı gelmedi mi?"

"Çok isterim," dedi Vic sesinin titrememesi için çaba harcayarak. Nefes alırken canı yanıyordu. Lou'yla ayrı yaşamaya başlayalı en az üç yıl olmuştu. Onun tarafından bu kadar çok sevilmeyi ve karşılığında hiçbir şey yapmamayı midesi kaldırmıyordu. Bir şekilde bunu düzeltmesi lazımdı.

Lou'yu terk etmek bir şey, oğlunu terk etmesi ayrı bir şeydi. Lou çocuğun annesine ihtiyacı olduğunu söylemişti ama Vic aslında kendisinin Wayne'e daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Yazı onunla geçirmek –tekrar başlamak, Wayne'in hak ettiği anne olmak için bir daha denemek– ihtimali Vic'i panikletti. Ama aynı zamanda içini pırıl pırıl bir ümitle de doldurdu. Bu kadar yoğun duygular içinde olmayı sevmezdi. Ona deliliği hatırlatıyordu bu.

"Sence sakıncası yok mu? Yani, yediğim onca halttan sonra onu bana emanet edecek misin?"

"Yahu, Vic," dedi Lou. "Ringe girmeye hazırsan, o koşarak gelecek zaten."

Vic ringe girenlerin birbirlerini haşat etmeye çalıştıklarını hatırlatmak istemedi. Belki de kötü bir benzetme değildi. Hem Wayne'in

ona birkaç yumruk sallamak için son derece haklı nedenleri vardı. Wayne'e bir kum torbası gerekiyorsa, Vic o yumrukları yemeğe hazırdı. Bu da bir çeşit telafi yolu olurdu.

Vic bu kelimeyi çok seviyordu. Çünkü telafinin içinde "af" da vardı.

Bundan sonra büyük bir hevesle o yazı geçirebilecekleri bir yer aramaya başladı; zihninde canlandırdığı manzaraya benzer bir yer olsun istiyordu. Raleigh'yi olsaydı Kestirme Yol Köprüsü'nden kısa bir yolculuk yapıp birkaç dakika içinde ideal yeri bulabilirdi. Ama artık Kestirme Yol Köprüsü'nü hiç geçmediğini biliyordu. Colorado Akıl Hastanesi'ndeyken yolculuklarla ilgili gerçeği öğrenmişti. Akıl sağlığı çok kırılgan bir şeydi, avuçları içinde tutup devamlı yanında taşıdığı bir kelebeğe benziyordu ve daima bunu elinden kaçırma veya dikkatsizlik edip ezme korkusu vardı.

Kestirme Yol olmayınca Vic de herkes gibi Google'a bel bağladı. Aradığı gibi bir yer bulması nisan sonuna kadar sürdü; yüz metrelik bir ön cephesi, iskelesi, bir teknesi ve ahırı olan bir sayfiye eviydi. Bunların tümü tek bir kat içindeydi ve Linda merdiven çıkmak zorunda kalmayacaktı. O aşamaya geldiğinde Vic artık annesinin de onlarla geleceğine ve nihayet bazı şeyleri telafi edebileceğine inanmıştı. Evin arkasında Linda'nın tekerlekli iskemlesi için bir rampa bile vardı.

Emlakçı evin altı tane renkli fotoğrafını gönderdi; Vic annesinin yatağına çıktı ve birlikte bunlara baktılar.

"Ahırı görüyor musun? Bunu temizleyip ressam stüdyosu yapabilirim. Bahse girerim, harika kokuyordur," dedi Vic. "Saman gibi. At gibi. Küçükken niye hiç at istemedim acaba? Şımarık çocuklar için bunun şart olduğunu sanırdım."

"Chris'le seni şımartmak için çok uğraştık denemez, Vicki. Bunu yapmaktan korkuyordum. Bir ebeveynin bunu bilerek yapabileceğini sanmıyorum. Yani, çocuğunu şımartmayı. Çok geç olana kadar hiçbir şeyi anlayamadım. Zaten anne olmak için biçilmiş kaftan sayılmazdım. Yanlış bir şey yapmaktan o kadar korkuyordum ki hiç doğru bir şey yapamadım."

Annesine söylemek için Vic'in aklından birkaç farklı karşılık geçti. *Sen de ben de öyleyiz* bunlardan biriydi. *Sen elinden geleni yaptın – ben kendim için aynı şeyi söyleyemem*, bir başkasıydı. *Beni elinden geldiğince ve bildiğin yolla sevdin. Geriye dönüp seni daha iyi sevmek için her şeyimi verirdim*, de üçüncüsüydü. Fakat bir türlü sesini çıkaramadı, boğazı sıkışmıştı – sonra o uygun an da geçti.

"Her neyse," dedi Linda. "Ata ihtiyacın yoktu. Bisikletin vardı. Vic McQueen'in Hızlı Makinesi. Seni her attan daha uzaklara götürebiliyordu. Biliyor musun, ben o bisikleti aradım. Birkaç yıl önce. Baban bodruma sakladı sanıyordum, onu Wayne'e veririm diye düşündüm. Zaten hep o bisikletin erkek çocuklara göre olduğunu düşünmüşümdür. Ama yoktu. Nereye kaybolduğunu da bilmiyorum." Linda sustu, gözleri yarı kapalıydı. Vic yavaşça yataktan kalktı. Fakat daha kapıya varamadan Linda, "O bisiklete ne olduğunu sen de bilmiyorsun, değil mi, Vic?" dedi. "Hızlı Makine'ye?"

Annesinin sesinde kurnaz ve tehlikeli bir nitelik vardı.

"Yok oldu," dedi Vic. "Bildiğim tek şey bu."

"Evi beğendim," dedi annesi. "Göl evini. Çok iyi bir yer bulmuşsun, Vic. Buna emindim. Bir şeyleri bulmada hep çok iyiydin."

Vic'in tüyleri diken diken oldu.

"Biraz dinlen, anne," dedi kapıya seğirterek. "Evi beğendiğine sevindim. Yakında gidip oraya bakarız. Belgeleri imzaladıktan sonra bütün yaz bizim olacak. Gidip evi havaya sokalım. Sadece ikimiz, birkaç gün orada kalalım."

"Tabii," dedi annesi. "Yolda Terry'nin Hamburgercisi'ne uğrayıp hamburger yeriz.

Zaten loş ışıklı olan oda bir an için karardı sanki; güneşin önünden bulut geçmiş gibiydi.

"Bu hafta sonu,"dedi Vic. "Bu hafta sonu oraya gideriz."

"Takvimime bakman lazım," dedi annesi. "Başka planlarım olabilir."

Ertesi sabah yağmur dindi, Vic o hafta sonu annesini göle götüreceği yerde, mayısın ilk güneşli gününde mezarlığa götürdü ve gömdü.

Vic Doğu Kıyısı saatiyle bir, Dağ saatiyle on birde Lou'yu aradı. "Sence Wayne ne yapmak isteyecektir?" diye sordu. "İki ay birlikte olacağız. Wayne'i iki günden fazla oyalayabileceğimi sanmıyorum."

Lou bu soru karşısında tam anlamıyla afallamıştı. "Oğlumuz on iki yaşında. Uyumlu bir çocuk. Eminim, senin sevdiğin şeyler onun da hoşuna gidecektir. Sen neden hoşlanırsın?"

"Resimli oyunlar."

Lou duraksadı. "Aslında ben daha çok tenis gibi bir şey düşünüyordum."

Vic tenis raketleri satın aldı ama Wayne'in tenis oynayıp oynamadığını bilmiyordu. Kendisi de eline raket almayalı o kadar uzun bir zaman olmuştu ki, sayıların nasıl tutulduğunu bile hatırlamıyordu. Bildiği tek şey, elinde hiçbir şey olmasa da, sevgisinin yeteceğiydi.

Mayo, deniz topu, frizbi, güneş gözlüğü aldı. Güneş losyonu da aldı ama oğlunun güneş altında çok zaman geçirmeyeceğini umuyordu. Akıl hastanesine giriş çıkışları arasında ve rehabilitasyon sırasında Vic kollarını tamamen dövmelerle kaplatmıştı. Fazla güneş o mürekkebi zehir haline getirirdi.

Doğu Kıyısı'na Lou'nun da Wayne'le beraber geleceğini sanmıştı ama Lou Wayne'in uçuş sefer numarasını verip oğlan oraya ulaştığında telefon etmesini söyleyince çok şaşırdı.

"Daha önce hiç tek başına uçağa bindi mi?"

"Daha önce hiç uçağa binmedi," dedi Lou. "Ama sorun değil. Oğlan kendi başının çaresine bakabiliyor. Bir süredir bunu yapıyordu zaten. Wayne ellisine yaklaşmış on iki yaşında biri gibi. Galiba uçağa binmek onu oraya gelmekten daha çok heyecanlandırıyor." Lou'nun tarafında bir an mahcubiyet dolu bir sessizlik oldu. "Özür dilerim. Öylesine ağzımdan çıktı; o anlamda söylememiştim."

"Sorun değil, Lou," dedi Vic.

Vic bunu dert etmedi. Lou veya Wayne'in söyleyeceği hiçbir şey onu üzmezdi. Hepsini hak ediyordu. Onca yıl annesinden nefret etmiş biri olarak kendisinin daha kötü bir anne olacağı hiç aklına gelmezdi.

"Hem zaten aslında tek başına yolculuk ediyor denemez. Hooper'la birlikte geliyor."

"Tamam," dedi Vic. "Sahi, o hayvan ne yer?"

"Çoğu zaman yerde ne bulursa. Uzaktan kumandayı. İç çamaşırları. Halıyı. *Jaws* filmindeki köpek balığı gibi. Dreyfus'un balıkçı atölyesinde midesini açtığı hani. O köpek balığını hatırladın mı? Midesinden otomobil plakası çıkmıştı."

"*Jaws* filmini izlemedim. Devamı olan filmlerden birini televizyonda seyrettim. Michael Caine'in oynadığı."

Bir sessizlik daha oldu; bu defa şaşkınlık ve merak doluydu.

"Ayrılmamıza şaşmamak lazım," dedi Lou.

Üç gün sonra Vic, Logan Havaalanı'nda, yolcu çıkış salonunun penceresinden Wayne'in uçağının pistte ilerleyişini seyrediyordu. Sonra yolcular tünelden çıkıp onun yanından geçmeye başladılar. Tekerlekli valizlerini sürükleyerek, hiç konuşmadan hızla yürüyorlardı. Çıkan kalabalık azalırken Vic telaşlanmamaya çalıştı – neredeydi bu çocuk? Lou ona doğru uçuş bilgilerini vermiş miydi? Wayne'in gözetimi henüz onda bile değilken daha şimdiden çuvallamış mıydı? Derken Wayne'i gördü; sırt çantasını en sevdiği oyuncak ayısıymış gibi göğsüne bastırmış, ağır ağır yürüyordu. Çantasını bırakınca Vic ona sarıldı, kulağını öptü, boynunu dişledi... sonunda Wayne gülerek bağırınca onu bıraktı.

"Uçmayı sevdin mi?"

"O kadar sevdim ki, kalkışta uyuyakaldım, her şeyi kaçırdım. On dakika önce Colorado'daydım, şimdi de buradayım. Delilik ya. Onca yoldan bu kadar çabuk gelinir mi?"

"Evet. Delilik gerçekten."

Hooper bebek beşiği büyüklüğünde bir köpek kafesi içindeydi ve onu bagaj bölümünden almak ikisini de zorladı. Saint Bernard cinsi

köpeğin ağzından salyaları akıyordu. Kafesin içinde bir telefon rehberinin kalıntıları vardı.

"Bu neydi?" diye sordu Vic. "Yemeği mi?"

"Gergin olduğu zaman bir şeyler çiğnemeyi seviyor," dedi Wayne. "Tıpkı senin gibi."

Hindili sandviç için Linda'nın evine gittiler. Hooper bir kutu köpek mamasına yumulduktan sonra deniz topları ve Vic'in hâlâ plastik ambalajında olan tenis raketleriyle ilgilendi. Pencereler açık olduğu halde evin içi hâlâ sigara külü, mentol ve kan kokuyordu. Vic hemen oradan çıkmak istedi. Mayoları, resim gereçlerini, köpeği, çok sevdiği ama ona layık olduğunu bilmediği oğlunu alıp yazı geçirmek üzere kuzeye doğru yola çıktı.

Vic McQueen Anne Olmaya Çalışıyor, İkinci Bölüm, diye geçirdi aklından.

Triumph* bekliyordu.

---

* (İng.) Triumph: Zafer. Bir motosiklet markası. –*çn*

Winnipesaukee Gölü

Wayne'in Triumph'ı bulduğu sabah Vic elinde birbirine dolanmış ve bir türlü çözemediği olta kamışlarıyla iskeleye gitmişti. Bu kamışları evdeki bir dolabın içinde, seksenli yıllara ait bir sürü ıvır zıvırın arasında bulmuştu. Oltalar birbirine dolanmış, yumruk büyüklüğünde bir yumak halindeydi. Daha önce ahırda bir takım kutusu gördüğünü hatırlamış ve bunu araması için Wayne'i göndermişti.

İskelenin ucuna oturdu, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp ayaklarını suya sarkıttı ve düğümle boğuşmaya başladı. Kokain etkisi altındayken –evet, o işe de bulaşmıştı– böyle bir düğümle saatlerce uğraşabilir ve bundan seks kadar zevk alabilirdi.

Beş dakika sonra pes etti. Hiç gereği yoktu. O takım kutusunda bir bıçak olacaktı. İnsan bir düğümü çözmek için ne kadar uğracağını ve ne zaman o siktiri boktan şeyi keserek açacağını bilmeliydi.

Hem zaten sudan yansıyan güneş gözlerini acıtıyordu. Özellikle de sol gözünü. Sol gözü katı ve ağırdı, sanki yumuşak doku yerine kurşundan ibaretti.

Vic, Wayne'in dönmesini beklerken gerinerek yere uzandı. Biraz uyumak istedi ama tam dalacağı sırada kafasının içinde o kaçıkkız şarkısını duyarak uyanıveriyordu.

Vic kaçıkkız şarkısını ilk kez Denver'deki akıl hastanesinde duymuştu. Belediye binasını yaktığı için oraya kapatılmıştı. Kaçıkkız şarkısı dört satırdan oluşuyordu ama hiç kimse –Bob Dylan, John Lennon, Byron veya Keats– doğrudan duygulara hitap eden bu kadar etkileyici dört satırı bir araya getirmemişti.

Ben bu şarkıyı söylerken kimse gözünü bile kapatamaz!
Ve ben bunu bütün gece söylerim avaz avaz!
Vic o boktan bisikletiyle çekip gitmek istiyor!
Oysa Noel Baba'nın kızağı onu bekliyor!

Bu şarkı onu klinikteki ilk gecesinde uyandırmıştı. Başka odalardan birinde kalan bir kadın söylüyordu bunu. Ve şarkıyı kendi kendine değil, doğrudan Vic'e söylüyordu.

Kaçıkkız şarkısını bir gecede üç dört kez haykırarak ve tam Vic uykuya dalmak üzereyken söylüyordu. Bazen kaçıkkızın gülme krizine tutulup melodinin sonunu getiremediği olurdu.

Vic de haykırırdı. Birisi o kancığı sustursun, diye bağırırdı. Başka insanlar da bağırırdı, bütün koğuş sessizlik için, biraz uyumak için bağırırdı. Vic sesi kısılana kadar çığlık atar, sonunda görevliler gelir, onu tutup koluna bir iğne yaparlardı.

Gündüzleri Vic öfke içinde diğer hastaların yüzlerine bakıp suçluluk ve bitkinlik belirtileri arıyordu. Ama hastaların hepsi suçlu ve bitkin görünüyordu. Grup terapi seanslarında gece yarısı şarkıcısının kısılmış sesiyle kendini ele vereceğini düşünerek diğerlerini dikkatle dinliyordu. Fakat kötü geçen geceler, kötü kahve ve sigara içmekten herkesin sesi kısık ve hırıltılıydı.

Nihayet Vic'in şarkıyı söyleyen kaçıkkızı duymadığı bir akşam oldu. Diğer hastaları düşünüp kadını hastanenin başka bir bölümüne naklettiklerini sandı. Vic hastaneden çıktıktan altı ay sonra o sesi tanıdı ve kaçıkkızın kim olduğunu anladı.

"Garajdaki o motosiklet bizim mi?" diye sordu Wayne. Sonra da daha Vic bu soruyu sindiremeden, "Söylediğin şarkı ne?" dedi.

Vic o âna kadar şarkıyı fısıltıyla söylediğinin farkında değildi. Alçak sesle söylendiğinde kulağa çok daha iyi geliyordu.

Vic doğrulup yüzünü ovdu. "Bilmem. Hiçbir şey."

Wayne ona kuşku dolu bir bakış gönderdi.

Sonra minik adımlarla iskeleye yaklaştı. Hooper da evcil bir ayı gibi onun peşinden geldi. Wayne iki eliyle eski, sarı bir alet kutusu

taşıyordu. Vic'in yanına gelmek üzereyken eli gevşedi ve kutuyu düşürdü. Bütün iskele sarsıldı.

"Takım kutusunu getirdim," dedi Wayne.

"Takım kutusu o değil ki."

"Bana kahverengi bir kutu aramamı söylemiştin."

"Bu kutu sarı."

"Kahverengi benekleri var."

"Pas lekeleri onlar."

"Öyle mi? Ee? Pas da kahverengidir."

Wayne kutunun kilidini açıp kapağı geri itti; içindekilere bakarken kaşları çatıldı.

"Önemli değil, Wayne," dedi Vic.

"Bu şey balık tutmak için mi?" diye sordu Wayne kutudan tuhaf görünen bir alet çıkararak. Avucuna sığacak boyutlarda, minyatür bir orağın bıçak kısmına benziyordu. "Biçimi kanca gibi."

Böyle bir şeyi göreli yıllar geçtiği halde Vic ne olduğunu anladı. Sonra da Wayne'in iskeleye gelirken söylediği şey nihayet anlam kazandı.

"O kutuya bir bakayım," dedi Vic.

Kutunun içinde paslı somun anahtarları, hava basınçlı bir mikyas ve üstünde TRIUMPH kelimesi damgalanmış, dikdörtgen başlı eski bir anahtar vardı.

"Bunu nerede buldun?"

"O eski motosikletin selesi üstündeydi. O motosiklet de evle birlikte mi kiralandı?"

"Bana göstersene," dedi Vic.

Ahır

Vic ahıra sadece bir kere, o da eve ilk defa bakmak için geldiğinde girmişti. Annesine burasını temizleyip bir ressam stüdyosu yapacağını söylemişti. Ne var ki, o güne kadar kalemleri ve boyaları yatak odası dolabından dışarıya hiç çıkarılmamıştı, ahır da taşındıkları gün olduğu kadar darmadağın ve ıvır zıvır doluydu.

Uzun, dar bir odaydı ve hurdalarla öylesine doluydu ki arka duvara doğru düz bir hatta yürümek imkânsızdı. Atların tutulduğu bölmeler vardı. Vic ahırın kokusuna bayıldı; benzin, toprak, kurumuş saman, seksen yaz boyunca güneşte pişen ahşaptan oluşan bir koku.

Wayne'in yaşında olsaydı, kirişlerde, güvercinlerin ve sıçrayan sincapların arasında yaşamak isterdi. Fakat böyle şeyler Wayne'in ilgisini çekmiyordu. Wayne doğayla etkileşim içinde değildi. iPhone'uyla doğa resimleri çekiyor, sonra ekranın üstüne eğilip bunlara bakıyordu. Göl evinin en sevdiği tarafı burada bir kablosuz internetin olmasıydı.

Ev içinde kalmayı sevdiğinden değildi. Telefonunun içinde kalmak istiyordu. Bu da onun kaçık bir alkolik olan annesi ve yüz elli kiloluk, lise terk, çizgi roman hastası bir tamirci olan babasının oluşturduğu dünyadan kaçış köprüsüydü.

Motosiklet ahırın arka tarafındaydı, üstüne boya sıçramış bir muşambayla örtülmüştü ama bunun altındaki şekli hemen ayırt edilebiliyordu. Vic ahır kapısından içeriye girer girmez motosikleti hemen gördü ve ilk gelişinde nasıl gözden kaçırdığına şaşırdı.

Ama bu hayreti sadece bir an sürdü. Hurda eşyalarla dolu bir

mekânda önemli bir şeyin görülmemesi çok mümkün olurdu. Burası onun Arama Motoru kitaplarında kullanacağı bir sahne olabilirdi. Hurda labirenti içinde motosikleti bulun –tabii tuzak tele takılmadan– ve oradan kaçın! Gerçekten de böyle bir sahne yeni kitabında işe yarayabilirdi. Tek bir iyi fikri bile göz ardı etme lüksü yoktu. Kimin vardı ki?

Bir ucundan Wayne, diğerinden Vic tuttu ve birlikte muşambayı çekip çıkardılar.

Motosikletin üstünde bir santim kalınlığında talaş tozu ve kir vardı. Gidonlar ve göstergeler örümcek ağlarıyla kaplıydı. Far lambası soketinden çıkmış kablolarından sarkıyordu. Tozlar altında, gözyaşı damlası biçimindeki gümüş renkli benzin deposunda TRIUMPH yazısı vardı.

Eski motosikletli filmlerdeki örneklerine benziyordu – bir dolu çıplak memeli kadının rol aldığı, Peter Fonda'nın oynadığı filmlere değil. O eski, birçok yarışın yapıldığı siyah beyaz filmlerdeki gibiydi. Vic görür görmez bayılmıştı.

Wayne elini sele üstünde gezdirip avucundaki gri tozlara baktı. "Bizde mi kalacak?"

Sanki bir sokak kedisiydi.

Elbette onlarda kalmayacaktı. Onların malı değildi. Motosiklet evi kiraya veren yaşlı kadına aitti.

Ama yine de...

Ama yine de, Vic bir şekilde bu motosikletin ona ait olduğunu hissediyordu.

"Çalıştığını bile sanmıyorum," dedi.

"Yani?" dedi Wayne on iki yaşına özgü bir kesinlikle. "Tamir et. Babam sana nasıl yapacağını anlatır."

"Baban zaten anlatmıştı."

Sekiz yıl boyunca Lou'nun hatunu olmaya çalışmıştı. Her zaman iyi, her zaman kolay değildi bu ama o garajda Lou'yla birlikte motosiklet tamir ederken mutlu anları da olmuştu. Radyoda iyi müzik, buzdolabında şişelerle soğuk bira. Vic de lamba tutarak onunla bir-

likte yere uzanır, sorular sorardı. Lou ona sigortaları, fren kablolarını ve manifoldları öğretti. O sıralarda Lou'nun yanında olmaktan, hatta kendi halinde olmaktan bile memnundu.

"O halde, sence bizde kalabilir mi?" diye sordu Wayne bir daha.

"Bize evi kiralayan yaşlı hanıma ait. Ona satmak ister mi, diye sorabilirim."

"Bahse girerim bunu bize verir," dedi Wayne. Benzin deposunu kaplayan tozların üstüne *BİZİM* diye yazdı. "Hangi yaşlı kadın kıçını böyle bir canavarın sırtına oturtur ki?"

"Şu anda yanında duran kadın gibiler," dedi Vic ve uzanıp avucuyla *BİZİM* yazısını sildi.

Bunu yaparken bir toz bulutu yükseldi.

BİZİM kelimesinin olduğu yerin altına Vic *BENİM* yazdı. Wayne de iPhone'uyla bunun resmini çekti.

Haverhill

Sigmund de Zoet her gün öğlen yemeğinden sonra kurşun askerlerini boyamak için kendine bir saat ayırırdı. Günün en sevdiği saati buydu. Berlin Orkestrası'nın seslendirdiği *Cloud Atlas*'ı dinlerken on dokuzuncu yüzyıl miğferleri, kuyruklu ceketleri ve gaz maskeleri olan askerleri boyardı. İkiye iki metre ebadında düz bir sunta Verdün'ün bir dönümlük alanını temsil ediyordu: kanla yıkanmış çamur, yanmış ağaçlar, birbirine dolanmış çalılar, tel örgüler ve cesetlerle dolu bir alan.

Sig fırçasını büyük bir titizlikle kullanır, yaptığı işten gurur duyardı. Apoletleri, ceketlerdeki mikroskobik pirinç düğmeleri yaldızla boyar, miğferlerin üstündeki pas lekelerini bile ihmal etmezdi. Bu küçük adamları iyi boyarsa, bir güce sahip olacaklarını düşünür ve her an kendi iradeleriyle Fransız hatlarına saldıracaklarmış gibi hissederdi.

Bu iş nihayet gerçekleştiğinde, gerçekten küçük askerleri harekete geçtiğinde Sig yine onları boyamakla meşguldü.

Yaralı bir Alman askerini boyuyordu; küçük asker sessiz bir çığlık atarcasına ağzını açmış, bir eliyle göğsünü tutmuştu. Sig'in fırçasının ucunda askerin parmaklarındaki kanı göstermek için kırmızı boya vardı ama elini uzattığında asker geriledi.

Sigmund uzun uzun bakıp maymun lambasının kuvvetli ışığında iki buçuk santimlik askere baktı. Fırçanın ucunu bir daha uzattı, asker yine geri çekildi.

Sigmund üçüncü kez denedi –*Kımıldama, sersem herif,* dedi içinden– ve bu defa tamamen ıskalayınca kırmızı boya lambanın metal abajuruna geldi.

Ve artık sadece tek bir asker hareket etmiyordu. Hepsi başlamıştı. Birbirlerine doğru gelip gidiyorlar, mum alevleri gibi dalgalanıyorlardı.

Sigmund elini alnına götürdü; sıcak ve terle ıslaktı. Derin bir nefes alınca burnuna zencefilli kurabiye kokusu geldi.

Felç, diye geçirdi içinden. *Felç oluyorum*. Ama bu düşünce aklından Felemenkçe geçti çünkü o anda İngilizce düşünemiyordu. Oysa beş yaşından beri İngilizce ana dili olmuştu.

Ayağa kalkabilmek, destek almak için masanın kenarına uzandı fakat ıskalayınca yere düştü. Ceviz kaplama parkenin üstüne, sağ tarafıyla düştü ve kalçasında bir kırılma sesi duydu. Kalçası kuru bir dal gibi kırılmıştı. Bu düşmenin şiddetiyle bütün ev sallandı ve hâlâ Felemenkçe, *Bu ses Giselle'i buraya getirir*, diye düşündü.

"*Hulp*," diye seslendi. "*Ik heb een slag. Nr. Nr.*" Nedense bu cümlesi kulağına doğru gelmedi ama nedenini hemen anlayamadı. Felemenkçeydi. Kadın bu dili anlamazdı ki. "Giselle! Düştüm!"

Kadın gelmediği gibi herhangi bir şekilde karşılık vermedi. Sigmund, Giselle'in onu işitememesi için ne yapıyor olabileceğini düşünmeye çalıştı, sonra aklına kadının klima tamircisiyle ev dışında olabileceği geldi. Bing adındaki tombul yapılı tamirci yağ lekeli tulumu içinde gelmiş, kondansatörde bir kablo değiştirmesi gerektiğini söylemişti.

Sig yerdeyken biraz daha net düşünür gibi oluyordu. Taburesinde otururken havanın giderek ağırlaştığını ve fazla ısındığını hissetmiş, aniden etrafı zencefil kokusu kaplamıştı. Yattığı yerde, alt tarafta hava daha serindi. İş tezgâhının altında, toz topaklarının yanında aylardan beri bulamadığı tornavidayı gördü.

Kalçası kırılmıştı. Bundan şüphesi yoktu, kırığı derisinin altına yerleştirilmiş sıcak bir tel gibi hissediyordu. Ayağa kalkabilirse, tabureyi bir çeşit yürüteç gibi kullanarak kapıya, oradan da koridora gidebileceğini düşündü.

Kapıya erişebilirse oradan klima tamircisine veya sokağın karşısında oturan Vic McQueen'e seslenebilirdi. Ancak Vic yoktu, oğluyla

beraber New Hampshire'daydı. Hayır – mutfaktaki telefona kadar giderse acil servisi arayabilir ve ambulans gelene kadar Giselle'in onu bulması için dua ederdi. Giselle'i gerektiğinden fazla telaşlandırmak istemiyordu.

Sigmund kolunu uzatıp tabureyi tuttu, ağırlığını sol bacağına vererek ayağa kalkmaya çalıştı. Yine de canı yandı. Kemiğin çatırdadığını duydu.

"Giselle!" diye gırtlaktan gelen bir kükremeyle yine haykırdı. "Lanet olsun, Giselle!"

İki eliyle kenarına tutunup taburenin üstüne eğildi, uzun, titrek bir soluk aldı – burnuna yine Noel'i hatırlatan zencefil kokusu geldi. Koku o kadar kuvvetli ve belirgindi ki irkilmesine neden oldu.

Felç olmalı, diye düşündü bir daha. İnme geldiğinde insan böyle olurdu. Beyin abuklaşır, insan var olmayan kokular duyar, ılık ilkbahar yağmurunda eriyen kirli kar gibi, etrafındaki dünya sarkmaya başlardı.

Yüzünü on iki adım uzağındaki kapıya çevirdi. Stüdyosunun kapısı ardına kadar açıktı. Giselle evin içinde bir yerdeyse, onu nasıl işitmeyebileceğini merak etti. Ya dışarıda, o gürültülü klimanın yanında, ya alışverişteydi ya da ölmüştü.

Sigmund bu ihtimalleri bir daha gözden geçirdi –dışarıdaki gürültülü klimanın yanında, alışverişte veya ölmüş– ve üçüncü ihtimali çok sevimsiz buldu.

Tabureyi iki parmak kaldırıp öne itti, tekrar yere bıraktı ve ona doğru kendini itti. Artık ayakta olduğu için kafasının içi yine bulanmış, düşünceleri rüzgâr altındaki kaz tüyleri gibi savrulmaya başlamıştı.

Kafasının içinde bir şarkı saçma bir döngü halinde dolanıp duruyordu. *"Bir sinek yutan yaşlı bir kadın vardı. Sineği neden yuttuğunu bilmiyordum – Galiba ölüyordu!"* Ne var ki, bu şarkının sesi gittikçe yükseldi, yükseldi ve artık kafasının içinde değil, etrafındaki havadan, koridordan gelir gibi olmaya başladı.

"Bir yaşlı kadın vardı, içinde kıpır kıpır oynayan bir örümcek yut-

muştu," diyordu şarkıyı söyleyen ses. İnce, detone olmuş ve içi boş bir sesti, sanki uzaktan, bir havalandırma bacasından geliyordu.

Sigmund başını kaldırınca açık kapının önünden geçen gaz maskeli bir adam gördü. Gaz maskeli adam Giselle'i saçından tutmuş, koridorda sürüklüyordu. Giselle durumdan şikâyetçi değil gibiydi. Üstünde mavi keten bir elbise, buna uyumlu mavi ayakkabıları vardı ama sürüklenirken ayakkabılardan biri ayağından çıktı. Gazmaskeli Adam onun uzun, kestane renkli saçını yumruğuna dolamıştı. Gözleri kapalıydı, dar yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Gazmaskeli Adam başını çevirip Sigmund'a baktı. Sig hayatında bu kadar korkunç bir şey görmemişti. Vincent Price'ın oynadığı, bir bilim insanını kendisini böcek haline getirdiği o korku filmi gibiydi. Adamın başı lastik bir ampule benziyordu, gözlerinin yerinde parlayan mercekler ve ağız yerinde tuhaf bir valf vardı.

Sig'in beyninde bir terslik olmalıydı, belki de felçten de kötü bir şey. İnme gelince insan halüsinasyon görür müydü? Boyadığı askerlerden biri Verdün modelinden çıkmış, gidiyordu. Galiba bu yüzden Sigmund dik durmak için bu kadar çabalıyordu. Askerler Haverhill'i işgal ediyor, sokağı hardal gazıyla bombalıyorlardı. Ama hardal kokusu yoktu. Sadece kurabiye kokuyordu.

Gazmaskeli Adam birazdan döneceğini belirtmek için bir parmağını kaldırdı, saçından kavradığı Giselle'i koridorda sürüklemeye devam etti. Şarkıya bir daha başladı.

"*Yaşlı bir kadın vardı,*" diye şakıdı Gazmaskeli Adam, "*bir keçi yutmuştu. Ağzını açtığı gibi koca bir keçiyi yutmuştu. Ne obur karıymış bel*"

Sigmund taburenin üstüne çöktü. Bacakları – bacaklarını hissetmiyordu. Yüzündeki teri silmek için elini götürdü ve parmağı gözüne girdi.

Atölye zemininde postal sesleri duyuldu.

Sigmund başını kaldırmakta zorlandı. Sanki tepesine on kiloluk bir demir külçesi yerleştirilmişti.

Gazmaskeli Adam Verdün modelinin önünde durmuş, tel örgü-

leri olan, bomba çukurlarıyla dolu savaş alanına bakıyordu. Elleri kalçalarındaydı. Sig nihayet adamın elbisesini tanıdı. Üstünde klima tamircisinin yağ lekeli tulumu vardı.

"Küçük adamlar, küçük adamlar!" dedi Gazmaskeli Adam. "Küçük adamlara bayılırım! Serin dağlarda, akan nehirlerde gezerler, onları gören herkes deliklere girerler." Sig'e döndü. "Bay Manx benim kafiye ustası olduğumu söylüyor. Bense sadece bir şair olduğumu ama bunu bilmediğimi söylerim. Karın kaç yaşında, bayım?"

Sig'in cevap vermeye niyeti yoktu. Tamirciye Giselle'e ne yaptığını sormak istiyordu. Ama bunun yerine, "Onunla 1976 yılında evlendim," dedi. "Karım elli dokuz yaşında. Benden on beş yaş genç"

"Seni sübyancı. Beşikten çocuk çalmışsın. Çocuk yok mu?"

"*Nr.* Hayır. Beynimde karıncalar var."

"Sevoflurandandır," dedi Gazmaskeli Adam. "Klimanın içine sıkmıştım. Karının hiç çocuk doğurmadığını anlayabiliyorum. O sert, küçük memeler. Memelerini sıktım, çocuk doğuran kadınların memeleri öyle olmaz."

"Neden bunu yapıyorsun? Neden buradasın?" diye sordu Sigmund.

"Vic McQueen'in tam karşısında oturuyorsunuz. Ve senin iki otomobillik bir garajın ama bir tane otomobilin var," dedi Gazmaskeli Adam. "Bay Manx köşeyi dönüp geldiği zaman park edecek bir yeri olacak. *Wraith'in tekerlekleri dönüyor, dönüyor. Wraith'in tekerlekleri dönüyor, dönüyor, bütün gün dönüp duruyor.*"

Sigmund bir dizi sesin farkına vardı –bir tıslama, cızırtı ve tok bir ses– art arda tekrarlanarak. Nereden geldiğini kestiremedi. Sanki kafasının içinden geliyordu, tıpkı Gazmaskeli Adam'ın şarkısını bir süreliğine kafasının içinde duyduğu gibi. Artık kafasının içinde düşünce yerine bu tıslama, cızırtı ve tok ses vardı.

Gazmaskeli Adam başını eğip ona baktı. "Bak şimdi, Victoria McQueen'in tipik anne memeleri vardır. Sen onları yakından gördün. Onun memelerini nasıl buluyorsun?"

Sig başını kaldırıp ona baktı. Gazmaskeli Adam'ın ne sorduğunu

anlamıştı ama böyle bir soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Vic McQueen daha sekiz yaşındaydı; Sig'in aklında yine o çocuk olmuştu, erkek bisikletine binen küçük kız. Arada bir gelir, küçük figürleri boyardı. Onu çalışırken görmek çok hoştu – küçük adamları büyük bir dikkatle boyarken uzun bir tünelin öbür ucunda ne var diye bakar gibi gözlerini kısardı.

"Şu sokağın karşısındaki yer onun, değil mi?" diye sordu Gazmaskeli Adam.

Sig buna cevap vermeyecekti. İşbirliği yapmaya niyeti yoktu.

"Evet," diyen sesini duydu. Sonra da, "Neden sana bunu söyledim ki?" dedi. "Neden sorularına cevap veriyorum? Ben işbirlikçi değilim."

"Bu da sevofluran etkisi," dedi Gazmaskeli Adam. "Biraz bu tatlı, zencefilli dumanı kokladıktan sonra insanların bana neler söylediklerini duysan, inanamazsın. En az altmış dört yaşındaki bir nine vardı, hayatında sadece bir kez, o da gazın etkisindeyken orgazm olduğunu söylemişti. Iyy, değil mi? *Altmış dokuz yaşındayken de beni isteyecek misin, içime girecek misin?*" Bing kıkırdadı, masum bir çocuk gibi gülüyordu.

"Doğruyu söyletme serumu mu?" diye sordu Sigmund. Bu soruyu doğru kelimelerle sormak adamakıllı bir çaba gerektirmişti. Her kelime derin bir kuyudan elle çekilen bir kova su gibiydi.

"Pek öyle sayılmaz ama sezgileri gevşetir. İnsanı her öneriye açık tutar. Karın ayılınca gör bak, ne olacak. Kahvaltısını ve öğlen yemeğini yememiş gibi kamışıma sarılacak. Yapacağı en doğru şeyin bu olduğunu düşünecek! Merak etme. Sana seyrettirmeyeceğim. O zamana kadar öleceksin. Dinle: Vic McQueen nerede? Bütün gün onun evini gözetledim. Evde kimse yok gibi görünüyor. Yazlığa falan mı gitti? Bu çok tatsız olur."

Fakat Sigmund cevap vermedi. Dikkati dağılmıştı. Neden sonra o tıslamanın, cızırtının ve tok sesin nereden geldiğini anlamıştı.

Kafasının içinde falan değildi. Dinlemekte olduğu plak, Berlin Orkestrası'nın çaldığı *Cloud Atlas*'tı.

Müzik susmuştu.

Winnipesauke Gölü

Wayne gündüz kampına gidince Vic de yeni kitabı ve Triumph üstünde çalışıyordu.

Editörü belki artık bir tatil konulu Arama Motoru hikâyesinin zamanının geldiğini söylemişti, Noel'le ilgili bir serüvenin iyi satacağını düşünüyordu. Vic önce refleksle bu fikri itici bulup irkildi. Fakat birkaç hafta bunun üzerinde düşününce böyle bir konunun ticari değerini anladı. Arama Motoru'nun şeker çubuğu şeritli atkısıyla ne kadar şirin görüneceğini hayal edebiliyordu. Bir Vulcan motosikleti üstündeki robotun atkıya ihtiyacı olmayacağını hiç aklına getirmedi. Çok güzel görünürdü. Zaten o karikatüristti, mühendis değil; gerçeğin gereği yoktu.

Ahırın arka köşesinde sehpası için bir yeri boşaltıp işe başladı. İlk gün üç saat boyunca mavi kurşun kalemini kullanarak buzu çatlayan gölü çizdi. Arama Motoru ve küçük arkadaşı Bonnie suda yüzen bir buz parçası üstünde birbirlerine sarılmışlardı. Çılgın Möbius Stripp onların altında, ahtapota benzeyen ve dokunaçlarıyla onlara uzanan ahtapot biçimindeki bir denizaltındaydı. Yani, Vic dokunaç çizdiğini sanıyordu. Her zaman olduğu gibi çalışırken aklını başka her şeye kapatıp müziğin sesini sonuna kadar açmıştı. Yüzü pürüzsüz ve bir çocuğunki kadar kırışıksızdı. Ve o kadar da huzurluydu.

Eline kramplar girmeye başlayana kadar çalıştı, sonra da bırakıp açık havaya çıktı; sırtını gerdi, kollarını başının üstüne kaldırıp bel kemiğini çıtırdattı. Sonra bir bardak buzlu çay almak için eve girdi. Vic öğlen yemeğiyle uğraşmadı, zaten bir kitap üstünde çalışırken

pek bir şey yemezdi. Sonra ikinci sayfada ne yapacağını düşünmek için tekrar ahıra gitti. Bu arada biraz Triumph'la ilgilense zararı olmaz, diye düşündü.

Motosikleti onarmak için bir saat takılmayı, sonra da Arama Motoru çalışmasına dönmeyi düşünmüştü. Oysa motosiklette üç saat çalıştı, Wayne'i kamptan on dakika geç aldı.

Daha sonra sabahları kitaba, öğleden sonrasını da otosiklete ayırdı. Wayne'i zamanında almak için saat alarmı kurmasını öğrendi. Haziran sonu geldiğinde, eskizini yaptığı yığınla sayfa doldurmuş, Triumph'ı da baştan aşağıya sökmüştü.

Çalışırken şarkı söylüyordu ama bunun farkında değildi.

Motosiklet üstünde çalışırken bu şarkıyı söylüyordu: "*Ben bu şarkıyı söylerken kimse gözünü bile kapatamazl Ve ben bunu bütün gece söylerim avaz avazl*

Kitabı üstünde çalışırken de söylediği şarkı şuydu: "*Babacık bizi Noel baba'nın kızağına bindirmek için Noelistan'a götürüyor. Babacık günümüzü Noelistan'da geçiriyor.*"

Ama ikisi de aynı şarkıydı.

Haverhill

Bir temmuz günü Vic'le Wayne, Winnipesaukee Gölü'nü dikiz aynasında bırakıp Massachusetts'teki annesinin evine doğru yola çıktılar. Artık orası Vic'in eviydi. Bunu hep unutuyordu.

Lou, Dört Temmuz'u Wayne'le birlikte geçirmek ve daha önce hiç görmediği, büyük şehir havai fişek gösterisini seyretmek için Boston'a gelecekti. Vic ise o hafta sonunu ölmüş kadına ait şeyleri ayırarak ve içmemeye çalışarak geçirecekti. Sonbaharda evi satıp tekrar Colorado'ya taşınmayı düşünüyordu. Bu da Lou'yla konuşacağı bir konuydu. Arama Motoru'nu nerede olursa olsun çizebilirdi.

495 numaralı otoyolda trafik çok kötüydü. Baş ağrıtıcı, alçak bulutlar altında mahsur kalmışlardı. Vic böyle bir gökyüzü altında kimse o kadar ayık kalmamalı, diye düşündü.

"Hayaletleri çok dert eder misin?" diye sordu Wayne öndeki otomobillerin ilerlemesini beklerlerken.

"Neden? Geceyi anneannenin evinde geçirdiğin için korktun mu? Ruhu hâlâ oradaysa, sana ondan hiçbir kötülük gelmezdi. Seni çok seviyordu."

"Hayır," dedi Wayne farklı bir ses tonuyla. "Sadece eskiden hayaletlerin seninle konuştuğunu biliyorum."

"Artık konuşmuyorlar," dedi Vic; trafik nihayet biraz seyrelince otoyol çıkışına yanaşmak için şerit değiştirebildi. "Artık hiç öyle şeyler olmuyor. Annen biraz kafayı yemişti. Bu yüzden hastaneye gitmek zorunda kaldım."

"Gerçek değiller miydi?"

"Tabii ki, değillerdi. Ölüler ölü kalır. Geçmiş geçmiştir."

Wayne başını yukarı aşağı salladı. "O kim?" diye sordu garaj yoluna saptıkları sırada ön bahçeye bakarak.

Vic hayaletleri düşünmekte olduğu için ön kapı basamaklarında oturan kızı görmemişti. Otomobili park ederken ziyaretçi de ayağa kalktı.

Kız asitle yıkanmış, dizleri lime lime olmuş bir blucin giyiyordu ama bu modayla ilgili bir yıpranmışlık değildi. Bir elinde dumanı tüten bir sigara, diğerinde bir klasör vardı. Tam bir uyuşturucu bağımlısı görünümündeydi. Vic ilk bakışta onun kim olduğunu çıkaramadı ama tanıdığına da emindi. Kim olduğunu hiç bilmese de, bir şekilde bu kızın ortaya çıkacağını yıllardan beri beklemişti.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu Wayne.

Vic başını iki yana salladı. O an ses çıkarmakta zorlandı. Son altı ayın büyük bir kısmında akıl sağlığına ve ayık kalma çabasına sımsıkı sarılmıştı, tıpkı yaşlı bir kadının alışverişten dönerken içi dolu kesekâğıdına sarılması gibiydi. Oysa şimdi bahçedeki kadına bakarken o kesekâğıdının dibinin delinmeye başladığını hissediyordu.

Uyuşturucu bağımlısı kız elini gergin fakat Vic'e çok tanıdık gelen bir ifadeyle salladı.

Vic otomobilin kapısını açıp çıktı, Wayne'le kadın arasına girmek için öne yürüdü.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Vic çatlak bir sesle. Su içmesi lazımdı.

"Uu-*uma*-..." Kadın her an aksıracak gibiydi. "Umarım. O ar-*ar-artık ö-ö-zgür.*"

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Wraith'ten," dedi Maggie Leigh. "Tekrar yollara düştü. Bence köprünü ku-ku-llanıp, onu bu-bu-bulmaya çalışmalısın, Vic."

Arkasında Wayne'in otomobilden çıkıp kapıyı kapatışını duydu. Wayne arka kapıyı açınca arka koltuktaki Hooper dışarıya fırladı. Vic ona tekrar otomobile dönmesini söylemek istedi ama içindeki korkuyu belli etmeden bunu yapamazdı.

Kadın ona gülümsedi. Yüzündeki masumiyeti ve süslenmemiş iyilik ifadesi Vic'e delileri çağrıştırdı. Akıl hastanesinde bu ifadeyi defalarca görmüştü.

"Özür d-di-lerim," dedi ziyaretçi. "Bu şe-şe-kilde başlamak is-is-*tememiştim.* Tanrım. Mmm-MMM-*MAGGIE*. Çok kötü ke-keliyorum. Özür dilerim. Bir kere birlikte çay içmiştik. Sen dizini sı-sı-yırmıştın." Maggie sustu, derin nefes alıp bir daha denedi. "Bence mutlaka ha-ha-tırlarsın."

Onu konuşmaya çalışırken seyretmek çok kötüydü – bacakları olmayan birini kaldırımda kendi kendini sürüklerken görmeye benziyordu. *Eskiden bu kadar kötü değildi*, diye geçti Vic'in aklından ama aynı zamanda bir yanıyla da bu uyuşturucu bağımlısı kızın delirmiş ve büyük ihtimalle tehlikeli bir yabancı olduğuna inanıyordu. Bu iki fikri kendisiyle çelişkiye girmeden kafasında barındırabiliyordu.

Ziyaretçi bir anlığına elini Vic'in omzuna koydu ama avucu sıcak ve nemliydi; Vic hemen geri çekildi. Kızın kollarına bakınca nokta şeklinde birçok yara izi gördü. Sigara yanıklarıydı. Bazıları çok yeni olmuş gibi pembeydi.

Maggie ona aklı karışmış ve biraz da kırılmış bir ifadeyle baktı ama Vic bir şey diyemeden Hooper öne atıldı ve burnunu Maggie'nin apış arasına dayadı. Maggie bir kahkaha atarak onu itti.

"Vay vay. Kendine bir bekçi almışsın. Harika," dedi Maggie. Sonra köpeğin arkasında duran Wayne'e baktı. "Sen de Wayne o-ololmalısın."

"Onun adını nereden biliyorsun?" diye sordu Vic hırıltılı bir sesle; aklından da delice bir şey geçti: *Scrabble pullarıyla özel isimleri öğrenebiliyor.*

"İlk ki-ki-kitabını ona ithaf et-et-ettin," dedi Maggie. "Eskiden hepsi kütüphanede bulunurdu. Senin a-a-adına çok sevinmiştim."

"Wayne," dedi Vic, "Hooper'i eve götürsene."

Wayne bir ıslık çaldı ve köpekle birlikte eve doğru yürüdüler. Wayne eve girdikten sonra kapıyı kapadı.

"Bir gün bana yazacağını düşündüm hep," dedi Maggie. "Yazacağını söylemiştin. Mmm-Manx tutuklandıktan sonra yazarsın sandım ama sonra onu unutmak isteyeceğini düşündüm. Birkaç kez neredeyse ben sana yazacaktım ama önce *be-be-belki* ebeveynlerinin sana benimle ilgili sorular soracakları aklıma geldi, daha sonra da belki be-be-beni de unutmak istediğini düşündüm."

Maggie bir kez daha gülümseyince Vic ağzında eksik dişler olduğunu fark etti.

"Bayan Leigh," dedi Vic. "Sanırım aklınız karışmış. Sizi tanımıyorum. Size yardım edemem."

Vic'i en korkutan şey, durumun aslında tam tersine olduğu hissiydi. Aklı karışan Maggie değildi – bütün yüzü kendinden emin bir ifadeyle ışıldıyordu. Aklı karışmış biri varsa, o Vic'ti. Zihnindeki gözle her şeyi görebiliyordu: Kütüphanenin serin karanlığı, masaya saçılmış, sararmış Scrabble pulları, tabancaya benzeyen bronz kâğıt ağırlığı.

"Beni tanımıyorsan, soyadımı nasıl bildin? Ben söylemedim," dedi Maggie. Ama kekelediği için bu cümlenin ağzından çıkması yarım dakika sürdü.

Vic onu susturmak için elini kaldırdı ve duyduğu cümleyi saçma bularak kulak ardı etti. Tabii ki, Maggie soyadını söylemişti. Kendini tanıtırken söylediğine emindi.

"Ama gördüğüm kadarıyla benim hakkımda bir hayli şey biliyorsun," diye devam etti Vic. "Şunu anla, oğlum Charles Manx'le ilgili hiçbir şey bilmiyor. Onunla bu adam hakkında hiç konuşmadım. Ve bunları bir... Bir yabancıdan öğrenmesini de istemiyorum." Az kalsın yabancı yerine kaçık diyecekti.

"Elbette. Oğlunu te-te-telaşlandırmak is-is-temem."

"Ama öyle oldu."

"Aaa-aama, *Vic*."

"Bana Vic deyip durma. Birbirimizi tanımıyoruz."

"Sana Ve-ve-let dememi mi tercih edersin?"

"Bana hiçbir şey demeni istemiyorum. Gitmeni istiyorum."

"A-ama Mm-mm..." Maggie kelimeyi söylemek için çabalarken inler gibi bir ses çıkardı.

"Manx."

"Sağ ol. Evet. Ona ne olduğunu bilmen lazım. Onunla na-na-nasıl başa çı-çıkacağımıza ka-karar vermeliyiz."

"Neyle başa çıkacağımıza? Ne demek istiyorsun? Manx tekrar mı yollara düştü? 2016 yılına kadar şartlı tahliyesi söz konusu değil, zaten son duyduğumda komadaydı. Ayılsa ve onu serbest bıraksalar bile adam iki yüz yaşında falan olacak. Ama onu *salıvermediler* çünkü öyle yapsalardı, bana haber verirlerdi."

"O kadar yaşlı değil. Yüz on beş yaşında!"

"Tanrım! Bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim. Buradan toz olup gitmen için üç dakikan var. Sonra hâlâ buradaysan polis çağıracağım."

Vic patikadan çıkıp çim kısma geçti, niyeti Maggie'nin etrafından dolanıp kapıya gitmekti.

Ama bunu yapamadı.

"Onu salıverdikleri için sana haber vermediler çünkü onu salıvermediler. Öldüğünü sanıyorlar. Geçen pa-pa-zartesi günü."

"Öldüğünü sanıyorlar da ne demek?"

Maggie klasörü ona uzattı. İç kapağın üstüne bir telefon numarası yazmıştı. Vic'in gözü bu numaraya takıldı çünkü alan kodundan sonraki ilk üç hane onun doğum günüydü ve bunu izleyen dört sayı aslında sayı değil harflerdi, SGSG, müstehcen bir şey kekelenmiş gibi görünüyordu.

Klasörde çeşitli gazetelerden edinilen çıktılar vardı ve üstünde su lekeleri olan, kenarları yırtık kâğıtların tepesinde BURA HALK KÜTÜPHANESİ – BURA, IOWA basılıydı.

İlk haber yazısı *Denver Post*'tandı.

SERİ KATİL ZANLISI CHARLES Manx ARDINDA SORULAR BIRAKARAK ÖLDÜ

Küçük bir fotoğrafı vardı: patlak gözleri, renksiz ve neredeyse dudaksız bir ağzı olan uzun yüz. Vic haberi okumaya çalıştı ama yazıyı bulanık görüyordu.

Çamaşır bacasını, gözlerinin yaşardığını ve ciğerlerinin dumanla doluşunu hatırladı. "A Holly Jolly Christmas" melodisiyle yaşadığı anlamsız paniği hatırladı.

Makaleden çeşitli ifadeleri algılıyordu: *dejeneratif Parkinson benzeri hastalık... aralarla gelen koma... bir düzine çocuk kaçırma olayının zanlısı... Thomas Priest ...sabah saat 02.00'de soluğu kesildi.*"

"Bilmiyordum," dedi Vic. "Kimse bana demedi."

Dengesi, öfkesini Maggie'ye yöneltemeyecek kadar bozulmuştu. Aklından sadece şu geçiyordu: Öldü. *Öldü, onu unutabilirsin. Hayatının o bölümü bitti çünkü Manx öldü.*

Bu düşünce onu sevindirmedi ama daha iyi bir ihtimal doğduğunu hissetti: huzur.

"Neden öldüğünü bana bildirmediklerini anlamıyorum," dedi Vic.

"Mmm – herhalde mahcup oldukları içindir. Bir sonraki sayfaya baksana."

Vic başını kaldırıp bitkin bir şekilde Maggie'ye baktı, onun Manx'in tekrar yollara düştüğünü söylediğini hatırladı. Asıl konuya geldiklerini tahmin ediyordu; Maggie Leigh'nin kendine özgü çılgınlığıyla sırf bu klasörü Vic'e verebilmek için onu ta Bura, Iowa'dan Haverhill, Massachussetts'e getiren konuya.

Vic sayfayı çevirdi.

SERİ KATİL ZANLISININ CESEDİ MORGDA KAYBOLDU EMNİYET BUNUN İÇİN "SAPIK VANDALLARI" SUÇLUYOR

Vic ilk birkaç paragrafa göz attıktan sonra klasörü kapatıp Maggie'ye uzattı.

"Sapığın biri cesedi çalmış," dedi Vic.

"Ben öyle dü-dü-düşünmüyorum," dedi Maggie. Uzatılan klasörü almadı.

Sokağın başında bir çim biçme makinesi gümbürdeyerek çalışmaya başladı. Vic ilk defa o an ön bahçede havanın ne kadar sıcak olduğunu fark etti. Bulutlara rağmen güneş kafasını pişiriyordu.

"O halde, ölü numarası yaptığını sanıyorsun. İki doktoru kandırabilecek kadar iyi rol yapmış. Bir şekilde. Cesedinde otopsi yapmaya başladıkları halde. Hayır. Dur bir dakika. Sence o gerçekten öldü ama sonra, kırk sekiz saat sonra tekrar canlandı. Morgdaki çekmecesinden çıktı, giyindi ve yürüyüp gitti."

Maggie'nin yüzü –bütün vücudu– büyük bir rahatlama ifadesiyle gevşedi. "Evet. Seni görmek için onca yoldan *gel-gel*-geldim çünkü bana inanacağını biliyordum. Şimdi bir sonraki habere bak. Kentucky'de bir adam e-e-evinin önünde antika bir Rolls-Royce'la kaçırılmış. Manx'in Rolls-Royce'u. Haberde bunun Manx'e ait olduğu yazmıyor ama şu resme ba-ba-bakarsan..."

"Hiçbir boka bakmıyorum," dedi Vic, klasörü Maggie'nin suratına fırlattı. "Bahçemden siktir git, kaçık karı."

Maggie'nin ağzı tıpkı Bura Halk Kütüphanesi'ndeki küçük ofisinde bulunan akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyordu. Vic orada hiç bulunmamış olmasına rağmen bu balığı çok iyi hatırlıyordu.

Vic'in öfkesi iyice kaynamaya başlamıştı ve bununla Maggie'yi haşlamak istedi. Maggie sadece onun kapıya gidiş yolunu tıkamakla kalmamış, kaçık sözleriyle Vic'in kendi gerçeklik kavramını tahrip etmeye kalkmıştı – Vic'in büyük zorluklarla kazandığı akıl sağlığını tehdit ediyordu. Manx ölmüştü işte, gerçekten ölmüştü ama bu kaçık karı Vic'in rahatlamasına izin vermiyordu. Tanrı bilir kaç çocuğu kaçıran, Vic'i de kaçırıp, korkutup az kalsın öldürecek olan Charlie Manx artık toprağın altındaydı. Vic nihayet ondan kurtulmuştu. Sadece Margaret Leigh adındaki bok çuvalı onu geri getirmek, topraktan çıkarmak ve Vic'i yine ondan korkar hale getirmek istiyordu.

"Giderken o boklu klasörünü de al," dedi Vic ona.

Maggie'nin yanından kapıya doğru seğirtirken yerdeki kâğıtlardan bazılarına bastı. Alt basamaktaki kirli, güneşten rengi solmuş fötr şapkaya ayağını değdirmemeye özen gösterdi.

"Manx'in işi bit-bit-bitmedi, Vic," dedi Maggie. "Bu yüzden sen... onu bulmaya çalışırsın diye umu-umuyordum. İlk karşılaştığımızda bunu yap-yap-mamanı söylediğimi hatırlıyorum. Ama o zaman çok gençtin. Hazır değildin. Şimdi onu bulabilecek tek insanın sen olduğunu düşünüyorum. Onu durdurabilecek tek kişi. Hâlâ bunu nasıl yapacağını biliyorsan. Çünkü eğer bilmiyorsan, kor-kor-korkarım o seni bulacaktır."

"Yapmayı düşündüğüm tek şey, polisi aramak. Yerinde olsam, onlar geldiğinde buralarda bulunmazdım," dedi Vic. Sonra dönüp Maggie'nin yüzüne baktı. "SENİ TANIMIYORUM. Git saçmalıklarını başka yerde anlat."

"A-a-a-ma,Vic," dedi Maggie bir parmağını kaldırarak. "Hatırlamıyor musun? O küpeleri sana ben ver-ver-miştim."

Vic eve girip kapıyı çarparak kapadı.

Üç adım uzağında duran ve büyük ihtimalle her şeyi işiten Wayne ürküp sıçradı. Onun tam arkasında bekleyen Hooper da irkildi, alçak sesle inleyip döndü ve daha mutlu olabileceği bir yer aramak için oradan uzaklaştı.

Vic tekrar kapıya döndü, alnını dayayıp derin bir nefes aldı. Dikiz deliğinden bahçeye bakacak hale gelmesi yarım dakika sürdü.

Maggie basamaktaki kirli fötr şapkasını almış, vakur bir ifadeyle başına geçiriyordu. Vic'in kapısına son kez kederle baktıktan sonra dönüp topallayarak bahçeden çıktı. Otomobili yoktu; o sıcakta en yakın otobüs durağına kadar altı blok yürümesi gerekecekti. Vic o gözden kaybolana kadar arkasından baktı, sonra da eli çocukluğundan beri en sevdiği eşyası olan küpelerine gitti. Scrabble pullarından yapılmış küpelerde **S&G** harfleri vardı.

Yolda

Yarım saat sonra Wayne, Hooper'i yürütmek için –hayır, aslında annesinin basınçlı mutsuzluk ruh halinden uzaklaşmak için– dışarıya çıktığında klasör üst basamaktaydı ve dağılan bütün sayfalar düzgün bir şekilde içine sokulmuştu.

Hâlâ yarı açık duran kapıdan şöyle bir baktı ama annesi mutfaktaydı ve görünmüyordu. Eğilip klasörü yerden aldı, açtı ve ince sayfalardan oluşan çıktılara bir göz attı. "Seri Katil Zanlısı", "Sapık Vandallar", "Boeing Mühendisi Kayıp"

Sayfaları dörde katladıktan sonra şortunun cebine tıkıştırdı. Klasörü de evin önüne ekilmiş olan şimşirlerin arkasına attı.

Wayne bunlara bakmak istediğine emin değildi ama sadece on iki yaşındaydı ve bunlara bakmaya çoktan karar verdiğinin farkında değildi; bu kararı, görünmemesi için klasörü şimşirin arkasına attığı an vermişti. Bahçeyi aşıp kaldırıma oturdu. Cebinde nitrogliserin taşıyormuş gibi hissediyordu.

Sokağın karşı tarafına baktı; sararmış çimlerle kaplı bir bahçe görünüyordu. Orada yaşayan yaşlı adam bahçesini iyice gözden çıkarmıştı. Adamın tuhaf bir adı –Sig de Zoet– ve bir oda dolusu küçük model askeri vardı. Anneannesinin cenaze törenin yapılığı gün Wayne o tarafa doğru gitmiş, yaşlı adam da ona çok nazik davranıp askerleri göstermişti. Wayne'e bir zamanlar annesinin de oraya gelip birkaç figürü boyadığını anlatmıştı. Nazi aksanıyla, "Annen daha o yaşlardayken bile fırçayı güzel kullanırdı," demişti. Sonra yaşlı karısı Wayne'e içinde portakal dilimleri olan buzlu çay hazırlamıştı ki tadını hâlâ unutamıyordu.

Yaşlı adamın evine gidip o askerlere bir daha bakmayı düşündü. Hem sıcaktan kurtulmuş olur hem de belki de cebindeki hiç bakmaması gereken çıktıları aklından çıkarırdı.

Tam ayağa kalkıp caddenin karşısına geçmeye hazırlanırken dönüp kendi evine baktı ve tekrar oturdu. Annesi ona haber vermeden bir yere gitmesini hoş karşılamazdı; Wayne de şu anda gidip ondan izin alabileceğini düşünmüyordu. Böylece olduğu yerde kalıp sararmış çimenlere baktı ve dağları fena halde özledi.

Wayne daha geçen kış bir heyelan görmüştü. Yoldan çıkıp hendeğe kayan bir Mercedes'i çekmek için babasıyla birlikte Longmont'a gitmişti. Otomobilin içindeki aile bir hayli sarsılmıştı ama yaralı değillerdi. Normal bir aileydi; anne, baba, iki çocuk. Küçük kızın sarı atkuyruğu bile vardı. İşte o kadar normaldiler. Wayne ilk bakışta annenin hiç akıl hastanesinde yatmadığını, babanın dolabında komik çizgi roman kıyafetlerinin olmadığını anlamıştı. Onlara bakınca çocukların da John ve Sue gibi normal isimleri olduğunu tahmin edebiliyordu. Mercedes'in tepesinde kayakları vardı ve baba Lou'ya AmEx kabul ediyor mu diye sormuştu. American Express değil. AmEx. Onları gördükten birkaç dakika sonra Wayne bütün aileye mantık ötesi bir şiddetle âşık olmuştu.

Lou onu bir kanca ve vinç halatıyla hendeğin aşağısına göndermişti fakat Wayne tam otomobilin kenarından inerken yükseklerde bir yerden silah sesine benzer büyük bir gürültü patladı. Herkes başını kaldırıp çamlarla kaplı Rocky Dağları'nın doruklarına baktı.

Onlar bakarken bir futbol sahası büyüklüğünde beyaz bir kar örtüsü gevşedi ve kaymaya başladı. Onların bulunduğu yerden bir kilometre uzakta olduğu için tehlike altında değildiler. İlk çatlama sesinden sonra başka bir şey duymadılar bile. Daha ziyade çok uzaklardan gelen bir gök gürültüsünü andırıyordu. Ancak Wayne hissedebiliyordu. Ayaklarının altındaki zeminde yumuşak bir titreme yaratmıştı.

Bu büyük kar örtüsü birkaç yüz metre kaydıktan sonra ağaç sırasına çarptı, beyaz bir patlama oldu; on metre yüksekliğindeki bir

deprem dalgası gibiydi. AmEx sahibi baba, oğlunu alıp bu manzarayı seyretmesi için omzuna oturttu.

"Şimdi vahşi doğadayız işte, evlat," dedi; o sırada bir dönümlük dağ ormanı altı yüz ton kar altında kalmıştı.

"Vay canına," dedi Lou, hendekteki oğluna baktı. Babasının yüzü mutlulukla ışıldıyordu. "Bunun altında olmayı düşünebiliyor musun? Onca bokun üstünde doğru geldiğini düşünebiliyor musun?"

Wayne düşünebiliyordu – ve her zaman düşündü de. En iyi ölüm şeklinin bu olduğuna inanıyordu: birdenbire pırıl pırıl karla süpürülmek...

Bruce Wayne Carmody o kadar uzun bir süre mutsuz olmuştu ki, artık bunu düşünmüyordu. Bazı günler ayakları altındaki dünyanın yıllardan beri kopup ayrıldığını hissederdi. Hâlâ dibe çekilip nihayet orada gömüleceği günü bekliyordu.

Annesi bir süredir aklını kaçırmıştı, çalmadığı halde telefonun çaldığına inanıyor, orada olmayan ölü çocuklarla konuşuyordu. Wayne bazen annesinin ondan çok ölü çocuklarla konuştuğunu düşünür olmuştu. Evlerini yakmıştı. Bir ay ruh sağlığı hastanesinde yatmış, mahkemeye çıkması gerekirken kaçmış, neredeyse iki yıl Wayne'in hayatından çıkmıştı. Bir süre kitap turu yapmış, gündüzleri kitabevlerini geceleriyse oradaki barları ziyaret etmişti. *Arama Motoru*'nu çizgi film haline getirme projesi için altı ayını Los Angeles'ta çalışarak geçirmişti. Bu proje hiç gerçekleşmedi ama annesi kokaine alıştı. Sonra da kapalı köprü resimleri çizdi ama sergiye kimse gelmedi.

Wayne'in babası Vic'in içkisinden, Vic'in serseri gibi dolaşmasından ve deliliğinden bıkmıştı; dövmelerinin çoğunu yapan Carol adında kocaman saçlı ve hâlâ seksenlerin kıyafetlerini giren bir kadınla ilişkiye başladı. Ne var ki Carol'ın başka bir sevgilisi vardı; Lou'nun kimliğini çalıp California'ya kaçtılar ve Lou'nun kimliğiyle on bin dolar borç yaptılar. Babası hâlâ bu alacaklılarla uğraşıyordu.

Bruce Wayne Carmody ebeveynlerini sevmek, onlarla birlikte olmaktan zevk almak istiyordu, arada bir alıyordu da. Ama bu işi çok

zorlaştırıyorlardı. İşte bu nedenden arka cebindeki kâğıtlar ona nitrogliserin gibi gelmişti. Henüz patlamamış bir bomba.

Bu bombanın daha sonra patlama ihtimali varsa, şimdiden bakması, ne kadar hasar verebileceğini, kendini bu infilaktan nasıl koruyabileceğini kestirmesi gerekiyordu. Kâğıtları cebinden çıkardı, evine doğru son kez baktıktan sonra sayfaları dizinin üstünde açtı.

İlk gazete haberinde ölmüş seri katil Charles Talent Manx'in bir fotoğrafı vardı. Adamın yüzü o kadar uzundu ki, biraz erimiş gibi görünüyordu. Patlak gözleri, öne çıkık çenesi ve çizgi filmlerdeki dinozor yumurtasını andıran kel bir kafası vardı.

Bu adam, Charles Manx yaklaşık on beş yıl önce Gunbarrel'da tutuklanmıştı. Adı verilmemiş bir çocuğu kaçırıp eyalet sınırını geçmiş, onu durdurmak isteyen bir adamı da yakarak öldürmüştü.

Onu hapsettikleri zaman kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyordu. Hapishane Manx'e iyi gelmemişti. 2001 yılı olduğunda komadaydı, Denver'daki yüksek güvenlikli hapishanenin hastane bölümüne nakledilmişti. Geçen mayısta ölene kadar on bir yıl boyunca komada kaldı.

Haber yazısının bundan sonrası kanlı spekülasyonlardan oluşuyordu. Manx'in Gunbarrel dışında bir malikânesi vardı, buradaki ağaçlarda yüzlerce Noel süsü asılıydı. Basın bu eve "Kızak Evi" adını vermişti. Makale Manx'in yıllardan beri çocukları buraya hapsedip öldürdüğünü ima ediyordu. O yerde tek bir cesedin dahi bulunmaması ise önemsizmiş gibi, kısaca geçiştirilmişti.

Bütün bunların Victoria McQueen'le, Bruce Wayne Carmody'nin annesiyle ne ilgisi olabilirdi? Wayne'in anladığı kadarıyla hiç ilgisi yoktu. Belki diğer makalelere de bakarsa bir şeyler çıkarabilirdi. Okumaya devam etti.

"Seri Katilin Cesedi Morgda Kayboldu" bir sonraki haberdi. Birisi Denver'daki St. Luke's Sağlık Merkezi'ne gizlice girip güvenlik görevlisini etkisiz hale getirmiş, Charlie Manx'in cesedini kaçırmıştı. Bu ceset hırsızı sokağın karşısındaki otoparkta bulunan bir Trans Am'i de çalmıştı.

Üçüncü haber Louisville'den bir gazete kupürüydü, Charles Manx'le hiçbir ilgisi yoktu.

Haberin başlığında "Boeing Mühendisi Kayboldu; Polis ve Vergi Dairesi Şaşkın." Yanında da eski bir Rolls Royce'a yaslanmış, siyah bıyıklı, esmer bir adamın fotoğrafı vardı.

Bruce haberin tamamını okurken kaşları çatıldı. Nathan Demeter'in kaybolduğunu ergen kızı ihbar etmişti. Kız okuldan eve geldiğinde ev kapısını kilitlenmemiş, garaj kapısını açık bulmuştu. Masada yarısı yenmiş bir öğlen yemeği vardı ve babasının antika Rolls-Royce'u orada yoktu. Vergi dairesi Demeter'in gelir vergisi kaçırma suçuyla mahkemeye çıkarılmamak için kaçmış olabileceğini düşünüyordu. Kızı buna inanmıyor, babasının ya kaçırılmış ya da ölmüş olduğunu söylüyordu. Babası neden ve nereye gittiğini ona söylemeden asla kaçacak bir adam değildi.

Wayne bütün bunların Charles Manx'le ne ilgisi olabileceğini anlayamadı. Belki gözünden bir şey kaçırmış olabileceğini düşünerek en başa dönüp hepsini bir daha okumayı düşündü. Tam ilk sayfayı tekrar açacakken köpeğinin sokağın karşısındaki bahçedeki çimlere muz büyüklüğünde bok parçaları bıraktığını gördü. Rengi de muza benziyordu, yeşil muzlara.

"Of ya," dedi Wayne. "Yapma, koca oğlan!"

Kâğıtları kaldırımın üstünde bırakıp sokağın karşısına geçti.

İlk düşüncesi kimse görmeden hemen Hooper'ı bahçeden çıkarmaktı. Ama evin ön penceresindeki perdede bir şey kıpırdadı. Birisi – o tatlı yaşlı adam veya nazik yaşlı karısı olayı seyrediyorlardı.

Wayne yapabileceği en iyi şeyin oraya gidip işi şakaya vurmak ve bahçeyi temizlemek için onlardan bir poşet istemek olduğunu düşündü. Tuhaf aksanlı yaşlı adam her şeyi bir kahkahayla karşılayan insanlara benziyordu.

Hooper doğrulurken Wayne onu azarladı. "Kötüsün. Çok kötüsün." Hooper onun dikkatini çekmekten memnun bir halde kuyruğunu salladı.

Wayne, Sigmund de Zoet'in ön kapısına çıkan basamaklara adı-

mını atmak üzereyken kapının altındaki aralıkta gölgelerin kıpırdadığını fark etti. Dikiz deliğine bakınca orada da bir bulanık bir renk ve hareket gördü. Birisi kapının öbür tarafında, bir metre ötede durmuş, onu seyrediyordu.

"Bay de Zoet," diye seslendi en alt basamaktan.

Kapının altındaki gölgeler yer değiştirdi ama kimse karşılık vermedi. Cevap verilmeyişi Wayne'i susturdu. Ürpermişti.

Saçmalama. Charlie Manx hakkındaki o korkunç haberleri okuduğun için saçmalıyorsun. Git şu zili çal.

Wayne endişesini kenara atıp basmakları çıktı, elini kapı ziline uzattı. Kapı tokmağının dönmeye başladığını, diğer taraftaki kişinin kapıyı açmaya hazırlandığını görmemişti.

Kapının Diğer Tarafı

Bing Partridge dikiz deliğinde duruyordu. Sol eli kapı tokmağındaydı. Sağ elindeyse Bay Manx'in Colorado'dan getirdiği .38'lik vardı.

"Oğlum, git hadi buradan," diye fısıldadı Bing telaşla.

Bing'in bir planı vardı; basit ama ümitsiz bir plan. Oğlan üst basmağa çıktığında kapıyı açıp onu içeriye çekecekti. Cebinde bir kutu zencefilli gaz vardı ve çocuğu içeriye alır almaz onu gazlayıp bayıltabilirdi.

Ya çocuk çığlık atmaya başlarsa? Ya çocuk bağıra çağıra kurtulmak için debelenirse?

Sokağın sonunda birileri mangal yapıyordu; çocuklar Frizbi oynuyor, yetişkinkler de ha babam içip yüksek sesli kahkahalar atıyor ve güneşleniyorlardı. Bing çok akıllı sayılmazdı ama ahmak da değildi. Gaz maskesi takan bir adam elinde tabancasıyla bir çocukla boğuşurken epey dikkat çekerdi. Bir de köpek vardı. Ya köpek üstüne atlarsa? Saint Bernard'dı ve ayı yavrusu kadar büyüktü. Bu ayı yavrusu başını kapıdan içeriye sokarsa, Bing onu bir daha dışarıya çıkaramayabilirdi.

Bay Manx ne yapılacağını bilirdi ama uyuyordu. Bir günden beri Sigmund de Zoet'in yatak odasında uyumaktaydı. Uyanık olduğu zamanlarda her zamanki iyi halindeydi – sevgili Bay Manx! Ama uykuya dalınca bir daha hiç uyanmayacakmış gibiydi. Noelistan'a gidecekleri zaman daha iyi olacağını söylemişti, Bing de bunun doğru olduğunu biliyordu. Ancak Bay Manx'i hiç bu kadar yaşlı görmemişti; uyuduğu zamanlardaysa ölüye benziyordu.

Peki, ya Bing çocuğu zorla eve sokarsa? Bing, Bay Manx'i eskiden olduğu gibi uyandırabileceğini sanmıyordu. Victoria McQueen oğlu için çığlıklar atarak sokağa çıkmadan, polisler bütün evleri aramaya başlamadan ne kadar süre orada saklanabilirlerdi? Yanlış yer, yanlış zamandı. Bay Manx orada sadece gözlem yapmak için bulunduklarını açıkça söylemişti ve Bing pek akıllı olmasa da bunun nedenini anlayabiliyordu. O uyuşuk sokak yeterince uyuşuk değildi ve o orospu dövmeli orospuyu haklamak için tek fırsatları vardı. Bay Manx herhangi bir tehditte bulunmamıştı ama Bing bu işin onun için ne kadar önemli olduğunu ve çuvallarsa cezasının ne olacağını biliyordu. Bay Manx onu asla Noelistan'a götürmezdi. Asla.

Oğlan ilk basamağı çıktı. Sonra ikincisini.

Bing gözlerini kapatıp hamle yapmaya hazırlandı. "Siktir git, ufaklık. Daha hazır değiliz."

Büyük tabancasının horozunu kaldırdı.

O sırada sokakta birisi belirdi, çocuğa seslendi. "Hayır! Wayne, hayır!"

Bing'in sinir uçları zonkladı, az kalsın tabanca terli elinden kayıp düşecekti. Gümüş bir tekneye benzeyen büyük bir otomobil, jantlarından güneş ışığını yansıtarak o tarafa geliyordu. Tam Victoria McQueen'in evinin önünde durdu. Penceresi açıktı, sürücü bir kolunu dışarıya çıkarıp çocuğa el salladı.

"Hey!" diye seslendi adam bir daha. "Hey, Wayne!"

"Hey" demişti adam, "Hayır" değil. Bing o kadar gergindi ki adamın söylediği şeyi yanlış duymuştu.

"N'aber, koçum?" diye seslendi şişman adam.

"Baba!" diye bağırdı çocuk. Basamakları çıkıp kapıyı çalmayı unutarak döndü ve peşindeki o ayı yavrusuyla birlikte yola doğru koşmaya başladı.

Bing'in bütün kasları gevşedi, bacakları hamur gibi oldu. Başını kapıya dayayıp gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında dikiz deliğinden baktı; çocuk babasının kolları arasındaydı. Adam iğrenç denecek kadar şişmandı, bacakları

telefon direklerine benziyordu. Çocuğun babası, Louis Carmody bu olmalıydı. Bing internette bu aile hakkında yazılanları okumuştu ve genel olarak kim kimdir biliyordu ama adamın hiç resmini görmemişti. Çok şaşırdı. Carmody'yle McQueen'i seks yaparken düşünemiyordu – bu şişman hayvan, kızı ikiye ayırırdı. Bing de sırım gibi değildi ama Carmody'nin yanında yıldız atlet gibi kalırdı.

Acaba kadını onunla seks yapması için nasıl ayartabiliyor diye merak etti. Belki parasal bir anlaşma yapmışlardı. Bing kadını iyice incelemişti ve buna hiç şaşırmazdı. Onca dövme. Bir kadın istediği kadar dövme yaptırabilirdi ama hepsinin anlamı aynıydı. Hepsi PARASI OLAN ALIR diyen bir ilandı.

Çocuğun baktığı kâğıtlar rüzgârla savrulup şişman adamın otomobilinin altına girdi. Carmody oğlunu tekrar yere bırakınca oğlan kâğıtları bulmak için bakındı, sonra otomobilin altında olduğunu gördü ama almak için yere eğilmedi. O kâğıtlar Bing'i endişelendiriyordu. Bir anlamı olmalıydı. Önemli olmalıydı.

Kâğıtları vücudu yara izleriyle dolu, sıska ve uyuşturucu bağımlısı gibi görünen bir kadın getirmiş, McQueen'e zorla vermeye çalışmıştı. Bing o sahneyi ön odadaki perdenin ardından seyretmişti. Victoria McQueen uyuşturucu bağımlısı kadından hoşlanmamıştı. Ona bağırmış, yüzünü buruşturmuş, kâğıtları suratına fırlatmıştı. Sesleri çok net değildi ama Bing bir tanesinin "Manx" dediğini duymuştu. Bing, Bay Manx'i uyandırmak istedi ama o durumdayken adamı uyandırmak mümkün değildi.

Çünkü aslında uyumuyor, diye düşündü Bing. Sonra da bu mutsuz fikri aklından çıkardı.

Bir keresinde çarşafların üstünde sadece bir külotla yatan Bay Manx'e bakmak için yatak odasına girmişti. Göğsündeki büyük bir Y şeklindeki kesik kalın, siyah bir iplikle dikilerek kapatılmıştı. Yara kısmen iyileşmişti ama hâlâ cerahat ve pembe kan sızıyor, etinin üstünde parlayan bir kanyon gibi görünüyordu. Bing dakikalarca başında durmuş fakat bir kez olsun onun nefes aldığını duymamıştı. Bay Manx'in ağzı açıktı, dışarı hafif bir formaldehit kokusu yayılıyordu.

Gözleri de açıktı, boş bir ifadeyle tavana bakıyordu. Bing iyice yaklaşıp onun eline dokunmuştu; bu el bir cesedinki gibi soğuk ve katıydı; o anda Bing Bay Manx'in ölmüş olduğunu düşünmüştü ama sonra Manx'in gözleri kımıldadı ve herhangi bir tanıma belirtisi olmadan Bing'e baktı. Bing hemen oradan uzaklaşmıştı.

Artık kriz ânı geçtiği için Bing titreyen bacaklarla tekrar oturma odasına döndü. Yüzündeki gaz maskesini çıkardı, Bay ve Bayan de Zoet'le birlikte televizyon seyretmek için oturdu. Kendini toparlaması için zamana ihtiyacı vardı. Uzanıp Bayan de Zoet'in elini tuttu.

Oyun programlarını seyretti, arada bir sokağın karşısına, McQueen'in evine baktı. Saat yediye doğru yüksek sesle konuşmalar duydu, kapı çarpılarak kapanmıştı. Hemen ön kapıya gidip dikiz deliğinden baktı. Gökyüzü soluk pembe tonunu almıştı; oğlan aşırı şişman babasıyla birlikte kiralık otomobile doğru yürüyordu.

"Bize ihtiyacın olursa, oteldeyiz," diye seslendi Carmody evin merdiveninde duran McQueen'e.

Bing oğlanın babasıyla birlikte gitmesinden hiç hoşlanmadı. Oğlanla kadın birlikte olmalıydılar. Manx ikisini de istiyordu – Bing de öyle. Oğlan Manx içindi ama kadın Bing'in payıydı, onunla Uyku Evi'nde eğlenecekti. Kadının ince, çıplak bacaklarına bakmak bile Bing'in ağzını kurutuyordu. Uyku Evi'nde son bir eğlence, sonra Bay Manx'le birlikte Noelistan'a gidecek ve sonsuza kadar orada kalacaklardı.

Ama hayır, dert etmesine gerek yoktu. Bing, Victoria McQueen'in posta kutusuna bakmış ve New Hampshire'daki günlük kamptan gelen faturayı görmüştü. Oğlan ağustos ayı boyunca oraya kayıtlıydı. Kimse çocuğunu haftalığı sekiz yüz dolar olan bir kampa yazdırıp o kadar parayı yakmaya karar vermezdi. Yarın Dört Temmuz Bayramı'ydı. Büyük ihtimalle babası buraya tatilde oğlunu görmek için gelmişti.

Baba oğul oradan ayrılıp Victoria McQueen'in hiç de kutsal olmayan ruhunu evde bıraktılar. Otomobilin altındaki kâğıtlar –Bing'in görmeyi çok istediği kâğıtlar– Buick'in arkasında bıraktığı hava akımına kapılıp etrafa saçılmıştı.

Victoria McQueen de evden çıkıyordu. Eve girdi fakat kapıyı açık bıraktı, üç dakika sonra bir elinde otomobilin anahtarları diğerinde alışveriş çantasıyla dışarıya çıktı.

Bing o gözden kaybolana kadar arkasından baktıktan sonra sokağa çıktı. Güneş iyice alçalmış, ufukta turuncu bir leke halinde kalmıştı. Birkaç yıldız gökteki karanlıkta delikler açıyordu.

"*Elinde tabancası, gaz maskeli bir adam vardı,*" diye şarkı söylemeye başladı Bing gerginken hep yaptığı gibi. "*Mermileri de kurşundandı, kurşundandı, kurşundan. Daha sonra gidip Victoria McQueen'i vurdu tam başının ortasından, ortasından, ortasından.*"

Kaldırımın bir ucundan diğerine yürüdü fakat sadece tek bir sayfa bulabildi; buruşmuş ve lekelenmişti.

Bulmayı umduğu şey Kentucky'li adam hakkındaki haber yazısının fotokopisi değildi. Bu adam iki ay önce, Bay Manx'tan iki gün önce Wraith'le Bing'in evine gelmişti. Bay Manx açlıktan ölmek üzere olan biri gibi solgundu fakat kan çanağı gibi olmuş gözleri parlıyordu. Zebra postu döşemesi olan bir Trans Am'le gelmiş, yanındaki koltukta büyük, gümüş bir çekiç vardı. Bing daha önce Wraith'e ŞE7T4N plakasını takmış, otomobili yola hazır etmişti.

Kentucky'li adam, Nathan Demeter kendi yoluna gitmeden önce Uyku Evi'nin küçük bodrum odasında uzunca bir süre geçirmişti. Bing kızları tercih ederdi ama Nathan Demeter de ağzıyla ne yapılacağını biliyordu. Bing onunla işini bitirene kadar erkek erkeğe birçok anlamlı sevgi sohbetleri yapmışlardı.

"Boeing Mühendisi Kayboldu" haber başlığı yanındaki fotoğrafta Nathan Demeter'i bir kez daha görmek Bing'i şaşırttı. Midesini sızlattı. O uyuşturucu bağımlısı kadının Victoria McQueen'e böyle bir şeyle neden geldiğini hiç anlamıyordu.

"Olur şey değil," diye fısıldadı durduğu yerde sallanarak. Sonra otomatik olarak şarkısına başladı: *Elinde tabancası, gaz maskeli bir adam vardı. Mermileri kurşundandı, kurşundan...*"

"Şarkının sözleri öyle değil ki," dedi arkasından minik bir ses.

Bing dönüp bakınca pembe bir bisiklet üstünde küçük, sarışın

bir kız gördü. Sokağın sonundaki mangal partisinden çıkıp gelmişti. Partinin olduğu yerden yetişkinlerin kahkahaları duyuluyordu.

"Babam bana o şarkıyı söylemişti," dedi kız. "Küçük bir adam ve onun küçük bir tabancası vardı. Adam ördek vuruyor, değil mi? Gaz maskeli adam kim?"

"Ooo," dedi Bing ona. "Çok hoş biridir. Herkes onu sever."

"Ama ben onu sevmiyorum işte."

"Tanısaydın severdin."

Kız omuz silkip bisikletini döndürdü, geldiği yöne doğru gitti. Bing arkasından baktı, sonra Demeter hakkındaki haber yazısını sımsıkı tutarak de Zoet'lerin evine döndü.

Bir saat sonra Bing Zoet çiftiyle televizyon karşısında otururken Bay Manx odasından çıkıp geldi. İpek gömleğini, kuyruklu ceketini ve burun kısmı dar çizmelerini giymişti. Açlıktan ölmek üzere olan birine benzeyen yüzünde sağlıksız bir pırıltı vardı.

"Bing," dedi Manx. "Sana Bay ve Bayan de Zoet'i boş odaya koymanı söylemiştim!"

"Eh," dedi Bing, "kimseye zarar vermiyorlar."

"Evet. Tabii ki, kimseye zarar vermiyorlar. Öldüler! Ama zarar vermiyorlar diye ayakaltında durmaları gerekmez! Tanrı aşkına, neden onlarla beraber oturuyorsun?"

Bing uzun süre adamın yüzüne baktı. Bay Manx onun tanıdığı en akıllı, en iyi gözlemci ve en düşünceli insandı ama bazen en basit şeyleri bile anlamıyordu.

"Tek başına oturmaktan daha iyi," dedi.

Boston

Lou'yla oğlu Logan Havaalanı'ndaki Hilton'ın en üst katında bir odadaydılar. Bu odanın bir gecelik ücreti Lou'nun bir haftalık kazancından fazlaydı ama dert etmiyordu. Televizyonda Letterman'ın programı bitmiş, saat sabahın biri olmuştu; Lou oğlunun uyuduğunu sanıyordu, bu nedenle Wayne yüksek sesle bir şey söyleyince çok şaşırdı. Oğlan kısa bir cümle söylemişti ama bu kadarı Lou'nun kalbini hoplatıp boğazına tıkamaya yetti.

"Bu Charlie Manx denen adam," dedi Wayne. "Önemli biri mi?"

Lou parmağıyla göğsüne bastırınca kalbi de olması gereken yere geri döndü. Lou ve kalbi çok iyi geçinemiyorlardı. Merdiven çıktığı zaman kalbi çok fazla yoruluyordu. Wayne'le birlikte bütün gün Harvard Meydanı'yla deniz kenarında dolaşmışlar ve Lou soluklanmak için iki kez durmak zorunda kalmıştı.

Bunu dağ havasına alışkın olan ciğerlerinin deniz seviyesine uyum sağlayamayışı olarak açıklıyordu. Fakat Lou aptal değildi. Aslında bu kadar şişmanlamak istemezdi. Aynı şey babasının da başına gelmişti. Adam hayatının son altı yılını süpermarketlerde çok şişman olanlar için sağladıkları o akülü golf otolarında dolanarak geçirmişti. Lou o lanet süpermarket otolarına binmektense bir testereyle vücudundaki yağ katmanlarını kesmeyi yeğlerdi.

"Annen onun hakkında bir şey mi söyledi?" diye sordu Lou.

Wayne iç geçirdi, kısa bir an sessiz kaldı; bu süre Lou'nun çocuğun sorusunu cevapladığını anlamasına yetti.

"Hayır," dedi Wayne sonunda.

"O halde, bu adı nerede duydun?" diye sordu Lou.

"Bugün annemin evine bir kadın geldi. Maggie bilmem-kim. Charlie Manx hakkında konuşmak istedi, annem çok kızdı. Bir an annem o kadını dövecek sandım."

"Öyle mi?" dedi Lou. Bu Maggie denen kadının kim olduğunu ve Vic'in olayını nasıl bildiğini merak etti.

"O adam birini öldürdüğü için hapse girdi, değil mi?"

"Bu Maggie denen kadın anneni görmeye mi geldi? Manx'in birini öldürdüğünü *o* mu söyledi?"

Wayne bir daha iç geçirdi. Yatağında dönüp babasına baktı. Karanlıkta gözleri mürekkep damlaları gibi parlıyordu.

"Manx'in ne yaptığını söylersem, başım derde girer mi?" diye sordu.

"Benimle girmez," dedi Lou. "Onun adını Google'da falan mı aradın?"

Wayne'in gözleri büyüyünce Lou onun Charlie Manx'i Google'da aramayı akıl etmemiş olduğunu anladı. Ama artık bunu yapardı. Lou avucuyla alnına vurmak istedi. Ne hıyarsın, Carmody. Ne hıyarsın. Şişman ve aptalsın.

"Kadın içinde gazete makaleleri olan bir klasör bıraktı. Ben de onları okudum. Annem herhalde okumamı istemezdi. Ona söylemezsin, değil mi?"

"Ne makalesi?"

"Nasıl öldüğüyle ilgili."

Lou başını öne salladı; galiba anlamaya başlıyordu.

Manx, Vic'in annesinden üç gün sonra ölmüştü. Lou bu haberi radyoda duymuştu. Vic rehabilitasyondan çıkalı beş ay olmuş, o ilkbaharı annesini ölürken seyrederek geçirmişti. Lou onun iyileşme sürecini baltalar diye düşünüp bu haberi ona iletmekten çekinmişti. Aslında niyeti ona söylemekti ama bir türlü fırsat olmamış, belli bir noktadan sonraysa konuyu açmak imkânsız hale gelmişti. Çok fazla beklemişti.

Maggie denen kadın Charlie Manx'in elinden kurtulan kızın Vic olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Onun elinden kurtulabilen tek çocuk. Bu Maggie belki bir gazeteciydi, belki de gerçek suçlar hakkın-

da yazacağı kitap üstünde çalışıyordu. Vic'in yorumunu almak için gelmişti, Vic de ona asla yayınlayamayacağı ve kullanamayacağı bir yorumda bulunmuştu.

"Manx düşünmeye değer biri değil. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Ama neden birisi gelip annemle onun hakkında konuşmak istesin ki?"

"Bunu annene sorman gerekecek," dedi Lou. "Benim gerçekten hiçbir şey söylememem gerekir. Söylersem başım derde girer, tamam mı?"

Çünkü anlaşma böyleydi. Victoria McQueen hamile olduğunu öğrendikten ve bebeği doğurmaya karar verdikten sonra böyle bir anlaşma yapmışlardı. Vic çocuğa Lou'nun isim koymasına izin verecek, onunla birlikte yaşayacaktı; bebeğe bakacaktı ve o uyurken de ikisi biraz eğlenebileceklerdi. Her bakımdan onun karısı olacaktı fakat adını almayacaktı. Fakat *kendisi* bu kararı vermediği sürece, oğlan Charlie Manx'le ilgili hiçbir şey bilmeyecekti.

Lou buna razı olduğu zaman, hepsi akla yatkın gelmişti. Ne ki, bu anlaşma yüzünden oğlu babası hakkındaki tek güzel şeyi öğrenemeyecekti. Babasının bir an korkularından silkinip büyük bir kahramanlık yaptığını. Güzel bir kızı motosikletinin arkasına alıp onu bir canavardan kurtardığını, o canavar onlara yetişip bir adamı yaktığında, adamın üstündeki alevleri söndürenin de Lou olduğunu... Tamam, adamın hayatını kurtaramamıştı ama tehlikeyi göze alıp müdahale etmişti.

Lou oğlunun bu kahramanlığı bilmeyip onu olduğu gibi tanıması düşüncesinden çok rahatsızdı. Alay konusu olacak kadar şişman, kazaya uğrayan insanların otomobillerini çekerek veya tamir ederek vasat bir geliri olan, Vic'e hâkim olamayan bir adam.

Bir şansı daha olsaydı keşke. Keşke birisini daha kurtarsa, Wayne de bunu seyretseydi... o şişman gövdesini bir mermiyi durdurmak için siper edebilirdi, yeter ki o sahneyi Wayne de görsün. Sonra bunun zafer duygusuyla kan kaybından ölmeye hazırdı.

İnsanın bir şans daha dilenmesinden daha acınası bir şey var mıydı?

Oğlu derin bir iç geçirdikten sonra sırtüstü yattı.

"Ee, anlat bana, yaz nasıl geçiyor?" diye sordu Lou. "Şu âna kadar en iyi tarafı ne oldu?"

"Kimse rehabilitasyona girmedi," dedi Wayne.

Körfez Kenarında

Vic ellerini ordu eskisi ceketinin ceplerine gömmüş bir halde yanına gelip, "Bu koltuk benim için mi?" diye sorduğunda Lou bir şeyin patlamasını bekliyordu – her an olabilirdi.

Dönüp hiçbir zaman karısı olmamış ama inanılmaz bir şekilde ona bir çocuk verip hayatına bir anlam kazandıran kadına baktı. Onun elini tutmuş, ağzının tadına bakmış veya onunla sevişmiş olduğu düşüncesi Lou'ya o kadar gerçek ötesi geliyordu ki.

Ama hakkını vermeliydi, Vic deliliğini hiç gizlememişti. Yoksa bir şizofrenin kimin altında yatacağını bilmek mümkün olmazdı.

Wayne başka çocuklarla birlikte limana bakan taş duvar üstündeydi. Havai fişek gösterisini izlemek için bütün otel dışarıya çıkmış, insanlar su kenarındaki duvarların etrafında toplanmıştı. Kimi dökme demir koltuklarda oturuyor, bazıları ellerinde şampanya kadehleriyle dolaşıyordu. Çocuklar ellerinde maytaplarla koşuyorlar, bunlarla karanlıkta kırmızı çizgiler çiziyorlardı.

Vic on iki yaşındaki oğlunu şefkat ve kederli bir özlem karışımı bir ifadeyle seyretti. Wayne onu fark etmemiş, Vic de onun yanına gitmemiş, oraya geldiğini bilmesi için hiçbir şey yapmamıştı.

"Gösteri için tam zamanında geldin," dedi Lou.

Motosiklet ceketini katlayıp yanındaki boş koltuğun üstüne koymuştu. Vic'e yer açmak için alıp dizinin üstüne koydu.

Vic oturmadan önce gülümsedi – tipik Vic gülüşüydü; sadece ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor, hem pişmanlık hem de mutluluk gibi bir ifade beliriyordu.

"Eskiden bunu babam yapardı," dedi Vic. "Dört Temmuz için havai fişekleri ateşlerdi. Gösterisi epey iyi olurdu."

"Babanı görmek için Wayne'i de alıp günü birliğine Dover'a gitmeyi hiç düşümdün mü? Göl'den orası yarım saatten fazla sürmez."

"Ancak bir şeyleri havaya uçurmam gerekseydi onu arardım," dedi Vic. "Biraz ANFO gerekseydi."

"Info mu?"

"ANFO. Bir patlayıcıdır. Babam kayaları, köprüleri falan uçuracağı zaman bunu kullanır. Aslında nesneleri imha etmek için tasarlanmış büyük, kaygan bir çuval saçmalık."

"Hangisi? ANFO mu? Yoksa baban mı?"

"İkisi de," dedi Vic. "Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum."

"Belki de sadece Dört Temmuz'u bir aile olarak birlikte kutlamak istemişimdir," dedi Lou. "Olamaz mı yani?"

"Wayne dün eve gelen kadından söz etti mi?"

"Bana Charlie Manx'i sordu."

"Hassiktir! Onu içeriye yolladım. Konuşmalarımızı işitebileceğini tahmin edemedim."

"Bir kısmını işitmiş işte."

"Ne kadarını? Hangi kısmını?"

"Şuradan buradan. Merakını uyandıracak kadar."

"Manx'in öldüğünü biliyor muydun?" diye sordu Vic.

Lou avuçlarını şortuna sildi. "Bak, rehabilitasyondaydın, derken annen ölüm döşeğindeydi – canını sıkacak bir şey daha olsun istemedim. Bir ara söyleyecektim. Gerçekten. Seni strese sokmak istemedim. Yani. Kimse senin bir daha..." Lou'nun sesi titredi ve sonra kesildi.

Vic ona yine yamuk bir gülücük çıkardı. "Keçileri kaçırmamı istemez mi?"

Lou oğluna baktı. Wayne yeni bir maytap tutuşturmuştu. Maytaplar yanarken kollarını aşağıya yukarıya doğru sallıyordu.

"Senin işini kolaylaştırmak istedim. Böylece Wayne'le ilgilenebilirdin. Seni suçluyor falan değilim," diye ekledi Lou hemen. "Zor

günler geçirdim diye sana zorluk çıkaracak değilim. Wayne'le ben sadece ikimizken idare ediyorduk. Dişlerini fırçalamasını, ödevlerini yapmasını sağlıyordum. İş çıktığında birlikte gidiyorduk, vinci kullanmasına izin veriyordum. Buna bayılıyor. Vinç gibi şeyler çok ilgisini çekiyor. Sadece Wayne'in seninle nasıl konuşulacağını bildiğini düşünüyorum. Ya da belki sen dinlemesini biliyorsun. Ya da öyle bir şey işte. Anneliğe özgü bir şey." Lou bir an sustuktan sonra devam etti. "Manx'in öldüğünü sana söylemeliydim. Hiç değilse, gazetecilerin geleceğini bilirdin."

"Gazeteciler mi?"

"Evet. Dün gelen o kadın – gazeteci değil miydi?"

"Hayır," dedi Vic. "Kaçığın tekiydi."

"Yani, hastaneden biri mi demek istiyorsun?" diye sordu Lou.

Vic kaşlarını çattı, saçına yaprak düşmüş gibi hissedip elinin tersiyle saçını sildi. İşte romantizm bu kadardı. İşin aslında Vic bir kutu buji kadar romantikti.

"Charlie Manx hakkında pek konuşmadık," dedi. "Onunla yolumuzun neden kesiştiği hakkında."

Bu konuşma Lou'nun hiç hoşlanmadığı bir yöne girmişti. Charlie Manx'le yollarının nasıl kesiştiği hakkında hiç konuşmamışlardı çünkü Lou o ihtiyar puştun Vic'e nasıl cinsel tacizde bulunduğunu, otomobilinin bagajında nasıl iki gün hapsettiğini duymak istemiyordu. Ciddi konuşmalar daima Lou'nun midesini büzerdi. Havadan sudan söz etmeyi yeğ tutardı.

"Bunun hakkında konuşmak istersen, konuyu açarsın, diye düşünmüştüm," dedi Lou.

"Bununla ilgili hiç konuşmadım çünkü ne olduğunu bilmiyorum."

"Hatırlamıyorum, demek istedin herhalde. Tabii, tabii anlıyorum. Öyle boktan bir şeyi ben de kafamdan silerdim."

"*Hayır*," dedi Vic. "Gerçekten *bilmiyorum*, demek istedim. Hatırlıyorum ama *bilmiyorum*."

"Ama... hatırlıyorsan, ne olduğunu da bilirsin. Hatırlamakla bilmek aynı şey değil mi?"

"İki farklı şekilde hatırlıyorsan, hayır. Kafamda bana olanlar hakkında iki hikâye var, ikisi de bana gerçek gibi geliyor. Anlatmamı ister misin?"

Hayır. Kesinlikle hayır.

Fakat Lou evet anlamında başını öne salladı.

"Birinci şeklinde federal savcıya annemle kavga ettiğimizi söyledim. Evden kaçtım. Gecenin geç bir saatinde tren istasyonuna gittim. Onunla kalabilir miyim, diye babamı aradım ama bana eve gitmem gerektiğini söyledi. Telefonu kapadığım anda sırtımda bir batma hissi duydum. Arkama dönerken bakış açım bozuldu, Manx'in kollarının arasına düştüm. Manx ülkenin bir ucundan diğerine giderken beni otomobilinin bagajında tuttu. Sadece uyuşturucu vermek için bagajdan çıkardı. Hayal meyal onun yanında başka bir çocuk olduğunu fark ediyordum, bir oğlan fakat çoğu zaman bizden uzak duruyordu. Colorado'ya ulaştığımızda beni bagajda bırakıp o oğlanla bir şey yapmak için gitti. Ben dışarıya çıktım. Bagajı zorlayarak açtım. Dikkatini dağıtmak için evini ateşe verdim, otoyola kaçtım. Dallarından Noel süsü sarkan o korkunç koruluktan geçtim. Sana koştum, Lou. Gerisini sen de biliyorsun zaten. Olanları hatırlama biçimlerinden biri bu. Diğerini de işitmek ister misin?"

Lou pek hevesli değildi ama yine başını sallayarak devam etmesini belirtti.

"Hayatımın başka bir versiyonunda bir bisikletim vardı. Ben daha küçük bir kızken bunu babam vermişti. Bu bisikleti kayıp şeyleri bulmakta kullanıyordum. Bisikletle hayali bir kapalı köprüden geçerdim, o köprü her zaman beni gitmem gereken yere götürürdü. Bir keresinde annem bir bileziğini kaybetmiş, ben de bisikletimle köprüyü geçip kendimi evden altmış kilometre uzaktaki New Hampshire'da bulmuştum. Bilezik oradaydı, Terry Hamburgercisi'ndeydi. Buraya kadar tamam mı?"

"Hayali bir köprü ve süper güçlü bir bisiklet. Anladım."

"Yıllar geçtikçe bisikletimle köprüyü her türlü kayıp şeyi bulmak için kullandım. Oyuncak ayılar, kayıp fotoğraflar... bunun gibi şeyler.

Bu işi çok sık yapmıyordum. Sadece yılda bir iki kere. Yaşım büyüdükçe daha seyrek. Beni korkutmaya başlamıştı çünkü normal dünyada böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyordum. Küçükken kendi kendimi kandırmak kolaydı. Ama büyüyünce bana çılgınca görünmeye başladı. Korkutmaya başladı."

"Bu özel gücünü senin hiçbir sorunun olmadığını söyleyecek birini bulmak için kullanmadığına şaşırdım," dedi Lou.

Vic'in gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla aydınlandı. Lou bu ifadeyi görünce Vic'in aynen öyle yapmış olduğunu anladı.

"Nasıl bil..." diye başladı Vic.

"Ben hep çizgi romanlar okurum. Bir sonraki mantıklı adım öyle olurdu," dedi Lou. "Sihirli yüzüğü bul, Evrenin Koruyucuları'nı ara. Standart operasyon sürecidir. Kimmiş o ?"

"Köprü beni Iowa'daki bir kütüphaneciye götürdü."

"Kütüphaneci, demek?"

"Bu kızın –yaşı benden fazla büyük değildi– kendine özgü özel bir gücü vardı. Sırları ortaya çıkarmak için Scrabble pullarını kullanıyordu. Öteki dünyadan mesajlar alıp yazıyordu. Buna benzer şeyler işte."

"Hayali bir arkadaş mı?"

Vic ona ürkek, özür diler gibisinden bir gülücük gösterdi ve başını iki yana salladı. "Hiç hayali gelmiyordu. Hiç. Çok gerçekti."

"Bisikletinle ta Iowa'ya kadar gitmen de mi?"

"Kestirme Yol Köprüsü'nden geçtim."

"Peki, Massachusetts'ten Amerika'nın mısır deposuna gitmen ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum. Otuz saniye? En çok bir dakika olabilir."

"Massachusetts'ten Iowa'ya pedal çevirerek gitmen otuz saniye sürdü ve bu sana hayali gelmedi, öyle mi?"

"Hayır. Tamamen gerçek olduğunu hatırlıyorum."

"Pekâlâ. Anladım. Devam et."

"Dediğim gibi, Iowa'daki bu kızın bir torba Scrabble pulu vardı. Bu pulları çeki bir mesaj halinde sıralayabiliyordu. Tıpkı benim

bisikletimin kayıp şeyleri bulmama yardım ettiği gibi, bu Scrabble pulları da onun gizli şeyleri açığa çıkarmasını sağlıyordu. Bana bizim gibi başka insanların da olduğunu söyledi. Doğru araçları olursa, imkânsız şeyleri yapabilen insanlar. Bana Charlie Manx'i anlattı. Beni onun hakkında uyardı. Bir adam var, dedi, kötü bir otomobili olan kötü bir adam. Bu otomobili çocukların hayatını emmek için kullanıyordu. Bir çeşit vampirdi – bir *yol* vampiri."

"Yani Charlie Manx'i seni kaçırmasından önce tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Çünkü hayatımın bu versiyonunda o beni hiç kaçırmadı. Hayatımın bu versiyonunda, annemle saçma sapan bir kavga yaşadık, sonra ben bisikletimle onu aramaya koyuldum. Belamı arıyordum ve buldum. Kestirme Yol Köprüsü'nü geçip Charlie Manx'in Kızak Evi'ne geldim. Beni öldürmek için elinden geleni yaptı ama ondan kurtulup kaçtım ve seninle karşılaştım. Polise anlattığım hikâye, beni otomobilinin bagajına kapatması ve taciz etmesi tamamen uydurmaydı çünkü işin gerçeğine kimsenin inanmayacağını biliyordum. Charlie Manx hakkında istediğim masalı anlatabilirdim çünkü onun gerçekten yaptıklarının benin uydurabileceğim her şeyden daha korkunç olduğunu biliyordum. Unutma: Hayatımın bu versiyonunda o adam sadece çocuk kaçırıcısı değil, iğrenç bir vampir."

Vic ağlamıyordu ama gözleri ıslak ve parlaktı; bu gözlerin yanında Dört Temmuz maytapları sönük kalıyordu.

"Demek küçük çocukların hayatını emiyordu," dedi Lou. "Sonra ne? Çocuklara ne oluyordu?"

"Noelistan denen bir yere gidiyorlardı. Bunun nerede olduğunu bilmiyorum –böyle bir kelimenin olduğuna da emin değilim– ama muazzam bir telefon servisleri var çünkü bu çocuklar devamlı beni arıyorlardı." Vic duvarın üstündeki çocuklara baktı. "Manx onları kuruttuktan sonra tamamen harap oluyorlardı. İçlerindeki nefret ve ağızlarındaki dişlerden başka bir şeyleri kalmıyordu."

Lou ürperdi. "Olur şey değil."

Kadınlı erkekli küçük bir grup hemen yakınlarında bir yerde kah-

kahalarla gülüyorlardı. Lou dönüp onlara azarlar gibi baktı. Böyle bir anda o kadar yakında bulunan insanların eğlenmeleri ona ters gelmişti.

Lou, Vic'e baktı. "O halde, özetleyelim: Hayatının bir versiyonunda o iğrenç çocuk katili Charlie Manx seni tren istasyonunda kaçırdı. Ve sen ondan zor bela kurtuldun. Bu senin *resmi* hatıran. Ama bir de öbür versiyon var; müthiş bir gücü olan bisikletinle hayali bir köprüyü geçip tek başına onun izini Colorado'da buldun. Bu da *resmi olmayan* hatıran."

"Evet."

"Ve bu iki hatıra da sana gerçekmiş gibi geliyor."

"Evet."

"Ama Kestirme Yol Köprüsü'yle ilgili olan hikâyenin saçma olduğunu biliyorsun," dedi Lou gözlerini ondan ayırmadan. "Gerçekte sana olanları düşünmemek için bunun kendi kendine anlattığın bir hikâye olduğunu biliyorsun. Böylece kaçırıldığını ve... başka neler olduğunu düşünmek zorunda kalmadın."

"Doğru," dedi Vic. "Akıl hastanesinde ben de öyle düşündüm. Köprü hakkındaki hikâyem klasik bir kendini süper güçlü görme fantezisi. Kurban olma düşüncesine dayanamadım, bu nedenle kahramanı kendim olduğum bu hikâyeyi uydurdum ve gerçekte hiç olmamış bir dizi anıyla süsledim."

Lou sırtını koltuğa yaslayıp gevşedi, derin bir nefes aldı. Eh, o kadar da kötü değildi. Artık Vic'in ona ne söylediğini anlıyordu; başından çok korkunç bir şey geçtiğini ve bunun onu bir süreliğine delirttiğini... Bir süreliğine fantezi dünyasına sığınmıştı –kim olsa öyle yapardı– ama şimdi o fanteziyi bir yana atıp her şeyi olduğu gibi kabul etmeye hazırdı.

"Ha," dedi Lou son anda aklına gelmiş bir şey için. "Bu gerçeklerden kaçış. Bütün bunların dün evine gelen kadınla ilgisi nedir?"

"O kadın Maggie Leigh'ydi," dedi Vic.

"Maggie Leigh mi? O da kim?"

"Kütüphaneci. On üç yaşımdayken Iowa'da rastladığım kız. Char-

lie Manx'in ölüler dünyasından çıkıp, peşimde olduğunu haber vermek için Haverhill'e gelmiş."

Lou'nun kocaman yuvarlak yüzünü görüp aklından ne geçtiğini anlamak çok kolaydı. Vic ona hayal dünyasından bir kadınla karşılaştığını söyleyince gözleri sadece büyümekle kalmadı. Yerinden fırlayacak gibi oldu ve onu çizgi romanlarda sert bir içki içen tiplerin haline benzetti. Bir tek kulaklarından duman çıkmadığı kalmıştı.

Onun yüzüne dokunmak oldum olası Vic'in hoşuna gitmişti, şimdi de böyle yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Vic onu ilk defa öptüğünde daha çocuk sayılırdı. Aslında ikisi de öyleydi.

"Yahu. Ne boktan iş bel O kütüphanecinin uydurma olduğunu söyledin sanıyordum. Hayalinde var ettiğin o kapalı köprü gibi."

"Evet. Buna hastanedeyken karar vermiştim. Bütün anılarımın hayal ürünü olduğuna. Kendimi gerçeklerden korumak için uydurduğum süslü bir hikâye."

"Ama o kadın hayal ürünü *olamaz*. Eve gelmiş. Wayne onu görmüş. Orada bir klasör bırakmış. Wayne, Charlie Manx hakkındaki yazıları bundan okumuş," dedi Lou. Sonra yüzüne kederli bir ifade oturdu. "Ya, Vic. Sana bunu söylemem gerekiyordu. Klasörü."

"Wayne içine bakmış mı? Lanet olsun. Kadına onu da yanında götürmesini söylemiştim. Wayne'in görmesini istemiyordum."

"Sana söylediğimi bilmesin," dedi Lou yumruğunu dizine vurarak. "Sır saklamakta o kadar şapşalım ki."

"Kurnaz bir insan değilsin, Lou. Bu da seni sevme nedenlerimden biri."

Lou başını kaldırıp merak dolu bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

"Seni seviyorum," dedi Vic. "Benim her şeyi boka bulamam senin suçun değil ki. Benim bu kadar çuvallamam senin suçun değil."

Lou başını eğip onun sözlerini düşündü.

"O kadar da kötü olmadığımı söylemeyecek misin?" diye sordu Vic.

"Hımm – hayır. Bence her erkek, hayatı büyük hatalar yapmakla geçmiş seksi bir kıza âşık olur. Çünkü onunla da bir hata yapması çok mümkündür."

Vic gülümsedi ve uzanıp elini onun elinin üstüne koydu. "Hatalarla dolu uzun bir geçmişim var, Louis Carmody ama sen o hatalardan biri değilsin. Ah, Lou. Kafamın içinde kalmaktan o kadar usandım ki. Yaptığım hatalar kötü, gerekçeleriyse daha da kötü. İki versiyonumun ortak noktası da bu. Hayatımın ilk versiyonunda annem bana yeterince sarılmadığı, babam bana uçurtma uçurmasını falan öğretmediği için iki ayaklı bir felakettim. İkinci versiyondaysa, kaçıkça şeyler yap..."

"Şşş. Yeter."

"...yapıp senin ve Wayne'in hayatını altüst..."

"Kendini hırpalamayı bırak artık."

"...çünkü o Kestirme Yol Köprüsü'nden her geçişim beni bir şekilde daha bozdu. Çünkü her şeyden önce o yapı emniyetsizdi, ben de oradan her geçişimde biraz daha yıprandım. Çünkü o bir köprüydü ama aynı zamanda kafamın içiydi. Bu sözlerimden bir anlam çıkmasını beklemiyorum. Ben bile pek anlamıyorum. Burada Freud gibi biri lazım."

"Freud olmasa da sen gerçekmiş gibi anlatıyorsun," dedi Lou. Yine derin bir nefes aldı. "Yani, gerçek mi?"

Evet, dedi içinden Vic hemen.

"Hayır," dedi. "Gerçek olamaz. Gerçek olmaması lazım. Lou, Arizona'da o kongre üyesini vuran adamı hatırlıyor musun? Loughner? Devletin dilbilgisini kontrol ederek insanlığı köleleştirdiğine inanıyordu. Onun gözünde bu kesindi. Etrafı kanıtlarla doluydu. Pencereden bakıp da köpeğini yürüten birini gördüğü zaman, o adamın casus olduğuna, CIA'in onu gözetlemesi için gönderdiği biri olduğuna emindi. Şizofrenler devamlı anılar uydururlar; ünlü

kişilerle tanıştıklarını, adam kaçırmaları, kahramanlıklarını. Sanrının doğası böyle. Vücut kimyan gerçekle olan bütün bağlarını bulandırır. O gece evdeki bütün telefonları fırına sokup evimizi mi yaktım? Noelistan'daki ölü çocukların beni telefonla aradıklarına *emindim.* Kimsenin duymadığı sesleri duyuyordum."

"Ama, Vic. Maggie Leigh evine geldi. O kütüphaneci. Bunu hayal etmedin. Kadını Wayne de gördü."

Vic içinden gelmeyen bir gülücük çıkarmak için debelendi. "Pekâlâ. Bunun nasıl mümkün olabileceğini açıklamaya çalışayım. Sandığından daha basit. Hiç sihirle falan ilgisi yok. Kestirme Yol Köprüsü ve o bisikletle ilgili anılarım var, diyelim. Ama bunlar anı değil, sanrıydı, değil mi? Hastanede grup toplantıları yapıp çılgınca fikirlerimiz hakkında konuşurduk. Benim Charlie Manx ve Kestirme Yol Köprüsü'yle ilgili anlattıklarımı birçok hasta işitti. Sanırım, Maggie Leigh onlardan biriydi – diğer üşütüklerden biri. Benim fantezimi benimsedi ve sahiplendi."

"Onun diğer hastalardan biri olduğunu sanıyorum da ne demek? O kadın senin grup toplantılarında var mıydı, yok muydu?"

"Onu toplantıda gördüğümle ilgili bir anım yok. Hatırladığım tek şey Maggie'yle Iowa'daki bir küçük kasaba kütüphanesinde karşılaştığım. Ama sanrı böyle bir şey. Daima bir şeyler hatırlıyorum." Vic elleriyle havada hayali tırnak işaretleri yaparak bu tip anıların güvenilmezliğini vurguladı. "O anılar birden aklıma geliyor, hepsi bir anda, hayalimde yazığım o kaçık hikâyenin küçük bölümleri gibi. Ama tabii, gerçekle hiç ilgisi yok. O anda uydurulmuş şeyler. Hayal gücüm bunları önüme getiriyor ve bir yanımla bazılarını hemen o anda gerçek olgu gibi kabul ediyorum. Maggie Leigh onunla tanıştığım zaman daha çocuk olduğumu söyledi ve benim sanrım hemen onu destekleyecek bir hikâye yarattı. Lou, onun ofisindeki balık akvaryumunu bile hatırlıyorum. İçinde taş yerine Scrabble pulları vardı. Ne kadar delice, değil mi?"

"İlaç kullandığını sanıyordum. Artık iyileştin sanıyordum."

"Aldığım haplar kâğıt ağırlığı gibi. Tek faydası fantazilerimi bastır-

mak. Ama hâlâ orada duruyorlar ve ilk kuvvetli rüzgârda kıpırdadıklarını, serbest kalmaya çalıştıklarını hissediyorum. Lou. Bana güvenebilirsin. Kendimi koruyacağım. Sadece kendim için değil. Wayne için. İyiyim." Vic ona ilacının bir hafta önce bittiğini, yoksunluk sendromu yaşamamak için son birkaç hapı bölerek kullandığını söylemedi. Onu gerektiğinden fazla endişelendirmek istemiyordu, hem zaten yarın sabah ilk işi reçetesini yazdıracaktı. "Sana başka bir şey söyleyeyim. Maggie Leigh'ye hastanede rastladığımı hatırlamıyorum ama rastlamış olabilirim. Oradayken bana o kadar çok ilaç veriyorlardı ki Barack Obama'yla tanışsam bile hatırlamıyor olabilirdim. Ve Maggie Leigh, Tanrı onu korusun, tam bir kaçık. Onu gördüğüm an bunu anladım. Evsizlere özgü bir kokusu vardı, kolları ya eroin enjeksiyonlarından ya da kendini sigarayla yakmaktan ya da her ikisinden yara izleriyle doluydu. Büyük ihtimalle her ikisinden."

Lou başını eğmiş, düşünceler içinde kaşları kırışmıştı. "Ya geri gelirse? Wayne adamakıllı korkmuştu."

"Yarın New Hampshire'a gidiyoruz. Bizi orada bulabileceğini sanmıyorum."

"Colorado'ya gelebilirsin. Benimle kalmak zorunda değilsin. Birlikte yaşamak zorunda değiliz. Senden hiçbir şey istemiyorum. Arama Motoru üstünde çalışabileceğin bir yer buluruz. Çocuk gündüzleri bende, geceleri sende kalır. Colorado'da da ağaçlar ve su var, tamam mı?"

Vic arkasına yaslandı. Gökyüzü dumanlıydı; bulutlar şehrin ışıklarını yansıtarak pembenin donuk ve kirli bir tonuna bürünmüştü. Gunbarrel'in üstündeki dağlarda, Wayne'in peydahlandığı yerde gökyüzü yıldızlara kaplıydı. O dağlarda başka dünyalar vardı. Başka yollar.

"Bunu isterim, Lou," dedi Vic. "Wayne eylülde okula gitmek için Colorado'ya gelecek. Ben de onunla gelirim – sakıncası yoksa."

"Tabii ki, yok. Deli misin?"

Bir an ikisi de konuşmadı. Sonra göz göze gelip kahkahayı patlattılar. Vic öyle fütursuz kahkahalar atıyordu ki bir an soluksuz kaldı.

"Özür dilerim," dedi Lou. "Galiba pot kırdım."

On metre ötedeki Wayne dönüp onlara baktı. Elinde sönmüş bir maytap vardı, ucundan ince, siyah bir duman tütüyordu. Onlara el salladı.

"Colorado'ya git de bana bir yer bul," dedi Vic, Lou'ya. Sonra o da Wayne'e el salladı. "Ağustos sonunda Wayne'le birlikte uçağa bineriz. Hemen gelirdim ama göl kenarındaki sayfiye evini ağustos sonuna kadar kiraladım, Wayne'in de üç hafta daha parası ödenmiş olan kamp dönemi var."

"Ve o motosiklet üstündeki çalışmanı bitirmek zorundasın," dedi Lou.

"Bunu sana Wayne mi söyledi?"

"Sadece söylemekle kalmadı, telefonuyla fotoğraflarını bile gönderdi. Bak." Lou ceketini ona attı.

Motosiklet ceketi büyük, ağır bir şeydi. Teflon zırhı vardı. Vic on altı yıl önce kollarını bu cekete sardığında dünyanın en havalı ceketi olduğunu düşünmüştü. Ceket Lou kokuyordu, ev kokusu gibiydi. Ağaçlar, ter, makine yağı ve dağ geçitlerinden esen temiz, serin rüzgârlar.

"Belki bu ceket seni ölümden kurtarır," dedi Lou. "Giysene."

Tam o anda limanın üstündeki gökyüzünde koyu kırmızı bir parlama oldu. Kulakları sağır edici bir roket patlamasıydı. Gökyüzünden maytap yağıyordu.

Havai fişek gösterisi başlamıştı.

I - 95

Yirmi dört saat sonra Vic oğlu ve Hooper'la birlikte Winnispesaukee Gölü'ne dönüyordu. Bütün gün yağmur yağmıştı, sağanağın şiddetinden önünü görmekte zorlanıyor, hızını seksen kilometrenin altında tutuyordu.

New Hamspshire sınırına geldiği anda ilaç reçetesini yazdırmayı unuttuğunu fark etti.

Önünü görebilmek ve şeridinden çıkmamak için bütün dikkatini yola veriyordu. Ama dikiz aynasından baksaydı bile onu iki yüz metre geriden takip eden otomobili fark etmezdi. Geceleri bütün otomobil farları birbirine benzer.

Winnipesaukee Gölü

Wayne annesinin yatağında uyandığında daha hazır değildi. Bir şey onu dürterek uyandırmıştı ama aynı şey tekrarlanana kadar ne olduğunu anlamadı – yatak odası kapısında hafif bir vuruş sesi: *pat, pat, pat.*

Gözleri açıktı ama kendini uyanmış hissetmiyordu, bütün gün kafası bu durumda kalır, böylece gördüğü ve işittiği şeylerin rüyadaymış gibi tılsımlı bir niteliği olurdu. Olan her şey gerçek ötesiymiş ve gizli anlamlarla doluymuş gibi görünürdü.

Annesinin yatağında uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama kendini orada bulunca şaşırmadı. Kanepede uyuyakalınca annesi çoğu zaman onu kendi yatağına götürürdü. Wayne de yataktaki varlığının tıpkı soğuk bir gecede fazladan bir battaniye gibi annesine iyi geldiğine inanıyordu. Ama şimdi annesi yatakta değildi. Her zaman ondan önce kalkardı.

"Kim o?" dedi Wayne gözlerini kısarak.

Ses kesildi – derken bir daha başladı ve bir soru sorar gibi devam etti: *Pat? Pat? Pat?*

"Kim var orada?" diye sordu Wayne.

Vuruş durdu. Yatak odasının kapısı birkaç santim aralandı. Duvara uzun boylu bir gölge vurdu; bir adamın silüeti. Wayne, Charlie Manx'in büyük kanca burnunu ve yüksek, düz alnının kıvrımını gördü.

Çığlık atmaya çalıştı. Annesinin adını haykırmak istedi. Ama ağzından sadece gülünç bir hapşırmaya benzeyen bir ses çıktı.

Gazete haberindeki resminde Charlie Manx doğrudan kameraya bakmıştı; patlak gözleri, alt dudağına bastırılmış çarpık üst dişleriyle şaşkın bir budalaya benziyordu. Wayne onu profilinden tanıyamazdı ama buna rağmen gölgesini ilk gördüğü anda kim olduğunu anlamıştı.

Kapı biraz daha aralandı. *Pat, pat, pat* sesi bir daha duyuldu. Wayne nefes almakta zorlanıyordu. Bir şeyler söylemek istedi –*Lütfen! İmdat!*– fakat o gölgeyi görmek tıpkı ağzına kapatılmış bir el gibi onu susturmuştu.

Wayne gözlerini kapadı, zor bela bir nefes alıp bağırdı. "Git buradan!"

Kapının hafifçe açıldığını duydu. Bir el tam dizinin yanında kuvvetle yatağa bastırdı. Wayne neredeyse sessiz sayılabilecek bir çığlık attı. Gözlerini açıp baktı – Hooper'dı.

Koca köpek ön ayaklarını yatağa dayamış, telaşla Wayne'in yüzüne bakıyordu. Nemli gözlerinde mutsuz, acı dolu bir ifade vardı.

Wayne kısmen açık duran kapıya baktı ama artık orada Manx'in gölgesi yoktu. Bir yanıyla orada hiçbir zaman bir gölge olmadığını, hayal gücünün anlamsız bir gölgeden Manx figürü yarattığını anlıyordu. Başka bir yanı da bu gölgeyi kesinlikle gördüğüne emindi; Manx'in silüeti duvara mürekkeple çizilmiş gibi görünmüştü. Kapı Wayne'in bütün koridoru görebileceği kadar açıktı. Orada kimse yoktu.

Ancak, kapının vurulduğunu kesinlikle duymuştu, bu kadarını da hayal edemezdi ya. Koridora doğru bakarken o sesi yine duydu: *pat, pat*. Eğilip bakınca Hooper'ın kısa, kalın kuyruğuyla yere vurduğunu gördü.

"Yahu, oğlum," dedi Wayne elini Hooper'ın başını okşayarak. "Beni korkuttun. Hay'rola, neden geldin?"

Hooper ona bakmayı sürdürüyordu. Birisi Wayne'e Hooper'ın kocaman, çirkin yüzündeki ifadeyi tarif etmesini söylese Wayne köpeğin özür dilemek ister gibi baktığını söylerdi. Fakat büyük ihtimalle sadece acıkmıştı.

"Sana yiyecek bir şeyler vereyim. İstediğin bu muydu?"

Hooper dişlileri oturmadığı için boşuna dönen bir vitesten çıkan sese benzer bir gürültü çıkardı.

Ama – hayır. Wayne bu sesi daha önce de duymuştu; birkaç dakika önceydi. Kendisinden çıktığını sanmıştı ama değildi, Hooper'dan da gelmiyordu. Dışarıda bir yerden, sabah karanlığı içinden gelmişti.

O sırada Hooper hâlâ yalvaran gözlerle ona bakmaktaydı. Çok üzgünüm, diyordu Hooper ona gözleriyle. İyi bir köpek olmak istedim. *Senin iyi köpeğin olmak istedim.* Wayne bu düşünceyi kafasının içinde duydu, sanki Hooper ona söylüyordu.

Wayne köpeği yana itip pencereye gitti, ön bahçeye baktı. O kadar karanlıktı ki, ilk başta camda yansıyan görüntüsünden başka bir şey göremedi.

Sonra pencerenin karşısında, iki metre ötesinde Tepegöz gözünü açtı.

Wayne'in kalbi duracak gibi oldu ve üç dakika içinde ikinci kez çığlık atmak istedi.

Göz yavaşça açılıyordu, uyanan Tepegöz gibi. Sidik rengi bir ışıkla parılıyordu. Sonra Wayne çığlığını atamadan o parıltı solmaya başladı ve sonra tamamen kayboldu.

Wayne titrek bir soluk verdi. Far ışığıydı. Motosiklet önündeki farın ışığı.

Annesi motosikletin yanından kalktı, yüzüne düşen saçını geri savurdu. Pencerede bakınca annesi gerçekten orada değilmiş gibi görünüyordu, bir hayalet gibi... Beyaz bir kolsuz tişört ve pamuklu şortunu giymişti, kolları dövmelerle kaplıydı. O karanlıkta dövmeleri ayrıntılarıyla ayırt etmek imkânsızdı, sanki gece kendisini onun derisine işlemişti. Ama Wayne zaten annesinin kendine özgü, özel bir karanlık yanı olduğunu bilirdi.

Hooper da onun yanındaydı, bacaklarının etrafında dolanıyor, tüylerinden sular damlıyordu. Gölden geldiği belliydi. Hooper'ın annesinin yanında olmasını algılaması biraz zaman aldı çünkü mantıksızdı, Hooper *onun* yanındaydı. Ancak Wayne etrafına bakınınca tek başına olduğunu gördü.

Bunun üstünde fazla durmadı. Hâlâ çok bitkindi. Belki de rüyasındaki bir köpek onu uyandırmıştı. Belki o da annesi gibi deliriyordu.

Wayne altına bir şort geçirip serin alacakaranlığa çıktı. Annesi motosikletin üstünde çalışıyordu; bir elinde bez, diğerinde de kancaya veya kıvrımlı bir hançere benzeyen o özel somun anahtarı vardı.

"Senin yatağına nasıl girdim?" diye sordu Wayne.

"Kâbus yüzünden," dedi annesi.

"Kâbus gördüğümü hatırlamıyorum."

"Gören sen değildin," dedi annesi.

Gölün üstünü kaplayan sis içinde karanlık kuşlar hızla uçtu.

"Kırık cer dişlisini bulabildin mi?" diye sordu Wayne.

"Kırık cer dişlisi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmem. Çalıştırmayı denediğin zaman çıkan sesten."

"Sen babanın atölyesinde çok mu kaldın? Babanla beraber mi çalışıyordunuz?"

"Bazen. Ellerim küçük olduğu için işe yaradığımı söyler. Onun erişemediği vidaları ben sıkıştırırım. Bir şeyleri sökmekte çok iyiyim. Ama tekrar toplamakta o kadar değil."

"Ben de öyle," dedi annesi.

Birlikte motosiklet üstünde çalıştılar. Wayne bunun ne kadar sürdüğüne emin değildi ama bıraktıkları zaman güneş ağaçların tepesine yükselmişti ve hava ısınmıştı. Çalıştıkları sırada hemen hiç konuşmamışlardı. Bu da iyiydi. Motosikleti tamir etmeye çalışırken duygular, babası veya kızlar hakkında konuşup işin keyfini kaçırmanın âlemi yoktu.

Bir ara Wayne topukları üstüne oturup annesine baktı. Annesinin dirsekleriyle burnu yağa bulanmış, sağ elinin üstü sıyrılmış, kanıyordu. Wayne de çelik yünüyle pas kaplı egzoz borusunu silmekteydi. O da annesi kadar kirlenmişti.

"Bu pisliği üstümüzden nasıl çıkarırız, bilmiyorum," dedi.

"Gölümüz var," dedi annesi saçlarını savurup başıyla gölü işaret ederek. "Bak ne diyeceğim. Sala kadar yarışalım, beni geçersen Greenbough Lokantası'nda kahvaltı ederiz."

"Ya sen beni geçersen ne olacak?"

"Yaşlı bir kadının hâlâ küçük bir puştu yenebildiğinin keyfini yaşayacağım."

"Puşt ne demek?"

"Bir çeşit..."

Ama Wayne bir anda fırlayıp koşmaya başladı; gömleğini çıkarıp Hooper'ın yüzüne attı. Wayne bacaklarını ve kollarını düzgün hareketlerle kullanıyor, çıplak ayakları çiy kaplı yüksek otları şapırdatıyordu.

Derken annesi onun yanından kayar gibi geçti, geçerken de yan dönüp ona dilini çıkardı. İskeleye aynı anda ulaştılar.

İskelenin sonuna yaklaşırken annesi uzanıp elini Wayne'in omzuna dayadı ve onu itti. Wayne dengesini kaybedip kolları havada bulanık suya düşerken annesinin kahkahasını işitti. Bir saniye sonra da onun suya dalış sesini duydu.

Wayne su yüzeyine çıkar çıkmaz var gücüyle kıyıdan yedi metre uzaktaki sala doğru yüzmeye başladı. Sal paslı benzin bidonlarına bağlanmış, üstü kıymık dolu gri tahtalardan yapılmıştı. Görünüşüyle çevre için tehlikeli bir nesne gibiydi. Hooper iskelenin üstünden öfkeyle havlıyordu. Kendisi de işin içinde değilse, eğlenceyi hoş karşılamazdı.

Wayne sala epey yaklaşmışken gölde tek başına olduğunu fark etti. Dört bir yanına baktı ama annesi görünürlerde yoktu.

"Anne?" diye seslendi. Korkmuyordu. "Anne?"

"Kaybettin," dedi annesi; sesi yankılanıyordu.

Wayne soluğunu tutup daldı, su altında kulaç atıp salın altındaki boşlukta yüzeye çıktı.

Annesi oradaydı, karanlıkta ıslak yüzü ve saçları parlıyordu. Gülerek Wayne'in yanına geldi.

"Bak," dedi. "Kayıp hazine."

Eliyle en az yarım metre genişliğindeki bir örümcek ağını işaret etti. Ağın üstü binlerce gümüş ve opal boncuklarla elmas gibi parlıyordu.

"Yine de kahvaltıya gidebilir miyiz?"

"Evet," dedi annesi. "Gitmek zorundayız. Küçük bir puşta karşı kazanılan zafer çok önemlidir ama karın doyurmaz."

Çakıllı Garaj Yolu

Annesi öğleden sonranın tamamını motosiklet üstünde çalışarak geçirdi.

Gökyüzü kapalıydı, uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Ağır bir kamyonun demir bir köprü üstünden geçişini andırıyordu bu ses. Wayne yağmurun her an başlayacağını tahmin ediyordu.

Ama yağmadı.

"Hiç çocuğun olmasındansa, bir Harley Davidson'ın olsaydı diye içinden geçirdiğin oldu mu?" diye sordu annesine.

"Beslemesi daha ucuza gelirdi," dedi annesi. "Şu üstüpüyü uzatsana."

Wayne bezi ona uzattı.

Annesi ellerini sildikten sonra deri seleyi yepyeni akünün üstüne yerleştirdi, bacağını selenin üstünden geçirdi. Paçaları kesik blucini, büyük numara motosikletçi botları, kolları ve bacakları üstündeki dövmelerle kimsenin "anne" diyebileceği bir görünümü yoktu.

Annesi anahtarı çevirip düğmeye bastı. Tepegöz canlandı.

Topuğunu ayak marşına basıp yükseldi, bütün ağırlığını bıraktı. Motosiklet hapşırdı.

"Çok yaşa," dedi Wayne.

Vic bir daha yükselip daha sert kendini bıraktı. Motor soluk verdi, borulardaki tozları ve yaprakları üfürdü. Wayne annesinin bütün ağırlığıyla ayak marşına çökmesini doğru bulmuyordu. Bir şeyin kırılacağından korkuyordu. Bu şey motosiklet olmayabilirdi.

"Hadisene," dedi annesi motosiklete alçak sesle. "Çocuğun seni neden bulduğunu ikimiz de biliyoruz."

Vic üst üste ayak marşına bastı, saçı yüzüne düşmüştü. Marş homurdandı, kısa bir an çalışacakmış gibi sesler çıkardı.

"Çalışmasa da olur," dedi Wayne. Birden bu işten hiç hoşlanmamaya başlamıştı. Birden delice bir iş gibi görünmüştü – küçük bir çocuk olduğu günlerden beri annesinde görmediği bir delilik. "Daha sonra yine deneriz, tamam mı?"

Annesi onu duymazlıktan geldi. Yine yükseldi, botunu tam ayak marşının üstüne yerleştirdi.

"Gidip *bulalım*, pis kaltak," deyip ayağını bastırdı. "Konuş benimle."

Motor birden gümbürdedi. Borulardan kirli mavi bir duman püskürdü. Wayne neredeyse oturduğu çit duvarından düşecekti. Hooper eğilip korkuyla havladı.

Annesi gaz verince motor gürledi. Korkutucu bir gürültüydü. Aynı zamanda heyecan vericiydi.

"ÇALIŞIYOR!" diye haykırdı Wayne.

Annesi başını sallayarak doğruladı.

"NE DİYOR?" diye sordu Wayne.

Annesi kaşları çatılarak ona baktı.

"ONA SENİNLE KONUŞMASINI SÖYLEDİN. NE DİYOR? BEN MOTOSİKLET DİLİNİ BİLMİYORUM."

"HEE," dedi annesi. "HADİ YOLA KOYULALIM."

"KASKIMI ALAYIM!" diye bağırdı Wayne.

"SEN GELMİYORSUN."

Motorun gürültüsünde seslerini duyurabilmek için ikisi de bağırıyordu.

"NEDEN?"

"HENÜZ GÜVENLİ DEĞİL. UZAĞA GİTMEYECEĞİM. BEŞ DAKİKADA DÖNERİM.

"BEKLE!" diye bağırdı Wayne bir parmağını kaldırarak. Sonra dönüp eve koştu.

Güneş alçak bulutlar arasından parlayan soğuk, beyaz bir noktaydı.

Vic bir an önce hareket etmek istiyordu. Bir an önce yola çıkma dürtüsü insanı çıldırtan bir kaşıntı gibiydi ve buna aldırmamak mümkün değildi. Bir an önce otoyola çıkmak ve motosikletin neler yapabileceğini görmek istiyordu.

Ön kapı çarpılarak kapandı. Wayne bir kask ve Lou'nun ceketiyle koşarak geldi.

"SAĞ SALİM DÖN, TAMAM MI?" diye bağırdı Wayne.

"AYNEN ÖYLE DÜŞÜNÜYORDUM," dedi Vic. Sonra ceketi sırtına geçirirken, "HEMEN DÖNERİM, MERAK ETME!" diye ekledi.

Wayne başını yukarı aşağı salladı.

Motorun gücüyle Vic'in etrafındaki dünya titreşti; ağaçlar, yol, gökyüzü, ev, hepsi birden parçalanacak gibi sarsılıyordu. Vic motorun yönünü yola çevirdi.

Kaskı başına geçirdi. Ceketin önünü açtı.

Tam el frenini çekecekken oğlu motosikletin önünde eğilip yerden bir şey aldı.

"O NE?" diye sordu Vic.

Wayne kıvrımlı hançere benzeyen somun anahtarını ona uzattı. Vic başını sallayarak ona teşekkür ettikten sonra bunu şort cebine soktu.

"ÇABUK DÖN," dedi Wayne.

"DÖNDÜĞÜMDE BURADA OL," dedi Vic.

Sonra da vitesi bire alıp hareket etti.

Hareket ettiği anda her şeyin sarsılması kesildi. Yola dönüş yaparken yana yattı, bunu bir uçağın yan yatışı gibi hissetti. Sanki asfaltla hiç temas etmiyordu.

İkinci vitese geçti. Ev arkasında kalmıştı. Omzu üzerinden son bir bakış attı. Wayne garaj yolunda durmuş, el sallıyordu. Hooper soka-

ğa çıkmış, ilginç denecek kadar ümitsiz bir ifadeyle onun arkasından bakmaktaydı.

Vic gaz verip üçüncü vitese geçince Triumph öne fırladı; Vic düşmemek için gidona sımsıkı tutundu.

Önü açık olan ceketi havayı toplamış, onu saran bir balon şeklini almıştı. Vic alçalan sisin içine daldı.

Birbirine çok yakın iki farın sisli havada donuk bir parıltıyla arkasından geldiğini görmedi.

Wayne de görmedi.

3 Numaralı Otoyol

Önünden kayarcasına geçtiği ağaçlar, evler, bahçeler sis içinde karanlık şekiller halinde görünüyordu.

Vic'in aklında hiçbir düşünce yoktu. Motosiklet onu hızla düşüncelerden uzaklaştırıyordu. Böyle olacağını tahmin etmişti; bunu ahırda gördüğü an onu en kötü yanından, olanlara anlam vermeye çalışan yanından söküp götüreceğini anlamıştı.

Ayağıyla vites kolunu art arda dürttü ve her defasında Triumph altındaki yolu yutarcasına öne fırladı.

Giderek yoğunlaşan sis yüzüne çarpıyordu. Gün ışığı yukarıda, solda bir yerden geliyor, etrafındaki dünyanın parıl parıl ışıldıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Vic hiç bu kadar güzel bir manzara görmediğini düşündü.

Nemli yol lastiklerin altında parazit sesi gibi tıslıyordu.

Çok hafif bir ağrı sol gözünü okşamaya başladı.

Sisin içinde bir samanlık gördü; yüksek, uzun ve dar bir yapıydı. Dalgalanan buharın neden olduğu bir yanılsama bu samanlığı yüz metre ötede, yolun ortasındaymış gibi gösteriyordu. Ama Vic bir saniye sonra otoyolun sola döneceğini, bu samanlığın yanından geçeceğini biliyordu. Bunun o hayali köprüsüne ne kadar benzediğini düşünüp gülümsedi.

Vic başını eğip lastiklerin ıslak asfalttan çıkardığı sese kulak verdi; bu ses radyodaki o beyaz ses o kadar benziyordu ki... Parazit yapan bir kanala çevirmeden önce ne dinliyordun, diye geçirdi içinden. Bir yerde okuduğuna göre bu parazit bütün evreni saran radyasyonun geri plandaki sesiydi.

Yolun sola saparak onu samanlığın etrafından dolaştırmasını bekliyordu ama önündeki yol dümdüzdü. Gölgesi altına girene kadar o yüksek, karanlık ve köşeli yapıya yaklaştı. Burası bir samanlık değildi, Vic yolun doğruca bu yapıya gittiğini anladığında çok geç kalmıştı. Nemli hava iyice kararmış, gölün suyu gibi soğumuştu.

Tekerleklerin altındaki tahtalar otomatik silahla ateş ediliyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Motosikleti onu köprüye soktuğu anda sis dağıldı. Vic nefes alınca yarasaların kötü kokusunu duydu.

Topuğunu fren pedalına dayayıp gözlerini kapadı. *Gerçek değil*, dedi içinden.

Fren pedalı sonuna kadar aşağıya indi, bir an orada tutunur gibi oldu – sonra tamamen koptu. Tok bir ses çıkararak köprünün tahta zeminine düştü. Onu şıngırdayarak düşen vidalar ve contalar izledi.

Fren yağının bulunduğu kablo yağ püskürterek bacağına çarpıyordu. Botunun topuğu tahta zemine değdi. Vic ayak parmaklarını on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir çırçır makinesine sokmuş gibi hissetti. İçinden bir ses ısrarla bunun bir sanrı olduğunu söylüyordu. Başka bir yanıyla da ayağının köprüye temas ettiğini hissediyor, motosikleti attığı takdirde bu sanrının onu ikiye ayıracağını anlıyordu.

Aşağıya, geriye baktı ve neler olduğunu kestirmeye çalıştı. Havada bir yay çizerek düşen bir conta gördü. Ön tekerlek yalpalıyordu. Arka tekerlek devamlı patinaj yapıyor, gevşek tahtalara kontrolsüzce çarpıp duruyordu.

Selenin üstünde yükselip ağırlığını sol tarafa verdi; gidonu gücünden çok iradesiyle tutuyordu. Motosiklet yana doğru kaydı. Lastikler nihayet zemini kavrayınca motosiklet sarsılarak durdu. Vic düşmemek için ayağını yere dayadı.

Kesik soluklar alırken, Kestirme Yol Köprüsü'nün samanlığı andıran içinin on altı yıldan bu yana hiç değişmemiş olduğunu gördü.

Hantal motosiklet ceketi içinde titriyordu.

"Gerçek değil," dedi gözlerini kapatarak.

Tepedeki yarasaların hışırtısını duydu.

"Gerçek değil," dedi bir daha.

Duvarın hemen öbür tarafında beyaz gürültü hafifçe tıslıyordu.

Vic dikkatini soluklarına verdi; yavaş yavaş ve düzenli nefes alıyor, sonra büzülmüş dudakları arasından veriyordu. Motosikletten inip gidonundan tutarak yanında durdu.

Gözlerini açıp ayaklarına baktı. Zemindeki eski yıpranmış ve grileşmiş kahverengi tahtaları gördü. Kalaslar arasında oynaşan statik elektriğin seslerini gördü.

"Gerçek değil," dedi üçüncü kez.

Bir daha gözlerini kapadı. Motosikleti geldiği yöne doğru çevirdi. Yürümeye başladı. Ayaklarının ve küçük Triumph'ın ağırlığı altında tahtaların çöker gibi olduğunu hissetti. Ciğerleri sıkışmıştı, dolu dolu nefes alamıyordu. Midesi bulandı. Akıl hastanesine dönmek zorunda kalacaktı. Demek ki, artık Wayne'in annesi de olamayacaktı. Bunu düşününce üzüntüden boğazı tıkandı.

"Bu gerçek değil. Köprü falan yok. İlaçlarımı kestiğim için olmadık şeyler görüyorum. Hepsi bu kadar."

Bir adım attı, sonra bir tane daha, bir tane daha ve gözlerini açtı ve kendini arızalı motosikletiyle yolda buldu.

Dönüp arkasına baktığında sadece otoyolu gördü.

Göl Evi

O öğlen sonrası sisi Vic McQueen'i içine almak için açılıp sonra da motosikletin sesini bile yutarak kapanan bir pelerin gibiydi.

"Hadi, Hooper," dedi Wayne. "İçeriye gidelim."

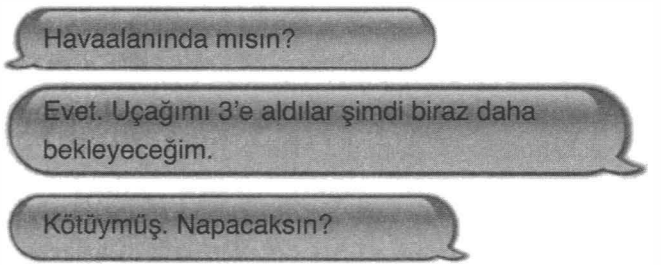
Hooper yol kenarında durmuş, hiçbir şey anlamadan ona bakıyordu.

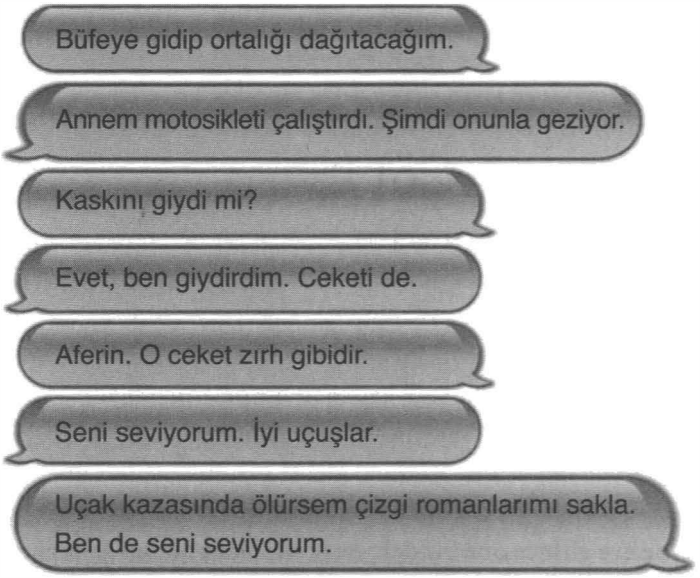
Wayne eve girince ona bir daha seslendi. Arkasından gelecek diye kapıyı açık tuttu. Oysa Hooper kocaman kafasını çevirmiş, yola bakıyordu – Wayne'in annesinin gittiği tarafa değil, diğer yöne dönmüştü.

Wayne onun neye baktığını anlayamadı. Köpeğin ne gördüğünü kim bilebilirdi ki? Sisteki gölgeler ona ne ifade ediyordu acaba? Ne gibi tuhaf, batıl düşünceler barındırdığını kim bilirdi? Wayne köpeklerin de insanlar gibi batıl inançları olduğuna inanırdı. Hatta belki daha da fazla.

"Keyfin bilir," dedi ve kapıyı kapadı.

iPhone'uyla televizyonun karşısına geçip birkaç dakika boyunca babasıyla mesajlaştı.

Diyecek başka şey kalmamıştı. Wayne uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı, SüngerBob'u buldu. Resmi duruşuna göre artık bu çizgi filmi izlemeyecek kadar büyümüştü ama annesi orada olmadığına göre resmi duruşunu bir yana bırakıp istediğini yapabilirdi.

Hooper havladı.

Wayne gidip pencereden baktı ama artık Hooper'ı göremiyordu. Annesi sanki beş dakikadan uzun bir süreliğine gitmişti.

Gözlerini bir daha odaklayınca pencere camından yansıyan televizyonu gördü. SüngerBob boynunda bir atkı, Noel Baba'yla konuşuyordu. Noel baba çelik bir kancayı SüngerBob'un beynine sokup onu oyuncak torbasına attı.

Wayne hemen dönüp televizyona baktı ama SüngerBob Patrick'le konuşuyordu ve Noel Baba falan yoktu.

Tam tekrar kanepeye giderken ön kapıda Hooper'ı işitti; o sabah olduğu gibi kuyruğuyla *pat, pat, pat,* diye ses çıkarıyordu.

"Geliyorum," diye seslendi Wayne. "Sabırlı ol."

Ama kapıyı açtığı zaman karşısında Hooper yoktu. Kollarını sıvadığı gri bir eşofman giymiş, kısa boylu, kıllı ve şişman bir adam vardı. Başındaki saçlar yama gibi duruyordu. Büyük, yassı burnunun üzerindeki gözleri yerinden fırlayacak gibiydi.

"Selam," dedi adam. "Telefonunuzu kullanabilir miyim? Kötü bir kaza oldu. Otomobilimizle bir köpeğe çarptık." Adam elindeki nottan okur gibi, kesik kesik konuşuyordu.

"Ne?" dedi Wayne. "Ne dediniz?"

Çirkin adam ona endişeli gözlerle bakıp, "Selam, telefonunuzu kullanabilir miyim?" dedi. "Kötü bir kaza oldu. Otomobilimizle bir köpeğe çarptık." Aynı kelimelerdi fakat farklı yerlerde vurgulamıştı.

Wayne adamın arkasındaki alana baktı. Yolun üstünde bir otomobilin önünde rulo edilmiş kirli beyaz bir halı gördü. Havanın pusunda otomobili de o rulo edilmiş halıyı da net göremiyordu. Ama bu bir halı değildi, tabii. Wayne onun ne olduğunu anladı.

"Onu görmedik, tam önümüze çıktı," dedi adam yolu göstererek. "Otomobilimizle çarptık."

Ön tekerleğin başında uzun boylu bir adam duruyordu. Hooper'ın tekrar kalkmasını bekler gibi, elleri dizlerinde, eğilmiş köpeğe bakıyordu.

Küçük adam bir an avucuna baktıktan sonra başını kaldırdı, "Çok kötü bir kazaydı," dedi. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Ne?" dedi Wayne bir daha; oysa adamın söylediklerini çok iyi duymuştu ve sözleri kulaklarında çınlıyordu. Zaten hep aynı şeyleri söylemiş, hiçbir değişiklik olmadan tam üç kere tekrar etmişti. "Hooper? Hooper?"

Adamı itip yanından geçti. Koşmadı ama tutuk adımlarla hızla yürüdü.

Hooper yan yatıp otomobilin önünde uyuyakalmış gibi görünüyordu. Bacakları gövdesinin altından dümdüz uzanmıştı. Sol gözü açıktı, donuk bir şekilde göğe bakıyordu ama Wayne yaklaşırken bu göz onu takip etti. Hâlâ hayattaydı.

"Tanrım," dedi Wayne. Dizleri üstüne çöktü. "Hooper."

Farların kuvvetli ışığı altında sis binlerce küçük su damlacığı havada titreşiyormuş gibi görünüyordu. Yere düşemeyecek kadar hafif oldukları için havada dolanıp duruyorlardı; bir türlü yağamayan bir yağmur...

Hooper kalın diliyle ağzında biriken salyayı sildi. Karnı her solumasında hızla inip kalkıyordu. Wayne hiç kan göremedi.

"Şu işe bak," dedi köpeğin başındaki adam. "Kötü talih işte! Çok üzgünüm. Zavallı hayvan. Ama emin ol, ne olduğunu bile anlayamadı. Bu da seni biraz teselli eder, umarım."

Wayne otomobilin önünde duran adama baktı. Dizlerine kadar çıkan siyah çizmeler, her iki yanında pirinç düğmeleri olan kuyruklu bir ceket giyiyordu. Wayne otomobile de baktı. Antika bir şeydi – babasının deyişiyle naftalinli ama afiliydi.

Uzun boylu adamın sağ elinde gümüş bir çekiç vardı. Ceketinin altındaki beyaz ipek gömleği taze sağılmış süt gibi parlak beyazdı.

Wayne adamın yüzüne baktı. Charlie Manx'in kocaman gözleri ona hayranlıkla bakıyordu.

"Tanrı köpekleri ve çocukları korusun," dedi Manx. "Bu dünya onlar için çok zorlu bir yer. Bu dünya çocukluğunuzu ve en iyi köpeklerinizi çalan bir hırsızdır. Ama inan bana. Artık çok daha iyi bir yere gitti."

Charlie Manx hâlâ gazetedeki resmine benziyordu ama daha yaşlanmış gibiydi – tarih öncesi kadar eskimiş bir görünümü vardı. Lekeli, çıplak kafasının üstünde birkaç tane gümüş renginde saç teli özenle taranmıştı. Aralık duran ince dudaklarından ölü bir deri gibi beyaz, renksiz dili görünüyordu. Abraham Lincoln kadar uzun boyluydu, en az onun kadar ölüydü. Wayne ondan ölüm ve çürüme kokusu alıyordu.

"Bana dokunma," dedi Wayne.

Ayağa kalkıp geriye doğru bir adım atınca tam arkasında duran kısa boylu, şişman adama çarptı. Bu adamın şimdi yeni bir yüzü vardı. Ağız yerine tuhaf bir valf, gözleri yerine de mat plastik pencereleri olan lastik bir gaz maskesi takmıştı. Eğer gözler insan ruhunun aynasıysa, Gazmaskeli Adam'ın gözleri sonsuz bir boşluğu yansıtıyordu.

"İmdat!" diye haykırdı Wayne. "Yardım edin!"

"Ben de aynen öyle yapacağım," dedi Charlie Manx.

"İmdat!" diye haykırdı Wayne yine.

"İstediğin kadar bağırabilirsin," dedi Gazmaskeli Adam

"İMDAT!" diye bağırdı Wayne var gücüyle.

Charlie Manx parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp yüzünü ekşitti. "Ne çirkin bir gürültü."

"Gürültü çıkaran çocuklara oyuncak yok," dedi Gazmaskeli Adam. "Bağıran çocuklar avucunu yalar."

Wayne kusmak istiyordu. Bir daha haykırmak için ağzını açtı ama Manx uzanıp parmağını onun dudaklarına bastırdı. Wayne formaldehitle kan kokusundan kusacak gibiydi.

"Canını yakacak değilim. Bir çocuğun canını yakamam. Mart kedileri gibi bağırmanın gereği yok. Benim işim senin annenle. Çok iyi bir çocuk olduğuna eminim. Bütün çocuklar öyledir – bir süre için. Ama annen yalancı şırfıntının teki, aleyhime yalancı şahitlik yaptı. Bu iş böyle bitmeyecek. Benim de çocuklarım var, annen yüzünden yıllarca onlardan uzak kaldım. On yıl boyunca onların o tatlı, gülümseyen yüzlerini göremedim, sadece rüyalarımda seslerini duydum. Bana seslendiklerini duydum, aç kaldıklarını biliyorum. Çocukların sana muhtaçken onlara yardım edememenin ne olduğunu bilemezsin. Normal bir insanı delirtir. Tabii, benim zaten delilik sınırında olduğumu söyleyenler de var."

Buna iki adam da güldü.

"Lütfen," dedi Wayne. "Bırakın gideyim."

"Onu gazlayayım mı, Bay Manx? Birazcık zencefilli dumanın zamanı geldi mi?"

Manx ellerini beline dayayıp kaşlarını çattı. "Kısa bir şekerleme iyi gelebilir. Bu kadar gergin bir çocuğu ikna etmek çok zor olacak."

Gazmaskeli Adam, Wayne'i ite kaka otomobilin önünden dolaştırdı. Wayne o anda bunun bir Rolls-Royce olduğunu gördü, hemen aklına Maggie Leigh'nin gazete çıktılarındaki Kentucky'li bir adamın 1938 model bir Rolls-Royce'uyla kaybolduğu haberini hatırladı.

"Hooper!" diye haykırdı Wayne.

Adam onu iterek köpeğin yanından geçiriyordu. Hooper bir sineği kovarmış gibi başını çevirdi; Wayne'in tahmin ettiğinden daha canlı hareket etmişti. Hooper dişlerini Gazmaskeli Adam'ın sol ayak bileğine geçirdi.

Gazmaskeli Adam bir çığlık atıp tökezledi. Wayne bir an fırlayıp ondan kurtulabileceğini düşündü ama o kısa boylu adamın çok kuvvetli kolları vardı ve ön kolunu Wayne'in boğazına dolamıştı.

"Bay Manx," dedi Gazmaskeli Adam. "Beni ısırıyor! Köpek beni ısırıyor! *Dişlerini* etime geçirdi!"

Manx gümüş çekicini kaldırdı, panayırda balyozla gücünü sınayarak zili çaldırmaya çalışan bir adam gibi Hooper'ın başına indirdi. Hooper'ın kafatası ağır bir postalla ezilen ampuller gibi çatırdadı. Gazmaskeli Adam ayağını kurtardıktan sonra işi sağlama almak için dönüp Hooper'a bir tekme attı.

"Seni pis köpek!" dedi Gazmaskeli Adam. "Umarım bu canını acıtmıştır! Umarım çok acıtmıştır!"

Manx doğrulduğunda gömleğinde Y biçiminde bir kan lekesi belirmişti. Yaşlı adamın göğsündeki bir yaradan kan akmış, ipek gömleğinden dışarıya sızmıştı.

"Hooper," dedi Wayne. Bunu bağırarak söylemek istedi ama sesi ancak fısıltı halinde çıkabilmişti. Hayvanın başına bakacak gücü bulamadı.

Manx köpeğin üstüne eğildi. "Tamam, bu köpek artık güvercin kovalayamayacak."

"Hooper'ı öldürdün!" dedi Wayne.

"Evet," dedi Charlie Manx, "öyle görünüyor. Zavallıcık. Çok kötü oldu bu. Daima çocuklarla ve köpeklerle dost olmaya çalışırım. Bunu sana telafi etmeye çalışacağım, genç adam. Sana borcum olduğunu düşün. Bing, onu yatıştıracak bir şey versene."

Gazmaskeli Adam, Wayne'i iterek önüne kattı; ağırlığını sağ bacağına vermeye çalışıyordu.

Rolls-Royce'un arka kapısı ardına kadar açılıverdi. Otomobilin

içinde kimse yoktu. Kimse kilidi açmamıştı. Wayne afallamıştı ama bunun üstünde fazla durmadı. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve bunu düşünecek zamanı yoktu.

Wayne girip o arka koltuğa otururs a bir daha oradan çıkamayacağını anlamıştı. Kendi mezarına girmek gibi bir şey olacaktı. Ancak Hooper ona ne yapması gerektiğini göstermişti. Hooper tamamen güçsüz bırakıldığında bile, hâlâ dişlerini gösterebileceğini ona göstermişti.

Wayne başını çevirdi, dişlerini şişman adamın ön koluna geçirdi. Çenesini kilitleyip ağzına kan tadı gelene kadar var gücüyle ısırdı.

Gazmaskeli Adam çığlık attı. "Acıyor! Canımı acıtıyor!"

Elini açıp kapadı. Wayne, Gazmaskeli Adam'ın avucunda siyah ispirtolu kalemle yazılmış yazıyı okudu.

TELEFON
KAZA
OTOMOBİL

"Bing!" diye tısladı Bay Manx. "Şşşş! Oğlanı otomobile sok ve sesini kes!"

Bing –Gazmaskeli Adam– Wayne'in bir tutam saçını kavrayıp çekti. Wayne kafa derisi soyuluyor gibi hissetti. Buna rağmen bir ayağını kaldırıp otomobilin kenarına dayadı. Gazmaskeli Adam acıyla inlerken, Wayne'in başının yanına bir yumruk attı.

Bir flaş patladı. Ancak bu patlama beyaz bir ışık değil, gözlerinin ardındaki karanlıktı. Wayne dayadığı ayağını çekti, sersemlemesi geçerken kapıdan içeriye itildi ve yüzüstü halının üstüne düştü.

"Bing!" diye bağırdı Manx. "Kapat o kapıyı! Birisi geliyor! O korkunç kadın geliyor!"

"Senin götün çimenlik," dedi Gazmaskeli Adam. "Ben de çim biçme makinesiyim. Senin götünü biçeceğim, sonra da seni düzeceğim."

"Bing, dikkatini bana ver!"

"Anne!" diye haykırdı Wayne.

"Geliyorum!" diye bağırdı annesi de. Sesi uzaklardan gelir gibiydi ve telaşsızdı.

Gazmaskeli Adam otomobilin kapısını çarparak kapadı.

Wayne dizleri üstünde doğruldu. Darbenin isabet ettiği sol kulağı zonkluyordu, ağzında kan tadı vardı.

Ön camdan dışarıya baktı.

Karanlık bir silüet yürüyerek geliyordu. Sis optik yanılsamalar yaratarak bu silüetin şeklini değiştirmiş, büyütmüştü. Kambur birinin bir tekerlekli iskemle itişi gibi görünüyordu.

"Anne!" diye haykırdı Wayne bir daha.

Ön taraftaki yolcu kapısı –Amerikan otomobillerinden farklı olarak soldaydı– açıldı. Gazmaskeli Adam içeriye girdi, kapıyı kapadı; sonra koltuğunda dönüp tabancasını Wayne'in suratına doğrulttu.

"Kapa çeneni," dedi Gazmaskeli Adam, "yoksa seni oyarım. Mermi manyağı yaparım seni. Hoşuna gider mi bu? Bence, gitmez!"

Gazmaskeli Adam sağ koluna baktı. Wayne'in ısırdığı yerden bir parantez biçiminde kan çıkmıştı.

Manx direksiyonun başına geçti. Gümüş çekicini kendisiyle Gazmaskeli Adam'ın arasına bıraktı. Otomobilin motoru çalışıyor, hafif bir mırıltı çıkarıyordu.

Tekerlekli iskemleyi iten kambur sisin içinden çıkınca bunun bir motosikleti gidonundan iten bir kadın olduğu anlaşıldı.

Wayne annesine bağırmak için bir daha ağzını açtı. Gazmaskeli Adam başını iki yana salladı. Wayne tabancanın namlusuna bakıyordu. Korkunç değildi. Büyüleyiciydi – dik bir uçurumun tepesinden aşağıya bakmak gibiydi.

"Artık gülmek yok," dedi Gazmaskeli Adam. "Eğlence bitti."

Charlie Manx otomobili vitese geçirdikten sonra omzu üzerinden dönüp Wayne'e baktı.

"Ona aldırma," dedi Manx. "Hep oyunbozanlık yapar. Bence pekâlâ eğlenebiliriz. Buna eminim. Hatta ben birazdan çok eğleneceğim."

3 Numaralı Otoyol

Motosiklet bir türlü çalışmıyordu. Ümitlendirici bir ses çıkardığı bile yoktu. Vic bacakları iyice yorulana kadar üstünde zıpladı durdu ama bir kere olsun motorun çalışması öncesi o geniz temizlemesine benzer ses çıkmadı. Bunun yerine iç çekiş sesine benzer bir puflama duyuluyordu.

Yürümekten başka çare yoktu.

Vic gidonun üstüne eğilip itmeye başladı. Üç zorlu adım attıktan sonra durup arkasına baktı. Köprü hâlâ görünürde yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Vic yürürken bir yandan da Wayne'e konuşmaya nasıl başlayacağını düşünüyordu.

Selam, evlat, kötü haberlerim var. Motosiklette bir şey sarsıp gevşettim, o da koptu. Ayrıca kafamın içinde bir şeyi de fazla sarstım herhalde, o da koptu. Servise girmem gerek. Kaçıklar koğuşuna yattığım zaman sana bir kart gönderirim.

Güldü. Fakat çıkan ses ona ağlama sesi gibi geldi.

Wayne. Hak ettiğin anne olmayı her şeyden çok istiyorum. Ama olmuyor. Yapamıyorum.

Böyle bir şeyi söyleme düşüncesiyle kusacak gibi oldu. Söyledikleri doğru da olsa kendini daha az korkak hissetmesini sağlamadı.

Wayne. Umarım, seni sevdiğimi biliyorsundur. Umarım gayret ettiğimi biliyorsundur.

Sis yolun karşısından ona doğru geliyordu, içinden geçiyordu sanki. Hava temmuz başı için alışılmadık kadar serindi.

Kafasının içinde güçlü ve erkeksi bir ses konuşmaya başlamıştı. Bu babasının sesiydi: *Palavracıya palavra sıkma, evlat. O köprüyü bulmak istedin. Onu aramaya gittin. Bu yüzden ilaçlarını almayı kestin. Bu yüzden o motosikleti tamir ettin. Neden korkuyorsun? Deli olduğun için mi korkuyorsun? Yoksa olmadığın için mi korkuyorsun?*

Vic sık sık babasının ona hiç duymak istemediği şeyleri söylediğini işitiyordu; oysa son on yıl içinde onunla sadece birkaç kere konuşmuştu. Bu ona ilginç geliyordu; dönüp arkasına bile bakmadan onu terk eden bir adamın sesine neden ihtiyaç duyuyordu ki?

Serin ve nemli siste motosikleti itmeye devam etti. Ceketinin balmumu gibi yüzeyi üstünde damlacıklar oluşmuştu. Kim bilir hangi malzemeyle yapılmıştı... Biraz keten bezi, teflon ve büyük ihtimalle ejderha derisinden.

Vic kaskını çıkarıp gidona astı ama bir türlü orada durmuyor, ikide bir yere düşüyordu. Sonunda alıp tekrar başına geçirdi. Yolun kenarından itmeyi sürdürürken aklından motosikleti orada bırakmak, daha sonra dönüp almak geçti ama bu fikir üstünde fazla durmadı. Daha önce Raleigh bisikletini bırakıp gitmiş, varlığının en güzel tarafını orada bırakmıştı. Altında seni her türlü yere götürebilecek tekerlekli bir şeyin varsa, onu bırakıp gitmemeliydin.

Vic belki hayatında ilk kez o an, *keşke bir cep telefonum olsaydı*, diye düşündü. Bazen Amerika'da cep telefonu olmayan tek kişi oymuş gibi geliyordu. Bunu, yirmi birinci yüzyılın teknoloji tuzaklarına düşmeyip özgür kaldığını ilan etmenin bir yolu gibi düşündüğünü söylerdi. Ama işin aslı, nereye gitse üstünde bir telefon olması fikrine dayanamıyordu. Her an Noelistan'dan ölü bir çocuğun arayıp, *Selam Bayan McQueen, bizi özledin mi?* diye sorabileceği ihtimali bütün huzurunu kaçırırdı.

İtmeye ve yürümeye devam ederken uzun zamandan beri içinden bir şarkı söylediğinin farkında değildi. Gözlerinin önüne pencereden dışarıya bakıp yağmuru ve sisi seyreden Wayne geldi; çocuk gergindi.

Vic durumun hiç de gerektirmediği bir panik hissettiğinin farkındaydı ve bunu bastırmaya çalışıyordu. Evde ona ihtiyaç olduğunu

hissediyordu. Evden ayrılalı çok uzun süre geçmişti. Wayne'in öfkesinden, gözyaşlarından korkuyor ama aynı zamanda bunun bir an önce gerçekleşmesini istiyordu. Onu görmeyi ve endişe edecek bir şey olmadığını bilmeyi... İtmeye devam edip şarkı söyledi.

"*Sessiz gece*, diye başladı, "*kutsal gece.*"

Kendi sesini duyunca hemen sustu fakat şarkı kafasının içinde devam etti. *Her şey dingin. Her şey parlak.*

Motosiklet kaskı içinde Vic'i ateş basmıştı. Bacakları ıslaktı, üşüyordu, oysa güç harcadığı için yüzü ısınmıştı ve terliyordu. Oturmak istedi – hayır, otların üstüne sırtüstü uzanmak ve gökteki alçak bulutlara bakarak dinlenmek istedi. Ama nihayet kiralık evleri görünmüştü. Sis içinde şekli belli olmayan bir dikdörtgen halindeydi.

Hava epeyce kararmasına rağmen evde ışık olmayışı onu şaşırttı; sadece televizyonun donuk mavi aydınlığı vardı. Wayne'in pencerede onu beklememesi de şaşırtıcıydı.

Derken oğlunun sesini duydu.

"Annel" diye bağırdı. Başındaki kask bu sesi çok boğuk olarak iletiyordu.

Oğlu iyiydi.

"Geliyorum," dedi bitkinlikle.

Neredeyse garaj yolunun başına gelmişken bir otomobilin rölantide çalışma sesini duydu. Başını kaldırıp baktı. Sisi delip geçen far ışıklarını gördü. Farların ait olduğu otomobil yolun kenarına çekilmişti ama Vic onu fark ettiği anda hareket etmeye başladı.

Otomobil ona doğru ilerlerken Vic seyretti; çok şaşırdığını söyleyemezdi. Onu hapse göndermişti, ölüm ilanını okumuştu ama bir yanıyla Charlie Manx'i ve Rolls-Royce'unu tekrar göreceği günü beklemişti.

Wraith sis içinden kayarak çıktı, bir bulutu yırtarak geçen bir kızak gibi ardına Aralık ayına özgü kırağı bırakarak ilerliyordu. Temmuz ayında. Beyaz duman sıyrılınca plakası belirdi. ŞE7T4N.

Vic motosikleti bırakınca büyük bir gürültüyle yere düştü. Sol gidondaki ayna paramparça oldu.

Vic dönüp koşmaya başladı.

Tel örgülü çit sol tarafındaydı, Vic iki adımda buna ulaşıp üstüne atladı. Otomobilin arkasından geldiğini işittiği anda tırmanıp üst kısmına varmıştı; bahçeye atladı, bir adım daha attı, tam o sırada Wraith çiti ezip geçti.

Havada helikopter gibi sesler çıkararak uçan bir kütük omuzları arasına çarptı. Vic'in ayakları yerden kesildi ve dibi olmayan, soğuk bir boşluğa yuvarlandı.

Göl Evi

Wraith sırıklardan oluşan tel örgülü çite vurunca Wayne arka koltuktan uçup yere düştü. Dişleri sert bir şekilde birbirine çarptı.

Sırıklar kırılıp havaya fırladı. Bir tanesi motor kapağının üstüne düştü. Bu ses Wayne'e otomobilin annesine çarpma sesi gibi geldi ve çığlık atmaya başladı.

Manx otomobili park ettikten sonra Gazmaskeli Adam'a döndü.

"Çocuğun bu sahneyi seyretmesini istemiyorum," dedi Manx. "Köpeğinin ölüşünü görmek yeterince acıklı olmuştur. Lütfen, onu uyutur musun, Bing? Çocuk bitap düşmüş."

"Kadın için size yardım etmeliyim."

"Teşekkür ederim, Bing. Çok düşüncelisin ama tek başıma halledebilirim."

İki adam dışarıya çıkarken otomobil sallandı.

Wayne dizleri üstünde doğruldu, ön camdan bahçeye baktı.

Charlie Manx gümüş çekiciyle otomobilin önünden geçti. Wayne'in annesi etrafa saçılmış sırıkların arasında hareketsiz yatıyordu.

Arka sol kapı açıldı ve Gazmaskeli Adam içeriye girip Wayne'in yanına oturdu. Wayne sağ tarafına hamle yapıp diğer kapıya uzanmak istedi ama Gazmaskeli Adam kolunu tutup onu yanına çekti.

Bir elinde küçük, mavi bir sprey kutusu vardı. Kutunun bir yanında ZENCEFİL BAHARATLI HAVA TEMİZLEYİCİSİ yazıyor, altındaki resimde bir kadın fırından zencefili kurabiyeler çıkarıyordu.

"Sana bunun içindeki maddenin ne olduğunu anlatayım," dedi

Gazmaskeli Adam. "Üstünde Zencefil Baharatlı yazıyor ama aslında yatak odası kokuludur. Bundan bir ağız dolusu aldın mı, gelecek çarşambaya kadar uyursun."

"Hayır!" diye bağırdı Wayne. "Yapma!"

Tek kanatlı bir kuş gibi çırpınmaya başladı ama bir yere uçacağı yoktu.

"Merak etme, yapmayacağım," dedi Gazmaskeli Adam. "Beni ısırdın, pis sıpa. AIDS'li olmadığımı nereden biliyorsun? Sana bulaşabilir. Şu anda ağzın AIDS'imle dolu olabilir."

Wayne ön camdan bahçeye baktı. Manx hâlâ hareketsiz yatan annesinin etrafında dolanıyordu.

"Aslında benim de seni ısırmam lazım," dedi Gazmaskeli Adam. "Seni iki kere ısırmam lazım, biri senin yaptığın şey için, öbürü de iğrenç köpeğin için. O küçük, güzel yüzünü ısırabilirim. Küçük güzel bir kız gibi yüzün var ama yanağını ısırıp kopardıktan sonra o kadar güzel olmayacak. Ama bunun yerine sadece burada oturup gösteriyi seyredeceğiz. Seyredip Bay Manx'in iğrenç yalanlar söyleyen iğrenç orospulara ne yaptığını göreceksin. Bay Manx onunla işini bitirdikten sonra sıra bana gelecek. Ben onun yarısı kadar bile nazik değilimdir."

Annesi sağ elini kımıldattı, parmaklarını açıp kapayarak elini gevşek bir yumruk haline getirdi. Wayne içinde bir düğümün çözüldüğünü hissetti. Sanki az önce birisi göğsünün üstünde otururken, kalkmış ve tekrar nefes almasını sağlamıştı. Ölmemişti. Annesi ölmemişti.

Düşürdüğü bir şeyi arıyormuş gibi elini yavaşça çimin üstünde gezdiriyordu. Sağ bacağını oynatıp dizini büktü. Ayağa kalkmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Manx elindeki kocaman çekiçle onun üstünde eğildi, çekici kaldırdı ve darbeyi indirdi. Wayne daha önce kemiğin kırılma sesini hiç duymamıştı. Manx annesinin sol omzuna vurmuş, Wayne de *pat* diye bir patlama sesi duymuştu. Annesi acı içinde iki büküm oldu.

Wayne deli gibi bağırıyordu. Ciğerlerindeki bütün havayı boşaltarak çığlıklar atıp gözlerini kapadı ve başını eğdi.

Ama Gazmaskeli Adam saçından kavrayıp aşını kaldırdı. Metal bir nesne Wayne'in ağzına çarptı. Gazmaskeli Adam sprey kutusuyla suratına vurmuştu.

"Gözlerini aç, seyret," dedi Gazmaskeli Adam.

Wayne'in annesi sağ elini kımıldatıp sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Manx ona bir daha vurdu. Annesinin bel kemiği çatırdayarak kırıldı.

"Dikkatini ver," dedi Gazmaskeli Adam. Hızlı solumasından maskesinin içi buhar dolmuştu. "En iyi kısmına şimdi geliyoruz."

Altında

Vic yüzüyordu.

Gölde, suyun altındaydı. Dünyanın karanlık ve yavaş hareket ettiği, en dibe kadar dalmıştı. Havaya ihtiyacı yoktu ve nefesinin tuttuğunun farkında değildi. Oldum olası derinlere dalmayı, balıkların âlemine girmeyi severdi.

Vic orada ebediyen kalabilir, seve seve bir alabalık olabilirdi ama yüzeydeki dünyada Wayne ona sesleniyordu. Çok uzaktan gelmesine rağmen sesindeki telaşı Vic anlayabiliyordu; oğlu bağırmıyor, çığlık atıyordu. Yüzeye çıkmak için epey çaba harcadı. Kolları ve bacakları hareket etmek istemiyordu. Bütün dikkatini suyu kulaçlayan tek eline yöneltti. Parmaklarını açtı. Parmaklarını kapadı. Bir daha açtı.

Çim üstünde elini açtı. Vic yüzüstü çimde yatıyordu ama hâlâ suyun altındaymış gibi bir his vardı. Nasıl olup da bahçede sere serpe yattığını kestiremedi. Ona neyin çarptığını hatırlamıyordu. *Bir şey* ona çarpmıştı. Başını kaldırmak çok zor geliyordu.

"Beni işitiyor musun, Bayan Ukala Victoria McQueen?" dedi birisi.

Vic bu sesi duydu ama ne söylendiğini anlayamadı. Önemi de yoktu. Önemli olan Wayne'di. Wayne'in çığlıklar atarak ona seslendiğine emindi. Bunu iliklerine kadar hissetmişti. Kalkıp onun iyi olduğunu görmesi lazımdı.

Vic elleri ve dizleri üstünde doğrulmaya çalıştı; o sırada Manx gümüş çekiciyle onun omzuna vurdu. Kemiğin kırılma sesini duydu ve kolu çökerek altında kaldı. Vic çenesinin üstüne yere düştü.

"Sana kalkabilirsin demedim. Beni işitiyor musun, dedim. Beni dinlemek isteyeceksin."

Manx. Manx buradaydı, ölmemişti. Manx ve Rolls-Royce'u. Wayne de o Rolls-Royce'un içindeydi. Her ne kadar Vic onu yarım saatten fazla bir süreden beri görmemişse de buna adı gibi emindi. Wayne o otomobilin içindeydi ve Vic'in onu oradan çıkarması lazımdı.

Bir daha doğrulmak için çabaladı ama Manx bu defa çekiciyle sırtına vurdu; Vic bel kemiğinin kırılma sesini duydu. Bu darbe ciğerlerindeki bütün havayı boşaltırken tekrar yüzüstü yere kapaklandı.

Wayne çığlık atmaya devam ediyordu.

Vic ona bakmak, nerede olduğunu anlamak istedi ama başını kaldırması neredeyse imkânsız gibiydi. Başı ince boynunun kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı. *Kasktandır*, diye düşündü. Başında hâlâ o kask, sırtındaysa Lou'nun ceketi vardı.

Lou'nun ceketi.

Vic ayağa kalkma planının ilk kısmı olarak bacağını kımıldatıp dizini yukarı çekmişti. Dizinin altındaki toprağı hissedebiliyor, bacağının arkasındaki kasların titrediğini fark edebiliyordu. Manx'in ikinci vuruşuyla bel kemiğinin parçalandığını işitmişti, o halde nasıl oluyor da hâlâ bacaklarını hissedebiliyordu? Neden daha çok acı duymadığını anlayamadı. Dirsek kirişleri sızlıyordu ama bunun nedeni bir kilometre boyunca motosikleti itmesindendi. Aslında her yanı sızlıyordu ama kırık yoktu. Kırılma sesini duyduğu omzu bile. Bütün vücudu sarsılarak derin bir nefes alınca kaburgaları hiç zorlanmadan genişledi; oysa onların da kırılma sesini duymuştu.

Fakat, aslında hiçbir kemiği kırılmamıştı. Duyduğu sesler Lou'nun motosiklet ceketinin sırtına ve omuzlarına yerleştirilmiş Kevlar plakalarından çıkmıştı. *Bu ceket üstündeyken saatte elli kilometre hızla bir telefon direğine çarpsan, yine bir şey olmaz*, derdi Lou.

Manx'in bir sonraki vuruşu yan tarafına geldi ve Vic bağırdı – ama duyduğu acıdan çok şaşkınlıktandı. Yine bir kırılma sesi çıktı.

Yan tarafı fena sızlıyordu – bu darbeyi hissetmişti. Ama kırılma

sesi sadece başka bir plakanın kırılmasıydı. Vic'in zihni tamamen açıktı, biraz gayretle ayağa kalkabileceğini düşündü.

Hayır, kalkma, dedi babası kulağına fısıldarmış gibi yakından. *Yerde kal, bırak eğlencesini sürdürsün. Şimdi kalkmanın zamanı değil, Velet.*

Vic babasından ümidi kesmişti. Ona ihtiyacı yoktu ve ender konuşmalarını da mümkün olduğunca kısa tutmuştu. Ondan haber almak da istemiyordu. Ama şimdi buradaydı ve ona bir şey açıklarken kullandığı ses tonuyla konuşuyordu.

Senin iyice haşat olduğunu sanıyor, evlat. Tükendiğini sanıyor. Şimdi kalkmaya çalışırsan öyle olmadığını anlayacak, o zaman da işini bitirecek. Bekle. Doğru ânı bekle. O an gelince anlayacaksın.

Babasının sesi, sevgilisinin ceketi. Vic bir an için hayatındaki iki erkeğin onu kolladığını anladı. Her ikisinin de hayatında yeri olmadığını, onların da hayatlarında kendisinin olmaması gerektiğini düşünürdü hep ama şimdi yerde yattığı sırada onlar olmadan hiçbir yere gitmediğini anlıyordu.

"Beni işitiyor musun? Sesimi duyuyor musun?" diye sordu Manx.

Vic karşılık vermedi. Hiç kımıldamıyordu.

"Belki duyuyor, belki duymuyorsun," dedi Manx. Vic onun sesini on yıldan fazladır duymamıştı ama köylülere özgü aynı bozuk aksanı yerli yerindeydi. "O kısa kot şortunla toprakta sürünürken, tam bir orospu gibi görünüyorsun. Çok da eski sayılmayacak günlerde bir orospunun bile bu kıyafetle insan önüne çıkmaktan ve düzüşme pozisyonunda motosiklete binmeye utanacağını hatırlıyorum." Manx bir an düşündükten sonra devam etti. "Son defasında da bir bisikletteydin. Unutmadım. O köprüyü de unutmadım. Bu da o bisiklet gibi özel mi? Özel yolculukların ne olduğunu bilirim, Victoria McQueen, gizli yolların da. Umarım gönlünce gezip tozmuşsundur. Artık ortalıkta fink atamayacaksın."

Manx çekici onun sırtının altına indirdi; Vic böbreklerine bir beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissederek dişleri arasından haykırdı. İç organları pelteye dönmüştü.

Bu kısmında zırhı yoktu. Diğer hiçbir vuruş bu kadar kötü olmamıştı. Bunun gibi bir darbe daha alırsa ayağa kalkmak için koltuk değnekleri gerekecekti. Böyle bir darbe daha alırsa, bundan böyle kan işerdi.

"Bu motosikletinle o bara veya kaçık kafan için eczaneye ilaç almaya da gidemeyeceksin. Seninle ilgili her şeyi biliyorum, Victoria McQueen, Bayan Yalancı. Senin bir ayyaş, berbat bir anne olduğunu ve tımarhanede kaldığını biliyorum. Oğlunun evlilik dışı peydahlandığını biliyorum ama tabii, senin gibi orospular için normaldir bu. Senin gibi birinin çocuk sahibi olmasına izin verildiği bir dünyada yaşadığımızı düşünmek bile korkunç. Yalanlarınla çocuklarımı benden kopardın, şimdi de ben seninkini elinden alacağım."

Vic'in iç organları düğüm oldu. Bu sözler yeni bir darbe almak kadar kötü olmuştu. Bir an kaskının içine kusacağından korktu. Sağ eli karnının üstündeydi. Parmakları cebindeki bir şeye temas etti. Orak biçimli bir şeye.

Manx eğildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sevecendi.

"Oğlun benim yanımda kalacak, onu bir daha hiç görmeyeceksin. Buna inanmanı beklemiyorum, Victoria ama benim yanında olması onun için çok daha iyidir. Ona senin verebileceğinden çok daha büyük bir mutluluk vereceğim. Sana söz veriyorum, Noelistan'da oğlun bir daha mutsuzluk nedir bilmeyecek. Bana teşekkür etmen lazım." Manx çekici kaldırıp ona doğru eğildi. "Hadi, Victoria. Söyle. Teşekkür ederim, de."

Vic sağ elini cebine soktu. Parmakları bıçak biçimindeki somun anahtarını kavradı. Avucunda TRIUMPH yazan damganın kabarıklığını hissetti.

Şimdi. O an şimdi. *Etkili olmasını sağla*, dedi babası.

Lou yanağına bir öpücük kondurdu.

Vic yere dayanarak kendini yukarıya doğru itti. Sırtı kasıldı, neredeyse sendeleyecekti ama duyduğu sızıyı hiç seslendirmedi.

Manx'i bulanık bir şekil olarak görüyordu. Uzun boyluydu, ince bacakları ve çok uzun kolları vardı. Kocaman gözleri Vic'e bir kez

daha balıkları hatırlattı. Karaya vurmuş bir balığa benziyordu. Bütün üst dişleri altı dudağına değiyor, ona gülünç bir şaşkınlık ifadesi veriyordu. Bütün hayatının mutsuzluk, aşırı içmek, tutulmamış vaatlerle ve yalnızlıkla dolu bir dönme dolap gibi olması ve sonunda bu adamla karşılaşması anlaşılır şey değildi.

Somun anahtarını cebinden çıkardı. Ucu kumaşa takılınca bir an parmakları arasından kayıp yere düşecek diye korktu. Fakat sımsıkı tutup Manx'in gözlerine doğru savurdu. Vuruşu üstte kalmıştı. Somun anahtarının sivri ucu Manx'in şakağının üstüne geldi ve sarkık derisinde on santimlik bir yarık açtı. Kemiği sıyırmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Vic.

Manx elini alnına götürdü. Birden aklına üzücü bir şey gelmiş gibi bir ifadesi vardı. Sendeleyerek geriledi. Topuğu çimin üstünde kaydı. Vic somun anahtarını adamın boğazına saplamak istedi ama Manx kayınca ondan uzaklaşmış, Wraith'in motor kapağı üstüne dayanmıştı.

"Anne, *anne*!" diye bağıran Wayne'in sesini duydu.

Vic'in bacakları da titriyordu ama bunun üstünde durmadı ve Manx'in üstüne gitti. Artık ayakları üstünde duruyor, onun ne kadar yaşlı olduğunu görebiliyordu. Manx'in yeri bir huzurevi olmalıydı, dizlerinin üstünde bir battaniyeyle koltukta oturmuş, sütünü içiyor olmalıydı. Vic onu haklayabilirdi. Onu motor kapağına mıhlayıp gözlerini oyacaktı.

Vic tam onun üstüne çullanacakken Manx sağ elindeki gümüş çekici kaldırıp savurdu. Darbe Vic'in kaskının yanına isabet etti ve onu yüz seksen derece döndürüp bir dizi üstüne çökmesine neden oldu. Kafasının içinde çanlar çalıyordu. Adam bin yaşında olabilirdi ama vuruşunda sokak dövüşçüsü bir gencin kuvveti vardı. Kasktan kopan parçalar çimlerin üstüne düştü. Vic'in başında bu kask olmasaydı yere düşen parçalar beyin parçaları olacaktı.

"Of!" diye inledi Charlie Manx. "Tanrım! Başım kesildi!"

Vic hemen ayağa kalktı. Başından aşağıya kan akarken bir an her yer kararmış gibi oldu. Otomobil kapısının kapandığını işitti.

Başını –kaskını– elleri arasına alarak döndü. Hâlâ sersemlemesi geçmemişti.

Manx hâlâ motor kapağını üstüne çökmüş durumdaydı. Yüzü kan içindeydi. Ama şimdi bir adam daha vardı, otomobilin arkasında duruyordu. Ya da en azından insan şeklinde görünen birisi. 1950'lerin siyah beyaz filmlerindeki dev böceklere benzeyen bir kafası, tuhaf bir ağzı ve cam gibi donuk gözleri vardı.

Vic böcek adamın elindeki tabancayı gördü. Siyah namlusu insan gözbebeği kadar küçük görünüyordu.

"Beng beng," dedi böcek adam.

Bahçe

Bing, Bay Manx'in motor kapağı üstüne yığıldığını görünce vücuduna elektrik verilmiş gibi sarsıldı. Aynı şeyi çivi tabancasıyla babasının şakağına ateş ettiği zaman da hissetmişti ama bu defa bambaşkaydı. Bay Manx, o mükemmel adam suratından bıçaklanmıştı ve o kaltak hâlâ onun üstüne gidiyordu. Kaltağın niyeti Bay Manx'i öldürmekti; bu ihtimal güneşin sönmesinden bile kötüydü. Kaltak saldıracaktı; Bay Manx'in Bing'e ihtiyacı vardı.

Bing sprey kutusunu oğlanın yüzüne doğrultup ağzına ve yüzüne sıktı. Bunu daha önce yapması gerekirdi, o kadar öfkeli olmasaydı ve çocuğun seyretmesine karar vermeseydi, öyle yapması gerekirdi. Çocuk irkildi, yüzünü çevirmek istedi ama Bing onu saçlarından tutup spreyi sıkmaya devam etti. Wayne Carmody gözlerini kapatıp ağzını sımsıkı kapadı.

"Bing! Bing!" diye çığlık atıyordu Bay Manx.

Bing de bir an önce otomobilden çıkıp ona yardıma gitmek istiyordu ama oğlana yeterli doz vermediğinin de farkındaydı. Ama önemli değildi. Zaman yoktu ve çocuk otomobildeydi. Dışarıya çıkamazdı. Bing onu bırakıp sprey kutusunu eşofman ceketinin cebine soktu. Sağ elini de diğer cebindeki tabancaya götürdü.

Sonra arabadan çıkıp kapıyı kapadı, büyük revolveri cebinden çıkardı. Kadının başında sadece gözlerinin göründüğü siyah bir motosiklet kaskı vardı. Tabancayı görünce gözleri fincan gibi olmuştu. Son göreceği şey de bu olacaktı. En çok üç adım ötesindeyken, ıskalaması mümkün değildi.

"Bing Bing," dedi Bing, "Şimdi sıra benim."

Tam tetiği çekecekken Bay Manx kendini itip motor kapağından ayrıldı, vücudunu Bing'in atış hattına soktu. Tabanca ateş aldı ve Manx'in sol kulağı patlayarak deri parçaları ve kan püskürdü.

Manx çığlığı bastı, yüzünün yanında kalan kulak kalıntısına elini götürdü.

Bing de çığlık attı ve sisin içine bir el daha ateş etti. Hazırlıksız olarak yaptığı ikinci atışın sesi onu öyle şiddetle irkiltti ki tiz bir sesle osurdu.

"Bay Manx! Tanrım! Bay Manx, iyi misiniz?"

Otomobilin yanına çöken Manx başını çevirip ona baktı.

"Sence nasıl olabilirim? Yüzümden bıçaklandım, kulağım parçalandı! Şansım varmış, beynim dağılmadı, seni ahmak!"

"Tanrım, ne kadar salağım. Sizi yaralamak istemedim, Bay Manx! Canınızı yakmaktansa ölmeyi yeğlerim! Ne yapmalıyım? Kendimi vurayım mı?"

"Onu vur, yapman gereken bu!" diye bağırdı ona Manx elini başından çekerek. Kulak parçaları kırmızı şeritler halinde sarkıyordu. "Hadi! Vur onu hemen! Devir onu! Bitir işini!"

Bing gözlerini Manx'ten zorlukla ayırdı; kalbi tekleyerek atıyordu. Gözleri bahçeyi taradı ve koşmaya başlayan McQueen'i gördü. Bing'in kulakları öyle şiddetle çınlıyordu ki, tabancası ateş aldığında bunu bile zor işitti.

Logan Havaalanı

Lou Carmody havaalanı güvenlik denetiminden geçtinde uçağının kalkmasına hâlâ bir saat vardı. McDonald's lokantasına gitti. Niyeti tavuk ızgara, salata ve su almaktı ama havadaki kızarmış patates kokusu öyle baştan çıkarıcıydı ki sıra ona gelince iki Big Mac, büyük boy patates kızartması ve duble vanilyalı milkshake ısmarladı. On üç yaşından beri siparişi hep buydu.

Beklerken sağ tarafına baktı, sekiz yaşında olabilecek bir oğlan çocuğu gördü; en faza sekiz yaşındaydı herhalde, gözleri Wayne'inkiler karaydı, yandaki kasa önünde annesiyle birlikte bekliyordu. Oğlan Lou'ya baktı –gıdısına ve sarkan göğüslerine– ama bakışında iğrenme değil, tuhaf bir keder vardı. Lou'nun babası o kadar şişmandı ki ona özel bir tabut yaptırmışlardı; kapağı kapandığında bir yemek masasını andırıyordu.

"Vanilyalı milkshake tek olsun," dedi Lou kasadaki gence. Hâlâ onu seyrediyor olabilir endişesiyle çocuğa bakmaktan kaçındı.

Lou'yu asıl utandıran şey doktorunun ona dediği gibi korkunç derecede şişman oluşu değildi. En nefret ettiği şey, alışkanlıklarını değiştirememenin verdiği acizlikti. Gerçekten söylemesi gereken şeyleri söyleyemiyor, patates kızartması kokusu aldığı zaman salata sipariş edemiyordu. Geçen yıl Vic'le beraberken onun yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu –Vic'in gizli gizli içki içtiğini, hayali telefonlara cevap verdiğini– ama ona karşı bir sınır çekememiş, taleplerde bulunamamış, ona ültimatom verememişti. Vic kafayı bulup onunla düzüşmek istediği zaman ona onun için kaygılandığını söyleyemeden,

sadece onun poposunu avuçlayıp başını memeleri arasına gömmüştü. Vic'in fırını telefonlarla doldurup evlerini yaktığı âna kadar onun suç ortağı olmuştu. Bir tek kibriti kendisinin çakmadığı kalmıştı.

Lou sıska cüceler için tasarlanmış bir masaya oturdu; iskemle de sadece on yaşındaki bir çocuğun kıçına göreydi. McDonald's müşterilerini hiç mi tanımıyordu? Onun gibi insanlara böyle iskemleler mi yapıyorlardı? Dizüstü bilgisayarını çıkarıp bedava Wi-Fi'la internete girdi.

E-postalarına baktı, Power Girl kostümlü cosplay çıtırlarını gözden geçirdi. Millarworld mesaj odalarına girip çizgi roman kahramanı Hulk'un artık ne renkte olması gerektiği tartışmalarını okudu. Çizgi roman hastalarının neler tartıştığını görmek onu utandırıyordu. Hulk ya gri ya da yeşil olabilirdi. Diğer renkler saçmaydı.

Lou etraftakiler görmeden SuicideGirls'teki hatunlara bakıp bakamayacağını düşünürken kanvasının cebindeki telefonu çalmaya başladı. Arka cebindeki telefonu çıkarmak için kıçını hafifçe kaldırdı.

Tam telefonu eline aldığı anda havaalanı ses sisteminde yeni bir müzik başladı. Olacak şey değildi çünkü Johnny Mathis'in o çok eski Noel şarkısı "Sleigh Ride" çalıyordu. Olacak şey değildi çünkü o temmuz öğlen sonrası Boston'da hava Venüs kadar sıcaktı. Pencereden dışarıya bakmak bile Lou'yu terletiyordu. Kaldı ki, telefonu çalana kadar ses sisteminde bangır bangır çalan başka bir şarkı vardı; Lady Gaga ya da Amanda Palmer.

Lou elinde telefonuyla karşı masada oturan kadına baktı.

"Şu işe bak," dedi kadına eliyle tavanı işaret ederek. "Müziği duyuyor musunuz?"

Kadın çatalını ağzına götürmüşken durdu, ona şaşkınlıkla baktı.

"Çalan şarkıyı," dedi Lou. "Şarkıyı duyuyor musunuz?"

Kadının kaşları çatıldı. Lou'ya yerdeki kusmuğa bakar gibi bakıyordu; bulaşmaması gereken bir şey...

Lou telefona bakınca arayanın Wayne olduğunu gördü. Tuhaftı çünkü daha birkaç dakika önce mesajlaşıyorlardı. Belki Vic, Triumph'la yaptığı geziden dönmüştü, oğlu da onunla bu konuda konuşmak istiyordu.

"Boş ver," dedi Lou, Sarah Palin'e benzeyen kadına konuyu kapadığını belli eden bir el işaretiyle.

Telefonu açtı.

"N'aber, evlat?" dedi Lou.

"Baba," dedi Wayne hırıltılı bir fısıltıyla. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Baba. Bir otomobilin arka koltuğunda hapsoldum. Dışarıya çıkamıyorum."

Lou göğüs kemiğinin arkasında, boynunda ve her nedense sol kulağının arkasında bir sızı hissetti.

"Ne demek istiyorsun? Ne otomobili?"

"Annemi öldürecekler. İki adam. Bu iki adam beni bir otomobilin içine soktular, arka koltuktan dışarı çıkamıyorum. Bu adam Charlie Manx, Baba. Gaz maskeli biri de var. Birisi..." Wayne çığlık attı.

Arkadan patlama sesleri yükseldi. Lou önce havai fişek sandı. Ama havai fişek değildi.

Wayne ağlıyordu. "Ateş ediyorlar, baba! Anneme ateş ediyorlar!"

"Otomobilden çık," dedi Lou kendine bile yabancı gelecek kadar ince bir sesle. Ayağa kalktığının farkında değildi. "Kilidi açıp kaç oradan."

"Açamıyorum. Kilit açılmıyor! Ön koltuğa geçmeye çalıştığım zaman tekrar geriye düşüyorum." Wayne hıçkırarak ağlıyordu.

Lou'nun kafası ayaklarını yerden kesip onu tavana doğru kaldıran bir sıcak hava balonu gibiydi. Gerçek dünyadan uçup gitme tehlikesi vardı.

"Kilidin *mutlaka* açılması gerekir. Etrafına bakın, Wayne."

"Kapamam gerek. Buraya dönüyorlar. Fırsat bulursam yine ararım. Sen arama, işitebilirler. Sessize alsam bile işitebilirler."

"Wayne! Wayne!" diye haykırdı Lou. Kulaklarında tuhaf bir çınlama vardı.

Hat kesildi.

Salondaki herkes ona bakıyordu. Kimse bir şey söylemedi. İki güvenlik görevlisi ona doğru yürümeye başladı, birisinin eli tabancasının kabzasındaydı.

Polisi ara, diye geçirdi içinden Lou. *New Hampshire Eyalet Polisi'ni ara. Hemen ara.* Ama 911'i çevirmek için telefonu yüzünden aşağıya indirince elinden düşürdü. Almak için yere eğildiğinde göğsüne bıçak saplanmış gibi oldu. Sanki birisi memesine zımba tabancasıyla atış yapmıştı. Dengesini bulmak için elini masaya dayadı ama dirseği büküldü ve çenesinin üstüne yere düştü. Dişleri takırdarken ağzından bir inilti çıktı. Vanilyalı pastası da düşmüş, kreması yüzüne bulaşmıştı.

Lou henüz otuz altı yaşındaydı. Genetik kalıtıma rağmen kalp krizi için çok genç sayılırdı. O salatayı iptal etmenin bedelini ödeyeceğini tahmin etmişti.

Winnipesaukee Gölü

Vic tabancasıyla ortaya çıkan Gazmaskeli Adam'ı görünce geri kaçmak istedi ama bir türlü bacaklarına söz geçiremiyordu. Tabancanın namlusu onu olduğu yere mıhlamıştı, sanki kalçasına kadar toprağa gömülmüştü.

Derken Manx onunla tabancalı adamın arasına girdi, .38'lik ateş aldı ve Manx'in sol kulağı kırmızı bir parça halinde koptu.

Manx çığlık attı – acıdan çok öfke çığlığıydı. Tabanca ikinci defa patladı. Vic sis bulutu içinde kurşunun geçiş izini gördü.

Orada bir saniye daha durursan adam Wayne'in gözleri önünde seni vurup öldürecek, dedi babası eli omzunda. *Orada durma ve bunu Wayne'in görmesine izin verme.*

Vic otomobile baktı, ön camdan, oğlunun arka koltukta oturduğunu gördü. Wayne'in yüzü kızarmıştı ve bir elini ona doğru sallıyordu. *Git, git! Orada durma!*

Vic oğlunun onu kaçarken görmesini de istemiyordu; onu orada bırakıp gitmesini... Daha önce defalarca oğlunu yüzüstü bırakmıştı ama bunun yanında onlar çok önemsiz kalıyordu.

O anda aklına bir şey geldi; *burada ölürsen, Manx'i kimse bulamayacak.*

"Wayne!" diye bağırdı. "Döneceğim! Nerede olursan ol, seni bulacağım!"

Oğlunun onu işitip işitmediğini bilmiyordu. Zaten kendi sesini bile zor duyabilmişti. Tabanca sesi onu neredeyse sağır etmiş gibiydi. Manx'in, *Vur onu!* diye bağırdığını işitti.

Dönerken topukları ıslak çimlerin üstünde kaydı. Nihayet hareket edebilmişti. Başını eğip bir an önce çıkarmak istediği kaskını tuttu. Acınacak kadar yavaş hareket ediyordu, ayaklarının altındaki otlar halı gibi olmuştu. Sadece botlarından çıkan seslerle kaskın içinde daha yüksek çıkan soluk seslerini duyabiliyordu.

Gazmaskeli Adam onu sırtından vuracaktı, tam bel kemiğinden; Vic vurulursa hemen ölmeyi diledi çünkü orada felç olmuş halde yatarken adamın gelip bir kez daha ateş etmesini istemiyordu. *Sırtımdan,* dedi içinden, *sırtımdan, sırtımdan,* aklına başka bir şey gelmiyordu. Bütün kelime dağarcığı bu kelimeyle sınırlanmıştı.

Yokuşun yarısını inmişti.

Kaskı çıkarıp kenara fırlattı.

Tabanca patladı.

Sağ tarafında suyun üstünde bir şey sekti; sanki bir çocuk gölde taş sektiriyordu.

Vic iskelenin üstüne çıktı. Üç uzun adım attıktan sonra suya balıklama atladı.

Su yüzeyine çarparken aklına yine kurşunun sis bulutunu delip geçişi geldi ama artık göldeydi, suyun altındaydı.

Dünyanın karanlık ve yavaş olduğunu bildiği dibe kadar indi.

Vic'e daha birkaç dakika önce gölün yeşil suları altıdaymış gibi geliyordu. Baygınlığın sessiz ve huzurlu dünyasına dönüyordu.

Suya çarpan bir kurşun giderek yavaşlayıp bir karış yanından geçti. Vic bunu eliye savuşturacakmış gibi kolunu uzattı. Avucunda sıcak bir şey hissetti. Elini açınca olta uçlarına takılan kurşun ağırlıklara benzer bir şey gördü. Bu nesne elinden kayıp dibe batarken Vic tuttuğu şeyin bir kurşun olduğunu anladı.

Ciğerleri sızlamaya başlarken bacaklarını makas yaparak yüzeye çıktı. Başının üstünde göl yüzeyini görebiliyordu. Sal beş metre kadar uzağındaydı.

Vic var gücüyle yüzerek nihayet salın siyah dikdörtgen altına girebildi. Ciğerleri alev almış gibiydi.

Salın altındaki boşlukta yüzeye çıktı. Babası aklına geldi; kayala-

rı patlatmak için kaygan, beyaz plastik ANFO paketleri kullanırdı. Vic'in göğsü ANFO paketleriyle doluydu ve her an patlayacak gibiydi.

Başını sudan çıkarır çıkarmaz ciğerlerini havayla doldurdu.

Paslı demir variller arasındaki tahtaların altındaydı. Ses çıkarmadan nefes almaya çalışıyordu. O küçük, alçak boşlukta her nefes alışı yankılanmaktaydı.

"Nerede olduğunu biliyorum!" diye bağırdı Gazmaskeli Adam. "Benden saklanamazsın!"

Adamın çocuksu bir sesi vardı. Çocuktu. Vic bunu anlayabiliyordu. Yaşı kırk veya elli olabilirdi ama o da sadece Manx'in zehirlediği çocuklardan biriydi.

Ve evet, büyük ihtimalle Vic'in nerede olduğunu biliyordu.

Gel de yakala, puşt herif, dedi içinden ve yüzünü sildi.

O anda başka bir ses daha duydu: Manx. Manx de ona sesleniyordu. Neredeyse bir şarkı mırıldanır gibiydi.

"Victoria, Victoria, Victoria McQueen!"

Demir variller arasında birkaç santimlik boşluk vardı. Vic boşluğa doğru yüzdü ve oradan baktı. On metre ötede, iskelenin üstünde duran Manx'i ve onun arkasındaki Gazmaskeli Adam'ı gördü. Manx'in yüzü kana bulanmıştı.

"Vah vah! Beni fena doğradın, Victoria McQueen. Yüzümü doğradın, buradaki dostum da kulağımı kopardı. İnsanın böyle dostları olacağına... Neyse. Kan revan içindeyim. Baloda kimse benimle dans etmeyecek." Manx kahkaha atıp devam etti. "Dedikleri gibi, hayat tekerrürden ibaret. İşte yine buradayız. Seni yakalamak da çıplak elle balık tutmak kadar zormuş. Göl de sana yakışan bir yer." Manx sustu. Tekrar konuştuğunda sesinde eğlenceli bir ton vardı. "Belki böylesi daha iyi. Beni öldürmedin. Sadece çocuklarımdan ayırdın. Haksızlık etmeyelim. Buradan gidip seni olduğun yerde bırakabilirim. Ama şunu bil ki, oğlun benimle ve onu asla geri alamayacaksın. Ama sanırım, arada bir seni Noelistan'dan arar. Orada çok mutlu olacak. Ona asla zarar vermeyeceğim. Şimdi ne hissediyorsun bilemem ama

oğlunun sesini duyunca nasıl olduğunu anlayacaksın. Senin yanında olacağına benim yanımda olması çok daha iyi, göreceksin."

İskeleden takırtı sesleri geldi. Rolls-Royce'un motoru rölantide çalışmaya başladı. Vic Lou'nun iyice ıslanmış motosiklet ceketini çıkardı. Hemen dibe batacağını sanmıştı ama su üstünde duruyordu.

"Tabii, belki gelip bizi bulmak isteyebilirsin," dedi Manx. "Daha önceki gibi. Koruluktaki o köprüyü düşünmek için yıllarca vaktim oldu. Şu imkânsız köprüyü. Onun gibi köprüler hakkındaki her şeyi biliyorum. Sadece insanın aklında bulabileceği bütün yolları biliyorum. O yollardan biri de benim Noelistan'ıma gidiyor işte. Gece Yolu var mesela, Yetimhane'ye giden tren yolu var, Orta-Dünya'ya giden kapılar var, bir de Zihnin Ağaç Evi'ne giden yol var. Victoria'nın o muhteşem kapalı köprüsü vardır. Oraya nasıl gidileceğini hâlâ biliyor musun? Elinden geliyorsa, gel de beni bul, Victoria. Uyku Evi'nde bekliyorum. Noelistan'a giderken oraya uğrayacağım. Gelip beni bul da sohbetimize devam edelim."

Manx dönüp iskeleden uzaklaştı.

Gazmaskeli Adam üzüntüyle iç geçirdikten sonra tabancasını doğrultup ateş etti.

Vic'in başının üstündeki çam kütüklerden birisi parçalandı, etrafa kıymıkları saçıldı. İkinci kurşun hemen sağında suyu delip geçti. Vic dikizlediği boşluktan uzaklaştı. Üçüncü kurşun paslanmaz çelik merdivenden sekti.

Vic hâlâ salın altındaydı.

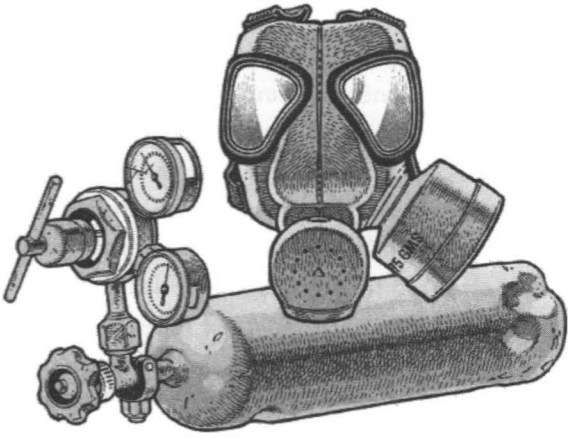
Otomobil kapıları kapatıldı.

Otomobil geri vitesle çıkarken çit telleri üstünden gürültü çıkararak geçti.

Vic bunun bir tuzak olabileceğini düşündü. Birisi otomobildeyken diğeri, Gazmaskeli Adam geride kalıp tabancasıyla onu bekliyor olabilirdi. Vic gözlerini kapatıp kulak kesildi.

Tekrar gözlerini açtığında karşısında kocaman, kıllı bir örümcek vardı. Herhalde kurşunlardan birinin parçaladığı ağından ne kalmışsa, ona tutunmaya çalışıyordu. Tıpkı Vic gibi, onun da kendine ördüğü dünyadan geriye pek bir şey kalmamıştı.

ARAMA MOTORU
6 - 7 TEMMUZ

Göl

Wayne, Wraith'in arka koltuğunda tek başına olduğunu görünce mantıklı olan tek şeyi yaptı. Oradan bir an önce tüymeye çalıştı.

Annesi tepeden aşağıya uçmuş –koşmaktan çok uçmaya benziyordu– Gazmaskeli Adam da onun peşinden yalpalayarak gitmişti. Manx bile bir eli başının yanında, göle doğru seğirtmişti.

Manx'i tepeden aşağıya doğru giderken görmek Wayne'i bir an durdurdu. Gün sulu, mavi bir karanlığa dönüşmüştü. Gölün rengindeki yoğun sis, ağaçlara yapışmıştı. Sis rengindeki göl aşağıdaydı. Wayne arka koltuktayken sadece sudaki salı görebiliyordu.

Manx o sis bulutunun içindeyken sirk ucubelerine benziyordu. Çok uzun boylu, üstünde tarihi bir kuyruklu ceketle yürüyen bir insan iskeleti. Biçimsiz kel kafası ve gaga gibi burnuyla tam bir akbabaydı. Puslu hava gölgesini farklı biçimlere sokuyordu. Sanki yokuş aşağıya bir dizi karanlık, her biri öncekinden daha büyük Manx-biçimli kapı eşiklerinden geçmekteydi.

Gözlerini ondan ayırması çok zordu. *Zencefilli duman*, diye geçirdi aklından Wayne. Gazmaskeli Adam'ın püskürttüğü maddenin bir kısmını solumuştu, bu da hareketlerini yavaşlatıyordu. İki eliyle yüzünü ovup kendini sarsarak ayılmaya çalıştı, sonra harekete geçti.

Daha önce arka bölmedeki kapıları açmaya çalışmış fakat ne kadar uğraşsa da kilidi açamamış, pencereleri de indirememişti. Fakat ön koltuk başka hikâyeydi. Sürücü tarafındaki kapının kilitlenmediği barizdi, ayrıca pencere de yarıya kadar indirilmişti. Wayne'in sıkışmadan geçebileceği kadar inmişti en azından, tabii kapı açılmazsa.

Arka koltuktan ön koltuğun arkasına kadar olan bir metrelik mesafe Wayne'e uzun bir yolculuk gibi geldi. Nihayet elini ön koltuğun arka kısmına dayadı, üstünden geçmeye...

Tekrar otomobilin arka bölmesine düştü.

Bu hızlı hareket başını döndürmüştü. Birkaç saniye elleriyle dizlerinin üstünde kalarak, midesindeki cümbüşün dinmesini bekledi. Bir yandan da ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Soluduğu gazla yön sezgisini kaybetmiş, neyin aşağı neyin yukarı olduğunu kestiremiyordu. Bu nedenle de tekrar arka koltuğa düşmüştü, hepsi buydu işte.

Bir daha denemek için kalktı. Başının dönmesi geçene kadar bekledikten sonra derin bir nefes aldı (hâlâ zencefil tadı vardı) ve bir kez daha vücudunu ön koltuğun öbür tarafına atmaya çalıştı. Bir kez daha geriye, arka koltuğa düştü.

Midesi altüst olmuştu, bir an sabah kahvaltısını tekrar ağzında hissetti. İlk yediğinde tadı daha güzeldi.

Tepenin altında Manx telaş etmeden sakin sakin bir şeyler söylüyordu.

Wayne arka bölmeyi incelemeye başladı, nasıl olup da aynı şekilde bir kez daha buraya düştüğünü kestirmeye çalıştı. Sanki arka koltuk hiç bitmiyordu, otomobilde arka koltuktan başka hiçbir şey yoktu. Başı fena halde dönüyordu.

Kalk. Pes etme. Wayne kafasının içinde bu kelimeleri, beyaz bir duvara siyah harflerle yazılmış gibi gördü.

Bu defa başını eğdi, ön koltuğa doğru atladı ve... tekrar arka bölmeye savrularak zemindeki halının üstüne kapaklandı. iPhone'u da şort cebinden düşmüştü.

Tekrar elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu fakat başı döndüğü için halıyı sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Otomobil sanki buz üstünde patinaj yapıyor, büyük daireler çizerek devamlı dönüyordu. Wayne bu dönmenin geçmesi için gözlerini kapadı.

Başını kaldırıp etrafına baktığı zaman gördüğü ilk şey yerdeki iPhone'u oldu.

Çok yavaş hareket ederek telefona uzandı, tek tuşla arayabileceği tek numarayı, babasını aradı. Zaten tek tuştan fazlasını yapacak durumda değildi.

"N'aber, evlat?" dedi Louis Carmody, sevecen ve telaşsız sesiyle. Babasının sesini duyunca Wayne ağlayacak gibi oldu.

O âna kadar ağlamaya ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Boğazı tehlikeli bir şekilde tıkanmıştı. Konuşmak bir yana, nefes alabileceğine bile emin değildi. Gözlerini kapadı, bir an yanağını babasının üç günlük sakalı olan yüzüne dayayışını hatırladı.

"Baba," dedi. "Baba. Bir otomobilin arka koltuğunda hapsoldum. Dışarıya çıkamıyorum."

Açıklamak istedi ama kolay değildi. Konuşabilmek için gerek duyduğu bütün havayı solumak, bir yandan ağlarken konuşmak hiç kolay değildi. Gözleri yanıyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı. Charlie Manx'i, Gazmaskeli Adam'ı, Hooper'ı, zencefilli dumanı ve bir türlü ön koltuğa geçemeyişini açıklamak çok zordu. Zaten ne söylediğinden de pek emin değildi. Manx hakkında bir şey. Otomobille ilgili bir şey.

Sonra Gazmaskeli Adam yine ateş etmeye başladı. Tekrar tekrar göldeki sala ateş etti. Karanlıkta elindeki tabancadan çılan alev görünüyordu. Hava ne zaman bu kadar kararmıştı?

"Ateş ediyorlar, baba!" dedi Wayne kendisinin bile tanıyamadığı hırıltılı bir sesle. "Anneme ateş ediyorlar!"

Wayne ön camdan dışarıya baktı ama o karanlıkta annesinin vurulup vurulmadığını anlayamadı. Onu göremiyordu. Annesi gölün, karanlığın bir parçası olmuştu. Karanlığa karışmıştı. Ondan ne kadar kolay kaçabilmişti.

Manx, Gazmaskeli Adam'ın suya ateş edişini seyretmek için beklemedi. Yokuşun yarısını çıkmıştı. Kulaklığına gelen bir talimatı dinler gibi eli başının yanındaydı. Tabii, aslında Manx'e talimat verebilecek biri olduğunu düşünmek bile imkânsızdı.

Gazmaskeli Adam tabancasını boşalttıktan sonra o da gölden ayrıldı. Sanki omuzlarında ağır bir yük vardı, yokuşu zorlukla çıkıyordu. Birazdan otomobile ulaşırlardı. Wayne sonra ne olacağını bilmiyor-

du fakat telefonunu görürlerse, elinden alacaklarını tahmin edecek kadar aklı başındaydı.

"Kapatmam lazım," dedi Wayne babasına. "Buraya dönüyorlar. Fırsat bulursam yine ararım. Sen beni arama, işitebilirler. Telefonu sessize alsam bile işitebilirler."

Babası adını bağırıp duruyordu ama Wayne'in başka bir şey diyecek zamanı yoktu. Görüşmeyi bitirip telefonunu sessize aldı.

Telefonu sokacağı bir yer aradı, aklına koltukların arasına sıkıştırmak geldi. Ama sonra ön koltukların altında gümüş kulpları olan çekmeceler olduğunu gördü. Birini açıp telefonu içine bıraktı, çekmeceyi kapadı. Tam o sırada Manx sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Manx gümüş çekicini ön koltuğa atıp içeriye girmeye başladı. Yüzünün yanını ipek bir mendille tutuyordu ama Wayne'i zemindeki halının üstünde görünce mendili indirdi. Wayne onun yüzünü görünce dehşet içinde bir çığlık attı. Manx'in uzun yüzü kana bulanmıştı. Alnından bir deri parçası sarkıyor, bir kısmı kirpiklerine takılıyordu. Wayne bunun altındaki kemik parıltısını gördü.

"Korkunç görünüyorum herhalde," dedi Manx gülüp pembe lekeli dişlerini sergileyerek. Başının yanını işaret etti. "Kulağımı kaybettim."

Wayne bayılacak gibi oldu. Otomobilin arkası anlaşılmaz bir şekilde kararmıştı. Sanki Manx kapıyı açınca geceyi de yanında getirmişti.

Manx direksiyon başına geçti. Kapı kendiliğinden kapandı, sonra pencere kendiliğinden yükseldi. Bunu yapan Manx değildi, olamazdı. Bir eliyle kulağını tutuyor, diğeriyle de kaşının üstündeki sarkan deriyi bastırıyordu.

Gazmaskeli Adam yolcu tarafındaki kapıya gelip kulbu çekti – fakat bunu yapınca kapının kilidi düştü.

Manx otomobili geri vitese aldı. Wraith lastiklerin altından küçük taşları savurarak bir metre geri gitti.

"Hayır!" diye haykırdı Gazmaskeli Adam. Otomobil hareket ettiğinde kapı kulbunu tutuyordu, neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. Rolls-Royce'u durdurabilecekmiş gibi, bir eli motor kapağının

üstünde, otomobilin peşinden yürüdü. "Hayır! Bay Manx! Gitmeyin! Özür dilerim! Kaza oldu! İsteyerek yapmadım!"

Sesi dehşet, üzüntü içinde kısılmıştı. Yolcu kapısına koşup, bir daha kapı kulbuna asıldı.

Manx ona doğru eğildi. Pencere camının arkasından, "Artık yaramazlar listemdesin, Bing Partridge," dedi. "Yaptığın onca salaklıktan sonra seni Noelistan'a götüreceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Seni içeriye almaya korkuyorum. Bizimle gelmene izin verirsem, otomobili kurşunlarla delik deşik etmeyeceğini nereden bileyim?"

"Yemin ederim, uslu duracağım! Yemin ederim. Gitmeyin! Çok özür dilerim. Çok üzgünüm!" Gaz maskesinin içi buhar olmuştu, konuşurken hıçkırıyordu. "Keşke kendimi vursaydım! Keşke! Keşke benim kulağım kopsaydı. Ah, Bing, seni aptal şey!"

"Çok gürültü çıkarıyorsun. Başım zaten yeterince ağrıyor."

Kilit tekrar açıldı. Gazmaskeli Adam kapıyı açıp kendini otomobilin içine attı. "Yemin ederim, kazaydı. Yemin ederim isteyerek olmadı. Ne isterseniz yaparım. Ne isterseniz!" Birden aklına dâhiyane bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. "Kendi kulağımı kesip koparayım. Kulağımı. Umurumda değil! İhtiyacım yok. İki kulağım var. Birini kesmemi ister misiniz?"

"Sus yeter. İlle bir şeyi kesip koparacaksan da dilinle başla. En azından biraz huzur buluruz."

Otomobil geri viteste hızlanarak asfalta çıktı, sonra otoyola doğru döndü. Vites kendiliğinden ileri durumuna geçmişti.

Geçen o süre içinde Manx ne direksiyonu tutmuş ne de vites koluna değmişti; eli hâlâ kulağındayken dönüp Gazmaskeli Adam'a baktı.

Zencefilli duman, diye düşündü Wayne hayretler içinde. Otomobiller kendi kendine çalışmazdı. Arka koltuklar sonsuza kadar uzanmazdı.

Gazmaskeli Adam öne arkaya doğru eğilip kalkıyor, kafasını sallayıp acınası sesler çıkarıyordu.

"Aptalım!" diye fısıldadı Gazmaskeli Adam. "Öyle aptalım ki." Kafasını ön panele vurdu. İki defa.

"Kes şunu hemen, yoksa seni yol kenarında bırakırım. Başarısızlıklarının acısını otomobilimden çıkarman için neden yok."

Otomobil roket gibi fırlayıp evden uzaklaşmaya başladı. Manx'in elleri hep yüzündeydi. Direksiyon kendiliğinden hareket ediyor, Rolls-Royce'u yönetiyordu. Wayne gözlerini kısıp dikkatle baktı. Yanağını çimdikledi fakat duyduğu acı görüşünü netleştirmedi. Otomobil kendi kendini yönetmeye devam ediyordu; o halde ya zencefilli duman onun sanrı görmesine neden oluyordu ya da – ama bu mantıkla bu işin "ya da"sı falan yoktu. Ya da diye düşünmek istemedi.

"Bing, torpido gözüne baksana; sanırım orada bir makas ve bant olacak."

"Kendi dilimi kesmemi istiyor musunuz?" diye sordu Gazmaskeli Adam ümitle.

"Hayır. Başıma bandaj yapmanı istiyorum. Tabii, orada durup kan kaybından ölmemi seyretmek istemiyorsan. Herhalde bu epey eğlenceli bir manzara olur."

"Hayır!" diye haykırdı Gazmaskeli Adam.

"Tamam o zaman. Kulağımla başım için elinden geleni yapmak zorundasın. Şu maskeyi de çıkar artık. Kafanda o varken seninle konuşmak imkânsız oluyor."

Gazmaskeli Adam maskesini çıkarırken şarap şişesinden mantar çıkarılıyormuş gibi bir ses duyuldu. Yüzü kızarmıştı, sarkık yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Torpido gözünü karıştırıp içinden bir yara bandı ve küçük, gümüş bir makas çıkardı. Eşofmanının fermuarını açınca lekeli beyaz fanilası ve Wayne'e gorilleri hatırlatan kıllı omuzları ortaya çıktı. Fanilayı üstünden çıkarıp eşofman ceketinin fermuarını tekrar kapadı.

Dönüş sinyali kendiliğinden yanıp sönmeye başladı. Otomobil dur işaretinde yavaşladı, sonra da otoyola döndü.

Bing fanilasından birkaç tane uzun şerit kesti. Bir tanesini düzgün katlayıp Manx'in kulağına dayadı.

"Bunu orada tutun," dedi Bing; hıçkırdı.

"Beni neyle doğradığını bilmek isterdim," dedi Manx. Dönüp

Wayne'e baktı. "Annenle çok tatsız ilişkilerim oldu. Bir torba dolusu kediyle dövüşmeye benziyor."

"Umarım solucanlar onu yiyordur," dedi Bing. "Umarım solucanlar gözlerini yiyordur."

"Ne iğrenç bir görüntü."

Bing kestiği başka bir uzun şeridi Manx'in başına dolayıp kulağının ve alnındaki kesiğin kapanmasını sapladı. Sonra da şeritleri yara bantlarıyla yapıştırdı.

Manx hâlâ Wayne'e bakıyordu. "Çok sessiz bir çocuksun. Söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Bırakın gideyim," dedi Wayne.

"Bırakacağım," dedi Manx.

O sabah Wayne'in annesiyle birlikte kahvaltı ettikleri Greenbough Lokantası'nın önünden geçtiler. O sabahı düşünmek, yarım kalmış bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibiydi. İlk uyandığında Charlie Manx'in gölgesini görmüş müydü? Galiba görmüştü.

"Geleceğini biliyordum," dedi Wayne. Böyle bir şey söylediğine kendisi de şaşırdı. "Bütün gün biliyordum."

"Noel'den bir gece önce çocukların hediyeleri düşünmesini engellemek zordur," dedi Manx. Bing alnına bir bant daha yapıştırırken irkildi.

Virajları alırken direksiyon yumuşak hareketlerle dönüyordu.

"Otomobil kendi kendini mi yönetiyor?" diye sordu Wayne. "Yoksa onun yüzüme püskürttüğü şey yüzünden mi böyle görüyorum?"

"Konuşman gerekmiyor!" diye bağırdı ona Gazmaskeli Adam. "Quaker toplantısı başladı! Artık gülmek, eğlenmek yok, yoksa dilini keserim!"

"Bırak artık bu dil kesme laflarını!" dedi Manx. "Sende saplantı mı var, ne? Çocukla konuşuyorum. Araya girmene gerek yok."

Fırçayı yiyen Gazmaskeli Adam bant kesmeye devam etti.

"Hayal görmüyorsun ama otomobil de kendi kendini yönetmiyor," dedi Manx. "Ben yönetiyorum. Otomobilin içindeyim, ben bu otomobilim. 1937 yılında Bristol'da üretilen otantik bir Rolls-Royce Wraith; Amerika'ya 1938'de getirilmiş. Bu ülkeye getirilen beş yüz

taneden biri. Ama aynı zamanda benim düşüncelerimin bir uzantısıdır, beni sadece benim hayal dünyamda olan yollara götürebilir."

"Tamam," dedi Bing. "Tamamlandı."

Manx güldü. "Benim tamamlandı diyebilmem için o kadının bahçesine gidip kulağımdan kopan parçayı bulmamız gerekir."

Bing'in yüzü buruldu, gözleri çizgi halini aldı, omuzları çökerken sessiz sessiz ağlamaya başladı.

"Ama bu adam yüzüme bir şey sıktı," dedi Wayne. "Zencefilli kurabiye kokan bir şey."

"Seni sakinleştirmek içindi. Bing spreyini doğru dürüst kullansaydı, şimdi huzur içinde dinleniyor olurdun." Manx dönüp yol arkadaşına tiksinti dolu bir bakış gönderdi.

Wayne bunu düşündü. Bir şey düşünmek için çok çaba harcaması gerekiyordu.

"Peki, nasıl oluyor da *ikinizin* huzur içinde dinlenmesini sağlamıyor?" diye sordu Wayne.

"Ne?" dedi Manx. Başını eğmiş kıpkırmızı kan lekesiyle kaplı gömleğine bakıyordu. "Sen orada kendi cep evrenindesin. Ön tarafa bir şey gelmesine izin vermem." Derin bir iç çekti. "Bu gömleği kurtarmak mümkün olmayacak. Hepimiz bir an için susup saygı gösterelim. Bu ipek gömlek yüz yıldan beri Batı'nın en iyi gömlekçisi Riddle-McIntyre tarafından yapılmıştır. Gerald Ford sadece bu marka gömlekler giyerdi. Artık bunu motor parçalarını silmek için kullanırım. Kan lekesi ipekten hiç çıkmaz."

"Kan lekesi ipekten hiç çıkmaz," diye fısıldadı Wayne. Bu söylem ona çok önemli bir olgu gibi gelmişti.

Manx ön koltukta dönmüş, sakin bir yüz ifadesiyle onu inceliyordu. Wayne de gözlerini kaçırmadan onun bakışına karşılık verdi. Sanki bulutlar güneşin önünden geçiyordu, bir an karanlık, bir an bir parıltı vardı. Ama bugün güneş yoktu, o zonklayan parlaklık DA onun kafasının içinde, gözlerinin arkasındaydı. Şok durumunun en aşırı uçlarındaydı; zamanın çok farklı olduğu, küçük hamleler halinde ilerleyip sonra bir an durduğu bir yerdeydi.

Wayne bir ses duydu, çok uzaktan gelen öfkeli ve telaşlı bir ağlama sesiydi. Bir an sanki birisi çığlık atıyor gibi geldi ve Manx'in gümüş çekiçle annesine vuruşunu hatırlayınca kusacak gibi oldu. Ama ses yaklaşıp da yoğunlaşınca bunun polis sireni olduğunu anladı.

"Annen boş durmamış," dedi Manx. "Onu takdir etmek zorundayım. İş bana sorun çıkarmaya gelince hiç vakit kaybetmiyor."

"Polisler bizi görünce ne yapacaksın?" diye sordu Wayne.

"Bizi rahatsız edeceklerini sanmıyorum. Onlar annenin evine gidiyorlar."

Önlerindeki otomobiller yolun iki yanına çekildiler. Karşıdaki tepenin üstünde mavi-gümüş renkli bir parıltı belirdi, hızla onlara doğru geliyordu. Wraith acele etmeden yolun kenarına yanaşıp adamakıllı yavaşladı ama durmadı.

Polis otosu yaklaşık doksan kilometre hızla yanlarından geçti. Wayne dönüp baktı. Otomobilin sürücüsü onlara yan gözle bile bakmamıştı. Manx yola devam etti. Aslında otomobilin kendisi devam ediyordu. Manx hâlâ direksiyona elini sürmemişti. Güneş siperliğini indirmiş, aynada yüzünü inceliyordu.

O parlak-karanlık ışıklar artık daha yavaş gelmeye başlamıştı; bir rulet çarkının dönüşünün yavaşlaması gibiydi; top az sonra kırmızı veya siyah üstünde duracaktı. Wayne hâlâ korkmuyordu; bütün korkusunu annesiyle birlikte bahçede bırakmıştı. Yerden kalkıp koltuğa oturdu.

"Bir doktora görünmen lazım," dedi Wayne. "Beni ormanın içinde bir yere bırakırsanız, bir doktora gidip kulağını ve başını tedavi ettirebilirsin; ben de kimse beni bulamadan yürüyerek şehre giderim."

"İlgin için teşekkür ederim ama ellerim kelepçeliyken tedavi görmek istemiyorum," dedi Manx. "Yol beni iyileştirir. Yol her zaman bunu yapmıştır."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Wayne. Sesi uzaklardan gelir gibiydi.

"Noelistan'a."

"Noelistan," diye tekrarladı Wayne. "O nedir?"

"Özel bir yerdir. Özel çocuklar için özel bir yer."

"Gerçekten mi?" Wayne bunu bir süre düşündükten sonra, "Sana inanmıyorum," dedi. "Sırf korkmamam için söylediğin bir şey." Yine sustuktan sonra cesur bir soru daha sormaya karar verdi. "Beni öldürecek misiniz?"

"Bunu sorduğuna şaşırıyorum. Seni annenin evinde rahat rahat öldürebilirdim. Hayır. Ve Noelistan gayet gerçek bir yerdir. Kolay bulunamaz. Bu dünyadaki herhangi bir yolla oraya gidilmez fakat haritada gördüklerinden başka yollar da vardır. Burası hem bizim dünyamızın dışında bir yerdir, hem de Denver'dan sadece birkaç kilometre ötededir. Tam buradadır" –parmağıyla sol şakağını gösterdi– "ve onu gittiğim her yere götürürüm. Orada başka çocuklar da var, hiçbiri kendi isteği dışında orada değil. Noelistan'dan ayrılmayı hiç istemezler. Seninle tanışmak için can atıyorlar. Yakında onları göreceksin – ve o zaman kendini gerçekten yuvana gelmiş gibi hissedeceksin."

Otomobil asfalt üstünde kayar gibi ilerliyordu.

"Son bir saat heyecanlı geçti," dedi Manx. "Uzan biraz, evladım. İlginç bir şey olursa, seni uyandırırım."

Charlie Manx'in söylediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değildi ama çok geçmeden Wayne yana uzanmış, başını deri koltuğa dayamıştı. Lastiklerin asfalttan çıkardığı mırıltı ona çok huzur verici geliyordu.

Rulet çarkı döndü, döndü ve nihayet durdu. Top siyahın üstünde kalmıştı.

Göl

Vic suyun sığ olduğu yere kadar kurbağalama yüzdükten sonra kalan kısmını sürünerek kendini kumsala attı. Bacakları hâlâ gölün içindeyken bir süre sırtüstü yattı. Fena titriyor, ağlama sayılamayacak kadar öfkeli sesler çıkarıyordu. Belki de ağlıyordu. Emin değildi. Bütün bir geceyi kusarak geçirmişti sanki, iç organları sızlıyordu.

Bir çocuk kaçırma olayında ilk otuz dakika içinde olacaklar çok önemlidir, diye aklından geçirdi; bunu televizyonda işitmişti.

Vic otuz dakika içinde yapacaklarının herhangi bir önemi olacağını sanmıyordu. Hiçbir yerde Charlie Manx'i, Wraith'i bulabilecek bir polis yoktu. Her şeye rağmen ayağa kalktı çünkü ne olursa olsun, elinden geleni yapmak zorundaydı.

Çapraz rüzgâra yakalanmış bir sarhoş gibi yalpalayarak evin arka kapısına geldi, orada yere yığıldı. Basamakları elleriyle dizlerinin üstünde çıktı, ayağa kalkabilmek için tırabzana tutundu. O sırada telefon çaldı. Vic öne doğru hamle yaptığı anda karnına bir mızrak saplanmış gibi hissetti.

Kendini mutfağa atıp üçüncü çalışında telefona uzandı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Vic. "Kimle görüşüyorum? Bana yardım etmelisiniz. Oğlumu kaçırdılar."

"Aa, hiç dert etmeyin, Bayan McQueen," dedi hattın öbür ucundaki küçük kız. "Babacık onu sağ salim buraya getirir ve çok iyi vakit geçirmesini sağlar. Yakında bizle beraber burada olacak. Noelistan'da olacak, ona bütün oyunlarımızı göstereceğiz. Ne güzel, değil mi?"

Vic hemen telefonu kapatıp 911'i aradı.

Bir kadın ona acil durum şubesini aradığını söyledi. Sesi sakin, duygusuzdu. "Adınızı ve acil durumunuzun ne olduğunu söyler misiniz?"

"Victoria McQueen. Saldırıya uğradım. Bir adam oğlumu kaçırdı. Otomobili tarif edebilirim. Az önce buradan gittiler. Lütfen, birini gönderin."

Görevli kadın aynı sakin ses tonunu korumak istedi ama başaramadı. Adrenalin her şeyi değiştiriyordu.

"Yaranız ağır mı?"

"Beni boş verin. Kaçıran adamı anlatayım. Charles Talent Manx. O... bilmiyorum, çok *yaşlı* işte." Ölü, dedi içinden Vic ama bunu seslendirmedi. "Yetmiş yaşlarında. Bir doksanın üstünde boyu var, kel ve yaklaşık yüz kilo. Yanında ondan genç biri daha var ama onu iyi göremedim." Çünkü her nedense yüzünde boktan bir gaz maskesi vardı. Ama bunu da seslendirmedi. "1930'lu yıllara ait klasik bir Rolls-Royce Wraith'e biniyorlar. Oğlum arka koltukta. On iki yaşında. Adı Bruce ama bu adından hoşlanmaz." Vic ağlamaya başladı. "Siyah saçlı, boyu bir elli beş, üstünde beyaz bir tişört var."

"Victoria, polis hemen yola koyuluyor. O adamlar silahlı mıydı?"

"Evet. Genç olanının bir tabancası var. Manx'in de çekiç gibi bir şeyi var. Onunla bana birkaç kere vurdu."

"Yaralarına bakılması için hemen oraya bir ambulans gönderiyorum. Otomobilin plaka numarasını alabildin mi?"

"Arka koltuğunda oğlumun oturduğu, otuzlu yıllardan kalma sittiri boktan bir Rolls-Royce işte. Yollarda bunlardan kaç tanesini görebilirsiniz ki?" Vic ağlamasını kontrol etmeye çalıştı. "Plakası da şe-e-yedi-te-dört-ne. Özel plaka."

"Şeytan mı yazıyor yani?"

"Evet! Ne dediysem o yazıyor."

"Özür dilerim. Ne kadar öfkeli olduğunuzu anlıyorum. Hemen alarmı veriyoruz. Oğlunuzu geri almak için elden gelen her şey yapılacak. Korktuğunuzu biliyorum. Lütfen, sakin olmaya çalışın." Vic'e görevli memur kendi kendine konuşuyor gibi geldi. Sanki o da ağla-

mamak için kendini zor tutuyordu. "Yardım en kısa zamanda gelecek. Victoria..."

"Sadece Vic deyin. Teşekkür ederim. Size bağırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Dert etmeyin. Vic, bu adamlar Rolls-Royce gibi göze çarpan bir otomobildeyseler, çok iyi. Hemen dikkati çeker. Öyle bir otomobille fazla uzağa gidemezler. Yoldaysalar mutlaka biri onları görecektir."

Ama kimse görmeyecekti.

Sağlık görevlileri onu ambulansa götürmek için kollarına girince Vic onları itti.

Kısa boylu, kilolu bir kadın polis Vic'le sağlık görevlilerinin arasına girdi.

"Onu burada muayene edebilirsiniz," dedi kadın Vic'i tekrar kanepeye yönelterek. Hintli olan bu kadının tuhaf bir aksanı vardı, söylediği her şeyi soru sorar gibi vurguluyordu. "Evden çıkmaması daha iyi olur. Çocuğu kaçıranlar arayabilirler."

Vic ıslak şortuyla kanepeye oturup üstüne bir battaniye örttü. Mavi eldivenli bir sağlık görevlisi yanına oturdu, battaniyeyi kaldırıp tişörtünü çıkarmasını rica etti. Bunu duyan polisler dikkat kesilip Vic'in olduğu tarafa bakmaya başladılar. Vic ses çıkarmadan isteneni yaptı. Islak tişörtünü çıkarıp yere attı. Sutyeni olmadığı için tek koluyla göğüslerini örttü ve görevlinin sırtına bakması için eğildi.

Sağlık görevlisi derin bir nefes aldı.

Hintli polis memuru –rozetinde adının Chitra olduğu yazılıydı– Vic'in öbür tarafına geçip sırtındaki kıvrıma baktı. Ondan da inler gibi bir ses çıktı.

"Otomobille üstünüzden geçmeye çalıştığını söylediniz sanıyordum," dedi Chitra. "Bunu başardığını söylemediniz."

"Bana bir form imzalaması gerekecek," dedi sağlık görevlisi. "Ambulansa binmek istemediğini belirten bir şey. Sorumlu olmak istemem. Bir kaburgası kırılmış veya dalağı yırtılmış olabilir; bu muayenede anlayamayabilirim. Onu burada tedavi etmenin sağlığı bakımından iyi olmayacağını bildiren bir şey olmalı."

"Belki benim sağlığım için iyi olmayabilir," dedi Vic, "ama seninki için iyi olur."

Vic odanın içinde kahkahaya benzer bir ses duydu. O anda odada altı yedi kişi vardı; memelerinin üstündeki V-6 motoru dövmesine bakmıyordı galiba.

Diğer yanında bir polis oturuyordu. Vic'in üniformasız gördüğü ilk polisti. Manşetleri kısa mavi bir ceket giymiş, kahve lekesli kırmızı bir kravat takmıştı ve yüzü çok çirkindi. Fırça gibi beyaz kaşları, nikotin lekeli dişleri, sukabağına benzeyen bir burnu ve çukurlu, uzun bir çenesi vardı.

Elini önce bir cebine soktu, sonra diğerine, derken koca poposunu kaldırıp arka cebinden bir not defteri çıkardı. Defteri açtıktan sonra çok zor bir soru sorulmuş gibi boş sayfaya şaşkın gözlerle baktı.

Onun bu boş bakışını gören Vic, adamın gerçek detektif olmadığını anladı. Detektif vekiliydi. Asıl önemli olan kişi – oğlunu arama işini üstlenecek, kaynakları sorgulayıp bilgi toplayacak olan kişi orada yoktu.

Vic yine de sorulan bütün soruları cevapladı. Adam işe doğru sorularla başladı. Wayne'in yaşı, boyu, kilosu ve üstündeki kıyafeti. Bir ara Chitra oradan ayrılıp üstünde NH Eyalet Polisi yazılı büyük boy bir tişörtle geri geldi. Vic bunu hemen giydi. Dizlerine kadar iniyordu.

"Babası?" diye sordu adı Daltry olan çirkin adam.

"Colorado'da yaşıyor."

"Boşandınız mı?"

"Hiç evlenmedik."

"Çocuğun velayetinin sizde olmasını nasıl karşılıyor?"

"Velayeti bende değil. Wayne sadece – oğlumuz konusunda çok iyi anlaşırız. Bu hiç sorun olmadı."

"Ona erişebileceğimiz bir numara var mı?"

"Evet ama şu an uçakta. Dört Temmuz günü bizi ziyarete geldi. Bu akşam da dönüyor."

"Buna emin misiniz? Uçağa bindiğini nereden biliyorsunuz?"

"İma ettiğiniz şey buysa, onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Oğlumuz kimde kalacak diye hiç tartışmadık. Eski kocam hayatınızda görebileceğiniz en zararsız ve iyi huylu insandır."

"Bunu bilemem. İyi huylu çok insanla karşılaştım. Maine'de bir Budist temalı terapi grubunu yöneten bir adam tanırım. Transandantal Meditasyon'la insanlara öfkelerini ve bağımlılıklarını yönetmeyi öğretiyordu. Bu adam bir kere öfkesine yenildi; o da karısı mahkemeden onunla ilgili yasaklama kararı çıkardığı zamandı. Adam önce Zen'ini kaybetti, sonra da karısının ensesine sıktığı iki kurşununu. Ama Shawshank Hapishanesi'nde Budist temalı terapilere devam ediyor. Orada öfke yönetimi sorunu olan çok insan var."

"Lou'nun bu işle hiçbir ilgisi yok. Size söyledim, oğlumu kaçıranı tanıyorum."

"Tamam, tamam. Bunları sormak zorundayım. Sırtınıza vuran adamı anlatın. Hayır. Önce o otomobili anlatın."

Vic anlattı.

Daltry başını iki yana sallayıp gülmeye benzer bir ses çıkardı. Aslında daha çok hayret ifade ediyordu.

"Bu adam pek akıllı değilmiş. Eğer şimdi yoldaysa, ona yarım saatten fazla vermem."

"Ne olur?"

"Yarım saat dolmadan yerde yatıyor olur, ensesinde de bir polisin ayağı. Böyle antika bir otomobille çocuk kaçıran kişi fazla uzağa gidemez. Bir dondurma kamyonuyla gitse daha akıllıca olurdu. Öyle bir otomobil göze çarpar. İnsanlar dönüp bakar. Öyle antika bir Rolls-Royce'u herkes fark eder."

"Göze çarpmayacaktır."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Daltry.

Vic ne demek istediğini bilmediği için cevap vermedi.

"Siz saldırganlardan birini tanımışsınız," dedi Daltry. "Bu da... Charles... Manx oluyor. Onu nereden tanıyorsunuz?"

"Ben on yedi yaşımdayken beni kaçırmıştı. İki gün boyunca hapsetti."

Bu demeç odadaki herkesi susturdu.

"Arayın," dedi Vic. "Dosyasında yazılıdır. Charles Talent Manx. Ve bu adam yakalanmamak konusunda çok ustadır. Bu ıslak şortu çıkarıp eşofmanımı giymem gerek. Sakıncası yoksa bu işi yatak odamda yapmak istiyorum."

Vic, Wayne'in otomobilin arka koltuğunda hapsolmuş haldeki görünüşünü unutamıyordu. Ona kızmış gibi, *Git buradan, git hemen,* diye el sallarken görmüştü. Daha o anda bile rengi bir ceset gibi soluktu.

Flaşlar halinde Wayne'i görüyordu, çekiçle sırtına değil de göğsüne vuruluyordu sanki. Bir görüntüde üç yaşındaki Wayne, Denver'daki evlerinin kum havuzunda çıplak oturmuş, plastik bir kürekle plastik bir telefonu kuma görüyordu. Noel günündeki başka bir görüntüde Wayne kanepede oturmuş, hediye paketini açıyor, beyaz bir kutu içindeki iPhone'u buluyordu. Başka bir görüntüde Wayne ona ağır gelen bir alet kutusuyla iskeleye yürüyordu.

Her görüntüyle Vic yumruk yemiş gibi oluyordu. Bebek Wayne onun çıplak göğsünde uyuyordu. Bir görüntüde Vic'in yanına diz çökmüş, kolları dirseklerine kadar yağa bulanmış halde motosiklet tamirine yardım ediyordu. Bazen Vic'in duyduğu acı o kadar yoğunlaşıyordu ki gözleri kararıyor, bayılacak gibi oluyordu.

Artık hareket etmesi lazımdı, daha fazla kanepede oturamazdı.

"Acıkan varsa, yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim," dedi. O sırada saat akşamın dokuz buçuğu olmuştu. "Buzdolabım dolu."

"Dışarıdan bir şeyler getirtiriz," dedi Daltry. "Siz zahmet etmeyin."

Televizyonu açmışlardı. New England Haberleri, kablolu yayın. Bir saat önce Wayne'le ilgili alarm verilmişti. Vic bu haberi daha önce iki kere seyrettiği için bir daha görmek istemedi.

Önce Vic'in verdiği fotoğrafı gösteriyorlardı. Wayne'in üstünde bir Aerosmith tişörtü, başında bir kayakçı beresi vardı. Vic bu fotoğrafı verdiğine pişman olmuştu. O bere oğlunun saçlarını saklamış, kulaklarının dışarı fırlamasına neden olmuştu.

Bunun ardından Vic'in bir fotoğrafı gösteriliyordu, Arama Motoru web sitesinden alınan bir fotoğraftı. Vic bu fotoğrafı sırf ekrana güzel bir kız çıkarmak için gösterdiklerini düşündü; makyajlıydı, siyah bir etek ve kovboy çizmeleri giymiş, kahkaha atar gibi başını geriye eğmişti. Şimdiki durum göz önüne alınırsa, çok uyumsuz bir görüntüydü.

Manx'i göstermediler. Adından bile söz edilmedi. Kaçıran kişilerin iki beyaz erkek olduğunu ve antika bir Rolls-Royce kullandıklarını söylediler.

"Neden insanlara kimi aradıkları söylenmiyor?" demişti Vic haberi ilk seyrettiğinde.

Daltry omuz silkip, bunu öğreneceğini söyledi. Kanepeden kalktı, gidip bahçedeki diğer adamlarla konuştu. Geri geldiğinde söyleyecek bir şeyi yoktu; o sırada haber ikinci defa gösteriliyor ve hâlâ iki beyaz erkek aranıyordu. New England'daki yaklaşık 14 milyon beyaz erkek arasından...

Haberi üçüncü defa seyrederse ve hâlâ Charlie Manx'in bir fotoğrafı yoksa –adından bahsedilmezse– Vic iskemleyi televizyona fırlatacağını düşündü.

"Lütfen," dedi Vic şimdi. "Lahana salatasıyla sövüş et var. Dünya kadar ekmek de var. Sizlere sandviç hazırlayabilirim."

Daltry oturduğu yerde kıpırdanıp odadaki diğer polislere baktı. Adamlar açlık ve nezaket arasında bocalıyorlardı.

"Bence iyi olur," dedi Chitra. "Tabii. Ben de sizinle gelirim."

Oturma odasından çıkmak iyi gelmişti. Onca polis, telsiz cızırtıları... Vic açık duran ön kapıdan bahçeye baktı. O anda lambaların ışığı

altında, öğlen ortası sisi içinde olduğundan daha aydınlıktı. Devrilmiş çiti ve lastik eldivenli bir adamın tekerlek izlerini ölçtüğünü gördü.

Acil durum saatler önce bitmemiş gibi polis otolarının ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. Wayne de Vic'in zihninde böyle yanıp sönmeler halinde görünmekteydi.

Chitra onun sendelediğini görünce mutfağa gidene kadar koluna girdi. Mutfak daha iyiydi. Sadece ikisi vardı.

Mutfak penceresinden iskele ve göl görünüyordu. İskele de o büyük spot lambalarıyla aydınlatılmıştı. Polislerden biri elinde fenerle beline kadar suya girmişti ama Vic amacının ne olduğunu anlayamadı. İskelenin bir ucunda bir sivil polis eliyle bir şeyi işaret edip talimat veriyordu.

Kıyıdan on beş metre ötede bir sandal gördü. Bir oğlan çocuğu, köpeğiyle beraber polislere, spot lambalarına ve eve bakıyordu. Vic köpeği görünce Hooper'ı hatırladı. Sis içinde Wraith'in farlarını gördüğünden beri onu aklına getirmemişti.

"Birisi gidip... köpeği arasa," dedi Vic. "Mutlaka... dışarıda bir yerdedir." Konuşurken soluk almak için iki kelime arasında duruyordu.

Chitra ona halden anlayan bir ifadeyle baktı. "Şimdi köpeği dert etmeyin, Bayan McQueen. Hiç su içtiniz mi? Vücudunuzdaki su kaybını telafi etmeniz çok önemlidir."

"Çok şaşırdım... havlamıyor... deli gibi havlaması lazımdı," dedi Vic.

Chitra elini Vic'in kolunda gezdirdikten sonra dirseğini sıktı. Vic onun yüzüne bakınca birden her şeyi anladı.

"Daha önemli sorunlarınız var," dedi Chitra.

"Tanrım," dedi Vic, bütün vücudu sarsılarak ağlamaya başladı.

"Daha fazla üzülmenizi istemiyoruz."

Vic durduğu yerde sallanıyordu; babasının annesini terk ettiği ilk günlerden beri hiç böyle ağlamamıştı. Bacaklarının onu taşıyacağına emin olmadığı için mutfak tezgâhına dayandı. Chitra uzanıp onun sırtını sıvazladı.

"Şşş," dedi iki ay önce ölen Vic'in annesi. "Sadece derin nefes al, Vicki. Benim için nefes al." Bunu belli belirsiz bir Hintli aksanıyla söylemişti ama Vic yine de annesinin sesini tanıdı. Sırtında annesinin elini hissetti. Kaybettiği herkes hâlâ onunlaydı, demek ki, kimseyi kaybetmiş sayılmazdı.

Tabii, Charlie Manx'le birlikte gitmediyseler.

Vic oturup bir bardak su içti. Büyük bir bardağı hiç soluk almadan beş yudumda bitirmişti. Su ılıktı, tadı gölün suyuna benziyordu.

Chitra kâğıt tabakları aramak için dolapları açtı. Vic de kalkıp kadının itirazına rağmen sandviç yapmasına yardım etti. Kâğıt tabakları dizdikten sonra her birinin üstüne iki dilim beyaz ekmek yerleştirdi. Gözünden akan yaşlar ekmeklerin üstüne damlıyordu.

Wayne'in Hooper'ın öldüğünü bilmediğini umuyordu. Bazen oğlunun Hooper'e ona ve Lou'ya olduğundan daha yakın olduğunu düşünürdü.

Vic sövüş eti ve lahana salatasıyla biraz da Doritos buldu, tabakları doldurmaya başladı.

"Polis sandviçlerinin bir sırrı vardır," dedi arkasına gelen bir kadın.

Vic bir bakışta beklediği asıl detektifin o olduğunu anladı. Kadının kahverengi kıvırcık saçları, kalkık bir burnu vardı. İlk bakışta sıradan gibi görünse de bir daha bakınca son derece güzel olduğu anlaşılıyordu. Dirseklerinde kadife yamaları olan tüvit ceketi ve bluciniyle bir sanat okulundaki yüksek lisans öğrencisi gibiydi; sadece sol koltuk altındaki dokuz milimetrelik tabanca bu varsayımı çürütüyordu.

"Neymiş sırrı?" diye sordu Vic.

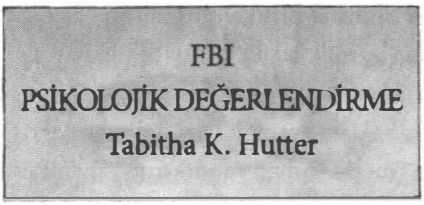
"Göstereyim," dedi kadın. Kaşığı alıp lahana salatasını sandviçlerden birine, sövüş etin üstüne boca etti. Sonra salatanın üstüne Doritos yığdı, hardal sıktı, bir dilim ekmeğin üstüne tereyağı sürüp hepsini üst üste bastırdı. "Tereyağı çok önemlidir."

"Tutkal görevi yapıyor, değil mi?"

"Evet. Ve belki de doğaları gereği, kolesterol mıknatısıdır."

"Ben FBI'nın sadece kaçırılan çocuk eyalet sınırları dışına götürüldüğü zaman işe karıştığını sanırdım," dedi Vic.

Kıvırcık saçlı kadın kaşlarını çatıp ceketinin göğsüne iliştirilmiş olan karta baktı.

Kartta bir de kadının gülümsemeyen bir resmi vardı.

"Teknik olarak henüz karışmış değiliz," dedi Hunter. "Ama üç eyalet sınırından kırk dakika, Kanada sınırındansa iki saatlik mesafedesiniz. Saldırganlarınız oğlunuzu kaçıralı..."

"*Saldırganlarım* mı?" dedi Vic. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Neden herkes benim *saldırganlarım* diye söz ediyor? Sanki kim olduklarını bilmiyoruz... Artık iyice sinirlenmeye başlıyorum. O adam *Charlie Manx*. Charlie Manx'le başka biri oğlumla birlikteler."

"Charlie Manx öldü, Bayan McQueen. Mayıs ayından beri ölü."

"Cesedi var mı?"

Bu soru Hutter'ı durdurdu. Dudaklarını büzüp, "Ölüm sertifikası var," dedi. "Cesedinin morgda çekilmiş resimleri var. Otopsi yapıldı. Göğsü yarılarak açıldı. Adli tıp doktoru kalbini çıkarıp tarttı. Bunlar size saldıranın o olmadığına inanmamız için çok inandırıcı nedenler."

"Benim de saldıranın o olduğuna inanmam için bir düzine nedenim var," dedi Vic. "Sırtım bu nedenlerle dolu. Tişörtümü çıkarıp yara izlerini göstermemi ister misin? Buradaki her polis bunları yakından gördü."

Hutter cevap vermeden ona baktı. Yüzünde meraklı bir çocuğun ifadesi vardı. Bu kadar dikkatle incelenmesi Vic'i rahatsız etti. Yetiş-

kin insanlar kendilerine böyle uzun uzun bakılmasını hoş karşılamazlardı.

Neden sonra Hutter gözlerini çevirip mutfak masasına baktı. "Benimle oturur musun?"

Karşılık beklemeden yanında getirdiği deri sırt çantasını alıp masanın üstüne koydu. Vic'in de oturmasını istercesine ona baktı.

Vic tavsiye sorar gibi Chitra'ya döndü. Kadının onu nasıl avuttuğunu, annesi gibi kulağına fısıldadığını hatırladı. Ama Chitra sandviçleri bitirmiş, servis yapmak için mutfaktan çıkıyordu.

Vic oturdu.

Hutter çantasından bir iPad çıkardı, ekran bir anda parladı. O anda her zamankinden çok bir yüksek lisans öğrencisine benziyordu, sanki Brontë kardeşlerle ilgili edebiyat tezini sunacaktı. Parmağını ekran üstünden geçirip dijital bir dosya aradı, sonra başını kaldırıp baktı.

"Son sağlık muayenesinde Charlie Manx'in yaklaşık seksen beş yaşında olduğu kaydedildi."

"Sence yaptığı şeyler için çok mu yaşlı?" diye sordu Vic.

"Bence çok ölü. Ama bana ne olduğunu anlatırsan anlamaya çalışırım."

Vic her şeyi başından sonuna kadar üç kere anlattığı için yakınmadı. Diğerleri o kadar önemli değildi çünkü bu defa karşısında önemli olabilecek bir polis vardı. Herhangi bir polisin önemi varsa... Vic buna pek ihtimal vermiyordu. Charlie Manx çok uzun zamandan beri can alıyordu ve hiç yakalanmamıştı; her defasında emniyet güçlerinin elinden kurtulmayı başarmıştı. Otomobiline kim bilir kaç çocuk bindirilmişti, bir daha onları gören olmamıştı.

Yüzlerce, diye bir cevap geldi içinden.

Vic başından geçenleri anlattı – sadece söyleyebileceğini hissettiği şeyleri. Maggie Leigh kısmını es geçti. Manx onu çiğnemeye kalkmadan kısa süre önce motosikletiyle hayalinin kapalı köprüsüne gittiğini de anlatmadı. Kullanmayı bıraktığı psikotropik ilaçları da konu etmedi.

Vic, Manx'in çekiçle ona vurduğu kısma gelince Hutter'ın kaşları çatıldı. Vic'ten o çekici ayrıntılı tarif etmesini istedi. Vic nasıl ayağa kalkıp tapet anahtarıyla Manx'e saldırdığı anlatırken yine onu durdurdu.

"Taper nesi?"

"Tapet anahtarı," dedi Vic. "Triumph bunları sadece kendi motosikletleri için üretti. Bir çeşit somun anahtarı. Motosikleti tamir etmeye çalışıyordum, bu da cebimdeydi."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Koşmak zorunda kaldığımda elimdeydi. Göle atladığım zaman da herhalde hâlâ tutuyordum."

"Bu da öbür adamın size ateş etmesiyle başladı. Bunu anlatsanıza."

Vic anlattı.

"Manx'i yüzünden mi vurdu?" diye sordu Hutter.

"Tam öyle sayılmaz. Sadece kulağının bir kısmını kopardı."

"Vic. Bunu düşünmeme yardım etmeni istiyorum. Bu Charlie Manx'in son sağlık muayenesinde yaklaşık seksen beş yaşında olduğuna hemfikiriz. On yıl komada kaldı. Çoğu koma hastasının tekrar yürüyebilmek için aylarca rehabilitasyondan geçmesi gerekir. Bana onu taper anahtarıyla yaraladığını..."

"Tapet."

"...ve tabancayla vurulduğunu söylüyorsun ama hâlâ otomobiliyle oradan gidecek gücü kalmış."

Vic'in bir türlü söyleyemediği şey, Manx'in diğer insanlara benzemediğiydi. Bunu çekiç darbelerini aldığı zaman hissetmişti. Adamın ileri yaşını, sıska vücudunu yalanlayan bir kuvveti vardı. Hutter ısrarla Manx'in göğsünün açıldığını, otopsi sırasında kalbinin çıkarıldığını söylüyor, Vic de bundan kuşku duymuyordu. Kalbi yerinden çıkarılıp tekrar yerine konan bir adam için kulağından bir parça kopması hiç önemli değildi.

Ama bunu söylemedi. "Belki otomobili öbür adam kullanmıştır. Açıklamamı istiyor musun? Açıklayamam. Sana sadece olanları anlatabilirim. Benden ne istiyorsun? Manx on iki yaşındaki oğlumu

kaçırdı, benimle ödeşmek için onu öldürecek ama her nedense burada sadece senin FBI sınırlı hayal gücünü tartışıyoruz. Neden?" Vic, Hutter'ın yüzüne, sakin ifadesine bakınca anladı. "Tanrım. Söylediğim tek bir şeye bile inanmıyorsun, değil mi?"

Hutter biraz zaman kazanmak için bekledikten sonra kelimelerini özenle seçerek konuşmaya başladı. "Oğlunun kaybolduğuna inanıyorum, senin yaralandığına da. Şu anda berbat bir durumda olduğuna inanıyorum. Bunun dışında sadece aklımı her ihtimale açık tutmaya çalışıyorum. Umarım bunun iyi bir şey olduğunu anlar, benimle işbirliği yaparsın. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Oğlunun sağ salim dönmesini. Yararı olacağını bilsem çıkıp yollarda onu arardım. Ama ben kötü adamları böyle bulmam. Önce bilgi toplar, sonra neyin yararlı neyin yararsız olduğunu kestiririm. Gerçekten, senin kitaplarından o kadar farklı değil. Arama Motoru hikâyeleri gibi."

"O kitapları biliyor musun? O kadar genç misin?"

Hutter gülümsedi. "O kadar değil. Bu senin dosyanda var. Ayrıca, Quantico'daki bir eğitmen derslerinde *Arama Motoru*'ndaki resimleri kullanır, görsel bilgi yığını içinde ilgili ayrıntıları ayıklamanın ne kadar zor olduğunu anlatırdı."

"Dosyamda *başka* ne var?"

Hutter'ın gülümsemesi biraz söndü ama bakışları hiç titremiyordu. "2009'daki bir kundaklama olayında suçlu bulunduğun. Colorado Akıl Hastanesi'nde bir ay yattığın. Akut şizofreni teşhisin. Antipsikotik ilaçlar alıyorsun, alkolle ilgili bir geçmişin var..."

"Tanrım. Onca hırpalanmamın bir sanrı olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Vic midesi kasılarak. "Bana ateş edildiği de sanrı mıydı?"

"Silah ateşlendiğini doğrulamamız gerekiyor."

Vic iskemlesini geri çekti. "Bana ateş etti. Altı kurşun sıktı. Tabancasını boşalttı." Ama şimdi düşününce göle arkasının dönük olduğunu hatırladı. Her kurşunun, hatta Manx'in kulağını parçalayan kurşunun bile suya gitmesi mümkündü.

"Hâlâ kurşunları arıyoruz."

"Ya vücudumdaki bereler?" dedi Vic.

"Birisinin seninle boğuştuğundan kuşkum yok," dedi FBI ajanı. "Bundan kimsen kuşku duyacağını sanmam."

Bu söylemde tuhaf bir şey vardı –tehlikeli bir ima– ama Vic ne olduğunu kestiremedi. Manx'ten başka kim onunla savaşırdı ki? Ama Vic bundan doğru anlamı çıkaramayacak kadar bitkin düşmüş, duygusal olarak yıpranmıştı. Hutter neyi ima ettiyse, bunu düşünecek gücü yoktu.

Vic onun rozet kartına baktı. PSİKOLOJİK DEĞERLENDİRME. "Dur bir dakika. Dur... Sen detektif değilsin. *Doktorsun*."

"Birkaç resme bakalım mı?" dedi Hutter.

"Hayır," dedi Vic. "Büyük bir zaman kaybı olur. Sabıkalı fotoğraflarına bakmam gerekmez. Sana söyledim. Bir tanesinin yüzünde gaz maskesi vardı. Diğeri de Charlie Manx'ti. Charlie Manx'in nasıl bir tipi olduğunu biliyorum. Lanet olsun, neden tutmuş bir doktorla konuşuyorum ki? Bir detektifle konuşmak istiyorum."

"Senden sabıkalı fotoğraflarına bakmanı istemeyecektim," dedi Hutter. "Çekiç resimlerine bakmanı isteyecektim."

Böyle bir şeyi duymayı hiç beklemeyen Vic afalladı; ağzı açık, tek kelime edemeden bakakaldı.

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan diğer odada bir patırtı koptu. Chitra'nın sesi kavga eder gibi yükseldi, Daltry bir şeyler söyledi, derken araya üçüncü bir ses girdi; orta batı aksanlı ve duygu yüklüydü. Vic bu üçüncü sesi tanıdı ama o anda ya uçakta ya da belki Denver'a inmiş olası gereken birinin orada ne işi olduğunu kestiremedi. Aklı karıştığı için hemen tepki gösteremedi, bu nedenle Lou peşindeki polislerle içeriye daldığında henüz iskemlesinden kalkmamıştı.

Lou her zamanki Lou'ya benzemiyordu. Rengi kül gibi olmuş, büyük, yuvarlak yüzünde gözleri dışarı fırlamıştı. Vic'in onu iki gün önce gördüğünden beri beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Vic iskemleden kalkıp ona uzandı. Lou onu kollarının arasına aldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Lou ona. "Şimdi ne halt edeceğiz, Vic?"

Mutfak

Tekrar masaya oturduklarında Vic, Lou'nun elini tuttu; çok doğal bir şeydi. Elinin ve tombul parmaklarının o kadar sıcak olmasına şaşırdı; bir daha onun bitkin ve terli yüzüne baktı. Lou'nun çok hasta göründüğünü düşündü ama herhalde korkudan böyle görünüyordu.

Artık mutfakta beş kişiydiler. Lou, Vic ve Hutter masada oturuyorlardı. Daltry mutfak tezgâhına yaslanmış, bir mendile sümkürmekteydi. Hutter'ın talimatıyla diğer polisleri oradan mutfaktan uzaklaştıran Chitra kapı eşiğinde dikilmişti.

"Louis Carmody'sin," dedi Hutter. Bunu bir okul piyesinde rol dağıtan yönetmen gibi söylemişti; sanki Lou'ya ilkbahar müsameresinde hangi rolü oynayacağını bildiriyordu. "Sen babasısın."

"Suçluyum," dedi Lou.

"Pardon?" dedi Hutter.

"İddianamedeki suçu kabul ediyorum," dedi Lou. "Babası benim. Sen kimsin? Sosyal hizmetler görevlisi falan mı?"

"FBI ajanıyım. Adım Tabitha Hutter. Denver'da olduğunuzu sanıyordum."

"Uçağımı kaçırdım."

"Yapma ya..." dedi Daltry. "Önemli bir şey mi oldu?"

"Detektif Daltry," dedi Hutter. "Soru ve cevapları ben yöneteceğim

Daltry elini ceket cebine attı. "Sigara içersem rahatsız olur musunuz?"

"Evet," dedi Hutter.

Daltry bir süre paketi elinde tutup gözlerini Hutter'a dikti. Bu ifadesi Vic'e bir köpekbalığının bir fok balığını ısırmadan önceki bakışını hatırlattı.

"Uçağınızı neden kaçırdınız, Bay Carmody?" diye sordu Hutter.

"Çünkü Wayne beni aradı."

"Wayne sizi mi aradı?"

"Otomobildeyken iPhone'uyla aradı. Vic'e ateş ettiklerini söyledi. Manx'le öbür adamın. Sadece bir dakika konuşabildik. Kapamak zorunda kaldı çünkü Manx'le öbür adam otomobile geri dönüyorlardı. Wayne fena korkmuştu ama kuyruğu dik tutuyordu. O yaşı küçük olmasına rağmen olgun biridir. Hep öyleydi." Lou yumruklarını masanın üstüne dayayıp başını eğdi. Midesinde ani bir acı duyunca yüzünü buruşturdu, gözlerini kırpıştırdı ve bir damla gözyaşı masaya düştü. "Wayne hep yetişkin gibi olmak zorundaydı çünkü Vic'le ben yetişkin olarak bir boka benzemiyorduk." Vic ellerini onun elleri üstüne koydu.

Hutter ile Daltry bakıştılar; Lou'nun ağladığını fark etmemiş gibiydiler.

"Sence oğlunuz seninle konuştuktan sonra telefonunu görüşmeye kapadı mı?" diye sordu Hutter.

"İçinde bir SİM kartı olduktan sonra kapalı veya açık olması fark etmez sanırdım," dedi Daltry. "Siz federallerin bunu halledebildiğinizi sanırdım."

"Telefonunu kullanarak onu bulabilirsiniz," dedi Vic nabzı hızlanarak.

Hutter onu duymazlıktan gelip Daltry'ye cevap verdi. "Bunu yapabiliriz. Biraz zaman alır. Boston'ı aramam lazım. Ama bu bir iPhone'sa ve açıksa, iphone'umu Bul servisini kullanarak yerini hemen, buradan bulabiliriz." Hutter kendi iPad'ını önüne çekti.

"Tamam," dedi Lou. "Doğru. Telefonu satın aldığımız gün hemen iPhone'umu Bul servisine kaydoldum çünkü oğlumun bunu kaybetmesini istemiyordum."

Lou yerinden kalkıp masanın karşısına geçti, Hutter'ın omzunun

üzerinden ekrana baktı. Monitörün ışığı bile yüzünün solgun rengini etkilememişti.

"Oğlunuzun e-posta adresiyle parolası nedir?" diye sordu Hutter dönüp Lou'ya bakarak.

Lou istenen bilgiyi tek elle tuşlamak için kolunu uzattı fakat bunu yapamadan FBI ajanı onun bileğini tuttu. Nabzını ölçer gibi iki parmağını derisine bastırdı. Vic oturduğu yerden bile Lou'nun derisinin parladığını, kurumuş tutkal gibi bir leke olduğunu gördü.

Hutter başını Lou'ya çevirdi. "Bu akşam bir EKG mi yaptırdın?"

"Bayıldım. Çok üzülmüştüm, panik atak gibi bir şeydi. Kaçık puştun teki oğlumu kaçırdı. Böyle şeyler şişman adamların başına geliyor."

O âna kadar Vic'in aklı hep Wayne'de olduğu için Lou'yu pek düşünmemişti; renginin nasıl grileşmiştiğini, ne kadar bitkin göründüğünü... Ama bunu duyunca Vic birden endişelendi.

"Lou. Bayıldın da ne demek?"

"Wayne telefonu kapatınca oldu. Bir dakikalığına falan yerde kaldım. Aslında iyiydim ama havaalanı güvenlikçileri beni yerde oturtup EKG'mi çektiler. Uçakta ölmeyeceğimi garantiye almak istiyorlardı."

"Onlara oğlunun kaçırılmış olduğunu söyledin mi?" diye sordu Daltry.

Hutter ona sert sert baksa da Daltry bunu görmemiş gibi davrandı.

"Onlara ne dediğimden emin değilim. İlk başta aklım çok karışmıştı. Başım dönüyordu. Onlara oğlumun bana ihtiyacı olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Bu kadarını söyledim. Düşündüğüm tek şey bir an önce otomobilime ulaşmaktı. Bir ara beni ambulansa bindireceklerini söylediler, ben de onlara gidip... her neyse. Ayağa kalktım, oradan ayrıldım. O sırada bir adam kolumdan tutmuş olabilir, belki onu birkaç metre sürüklemişimdir de."

"O halde, havaalanındaki polislere oğluna ne olduğunu söylemedin, öyle mi?" dedi Daltry. "Buraya polis refakatinde daha çabuk gelebileceğini düşünmedin mi?"

"Aklımdan bile geçmedi. Önce Vic'le konuşmak istiyordum," dedi Lou. Vic o anda Daltry ile Hutter'ın bir daha bakıştıklarını fark etti.

"Neden önce Victoria'yla konuşmak istedin?" diye sordu Hutter.

"Ne önemi var?" diye bağırdı Vic. "Artık sadece Wayne'e odaklanabilir miyiz?"

"Evet," dedi Hutter; gözlerini kırpıştırıp iPad'ine baktı. "Doğru. Wayne'e odaklanalım. O parola neydi?"

Lou kalın parmağını dokunmatik ekrana uzatırken Vic iskemlesini geri çekti. Bakmak için ayağa kalkıp masanın karşısına geçti. Solukları hızlı ve kısaydı. Devre dışı bırakılmış gibi hissediyordu.

iPhone'umu Bul sayfası Hutter'ın ekranını kapladı ve bir dünya haritası belirdi; koyu lacivert okyanus üstünde soluk mavi kıtalar görünüyordu. Sağ üst köşede bir pencere açıldı:

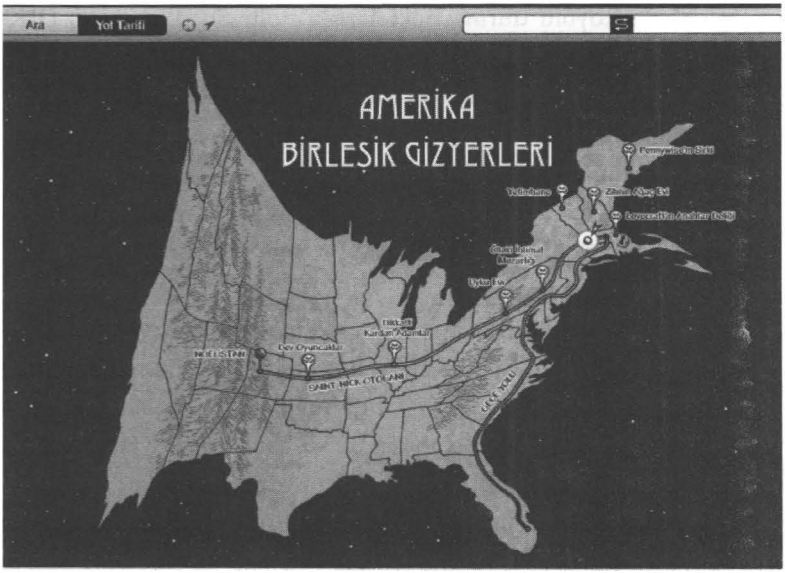
Wayne'in iPhone'u
Aranıyor
Aranıyor
Aranıyor
Bulundu

Şekilsiz bir gri alan dünya görüntüsünün üstünü kapladı. Bu dümdüz alanın içinde donuk mavi bir nokta belirdi. Harita iPhone'un yerini yakın çekim gösterirken arazi yer şekilleri ortaya çıktı. Vic bu mavi noktanın St. NICK OTOYOLU diye tanıtılan bir yere doğru ilerlediğini gördü.

Herkes öne eğilmiş, ekrana bakıyordu. Daltry, Vic'e o kadar sokulmuştu ki sırtına dayanmıştı; Vic onun nikotin ve kahve kokan nefesini hissediyordu.

"Küçültsene," dedi Daltry.

Hutter birkaç kez ekranı tuşladı.

Haritada Amerika'ya benzeyen bir kıta belirdi. Sanki birisi ekmek hamurundan A.B.D.'nin bir versiyonunu yapıp tam ortaya yerleştirmiş gibiydi. Ülkenin bu versiyonunda Cape Cod neredeyse Florida'nın yarısı kadardı, Rocky Dağları daha çok And Dağları'na benziyordu, binlerce kilometrelik toprak, büyük kaya oluşumları birbiri üstüne geçmişti. Ancak bütün olarak ülke küçülmüş, ortaya doğru içe göçmüş gibi görünüyordu.

Büyük şehirlerin çoğu yoktu ama ilgi alanı olan başka yerler oradaydı. Vermont'ta YETİMHANE adı verilen bir taş yapı vardı, etrafı ormanla çevrilmişti; New Hampshire'da ZİHNİN AĞAÇ EVİ diye bir yer işaretliydi. Boston'ın biraz kuzeyinde asma kilit şeklinde bir krater LOVECRAFT'IN ANAHTAR DELİĞİ adıyla yer alıyordu. Maine'de Lewiston/Auburn/Derry bölgesi etrafında PENNYWISE'IN SİRKİ denen bir yer vardı. Güneye giden GECE YOLU adındaki dar bir otoyol uzadıkça kırmızıya dönüşüyor, Florida'ya ulaştığında sızan kan gibi görünüyordu.

St. Nick Otoyolu durma noktalarıyla doluydu. Illinois'te, DİK-KATLİ KARDAN ADAM. Kansas'ta, DEV OYUNCAKLAR. Pennsylvania'da, UYKU EVİ ve ÖTEKİ İHTİMAL MEZARLIĞI.

Ve Colorado dağlarında, St. Nick Otoyolu'nun bittiği yerdeki doruklarda, NOELİSTAN.

Kıta yıldızlarla dolu siyah bir deniz gibiydi, başlık olarak da AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ, yerine AMERİKA BİRLEŞİK GİZYERLERİ yazıyordu.

Mavi nokta batı Massachusetts olması gereken yerden Noelistan'a doğru ilerliyordu. Ama BİRLEŞİK GİZYERLER, Amerika'nın tam olarak aynısı değildi. Laconia, New Hampshire ile Springfield, Massachusetts arası en az iki yüz kilometreyken bu haritada bunun yarısı kadardı.

Herkes büyülenmiş gibi haritaya bakmaktaydı.

Daltry mendilini çıkarıp gürültülü bir şekilde sümkürdü, "Burada Candy Land'ı göreniniz var mı?" diye sordu.

Vic mutfağın giderek ondan uzaklaştığını hissediyordu. Görüş alanının kenarları bulanıklaşmıştı. iPad'le masayı hâlâ net görüyordu fakat ondan çok uzaktaydılar sanki.

Bir yere demir atması gerekiyordu. Sanki mutfak zemininden kopacakmıştı... kendini bir çocuğun elinden kurtulup uçan bir balon gibi hissetti. Bir şeye tutunmak için Lou'nun bileğini tuttu. Tutunmaya gerek duyduğu her zaman Lou yanında olmuştu.

Vic başını kaldırıp ona baktığında kendi afallamış ifadesini onda da gördü. Lou'nun gözbebekleri iğne deliği gibi olmuş, nefes alıp verişi zorlaşmıştı.

Hutter şaşırtacak kadar sakin bir sesle, "Burada neyi aradığımı bilmiyorum," dedi. "Buradaki şeyler ikinizden birine bir şey ifade ediyor mu? Bu tuhaf harita? Noelistan? St. Nick Otoyolu?"

"Ediyor mu?" diye sordu Lou çaresizce Vic'e bakarak.

Vic'in anladığı kadarıyla, asıl sorduğu şey şuydu: *Ona Noelistan'ı anlatacak mıyız? Sen delirmişken inandığın şeyleri?*

"Hayır," dedi Vic bir solukta söylenen ya da söylenmeyen bütün soruların cevabını vererek.

Yatak Odası

Vic dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip bir süre uzanmak için izin istedi. Hutter ona hak verdi ve o bitkin haliyle kimseye yararı olmayacağını söyledi.

Oysa yatak odasına geçtiklerinde kendini yatağa atan Lou'ydu. Vic gevşeyemiyordu. Gidip panjuru araladı, ön bahçedeki karnaval manzarasına baktı. Telsiz cızırtıları ve mırıldanma tonunda erkek sesleri. Uzakta bir yerden alçak sesli bir kahkaha duyuldu. Evden yüz metre bile olmayan bir mesafede hâlâ mutluluğun var olduğunu düşünmek bile Vic'i şaşırtıyordu.

Onun pencereden baktığını gören bir polis varsa, büyük ihtimalle onun boş gözlerle yola baktığını, yanıp sönen lambalarıyla bir devriye otosunun geleceğini, oğlunun bu otonun arka koltuğunda olduğunu ümit ettiğini düşünürdü. Oğlu sağ salim evine dönüyor. Dudaklarında polislerin ona aldığı dondurmanın lekeleri.

Ancak Vic birisinin Wayne'i ona getireceğini umarak yola bakmıyordu. Oğlunu geri getirecek tek kişi varsa, o da kendisiydi. Vic gözlerini daha önce yere bıraktığı Triumph'a dikmişti.

Lou karaya vurmuş bir balina gibi yatmaktaydı. Konuştuğu zaman tavana bakıyordu.

"Yanıma gelip benimle birlikte esneme hareketleri yapar mısın? Yanımda olur musun?"

Vic yatağa gitti, yıllarca yaptığı gibi, bacağını onun bacaklarının üstüne attı.

"Mickey Rooney'nin habis ikizine benzeyen şu adam var ya? Daltry? Senin yaralandığını söyledi."

Vic o zaman Lou'nun olanlardan habersiz olduğunu fark etti. Kimse ona anlatmamıştı.

Bir kez daha her şeyi anlattı. İlk başta sadece Hutter ve diğer detektiflere anlattıklarını tekrarlıyordu. Bir piyesteki rolü için ezberlediği replikler gibiydi; hiç düşünmeden anlatabiliyordu.

Ama sonra Lou'ya denemek için Triumph'ı yola koştuğunu anlattı, köprü kısmını es geçmedi. O siste Kestirme Yol Köprüsü'nü bulduğunu Lou'ya söyleyebilirdi, söylemesi de gerekirdi çünkü öyle olmuştu. *Gerçekten* olmuştu.

"Köprüyü gördüm," dedi alçak sesle. "Üstüne çıktım, Lou. Onu aradım ve işte, oradaydı. Bana inanıyor musun?"

"Bana ilk anlattığında da inanmıştım."

"Adi yalancı," dedi Vic ama kendini gülmekten alamadı.

Lou uzanıp elini onun sol memesinin üstüne koydu. "Neden sana inanmayayım? Bu seni her şeyden daha iyi açıklıyordu. *Gizli Dosyalar* dizisindeki poster gibiyim: 'İnanmak istiyorum.' Hayatımın hikâyesi, tatlım. Devam et. Köprüyü geçtin. Sonra ne oldu?"

"Köprüyü *geçmedim.* Korktum. Gerçekten korktum, Lou. Bunun bir sanrı olduğunu düşündüm. Yine kafayı yiyorum, sandım. Frene öyle sert asıldım ki, motosikletten parçalar koptu."

Vic motosikleti döndürüp iterek köprüden çıkardığını, gözlerini kapadığını ve bacaklarının titrediğini anlattı. Kestirme Yol Köprüsü'nde ne gibi sesler olduğunu, hem sessizlik hem de bir şelalenin arkasındaymış gibi gümbürdeyen bir ses duyulduğunu anlattı. O ses kesildiği anda köprünün de kaybolduğunu bildiğini anlattı. Sonra da eve kadar onca yolu nasıl yürüdüğünü özetledi.

Vic devam etti; Manx ve öbür adamın onu beklediklerini, Manx'in çekiciyle ona nasıl vurduğunu. Bunları dinlerken Lou irkiliyor, büzülüyor ve küfrediyordu. Vic ona tapet anahtarıyla Manx'in suratına nasıl vurduğunu anlatınca, Lou, "Keşke kafatasını parçalasaydın," dedi. Vic de ona bunun için elinden geleni yaptığını söyledi. Gazmaskeli Adam'ın Manx'i kulağından vurduğu kısmı dinlerken Lou kendi bacağına bir yumruk indirdi. Lou, Vic'in hikâyesini dinlerken ucunda ok olan gerili bir yay gibiydi.

Ama Vic onlardan kaçmak için göle doğru tepeden aşağıya koşmasını anlatana kadar hiç onun sözünü kesmedi.

"Wayne aradığı anda sen göle koşuyordun," dedi.

"Havaalanında sana ne oldu? *Gerçekten?*"

"Dediğim gibi. Bayıldım." Lou boynunu gevşetmek ister gibi başını döndürdükten sonra, "O harita," dedi. "Noelistan'a giden yolun bulunduğu harita. Nedir o yer?"

"Bilmiyorum."

"Ama bizim dünyamızda değil. Değil mi?"

"Bilmiyorum. Yani... bizim dünyamız olduğunu düşünür gibiyim. Bir başka versiyonu gibi. Charlie Manx'in zihnine taşıdığı bir versiyonu. Herkes iki dünyada yaşar, değil mi? Fiziki dünya vardır... bir de herkese özel, düşüncelerimizin ürünü olan iç dünyalar vardır. Maddeler yerine fikirlerden oluşan bir dünya. Bu da en az dünyamız kadar gerçektir. *Gizlidir*. Herkesin böyle bir gizyeri vardır. Bunların hepsi, tıpkı New Hampshire'ın Vermont'a bağlandığı gibi bağlanırlar. Belki bazı insanlar doğru araca sahipseler, bu düşünce dünyasının içine girebilirler. Bir anahtar olabilir bu. Bir otomobil. Bir bisiklet. Herhangi bir şey."

"Senin düşünce dünyan benimkine nasıl bağlanabilir?"

"Bilmiyorum. Ama... Keith Richards bir şarkıyı hayal eder, sen de bunu radyoda işitirsin, yani düşünceleri senin zihnine girer. Benim düşüncelerim senin zihnine tıpkı bir kuşun uçarak eyalet sınırından geçmesi kadar kolay girebilir."

Lou'nun kaşları kırıştı. "Yani, o zaman Manx bir şekilde çocukları maddi dünyadan çıkarıp kendi düşüncelerinden oluşan özel dünyasına götürüyor. Tamam. Bunu anlıyorum. Çok tuhaf fakat kabul ediyorum. Pekâlâ, şimdi senin hikâyene dönelim. Gaz maskesi takan adamın bir tabancası vardı."

Vic suya dalışını, Gazmaskeli Adam'ın ona ateş edişini, salın altında gizlenirken Manx'in ona söylediklerini anlattı. Bittikten sonra yüzünü Lou'nun boynuna gömdü. Bitkin bir haldeydi, sanki tükenmişliğin hiç bilinmeyen bir alanına gelmişti. Bu yeni dünyada yerçekimi daha hafifti. Lou'ya tutunmasa sürüklenip gidebilirdi.

"Manx oraya gelmeni istiyor," dedi Lou.

"Onu bulabilirim," dedi Vic. "Uyku Evi'ni bulabilirim. Sana söyledim. Motosikleti haşat etmeden önce köprüye gelmiştim."

"Herhalde zinciri atmıştır. Yaralanmadığın için şanslısın."

Vic gözlerini açıp ona baktı. "Onu tamir etmelisin, Lou. Bu gece tamir etmelisin. Elinden geldiğince çabuk. Hutter'la polislere uyuyamadığını söyle. Aklını meşgul edecek bir şeyler yapmak zorunda olduğunu söyle. İnsanlar farklı tepkiler gösterirler, sen makine tamircisisin. Bunu sorgulamazlar."

"Manx sana, gelip onu bulmanı söylemiş. Bulduğun zaman sana ne yapacak dersin?"

"*Benim* ona ne yapacağımı düşünse iyi eder."

"Peki, ya o Uyku Evi'nde değilse? Motosiklet seni onun olduğu yere götürecek mi? Devamlı hareket halinde olsa da?"

"Bilmiyorum," dedi Vic ama içinden *Hayır*, diye geçirdi. Nasıl bu kadar emin olduğunu, nasıl böyle bir şeyi bilebildiğini, kestiremiyordu. Bir keresinde kayıp bir kediyi –adı Taylor'dı– aradığını hatırladı; onu sadece öldüğü için bulabildiğine inanmıştı. Kedi sağ olsaydı, etrafta dolansaydı köprü Vic'i ona yönlendirmeyecekti. Köprü onu kaybolan şeylere götürüyordu ama ancak o şey sabit bir yerdeyse... Lou yüzündeki kuşkuyu görünce Vic devam etti. "Zaten önemi de yok. Manx bir ara durmak zorunda kalacak, değil mi? Uyumak için olabilir. Yemek için?" Aslında Vic onun yemeğe dinlenmeye gerek duyduğuna emin değildi. Adam ölmüş, otopsisi yapılmış, kalbi yerinden çıkarılmıştı... sonra da ıslık çalarak oradan ayrılmıştı. Böyle bir adamın neye ihtiyaç duyacağını kim bilebilirdi? Belki de onu normal bir insan olarak düşünmek operasyonu yanlış varsayım üstüne kurmak olacaktı. Ama. Kanı akmıştı. Yaralanabiliyordu. Vic onun renginin solduğunu, sendelediğini görmüştü. Hiç değilse, kendini toparlamak ihtiyacı duyacağını düşündü; her yaralı yaratığın yapacağı gibi bir yerde durup uyuyacaktı. Otomobil plakası da şaka gibiydi ya da böbürlenme... Manx bir iblisti, bir vampirdi. *Şeytanın ta kendisi*. Fakat masallarda vampirler bile arada bir tabutlarının içine girip kapa-

ğını kapatırlardı. Vic bu düşünceleri aklından savıp söyleyeceklerini bitirdi. "Er geç bir şey için durmak zorunda kalacak. Bunu yaptığı zaman da ensesine yapışacağım."

"Bana o köprü hikâyelerini anlattığında deli olduğunu düşünüyor muyum, diye sormuştun. Ben de hayır, demiştim. Ama *bu*? İşin bu kısmı gayet kaçıkça. Motosikleti kullanıp onu bulacaksın, o da sana cilayı çekecek. Bu sabah başladığı işi bitirecek."

"Başka çarem yok," dedi Vic kapıya bakarak. "Lou, bu Wayne'i geri getirmemiz için tek yol. Bu insanlar onu bulamazlar. Ben bulabilirim. Motosikleti tamir edecek misin?"

Lou iç geçirdikten sonra, "Gayret edeceğim, Vic," dedi. Ama bir şartla."

"Nedir o?"

"Tamir ettikten sonra seninle gelmeme izin vereceksin."

St. Nicholas Otoyolu

Wayne uzun bir süre uyudu – sessizlik ve huzur dolu sonsuz bir uyku gibiydi. Gözlerini açtığı zaman her şeyin yolunda olduğunu biliyordu.

ŞE7T4N denizin derinliklerinde suyu yaran bir torpido gibi ilerliyordu. Wraith alçak tepeleri tırmanırken, virajları dönerken sanki raylar üstünde kayıyordu. Wayne harika bir şeye doğru yükseldiğini hissetmekteydi.

Cam silecekleri kaz tüyleri gibi yağan karı ön camdan püskürtüyordu.

Baston şekeri biçiminde, dört metre uzunluğunda bir sokak lambasının önünden geçtiler; ampulü damla sakızı şeklindeydi ve vişne renginde bir ışık vererek kar tanelerini alev tüyleri gibi gösteriyordu.

Wraith yüksek bir yerdeki virajı alırken altta kalan yayla tabak gibi ortaya çıktı; gümüşsü bir rengi vardı ve dümdüzdü. Yaylanın sonundaysa dağlar vardıl Wayne hiç böylesini görmemişti – bunun yanında Rocky Dağları ufak tepeler gibi kalırdı. En küçüğü Everest boyutlarındaydı. Bu muazzam sıradağlar taştan oluşan sivri dişler gibi göğe yükseliyordu. On bin metre yükselen kayalar yıldızları itercesine gecenin karanlığını deliyordu.

Hepsinin üstündeyse gümüş bir orak gibi ay vardı. Wayne başını kaldırıp aya baktı, başını çevirdi, sonra bir daha baktı. Ayın kanca burnu, surat asmış gibi duran bir ağzı vardı ve tek gözü uyur gibi kapalıydı. Nefes verdiği zaman yaylanın üstünde bir rüzgâr esiyor ve gümüş yatakları andıran bulutlar havada uçuşuyordu. Wayne bu manzaraya hayranlıkla bakarken az kalsın sevinçten ellerini çırpacaktı.

Ancak insan gözlerini uzun süre dağlardan ayıramıyordu. Bu amansız doruklar Wayne'in bakışını demir tozlarını çeken bir mıknatıs gibi çekiyordu. Dağlardan en büyük olanının yamacında parlak bir mücevher vardı. Aydan, bütün yıldızlardan daha ışıltılı parlıyordu. Gece karanlığında yanan bir meşale gibiydi.

Noelistan.

"Pencereni indir de o şeker tanelerinden birini yakala," dedi ön koltuktaki Bay Manx.

Wayne bir an otomobili kimin kullandığını unutmuştu. Bunu düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Önemli değildi. Önemli olan oraya ulaşmaktı. Bir an önce orada olmak, baston şekerli kapılardan geçmek için sabırsızlanıyordu.

"Şeker tanesi mi? Kar tanesi demek istemedin mi?"

"Kar tanesi demek isteseydim, kar tanesi *derdim*! O tanecikler şeker kamışı şekeridir; bir uçakta olsaydık, pamuk şekeri toplardık! Hadi! İndir pencereni! Bir tanesi tut da yalan mı söylüyorum, gör."

"Soğuk olmaz mı?" diye sordu Wayne.

Bay Manx dikiz aynasından ona baktı, gülümseyince göz kenarları kırıştı.

Artık korkunç değildi. Gençleşmişti, yakışıklı sayılmasa da siyah deri eldivenleri, siyah pardösüsü içinde havalı görünüyordu. Saçı da artık siyahtı, deri siperlikli kepinin içine itilmiş, geniş alnı ortaya çıkmıştı.

Gazmaskeli Adam yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onun yanındaki koltukta uyuyordu. Üstünde göğsü altın madalyalarla dolu, beyaz bir deniz piyade üniforması vardı. Ancak bir daha bakınca bu madalyaların yaldızlı kâğıtlara sarılı çikolata sikkeleri olduğu anlaşılıyordu.

Wayne artık Noelistan'a gitmenin Hogwarts Okulu'na veya Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası'na veya *Yıldız Savaşları*'ndaki Bulut Şehri'ne ya da *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Ayrıkvadi'ye gitmekten çok daha iyi olduğunu anlıyordu. Milyonda bir çocuk bile Noelistan'a alınmazdı, sadece gerçekten *ihtiyacı olan* çocuklara izin vardı. Orada mutsuz olmak imkânsızdı, orada her sabah Noel sabahı, her akşam

yılbaşıydı ve gözyaşı yasalara aykırıydı; çocuklar melek gibi uçarlardı. Ya da havada yüzerlerdi. Wayne aradaki farkı çıkaramadı.

Bildiği başka bir şey daha vardı: Annesi Bay Manx'ten nefret ediyordu çünkü Bay Manx onu Noelistan'a almayacaktı. Kendisi gidemediği için Wayne'in de gitmesini istemiyordu. Annesinin o kadar çok içki içmesinin sebebiyse, kafayı iyice bulmanın Noelistan'da duyulan hisse en yakın şey oluşuydu. Oysa bir şişe cinle Noelistan arasındaki fark köpek bisküvisiyle file minyon arasındaki fark gibiydi.

Annesi bir gün Wayne'in Noelistan'a gideceğini oldum olası bilmişti. Bu yüzden onun yanında olmaya tahammül edemiyordu. Bu yüzden onca yıl Wayne'den kaçmıştı.

Wayne bunu düşünmek istemedi. Noelistan'a ulaşınca annesini arayacaktı. Onu sevdiğini ve her şeyin çok iyi olduğunu söyleyecekti. Gerekirse onu her gün arardı. Annesinin bazen ondan nefret ettiği, anne olmaktan nefret ettiği doğruydu ama Wayne her şeye rağmen onu sevmeye, mutluluğunu onunla paylaşmaya kararlıydı.

"Soğuk mu?" dedi Manx, Wayne'i düşüncelerinden koparıp şimdiki zamana getirerek. "Sen de Mathilda Teyze gibi endişecisin! Hadi! İndir pencereni. Hem zaten ben seni tanıyorum, Bruce Wayne Carmody. Aklından ciddi düşünceler geçiyor, değil mi? Sen ciddi bir çocuksun! Seni bu dertten kurtarmamız gerek. Kurtaracağız da. Dr. Manx'in reçetesinde bir fincan naneli kakao ve diğer çocuklarla birlikte Kutup Ekspresi yolculuğu var. Bundan sonra da hâlâ neşelenmemişsen, senden ümit yok demektir. Hadi, pencereni indir. Bırak gece havası kaygılarını süpürüp atsın. Yaşlı kadınlar gibi olma. Otomobilimde sanki küçük bir oğlan çocuğu yerine birisinin ninesi var."

Wayne pencereyi indirmek için döndü ama dönünce tatsız bir sürprizle karşılaştı. Anneannesi Linda yanında oturuyordu. Wayne onu aylardan beri görmemişti. Öldükleri zaman insanın akrabalarını ziyaret etmesi kolay değildi.

Kadın hâlâ ölüydü. Üstündeki hastane geceliği düğmesiz olduğu için, öne eğildiğinde iskelet gibi sırtı görünüyordu. Bej renkli deri koltukta çıplak kıçının üstünde oturmuştu. Sıska bacakları o karan-

lıkta çok beyazdı, siyah varis damarlarıyla kaplıydı. Gözleri bir çift parlak yarım dolarlık gümüş sikkeler arkasında gizlenmişti.

Wayne çığlık atmak için ağzını açtı ama Lindy Nine parmağını dudaklarına götürdü. *Şşşş.*

".yavaşlatabilirsin bunu düşünebilirsen doğru geriye Eğer .Uzaklaştırıyor gerçeklerden seni adam bu Wayne"diye uyarmıştı çocuğa ciddiyetle.

Manx motor kapağının altında hoşlanmadığı bir ses duymuş gibi başını yana eğdi. Lindy aslında onun kolay duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu ama Manx arkaya bakmadı, yüzünde sanki bir şey işitmiş ama emin değilmiş gibi bir ifade vardı.

Anneannesinin görünüşü yeterince kötüyken, bir de o söylediği saçma sapan şeyler Wayne'i fena halde korkuttu. Gözlerindeki sikkeler ışıl ışıldı.

"Git buradan," diye fısıldadı Wayne.

".saklayacak kendisine gençliğini senin bırakıp geride Ruhunu .gerecek seni kadar kopartana gibi bant bir Lastik .ayıracak ruhundan kendi Seni." Lindy söylediklerini vurgulamak için soğuk parmağını Wayne'in göğüs kemiğine dayadı.

Wayne parmağın temasıyla ince bir inleme sesi çıkardı. Bir yandan da kadının söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. *Kopartana* – bunu anlamıştı. *Bant bir lastik*? Hayır, bunun lastik bir bant olması lazımdı. Anneannesi cümleleri tersinden söylemişti ve Wayne ön koltukta oturan Bay Manx'in neden onu tam işitemediğini anlar gibi oldu. Onu işitememişti çünkü Manx ileriye doğru gidiyor, anneannesiyse geriye doğru koşuyordu. Wayne onun başka neler söylediğini hatırlamaya, tersine cümlelerden bir anlam çıkarmaya çalıştı ama çoktan unutmaya başlamıştı.

"İndir o pencereyi!" dedi Bay Manx. "Hemen!" Sesi birden sertleşmiş, daha önceki cana yakın hali kalmamıştı. "O şekerlerden almanı istiyorum! Çabuk! Neredeyse tünele gireceğiz."

Fakat Wayne pencereyi indiremiyordu. Bunun için Lindy'nin yanından uzanması gerekliydi ama bunu yapmaya korkuyordu. Daha

önce Manx'ten korktuğu gibi ondan korkmaktaydı. Kadını görmemek için elleriyle gözlerini kapatmak istedi. Nefes nefese kalmış gibi kısa soluklar aldı; otomobilin arkası soğukmuş gibi soluğu buhar yapıyordu; oysa soğuk değildi.

Yardım istemek için ön koltuğa baktı ama Bay Manx değişmişti. Sol kulağı yoktu, onun yerine ince et parçaları vardı, yanağından aşağıya iplik gibi kan akıyordu. Şapkası yoktu, sadece birkaç ince gri telden ibaret başı artık saçsızdı ve lekelerle doluydu. Kaşından aşağıya kırmızı bir et parçası sarkıyordu. Gözlerinin olduğu yerde kırmızı delikler vardı – bunlar kanlı göz çukurları değil, akkor halindeki kömürlerin bulunduğu kraterlerdi.

Onun yanında çakı gibi üniforması içinde Gazmaskeli Adam yüzünde mutlu bir ifadeyle uyumaktaydı.

Wayne ön camdan bakınca kaya duvarına oyulmuş bir tünele yaklaştıklarını gördü; tepe yamacında siyah bir boru gibi görünüyordu.

"Kim var yanında?" diye sordu Manx korku dolu bir sesle. Bu bir insan sesi değildi. Aynı anda vızıldayan bin tane sineğin çıkardığı uğultuydu. Wayne dönüp bakınca Lindy'nin gittiğini gördü; onu bırakmıştı.

Tünel Wraith'i yuttu. Karanlıkta sadece Manx'in gözleri olması gereken yerdeki kırmızı delikler vardı ve doğrudan Wayne'e çevrilmişti.

"Noelistan'a gitmek istemiyorum," dedi Wayne.

"Herkes Noelistan'a gitmek ister," dedi ön koltukta oturan, eskiden bir insanken artık öyle olmayan ve belki de yüz yıldan beri bu durumda olan şey.

Hızla tünelin sonundaki parlak, daire şeklindeki güneş ışığına yaklaşıyorlardı. Dağdaki deliğe girdiklerinde geceydi ama şimdi yaz güneşine doğru ilerliyorlardı. Daha çıkışa elli metre olduğu halde bu parlaklık Wayne'in gözlerini kamaştırdı.

Ellerini yüzüne götürüp inlemeye başladı. Işık parmaklarını yakıp arasından geçiyor, giderek yoğunlaşıyordu; Wayne parmak kemiklerini görmeye başladı. Güneş ışını her an onun alev almasına neden olacakmış gibi geldi.

"Hoşlanmadım! Bundan hiç hoşlanmadım!" diye bağırdı.

O sırada otomobil bir çukurdan geçerek sarsılınca Wayne'in eli yüzünden aşağıya kaydı. Sabah güneşi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Gazmaskeli Adam, Bing Partridge uyanıp arkaya döndü ve Wayne'e baktı. Üniforması yoktu, üstünde bir gün önce de giydiği lekeli eşofman vardı.

"Haklısın," dedi parmağını kulağına sokarak. "Ben de sabahları hiç sevmem."

Sugarcreek, Pennsylvania

"Güneş istemem, bana güneş gerekmez," dedi Gazmaskeli Adam esneyerek. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra utana sıkıla, "Çok hoş bir rüya gördüm," dedi. "Rüyamda Noelistan'daydım."

"Umarım beğenmişsindir," dedi Manx. "İşimizi o kadar bozduktan sonra Noelistan'ı ancak rüyanda görürsün."

Gazmaskeli Adam koltuğunda büzüldü, elleriyle kulaklarını kapadı.

Yüksek otlarla kaplı tepelerin üstündeydiler. Aşağıda, solda parmak biçiminde bir göl vardı, etrafı otuz metre yüksekliğindeki çam ağaçlarıyla çevrilmişti. Vadiler şimdilik kısmen sabah pusuyla örtülüydü ama çok geçmeden bu pus dağılırdı.

Wayne hâlâ yarı uykulu halde gözlerini ovuşturdu. Alnıyla yanakları ateş gibiydi. İç geçirdi – burun deliklerinden buhar çıktığını görünce şaşırdı; tıpkı rüyasındaki gibiydi. Arka koltukta havanın o kadar soğuk olduğunu fark etmemişti.

"Donuyorum," dedi Wayne aslında üşümediği, bilakis piştiği halde.

"Burada sabahlar serindir," dedi Manx. "Birazdan geçer."

"Neredeyiz?" diye sordu Wayne.

Manx dönüp ona baktı. "Pennsylvania'da. Bütün gece yol aldık, sen de hep uyudun."

Wayne aklı karışmış bir halde ona baktı, gözlerini kırpıştırdı. Çok geçmeden neden aklının karıştığını anladı. Manx'in kulağında hâlâ beyaz bandaj vardı ama alnındakini çıkarmıştı. Alnındaki on santimlik kesik yeri siyahtı, iğrenç görünüyordu, Doktor Frankenstein'ın yapacağı türden gibiydi ama aradan iki gün değil, on iki gün geçmiş gibi

iyileşmekteydi. Manx'in rengi yerine gelmiş, gözleri neşe ve insanlık için iyi niyetlere dolu bir ifadeyle parlıyordu.

"Yüzün daha iyi," dedi Wayne.

"Görünüşü fena değil ama daha uzun bir süre güzellik yarışmalarına katılamam."

"Nasıl iyileştin?" diye sordu Wayne.

Manx bu soruyu bir süre düşünüp, "Otomobil beni koruyor," dedi. "Seni de koruyacak."

"Çünkü Noelistan'a giden yoldayız," dedi Gazmaskeli Adam başını arkaya çevirip gülümseyerek. "Çatık kaşları düzeltip gülmeni sağlar, öyle değil mi, Bay Manx?"

"Sen yine uyusana, Bing," dedi Manx. "Sesin çıkmasın."

ŞE7T4N yoluna devam ederken bir süre kimse konuşmadı. Bu sessizlikte Wayne bir durum değerlendirmesi yaptı.

Hayatı boyunca bir önceki gün olduğu kadar korkmamıştı. Onca çığlık atmaktan hâlâ boğazı yanıyordu. Oysa şimdi, ters çevrilmiş bir testiymiş gibi, içindeki bütün kötü hisler boşalıvermişti. Rolls-Royce'un içi altın renkli güneş ışığıyla dolmuştu. Wayne parıldayan toz taneciklerini savuşturmak için elini sallayıp bunların saçılmasını seyretti; tıpkı kumun su içinde...

Annesinin Gazmaskeli Adam'dan kaçmak için suyun altına daldığını hatırlayınca irkildi. Bir an dünkü korkusu depreşti. Onu korkutan şey Charlie Manx'in tutsağı oluşu değildi; bir anlığına tutsak olduğunu unutup güneşin tadını çıkarması ve kendini neredeyse mutlu hissetmesiydi.

Bakışları önündeki koltuğun altındaki ceviz kaplama çekmeceye yöneldi; telefonunu buraya saklamıştı. Sonra başını kaldırınca Manx'in dikiz aynasından onu gülerek seyrettiğini fark etti. Wayne tekrar koltuğuna gömüldü.

"Bana borçlu olduğunu söylemiştin," dedi Wayne.

"Doğru, sana borçluyum," dedi Manx.

"Annemi aramak istiyorum. "Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum."

Manx başını salladı; gözleri yolda, elleri direksiyondaydı. Dün otomobil kendi kendine mi gidiyordu? Wayne direksiyonun kendiliğinden döndüğünü hatırlar gibi oldu; Manx inliyor, Gazmaskeli Adam yarasını temizliyordu... ama bu anısında insanların yüksek ateşli hastalıklarda gördüğü rüyaların gerçek ötesi niteliği vardı. Şimdi, sabah güneşinin pırıltısı içinde Wayne bunun gerçekten olup olmadığına karar veremedi. Ayrıca gün ısınmaya başlamıştı, artık soluğu buhar çıkarmıyordu.

"Anneni arayıp ona iyi olduğunu söylemen çok doğru olur. Gittiğimiz yere ulaştıktan sonra onu her gün aramak isteyeceğini sanıyorum. İnce düşüncelisin. Ve tabii, annen de senin nasıl olduğunu bilmek ister. En kısa zamanda ona telefon etmeliyiz. Bunu sana borçlu olduğum iyiliğin karşılığı olarak düşünmem bile. Nasıl bir canavar bir çocuğun annesini aramasına engel olur ki? Ne yazık ki, telefon etmen için durabileceğimiz bir yer yok, hem ikimiz de yanımızda telefon getirmedik," dedi Manx. Sonra arkasına dönüp Wayne'e baktı. "Sen telefon getirmeyi düşünmemişsindir, herhalde, değil mi?" Güldü.

Biliyor, diye geçirdi içinden Wayne. Bir an ağlayacak gibi oldu.

"Hayır," dedi neredeyse normal sayılabilecek bir sesle. Ayaklarının dibindeki çekmeceye bakmamak için savaş veriyordu.

Manx tekrar gözlerini yola çevirdi. "Her neyse. Zaten onu aramak için çok erken. Sabahın altısı bile değil; annen dün çok şey yaşadı, bırakalım iyice uyusun." Manx iç geçirdikten sonra, "Annenin gemicilerden çok dövmesi var," diye ekledi.

"Bir zamanlar bir kadının kuyruğunda dövmeleri vardı," diye başladı Gazmaskeli Adam. "Kocası kuyruğunu sivri bir bıçakla yardı."

"Hep kafiye yapıyorsun," dedi Wayne.

Manx güldü. "Bizim Bing böyledir işte. Ama çok işe yarar."

Bing alnını pencere camına dayayıp dışarısını seyretmeye başladı.

"Annenin o dövmeleri," dedi Manx.

"Evet?" dedi Wayne; çekmecenin içine bakarsa telefonunun orada olmayabileceğini düşündü. Uyurken almış olmaları çok mümkündü.

"Belki eski kafalıyım ama bu dövmelerin zayıf karakterli erkeklere

bir davetiye gibi olduğunu düşünürüm. Sence annen böyle adamların dikkatini çekmekten hoşlanır mı?"

"Bir zamanlar Peru'lu bir orospu vardı," diye mırıldandı Gazmaskeli Adam ve alçak sesle kıkırdadı.

"Dövmeleri çok güzel," dedi Wayne.

"Baban bu yüzden mi onu boşadı? Annenin çıplak, boyalı bacaklarıyla çıkıp erkeklerin dikkatini çekmesinden hoşlanmadığı için mi?"

"Babam onu boşamadı ki. Hiç evlenmediler."

Manx yine güldü. "Buna çok şaşırdım işte."

Tepeden inmişler, herkesin uyumakta olduğu gibi görünen bir şehir merkezine gelmişlerdi. Burası kasvetli, terk edilmiş izlenimini veren bir yerdi. Dükkân vitrinleri örtülüydü, çoğunda Kiralık yazılı tabelalar vardı. Sinema binasının içi kontrplakla kapatılmış, önündeki tentede MUTL NOE LER, SUGAR EEK PA! Yazılıydı. Aylardan temmuz olmasına rağmen etrafı Noel süsleriyle doluydu.

Wayne telefonunun akıbetini öğrenmek için deli oluyordu. Ayağının ucuyla çekmeceye erişebiliyordu. Ayak parmaklarını çekmecenin kulpu altına soktu.

"Ama itiraf edeyim, annenin güçlü bir sporcu yapısı var," dedi Manx her ne kadar Wayne'in onu dinlediği yoksa da. "Herhalde bir erkek arkadaşı vardır."

"Tek erkek arkadaşının ben olduğumu söylüyor," dedi Wayne.

"Ha, ha. Her anne oğluna bunu söyler. Baban annenden büyük mü?"

"Bilmiyorum. Herhalde birkaç yaş büyüktür."

Wayne ayak parmaklarının ucuyla çekmeceyi iki parmak araladı. Telefonu hâlâ oradaydı. İtip tekrar kapadı. Daha sonra. Şimdi çıkarmaya kalksa, elinden alırlardı.

"Sence annen daha yaşlı erkeklere sıcak bakar mı?" diye sordu Manx.

Manx'in devamlı annesi hakkında konuşması, dövmelerinden söz etmesi, yaşlı erkekler hakkındaki düşüncelerini sorması Wayne'i hayretler içinde bırakmıştı. Manx ona denizaslanları veya spor oto-

mobiller hakkında sorular sorsa bu kadar aklı karışmazdı. Bu konuya nasıl girdiklerini bile hatırlamıyordu. Bunu düşünmeye, konuşmayı geriye doğru ilerletmeye çalıştı.

Geriye doğru düşünürsen, dedi içinden. *Geriye doğru. düşünürsen geriye doğru Eğer*. Rüyasında anneannesi Lindy öyle yapmış, söylediği her şey tersinden çıkmıştı. Wayne kadının söylediklerinin çoğunu unutmuştu ama bu kısmını çok net hatırlıyordu. Eğer geriye doğru düşünürsen... ne olurdu? Bilmiyordu.

Otomobil bir kavşakta durdu. Üç metre ötede orta yaşlı bir kadın duruyordu. Altında bir şort, başında ter bandı, yerinde koşuyor, trafik ışığının yayalar için yanmasını bekliyordu.

Wayne hiç düşünmeden harekete geçti. Kendini kapıya doğru atıp elleriyle cama vurdu.

"İmdat!" diye bağırdı. "Bana yardım edin!"

Yerinde koşmakta olan kadın kaşlarını çatıp etrafına bakındı. Sonra gözlerini Rolls-Royce'a çevirdi.

"Lütfen, yardım edin!" diye haykırdı Wayne cama tokatlar atarak.

Kadın gülümseyip el salladı.

Işık değişince Manx acele etmeden kavşaktan ayrıldı.

Yolun karşı tarafında Wayne üniformalı bir adamın bir çörekçi dükkânından çıktığını gördü. Üstünde mavi bir rüzgârlık, başında polis kepi gibi görünen bir şey vardı.

Wayne kendini öbür pencereye atıp camı yumruklamaya başladı. O sırada adamın görünüşü daha belirginleşti ve Wayne onun polis değil, bir postacı olduğunu gördü. Ellili yaşlarında, tombul bir adamdı.

"Yardım edin! Beni kaçırıyorlar! İmdat! İmdat!" diye haykırdı Wayne sesi çatallaşarak.

"Seni işitemez," dedi Manx. "Ya da duymasını istediğin şeyleri işitemez."

Postacı önünden geçen Rolls-Royce'a baktı. Gülümseyip iki parmağını kepinin siperliğine götürerek selam verdi. Manx yoluna devam etti.

"Yaygaran bitti mi?" diye sordu Manx.

"Neden beni işitmiyorlar?" diye sordu Wayne.

"Bu da insanların Las Vegas hakkında söyledikleri söze benzer. Wraith'te olan Wraith'te kalır."

Şehir merkezinin çıkışına varmışlar, hızları artmıştı. Çok geçmeden dört blokluk tuğla binaları ve tozlu vitrinleri olan kasaba geride kaldı.

"Merak etme," dedi Manx. "Yolculuktan sıkıldıysan, birazdan bitecek. Onca otoyol kat ettikten sonra ben de dinlenmek istiyorum. Gittiğimiz yere çok yaklaştık."

"Noelistan'a mı?" diye sordu Wayne.

Manx dudaklarını büzdü. "Hayır. Oraya da epey yolumuz var."

"Uyku Evi," dedi Gazmaskeli adam.

Göl

Vic kısa bir süre için gözlerini kapadı, tekrar açtığında komodindeki saati gördü – 05.59. Hemen sonra 06.00 oldu, telefon çaldı.

Bu iki şey o kadar kısa arayla olmuştu ki Vic bir an saat alarmının çaldığını sandı, neden bu kadar erken saate kurduğunu kestiremedi. Telefon bir daha çaldı, yatak odası kapısı açıldı. Tabitha Hutter yuvarlak gözlük camlarının ardında parlayan gözleriyle ona baktı.

"603'lü numaralardan biri," dedi Hutter. "Dover'daki bir yıkım şirketi. Cevap versen iyi olur. Arayan herhalde o değildir ama..."

"O değil," dedi Vic telefona uzanırken.

"Çok geç haber aldım," dedi babası. "Numaranı bulmam da uzun sürdü. Belki uyumaya çalışıyorsun diye de epey bekledim. Nasılsın, evlat?"

Vic telefonu ağzından uzaklaştırıp, "Babam," dedi Hutter'a.

"Ona görüşmenin kaydedildiğini söyle," dedi Hutter. "Bu numaraya gelen bütün aramalar uzun süre kayda geçecek."

"Duydun mu, Chris?"

"Evet. Ne gerekiyorsa yapacaklar. Sesini duyduğuma çok sevindim, yavrum."

"Ne istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Bana ihtiyacın olursa, burada olduğumu bilmeni istiyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

Babası hayal kırıklığıyla iç çekti. "Zor durumda olduğunu biliyorum. Bir zamanlar aynı şeyi ben de yaşadım, biliyorsun. Seni seviyorum, kızım. Yapabileceğim bir şey varsa, söyle."

"Bir şey yok," dedi Vic. "Şu anda tahrip edeceğin bir şey yok. Her şey tahrip oldu zaten. Artık arama, baba. Yeterince derdim var. Sen sadece daha beter ediyorsun."

Vic telefonu kapadı. Hutter kapı eşiğinden onu seyrediyordu.

"Cep telefonu uzmanlarınız Wayne'in telefonunun yerini belirleyebildiler mi? iPhone'umu Bul servisinden farklı bir şey buldular mı? Ama hayır, değil mi? Yeni bilgi olsaydı beni uyandırırdın."

"Telefonun yerini belirleyemediler."

"Yerini bulamadılar mı? Yoksa onun Noelistan'ın doğusundaki St. Nick Otoyolu'nda olduğunu mu anladılar?"

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Charlie Manx'in Colorado'da bir evi vardı. Evin etrafındaki ağaçlardan Noel süsleri sarkıyordu. Basın bu eve bir isim takmış, Kızak Evi demişti. Noelistan bu mu?"

Hayır, dedi içinden hemen Vic. Çünkü Kızak Evi bizim dünyamızda. Noelistan'sa *Manx'in gizyeri. Manxgizyeri.*

Hutter tamamen ifadesiz bir yüzle Vic'e bakıyordu. Vic bu kadına Noelistan'ın dördüncü boyutta bir yer olduğunu, ölü çocukların Noel şarkıları söyleyip şehirlerarası telefon görüşmeleri yaptığını söylese, yine ifadesinin hiç değişmeyeceğini düşündü. Polislere özgü o soğuk ve klinik gözlerle bakar, doktorların Vic'i ilaçla sakinleştirmesini seyrederdi.

"Noelistan'ın nerede olduğunu ya da *ne* olduğunu bilmiyorum," dedi Vic, aslında büyük ölçüde doğruydu bu. "Wayne'in telefonunu ararken neden bunun ortaya çıktığını anlamıyorum. Çekiçlere bakmak istiyor musun?"

Evin içi insanlarla doluydu ama artık bunlar polisten çok bilgisayar uzmanlarına benziyorlardı. Üç genç adam oturma odasındaki sehpanın üstüne dizüstü bilgisayarlarını kurmuşlardı. Biri dövmeleri olan sırık gibi bir Asyalı, biri yüzü çillerle kaplı sıska bir çocuk, diğeri de siyah balıkçı kazağıyla Steve Jobs'un gardırobundan fırlamış gibi görünen bir siyahiydi. Kahve kokusu her yeri sarmıştı. Hutter, Vic'e bir fincan doldurup tam onun istediği gibi krema ve bir kaşık şeker koydu.

"Bu da dosyamda mı yazılı?" diye sordu Vic. "Kahvemi nasıl içtiğim?"

"Buzdolabında krema vardı. Herhalde bunu kullanıyordun. Kahve kaşığı da şeker kavanozu içindeydi.

"Tümevarım, Watson," dedi Vic.

"Cadılar Bayramı'nda Holmes kılığına girerdim," dedi Hutter. "Başımda yün kepim, ağzımda pipo. Ya sen? Kapıları çalarken ne kılığına girerdin?"

"Deli gömleği," dedi Vic. "Akıl hastanesinden kaçmış biri gibi. Daha ilerisi için iyi alıştırma olmuştu."

Hutter'ın gülümsemesi buhar oldu.

Vic'le beraber masaya oturdu, iPad'ini onun önüne uzattı. Farklı çekiç resimlerini görmek için resim galerisinde nasıl ilerleyeceğini gösterdi.

"Bana neyle vurduğunun ne önemi var?" diye sordu Vic.

"Onu görene kadar neyin önemli olduğunu bilemezsin. Bu nedenle her şeyi görmeye çalışırsın."

Vic balyozların, tokmakların ve demirci çekiçlerinin resimlerine baktı.

"Bu ne böyle? Çekiçli katillere ait bir veri tabanı mı?"

"Evet."

Vic ona baktı. Hutter'ın yüzü yine o ifadesiz halini almıştı.

Vic birkaç resim daha geçtikten sonra durdu. "Bu. İşte buydu."

Hutter ekrana baktı. Otuz santim uzunluğunda, dikdörtgen paslanmaz çelik başı, çapraz hatlarla yapılmış sapı ve ucunda sivri kıvrımı olan bir çekiç resmi vardı.

"Emin misin?"

"Evet. O kancası yüzünden. Buydu işte. Ne biçim çekiç böyle?"

Hutter alt dudağını ağzının içine soktu, sonra iskemlesini geri itip ayağa kalktı. "Hırdavatçılarda bulabileceğin çekiçlerden değil. Bir telefon etmem lazım."

Bir eli Vic'in iskemlesinde, duraksadı.

"Bu öğleden sonra basına bir açıklama yapabilecek durumda mı-

sın? Kablolu yayın haber kanallarında epey yer aldık. Çok yararı olur. Herkes Arama Motoru hikâyelerini biliyor. Bu da var. Üzülerek söyleyeyim ki, bu kanalların çoğu bu işi Arama Motoru'nun gerçek bir ölüm-kalım oyunu gibi görüyor. Senin şahsen yardım istemen olayı canlı tutar. Farkındalık da bizim en iyi silahımız olur."

"Basın Manx'in beni ergenken kaçırdığını öğrendi mi?" diye sordu Vic.

Hutter'ın alnı kırıştı. "Hayır, henüz bilmiyorlar. Bence vereceğin demeçte bundan söz etmesen daha iyi olur. Medyanın sadece önemli olan bilgilere odaklanması çok önemli. İnsanların oğlunu ve o otomobili bulmak için dikkat vermelerini istiyoruz. Hep bundan söz edeceğiz. Diğer her şey en hafifinden önemsiz, en kötüsüyle de dikkat dağıtıcı olur."

"Otomobil, oğlum, Manx," dedi Vic. "Herkesin Manx'i bulmaya çalışmasını da istiyoruz."

"Evet. Tabii." Hutter kapıya doğru iki adım attıktan sonra döndü, "Çok iyiydin, Victoria," dedi. "Korku dolu bir zaman içinde çok güçlü kaldın. O kadar çok şey yaptın ki, daha fazlasını istemeye çekiniyorum. Ama kendini hazır hissettiğinde oturup bütün hikâyeyi senin ağzından duymak istiyorum. Manx'in sana neler yaptığı hakkında daha çok şey bilmem lazım. Oğlunu bulma ihtimalini çok artırır."

"Bana ne yaptığını sana daha önce *söyledim*. Dün sana her şeyi anlattım. Bana çekiçle vurduğunu, göle kadar kovaladığını, oğlumla beraber gittiklerini."

"Özür dilerim. Yeterince açık anlatamadım. Manx'in sana dün ne yaptığını kastetmedim. 1996 yılından söz ediyorum, seni kaçırdığı zamandan."

Vic, Hutter'ın ayrıntıları göz ardı etmeyen, sabırlı, mantıklı bir kadın olduğunu düşündü. Bu sabırlı, mantıklı ve ayrıntıları hesaba

katan tavrıyla Vic'in Charlie Manx hakkında kendi kendini kandırdığı sonucuna varıyordu. Ama Wayne'in Manx tarafından kaçırıldığına inanmıyorsa, ne olduğunu sanıyordu?

Vic bir türlü adını koyamadığı bir tehdidin varlığını hissediyordu. Tıpkı otomobil kullanırken birden asfaltın buz tuttuğunu anlayıp en küçük hareketinde otomobilin patinaj yapacağını ve kontrolden çıkacağını bilmek gibiydi.

Birisinin seninle dövüştüğüne şüphem yok, demişti Hutter. *Kimsenin bundan kuşku duyacağını sanmam.*

Ve: *Colorado Akıl Hastanesi'nde bir ay kalmışsın, şiddetli şizofreni teşhisi konmuş.*

Göreceli bir sessizlikte masada kahvesini yudumlarken Vic nihayet parçaları birleştirmeyi başardı. Bunu yapınca da ensesinde bir soğuma ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti; bu iki his de hem hayret hem de dehşet belirtisiydi ve aynı derecede güçlüydü. İçindeki soğumayı, telaş hissini yatıştırmak için ılık kahvesinden bir yudum aldı. Aklını başında tutmak için büyük bir çaba harcıyordu.

O halde. Hutter, Vic'in psikotik bir nöbet anında Wayne'i öldürdüğünü sanıyordu. Köpeği öldürmüş, sonra da Wayne'i gölde boğmuştu. Birisinin tabancayla ateş ettiği konusunda sadece Vic'in kendi iddiası vardı; kimse ne bir kurşun ne de mermi kovanı bulabilmişti. İpuçları suyun altındaydı. Henüz kestiremedikleri tek şey çitin yıkılmış, bahçenin bozulmuş olmasıydı. Ama er geç bunun da bir açıklamasını bulurlardı. Bir şey uydurur, diğer olgulara uyması için zorlarlardı.

Onu Susan Smith'le özdeşleştirmişlerdi. Bu kadın Güney Carolina'da çocuklarını boğarak öldürmüş, sonra da çocuklarının bir zenci tarafından kaçırıldığı yalanıyla bütün ülkede bir hafta boyunca ırkçı eylemlerin çıkmasına neden olmuştu. Haber kanalları bu yüzden Manx'ten söz etmiyorlardı. Polisler onun varlığına inanmıyorlardı. Aslında bir kaçırma olayının gerçekleştiğine de inanmıyorlardı ama büyük ihtimalle yasal açık vermemek için buna inanmış gibi yapıyorlardı.

Vic kahvesini bitirip fincanı lavaboya bıraktı, arka kapıdan dışarıya çıktı.

Arka bahçede ondan başka kimse yoktu. Çiy kaplamış çimenlerin üstünde yürüyüp ahıra gitti ve penceresinden içeriye baktı.

Lou motosikletin yanına uzanmış, uyuyordu. Motosiklet tamamen sökülmüş, zinciri yerinden sarkmıştı. Lou bir branda bezini yastık yapıp başının altına sokmuştu. Elleri yağ içindeydi. Uykusunda yüzüne dokunduğu için yanaklarında siyah parmak izleri vardı.

"Bütün gece orada çalışıp durdu," dedi Vic'in arkasından gelen bir ses.

Daltry onun peşinden bahçeye gelmişti. Gülerken açılan ağzında altın bir diş görünüyordu. Elinde sigara vardı.

"Bunu görmüşümdür. Birçok defa. Bazen insanlar çaresiz kalınca böyle tepki gösteriyorlar. Çocukları hayati bir ameliyat geçirirken acil serviste bekleyen ne çok kadının örgü ördüğünü bilsen şaşarsın. İnsan çaresizken dikkatini dağıtmak için her şeyi yapabilir."

"Evet," dedi Vic. "Doğru. Lou makine tamircisidir. Örgü yerine bunu yapıyor. Bir sigara verir misin?"

Sigaranın sinirlerini yatıştırabileceğini düşündü.

"Evin içinde hiç kül tablası görmedim," dedi Daltry. Ceket cebinden bir paket Marlboro çıkardı, silkeleyip bir tanesini Vic'e uzattı.

"Oğlum için sigarayı bırakmıştım," dedi Vic.

Daltry sadece başını sallamakla yetindi. Kenarında bir karikatür olan büyük, pirinç bir Zippo çakmak çıkardı. Parmağıyla çaktı ama sadece kıvılcım çıktı.

"Benzini bitiyor," dedi.

Vic çakmağı ondan alıp kendisi çaktı ve küçük, sarı bir alev çıktı. Sigarasını yaktıktan sonra dumanı içine çekip gözlerini kapadı. Ilık suyla dolu bir küvete girer gibiydi. İç geçirerek başını kaldırdı, çakmağın üstündeki karikatürü inceledi. Temel Reis bir yumruk atıyor, etrafa sarı şok dalgaları yayılıyordu.

Vic sigaradan derin bir nefes daha çekip ciğerlerini tatlı dumanla doldururken Daltry, "Beni ne şaşırtıyor, biliyor musun?" diye sordu.

"Senin o eski, büyük Rolls-Royce'unu kimsenin görmemesi. Böyle bir otomobilin nasıl gözden kaçabileceğini merak ediyorum. Kimsenin görmemiş olması seni de şaşırtmıyor mu?"

Daltry parlak, neredeyse mutlu gözlerle ona bakıyordu.

"Hayır," dedi Vic, doğruydu bu.

"Hayır," diye tekrarladı Daltry. "Şaşırmıyorsun. Sence neden?"

"Çünkü Manx görünmemekte çok ustadır."

Daltry başını çevirip göle doğru baktı. "İlginç. 1938 model Bir Rolls-Royce Wraith içinde iki adam. İnternette araştırdım. Bütün dünyada dört yüzden az Rolls-Royce Wraith olduğunu biliyor musun? Bütün ülkede yüzden az var. Epey ender görülen bir otomobil. Ve bunun göründüğü tek insan sensin. Aklını kaçıracak gibi oluyorsundur."

"Kaçık değilim," dedi Vic. "Korkuyorum. Arada fark var."

"O farkı bildiğine eminim," dedi Daltry. Sigarasını çimenlere atıp topuğuyla ezdi.

Adan arka kapıdan içeriye girip gözden kaybolurken Vic hâlâ onun çakmağını tuttuğunu fark etti.

Uyku Evi

Bing'in bahçesi sabah güneşinde ışıl ışıl parlayan rengârenk folyo çiçeklerle doluydu.

Ev beyaz doğramalarıyla küçük, pembe bir pastaya benziyordu. Sevecen, yaşlı bir kadının zencefilli kurabiye ikram etmek için bir çocuğu evine davet edeceği, onu bir kafese tıkıp haftalarca semirteceği, sonunda da fırına atacağı cinsten bir yerdi. Burası Uyku Evi'ydi. Wayne daha bahçedeki folyo çiçeklere bakarken uykusu gelmişti.

Bing Partridge'nin evinin yanındaki tepenin üstünde neredeyse tamamen yanıp kül olmuş bir kilise vardı. Sivri çan kulesi, yüksek beyaz kapıları ve kül rengi camlı pencereleri olan ön cephesi dışında geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kilisenin arka tarafı kömürleşmiş kirişler ve kararmış beton molozlarıyla doluydu. Ön tarafta bir tabela vardı; rahibin o günkü ayin programını yazabilmesi için harflerin değiştirilebildiği bir tabelaydı. Ne var ki, birisi bu harflerle oynamış ve o cemaatin inancını pek yansıtmayan bir şey yazmıştı.

NEW AMERICAN
FAITH TABERNACLE
TANRI CANLI YANDI
ŞEYTANLAR KALDI

Devasa meşe ağaçları rüzgârla sallanırken pencereler kapalı olduğu halde Wayne kömür kokusunu duyabiliyordu.

ŞE7T4N yoldan eve dönüp garaja doğru seğirtti. Bing ceplerini

karıştırdı, uzaktan kumanda cihazını bulup çıkardı. Garaj kapısı yukarıya kalkınca otomobil içeriye girdi.

Çimento duvarlı garajın içi serindi, demirle yağ kokusu vardı. Metal kokusu gaz tüplerinden geliyordu. Yarım düzine silindir biçimli yeşil tüp vardı, kenarlarında kırmızı harflerle YANICI ve BASINÇLI GAZ ve SEVOFLURAN yazılıydı. Denetlenmeyi bekleyen bir robot ordusu gibi sıraya geçmişlerdi. Bu sıranın arkasında ikinci kata çıkan bir merdiven vardı.

"Oh be, kahvaltı zamanı geldi sonunda," dedi Bing. Charlie Manx'e baktı. "Size hayatınızın en güzel kahvaltısını hazırlayacağım. Tanrı şahidimdir, yemin ediyorum. *En güzeli* olacak. Sadece bana ne istediğinizi söyleyin."

"Biraz yalnız kalmak istiyorum, Bing," dedi Manx. "Kafamı dinlemek için zaman istiyorum. Aç değilsem büyük ihtimalle saçmalıklarına doyduğum içindir. Boş laflarına."

Bing büzüldü. Elleri kulaklarına gitti.

"Kulaklarını kapatıp beni duymuyormuş numarası yapma. Bütün gün çuvallayıp durdun."

Bing'in yüzü buruştu. Gözleri kapandı, çirkin bir sesle ağlamaya başladı. "En iyisi kendimi vurayım," diye inledi.

"Saçmalama," dedi Manx. "Zaten büyük ihtimalle ıskalayıp beni vurursun."

Wayne bir kahkaha attı.

Buna diğer ikisi gibi kendisi de şaşırdı. Hapşırmak gibi, tamamen istem dışı bir tepkiydi. Manx'le Bing dönüp ona baktılar. Bing'in gözleri yaşarmış, tombul ve çirkin yüzü üzüntüsünden çarpılmıştı. Oysa Manx... Manx, Wayne'e şaşırmış bir neşeyle bakıyordu.

"Kes sesini!" diye bağırdı Bing. "Sakın bana gülmeyesin! Yüzünü doğrarım! Makasımı alıp yüzünü parçalarım!"

Manx gümüş çekicini elinde tutuyordu; bunu Bing'in göğsüne dayayıp onu kapıya doğru itti.

"Sus," dedi Manx. "Bir soytarı görünce her çocuk güler. Gayet doğal bu."

Wayne bir an Manx'in çekiçle Bing'in suratına vurup burnunu ezdiğini hayal etti ve bunun ne kadar komik olacağını düşündü. Bing'in burnu içi kırmızı sıvıyla dolu bir su balonu gibi patlıyor... Hayalindeki bu görüntüyü öyle komik buldu ki, az kalsın bir kahkaha daha atacaktı.

Wayne'in bir yanı, daha sessiz, mesafeli olan yanı da böyle bir şeyi nasıl komik bulabildiğine şaşırıyordu. Belki de hâlâ Bing Partridge'nin sıktığı o gazın etkisi altındaydı. Bütün gece uyumasına rağmen kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Hasta gibiydi, kendini tükenmiş ve sıcak hissediyordu. Özellikle sıcak. Kendi derisi içinde haşlanıyor, soğuk bir duş yapmak, gölün serin sularına dalmak veya ağzına bir avuç kar doldurmak istiyordu.

Manx ona yan gözle bakıp göz kırpınca Wayne irkildi.

Bu adam zehirli, diye düşündü, sonra aynı şeyi içinden tersine söyledi. *Zehirli bu adam.* Ve bu tersine sıralı cümleyi söyleyince tuhaf bir şekilde kendini daha iyi hissetti. Neden böyle olduğunuysa anlayamadı.

"Çok evcimensen bu genç adama birkaç dilim domuz pastırması hazırla. Eminim, hoşuna gider."

Bing başını eğip ağladı.

"Hadi bakalım," dedi Manx. "Bebek gibi ağlayacaksan git bunu mutfakta yap, ben duymayayım. Seninle birazdan ilgileneceğim."

Bing otomobilden çıkıp garaj yoluna doğru yürüdü. Arka pencerenin yanından geçerken Wayne'e nefret dolu bir bakış attı. Wayne o güne kadar hiç kimsenin ona böyle baktığını görmemişti; Bing onu boğmak için can atarmış gibiydi. Wayne bunu da komik buldu, az kalsın yine kahkahayı basacaktı.

Wayne ağır ağır soluk verdi; aklından geçenleri düşünmek istemiyordu. Birisi içi siyah güvelerle dolu bir kavanozun kapağını açmış, bu güveler kafasının içinde deli gibi uçuşmaya başlamıştı. Bir dolu fikir, eğlenceli şey başının içinde dönüp duruyordu. Kırılan bir burun veya bir adamın kendisini kafasından vurması gibi *eğlenceli* şeyler.

"Geceleri yolculuk yapmayı severim ben," dedi Manx. "Geceler

bambaşkadır. Gündüzleri güzel olan her şey geceleri daha güzelleşir. Dönme dolaplar, atlıkarıncalar, bir kızdan gelen öpücük. Her şey. Ayrıca. Seksen beş yaşıma bastıktan sonra güneş gözlerimi rahatsız etmeye başladı. Su dökmek ister misin?"

"Yani, çişim geldi mi demek istiyorsun?"

"Ya da çikolatalı pasta yapmak?"

Wayne bir kahkaha daha attı –havlar gibi bir ses çıkarmıştı– sonra bunu geri almak istermiş gibi elini ağzına götürdü.

Manx onu hiç kırpmadığı parlak gözleriyle izliyordu. Birlikte oldukları bütün o süre içinde Wayne onun bir kez bile gözünü kırptığını görmemişti.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu Wayne.

"Seni mutsuz eden her türlü şeyden uzaklaştırıyorum," dedi Manx. "Ve gittiğimiz yere vardığımız zaman bütün üzüntülerini geride bırakacaksın. Gel. Burada bir banyo var."

Manx direksiyondan kalktığı anda Wayne'in sağ tarafındaki kapının kilidi kendiliğinden açılıverdi; çıkan ses Wayne'i irkiltti.

Wayne yere bastığı anda koşarak kaçmayı planlamıştı ama hava öylesine nemli, sıcak ve ağırdı ki... Ona yapışıyordu ya da belki tıpkı bir sineğin sinekkâğıdına yapışması gibi kendisi havaya yapışıyordu. Bir adım atmışken Manx'in elini ensesinde hissetti. Boynunu acıtmıyordu fakat sıkı tutmuştu. Kolayca Wayne'i garaj kapısından öteye çevirdi.

Wayne'in gözleri sıra halinde duran yeşil tüplere takılınca kaşları çatıldı. SEVOFLURAN.

Manx onun baktığı şeyi görünce dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bay Partridge buradan beş kilometre ötedeki bir kimyasal tesiste güvenlik görevlisi. Sevofluran diş hekimlerinin çok kullandığı narkotik ve anestetik bir gazdır. Benim zamanımda diş hekimleri hastalarını –çocukları bile– konyakla uyuştururlardı ama sevofluranın hem daha insani hem de daha etkili olduğu düşünülüyor. Bazen tüplerin arızalı olduğu bildirilince, Bing onları alıyor. Bazen göründüğü kadar arızalı olmayabiliyorlar."

Manx, Wayne'i garajın ikinci katına çıkan merdivene yönlendirdi. Basamakların altında kısmen açık bir kapı vardı.

"Bana az da olsa kulak verir misin Wayne?" diye sordu Manx.

Wayne, Manx'in koparacakmış gibi onun kulağına yapıştığını, inletene kadar kulağı büküp onu dizleri üstüne çökerttiğini hayal etti. Ama bir yanıyla da bunu komik bulmuştu. Manx'in elinin altındaki ensesinde bir ürperti hissetti.

Wayne cevap veremeden Manx devam etti. "Bazı şeyler beni şaşırtıyor. Gizemli bir olayı bana açıklayabileceğini umuyorum."

Manx diğer eliyle paltosunun cebinden katlanmış, kirli bir sayfa çıkardı. Bunu açıp Wayne'in yüzünün önünde tuttu.

BOEING MÜHENDİSİ ORTADAN KAYBOLDU

"Geçen gün saçları tuhaf renkli bir kadın annenin evine geldi. Kesin hatırlıyorsundur. Elinde benimle ilgili haberlerin olduğu bir klasör vardı. Annenle bu kadın annenin bahçesinde kapıştılar. Bing bana her şeyi anlattı. Sokağın karşısında dururken Bing'in her şeyi görmüş olması seni şaşırtabilir."

Wayne kaşlarını çattı. Bing sokağın karşısından onları nasıl seyretmiş olabilirdi? Orada de Zoet çifti yaşıyordu. Aklına hemen bunun cevabı geldi. Hiç de komik değildi.

Basamakların altındaki kapıya geldiler. Manx kapıyı açınca içerideki küçük banyo göründü.

Manx çıplak bir ampulden sarkan bir zinciri çekti ama oda yine karanlıktı.

"Bing burayı çok ihmal ediyor. Sana biraz aydınlık gelsin diye kapıyı açık bırakacağım."

Wayne'i karanlık banyoya girmesi için hafiften dürttü. Kapı bir karış kadar açık kaldı ama Manx ona biraz mahremiyet sağlamak için kenara çekildi.

"Annen bu tuhaf kadını nereden tanıyor, neden benimle ilgili konuştular?"

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Ama getirdiği gazete haberlerini okudun. Çoğu benimle ilgiliydi. Benim vakamla ilgili haberlerin baştan aşağıya iftira olduğunu bilmeni isterim. Tek bir çocuğu bile öldürmüş değilim. Birini bile. Ve çocuk kaçırıcısı falan da değilim. Bu iftiraları atan insanlar için cehennemin alevleri bile yetersiz kalır. Annenin ziyaretçisi benim öldüğüme inanmamış gibiydi. Gazetelerin öldüğümü, hatta otopsimin bile yapıldığını yazdıkları düşünülürse, bu kadının böyle bir sonuca varması şaşılacak şey. Sence benim hayatta olduğuma bu kadar inanmasının sebebi ne olabilir?"

"Bunu da bilmiyorum." Wayne çükü elinde öylece duruyor ama bir türlü işeyemiyordu. "Annem o kadının kaçık olduğunu söyledi."

"Beni işletmiyorsun, değil mi, Wayne?"

"Hayır, efendim."

"Bu tuhaf saçlı kadın benimle ilgili ne söyledi?"

"Annem beni içeriye yolladığı için ne söylediğini duymadım."

"İşte şimdi bana koca bir yalan atıyorsun, Bruce Wayne Carmody." Ama Manx bunu kızgınlıkla söylememişti. "Kamışınla ilgili bir zorluk mu çekiyorsun?"

"Neyimle?"

"Pipinle. Çükünle?"

"Yani, galiba biraz öyle."

"Konuştuğumuz içindir. Birisi seni dinlerken işemek zordur. Üç adım öteye gideceğim."

Wayne onun topuklarının beton zeminde çıkardığı sesleri duyar duymaz şarıl şarıl işemeye başladı.

İşerken rahatlayarak iç geçirdi, başını geriye attı.

Helanın üstünde bir poster gördü. Resimde elleri arkadan bağlı, diz çökmüş çıplak bir kadın vardı. Başı bir gaz maskesinin içine sokulmuştu. Nazi üniforması içinde bir adam tepesinde dikilmiş, kadının boynundaki tasmanın kayışını tutuyordu.

Wayne gözlerini kapadı, kamışını yerine soktu – hayır, penisini. Kamış tuhaf bir kelimeydi. Şortunu çekip bir hamam böceğinin ge-

zindiği lavaboya gitti, ellerini yıkadı. Bu sırada o korkunç posteri komik bulmadığını düşünerek rahatladı.

O otomobil. Ne kadar korkunç olsa da, her şeyi komik görmemim nedeni o otomobilin içinde olmamdı.

Bu düşünce aklına geldiği anda doğru olduğuna karar verdi.

Dışarıya çıktığında Manx oradaydı, Wraith'in arka kapısını açmıştı. Diğer elinde gümüş çekici vardı. Lekeli dişlerini sergileyerek sırıttı. Wayne çekici kafasına yemeden garaj yoluna kadar koşup koşamayacağını diye düşündü.

"Bak ne diyeceğim," dedi Manx. "Annenin bu sırdaşı hakkında gerçekten biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Eminim, kendini biraz zorlarsan unuttuğun birkaç ayrıntıyı hatırlarsın. Otomobilin içinde oturup bunu bir düşünsene. Ben de gidip kahvaltını getireyim. Belki ben dönene kadar aklına bir şeyler gelir. Ne dersin?"

Wayne omuz silkti ama otomobilde yalnız kalma düşüncesi nabzını fırlattı. Telefon. Babasını arayıp her şeyi söylemesi için bir dakika yeterdi: Sugarcreek, Pennsylvania; yanmış kilisenin olduğu tepenin altındaki pembe ev. Manx pastırmalı yumurtayla dönemeden polisler buraya ulaşırlardı. Hiç duraksamadan, hevesle otomobilin içine girdi.

Manx kapıyı kapadıktan sonra camı tıklattı. "Göz açıp kapayana kadar dönerim. Sakın kaçma!" Bunu söyleyip gülerken kapının kilidi düştü.

Wayne koltukta dizleri üstüne oturup arka pencereden Manx'in gidişini seyretti. Yaşlı adam evin arka tarafında gözden kaybolunca, Wayne hemen kendini yere bıraktı, telefonunu almak için sürücü koltuğunun altındaki çekmeceyi açtı.

Telefon yoktu.

Bing'in Garajı

Bir yerlerde bir köpek havladı, bir çim biçme makinesi çalıştı ve dünya dönmeye devam etti ama orada, Rolls-Royce'un içinde dünya durmuştu çünkü telefon yoktu.

Wayne çekmeceyi sonuna kadar açıp belki gerilerde bir yerdedir diye elini içinde gezdirdi. Bu çekmecenin içine koyduğuna emindi ama yine de bunu kapatıp diğer çekmeceye baktı. Ama o da boştu.

"Neredesin?" diye bağırdı Wayne her ne kadar cevabı bilse de. Ellerini yıkadığı sırada Manx arka koltuğa geçip telefonu almıştı. Büyük ihtimalle şu anda paltosunun cebindeydi. Wayne ağlayacak gibi oldu. İçinde bir ümit katedrali kurmuşken, Manx bunu ayağının altında ezip yakmıştı. TANRI CANLI YANDI, ŞEYTANLAR KALDI

Budalacaydı –ve anlamsızdı– ama Wayne bir daha bakmak için ilk çekmeceyi bir daha açtı.

İçinde Noel süsleri vardı.

Bir dakika önce orada bir şey yoktu. Bir dakika önce o çekmece tamamen boştu. Oysa şimdi çekmecede kederli gözlerle bakan emaye bir melek, büyük, gümüşsü bir kar tanesi ve başında Noel Baba kepiyle uyuyan mavi bir ay vardı.

"Bu ne ya?" dedi Wayne yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadan.

Her bir süsü sırayla eline alıp baktı.

Altın renkli bir çembere asılı olan melek hafifçe dönüyor, boru çalıyordu.

Kar tanesi tıpkı bir silah, Ninja yıldızı gibi öldürücü görünüyordu.

Ay sadece gülümsüyordu.

Wayne süsleri tekrar yerine koyup çekmeceyi kapadı.

Sonra bir daha açtı.

Çekmece yine boştu.

Hüsran içinde bir soluk verip çekmeceyi çarparak kapadı. "Telefonumu istiyorum."

Ön koltukta bir çıt sesi duydu. Wayne başını kaldırdığı anda torpido gözü açıldı.

Telefonu yol haritalarının üstünde duruyordu.

Wayne arka koltukta ayağa kalktı. Başının arkası tavana dayandığı için kamburunu çıkarmak zorundaydı. Sanki bir sihirbazın el çabukluğuyla bir buket çiçeği onun iPhone'una dönüştürdüğünü görmüş gibi hissetti. Şaşkınlık ve çaresizlik içindeydi.

Wraith onunla oyun oynuyordu.

Wraith veya Manx – Wayne artık onların aynı şey olduğunu, birinin diğerinin uzantısı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Wayne'in sağ eli nasıl onun bir parçasıysa, Wraith de Manx'in bir parçasıydı.

Wayne telefonuna bakıyor, onu almaya çalışması gerektiğini biliyor ama aynı zamanda otomobilin buna engel olacağını da biliyordu.

Ama telefonu bir yana, sürücü tarafındaki kapı kilitsizdi ve Wayne'in otomobilden çıkıp kaçması için hiçbir engel yoktu. Sadece daha önce ön koltuğa geçmek için yapmış olduğu her denemede tekrar arkaya düştüğü gerçeği vardı.

Ama o zaman gazın uyuşturucu etkisi altındaydı. Gazmaskeli Adam onun yüzüne zencefilli duman püskürtmüş, bu da onun aklını bulandırmıştı. Yerden kalkmakta bile zorlanıyordu. Devamlı arka koltuğa düşüp durması bundandı. Ama asıl şaşırdığı şey, nasıl olup da o kadar uzun süre bilincini korumuş olmasıydı.

Wayne sağ elini kaldırıp ara bölmenin öbür tarafına uzatmaya hazırlanırken elinde hâlâ ay şeklindeki Noel süsünü tuttuğunu fark etti. Dahası, bir dakikadan beri başparmağını ayın orak biçimli kıvrımına sürtüp durmaktaydı; hiç düşünmeden yaptığı bu hareket tuhaf bir biçimde ona yatıştırıcı gelmişti. Bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpış-

tırarak buna baktı – üç Noel süsünü de çekmeceye koyduğuna yemin edebilirdi.

Dolgun yanakları, iri burnu ve uzun kirpikleriyle bu ayın bir şekilde babasına benzediğini fark etti. Wayne ayı cebine soktu, elini bir kez daha bölmenin öbür tarafına, torpido gözüne doğru uzattı.

Parmakları ön koltuğa doğru geçerken birden *ufaldı*. Parmak uçları ilk ekleminde biten etli çıkıntılar haline gelmişti. Wayne bunu görünce refleksle omuzları sarsıldı ama elini geri çekmedi. Çok tuhaftı ama çok da büyüleyici bir manzaraydı.

Parmak uçlarını hâlâ hissedebiliyordu. Birbirine sürterken işaret parmağının başparmağına temasını hissediyordu ama onları göremiyordu.

Wayne biraz daha uzanıp bütün elini bu görünmez bariyerin öbür tarafına uzattı. Kolu bir anda ufaldı ve acısız bir ampütasyon yapılmış gibi kolu düzgün, pembe bir sakat kola dönüştü. Göremediği yumruğunu açıp kapadı. Oradaydı, elinin orada olduğunu hissedebiliyordu. Sadece *orasının* neresi olduğunu kestiremiyordu.

Bir kez daha torpido gözünün ve telefonunun bulunduğu yere doğru uzandı.

Bir şey sırtını dürttü. Aynı anda parmak uçları katı bir şeye değdi.

Wayne dönüp arkasına baktı.

Bir kol –kendi kolu– arkasından ona uzanmıştı. Sanki arka koltuktan çıkmıştı. Kolun ucundaki el insan derisiydi. Bilek de öyle. Ama koltuğa yakın kısmında eti kararıp sertleşiyor, koltuğun eskimiş bej derisi haline geliyordu.

Doğal olanı o anda çığlığı basmaktı ama Wayne bütün çığlıklarını tüketmişti. Sağ elini yumruk yaptı. Arka koltuktan çıkan el de parmaklarını sıktı. Bir koltuk yastığından sürgün vermiş, gövdesiz bir kolu kontrol edebildiğini görmek o anda midesini panayır haline getirdi.

"Kendi kendine parmak güreşi yapmayı denemelisin," dedi Manx.

Wayne yerinde sıçrayınca sağ kolunu geri çekti. O anda koltuktan çıkan gövdesiz kol da koltuğa geri girdi ve bir anda tekrar ait olduğu

yere, Wayne'in omzuna yerleşti. Wayne elini göğsüne götürdü. Kalbi büyük bir hızla atmaktaydı.

Manx eğilmiş, sürücü tarafının arka penceresinden içeriye bakıyor, çıkık ön dişlerini sergileyerek gülüyordu.

"Bu yaşlı otomobilin arka koltuğunda eğlencenin sonu gelmez! Dört tekerlek üstünde bundan fazlasını bulamazsın!"

Bir elinde içinde kızarmış ekmek, pastırmalı yumurta olan bir tabak, diğerinde bir bardak portakal suyu vardı.

"Bu yemekte sağlıklı addedilen hiçbir şeyin olmadığını bilmek hoşuna gider herhalde. Tamamı tereyağı, tuz, kolesterol. Hatta portakal suyu bile sağlığın için iyi sayılmaz. Aslında buna 'portakal içeceği' deniyor. Ben hayatımda tek bir vitamin bile almadığım halde çok ileri bir yaşa gelebildim. Mutluluk eczacıların icat edebileceği her türlü ilaçtan daha yararlıdır."

Wayne arka koltuğa oturdu. Manx kapıyı açıp içeriye uzandı, Wayne'e tabakla portakal suyunu verdi. Wayne çatal olmadığını fark etti. Manx ona çok iyi dostlarmış gibi davranıyordu ama ona saplayabileceği bir silah vermemişti. Bu da Wayne'e bir arkadaş değil, tutsak olduğunu hatırlatmaktaydı. Wayne tabağı aldı, sonra Manx de içeriye girip arka koltuğa, onun yanına oturdu.

Manx çocukları taciz eden erkekler için cehennemin yeterince sıcak olmadığını söylemişti ama Wayne her an onun kendisine dokunma ihtimaline karşı hazırlıklıydı. Manx onun bacakları arasına uzanacak, hiç çüküyle oynuyor mu, diye soracaktı.

Manx hamlesini yaptığı zaman Wayne savaşacaktı, kaybedecekti ve cinsel tacize uğrayacaktı. Kahvaltı tabağını ona fırlatacaktı. Onu ısıracaktı.

Bir şey fark etmezdi. Manx onun pantolonunu indirip –yapacağı şey her neyse– onu yapacaktı. Wayne'den daha büyüktü. Bu kadar basitti işte. Wayne de buna katlanmak için elinden geleni yapacaktı. Vücudu başka birine aitmiş gibi kendini kandıracak, aklına babasıyla beraberken gördüğü çığı getirecekti. Kar altına gömüldüğünü hayal edip bunu rahatlatıcı bulacaktı. Bir gün nasıl olsa (er geç ama geç

olmamasını yeğlerdi) bir yere gömülecekti ve ondan sonra Manx'in ona yaptığı şeyin önemi kalmayacaktı. Yeter ki, annesi bunu hiç öğrenmesindi. Annesi zaten o kadar mutsuzken, delirmemek ve tekrar içkiye başlamamak için çabalarken Wayne ona daha fazla acı vermek istemiyordu.

Fakat Manx ona dokunmadı. İç geçirip bacaklarını uzattı.

"Bakıyorum, Noelistan'a ulaştığımızda asacağın Noel süsünü seçmişsin," dedi Manx. "O dünyaya girişini ilan etmek için."

Wayne sağ eline bakınca hâlâ o uykulu ayı tuttuğunu görüp şaşırdı. Hâlâ başparmağını kıvrımı üstünde gezdiriyordu. Cebinden ne zaman çıkardığını hatırlamadı.

"Kızlarım *kendi* yolculuklarının sonunu ilan etmek için küçük melekler getirmişlerdi," dedi Manx. "Bunu iyi sakla, Wayne. Hayatını korur gibi koru."

Wayne'in omzuna bir şaplak atıp başıyla otomobilin ön tarafını işaret etti. Wayne onun bakışlarını takip etti... ve açık torpido gözünde neye baktığını gördü. Telefonuna.

"Gerçekten benden bir şey saklayabileceğini düşündün mü?" diye sordu Manx. "Burada, bu otomobilin içinde?"

Bu pek de cevap gerektiren bir soru değildi.

Manx neredeyse kendini kucaklar gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendi kendine gülümsüyordu. Hiç öfkeli görünmüyordu.

"Bu otomobilde bir şey saklamak, ceket cebime bir şey koymaktan farksızdır. Denediğin için seni suçlamıyorum. Yerinde hangi çocuk olsa denerdi. Şu yumurtaları soğumadan yesen iyi olur."

Wayne ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Elindeki ayı yere attı.

"Yapma, kuzum! Üzülme. Bir çocuğun mutsuz olmasına dayanamam. Annenle konuşursan kendini daha iyi hisseder misin?

Wayne gözlerini kırpıştırdı. Pastırma tabağının içine tek bir damla gözyaşı döküldü. Annesinin sesini duyma düşüncesi Wayne'in vücudu içinde bir infilak yarattı; içi sızlıyordu.

Evet anlamında başını salladı.

"Beni daha rahatlatacak şey nedir, biliyor musun? Annene benimle ilgili o haberleri getiren kadın hakkında bir şey anlatman. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini."

"Sana inanmıyorum," dedi Wayne cılız bir sesle. "Annemi aramayacaksın. Ben ne yaparsam yapayım..."

Manx ön koltuğa baktı.

Torpido gözü gürültülü bir sesle kapanıverdi. Bu o kadar şaşırtıcı olmuştu ki, Wayne neredeyse önündeki tabağı devirecekti.

Öndeki sürücü koltuğunun altındaki çekmece ses çıkarmadan kendiliğinden açıldı.

Telefon içindeydi.

Wayne soluğu kesilmiş bir halde telefonuna baktı.

"Şu anda kadar sana tek bir yalan söylemedim," dedi Manx. "Ama bana inanmak istemediğini görüyorum. Durum şu: Bana annenin ziyaretçisinden bahsetmezsen sana telefonu vermeyeceğimi biliyorsun. Bu telefonu garaj zeminine koyup otomobilimle üstünden geçeceğim. Çok eğlenceli olur. Doğrusunu istersen, bence cep telefonları şeytan icadıdır. Şimdi, düşün bakalım; bana bilmek istediğim her şeyi söyledin mi? Sonunda öyle ya da böyle, önemli bir şey öğreneceksin. Anneni aramana izin vermezsem benim bir yalancı olduğumu öğrenecek, bir daha hiçbir konuda bana itimat etmeyeceksin. Ama aramana izin verirsem, sözümün eri olduğumu öğreneceksin."

"Ama Maggie Leigh'yle ilgili senin bilmediğin hiçbir şey bilmiyorum ki," dedi Wayne.

"Bak işte, şimdi bana onun adını söyledin. Gördün mü? Öğrenme süreci başladı bile."

Wayne o anda bağışlanamaz bir ihanette bulunduğunu fark edip, büzüldü.

"Bayan Leigh anneni korkutan bir şey söyledi. Neydi bu? Söylersen, hemen şu anda anneni aramana izin veririm."

Wayne ne diyeceğini pek bilemeden ağzını açtı ama Manx onu durdurdu. Omzunu tutup hafifçe sıktı.

"Bana masal uydurmaya kalkma, Wayne! Bana karşı dürüst olmadığın takdirde anlaşmamız suya düşer. Gerçeği biraz olsun saptırırsan pişman olursun."

Manx uzanıp tabaktan bir parça pastırma aldı. Bu Wayne'in gözyaşının düştüğü parçaydı, o damla hâlâ parlıyordu. Manx üstünde gözyaşı olan yarısını ısırıp kopardı.

"Ee?" dedi Manx.

"Senin harekete geçtiğini söyledi," dedi Wayne. "Hapishaneden çıktığını, annemin dikkatli olmasını söyledi. Sanırım, annemi korkutan da buydu."

Manx alnını kırıştırdı, çenesini abartılı bir şekilde oynatarak, ağır ağır ağzındakini çiğniyordu.

"Başka bir şey duymadım. Gerçekten."

"Annenle bu kadın nereden tanışıyorlar?"

Wayne omuz silkti. "Maggie Leigh tanıştıkları zaman annemin daha çocuk olduğunu söyledi ama annem daha önce hiç karşılaşmadık diyordu."

"Peki, sence hangisi doğruyu söylüyordu?" diye sordu Manx.

Bu soru Wayne'i hazırlıksız yakalamıştı; cevap vermekte zorlandı. "Annem..."

Manx ağzındaki lokmayı yuttu; yüzü ışıldıyordu. "Gördün mü? Kolay oldu. Pekâlâ. Eminim, annen senden haber aldığına sevinecektir." Çekmeceye doğru uzanmışken birden durdu. "Ah! Bir şey daha var. Bu Maggie Leigh bir *köprü* hakkında bir şeyler söyledi mi?"

Wayne bu soru üzerine çarpılmış gibi oldu. *Ona bundan bahsetme*, dedi içinden.

"Hayır," dedi düşünmeden. Sesi boğuk çıkmıştı; sanki bu yalanı boğazına takılmış bir ekmek parçasıydı.

Manx ona kurnaz ve bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Gözkapakları yarıya inmişti. Otomobilden çıkmak için bir bacağını açık kapıdan dışarıya uzattı. O anda çekmece sertçe kapandı.

"Yani, *evet*!" diye haykırdı Wayne onun koluna yapışarak. Bu ani hareketiyle tabağı ters çevrilip otomobilin zeminine düştü. "Evet,

evet! Anneme seni tekrar bulmasını söyledi! Seni bulmak için hâlâ o köprüyü kullanabiliyor mu, diye sordu!"

Manx gövdesinin yarısı dışarıdayken durdu. Wayne hâlâ kolunu tutmaktaydı. Çok eğleniyormuş gibi bir ifadeyle başını eğip Wayne'in koluna baktı.

"En başında bana doğruyu söyleyeceğin konusunda anlaştık sanıyordum."

"Söyledim! Bir an unutmuşum, o kadar. Lütfen?"

"Unuttuğun belli. Bana doğruyu söyleyeceğini unuttun."

"Özür dilerim!"

Manx kızmış gibi görünmüyordu. "Neyse. Bir anlık bir dil sürçmesi. Belki hâlâ telefon etmene izin verebilirim. Ama sana bir soru daha soracağım, buna cevap vermeden önce düşünmeni istiyorum. Cevap verdiğin zaman da doğruyu söylemeni istiyorum. Maggie Leigh annene bu köprüye nasıl ulaşacağı hakkında bir şey söyledi mi? Bisikletle ilgili ne dedi?"

"Bisiklet... onunla ilgili bir şey söylemedi! Hayır, yemin ederim!" Manx kolunu onun elinden kurtarmıştı. "Triumph'la ilgili bir şey bildiğini sanmıyorum."

Manx duraksadı. "Triumph mı?"

"Annenim motosikleti. Hatırlarsın. Yolda iterek getirdiği motosiklet. Haftalardır onu tamir etmeye çalışıyordu. Uyuması gereken saatlerde bile onun üstünde çalışıyordu. Bisiklet diye kastettiğin şey o mu?"

Manx'in gözleri bir an donuklaştıktan sonra yüzü yine yumuşadı. Küçük dişleriyle alt dudağını ısırdı. Bu ifade onu budala gibi gösteriyordu.

"Hah! Annen yeni bir yolculuk için araç yapmaya çalışıyor. Bir daha denemek için. Beni bulabilmek için. Onu o motosikleti iterken görünce, acaba yine eski numaralarını mı gösterecek, diye düşünmüştüm. Ve bu Maggie Leigh – herhalde onun da kendi yolculukları için bir aracı vardır. Ya da hiç değilse, diğer yollarda yolculuk yapabilenleri biliyordur. Pekâlâ. Birkaç sorum daha var ama bunları doğ-

rudan Bayan Leigh'ye sormam daha iyi olacak." Manx elini cebine atıp Nathan Demeter'le ilgili gazete kupürünün fotokopisini çıkardı, görmesi için Wayne'e uzattı. Parmağıyla haber başlığını işaret etti:

BURA HALK KÜTÜPHANESİ
BURA, IOWA

"*Bura* da onu aramam gereken yer!" dedi Manx. "Neyse ki, yolumuzun üstünde.

Wayne çok uzun bir mesafe koşmuş gibi soluk soluğaydı. "Annemi aramak istiyorum."

"Hayır," dedi Manx kolunu sertçe çekerek. "Bir anlaşmamız vardı. Gerçeği, bütün gerçeği, sadece gerçeği anlatacaktın. Bana yutturmaya çalıştığın o yalan hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Beni kandırmanın çok zor olduğunu yakında öğreneceksin."

"Hayır!" diye bağırdı Wayne. "Bilmek istediğin her şeyi anlattım! Söz vermiştin! Bana bir fırsat daha vereceğini söylemiştin!"

"Annenin bisikleti hakkında doğruyu söylersen, *belki* bir telefon etmene izin veririm demiştim. Ama bir şey bilmiyordun, zaten sana *bugün* telefon edebilirsin demedim. Sanırım yarına kadar beklememiz gerekecek. Bence yarına kadar beklersen çok değerli bir ders öğreneceksin, Wayne. Kimse yalancıları sevmez, Wayne."

Manx kapıyı çarparak kapadı. Kilit aşağıya düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Wayne yine ama Manx çoktan dönmüş, yeşil tüplerin arasından geçip merdivene doğru yürümeye başlamıştı. "Hayır! Bu haksızlık!"

Wayne koltuktan kayıp yere düştü. Çekmecenin pirinç kulpunu tutup çekti ama yerinden oynatamadı. Bir ayağını ön taraftaki bölmeye dayayıp bütün ağırlığını arkaya vererek bir daha asıldı. Terle ıslanmış elleri kayarak kulptan kurtulunca arka koltuğa savruldu.

"Lütfen!" diye haykırdı Wayne. "Lütfen!"

Basamaklara geldiği an Manx dönüp otomobile baktı. Yüzünde acıklı bir ifade vardı. Gözleri halden anlar bir ifadeyle nemlenmişti.

Başını iki yana salladı; bunun Wayne'in istediği şeyi reddetmekle mi, yoksa bir hayal kırıklığıyla mı ilgili olduğu belli değildi.

Duvardaki bir düğmeye bastı. Otomatik garaj kapısı gürültüyle indi. Üst kata çıkmadan önce lambayı kapattı, Wayne'i Wraith'in içinde tek başına bıraktı.

Göl

Hutter onunla işini bitirdiğinde Vic kendini adamakıllı tükenmiş hissediyordu. Eklemleri sızlıyor, sırtı ağrıyordu. Fena halde acıkmıştı ama ona bir hindili sandviç verdikleri zaman kusacak gibi oldu. Bir lokma kızarmış ekmeği bile yutmakta zorlanmıştı.

Hutter'a Manx'le ilgili eski yalanlarını anlatmıştı; Manx'in ona nasıl bir şey enjekte ettiğini, otomobiline soktuğunu, daha sonra Colorado'daki Kızak Evi'nden nasıl kaçtığını... Mutfakta oturmuşlar, Hutter sorular soruyor, Vic de elinden geldiğince cevaplıyordu. O arada ikide bir polisler içeriye girip çıkıyorlardı.

Vic kendi kaçırılışıyla ilgili hikâyesini anlattıktan sonra Hutter bunu izleyen yıllar içinde neler olduğunu öğrenmek istedi. Vic'in akıl hastanesinde bir süre kalmasına yol açan bunalımı hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Vic'in kendi evini yaktığı zaman neler olduğunu bilmek istiyordu.

"Niyetim evi yakmak değildi," dedi Vic. "Sadece telefonlardan kurtulmak istemiştim. Hepsini fırına soktum. Telefonların çalmasını önlemek için en kolay yol gibi gelmişti."

"Ölü insanlardan gelen telefonlar mı?"

"Ölü çocuklardan. Evet."

"Kuruntularının ana nedeni bu mudur? Hep ölü çocuklarla mı ilgilidir?"

"Öyleydi. Geçmiş zaman," dedi Vic.

Hutter, Vic'e bir yılan oynatıcısının zehirli bir kobraya yaklaşırken takındığı sevecenlik ifadesiyle bakıyordu. *Hadi, sor artık,* dedi

içinden Vic. *Oğlumu ben mi öldürdüm, diye sor.* Çıkar ağzından baklayı. Gözlerini kırpmadan Hutter'ın bakışına karşılık verdi. Vic o âna kadar tabanca kurşunlarına hedef olmuş, neredeyse otomobille üstünden geçilmiş, çekiçle dövülmüş, neredeyse diri diri yakılmış ama her defasında kurtulmayı başarmıştı. Şimdi ona yöneltilen saldırgan bakışlar hafif kalırdı.

"İstersen, biraz dinlen," dedi Hutter. "Medyaya vereceğin demeci saat beş yirmiye ayarladım. Bu sayede prime-time yayınlarda epey süre alabiliriz."

"Keşke sana anlatabileceğim, oğlumu bulmanıza yardımcı olacak bir şey bilseydim," dedi Vic.

"Çok yardımcı oldun," dedi Hutter. "Teşekkür ederim. Elimde bir hayli bilgi var."

Hutter başını yana çevirince Vic görüşmenin bittiğini sandı. Fakat tam kalkmaya hazırlanırken Hutter duvara dayalı bir şeye uzandı: birkaç deste karton.

"Vic," dedi Hutter, "bir şey daha var."

Vic eli iskemlenin arkasında, olduğu yerde kaldı.

Hutter karton destesini masaya koyup bakması için Vic'e döndü. Bunlar Vic'in yaptığı resimlerdi; yeni kitabı, tatil hikâyesi olan *Arama Motoru Beşinci Viteste*'ydi. Triumph'la uğraşmadığı zamanlarda üstünde çalıştığı şeydi. Vic baksın diye Hutter her kartonu kaldırdı ve yana koydu. Bu manzara Vic'e bir falcını iskambil kâğıtlarını açışını hatırlattı.

"Sana söylediğim gibi, Quantico'da öğrencilere dikkatli gözlem yapmayı öğretirken Arama Motoru bulmacalarını kullanıyorlar. Ahırda yeni kitabının bir kısmını görünce dayanamadım, aldım. Bu sayfada yaptığın şey harika. Yayıncına parasının karşılığını fazlasıyla veriyorsun. Sonra resme yakından bakınca düşünmeye başladım. Bunlar bir Noel kitabı için, değil mi?"

Vic'in içinde bu karton yığınından uzaklaşmak, derisi yüzülmüş hayvan resimleriymiş gibi, kendi çizimlerine bakmamak için büyük bir baskı vardı ama çok geçmeden bu ruh hali geçti. Hutter'a bu re-

simleri daha önce hiç görmediğini, bunların nereden çıktığını bilmediğini söylemek istiyordu. Bu iki söylemi de aslında doğruydu ama Vic bunları seslendirmedi; cevap verdiğinde sesi bitkin ve kanıksamış bir haldeydi.

"Evet. Yayıncımın fikriydi."

"Pekâlâ," dedi Hutter, "sence *bu* Noelistan olabilir mi – yani bu mümkün mü? Oğlunu kaçıran kişinin senin ne üstünde çalıştığını bilmesi ve yeni kitabınla, oğlunun iPhone'unu ararken gördüğümüz şey arasında bir çeşit bir bağ olması mümkün mü?"

Vic ilk resme baktı. Arama Motoru ve küçük Bonnie Kuzey Kutbu'nda bir yerde bir buz plakası üstünde, el ele tutuşmuşlardı. Vic onların altındaki buzların arasında onlara doğru gelen, Çılgın Möbius Stripp'in kullandığı mekanik bir ahtapot çizdiğini hatırlıyordu. Oysa bu resimde buzların altından beyaz kemikli ellerini uzatan ölü gözlü çocuklar vardı. İnce ve sivri dişlerini göstererek gülüyorlardı.

Başka bir sayfada Arama Motoru kule gibi yükselen baston şekerlerin oluşturduğu bir labirentte yolunu bulmaya çalışmaktaydı. Vic bunu çizdiğini hatırlıyordu. Ama ellerinde makaslar, köşelerde ve yan sokaklarda saklanmış çocuklar çizdiğini hatırlamıyordu. Küçük Bonnie'yi elleri gözlerinde, kör gibi sendelerken çizdiğini de hatırlamıyordu.

"Hiç anlamıyorum," dedi Vic. "Bu resimleri kimse görmedi ki."

Hutter başparmağını kartonun kenarında gezdirdi. "Yaz ortasında Noel sahneleri çizmen de beni biraz şaşırttı. Düşünmeye çalış. Üstünde çalıştığın şeyin herhangi bir şekilde..."

"Onu mahkûm ettirdiğim için Charlie Manx'in benimle ödeşmek kararıyla bir bağı olduğunu mu soruyorsun?" diye sordu Vic. "Hiç sanmıyorum. Bence her şey çok açık. Ona karşı çıktım, şimdi ödeşme zamanı. İşimiz bittiyse, biraz uzanmak istiyorum."

"Tabii. Yorulmuş olmalısın. Kimbilir, biraz dinlenirsen, aklına başka bir şey gelebilir."

Hutter'ın sesi sakindi ama Vic onun bu son sözlerinde bir ima olduğunu düşündü; Vic'in her şeyi anlatmadığını ikisi de biliyordu.

Vic kendi evini tanıyamadı. Oturma odasındaki kanepelere manyetik beyaz tahtalar dayanmıştı. Kuzeydoğu haritası vardı bir tanesinde; diğerindeyse kırmızı ispirtolu kalemle zaman çizelgesi yazılıydı. Boş olan her yerde yığınla çıktının bulunduğu klasörler görülüyordu. Hutter'ın bilgisayar uzmanları kanepede sıkış sıkış oturmuşlar, birisi Bluetooth kulaklığına bir şeyler söylüyor, diğerleri dizüstü bilgisayarlarında bir şeylerle uğraşıyorlardı. Kimse dönüp Vic'e bakmadı. Onun bir önemi yoktu.

Lou yatak odasında, köşedeki sallanan koltuktaydı. Vic kapıyı ardından sessizce kapatıp karanlıkta ona doğru yürüdü. Perdeler kapalıydı, oda karanlık ve havasızdı.

Lou'nun gömleği siyah parmak izi lekeleriyle doluydu. Üstüne motosiklet ve ahır kokusu sinmişti – bu koku Vic'e fena gelmedi. Göğsüne bantla yapıştırdığı bir kâğıt vardı. Loş ışıkta yuvarlak, tombul yüzü grileşmişti; göğsündeki yazı Vic'e sanki bir haydudun öldürüldükten sonra ibret olsun diye yazılan duyuruları hatırlattı: KANUN KAÇAKLARINA BÖYLE YAPARIZ.

Vic ona önce endişe, sonra panikle baktı. Nabzını tutmak için koluna uzanırken Lou aniden burun deliklerini şişirip derin bir nefes aldı. Çizmeleri ayaklarında uyuyakalmıştı.

Vic elini geri çekti. Lou'yu hiç bu kadar tükenmiş ve hasta görmemişti. İki günlük sakalında gri teller vardı. Çizgi romanlara, oğluna, biraya düşkün, doğum günlerine bayılan Lou'nun yaşlanması hiç doğru değildi.

Vic gözlerini kısıp onun yazdığı notu okudu:

"Motosiklet hâlâ olmadı. Siparişle getirtmenin haftalar süreceği parçalar lazım. Bunu konuşmak istediğin zaman beni uyandır."

O üç kelimeyi okumak –motosiklet hâlâ olmadı– neredeyse "Wayne ölü bulundu" haberini okumak kadar kötüydü. Vic'e göre bu iki haber aynı kapıya çıkıyordu.

Kimbilir kaçıncı kez, keşke Lou o gün onu motosikletine almasaydı, diye düşündü. Keşke o çamaşır bacasından tırmanamayıp dumandan boğularak ölseydi; böylece hayatının hiç de hoş olmayan

diğer kısımlarını yaşamazdı. Wayne'i Manx'e kaptırmazdı çünkü o zaman Wayne olmazdı. Dumandan boğularak ölmek şimdi hissettiklerinden daha kolay olurdu; içinde hiç ardı kesilmeyen bir yırtılma acısı vardı. İki taraftan çekiştirilen bir yatak çarşafı gibi hissediyordu kendini; çok geçmeden paramparça olacaktı.

Yatağın kenarına oturup boş gözlerle karanlığa bakarken Tabitha Hutter'ın gösterdiği yeni Arama Motoru çizimlerini gördü. Bunları gören birinin onun masumiyetine inanması çok zordu; boğulan o çocuklar, bütün o baston şekerler ve yansıtılan ümitsizlik. Çok geçmez onu hapse atarlardı, o zaman da Wayne için hiçbir şey yapamazdı. Onu hapse tıkacaklardı ve Vic bunun için onları kesinlikle suçlayamazdı. Daha şimdiden bileklerine kelepçeleri geçirmeyişini, Tabitha Hutter'ın zayıflığına yoruyordu.

Vücudunun ağırlığı şilteyi buruşturmuştu. Lou parasını, cep telefonunu battaniyenin tam ortasına koyduğu için hepsi Vic'in kalçasına doğru kaydı. Keşke arayabileceği, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen biri olsaydı, diye düşündü. Derken aklına öyle birinin olduğu geldi.

Lou'nun telefonunu alıp banyoya girdi, kapıyı kapadı. Banyonun karşı ucunda, Wayne'in yatak odasına açılan bir kapı daha vardı. Vic bu kapıyı da kapamak için oraya doğru yürüdü ama sonra duraksadı.

Oğlu *oradaydı*: Wayne orada, odasındaydı, yatağının altında korkudan sararmış yüzüyle gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Vic göğsüne bir katırın çiftesini yemiş gibi hissetti, kalbi yerinden fırladı ve bir daha baktı. Gördüğü şey yan yatmış, oyuncak maymundu. Kahverengi, cam gibi gözlerinde çaresiz bir ifade vardı. Kapattıktan sonra soluklanmak için bir süre alnını kapıya dayayıp bekledi.

Gözleri kapalıyken Maggie'nin telefon numarasını görebiliyordu: Iowa kodu olan 319, ardından Vic'in kendi doğum günü ve SGSG harfleri. Maggie bu numarayı edinmek için epey para harcamıştı herhalde; bu sayede Vic'in bu numarayı hatırlayacağını biliyordu. Belki Vic'in bu numarayı hatırlaması *gerekeceğini* de biliyordu. Belki ilk karşılaşmalarında Vic'in ona sırt çevireceğini de biliyordu. Bir sürü

belki vardı ama sadece bir tanesi Vic için önemliydi: Oğlu belki hayatta olabilir miydi?

Telefon uzun süre çaldı; sesli mesaj istenirse Vic boğazı tıkanmış haliyle bir şey söyleyemeyeceğini düşündü. Beş kere çaldıktan sonra kapatmak üzereyken Maggie telefonu açtı.

"*V-V-V-Vic*!" dedi Maggie daha Vic tek kelime edemeden. Maggie'nin telefonunda arayanın Carmody Oto Tamir olduğu görünmüştü herhalde ama arayanın Vic olduğunu anlamıştı. Vic buna şaşırmadı. "Ha-ha-beri duyar duymaz aramak is-is-tedim ama belki yanlış olur diye dü-düşündüm. Nasılsın? Haberlerde saldırıya uğ-uğradığın da söylendi."

"Boş ver onu. Wayne'in nasıl olduğunu bilmeliyim. Bunu öğrenebileceğini biliyorum."

"*Zaten* biliyorum. Yaralı değil."

Vic'in bacakları titremeye başladı; ayakta durmak için duvara tutunmak zorunda kaldı.

"Vic? V-V-ic?

Vic hemen karşılık veremedi. Ağlamamak için çok zorlanıyordu.

"Evet," dedi Vic nihayet. "Buradayım. Ne kadar zamanım var? Wayne'in ne kadar zamanı var?"

"İşin o ta-tarafını bilmiyorum. Po-po-polislere ne söyledin?"

"Ne gerekiyorsa. Senden bahsetmedim. İnandırıcı olması için elimden geleni yaptım ama yuttuklarını sanmıyorum."

"Vic. Lü-lütfen. Yardım etmek istiyorum. Nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Ettin bile," dedi Vic ve telefonu kapadı.

Oğlu ölmemişti. Ve hâlâ zaman vardı. Vic bunu üst üste düşündü, zihninde âdeta bir şarkı gibi dolandırdı: Ölmemiş, ölmemiş, ölmemiş.

İçinden yatak odasına gidip Lou'yu uyandırmak, ona motosikleti mutlaka tamir etmesi gerektiğini söylemek geldi ama Lou sadece birkaç saattir uyuyor olmalıydı ve Vic onun sağlıksız görünüşünden kaygı duymuştu. Logan Havaalanı'nda bayılmasıyla ilgili anlattıklarının tamamen gerçeği yansıtmadığını düşünüyordu.

Belki de en iyisi motosiklete kendisinin bakmasıydı. Lou'nun tamir edemeyeceği kadar bozuk ne olabileceğini anlayamıyordu. Daha dün çalışmıştı.

Banyodan çıkıp telefonu yatağın üstüne attı. Telefon kenardan kayıp yere düşünce bir takırtı çıktı. Bu gürültü üzerine Lou'nun omuzları seyirdi, Vic soluğunu tuttu ama Lou uyanmadı.

Yatak odası kapısını açınca bu defa kendisi şaşkınlıkla irkildi. Karşısında Tabitha Hutter vardı. Vic kapıyı açtığı anda o da tıklatmak için yumruğunu uzatmıştı.

İki kadın bir süre bakıştılar. *Bir terslik var*, diye düşündü Vic. Aklına gelen ikinci şey, "Wayne'i boğazı kesik bir halde, kanlar içinde bir hendekte buldular," oldu.

Ama Maggie oğlunun hayatta olduğunu söylemişti ve Maggie bunu *biliyordu*; demek ki başka bir şeydi.

Vic, Hutter'ın omzu üstünden bakınca birkaç metre geride Dedetktif Daltry'yle bir eyalet polisinin durduğunu gördü.

"Victoria," dedi Hutter mesafeli bir ses tonuyla. "Konuşmamız lazım."

Vic koridora çıkıp yatak odası kapısını usulca kapadı.

"Ne oldu?"

"Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Vic, Daltry'yle üniformalı polise bir daha baktı. Polis bir doksan boyundaydı, güneşten esmerleşmişti, boynu da kafası kadar genişti. Daltry kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları beyazdı. Bir elinde teneke kutu vardı – büyük ihtimalle biber gazıydı.

Vic başıyla Wayne'in yatak odasını işaret etti. "Burada kimseyi rahatsız etmeyiz."

Kaçırılmadan önce sadece birkaç haftalığına Wayne'e ait olan odaya girdiler. *Define Adası*'ndan sahnelerin resimleriyle kaplı çarşafları katlanmış, onu bekler gibiydi. Vic şiltenin bir ucuna oturdu.

Evine dön, dedi içinden Wayne'e. Çarşafları top yapıp onları koklamak, içine oğlunun kokusunu çekmek istiyordu. *Dön bana, Wayne.*

Hutter şifonyere dayanınca ceketi aralandı, koltuk altındaki Glock

tabanca göründü. Kulaklarında üstünde Superman simgeleri olan altın küpeler vardı.

"Lou küpelerini görmesin," dedi Vic. "Sana sarılmak için dayanılmaz bir arzu duyabilir. Çizgi roman hastasıdır."

"Benimle dürüst olmalısın," dedi Hutter.

Vic eğilip yatağın altındaki oyuncak maymunu çıkardı. Gri tüylü maymunun kalın kolları vardı, bir deri ceketle motosikletçi kaskı giyiyordu. Vic bunu ne zaman satın aldıklarını hatırlayamadı.

"Hangi konuda?" diye sordu Vic. Maymunu yatağa yatırdı, başını da Wayne'in yastığına dayadı.

"Bana doğruyu söylemedin. Bir kere bile. Nedenini bilmiyorum. Belki söylemeye korktuğun şeyler vardır. Büyük ihtimalle odada onca adam varken söylemeye utandığın şeyler olabilir. Ya da belki bir şekilde oğlunu koruduğunu düşünüyordun. Belki başka birini koruyordun. Ne olduğunu bilmiyorum ama şimdi bana söyleyeceksin."

"Sana hiçbir konuda yalan söylemedim."

"Bana oyun yapma," dedi Tabitha Hutter alçak sesle. "Margaret Leigh kim? Seninle ilişkisi nedir? Oğlunun yaralanmadığını nasıl biliyor?"

"Lou'nun telefonunu mu dinliyordunuz?" Vic bunu söylerken bile kendini budala gibi hissetmişti.

"Tabii ki dinliyoruz. Bildiğimiz kadarıyla onun bu işte rolü var. Bildiğimiz kadarıyla *senin* de rolün var. Margaret Leigh'ye, bize anlattıklarının inandırıcı olmasına gayret ettiğini ama bizim yutmadığımızı söyledin. Haklısın. Yutmadık. Ben hiç yutmadım."

Vic acaba Hutter'ın üstüne atlasa, onu şifonyerin üstüne dayasa ve tabancasını alsa ne olur, diye geçirdi içinden. Ama bu uyanık karı büyük ihtimalle FBI dövüş sanatlarını bilirdi; hem zaten öyle yapması neye yarardı ki? Sonra ne yapacaktı?

"Son fırsat, Vic. Anlamanı istiyorum. İşin içinde olman şüphesiyle seni tutuklamak zorunda kalacağım."

"Ne şüphesiyle? Kendi kendimi darp ettiğim için mi?"

"Seni *kim* hırpaladı, bilmiyoruz. Belki de oğlun seni uzaklaştırmak için debeleniyordu."

Evet. İşte söylemişti. Vic buna şaşırmayışını ilginç buldu. Ama asıl şaşılacak şey bu sonuca neden daha önce varmadıklarıydı.

"Oğlunun kayboluşunda senin bir rolün olduğuna inanmak istemiyorum. Ama onun ne durumda olduğunu sana söyleyebilecek birini tanıyorsun. Bizden gerçekleri sakladın. Olayları açıklayışın paranoyak hayalleri gibi. Yaptığın yanlışları düzeltmen için bu son fırsatın. Konuşmadan önce düşün. Çünkü seninle işim bittikten sonra Lou'yla başlayacağım. Eminim, o da bazı delilleri saklamıştır. Hiçbir baba, oğlu kaçırıldıktan sonra on saat ara vermeden bir motosiklet tamir etmeye çalışmaz. Ona cevap vermek istemediği sorular sorduğum zaman motoru çalıştırıp benim sesimi boğuyordu. Tıpkı bir ergenin annesi ona odasını toplamasını söylediği zaman müzik setinin sesini sonuna kadar açması gibiydi."

"Ne demek istedin? Motoru çalıştırıyordu mu dedin?" diye sordu Vic. "Triumph'ı çalıştırdı mı?"

Hutter hüsran dolu bir soluk verdi. Başı öne düştü, omuzları sarktı. Nihayet ilk kez yüzünde profesyonel görünmeyen bir ifade vardı. Nihayet yüzünde tükenme ve yenilgi okunuyordu.

"Pekâlâ," dedi Hutter. "Vic. Üzgünüm. Gerçekten. Bir anlaşmaya varacağımızı umuyor..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hutter ona baktı.

"O çekiç. Benden elli tane çekice bakmamı istedin. Seçtiğim çekice, Manx'in bana vurduğu çekice de çok şaşırmış göründün. Neden?"

Vic onun gözlerinde bir şey gördü – tereddüt gibi bir şey.

"Buna kemik çekici denir," dedi Hutter. "Otopsilerde kullanılır."

"Colorado'da, Charlie Manx'in cesedinin bulunduğu morgda eksik bir çekiç var mıymış?"

Hutter buna cevap vermedi ama dili çıkıp üst dudağına dokundu – gerginlik gösteren bir tepkiydi. Bu da kendi başına bir cevap sayılırdı.

"Sana söylediğim her şey kelimesi kelimesine doğru," dedi Vic. "Eğer anlatmadığım bir şey varsa, bunu nasıl olsa kabul etmeyeceğini

bildiğim içindir. Sen onları hayal ürünü diye bir yana atıyorsun, bunun için de kimse seni suçlayamaz."

"Artık gitmemiz lazım, Vic. Sana kelepçe takmak zorundayım. İstersen kucağına bir kazak koyar, ellerini bunun altına gizleyebilirsin. Kimsenin görmesi gerekmez. Otomobilin önünde, benim yanımda otursun. Gittiğimiz zaman kimsenin aklına bir şey gelmez."

"Lou ne olacak?"

"Korkarım şu anda onunla konuşmana izin veremem. Lou arkamızdan gelen otomobilde olacak."

"Uyumasına izin veremez misiniz? Hiç iyi değil, üstelik yirmi dört saat hiç uyumadı."

"Üzgünüm. Lou'nun sağlığıyla ilgili endişe duymak benim görevim değil. Benim görevim oğlunun sağlığıyla ilgili. Lütfen, ayağa kalk." Hutter ceketinin eteğini geri itince Vic kemerine takılı kelepçeleri gördü.

O sırada şifonyerin sağındaki kapı açıldı, Lou banyodan çıkıp odaya girdi. Kan çanağı gibi gözlerle fermuarını kapatmaya çalışıyordu.

"Uyandım. Ne oluyor? Anlatsana, Vic."

"Memur Bey!" diye seslendi Hutter, Lou ona yaklaşınca.

Lou'nun gövdesi odanın üçte birini dolduruyordu; tam ortasına gelince Vic'le Hutter'ın arasına girmiş oldu. Vic onun yanından dolanıp açık duran banyo kapısına seğirtti.

"Gitmem gerek," dedi Vic.

"Git o halde," dedi Lou ve Hutter'ın önünü kesti.

"Memur Bey!" diye bağırdı Hutter bir daha.

Vic banyoyu geçip kendi yatak odasına girdi, arkasından kapıyı kapadı. Kilit olmadığı için gardırobu sürükleyerek banyo kapısının önüne getirdi. Koridora açılan kapının sürgüsünü çekti. İki adım sonra da arka bahçeye bakan pencereye vardı.

Güneşliği çekip pencere kilidini açtı.

Koridorda adamlar bağırmaktaydı.

Lou'nun öfkeyle yükselmiş sesini duydu.

"Abicim, nedir senin derdin? Oturup konuşalım ya, tamam."

"Memur Bey!" diye bağırdı Hutter üçüncü defa ama bu defa, "Silahınızı çıkarın," diye ekledi.

Vic pencereyi kaldırdı, ayağını sinekliğe dayayıp itti. Sineklik çerçevesinden kopup bahçeye düştü. Vic pencere eşiğinde oturup bacaklarını sarkıttı, sonra da iki metrelik yükseklikten aşağıya atladı.

Üstünde bir önceki gün giydiği şort, bir Bruce Springsteen tişörtü vardı ama kask ve ceketi yoktu. Anahtarların motosiklet üstünde mi, yoksa Lou'nun bozuk paralarıyla birlikte yatağın üstünde mi olduğunu bile bilmiyordu.

Yatak odasında birisinin kapıyı kırışını duydu.

"Sakin olun!" diye bağırdı Lou. "Ya, kendinize gelin be!"

Göl gökyüzünü yansıtan gümüş bir çarşaf gibiydi. Erimiş krom gibi görünüyordu. Hava adamakıllı nemliydi.

Arka bahçede kimse yoktu. Kıyıdan yüz metre açıkta hasır şapkalı iki adam alüminyum sandalları içinde balık tutuyorlardı. Sanki evinin arka penceresinden dışarıya atlayan bir kadın görmek sıradan bir şeymiş gibi, adamlardan biri ona el salladı.

Vic yan kapıdan ahıra girdi.

Triumph ayak desteğine dayanmıştı, anahtarları üstündeydi.

Ahırın kapıları açıktı; Vic artık hiç vermeyeceği demeç için gelen medya mensuplarının garaj yolunda toplandıklarını gördü. Kameralar, mikrofonlar bahçenin bir köşesini işgal etmişti. Yılanları andıran kablolar yayın araçlarına doğru uzanıyordu. Sola dönüp bu araçların arasından geçmesi çok zordu ama sağ taraftaki, kuzeye giden yol hâlâ açıktı.

Ahırdayken evdeki yaygarayı duymuyordu. İçeride sıcak bir yaz öğlen sonrasının boğucu havası vardı. Herkes için sakin bir şekerleme yapma saatiydi; köpekler verandaların altında uyumaktaydılar. Hava sinekler için bile çok sıcaktı.

Vic seleye oturup kontak anahtarını çevirdi. Far hemen yandı; bu iyiye işaretti.

Motosiklet hâlâ olmadı, diye hatırladı. Çalışmayacaktı. Bunu bili-

yordu. Tabitha Hutter ahıra gelinc Vic'i motoru çalıştırmak için ayak marşı üstünde hoplayıp zıplarken görecekti. Zaten Vic'in kaçık olduğunu düşünüyordu, bu manzara onun kuşkularını doğrulayacaktı.

Vic yükselip kendini bütün ağırlığıyla ayak marşına bıraktı. Triumph kükreyerek canlanırken yerdeki kuru yapraklar savruldu, pencere camları sarsıldı.

Vic birinci vitese geçirip debriyajı bırakınca Triumph süzülerek ahırdan çıktı.

Vic çıkar çıkmaz arka bahçeye bir göz attı. Tabitha Hutter yüzü kızarmış, bir tutam kıvırcık saçı yanağına yapışmış halde ahıra doğru yürüyordu. Daha önce çekmediği tabancası yine kılıfındaydı. Vic'i görünce bu defa seslenmedi, onu seyretmekle yetindi. Bir anlaşmaya varmışlar gibi Vic de ona başıyla selam verdi. Vic bu davranışı nedeniyle Hutter'a minnet duydu. Bir saniye sonra Hutter görüş alanından çıktı.

Bahçenin kenarıyla kameraların yığıldığı yer arasında yarım metrelik bir boşluk vardı. Vic buna doğru ilerledi. Fakat tam yola yaklaştığı sırada kamerasını ona doğrultmuş olan bir adam bu boşluğa girdi. Kamerayı bel hizasında tutmuş, gözleri kenara doğru katlanan ekranındaydı. Ekranda hayatını tehlikeye atacak bir şey, çıldırmış bir kadının kullandığı iki yüz kiloluk bir demir kütlenin üstüne doğru geldiğini gördüğü halde gözleri hâlâ ekrandaydı. Yerinden kımıldamayacaktı – zamanında kaçamayacaktı.

Vic ayağını fren pedalına yerleştirdi. Kof bir ses çıktı ve bir işe yaramadı.

Motosiklet hâlâ olmadı.

Sol buduna çarpıp duran bir şey vardı; Vic başını eğip bakınca bunun boşta sallanan siyah bir plastik boru olduğunu gördü. Arka frene aitti. Hiçbir şeye bağlı değildi.

Garaj yolundan çıkmadığı takdirde kameralı hıyarın yanından geçemeyecekti. Vic motosikleti ikinci vitese geçirip hızını artırdı.

Sıcak havadan oluşan görünmez bir el göğsüne bastırıp onu geriye itti. Hızla kapağı açık bir fırının içine dalmış gibi hissediyordu.

Ön tekerleği çimenlerin üstüne çıktı. Kameralı adam nihayet motosikletin gümbürtüsünü işiterek başını kaldırdığı anda neredeyse yüzünü yalayacak kadar yakınından geçen Vic'i gördü. Kendini hemen geri atınca dengesini kaybedip yuvarlandı.

Vic uçar gibi oradan geçerken adam yere devrilmiş, pahalı kamerası elinden fırlayıp asfalta düşmüştü.

Vic bahçeden çıkıp yola girdiği anda Triumph tehlikeli bir açıyla yana yattı; Vic bir an devrileceğini ve bacağının motosikletin altında ezileceğini sandı.

Ama sağ eli ne yapması gerektiğini hatırladı, gaz kolunu çevirip hızını artırdı; motosiklet gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak tıpkı su altına bastırılan bir mantarın serbest bırakıldığında yüzeye fırlaması gibi doğruldu ve virajı döndü. Triumph yola çıktıktan sonra kameraları, mikrofonları, Tabitha Hutter'ı, Lou'yu, evi, aklıselimi geride bırakıp hızla ilerledi.

Uyku Evi

Wayne uyuyamıyor, dikkatini dağıtacak bir şey de bulamıyordu. Kusmak istedi ama midesi boştu. Otomobilden çıkmak istedi ama bunu yapması da mümkün değildi.

Aklına ahşap çekmecelerden birini çıkarıp kırmak ümidiyle camlardan birine vurmak geldi ama tabii ne kadar uğraşsa da çekmeceleri açamıyordu. Elini yumruk yapıp var gücüyle pencerelerden birine vurdu. Parmak kemiklerinden bileğine kadar elektrik çarpmış gibi oldu.

Bu acı onu yıldırmadı, hatta çaresizliği onu daha da cesaretlendirdi. Başını geri çekip cama sert bir kafa attı. Başına Manx'in gümüş çekiciyle vurulmuş gibi hissetti ve bir anda dünyası kararadı. Bu karanlığa dalışı uzun bir merdivenden aşağıya yuvarlanmaya benziyordu.

Kısa süre sonra tekrar gözlerini açtı. Hiç değilse ona kısa bir süre gelmişti ama bir saat geçmişti belki de. Her ne kadar sürdüyse, kendine gelip görüşü netleştiği zaman daha sakinleştiğini fark etti. Kafasının içinde giderek azalan bir yankılama sesi vardı.

Pek de tatsız sayılmayacak bir dermansızlık kapladı her yanını. Artık hareket etmek, haykırmak, plan yapmak, ağlamak, şimdi ne olacak diye dert etmek gelmiyordu içinden. Dilini yavaşça alt ön dişleri üstünde gezdirince bunların sallandığını, kan tadı aldığını hissetti. Cama kafa attığı zaman dişlerini kısmen yerinden mi sökmüştü? Dilini damağına götürdüğünde zımpara kâğıdına değmiş gibi geldi. Bunu dert etmiyordu, sadece farkına varmıştı.

Neden sonra hareket ettiğinde, sadece kolunu uzatıp yerdeki ay biçimli süsü aldı. Üstü pürüzsüzdü, şekli de ona annesinin motosiklet

için kullandığı özel somun anahtarını, tapet anahtarını hatırlatıyordu. Bir çeşit anahtardı. Elindeki ay da Noelistan kapısının anahtarıydı – Wayne elinde olmadan böyle düşünmüştü, bu da hoşuna gitmişti. Hoşuna giden bir şeye karşı çıkmak yanlış olurdu. Tıpkı güzel bir kızın güneş altında parlayan saçlarını seyretmek, şöminede çıtır çıtır yanan ateşin önünde kurabiye yiyip kakao içmek gibiydi. Hoşluk, tıpkı yerçekimi gibi var olmanın temel güçlerinden biriydi.

Bronz renkli kocaman bir kelebek pencerenin dışına konmuştu. Kıllı gövdesi Wayne'in parmağı kadar kalındı. Onu arada bir kanatlarını sallarken seyretmenin yatıştırıcı bir niteliği vardı. Pencere iki parmak açık olsa kelebek içeriye girip ona arkadaşlık edebilirdi.

Wayne başparmağını ileriye geriye sürterek maskot ayı okşuyordu; hiç düşünmeden yaptığı bir hareketti. Annesinin motosikleti, Bay Manx'in Wraith'i varsa, Wayne'in de kendine ait bir ayı vardı.

Kelebek içeriye girseydi, onunla ne yapacağını hayal etmeye başladı. Eğitilmiş bir şahin gibi ona parmağı üstüne konmasını öğretmek, işaret parmağı üstünde onun kanatlarını sallamasını seyretmek çok hoş olurdu. Wayne ona Güneşli adını verirdi.

Uzaklardan bir köpek havlaması duyuldu; tipik bir yaz gününü yansıtan bir sesti. Wayne sallanan dişini söküp cebine attı. Kanlı parmağını da gömleğine sildi. Tekrar ayı ovmaya başlayınca parmağında kalan kan aya bulaştı.

Kelebekler ne yerdi? Wayne onların polenle beslendiklerine emin gibiydi. Kelebeğe başka ne yapmayı öğretebileceğini düşündü. Yanan halkaların içinden uçmayı veya minyatür bir ip üstünde yürümeyi öğretebilir miydi? Kendini bir sokak göstericisi olarak hayal etti; başında bir melon şapka, siyah, komik bir takma bıyık: Kaptan Bruce Carmody'nin Kelebek Sirki! Hayalindeki görüntüde o süs ay da general rozeti gibi yakasına takılıydı.

Kelebeğe gösteri uçakları gibi havada ilmikler yapmayı da öğretebilir miydi? Bir kanadını koparırsa, ister istemez ilmikler yaparak uçardı. Kanadın yapışkan bir kâğıdın yerinden sökülmesi gibi koparılabileceğini düşündü.

Pencere kendiliğinden iki parmak indi. Wayne yerinden kıpırdamadı. Kelebek camın üstüne çıktı, kanatlarını bir kere çırptıktan sonra içeriye girip Wayne'in dizine kondu.

"Selam, Güneşli," dedi Wayne. Onu okşamak için parmağını uzatınca kelebek uçmaya çalıştı ve pek hoş olmadı. Wayne doğrulup onu tek eliyle yakaladı.

Bir süre kelebeğe oyunlar öğretmeye çalıştı ama çok geçmeden kelebek karşılık vermez oldu. Kendisi de yorulan Wayne onu yere bırakıp sırtını koltuğa yasladı. Yorulmuştu ama kendini iyi hissediyordu. Kelebek hareketsiz kalana kadar ona birkaç ilmik numarası öğretmişti.

Gözlerini kapadı. Dili ikide bir damağını yokluyordu. Diş etinde hâlâ kanama vardı ama sorun değildi. Kendi kanının tadı iyi gelmişti. Uyuduğu sırada bile eli o küçük ayın kaygan yüzeyini okşamaya devam etti.

Wayne garaj kapısının gürüldeyerek tavana dek yükseldiğini duyana kadar gözlerini açmadı. Kasları uykunun verdiği rehavetle gevşediği için doğrulmak için çaba harcaması gerekti.

Manx otomobilin yanına gelince durdu. Başını bir yana eğip pencereden içeriye, Wayne'e baktı.

"Kelebeğe ne oldu?" diye sordu.

Wayne yere baktı. İki kanadı ve bacakları koparılan kelebek külçe gibi yatıyordu. Aklı karışan Wayne kaşlarını çattı. Oynamaya başladıklarında her şey iyi gidiyordu.

Manx dilini şaklattı. "Tamam, burada yeterince oyalandık. Yola koyulsak iyi olacak. Çişin var mı?"

Wayne hayır anlamında başını iki yana salladı. Yerdeki kelebeğe bir kez daha bakarken içini bir huzursuzluk kapladı, utandı. Hiç değilse bir kanadını kopardığını hatırlıyordu ama bu ona... heyecan verici gelmişti. Tıpkı çok güzel paketlenmiş bir Noel hediyesinin üstündeki bandı koparmak gibiydi.

Bacaklarını kopardığını hatırlamıyordu. Kelebek deli gibi debelenirken birer birer bacaklarını koparmıştı. Güneşli'nin gövdesini eline

aldı. Kapıların yanlarında küçük kül tablaları vardı. Wayne bunlardan birinin kapağını açıp kelebeği içine bıraktı. Şimdi daha iyi olmuştu.

Kontak anahtarı kendiliğinden döndü, motor canlandı. Radyo açıldı. Elvis Presley Noel'den önce eve döneceğini söylüyordu. Manx direksiyon başına geçti.

"Bütün günü horlayarak geçirdin," dedi. "Dün yaşadığın onca heyecandan sonra buna şaşırmıyorum. Korkarım öğlen yemeği sırasında da uyudun. Yemek için seni uyandırırdım ama uykuya daha çok ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Aç değilim," dedi Wayne. Kelebeğin o parçalanmış hali midesini altüst etmişti ve her nedense yemek dendiği zaman aklına yağları sızan sosis kızartması geliyor ve midesini bulandırıyordu.

"Pekâlâ. Bu akşam Indiana'da olacağız. Umarın o zamana kadar iştahın açılır. Yolumuz üstünde bildiğim bir lokanta var; orada tarçın ve şekere bulanmış, tatlı patates kızartmaları yaparlar. İşte sana asla unutamayacağın bir lezzet! O sepet dolusu patatesi bitirdikten sonra kâğıdını yalamaya başlarsın." Manx iç geçirdi. "Tatlıyı severim. Bu yaşımda dişlerimin çürüyüp dökülmediğine şaşırıyorum." Wayne'e bakıp gülünce farklı yönlere çıkan sivri ve kahverengi dişleri göründü. Wayne çoğu yaşlı köpeğin ağzında bundan daha temiz ve sağlıklı dişler gördüğünü hatırlıyordu.

Manx'in bir elinde bir deste kâğıt vardı, bunları yolcu koltuğuna koyup bir şey arar gibi karıştırdı. Sayfalar epey yıpranmış görünüyordu. Manx bir süre bunları inceledikten sonra torpido gözüne yerleştirdi.

"Bing bilgisayar başında çok iş yaptı," dedi Manx. "Bir zamanlar başka birinin işine burnunu soktuğun zaman insanın burnunu keserlerdi. Oysa şimdi bir düğmeye basarak birisi hakkında her şeyi öğrenebiliyorsun. Artık hiç mahremiyet kalmadı, herkes üstüne vazife olmayan işleri kurcalıyor. Herhalde internete girip bugün ne renk külot giydiğimi de öğrenebilirsin. Yine de bu utanmazlık dolu dönemin teknolojisi bazı kolaylıklar da sağlıyor. Bing'in Margaret Leigh hakkında öğrendiği onca şeyi duysan şaşarsın. Üzülerek söylemeliyim ki

annenin bu arkadaşı bir uyuşturucu bağımlısı ve zayıf karakterli bir kadınmış. Çok şaşırdığımı söyleyemem. Annenin dövmeleriyle hiç de hanımlara yakışmayan konuşma tarzına bakılırsa, bu tip kadınlarla ahbaplık etmesi normaldir. İstersen Bayan Leigh hakkında yazılanları sen de okuyabilirsin. Yolculuk sırasında canının sıkılmasını istemem."

Sürücü koltuğu altındaki çekmece açıldı. Maggie Leigh'yle ilgili yazılar çekmecenin içindeydi. Wayne bu numarayı daha önce de görmüştü ve şaşırmaması gerekirdi ama yine de ağzı açık kaldı.

Öne uzanıp kâğıtları çıkardı – o anda çekmece birden öyle sert kapanıverdi ki, Wayne ürküp kâğıtları yere düşürdü. Charlie Manx iğrenç bir kahkaha attı.

"Parmağını kaptırmadın, değil mi?" Bugünlerde otomobillerde kimseye yararı olmayan bir dolu aksesuar oluyor. Uydulardan ışın çeken radyolar, koltuk ısıtıcıları ve nereye gittiklerine dikkat etmeyen insanları için GPS. Ama bu Rolls-Royce'da çoğu otomobilde bulamayacağın bir aksesuar vardır: mizah duygusu! Wraith'in içindeyken hep parmaklarının ucunda dursan iyi edersin, Wayne. Bu yaşlı hanım az kalsın seni şekerleme yaparken yakalayacaktı!"

Biraz daha ağır davransa çekmecenin parmaklarını kıracağını düşündü Wayne. Kâğıtları yerde bıraktı.

Manx garajdan geri çıkarken kolunu bölme üstüne koyup arka pencereden baktı. Alnındaki yara izi canlı bir pembeydi, sanki iki ay önce olmuş gibi görünüyordu. Kulağındaki sargıyı çıkarmıştı. Kulak hâlâ yoktu ama geride kalan et parçası iyileşmişti ve göze artık o kadar korkunç görünmüyordu.

ŞE7T4N garaj yolunun yarısına gelince durdu. Gazmaskeli Adam Bing Partridge elinde bir valizle onlara doğru yürüyordu. Başında kirli bir beyzbol şapkası, üstünde kirli bir tişört vardı, kızların kullandığı gülünç, pembe bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Ah," diye iç çekti Manx, "keşke günün bu kısmını da uyuyarak geçirseydin. Korkarım birazdan olacaklar pek hoşuna gitmeyecek, Wayne. Yetişkinlerin kavgasını görmek çocukların hiç sevmediği bir şeydir."

Bing otomobilin bagaj kısmına gelip kapağı kaldırmak istedi. Ama kapak yerinden kalkmadı. Bing kaşlarını çatıp açmak için uğraştı. Manx dönmüş, arka pencereden onu izliyordu. Birazdan gerçekleşecek hoş olmayan şeyleri hatırlatırcasına, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Bay Manx!" diye seslendi Bing. "Bagajı açamıyorum!"

Manx cevap vermedi.

Bing ağırlığını Hooper'ın ısırdığı ayak bileğine vermeden topallayarak yolcu kapısına yürüdü. Yürürken valizi de bacağına çarpıyordu.

Elini yolcu kapısının kulpuna koyunca kilit kendiliğinden düştü.

Alnı kırışan Bing kulpu çekmeye başladı. "Bay Manx?" dedi.

"Sana yardım edemem, Bing," dedi Manx. "Otomobil seni istemiyor."

Wraith yavaş yavaş geri gitmeye başladı.

Elini çekmeyen Bing de sürükleniyordu. Açmak için bir kez daha asıldı.

"Bay Manx! Gitmeyin! Bay Manx, beni bekleyin! Gelebileceğimi söylemiştiniz!"

"Bu onu elinden kaçırmadan önceydi, Bing. Bizi yüzüstü bıraktın. Ben seni bağışlayabilirdim. Biliyorsun, seni hep oğlum gibi görmüştüm. Ama bu konuda benim söz hakkım yok. Sen Vic'i elinden kaçırdın, şimdi de Wraith seni elinden kaçırıyor. Wraith de kadın gibidir, biliyor muydun? Bir kadınla tartışamazsın! Onlar erkekler gibi değildirler. Mantıkla hareket etmezler. Tabancanla o kadar dikkatsiz olduğun için Wraith'in sana öfke kustuğunu hissedebiliyorum."

"Hayır! Bay Manx! Bana bir fırsat daha verin. Lütfen! Bir fırsat daha istiyorum!"

Tökezleyince valizi bir daha bacağına çarptı. Kapağı açılınca içindeki iç çamaşırları ve çorapları garaj yolu boyunca yere saçıldı.

"Bing," dedi Manx. "Bing, Bing. Git artık!"

"Daha iyi olacağım! Ne isterseniz yaparım! Lütfen, ne olur, lütfen, Bay Manx! *Bir fırsat daha istiyorum*!" Artık çığlık atıyordu.

"Hepimiz bunu istemez miyiz," dedi Manx. "Ama ikinci bir fırsat

verilen tek kişi Victoria McQueen oldu. Ve bu da iyi bir şey değil, Bing."

Otomobil geri giderken yola girmek için döndü. Bing'in ayakları yerden kesildi ama eli hâlâ kapı kulpunda olduğu için Wraith onu birkaç metre sürükledi.

"Her şeyi! *Her şeyi*! Bay Manx, *sizin için her şeyi yaparım. Sizin için hayatımı veririm*!"

"Zavallı çocuk," dedi Manx. "Benim zavallı çocuğum. Beni üzme. Beni çok üzüyorsun! Lütfen, kapıyı bırak. Yeterince zorlanıyorum zaten."

Bing kapı kulbunu bıraktı ama Manx'in sözünü dinlediği için mi, yoksa gücü tükendiği için mi olduğunu Wayne kestiremedi. Karın üstü yola düştü, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Wraith Bing'in evinden ve tepenin üstündeki yanmış kilise enkazından hızla uzaklaşmaya başladı. Bing ayağa kalkıp on metre kadar arkalarından koştu ama çabuk kesildi. Yolun ortasında durup başına, kulaklarına yumruklar atıyordu. Pembe camlı gözlüğü bir yana kaymış, çirkin suratı kırmızının zehir saçan bir tonuna bürünmüştü.

"Her şeyi yaparım!" diye haykırdı Bing. "*Her şeyi! Bir fırsat daha verin. Bir fırsat daha*!"

Wraith dur işareti olan bir kavşakta durduktan sonra köşeyi dönünce Bing görüş alanından çıktı.

Wayne de öne döndü.

Manx dikiz aynasından ona baktı.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Wayne," dedi Manx. "Bir insanın bu kadar üzüldüğünü görmek korkunç bir şey, özellikle de Bing gibi iyi kalpli birinin. Korkunç. Ama aynı zamanda... çok da budalaca, değil mi? Bir türlü kapıyı bırakmıyordu. Bir an onu Colorado'ya kadar sürükleyeceğimizi sandım!" Manx buna yürekten gelen bir kahkaha attı.

Wayne dudaklarına dokununca midesini bulandıran bir şey fark etti: O da gülümsüyordu.

3 Numaralı Otoyol, New Hampshire

Yol boyunca çamların, suyun ve ormanın temiz kokusu hâkimdi.

Vic siren seslerini duyacağını sanıyordu ama sol yandaki dikiz aynasından geriye bakınca yarım kilometrelik boş asfaltı gördü; motosikletin gürültüsünden başka da ses yoktu.

Sekiz bin kilometre yüksekte bir yolcu jeti parlayan bir ışık noktası halinde batıya doğru göğü yarıyordu.

İlk kavşakta göl yolundan çıkıp Winnipesaukee üstündeki yeşil tepelere yöneldi.

Bir sonraki aşamaya nasıl varacağını, istediği şeyi nasıl sağlayacağını bilmiyordu ve bunu anlaması için fazla zamanı yoktu. Bir gün önce köprüye giden yolu bulmuştu ama ona hayret verecek kadar eskiden olmuş gibi geliyordu bu; neredeyse çocukluğunda yaşadığı bir şey gibi...

Şimdi hava imkânsızın gerçekleşmesi için fazla güneşli ve aydınlıktı. Günün berraklığı mutlaka her şeyin mantık dâhilinde olması için ısrar etmekteydi. Döndüğü her virajdan sonra daha çok yolla, güneşte parlayan yeni dökülmüş asfaltlarla karşılaşıyordu.

Vic bütün dönemeçleri geçip tepelere doğru tırmanmaya devam etti. Gidonu tutan elleri terden kayganlaşmıştı, vites değiştirmekten ayağı acıyordu. Hep hızını artırıyor, sanki dünyadaki o deliği sadece hızla açabilecekmiş gibi yol alıyordu.

Vic uzaktan sarı uyarı ışığı gibi görünen küçük bir kasabanın içinden ve dörtlü bir kavşaktan geçti. Niyeti motosikletin benzini bitene

kadar sürmek, sonra Triumph'ı yerde bırakıp yolun ortasından koşmaktı; Kestirme Yol Köprüsü görünene kadar veya bacakları dermansız kalana kadar koşacaktı.

Ne var ki, görünmeyecekti çünkü köprü falan yoktu. Kestirme Yol'un var olduğu tek yer onun aklının içiydi. Kat ettiği her kilometreyle bu gerçek ona daha net görünüyordu.

Psikiyatrisinin hep ısrarla söylediği şey buydu: O köprü, Vic'in gerçekle baş edemediği zaman kendini içine attığı bir kapı, travmalı geçmişi olan, şiddetli bir depresyon yaşayan bir kadının yatıştırıcı bulduğu bir fanteziden ibaretti.

Virajları seksen kilometre hızla alıyordu.

O kadar hızlı gidiyordu ki gözlerinden akan suyun yüzüne çarpan rüzgârdan olduğuna kendini inandırabiliyordu.

Triumph bir kez daha bir tepenin içinden tırmanmaya başladı. Doruğa yakın bir yerde bir polis devriye otosu hızla öbür yöne gitti. Vic çift sarı çizgiye çok yakın olduğu için yanından geçen polis otosunun rüzgârıyla sarsıldı ve hafiften korktu. Oto sürücüsünün camı açıktı, dirseği dışarıya sarkıyor, ağzında bir kürdan kemiriyordu. O kadar yakından geçmişti ki, Vic istese adamın ağzındaki kürdanı çekip alabilirdi.

Bir an sonra polis otosu gözden kayboldu, Vic de tepenin üstüne vardı. Polis büyük ihtimalle dörtlü kavşaktan dönüp onun peşine düşecekti. Tam bir dakika sonra Vic'e yetişirdi.

Çok dar bir virajı dönerken altta Paugus Koyu göründü; koyu mavi ve soğuk bir görünümü vardı. Vic bu defa onu nereye hapsedeceklerini, bir daha ne zaman su göreceğini merak etti. Yetişkin hayatının o kadar büyük bir kısmını tımarhanelerde geçirmiş, bu kurumların yemeklerini yiyip kurallarına uymuştu ki... Işıklar saat sekiz otuzda kapanacak. Haplar kâğıt bardaklarda verilecek. Paslı demir borular gibi tadı olan sular. Paslanmaz çelik hela klozetleri ve sadece sifonu çekince gördüğü mavi su.

Yol bir süre yükseldikten sonra tekrar inişe geçti. Sol tarafta bir köy bakkalı vardı. İki katlı binanın kapısı üstünde NORTH COUNTRY VIDEO yazan beyaz plastikten bir tabela vardı. Demek burada hâlâ

video kiralanıyordu – sadece DVD değil. Vic tam geçip gidecekken, dönüp otoparka girmeye, orada saklanmaya karar verdi. Otopark alanı binanın arkasındaydı ve çam ağaçlarının gölgesi altında kalıyordu.

Dönüş yapmak için arka fren üstünde ayağa kalktı ama o anda arka freni olmadığını hatırladı. Hemen ön freni kavradı. İlk defa o an ön frenin de çalışmayabileceği aklına geldi.

Neyse ki çalışıyordu. Fren sertti, Vic az kalsın gidonun üstünden uçacaktı. Patinaj yaparak toprak zeminli otoparka girdi. Tekerlekler yerden kahverengi duman çıkarmıştı.

Triumph dört metre kadar patinaj yaparak ilerledikten sonra otoparkın en arka kısmında durdu.

Çamların altındaki alan gece gibi karanlıktı. Binanın arkasında sarkık duran bir zincir bariyer bunun ardındaki otlarla kaplı patikaya girişi engelliyordu. Bisikletler için bir yol olabilirdi, belki de artık kullanılmayan bir yürüyüş yoluydu. Vic yoldayken bunu görmemişti; gölgeler altında kaldığı için kimsenin görmesi mümkün değildi.

Polis otosunun sesini çok yakına gelene kadar duymadı; zaten kendi nefesi ve aşırı çalışan kalbinin sesinden başka şey duyamazdı. Polis otosu yıldırım hızıyla geçip uzaklaştı.

Vic gözünün ucuyla bakınca bir kıpırtı gördü. Yarısı afişlerle kaplı pencereye baktı. Burnunda bir hızma olan tombul bir kız gözleri telaşla büyümüş halde ona bakıyordu. Telefon kulağındaydı ve ağzı açılıp kapanıyordu.

Vic zincirin öbür tarafındaki patikaya baktı. Bu dar yol çam iğneleriyle kaplıydı. Dik bir yokuşla aşağıya doğru uzanıyordu. Yolun sonunda ne olabileceğini düşündü. Herhalde 11 numaralı otoyol vardı. Patika otoyola çıkmıyorsa, hiç değilse sonuna kadar gider, motosikletini çamların arasına park ederdi. Ağaçların altı huzurlu olurdu ve polisleri beklemek için uygun bir yerdi.

Vitesi boşa alıp zincirin etrafından iterek yürüttü. Sonra da ayağıyla basarak zinciri indirdi.

Yol boyunca burnuna gelen köknar ağaçlarının kokusu ona Noel'i hatırlattı ve bu düşünce onu ürpertti. Aklına Haverhill geldi, evinin

arkasındaki o koruluk ve çocukluğunun geçtiği o yamaç. Pürüzlü zeminde sarsılarak ilerledi. Bu dar yolda motosiklet kullanmak adamakıllı dikkat gerektiriyordu. Vic artık hiçbir şey düşünmemesi gerektiğine karar verdi. Kafasının içine polisi, Lou'yu, Manx'i hatta Wayne'i bile sokmaması lazımdı. O anda sorunları nasıl çözeceğini düşünemezdi; bütün dikkatini yola vermeliydi.

Çamların karanlığında, arada bir dalların arasından sızan güneş altında hayallere dalmak zaten olacak şey değildi. Ensesi gerilmiş, sertleşmişti ama bu sızı ona tatlı geldi; vücudunun motosikletle uyum içinde olduğunu fark ettiriyordu.

Çamların tepeleri bir rüzgârla hışırdadı.

Keşke Wayne'i motosiklete bindirme fırsatı olsaydı. Ona çam iğneleriyle kaplı bir halı gibi serilen bu ormanı gösterebilseydi, hayatlarının sonuna kadar akıllarından çıkmayacak bir anı olurdu. Wayne ona sımsıkı sarılmış halde çam kokulu gölgeler altında gidiyorlar, uygun bir yerde mola verip evde hazırladıkları sandviçleri yedikten sonra tatlı bir şekerleme yapıyorlardı. Vic gözlerini kapatınca neredeyse Wayne'in kollarını belinde hissedecekti.

Fakat gözlerini sadece bir saniyeliğine kapatabildi. Başını kaldırıp baktığında yamacın altına varmıştı ve kapalı köprüye giden düz zeminin on metrelik kısmını geçmişti.

Kestirme Yol

Vic'in ayağı alışkanlıkla arka frene bastı ama tabii hiçbir şey olmadı. Motosiklet aynı hızla ilerleyerek neredeyse Kestirme Yol Köprüsü'nün girişine gelecekken Vic ön freni hatırlayıp durdu.

Olacak şey değildi; ormanın ortasında hiçbir şeye köprülük etmeyen yüz metre uzunluğunda kapalı bir köprü vardı. Sarmaşıklarla kaplı giriş kısmının ötesi karanlıktı.

"Evet," dedi Vic. "Çok Freudyen."

Ama öyle değildi. Bu annesinin memesi değildi; doğum kanalı değildi; motosiklet de penis simgesi ya da bir cinsellik benzetmesi değildi. Kayıpla bulunmuş arasında uzanan bir köprüydü, üstünde her şeyin mümkün olduğu bir köprü.

Kirişlerin arasında bir hışırtı duydu. Vic soluk alınca yarasaların kokusunu aldı; küflü ve keskin bir hayvan kokusuydu.

Köprüyü geçtiği onca seferden hiçbiri duygusal bakımdan rahatsız bir kadının fantezisi olmamıştı. Bu sebeple sonucun karıştırılmasıydı. Hayatının çeşitli dönemlerinde duygusal bakımdan rahatsız bir kadın olmasının nedeni köprüyü geçişleriydi. Köprü bir simge değildi ama onun düşüncelerinin bir ifadesiydi, kendi düşüncelerinin; yaptığı her geçiş içindeki hayatı çalkalamıştı. Zemindeki tahtalar çatırdadı, yerdeki tozlar kalktı. Yarasalar uyanmış, deli gibi uçuşmaya başlamışlardı.

Tam girişin içinde yeşil püskürtme boyayla UYKU EVİ → yazılıydı.

Vic motosikleti birinci vitese geçirip ön tekerleğini köprünün üs-

tüne soktu. Kestirme Yol gerçekten orada mı, diye sorgulamadı, yine kendini hayallerine mi kaptırıyor, diye düşünmedi. Sorun hallolmuştu. Köprü buradaydı.

Tepedeki tavanın tamamı kanatlarıyla yüzlerini gizleyen yarasalarla kaplıydı. O yüzler Vic'in kendi yüzüydü.

Köprü zeminindeki tahtalar gevşekti ve çeşitli yerlerde sökülmüştü. Motosikletin gücüyle ağırlığı altında bütün yapı sarsılıyordu. Yukarıdaki kirişlerden yağmur gibi toz yağmaktaydı. Son geçişinde köprü bu kadar harap değildi. Şimdi yamuk duruyordu, duvarları belirgin bir şekilde eğrilmişti.

Duvardaki bir plakanın eksik olduğu bir aralık vardı. Bu dar aralıktan aydınlık bir manzara kayar gibi geçti. Vic yavaşladı, daha yakından bakmak için neredeyse duracaktı. Fakat ön tekerleğinin altındaki tahta tabanca patlaması gibi bir ses çıkararak çatlayınca tekerleğin beş santim kadar aşağıya kaydığını hissetti. Gaz verdi ve motosiklet öne fırladı. İleriye gittiği anda arka tekerleğinin altında başka bir tahtanın kırıldığını işitti.

Yıpranmış tahtalar motosikletin ağırlığını kaldırabilecek gibi değildi. Vic durduğu takdirde çürümüş tahtalar çökebilir, onu... aşağıda her ne varsa, oraya düşürebilirdi. Düşünceyle gerçek arasındaki boşluğa, hayal etmekle sahip olmak arasındaki boşluğa...

Tünelin sonunda ne olduğunu göremiyordu. Çıkışın öte tarafında sadece gözlerini acıtan şiddetli bir aydınlık vardı. Yüzünü yana çevirince eski mavi-sarı bisikleti gözüne çarptı; gidonundan ve jantlarından örümcek ağları sarkıyordu. Duvara dayanmıştı.

Motosikletin ön tekerleği ahşap zemini aşıp asfalta geçti.

Vic durup ayağını yere bastı. Bir eliyle gözlerini siper edip etrafa bakındı.

Bir harabeye gelmişti. Yangınla yıkılmış bir kilisenin arkasındaydı. Sadece ön cephesi kalmıştı, bu haliyle bir sinema setini andırıyordu; o tek duvar arkasında sanki bütün bir bina vardı. Kararmış birkaç bank, isli ve parçalanmış camlardan başka geriye bir şey kalmamıştı. Göz alabildiğince uzanan büyük otopark bomboştu.

Vic Uyku Evi olduğunu tahmin ettiği ön cepheye gelip orada durdu.

O günün ayin programını duyurmak için harfleri değiştirilebilen bir tabela vardı. Vic tabeladaki yazıyı okuyunca sırtı ürperdi.

THE NEW AMERICAN
FAITH TABERNACLE
TANRI CANLI YANDI
ŞEYTANLAR KALDI

Daha ötede tipik bir banliyö sokağı görünüyordu. Vic nerede olduğunu kestiremedi. Hâlâ New Hampshire'da olabilirdi – ama hayır, New Hampshire'da ışık böyle değildi. Hava berrak, gökyüzü masmaviydi. Burası çok daha sıcaktı, gökte havayı loşlaştıran ezici bulutlar vardı. Sanki her an bir sağanak başlayacaktı; nitekim orada, motosikletinin üstünde durduğu sırada uzaktan gök gürültüsünü işitti. Bir dakikaya kalmaz sağanak başlardı.

Kiliseyi bir daha inceledi. Beton temel üstünde bir çift köşeli kapı vardı. Bodrum kapıları. Ağır bir zincir ve parlak bir asma kilitle kilitlenmişti.

Daha ötede, ağaçların arka tarafında bir ağıl veya samanlığa benzeyen, mavi kiremitli çatısı olan beyaz bir bina vardı. Kiremitlerin üstünde otlar bitmişti. Ön tarafta bir otomobilin geçebileceği büyüklükte bir kapı, yan tarafındaysa tek pencereli başka bir kapı görünüyordu.

Orada olmalı, dedi içinden Vic zorlukla yutkunarak. *Oğlum orada olmalı.*

Yine her şey Colorado'daki gibiydi. Wraith samanlıkta park edilmiş, Wayne ve Manx içinde oturmuşlar, günün geçmesini bekliyorlar.

Sıcak bir rüzgâr yaprakların arasından uğuldayarak esti. Başka bir ses daha vardı, Vic'in arkasından gelen mekanik, çeliksi bir hışırtı. Dönüp yola baktı. En yakındaki ev bakımlı, küçük bir çiftlik eviydi; çilek pembesine boyanmış, beyaz doğramaları olan pasta gibi bir evdi. Bahçesi rüzgârla dönen folyo çiçeklerle doluydu.

Garaj yolunun ortasında tıknaz, çirkin bir emekli adam elinde çim makasıyla durmuş ona bakıyordu. Büyük ihtimalle semtin gönüllü bekçiliğini yapan tiplerdendi. Demek ki, beş dakika içinde Vic sağanak yağmurla cebelleşmiyorsa, polislerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Motosikleti otoparkın en ucuna getirip stop etti, anahtarları üstünde bıraktı. Çabuk kaçması gerekirse hazır olsun istiyordu. Harabenin bir yanında duran samanlığa bir daha baktı. Vic o anda ağzının tamamen kuruduğunu fark etti. Yerde rüzgârla uçuşan kuru yapraklar gibiydi.

Sol gözünde bir baskı vardı, bunu çocukluğundan hatırlıyordu.

Vic motosikleti orada bırakıp bacaklarını sürüyerek samanlığa doğru yürüdü. Yarı yolda eğilip yerden bir yemek tabağı büyüklüğünde kırılmış bir asfalt parçası aldı. Uzaklarda bir defa daha gök gürledi.

Oğlunun adını seslendirmenin yanlış olacağını biliyordu ama yine de dudakları o kelimeyi söyleme biçimi almıştı; *Wayne, Wayne.*

Şiddetle atan nabzını gözbebekleri ardında hissediyordu; etrafındaki dünya seğirmeye başlamıştı.

Samanlığın yan kapısına gelince penceredeki el yazısıyla yazılmış duyuruyu okudu.

GİRİŞ YASAKTIR
SADECE BELEDİYE PERSONELİ

Asfalt parçasını fırlatıp pencere camını kırdı. Vic artık hiç düşünmüyor, sadece hareket ediyordu. Bu sahneyi daha önce de yaşmıştı ve neler olacağını biliyordu.

Wayne'e bir şey olmuşsa, onu taşımak zorunda kalabilirdi. Brad McCauley'ye olanlar gibi bir şey. McCauley gibiyse –yarı hortlak, bir çeşit donmuş vampir– onu tedavi ettirirdi. Onu en iyi doktorlara götürürdü. Tıpkı motosikleti onardığı gibi, oğlunu da düzeltirdi. Onu kendi vücudunda yapmıştı. Manx otomobiliyle bunu bozacak değildi.

Kapı kulbuna erişmek için elini kırık camın içinden uzattı.

Wraith'in orada olmadığını gördüğü halde el yordamıyla sürgüyü aradı. İçerisi bir otomobilin girebileceği büyüklükteydi fakat otomobil falan yoktu. Duvara dayanmış gübre çuvalları vardı.

"Hop! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı arkasından gelen ince bir ses. "Polisleri çağırırım bak! Hemen şimdi çağırabilirim!"

Vic sürgüyü çekip kapıyı açtı, serin, karanlık ve boş samanlığa baktı.

"Polisleri çoktan çağırmam gerekirdi! Buraya izinsiz girdiğiniz için hepinizi tutuklatabilirim!" diye haykırıyordu o adam her kimse.

Vic'in onu dinlediği yoktu. Dikkatini verseydi bile, adamın sesini tanımayabilirdi. Kısılmış ve gergin bir sesti; ya kısa bir süre önce ağlamış ya da her an ağlamaya başlayacak gibiydi. Bu sesi daha önce duymuş olabileceği Vic'in aklının köşesinden bile geçmedi.

Topukları üstünde dönünce daha önce çim makasıyla bahçede gördüğü tıknaz ve çirkin emekli adamı gördü. Makas hâlâ elindeydi. Kirli bir tişörtü, siyah plastik çerçeveli gözlük camlarının ardında patlak gözleri vardı. Kısa saçı kısmen ağarmıştı.

Vic ona aldırmadan etrafına bakındı, yerde mavi bir kaya parçası bulup aldı ve yanmış kilisenin mahzenine giden eğik kapılara doğru yürüdü. Bir dizi üstüne çöküp kaya parçasıyla kapıyı kapalı tutan büyük Yale marka kilide vurmaya başladı. Wayne ile Manx samanlıktaysalar, bakılacak tek yer burası kalmıştı. Manx'in otomobilini nereye sakladığını bilmiyordu ama içeride onu uyurken bulursa, kaya parçasını kafasına indirmeden önce bunu soracak değildi.

"Hadi," dedi Vic içinden. "Hadi, açıl artık be!"

Kayayı kilide vurdukça kıvılcımlar çıkıyordu.

"Burası özel mülktür!" diye bağırdı çirkin adam. "Senle arkadaşlarının oraya girmeye hakkınız yok! Yeter artık! Polisleri çağırıyorum!"

Vic kaya parçasını kenara atıp yüzündeki teri sildi, ayağa kalktı. Yüzünü adama dönünce adam korkarak geriledi ve az kalsın ayakları birbirine dolanıp düşecekti. Çim makasını önünde tutuyordu.

"*Yapma! Yapma! Canımı yakma!*"

Herhalde bir cani veya manyak gibi görünüyorum, diye düşündü

Vic. Eğer adam öyle sanıyorsa, onu suçlayamazdı. Hayatının farklı dönemlerinde ikisi de olmuştu.

Onu sakinleştirmek amacıyla ellerini açıp öne uzattı.

"Canını yakacak değilim. Senden bir şey istediğim de yok. Birisini arıyorum. Orada, içeride birisi olabilir diye düşündüm," dedi mahzen kapısını göstererek. "Neden 'arkadaşlarım' dedin? Ne arkadaşı?"

Tıknaz adam yutkundu. "Burada değiller. Aradığın insanlar. Gittiler. Bir süre önce otomobille gittiler. Yarım saat, belki daha az olmuştur."

"*Kimler? Lütfen. Bana yardım et.* Kimler gitti? Otomobil..."

"Eski bir otomobildi," dedi tıknaz adam. "Antika bir şey. Adam onu buraya, samanlığa park etmişti... Sanırım geceyi de burada geçirdi." Eliyle mahzen kapılarını işaret etti. "Polisi çağırmayı düşünmüştüm. İnsanların buraya uyuşturucu kullanmak için ilk gelişi değil. Ama gittiler! Artık burada değiller. Bir süre önce otomobille gitti. Yarım saat..."

"Daha önce de söyledin," dedi Vic. Adamı tombul boynundan kavrayıp silkelemek istiyordu. "Yanında bir erkek çocuğu var mıydı? Otomobilin arkasında bir oğlan var mıydı?"

"Bilmem ki!" dedi adam, sonra parmaklarını dudaklarına götürüp göğe baktı. "Sanki yanında birisi vardı. Arka koltukta. Evet, evet, eminim otomobilde bir çocuk vardı!" Vic'e baktı. "İyi misin? Çok kötü görünüyorsun. Telefonumu kullanmak ister misin? İçecek bir şey vereyim."

"Hayır. Evet. Teşekkür ederim. Tamam."

Vic sanki çok çabuk ayağa kalkmış gibi sendeledi. Wayne buradaydı. Oğlu buradaydı ve gitmişti. Yarım saat önce.

Köprü onu yanlış yere getirmişti. Ona hep kayıpla bulunmuş arasındaki mesafeyi geçirten köprüsü bu defa yanlış yere kondurmuştu. Belki de burası Uyku Evi'ydi, bu kilise enkazı... Vic de bütün kalbiyle bu yeri bulmak istemişti ama sadece Wayne'in burada olacağını sandığı için. Wayne'in burada olması gerekirdi – Charlie Manx'le birlikte yolda değil.

Demek hepsi bu kadar, diye geçirdi içinden. Tıpkı Maggie'nin Scrabble pullarının özel isimleri yazamaması gibi –Vic bunu şimdi hatırlamıştı; bu sabah çok şey hatırlıyordu– Vic'in köprüsü de karşı uçta sabit bir yere demir atmak zorundaydı. Manx eyaletler arası otoyoldaysa, köprüsü onunla bağ kuramazdı. Bu havadaki bir mermiyi sopayla yakalamaya çalışmak gibi olurdu. (Vic bir an gölün suyunu delen bir kurşunu avucuyla tutuşunu hatırladı.) Kestirme Yol onu sabit durmayan bir şeye götüremiyordu, bu nedenle ona yakın en iyi işi yapmıştı. Onu Wayne'in halen olduğu yere değil, son bulunduğu yere getirmişti.

Çilek pembesi evin temeli boyunca parlak kırmızı çiçekler bitmişti. Sokağın üst kısmında, diğer evlerden uzaktaydı; bu ıssız haliyle peri masallarındaki cadıların kulübesini andırıyordu ve bu haliyle zencefilden yapılmış gibi bir görünümü vardı. Çirkin tıknaz adam onu evin arka kısmına, mutfağa götürdü.

"Keşke bana bir fırsat daha verilseydi," dedi.

"Ne için?"

Adam bir süre bunu düşündü. "Her şeyi baştan yapabilme fırsatı. Onların gitmesine engel olabilirdim. Adamla oğlunun."

"Nereden bilecektin?"

Adam omuz silkti. "Uzaktan mı geliyorsun?"

"Evet. Öyle sayılır," dedi Vic. "Aslında pek öyle değil."

"Ha. Şimdi anladım," dedi hiçbir iğneleme belirtisi olmadan.

Adam Vic'in girmesi için mutfak kapısını açtı. İçerideki klima odayı güzel serinletmişti.

Burası tam bisküvi ve zencefilli kurabiye yapabilen yaşlı bir kadına göre bir mutfaktı. Evin içi bile biraz zencefil kokuyor gibiydi. Duvarlarda kafiyeli ifadelerin yazılı olduğu süs tabakları asılıydı.

DİZ ÇÖKER TANRI'YA DUA EDERİM
KAKAOLU KEKİ ÇOK SEVERİM

Vic bir iskemleye dayanmış eski bir yeşil tüp gördü. Annesinin

son günlerinde kullandığı oksijen tüplerine benziyordu. Belki adamın da bir yerlerde sağlığı iyi olmayan bir karısı vardı.

"Telefonum emrine amadedir," dedi adam yüksek sesle.

Dışarıda patlayan gök gürlemesi zemini sarsacak kadar şiddetliydi.

Vic mutfak masasının yanından geçip mahzen kapısının bitişiğindeki duvara iliştirilmiş eski, siyah telefona doğru yürüdü. Gözü masanın üstündeki kapağı açık valize takıldı. İçinde üst üste yığılmış iç çamaşırları, tişörtler, kışlık şapka ve eldivenler vardı. Masadaki mektuplar yere düşmüştü. Vic görmeden bunların üstüne basınca hemen ayağını çekti.

"Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil!" dedi adam. "Benim dağınıklığım. Kendi dağınıklığım, hemen toparlayacağım." Eğilip yerdeki zarfları tek tek aldı. "Bing, Bing, ne sarsaksın! Düpedüz salaksın!"

Vic bu kafiyeli sözden hoşlanmadı. Kafayı yemek üzere olan birinin söyleyeceği şeylerdi.

Büyük, hantal ve eski model döner kadranlı bir telefondu. Vic ahizeyi kaldıracakken durup başını duvara dayadı, gözlerini kapadı. Çok yorgundu, sol gözü fena ağrıyordu. Zaten. Telefonun başındaydı ama kimi arayacağını bilmiyordu. Tabitha Hutter'ın tepe üstündeki kiliseyi ve Manx'le oğlunun geceyi geçirdiği evi bilmesini istiyordu. Tabitha Hutter'ın buraya gelip onları gören Bing adındaki yaşlı adamla konuşmasını istiyordu. Ama burasının neresi olduğunu bile bilmiyordu, öğrenene kadar polisi aramasının doğru olduğuna emin değildi.

Bing. Bu isim nedense aklını karıştırdı.

"Adın ne, demiştin?" diye sordu Vic acaba yanlış mı işitti diye düşünerek.

"Bing."

"Arama motoru gibi mi?" diye sordu Vic.

"Doğru. Ama ben Google kullanırım."

Vic bir kahkaha attı – ama çıkan ses neşeden çok bitkinlik yansıtıyordu. Adama yan gözle baktı. Adam ona sırtını dönmüş, kapı-

nın bitişiğindeki bir kancadan bir şeyi çekiyordu. Şekilsiz, siyah bir şapkaya benziyordu. Vic yeşil tüpe bir daha bakınca bunun oksijen tüpü olmadığını anladı. Kenarında SEVOFLURAN, YANICI MADDE yazıyordu.

Vic tekrar telefona döndü, almacı kaldırdı, hâlâ kimi arayacağına karar vermemişti.

"Ne tuhaf," dedi Vic. "Benim de kendime ait bir arama motorum var. Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim, Bing?"

"Tabii," dedi Bing.

Vic numara çevirmeden elini döner kadranın üstünde gezdirdi.

Bing. Bing. İsimden çok küçük, gümüş bir çekicin camdan yapılmış bir zile vurunca çıkan sese benziyordu.

"Çok bitkinim, bu şehrin adı bir türlü aklıma gelmiyor," dedi. "Nerede olduğumuzu söyler misin?"

Manx'in elinde gümüş bir çekiç, adamın elinde de bir tabanca vardı. *Beng*, demişti. *Beng*. Ona ateş etmeden hemen önce. Ama bunu tuhaf, melodik bir sesle söylemiş, Vic'e tehditten çok kafiyeli bir tekerleme gibi gelmişti.

"Tabii," dedi Bing arkasından. Burnunun üstünde bir mendil varmış gibi, sesi boğuk çıkmıştı.

Vic o zaman bu sesi tanıdı. Son duyduğunda da boğuktu ve zaten o zaman tabanca sesinden dolayı kulakları çınlıyordu ama nihayet tanımıştı.

Vic topukları üstünde dönerken neyle karşılaşacağını tahmin edebiliyordu. Bing yine İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gaz maskesini takmıştı. Sağ elinde çim makası vardı.

"Uyku Evi'ndesin," dedi. Burası senin için yolun sonu, kaltak."

Ve çim makasıyla Vic'in suratına vurarak burnunu kırdı.

Uyku Evi

Vic sendeleyerek üç adım gerileyince topukları bir kapı eşiğine çarptı. Tek açık kapı bodruma açılan kapıydı. Bir sonraki şey gerçekleşmeden önce bunu hatırlayacak zamanı oldu. Bacakları gevşedi, oturacakmış gibi geriye düştü ama oturacağı bir iskemle yoktu. Düşmeye başladı ve düşmeye devam etti.

Bu defa canım yanacak, diye düşündü; bu düşüncede telaş yoktu, kabullenmişti.

Kısa bir an havada asılı kalmış gibi hissetti, sanki iç organlarının tuhaf bir esnekliği vardı. Rüzgâr kulaklarını yalayıp geçiyordu. Tepedeki çıplak bir ampul ve kirişler arasındaki kontrplak gözüne çarptı.

Vic kıç üstü bir basamağa düştü, birisi havaya bir yastık atmış gibi oradan sekerek düşmeye devam etti. Aklına babasının hareket halindeki otomobil penceresinden sigarasını atışı geldi. Yola çarpan sigaradan kıvılcımlar uçuşurdu.

Bir sonraki basamağa omuz üstü düşüp bir kez daha sekti. Dizi bir şeye çarptı. Yanağı başka bir şeye – suratına tekme yemiş gibi oldu.

Vic zemine düştüğü zaman bir vazo gibi kırılacağını tahmin ediyordu. Oysa altta plastik kaplı yumuşak bir yığın vardı. Buraya yüzüstü düştü ve vücudunun alt kısmı havada kaldı. Bir Dört Temmuz günü, *Anne, bak, amuda kalkıyorum!* diye haykırışını hatırladı. Nihayet düşmesi bitince, plastik kaplı zeminde sırtüstü kaldı.

Vic dönüp arkada kalan merdivene baktı. Sağ kolunu hissedemiyordu. Sol dizinde de, birazdan canını çok yakacağını sandığı bir baskı vardı.

Gazmaskeli Adam bir elinde yeşil metal tüp, diğerinde bunun musluğuyla merdivenlerden indi. Çim makasını yanına almamıştı. Yüzünü kaplayan maske, ağız kısmında uzay yaratıklarını andıran bir düğme ve gözleri yerine plastik pencerelerle korkunç bir görünümü vardı. Vic'in içinden çığlık atmak geliyordu ama herhangi bir ses çıkaramayacak kadar şaşkındı.

Adam aşağıya indi, Vic'in başı bacaklarının arasında kalacak şekilde tepesinde dikildi. Vic onun bir kez daha canını yakacağını anladığında çok geç kalmıştı. Adam gaz tüpünü iki eliyle havaya kaldırıp Viv'in karnına indirdi. İçindeki bütün hava boşalan Vic öksürerek yana yuvarlandı. Tekrar nefes alabilecek hale gelince kusacağını sandı.

Gazmaskeli Adam tüpü yere bıraktı, Vic'in saçından bir tutam yakalayıp asıldı. Vic ses çıkarmamaya kararlı olduğu halde bu müthiş acı karşısında cılız bir çığlık attı. Adam onun dizleri ve elleri üstünde dört ayak durmasını istiyordu; canı daha fazla yanmasın diye Vic'in bu isteği yerine getirmekten başka çaresi yoktu. Adam serbest eliyle Vic'in memesini tuttu ve sanki greyfurt seçer gibi sıktı.

Sonra onu sürüklemeye başladı. Vic de elinden geldiğince süründü çünkü direnmezse daha az canı yanıyordu. Ama canının yanıp yanmaması adamın umurunda değildi. Vic'in kolları dermandan kesilince adam onu saçından çekerek sürüklemeye devam etti. Vic kendisini bile dehşete düşüren bir sesle, "*Lütfen*!" diye bağırdı.

Vic bodrum odasını tam olarak algılayamamıştı; burası bir odadan çok uzun bir koridora benziyordu. Bir çamaşır ve kurutma makinesi, yüzü gaz maskeli çıplak bir manken, İsa'nın sırıtan bir büstü vardı. İsa pelerinini açmış, kalbini gösteriyordu. Yüzünün bir yanı sanki ateşe tutulmuş gibi kahverengiydi. Vic metalik bir takırtı duydu; bu ses hiç kesilmeden sürüyordu.

Gazmaskeli Adam koridorun sonunda durunca Vic ağır bir çeliğin yere düşme sesini işitti. Adam raylı bir demir kapıyı yana itti. Vic'in algılama hızı olayların gelişmesini takip edemiyordu. Aklının bir yanı hâlâ koridorda gördüğü yüzü yanık İsa'da, bir yanı mutfakta

gördüğü ve üstünde SEVOFLURAN, YANICI MADDE yazılı yeşil tüpte, bir yanı kilise enkazındaki kilidi açmak için kaya parçasıyla vuruşundaydı. Başka bir yanı New Hampshire'da Detektif Daltry'yle birlikte sigara içişlerinde ve onun Temel Reis süslü çakmağını avucuna alışındaydı.

Gazmaskeli Adam onu saçından çekerek kapı rayının üstünden geçirdi. Diğer elinde gaz tüpü vardı. Vic'in az önce duyduğu çelik sesi bu tüpün beton zeminde sürüklenirken çıkardığı gürültüydü.

Kapı rayını geçtikten sonra Gazmaskeli Adam onu öne itti, Vic tekrar kendini elleriyle dizleri üstünde buldu. Adam ayağını onun kıçına dayayıp bastırınca Vic'in kolları çözüldü.

Çenesi üstüne düştü, dişleri birbirine geçti ve odadaki her nesne kararıverdi – köşedeki lamba, portatif yatak, lavabo sanki her birinin kendine özgü ve istedikleri zaman devreye sokabildikleri bir gölgesi vardı.

Bir an bu gölgelerin tümü üstüne çökecekmiş gibi oldu. Vic bir çığlık atarak bunları savuşturdu. Oda çürümüş boru, beton, yıkanmamış çarşaf ve tecavüz kokuyordu.

Ayağa kalkmak istedi ama ayık kalmak yeterince zordu. O dipdiri karanlık her an üstüne çökecek gibiydi. O anda bayılacak olsa hiç değilse adamın ona tecavüz edişini hissetmezdi. Öldürüşünü de hissedecek değildi.

Kapı gürültülü bir şekilde kapandı. Gazmaskeli Adam onu omzundan tutup sırtının üstüne iterek yatırdı. Vic'in başı betona çarptı. Adam onun üstüne eğilip elindeki plastik maskeyi ağzının ve burnunun üstüne yerleştirmeye çalıştı. Saçından tutup başını kaldırdı ve maskeyi yüzüne çarparak dayadı. Sonra onu orada tutmak için eliyle bastırdı. Maskenin ucundaki plastik hortum yeşil tüpe bağlıydı.

Vic yüzüne maske dayayan ele vurdu, bileğini tırmalamaya çalıştı ama adam artık kalın bahçıvan eldivenleri giyiyordu. Vic'in çabaları etkisiz kaldı.

"Derin nefes al," dedi adam. "Daha iyi hissedersin. Gevşe biraz. Gün bitti, güneş gitti. Tanrı alev alev yandı, sıktım kafasına gitti."

Adamın bir eli maskedeydi. Diğer eliyle uzanıp tüpün musluğunu çevirdi. Vic bir tıslama sesiyle birlikte ağzına serin bir şeyin üflendiğini hissetti, sakarinli bir zencfil tadı aldı.

Hortumu tutup eline doladı, asıldı. Hortum musluğun ucundan çıktı. Tüpten gözle görülür beyaz bir buhar püskürdü. Gazmaskeli Adam dönüp tüpe baktı ama buna kızmış gibi görünmüyordu.

"Neredeyse yarısı bunu yaptı," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum çünkü tüpü boşa harcıyoruz. Ama oyunu sertleştirmek istiyorsan, sert de oynayabiliriz."

Vic'in yüzündeki maskeyi çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı. Vic dirsekleri üstünde doğrulmaya çalışırken adam onun karnına sert bir yumruk attı. Vic karnını tutarak iki büklüm oldu. Derin nefes almaya çalışırken odanın zencefil kokulu bir gazla dolduğunu fark etti.

Gazmaskeli Adam kısa boyluydu –Vic'ten yarım karış daha kısaydı– ve tombalaktı ama buna rağmen son derece çevik hareket ediyordu. Tüpü iki eliyle kaldırıp Vic'in yanına getirdi ve musluğunu yüzüne doğrulttu. Gaz musluğun ucundan çıkarken beyazdı fakat hemen havaya karışıp görünmez oluyordu. Vic bu havadan bir miktar daha soludu. Poposu üstünde kayarak geriye doğru süründü. Nefesini tutmak istiyordu ama mümkün değildi. Titreyen kaslarının fena halde oksijene ihtiyacı vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gazmaskeli Adam. Elinde tüple Vic'in peşinden yürüdü. "Burası hava geçirmez. Nereye kaçarsan kaç, havayı solumak zorundasın. Bu tüpün içinde üç yüz litre gaz var. Bu miktarla bir çadır dolusu fili bile uyutabilirim, tatlım."

Adam Vic'in bir ayağına tekme atarak bacaklarını yana açtıktan sonra da bir ayağını onun apış arasına bastırdı. Vic tiksinti dolu bir çığlık attı. Bir an, keşke gazla bayılsaydı da adamın ayağını orasında hissetmeseydi diye düşündü. Az sonra olacakları bilmek istemiyordu.

"Kaltak, kaltak, hadi uyumana bak," dedi Gazmaskeli Adam. "Sen uykuya dalarken ben de sana dalayım."

Vic kendini köşeye doğru itip başını duvara dayadı. Adam hâlâ elindeki tüple odayı sise boğarak ona doğru yürüyordu. Sevofluran

her nesneyi yumuşak ve köşesiz gösteren beyaz bir bulut gibiydi. Odanın karşı tarafında bir tane yatak vardı ama şimdi üstü üste duran üç tane olmuştu. O puslu hava içinde Gazmaskeli Adam da önce ikiye ayrıldı, sonra tekrar birleşti.

Vic'in altındaki zemin yavaşça kaymaya başlıyordu; her an onu aşağıya çekecek, gerçek hayattan koparıp kendinden geçirecek gibiydi. Odanın köşesine tutunmak için topuklarını yere bastırdı. Vic nefesini tuttu ama ciğerleri havayla değil, sancıyla dolmuş, kalbi Triumph'ın motoru gibi gümbürdemeye başlamıştı.

"Burada olman ne güzel!" diye haykırdı Gazmaskeli Adam; sesi heyecandan titriyordu. "Sen benim ikinci fırsatımsın. Sen burada olduğun için Bay Manx geri dönecek, ben de Noelistan'a gidebileceğim. Sen buradasın, nihayet hak ettiğim şeye kavuşabileceğim."

Vic'in aklında çeşitli görüntüler birbiri ardına geçmeye başladı; yine evin arka bahçesindeydi, Daltry çakamadığı için Vic çakmağını ondan almış ve ilk denemesinde mavi bir alev çıkarmıştı. Çakmağın kenarındaki Temel Reis resmine bakmıştı. Ardından sevofluran tüpü üstündeki uyarı yazısı gözlerinin önüne geldi: YANICI MADDE. Bunu da basit bir düşünce izledi; bu defa bir görüntü değil, bir karardı. Onu da benimle birlikte götüreyim. Bu küçük puştu öldüreyim.

Çakmak sağ cebindeydi. Çıkarmak için elini cebine soktu fakat bu elini Maggie'nin Scrabble pul torbasına daldırmak gibiydi, bir türlü dibine erişemiyordu.

Gazmaskeli Adam ayaklarının dibinde durmuş, iki eliyle tuttuğu gaz tüpünün musluğunu onun yüzüne çevirmişti. Vic tüpün ona ses çıkarmamasını söyler gibi fısıldadığını işitebiliyordu: Şşşş.

Parmakları bir metal tabakaya deyince bunu avucuna aldı. Vic elini cebinden çıkarıp sanki bir vampire haç gösterir gibi çakmağı Gazmaskeli Adam'a doğru tuttu.

"Beni mecbur etme," dedi Vic bir miktar daha zencefilli gaz soluyarak.

"Seni neye mecbur etmeyeyim?" diye sordu Gazmaskeli Adam.

Vic çakmağın kapağını kaldırdı. Gazmaskeli Adam çıkan metalik sesi duydu ve çakmağı görünce bir adım geriledi.

"Hey," dedi onu uyarmak ister gibi. Bir adım daha geri atarken kucağında bir çocuk varmış gibi tüpe sarıldı. "Yapma! Bu hiç güvenli değil. *Delirdin mi?*"

Vic parmak ucuyla çakmağı çaktı. Hışırtılı bir sürtünme sesinin ardından önce beyaz kıvılcımlar, hemen ardından da şerit halinde mavi bir alev çıktı. Alev yılan gibi kıvrılarak ve havayı yakarak doğrudan tüpe doğru ilerledi. Musluktan püsküren beyaz buhar bir anda şiddetli bir alev dili haline geldi.

Sevofluran bir an için kısa menzilli bir alev püskürtücüye dönmüştü. Gazmaskeli Adam Vic'ten geriye doğru kaçarken bir yandan diğerine alev püskürtüyordu. Geriye doğru adım atarken sendeleyince, farkında olmadan Vic'in hayatını kurtardı.

Sanki Gazmaskeli Adam bir roketatarı göğsüne dayamış, tetiği çekmişti. Tüp alt kısmından patladı, yanan beyaz gaz şarapnel bombası gibi, adamı havaya uçurup kapıya doğru fırlattı. Üç yüz litrelik basınçlı sevofluranın tamamı tüpü devasa bir dinamit çubuğuna dönüştürerek aynı anda infilak etti. Vic çıkan sesi neye benzeteceğini bilemedi ama kulak zarına dikiş iğneleri saplanmış gibi bir basınç hissetti.

Gazmaskeli Adam neredeyse yerinden sökecek kadar şiddetle demir kapıya çarptı. Vic çok parlak bir ışık altında onun parçalanmasını görebildi ama bu bir anlık kör edici parıltıyla odanın yarısı görünmez olmuştu. Vic içgüdüyle yüzünü korumak için ellerini yüzüne götürdü ve kollarındaki tüylerin kavrulduğunu fark etti.

İnfilak sonrasında dünya değişmişti. Oda tıpkı bir kalp gibi atıyordu. Nesneler de tıpkı Vic'in nabzı gibi zonklamaktaydı. Hava altın renkli bir dumanla kaplıydı.

Vic bu odaya girerken mobilyaların ardından gölgelerin sıçradığını görmüştü. Şimdi bu nesnelerden flaşlar halinde parlaklık çıkıyor, tıpkı gaz tüpü gibi onlar da şişip patlamaya çalışıyorlar gibiydi.

Yanağında bir şeyin aktığını hissetti, önce bunun gözyaşı olduğunu sandı ama elini götürünce parmak uçlarında kan gördü.

Vic artık oradan gitmesi gerektiğine karar verdi. Ayağa kalkıp bir adım attı ama o anda oda birden sola doğru dönünce Vic tekrar yere düştü.

Parlaklık yataktan ve lavabodan sıçramış, kapı eşiğine kadar her yeri kaplamıştı. Vic o âna kadar dünyadaki her nesnenin hem karanlık hem de ışıktan oluşan bir sırrı barındırdığını ve bunların birbiri ardına ortaya çıkması için sadece şiddetli bir şok gerektiğini bilmiyordu. Kalbinin her atışında parlaklık güçleniyordu. Ciğerlerinden çıkan hışırtılı ses dışında başka şey duyduğu yoktu.

Yanmış zencefil kokulu havadan derin bir nefes aldı. Dünya boyutları giderek büyüyen parlak bir ışık köpüğü haline gelmişti, şiştikçe şişiyor, Vic'in görüş alanını dolduruyor ve kaçınılmaz sona doğru...

Güm.

NOELİSTAN
7-9 TEMMUZ

St. Nicholas Otoyolu

Columbus'un kuzeyindeyken Wayne bir an gözlerini kapadı, tekrar açtığı zaman gökte Noel'e özgü bir ay uyuyordu, yolun iki tarafı da Wraith'in geçişini seyretmek için başlarını çeviren kardan adamlarla doluydu.

Önlerinde simsiyah taşlardan oluşan bir duvar gibi devasa dağlar yükseliyordu. Dorukları o kadar yüksekteydi ki aya çarpacaklardı sanki.

En yüksek dağın biraz altında kalan bir kısımda ışıklardan oluşan bir sepet vardı. Karanlıkta yüzlerce kilometre uzaktan görülebilen bir parlaklıkta, Noel süsü gibi ışıldıyordu. Bu manzara öyle heyecan vericiydi ki Wayne yerinde duramıyordu. Akkor kömürlerden oluşmuş bir ateş topuydu. Wayne'in nabzı da onun titreşimine uyarak atmaktaydı.

Bay Manx'in bir eli direksiyondaydı. Yol bir cetvelle çizilmişçesine dümdüzdü. Radyo açıktı, ilahi söyleyen koro bütün inançlıları çağırıyordu. Wayne'in yüreğinde bu kutsal davete verilen bir cevap vardı: *Geliyoruz. Olabildiğince çabuk geliyoruz. Noel'den bir parça da bize ayırın.*

Kardan adamlar ailece duruyorlardı. Otomobilin rüzgârıyla atkıları savruluyor, kardan adam babalar, kardan kadın anneler, kardan çocukları ve kardan köpekleri onların geçişini seyrediyorlardı. Başlarında melon şapkalar, mısır koçanından pipolar, burunları yerine havuçlar vardı. Yamuk sopalardan oluşan kollarıyla Bay Manx'i, Wayne'i, Wraith'i selamlamaktaydılar. Gözlerinin olması gereken

yerde ışıldayan siyah kömürler geceden daha karanlık, yıldızlardan daha parlaktı. Kardan köpeklerden birinin ağzında kemik vardı. Kardan babalardan biri başını üstünde ökseotu tutuyor, bir kardan anne uzanmış, onun beyaz yanağını öpüyordu. Elinde bir balta olan bir kardan çocuk başları kopmuş ebeveynlerinin yanında dikilmişti. Wayne kahkahalar atarak el çırpmaktaydı; canlı kardan adamlar hayatında gördüğü en eğlenceli şeydi. Ne saçmalıklar yapıyorlardı öyle!

"Oraya vardığımızda her şeyden önce ne yapmak istersin?" diye sordu Bay Manx ön koltuktan. "Noelistan'a vardığımız zaman?"

Seçenekler o kadar heyecan vericiydi ki bunları sıraya sokmak çok zordu. "Yeti'yi görmek için şeker-kaya mağarasına gideceğim. Hayır! Noel Baba'nın kızağına binip onu bulut korsanlarından kurtaracağım!"

"Bu iyi plan işte!" dedi Manx. "Önce kızak yolculukları! Sonra oyunlar!"

"Ne oyunları?"

"Çocukların makasla-kovalamaca dedikleri bir oyunları var, bayılırsın. Sonra bir de körleri-mıhlama var. Evlat, bu oyunu gerçekten çevik birisiyle oynadığın zaman, hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini anlarsın. Bak! Şurada, sağda! Bir kardan aslan şu kardan kuzunun kafasını koparıyor!"

Wayne sağ yanındaki pencereden bakmak için bütün vücudunu çevirdi ama bunu yapınca karşısında anneannesini gördü.

Tıpkı onu son gördüğü halindeydi. Arka koltuktaki her şeyden daha parlaktı, ay ışığındaki kardan daha parlaktı. Gözleri gümüş yarım dolar sikkeleri ardında gizlenmiş, ışıl ışıldı. Doğum günlerinde Wayne'e yarım dolarlar gönderir ama uçak yolculuğunu sevmediğini öne sürerek kendisi hiç gelmezdi.

".bu gökyüzü bir Sahte," dedi Linda McQueen. ".değil şey aynı eğlence ve Sevgi .çalışmıyorsun çevirmeye tersine Bunu .çalışmıyorsun Direnmeye"

"Gökyüzü sahte demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu Wayne.

Linda pencerden dışarısını işaret edince Wayne de bakmak için

boynunu uzattı. Bir dakika önce gökyüzü kar tanecikleriyle doluydu. Oysa şimdi statik elektrikle kaplıydı – siyah, beyaz, gri milyarlarca nokta dağların üstünde vızıldıyordu. Bu manzara karşısında Wayne'in gözbebeklerinin ardındaki sinir uçları zonkladı. Göz kamaştıracak kadar parlak değildi hatta loş bile sayılabilirdi ama hızlı hareketleri nedeniyle onları seyretmek zordu. Wayne ürperip gözlerini kapadı, geri çekildi. Anneannesi onun yüzüne baktı.

"Benimle oyun oynamak isteseydin, beni görmeye Colorado'ya gelecektin," dedi Wayne. "O zaman istediğin kadar tersine konuşurduk. Hayattayken düz konuşma bile yapmadık. Şimdi neden konuşmak istediğini anlamıyorum."

"Kimle konuşuyorsun, Wayne?" diye sordu Manx.

"Kimseyle," dedi Wayne; Linda McQueen'in üstünden uzanıp kapıyı açtı ve onu dışarıya itti.

Kadının ağırlığı yoktu. Onu itmek çok kolay olmuştu. Otomobilden asfalta düşünce tok bir ses çıktı ve bir anda müzikal bir gürültü çıkararak paramparça oldu ve o anda Wayne sıçrayarak uyandı, gözlerini açtığında

Indiana'daydı

Başını çevirip arka pencereden dışarıya baktı. Yolda bir şişe parçalanmıştı, asfaltın üstü tuzla buz olmuş cam parçacıklarıyla dolmuştu. Manx pencereden bir şişe atmıştı. Wayne onun böyle yaptığını daha önce de birkaç kere görmüştü. Charlie Manx yeniden dönüşüm fikrine sıcak bakanlardan değildi.

Wayne doğrulup gözlerini ovuşturduğunda artık kardan adamlar yoktu. Uyuyan ay, yüce dağlar ve uzaktan mücevher gibi parlayan Noelistan da görünmüyordu.

Gördüğü şey yeşil mısır tarlaları, sonra da ucuz bir gece kulübünün yanıp sönen neon reklamıydı. On metre boyunda, kısa etekli ve kovboy çizmeli sarışın bir kadın, ışık değiştiği zaman ayağını havaya kaldırıp başını geriye atıyor, öpücük gönderiyordu.

Manx dikiz aynasından ona baktı. Wayne derin bir uyku sonrası sersemliği içindeydi; belki de bu yüzden Bay Manx'in o kadar genç ve sağlıklı görünmesine şaşırmadı.

Şapkası yoktu, her zamanki gibi keldi ama kafa derisi pürüzsüz ve pembeydi, beyaz ve lekeli değil. Daha dün, görünüşü kıtaları gösteren bir haritaya benziyordu. Manx yay gibi kaşlarının altından ona baktı. Wayne onunla birlikte olduğu onca zaman içinde bir kez bile gözlerini kırptığını görmemişti.

Dün sabah yürüyen bir ceset gibiydi. Şimdi altmışlı yaşlarının ortasında, sağlıklı ve dinç bir görünümü vardı. Ancak gözlerindeki belirgin bir budalalık ifadesi dikkati çekiyordu – tıpkı otoyoldaki bir hayvan leşine, acaba başka bir araç üstümden geçmeden şunun ta-

dına bakabilir miyim, diye kestirmeye çalışan bir kuşun iştahlı bir budalalıkla bakması gibiydi.

"Beni yiyecek misin?" diye sordu Wayne.

Manx karga sesine benzeyen bir kahkaha attı.

"Şu âna kadar senden bir lokma bile ısırmadım, bunu yapmaya niyetim de yok," dedi Manx. "Zaten doyurucu bir öğün de olmazsın. Üstünde fazla et yok, olan miktar da av eti gibi kokmaya başladı. Sana o tatlı patates kızartmasından ısmarlayacağım."

Wayne'de bir terslik vardı. Bunu hissedebiliyordu ama tam olarak adını koyamamıştı. Her yanı sızlıyor, ateşi çıkıyordu ama bu otomobilde uyumaktan da olabilirdi; oysa farklı bir şey vardı. Fark edebildiği tek şey artık Manx'e tepki göstermeyişiydi. Az önce "av eti" dediği zaman az kalsın o da kahkahayı basacaktı. Daha önce böyle bir ifadenin hiçbir konuşmada geçtiğini duymamıştı ve ona çok komik gelmişti. Normal bir insan onu kaçıran kişinin seçtiği kelimelere gülmezdi.

"Ama sen bir vampirsin," dedi Wayne. "Benden bir şey çıkarıp kendi içine alıyorsun."

Manx dikiz aynasından ona bakarak bir süre bunu düşündü. "Otomobil ikimizi de daha iyi yapıyor. Bugünlerde hibrit dedikleri araçlar gibi. Hibritleri biliyor musun? Yarım benzin yarım iyi niyetle çalışırlar. Oysa bu otomobil özgün hibriddir. Bu otomobil benzin ve *kötü* niyetle çalışır. Düşünceler ve duygular da tıpkı benzin gibi başka cins bir enerjidir. Bu otomobil senin kötü hislerinden ve seni bugüne kadar korkutan şeylerden beslenir. Bunu şiirsel anlamda söylemiyorum. Hiç yara izin var mı?"

"Bir keresinde kayıp bir macun ıspatulasının üstüne düştüm ve buramda yara izi kaldı," dedi Wayne. Göstermek için sağ elini kaldırdı ama avucundaki o ince kesik izini göremedi. Ne olduğunu anlayamıyordu.

"Noelistan'a giden yol bütün üzüntüleri yok eder, acıları dindirir ve bütün yara izlerini siler. Sana faydası olmayan bütün kısımlarını alıp geriye sadece temiz ve saf olanları bırakır. Hedefimize vardığımız

zaman sadece acılardan değil, acının hatırasından da arınmış olacaksın. Bütün mutsuzluğun pencere üstündeki kirler gibidir. Otomobil seninle işini bitirdiği zaman bu kir temizlenecek ve pırıl pırıl parlayacaksın. Ben de öyle."

"Ya," dedi Wayne, "ya ben otomobilde olmasaydım? Ya sen Noelistan'a yalnız gitseydin? Otomobil yine seni... gençleştirecek miydi? Yine de seni parlatacak mıydı?"

"Vay vay, ne çok soru soruyorsun. Eminim, sınıfının en parlak öğrencisisindir. Hayır. Noelistan'a tek başıma gidemem. Tek başıma yolu bulamam. İçinde yolcu olmazsa, bu otomobil alelade bir otomobil olur. En güzel yanı da bu! Ben ancak başkalarını da mutlu ve iyi edebilirsem mutlu olabiliyorum. Noelistan'a giden şifalı yol sadece masumlar içindir. Otomobil ondan tek başıma yararlanmama izin vermez. İyilik görmem için başkalarına iyilik yapmak zorundayım. Keşke dünyanın geri kalanında da bu sistem olsaydı!"

"Bu şimdi Noelistan'a giden şifalı yol mu?" diye sordu Wayne pencereden dışarıya bakarak. "Bana daha çok I-80 otoyolu gibi geliyor."

"Öyle zaten, 80 numaralı eyaletler arası otoyol... şimdi sen uyanık olduğun için. Ama daha bir dakika önce tatlı rüyalar görüyordun, St. Nick Otoyolu'nda Bay Ay'ın altındaydık. Hatırladın mı? Kardan adamları ve uzaktaki dağları?"

Otomobil bir çukura girseydi Wayne bu denli sarsılmazdı. Rüyasında Manx'in de yer aldığını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Bulanık ve elektrik statikleriyle dolu gökyüzünü hatırladı. *Bu gökyüzü bir sahte.* Wayne anneannesi Lindy'nin ona bir şey anlatmaya çalıştığını, onu Manx ve otomobilin yaptıklarından korumak istediğini biliyordu ama kadının sözlerini anlayamamış, anlamaya da çalışmamıştı. Zaten anneannesi ona öğüt vermek için çok geç kalmıştı. Hayattayken Wayne'e işe yarar bir şey söylemek için hiç gayret etmemişti; Wayne onun sırf şişman olduğu için babasından hoşlanmadığını düşünürdü.

"Sen uyuyakalınca onu yine buluruz," dedi Manx. "Oraya ne ka-

dar çabuk gidersek kızağa da o kadar çabuk binebilir, kızlarım ve arkadaşlarıyla körleri-mıhlama oynayabilirsin."

İki yanı mısır tarlası olan bir yoldan geçiyorlardı. Mısırların tepesinde dikilmiş makineler vardı. Wayne bu makinelerin zehir püskürttüğünü düşündü. İstilacı türler tarafından yenmesine engel olmak için mısırların üstüne zehir boca edeceklerdi. "İstilacı türler" kelimeleri kafasının içinde çınladı. Daha sonra mısırları yıkayacaklar, insanlar da bunları yiyeceklerdi.

"Noelistan'dan hiç ayrılan oldu mu?" diye sordu Wayne.

"Oraya bir kez geldin mi, bir daha gitmek istemezsin. İsteyip isteyebileceğin her şey orada vardır. En güzel oyunlar. En zevkli yolculuklar. Yüz yılda yiyemeyeceğin kadar çok pamuk helvası."

"Ama Noelistan'dan *ayrılabilir* miyim? İstediğim takdirde?"

Manx dikiz aynasından ona saldırgan sayılabilecek bir ifadeyle baktı. "Ama belki bazı öğretmenlerin senin devamlı soru sormandan usanmış da olabilirler. Notların nasıldı?"

"Pek iyi değildi."

"Tamam. Sana Noelistan'da okul olmadığını müjdeleyeyim. Ben de okullardan nefret ederim. Tarih okuyacağıma, tarihi kendim yapmayı yeğlerim. Sana öğrenmenin bir serüven olduğunu söylemeyi severler. Öğrenmek öğrenmektir. *Serüven* de serüvendir. Bence toplamayı, çıkarmayı öğrenip okumayı da söktükten sonra geriye kalan her şey insanı büyük düşüncelere yöneltir, başını derde sokar."

Wayne bu sözleri Noelistan'dan asla çıkamayacağı şeklinde yorumladı. "Son istek hakkım var mı?"

"Bak şimdi. Sanki ölüme mahkûm edilmişsin gibi davranıyorsun. İdam sehpasında değilsin. Noelistan'a her zaman olduğundan daha iyi durumda varacaksın."

"Ama bir daha geri dönemeyeceksem, sonsuza kadar Noelistan'da kalmak zorundaysam... oraya varmadan önce yapmak istediğim bazı şeyler var. Son kez yemek yiyebilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun? Sana Noelistan'da yemek verilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Peki, ya çok istediğim fakat orada bulamayacağım yemekler söz konusuysa? Noelistan'da her istediğim şeyi bulabilir miyim?"

"Orada pamuk helvası, kakao, sosisli sandviç ve hep benim dişlerimi acıtan şeker çubukları var. Bir çocuğun isteyebileceği her şey orada var."

"Mısır başağı yemek istiyorum. Tereyağlı mısır başağı," dedi Wayne. "Ve bira."

"Sana mısır bulmak zor değil ve – Ne dedin? Alkolsüz bira mı? Burada, Orta batıda çok güzel alkolsüz bira vardır."

"Alkolsüz bira değil. Gerçek bira."

"Neden bira istiyorsun ki?"

"Babam yirmi bir yaşıma geldiğimde onunla birlikte verandada bira içebileceğimi söylemişti. Dört Temmuz günü havai fişek gösterisini seyrederken içecektik. Bunu dört gözle bekliyordum. Ama herhalde hiç gerçekleşmeyecek bu. Hem bana Noelistan'da her gün Noel'dir demiştin. Demek ki Dört Temmuz yok. Noelistan'dakiler pek yurtsever değiller. Bir miktar da maytap istiyorum. Boston'da maytaplarım vardı."

Uzun ve alçak bir köprüden geçiyorlardı. Manx karşı tarafa varana kadar konuşmadı.

"Bu gece çok konuşkansın. Bin beş yüz kilometre yol yaptık, ilk defa senden bu kadar çok şey duyuyorum. Dur bakayım, doğru anlamış mıyım. Sana bira, mısır başağı ve kendi özel Dört Temmuz kutlaman için yeterince maytap almamı istiyorsun. Başka bir şey daha istemediğine emin misin? Liseden mezun olduğun gün annenle birlikte kaz ciğeri ezmesiyle havyar da yemeği düşünüyor muydunuz?"

"Kendi özel Dört Temmuz kutlamamı yapmak istemiyorum. Sadece maytap istiyorum. Belki birkaç tane de havai fişek." Wayne bir an sustuktan sonra devam etti. "Bana borçlu olduğunu söylemiştin. Köpeğimi öldürdüğün için."

Manx bir süre konuşmadı.

"Evet, söylemiştim," dedi Manx. "Bir kenara attım aklımda. Gu-

rurlanacağım bir hareket değil. Sana bira, mısır başağı ve birkaç tane havai fişek alırsam ödeşir miyiz?"

"Hayır. Ama senden başka bir şey istemeyeceğim." Wayne pencereden dışarı baktı, ayı gördü. Donuktu, yüzü yoktu. Noelistan'daki ay gibi güzel değildi. Noelistan'da her şey daha güzeldir herhalde diye düşündü Wayne. "Noelistan diye bir yer olduğunu nasıl öğrendin?"

"Kızlarımı oraya götürürdüm," dedi Manx. "İlk karımı da. İlk karım çok zor bir kadındı. Onu tatmin etmek çok zordu. Kızıl saçlıların çoğu öyledir. Beni devamlı suçladığı uzun bir şikâyet listesi vardı, kendi çocuklarımın bana güvenlerini sarsıyordu. İki kızımız vardı. Babası bana iş kurmam için para vermişti, o parayı bir otomobile harcadım. Bu otomobile. Eve getirdiğim zaman Cassie –bu ilk karımın adıydı– memnun olur sanmıştım. Oysa o her zamanki gibi küstahlık etti. Parayı boşuna harcadığımı, altı üstü bir şoför olacağımı söyledi. Çocuklarımın önünde hakaret ediyordu. Bu da hiçbir erkeğin kaldıramayacağı bir şeydir." Manx direksiyonu tutan ellerini gerdi, parmak kemikleri beyazlaşmıştı. "Bir keresinde karım arkamdan bana bir gaz lambası attı, en sevdiğim ceketim alev aldı. Sonra özür diledi mi, dersin? Nerede! Bir daha düşün. Bu sahneyi Şükran Günü'nde, başka aile toplantılarında gülerek anlatıp beni alay konusu yaptı. Hindi gibi sesler çıkarıp kollarını sallayarak etrafımda dönüyordu. 'Söndürün beni! Söndürün beni!' Kız kardeşleri kahkahalarla gülerlerdi. Sana bir şey söyleyeyim. Kızıl saçlı bir kadının kanı normal bir kadınınkinden üç derece daha soğuktur. Tıbbi araştırmalar bunu gösteriyor." Dikiz aynasından Wayne'e baktı. "Tabii, onlarla birlikte yaşamayı imkânsız kılan şey aynı zamanda onlardan ayrı kalmayı da imkânsız kılıyor. Anlarsın ya hani?"

Wayne'in anladığı yoktu ama yine de evet, anlamında başını salladı.

"Pekâlâ, o halde," dedi Manx. "Anlaştık sanırım. Havai fişek alabileceğimiz bir yer biliyorum; oradaki fişekler o kadar parlak ve gürültülüdür ki, işimiz bittiğinde bir süre ne gözlerin bir şey görebilecek ne de kulakların işitebilecek. Yarın hava kararıktan sonra Bura

Kütüphanesi'ne varacağız. Havai fişekleri orada patlatabiliriz. Biz onları uçurduktan sonra herkes Üçüncü Dünya Savaşı çıktı sanacak." Manx bir süre sustuktan sonra devam etti. "Belki Bayan Margaret Leigh de eğlencemize katılır. Başkalarının işine karışmamasını öğretmek için onun da altında bir fitil tutuşturmak hoşuma gider."

"Onun ne önemi var ki?" dedi Wayne. "Neden onu kendi haline bırakmıyoruz?"

Büyük, yeşil bir güve yumuşak bir ses çıkararak ön cama çarptı, zümrüt renkli bir leke bıraktı.

"Sen akıllı bir genç adamsın, Wayne Carmody," dedi Manx. "Bu kadın hakkında çıkan haberleri okudun. Biraz düşünecek olursan, eminim onu neden sorun ettiğimi anlarsın."

Hava aydınlıkken Wayne, Bing'in Margaret Leigh hakkında internetten edindiği ve Manx'in otomobile getirdiği haber çıktılarına bakmıştı. Hepsi on iki yazıydı ve aynı şeyden söz ediyordu: terk edilmişlik, bağımlılık, kimsesizlik... ve tuhaf, akıl karıştıran mucizeler.

İlk haber yazısı doksanlı yılların başına aitti. *Cedar Rapids Gazete*'sinde yayımlanmıştı. "Medyum mu yoksa Şanslı bir Tahminci mi? Yöre Kütüphanecisinin İnanılmaz Önsezisi Çocukları Kurtardı." Haber Sacramento'da yaşayan Hayes Archer adındaki bir adam hakkındaydı. Archer iki oğlunu alıp yeni edindiği Cessna uçağıyla California sahili boyunca bir geziye çıkmıştı. Yola çıktıktan kırk dakika sonra tek motorlu Cessna sıradışı birkaç manevra yapıp radarda kaybolmuştu. Archer'ın yoğunlaşan siste kıyıyı gözden kaybedip denize çakılmış olduğundan korkuluyordu. Archer çok zengin bir adam olduğu için haber ulusal kanallarda da yer almıştı.

Margaret Leigh, California emniyetini arayıp Archer'la oğullarının ölmediklerini, denize çakılmadıklarını söyledi. Bir koyağa inmişlerdi. Tam yerini söyleyemiyordu ama polisler sahili ararken tuz bulunabilecek bir yere bakmaları iyi olurdu.

Cessna yerden on beş metre yükseklikte, ters dönmüş bir halde bir kızılağacın içine takılmıştı ve burası –buna dikkat– Tuz Burnu Eyalet Parkı'ydı. Oğlanlar yara almamıştı. Babalarının beli kırılmıştı

fakat hayati tehlikesi yoktu. Maggie bu olağanüstü sezginin Scrabble oynarken bir anda içine doğduğunu söyledi. Makalenin yanında uçağın ters dönmüş halini gösteren bir fotoğrafla, Maggie'nin bir Scrabble turnuvasında oynarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafın altındaki yazı şöyleydi: *"Bu Şanslı Sezgileri Varken, Ne yazık ki, Maggie Şans Oyunlarını değil, Scrabble'ı tercih Ediyor!"*

Bunu izleyen yıllarda başka önseziler de vardı: bir kuyu içinde bulunan kayıp bir çocuk, yelkenlisiyle dünya turu yaparken denizde kaybolan bir adam hakkında verdiği bilgi. Fakat bu vakalar giderek seyrelmiş, aralarında uzun boşluklar olmaya başlamıştı. Sonuncusu 2000 yılına aitti. 2008 yılına kadar hiçbir şey yoktu, bundan sonrası mucizeler hakkında değil, tam tersine şeylerle ilgiliydi.

Bunlardan ilki Bura, Iowa'da yaşanan sel felaketi ve sular altında kalan kütüphaneyle ilgiliydi. Maggie kitapları kurtarmaya çalışırken neredeyse kendisi de sular altında kalıp boğulacaktı. Isı kaybı nedeniyle hastanelik olmuştu. Yeterince bağış toplanamadığı için kütüphane tekrar açılamamış, kepenkleri kapatılmıştı.

2009 yılında Maggie metruk bir binada yangın çıkardığı için kamu güvenliğini tehlikeye atmakla suçlanmıştı. O sırada üstünde eroin enjekte etmesini sağlayacak gereçler vardı.

2010 yılında eroin bulundurmaktan tutuklanıp mahkemeye çıkarılmıştı.

2011 yılında fuhşa teşvik suçuyla tutuklanmıştı. Maggie Leigh geleceği görebiliyordu ama psişik güçleri Cedar Rapids Moteli'nin lobisindeki sivil polise karşı onu uyarmamıştı. Bu suçtan otuz gün yedi. Aynı yıl bir kez daha polis tarafından alındı ama bu defa hapishaneye değil, hastaneye yatırıldı; soğuğa maruz kalmanın sonucu hastalanmıştı. Bu haber yazısında onun başına gelen bu acı olayın Iowa'daki evsizler arasında çok yaygın olduğu belirtiliyordu. Wayne onun sokaklarda yaşadığını bu haberle öğrenmişti.

"Onu görmek istemenin nedeni, senin geleceğini bilip anneme söylemesi," dedi Wayne.

"Onu görmem *gerek* çünkü benim yola düştüğümü biliyordu ve

bana *sorun* çıkarmak istedi," dedi Manx. "Ve onunla görüşemezsem, bana bir daha sorun çıkarmayacağına emin olamam. Onun türünden biriyle ilk kez uğraşıyor değilim. Onun gibilerden mümkün olduğunca uzak dururum. Hepsi de sinir bozucu tiplerdir."

"Onun gibiler... Yani, başka kütüphaneciler mi?"

Manx burnundan soludu. "Bana saf numarası yapıyorsun. Tekrar espri yapacak hale geldiğine memnun oldum. Demek istediğim şuydu: Düşüncenin gizli paylaşılan dünyalarına benden başka ulaşabilenler de var." O dünyanın nerede olduğunu göstermek için elini uzatıp şakağına değdirdi. "Benim Wraith'im var, bu otomobilin direksiyonuna oturduğum zaman Noelistan'a giden gizli yolları bulabiliyorum. Totemler kullanıp gerçeği tersyüz eden insanlar biliyorum. Hamur yoğurur gibi yeniden şekillendiriyorlar. Craddock McDermott adında bir adam vardı, ruhunun en sevdiği takım elbise içinde var olduğunu iddia ediyordu. Geriye çalışan korkunç bir kol saati olan Geriye Yürüyen Adam vardı. Onun gibi biriyle karanlık bir ara sokakta karşılaşmak istemezsin. Ya da herhangi bir yerde. Sonra bir de Gerçek Düğüm adında, yollarda yaşayan biri var ki, o da aşağı yukarı benimle aynı alanda iş yapıyor. Ben onlardan uzak dururum, onlar da seve seve benden uzak dururlar. Bizim Maggie Leigh'nin de kendine özgü bir totemi var, bunu başkalarının işine burnunu sokmak ve casusluk yapmak için kullanıyor. Muhtemelen sözünü ettiği o Scrabble pullarıdır. Eh. Göründüğü kadarıyla benimle çok ilgileniyor. Madem yolumuz üstünde, nezaket gereği onu ziyaret etmemiz lazım. Onunla tanışmak, meraklılık huyunu tedavi etmek isterim."

Manx başını iki yana sallayıp güldü. Çıkan ses yaşlı bir adamın hırıltılı kahkahasıydı. Noelistan'a giden yol onu gençleştirebiliyor olabilirdi ama gülüşü için yapabileceği şey yoktu.

Bir süre daha yol aldıktan sonra Manx iç geçirip anlatmaya devam etti. "Sana anlatmakta sakınca görmüyorum, Wayne; karşılaştığım bütün sorunlar hep şu ya da bu kadın yüzünden çıkmıştı. Margaret Leigh, annen, ilk karım hepsi aynı kumaştan ve Tanrı bilir onların geldiği yerde daha niceleri vardır. Ne var, biliyor musun? Hayatımın

bütün en mutlu anları hiç kadın etkisi olmadığı zamanlardadır. Kimseyi memnun etmek zorunda olmadığım zamanlar. Erkekler hayatlarının büyük bir kısmını bir kadının elinden diğerine geçirilerek sürer, hep onlara hizmet etmek zorunda kalırlar. Seni nasıl bir hayattan kurtardığımı tahmin bile edemezsin. Erkekler kadınları düşünmeden duramazlar. Bir kadını düşünmeleri tıpkı çok aç bir insanın az pişmiş bonfileyi düşünmesi gibidir. Çok acıkmışsan ve ızgaradaki bonfilenin kokusunu duyuyorsan, dikkatin tamamen gırtlağındaki o duyuya yönelir ve düşünemez hale gelirsin. Kadınlar bunun farkındadır. Ve bundan yararlanırlar. Şartları onlar koyarlar, tıpkı sen akşam yemeğine gelmeden önce annenin öne sürdüğü şartlar gibi. Odanı toplamazsan, gömleğini değiştirmezsen, ellerini yıkamazsan sofraya oturmana izin verilmez. Çoğu erkek bir kadının öne sürdüğü şartları yerine getirmekle bir değer kazandığını sanır. Kendilerini değerli bulurlar. Ama tablodan kadını çıkardığın zaman erkek biraz iç huzuru bulabilir. Kendin ve başka erkekler dışında uzlaşmak zorunda olduğun birisi olmazsa ne istediğini kestirebilirsin. Bu da çok iyi gelir."

"Neden ilk karından boşanmadın?" diye sordu Wayne. "Madem onu sevmiyordun?"

"O zamanlarda kimse boşanmazdı. Hiç aklımdan geçmedi. Evden ayrılmayı düşündüm. Hatta bir iki kere ayrıldım da. Ama geri döndüm."

"Neden?"

"Canım bonfile istemişti."

"Ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Wayne. "İlk evlendiğin zaman?"

"Bana yaşımı mı soruyorsun?"

"Evet."

Manx gülümsedi. "Sana şöyle anlatayım: Cassie'yle ilk çıktığımız gün bir sessiz film seyretmeye gittik. İşte, o kadar eskiden!"

"Hangi film?"

"Alman yapımı bir korku filmiydi ama replik kartları İngilizceydi. Korkunç sahnelerde Cassie yüzünü göğsüme gömerdi. Babasıyla

birlikte gitmiştik, babası olmasaydı sanırım, kucağıma çıkardı. O zaman daha on altı yaşındaydı, nazik, utangaç ve saygılıydı. Çoğu kadın böyledir. Gençken beklentiler içinde değerli mücevherler gibidirler. Arzulu, ateşli bir hayat beklentisi içindedirler. Zamanla cadaloz olur, tamamen değişirler. Kadınların ilk başlardaki sevecenliklerinin kaybolması tıpkı bir çocuğun süt dişlerini dökmesine benzer."

Wayne dalgın dalgın başını sallarken üst dişlerinden birini çekip çıkardı. Sonra dilini, kan sızan bu boşluğa götürdü. Eskisinin bulunduğu yerde yeni bir dişin çıktığını hissedebiliyordu ama bu diş daha ziyade küçük bir olta kancası gibiydi.

Bunu da şortunun cebine, diğer dişlerinin olduğu yere koydu. Wraith'de bulunduğu otuz altı saat içinde beş dişini kaybetmişti. Bunu dert ettiği yoktu. Sıra halinde yeni dişlerin çıktığını hissediyordu.

"Daha sonraları karım beni şeytan olmakla suçladı, tıpkı senin gibi," dedi Manx. "Birlikte izlediğimiz o Alman filmindeki canavar gibiymişim. Onun ve iki kızımızın hayatlarını emerek besleniyormuşum. Ama durum şöyle ki, onca yıl sonra kızlarım hâlâ güçlü, mutlu, genç ve neşe içindeler. Onların hayatını kurutmaya çalışmışsam, hiç başarılı olmamışım demektir. O sıralarda birkaç yıl boyunca karım beni o kadar mutsuz etti ki, onu, iki kızımızı ve kendimi öldürmeyi bile düşündüm; sırf bu eziyet bitsin diye. Şimdi o günleri düşününce gülüyorum. Bir ara otomobilimin plakasına bir göz at. Karımın o korkunç düşüncesini alıp bunu şakaya vurdum. Hayatta kalmanın yolu budur! Gülmeyi öğrenmelisin, Wayne. Eğlenmenin yollarını bulmak zorundasın! Bunu hatırlayabilecek misin?"

"Sanırım," dedi Wayne.

"Bu gayet iyi," dedi Manx. "İki erkek gece yolculuğu yapıyor. Gayet iyi. Senin Bing Partridge'den daha iyi bir yol arkadaşı olduğunu söylememde sakınca yok. Hiç değilse, her şeyden budalaca bir şarkı çıkarmak gereğini duymuyorsun." Manx tiz bir sesle bir şarkıya başladı. "*Seni seviyorum, beni seviyorum, pipimle oynamayı seviyorum*!" Sonra başını iki yana salladı. "Bing'le birlikte birçok uzun yolculuk

yaptık, her biri bir öncekinden uzun sürdü. Her an budala şarkılar söylemeyip budalaca sorular sormayan biriyle yolculuk yapmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu tahmin edemezsin."

"Artık bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordu Wayne.

Manx direksiyona bir tokat atıp güldü. "Galiba çok erken konuştum – çünkü bu budalaca bir soru değilse, ona çok yakın bir şey, Wayne! Sana tatlı patates kızartması vaat ettim ve hiç kuşkun olmasın, bunu yiyeceksin. Noelistan'a yüzden fazla çocuk getirdim ve daha bir tanesini bile açlıktan öldürmüş değilim."

Yirmi dakika daha yol aldılar. Kızarmış tatlı patates satan lokanta, bir futbol sahası büyüklüğünde otoparkı olan büyük bir tesisti. On metre yüksekliğindeki direkler üstünde sodyum-buharlı lambalar asfaltı gündüz gibi aydınlatıyordu. Otopark on sekiz tekerlekli kamyonlarla doluydu. Wayne lokantanın ön camından bakınca bar tezgâhındaki bütün tüneklerin dolu olduğunu gördü. Sanki gece yarısı değil, öğlen on iki gibiydi.

Bütün ülke antika bir Rolls-Royce'daki yaşlı bir adamla bir çocuğu bulmak için bakar olmuştu ama lokantada bulunan tek kişi bile dışarıya bakmadı ve onları dikkate almadı. Böyle olması Wayne'i şaşırtmadı. Artık bu otomobilin *görülebildiği* fakat *fark edilmediği* gerçeğini kabullenmişti. Tıpkı bir televizyon kanalında parazit yayınlanmasına benziyordu – herkes hemen kanal değiştiriyordu. Manx otomobili burnu duvara gelecek şekilde park etti; o sırada dışarıya atlamak, çığlık atmak veya cama vurmak Wayne'in aklından bile geçmedi.

"Bir yere gitme," dedi Manx; ona bir göz kırpıp otomobilden çıktı ve lokantaya girdi.

Wayne ön camdan lokantanın içini görebiliyordu. Manx'in kalabalık arasından geçip ön kasaya doğru yürüdüğünü gördü. Barın üstündeki televizyonlarda bir otomobil yarışı vardı; sonra bir podyumda konuşma yapan ve parmağını sallayan başkan belirdi. Sonra bir göl önünde duran sarışın bir kadın ekrana geldi.

Wayne'in alnı kırıştı. Bu göl tanıdıkto. Görüntü değişti, Winnipe-

saukee'deki kiralık evi gördü Wayne; ön taraf polis otolarıyla doluydu. Lokantada Manx de televizyona bakmaktaydı; daha iyi görmek için başını yana eğmişti.

Görüntü bir daha değişti, Wayne Triumph'a binmiş annesini ahırdan çıkarken gördü. Başında kask yoktu, saçları geriye savrulmuş halde kameraya doğru ilerliyordu. Kameraman zamanında yoldan kaçamadı. Annesi hızla onun yanından geçerken kamera dönerek önce gökyüzünü, sonra çimenleri gösterdi ve yere düştü.

Charlie Manx hızlı adımlarla lokantadan çıkıp ŞE7T4N'ın direksiyonuna geçti, yola koyuldular.

Manx'in gözleri donuklaşmış, ağzının kenarları öfkeyle büzülmüştü.

"Sanırım kızarmış tatlı patates yemiyoruz," dedi Wayne.

Charlie Manx onu duyduysa bile hiç belli etmedi.

Uyku Evi

Vic acı hissetmedi. Canı yanmıyordu. Acı daha sonra gelecekti.

Ayıldığının da farkında değil gibiydi. Bilinci gelmiş miydi, emin değildi. Bunun yerine vücudunun parçaları isteksizce tekrar eski yerlerine dönmeye başladı. Bu uzun bir süreçti ve tıpkı Triumph'ı toplaması gibi yavaş gelişiyordu.

Daha kendi adını bile hatırlayamadan Triumph'ı hatırladı.

Bir yerlerde telefon çaldı. Eski cihazlara özgü bu hoyrat zil sesini net bir şekilde duyabiliyordu, bir kere, iki kere, üç kere, dört kere. Bu ses onu tekrar dünyaya geri getirdi ama ayıldığını kavrayana kadar telefonun çalması bitmişti.

Yüzünün yanı ıslak ve serindi. Yerde karın üstü yatıyordu, başı bir yana çevriliydi ve yanakları bir su birikintisi içindeydi. Dudakları kurumuş, çatlamıştı; hiç bu kadar susadığını hatırlamıyordu. Sudan biraz içti; kum ve beton tadı vardı ama soğuktu ve teması iyi geldi. Nemlendirmek için dudaklarını ıslattı.

Yüzünün yanında bir postal vardı. Tabanındaki lastiği ve sallanan bağcıklarını görebiliyordu. Bu postalı bir saatten beri arada bir görüyor, o an algılıyor, gözlerini kapadığı an bunu unutuyordu.

Vic nerede olduğunu kestiremedi. Herhalde ayağa kalkıp bunu öğrenmesi lazımdı. Kalktığı anda vücudunun zor bela bir araya gelmiş kısımları tekrar dağılacak ve yere kapaklanacak diye korktu ama başka çare de göremiyordu. Yakın zamanda ona bakmak için kimsenin geleceğini sanmıyordu.

Bir kaza geçirmişti. Motosikletle mi? Hayır. Bir bodrumdaydı. Ba-

danası soyulmuş, lekeli beton duvarları görebiliyordu. Mahzenlere özgü o kokuyu da tanımıştı; bunu bastıran başka kokular da vardı. Yanmış metal ve sanki sifon çekilmemiş bir kuburdan gelen dışkı kokusu...

Vic ellerinden destek alıp dizleri üstüne doğruldu.

Korktuğu kadar canı yanmadı. Eklemlerinde, ensesinde ve kıçında bir sızı hissetti ama bu daha çok grip nedeniyle duyulan sızılara benziyordu, kırılmış kemik acısına değil.

Adamı gördüğünde her şeyi birden ve tamamen hatırladı. Winnipesaukee Gölü'nden kaçışı, köprü, kilise enkazı, onu gazlayıp tecavüz etmeye çalışan Bing adındaki adam.

Gazmaskeli Adam birbirine tek bir bağırsakla bağlı iki parça halindeydi. Üst yarısı koridorda, bacakları kapının hemen iç tarafında, postalları Vic'in baygın yattığı yerin yanındaydı.

Metal sevofluran tüpü parçalanmıştı fakat tepesindeki regülatör ve tüpün buna bağlı kısmı hâlâ adamın elindeydi. Açık kubur kokusu adamdan geliyordu. Herhalde içindeki lağım deposu patlamıştı. Vic onun bağırsaklarının kokusunu duyabiliyordu.

Odanın içi savaş alanı gibiydi. Etrafa bakınırken sanki çok çabuk ayağa kalkmış gibi başı döndü. Yatak tersyüz olmuş, altındaki bacakları ve yayları üste çıkmıştı. Lavabo duvardan ayrılmış, yere kırk beş derecelik bir açıyla sarkıyor, sadece iki boru desteğiyle duruyordu. Çatlamış bir dirsekten sızan su yerde birikiyordu. Demek ki daha uzun süre baygın kalsaydı boğulacaktı.

Ayağa kalkması kolay olmadı. Sol bacağını dik tutmaya çalıştığı anda soluğunu kesen bir sancı duydu. Dizkapağı yeşil ve mavi tonlarıyla karışık bir renkte berelenmişti. Vic ağırlığını bu bacağına verdiği takdirde yere kapaklanacağından korktu.

Vic ıstırap müzesini gezen bir ziyaretçi gibi son kez odanın içinde bakındı. Evet, görmeye değer başka bir şey yoktu. Lütfen, devam edelim, sayın ziyaretçiler. Bitişik odada hayran kalacağınız parçalarımız var.

Ayağını Gazmaskeli Adam'ın bacakları arasına soktu, sonra üs-

tünden adımını attı. Sarkan bağırsak şeridine basmamaya özen gösterdi. Manzara o kadar gerçek ötesiydi ki, midesi bulanmadı bile.

Vic adamın vücudunun üst yarısının yanına geldi. Yüzüne bakmak istemiyordu; yanından geçerken gözlerini kaçırdı. Ama daha iki adım ilerlemeden dayanamadı ve başını geri çevirip omzu üzerinden baktı.

Adamın başı yana çevriliydi. Maskenin camından afallamış, açık gözleri görünüyordu. Erimiş plastik ve kavrulmuş cam elyafından oluşan respiratör açık olan ağzına tıkanmıştı.

Vic koridorda yürüdü. Alabora olmaya başlayan bir tekne güvertesinde yürümeye benziyordu. İkide bir sağ yanına doğru kayıyor, dengesini bulmak için duvara tutunuyordu. Alabora olup karanlığın içine batma tehlikesi olan tekne Vic'in kendisiydi. Bir an sol dizini kollamayı unutup ağırlığını bu yanına verince dizi hemen büküldü. Vic bir yere tutunmak için kolunu uzattı, eline İsa'nın bir tarafı yanmış büstü geldi. Büst porno yayınlarla dolu bir kitap rafının üstündeydi. Hemen elini çekti; kül bulaşmıştı. TANRI CANLI YANDI ŞEYTANLAR KALDI.

Bir daha sol dizini unutmayacaktı. Nedense aklına çok tuhaf bir düşünce geldi: *Neyse ki, bir İngiliz bisikleti bu.*

Merdivenlerin tabanında ayağı bir yığın çöp torbasına takıldı ve yere düştü. Buraya ikinci düşüşüydü. Gazmaskeli Adam onu merdivenden aşağıya ittiği zaman yine bu çöp torbalarından oluşan yumuşak zemine düşmüş, bu sayede boynu veya kafatası kırılmamıştı.

Plastik torba soğuk ve ağırdı ama tamamen katılaşmamıştı. Vic içinde ne olduğunu biliyordu; kalça kenarı ve düz göğüs kafesi. Aslında istemese de, elinde olmadan torbayı yırttı. Cesedin üstüne ucu koli bandıyla sıkıca kapatılmış bir kefen geçirilmişti.

Dışarıya süzülen koku çürümeden değildi ama bazı yönlerden daha kötüydü: iğrenç bir zencefil rayihası. Torbanın içindeki adam sırım gibiydi ve büyük ihtimalle bir zamanlar yakışıklıydı. Çürümeden çok mumyalaşmış, derisi büzülerek sararmış, gözleri yuvalarına gömülmüştü. Dudakları bir çığlık atar gibi aralanmıştı ama bu etinin gerilmesinden ve dişlerini geri çekmesinden de olabilirdi.

Vic ağlamaya benzer bir sesle derin bir soluk verdi. Elini adamın soğuk yüzüne koydu.

"Üzgünüm," dedi Vic ölü adama.

Elinde değildi, ağlaması gerekiyordu. Öyle sık ağlayan bir kadın değildi ama bazı durumlarda gözyaşları yegâne mantıklı tepki oluyordu. Ağlayabilmek bir lükstü; ölüler hiçbir kaybı hissetmezler, kimse veya hiçbir şey için ağlamazlardı.

Vic bir kez daha adamın yanağını okşayıp parmağıyla dudağına dokundu; işte o zaman adamın ağzına tıkılan kâğıt parçasını gördü.

Ölü adam ona yalvarır gibi bakıyordu.

Vic, "Tamam, dostum," diyerek kâğıdı adamın ağzından çıkardı. Bunu yaparken iğrenmedi. Adam burada kötü bir sonla karşılaşmış, tek başına kalmış, kullanılmış, canı yanmış ve bir kenara atılmıştı. Adam her ne demek istiyorsa, Vic ona kulak verecekti; iş işten geçmiş olsa da...

Not kötü bir kurşun kalemle ve titrek bir elle yazılmıştı, kâğıt parçası da bir Noel hediye paketinden yırtılmıştı.

Günlerden beri ilk kez zihnim bunu yazacak kadar açık. Önemli notlar:

- Ben Brandenburg, KY.'den Nathan Demeter'im.
- Bing Partridge tarafından tutsak edildim.
- Manks adında bir adam hesabına çalışıyor.
- Michelle adında çok güzel ve iyi bir kızım var. Çok şükür, otomobil onu değil beni kaçırdı.

Lütfen, kızımın bu notu okumasını sağlayın:

Seni seviyorum, kızım. Bu adam canımı fazla yakamaz çünkü gözlerimi kapadığım zaman seni görüyorum.

Ağlamanın sakıncası yok ama gülmekten de vazgeçme.

Mutluluğun peşini bırakma.

İkisine de ihtiyacın var. Ben ikisine de sahiptim.

Seni seviyorum, evladım - Baban.

Vic bunu ölü adamın başında okurken gözyaşlarının üstüne akmamasına özen gösterdi.

Bir süre sonra ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Merdivenin üst tarafına baktı. Oradan nasıl yuvarlandığını hatırlayınca başı döndü. O düşüş sonrası hayatta kalması şaşılacak şeydi. İnişi şimdi yapacağı tırmanıştan çok daha çabuk olmuştu. Sol dizi şiddetle zonkluyor, canı fena halde yanıyordu.

Basamakların sonuna çıkmak için dünya kadar zamanı olduğunu düşünüyordu fakat yarısına gelmeden telefon çalmaya başladı. Vic bir an tereddüt etti. Sonra da tırabzana tutunup mümkün olduğunca sol bacağını kullanmadan basamakları çıkmaya başladı. Kafasının içinde küçük bir kız çocuğu sesiyle bir şarkı çınlıyordu. *Ben küçük bir kızım. Bana yeni arkadaşlar lazım.* Küçükken seksek oyunu sırasında söylediği bu şarkı on yıllardan beri aklına bile gelmemişti.

Üst basamağa varıp kapıdan geçince kendini gözlerini kamaştıran bir aydınlıkta buldu. Telefon bir kez daha çaldı, belki üçüncü belki de dördüncü çalışıydı. Her kim arıyorsa, birazdan ümidi keserdi.

Vic bodrum kapısının kenarındaki duvarda bulunan siyah telefonu aldı. Sol elini kapı çerçevesine uzattığında Nathan Demeter'in notunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Almacı kulağına dayadı.

"Yahu, Bing," dedi Charlie Manx. "Nerelerdesin? Seni arayıp duruyorum. Yanlış bir şey yapmandan korkmaya başlamıştım. Benimle gelmemen dünyanın sonu demek değil. Başka bir zaman da olabilir ama bu arada benim için yapabileceğin bazı şeyler var. Öncelikle, bana dostumuz Bayan McQueen hakkındaki son haberleri verebilirsin. Televizyondan onun New Hampshire'daki evinden kaçıp kaybolduğunu öğrendim. O zamandan beri onun hakkında bir haber çıktı mı? Sence ne yapacak?"

Vic derin bir soluk alıp yavaşça verdi.

"Vic son zamanlarda epey meşguldü ya," dedi Vic. "En son bodrumunu yenilemesi için Bing'e yardım ediyordu. Odaya biraz renk gelsin dedim, duvarları o orospu çocuğunun kanıyla boyadım."

Manx o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Vic onun telefonu kapattığını düşünmeye başladı. Tam hâlâ orada mı, diye adamın adını söyleyecekken Manx tekrar konuştu.

"Bak şu işe," dedi Manx. "Yani bana Bing'in öldüğünü mü söylüyorsun? Bunu duyduğuma üzüldüm. Ondan biraz tatsız şartlarda ayrılmıştık. Şimdi bunu düşününce üzülüyorum. Bing birçok bakımdan hâlâ çocuktu. Sanırım çok kötü şeyler yapmıştır ama onu suçlayamazsın. Pek akıllı sayılmazdı!"

"Bırak onun hakkında konuşmayı! Beni dinle. Oğlumu geri istiyorum, onu almak için geleceğim, Manx. Geldiğimde seni onun yanında görmeyeyim. Kenara çek. Her neredeysen, kenara çek ve dur. Oğlumu yolun kenarında, sağlam halde bırak. Beni beklemesini, annesinin göz açıp kapayana kadar orada olacağını söyle. Bunu yaptığın takdirde, peşinden geliyorum diye endişe etmene gerek kalmayacak. Seni serbest bırakacağım. Ödeşeceğiz." Vic bu dediklerini cidden uygulayacağına emin değildi ama kulağına iyi gelmişti.

"Bing Partridge'e nasıl ulaştın, Victoria? Bunu bilmek istiyorum. Colorado'da olduğu gibi mi? Oraya köprüden geçerek mi gittin?"

"Wayne yaralı mı? Bir şeyi yok ya? Onunla konuşmak istiyorum. Telefona ver."

"Cehennemdeki insanlar buzlu su isterler. Önce sen sorularıma cevap ver, seninkilere cevap verip vermeyeceğime bakarız. Bana Bing'e nasıl ulaştığını söyle, senin için ne yapabileceğimi düşüneyim."

Vic titremeye başlamıştı. "Önce bana oğlumun hayatta olup olmadığını söyle. Eğer öyle değilse, Tanrı yardımcın olsun. Eğer öyle değilse, Manx, eğer öyle değilse, Bing'e yaptıklarım sana yapacaklarımın yanında çocuk oyunu kalır."

"Oğlun iyi. Tatlı bir günışığı gibi! Şimdilik sana bu kadarını söylüyorum. Bana Bing'e nasıl ulaştığını anlat. Motosikletinle mi? Colorado'dayken bir bisiklet vardı. Ama sanırım, şimdi yeni bir aracın var. Bu yeni aracın mı seni köprüden geçirdi? Bana cevap verirsen seni oğlunla konuştururum."

Vic ne diyeceğine karar vermeye çalıştı ama aklına bir yalan gelmedi; zaten Manx'in bunu bilmesi bir şey değiştirecek değildi. "Evet. Köprüyü geçtim ve beni buraya getirdi."

"Demek ki," dedi Manx, "kendine yeni bir araç edinmişsin. Fazladan vitesi olan bir motosikletin var. Ama seni *bana* getirmedi. Seni Uyku Evi'ne götürdü. Bence bunun bir nedeni olmalı. Benim de fazladan vitesi olan bir aracım var, bu gibi şeylerin nasıl işlediğini biliyorum. Bu tip şeylerin kendilerine özgü numaraları olur." Bir süre sustuktan sonra devam etti. "Benden otomobili kenara çekmemi, oğlunu yol kenarında bırakmamı istedin. Göz açıp kapayana kadar orada olacağını söyledin. Köprü seni sadece sabit bir noktaya götürebiliyor, değil mi? Aslında bu çok mantıklı. Ne de olsa bir köprü. İki ucunun bir şeyin üstüne dayanıyor olması lazım; bu sadece iki sabit düşünce bile olsa...

"Oğlum," dedi Vic. "Sesini duymak istiyorum. Söz verdin."

"Haklısın," dedi Charlie Manx. "Al, konuş oğlunla, Vic. Küçük adam telefonda."

Havaifişek Fabrikası, Illinois

Öğlen sonrasının ilk saatlerinde Bay Manx otomobili ana yoldan çıkarıp havai fişek deposunun kapısına yanaştırdı. Fabrikanın reklam tabelasında bir gözüne roket saplanmış, kan yerine ateş çıkan, öfkeli bir ay resmi vardı. Wayne bunu görünce bir kahkaha attı, ay biçimli süsü elinde sıktı.

Mağaza, önünde atların bağlanması için direği olan uzun bir binaydı. Bu manzara Wayne'e hayatının büyük bir kısmını geçirdiği batıyı hatırlattı. Kuzeydeki yerler kırsal görünmek için bazen önlerine at bağlama direkleri koyarlardı fakat batıdaki direklerin biraz ötesinde daima at dışkısı olur ve insan gerçekten kovboy diyarında olduğunu anlardı. Tabii, artık kovboyların çoğunun şık otomobillere binip Eminem dinledikleri de bir gerçekti.

"Noelistan'da at var mı?" diye sordu Wayne.

"Ren geyiği var," dedi Manx. "Ehlileştirilmiş, beyaz ren geyikleri."

"Onlara binilebilir mi?"

"Onları ellerinle besleyebilirsin."

"Ne yerler?"

"Sen ne verirsen. Saman. Şeker. Elma. Yiyecek seçmezler."

"Hepsi de beyaz mı?"

"Evet. Onları çok sık göremezsin çünkü kar üstünde ayırt etmek çok zordur. Noelistan'da her zaman kar vardır."

"Onları boyayabiliriz!" dedi Wayne bu fikirle heyecanlanarak. "O zaman ayırt etmek kolay olur." Son zamanlarda aklına sık sık heyecan verici fikirler geliyordu.

"Evet," dedi Manx. "Bu dediğin çok eğlenceli olabilir."

"Onları kırmızıya boyarız. Kırmızı ren geyikleri. İtfaiye araçları gibi kırmızı olurlar."

"Çok yakışır."

Wayne bunun hayalini kurarken ağzı kulaklarına vardı: Elinde boya rulosu, sabırla bekleyen Ren geyiğini tepeden tırnağa elma şekeri rengine boyuyordu. Başka neler yapabileceğini düşünürken dilini yeni çıkan dişlerinde gezdirdi. Noelistan'a vardıklarında eski dişlerinde delik açıp bunları bir iplikten geçirerek kolye yapacaktı.

Manx torpido gözüne uzanıp açtı, Wayne'in telefonunu çıkardı. Bütün sabah boyunca arada bir bu telefonu kullanmıştı. Wayne onun Bing Partridge'i aradığını ve cevap alamadığını biliyordu. Bay Manx hiçbir zaman mesaj bırakmazdı.

Wayne pencereden dışarıya baktı. Bir adam mağazadan çıkmış, koluna taktığı bir çuvalla onlara doğru geliyordu. Yanındaki küçük, sarı saçlı bir kızın elini tutmuştu. Wayne bu kızı parlak kırmızıya boyamanın çok eğlenceli olacağını düşündü. Elbiselerini çıkarıp kıpır kıpır hareket eden vücudunu yere bastırarak onu boyamak... her tarafını boyamak. Her tarafını boyayabilmek için bütün saçlarını tıraş etmek gerekirdi. İnsan bir torba dolusu sarı saçla ne yapabilir, diye düşündü. Mutlaka eğlenceli bir şey yapılabilirdi.

"Yahu, Bing," dedi Bay Manx. "Nerelerdeydin?" Kapısını açıp otoparka çıktı.

Küçük kızla babası kamyonetlerine bindiler ve otoparktan çıkmak üzere hareket ettiler. Wayne el salladı. Onu gören küçük kız da el sallayarak karşılık verdi. Çok güzel saçları vardı. O altın renkli saçlarından bir metrelik ip yapılabilirdi. Altın renkli bir ilmik yapıp o kızı bununla asabilirdi. Bak işte, bu müthiş bir fikirdi. Acaba o güne kadar hiçbir insan kendi saçıyla asılmış mıdır, diye düşündü.

Manx bir süredir otoparkta telefonla konuşmaktaydı. Bir yandan volta atıyordu.

Sürücü koltuğu arkasındaki kapının kilidi açıldı. Manx kapıyı açıp içeriye uzandı.

"Wayne? Hatırlarsan, dün sana uslu durduğun takdirde annenle konuşabileceğini söylemiştim. Charlie Manx'in sözünde durmayan bir adam olduğunu düşünmeni istemem. Annen telefonda. Senin nasıl olduğunu öğrenmek istiyor."

Wayne telefonu aldı.

"Anne?" dedi. "Anne, benim. Nasılsın?"

Hatta parazit sesleri duyuldu; sonra Wayne annesinin duygusallıkla boğuk çıkan sesini işitti. "Wayne."

"Buradayım. Beni işitebiliyor musun?"

"Wayne," dedi annesi bir daha. "*Wayne*. İyi misin?"

"Evet," dedi Wayne. "Havai fişek almak için durduk. Bay Manx bana maytap ve bir tane de roket alacak. Sen iyi misin? Sesin ağlamaklı geliyor."

"Seni özlüyorum. Annenin sana ihtiyacı var. Seni almaya geleceğim."

"Hee. Tamam," dedi Wayne. "Dişim düştü. Aslında birkaç dişim! Anne, seni seviyorum! Her şey yolunda. Ben iyiyim. Çok eğleniyoruz!"

"Wayne. İyi *değilsin*. Sana bir şey yapıyor. Kafanın içine giriyor. Onu durdurmalısın. Onunla mücadele etmelisin. O iyi bir insan değil."

Wayne midesinde gergin bir kıpırtı hissetti. Dilini yeni çıkan kanca benzeri dişlerinde gezdirdi. "Bana havai fişek alıyor," dedi ciddiyetle. Bütün sabah havai fişekleri düşünmüş, roketlerle gökyüzünü delmeyi, gökyüzünü ateşler içinde bırakmayı hayal etmişti. Keşke bulutları yakmak mümkün olsaydı, diye geçirdi içinden. Ne manzara olurdu! Gökten aşağıya siyah dumanlar çıkararak yanan bulut parçaları düşüyor...

"O adam Hooper'ı öldürdü, Wayne," dedi annesi; bu sözler Wayne'e tokat gibi geldi. İrkildi. "Hooper senin için savaşırken öldü. Senin de mücadele etmen lazım."

Hooper. Sanki Hooper'ı yıllardan beri düşünmemişti. Şimdi onu hatırlamaya başlamıştı; ayıya benzeyen yüzünde kocaman, kederli

gözleriyle bakışını... Wayne onun kötü kokan nefesini, ipeksi tüylerini, neşeli hallerini... ve nasıl öldüğünü hatırladı. Gazmaskeli Adam'ın ayak bileğini ısırmıştı, sonra Bay Manx – sonra da Bay Manx..."

"Anne," dedi aniden. "Galiba midem bulanıyor, anne. Galiba içimden zehirlendim."

"Ah, yavrum," dedi annesi. Yine ağlamaya başlamıştı. "Ah, yavrum, dayan biraz. Dayanmalısın. Oraya geliyorum."

Wayne'in gözleri yanıyordu; bir an görüşü bulanıklaştı ve her şeyi çift görmeye başladı. Ağlayacak gibi olmak da onu şaşırtıyordu. Ne de olsa kendini hiç de üzgün hissetmiyordu; bu daha çok üzüntünün anısı gibiydi.

Ona kullanabileceği bir şey söyle, diye geçirdi içinden. Sonra bunu bir daha düşündü fakat bu defa daha yavaşça ve geriye doğru: *Kullan. Bir şey. **Söyle**.*

"Anneannemi gördüm," dedi aniden. "Rüyamda. Bana karmakarışık şeyler söyledi ama onunla mücadele etmemle ilgili şeylerdi. Ama bu çok zor. Koca bir kayayı kaşıkla kaldırmak gibi."

"Sana ne söylediyse, bunu yap," dedi annesi. "Gayret et."

"Evet. Evet. Gayret edeceğim, anne. Anne, bir şey daha var," dedi Wayne aniden telaşlanarak. "Beni götürdüğü..."

Fakat o anda Manx otomobilin arkasına uzanıp telefonu Wayne'in elinden kaptı. Uzun suratı kızarmıştı; Wayne onun gözlerinde endişe gördü. Kazanacağına emin olduğu bir eli kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Bay Manx gözlerindeki öfkeye ters düşen neşeli bir sesle. Kapıyı Wayne'in suratına çarparak kapadı.

Kapı kapanır kapanmaz bir elektrik akımı kesilmiş gibi oldu. Wayne deri koltuğa yığılır gibi oturdu; bitkin düşmüştü, boynu sertleşmiş, şakakları zonkluyordu. Üzülmüş olduğunu fark etti. Annesinin sesi, ağlaması, Hooper'ın ölüşü onu kaygılandırmış ve gerginleştirmişti.

Zehirlendim, diye düşündü. Elini ön cebine götürüp dökülen dişlerinden oluşan yumruya dokundu. Aklına radyasyon zehirlenmesi geldi. *Radyasyona maruz kaldım*, dedi içinden. "Radyasyona maruz

kalmak" komik bir ifadeydi; aklına babasıyla birlikte seyrettiği o siyah-beyaz filmler geldi.

Mikrodalga fırında karıncalara ne olur acaba, diye düşündü. Herhalde kızarırlardı; büyümeleri pek akla yatkın gelmiyordu. Ama bunu denemeden bilmek mümkün değildi. Süs ayı okşarken gözlerinin önüne mısır gibi patlayan karıncalar geldi. Zihninin gerisinde tersine doğru düşünmeye çalışmak fikri dolaştı ama bu uzun sürmedi. Pek eğlenceli bir şey değildi.

Manx tekrar otomobile girdiğinde Wayne yine gülümsemeye başlamıştı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama Manx telefon konuşmasını bitirmiş ve havai fişek mağazasına girmişti. Çıktığında elinde, ucundan uzun yeşil boru çıkan bir kesekâğıdı vardı. Borunun üstünde YILDIZLARIN HEYELANI – MÜKEMMEL BİR GECEYE MÜKEMMEL BİR SON yazıyordu.

Manx dönüp Wayne'e baktı; dudakları hayal kırıklığına uğramış gibi kıvrılmıştı.

"Sana maytapla bir roket aldım," dedi. "Ama bunları kullanıp kullanmayacağımız ayrı bir konu. Eminim annene Bayan Maggie Leigh'yi görmeye gideceğimizi söyleyecektin. Bu da benim bütün eğlencemi bozardı. Sen benim en küçük keyfimi bile bozmaya kararlıyken neden bildiğimden şaşıp iyi vakit geçirmen için çalışıyorum sanki?"

"Başım çok fena ağrıyor," dedi Wayne.

Manx öfkeyle başını iki yana salladıktan sonra tozu dumana çıkararak otomobili hareket ettirdi. Beş kilometre boyunca surat astı ama Iowa sınırına yakın bir yerde yolun karşı tarafına geçmeye çalışan tombul bir kirpiye çarptılar. Çıkan gürültü öyle beklenmedik ve yüksek sesliydi ki Wayne elinde olmadan kahkaha attı. Manx dönüp ona bağışlayıcı bir gülümsemeyle bakıp radyoyu açtı. İkisi birlikte radyodaki "O Little Town of Bethlehem," şarkısına ettiler, artık her şey çok daha iyiydi.

Uyku Evi

"Anne, bir şey daha var. Beni götürüyor..." demişti Wayne ama hemen ardından bir takırtı ve çarpılarak kapanan bir kapının gürültüsü duyuldu.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Manx. "Küçük adamımız epey olay yaşadı. Fazla heyecanlanmasını istemiyorum."

Vic ağladı. Yumruğunu mutfak tezgâhına dayayıp hüngür hüngür ağladı.

Telefonda duyduğu çocuk Wayne'in sesiyle konuşuyordu... ama Wayne değildi. Tam olarak değil. Her zamanki halinden farklı, hayal âlemindeki biri gibiydi. Konuşmalarının sonuna doğru, ona Hooper'ı hatırlattıktan sonra normal haline dönmüştü. Derken, bir an için aklı karışmış, korkmuştu ama kendi haline dönmüştü. Sesi sanki uyuşturulmuş, derin bir anestezi sonunda ayılan bir insanın sesine benziyordu.

O otomobil ona bir şekilde *anestezi* yapıyordu. Onu kendi kimliğinden çekip çıkarıyor ve geriye mutlu, düşünemeyen bir şey bırakıyordu. Yıllar önce onu Gunbarrel'de öldürmeye çalışan Brad McCauley gibi bir vampir, diye tahmin etti Vic. Düşünmeye bile korktuğu bir mantık silsilesi vardı.

"İyi misin, Victoria? Seni başka bir zaman arayayım mı?"

"Onu öldürüyorsun," dedi Vic. "Oğlum ölüyor."

"Hiç bu kadar canlı olmamıştı! Oğlun çok iyi. Onunla çok iyi geçiniyoruz. Ona iyi davranacağıma güvenebilirsin. Hatta onun canını yakmayacağıma söz veririm. Bugüne kadar hiçbir çocuğun canını

yakmadım. Benim hakkında söylediğin onca yalandan sonra bunu kimse bilmez. Bütün hayatımı çocukların hizmetinde geçirdim ama sen gerine gerine benim bir çocuk kaçırıcısı olduğumu ilan ettin. Aslında oğluna çok kötü şeyler yapma hakkım doğdu. Böyle yapsaydım sadece benimle ilgili yalanlarını haklı çıkarırdım. Ünümü lekelemek istemem. Ama içimden çocuklara kötülük yapmak gelmez." Manx bir an sustuktan sonra devam etti. "Tabii, yetişkinler ayrı bir konudur."

"Bırak onu. Lütfen, bırak onu. Bu iş onunla ilgili değil. Bunu biliyorsun. Sen benimle ödeşmek istiyorsun. Bir yere park et. Park et, bekle. Köprümü kullanırım. Seni bulurum. Seninle değiş tokuş yaparız. Oğlumu otomobilden çıkarırsın, yerine ben girerim, sonra bana ne istersen yapabilirsin."

"Telafi etmek zorunda olduğun çok şey var. Bütün dünyaya sana tecavüz ettiğimi söyledin. Deneme zevkini bile tatmadığım bir şey için suçlanmaktan hiç hoşlanmıyorum."

"Bunu mu istiyorsun? Bu seni mutlu eder mi?"

"Sana tecavüz etmek mi? Kesinlikle, hayır. Sadece huysuzluk ediyorum, o kadar. Öyle bir ahlaksızlığı aklım almaz. Çoğu kadının sevişme sırasında popolarına bir tokat yemekten ve aşağılayıcı sözler işitmekten hoşlandığını bilirim ama bu da bir çeşnidir. Bir kadına arzusu hilafına sahip olmak mı? Hiç sanmıyorum. İnanmayacaksın ama benim de kız evlatlarım var. Sana şu kadarını söyleyeyim; bazen ikimizin kötü bir başlangıç yaptığını düşünüyorum ve bu beni üzüyor. Birbirimizi tanıma fırsatımız hiç olmadı. Farklı koşullar altında tanışsaydık, eminim, benden hoşlanırdın."

"Hadi canım!"

"O kadar inanılmayacak bir şey değil bu! Bugüne kadar iki kere evlendim, bir hanım arkadaşımın olmadığı zamanlar çok enderdir. Birileri bende hoşlarına giden şeyler buldu."

"Ne diyorsun ya? Her şeyin içine sıçılmamış gibi randevuya mı çıkacağız?"

Manx bir ıslık çaldı. "Ağzın ne kadar bozuk! Bing Partridge'le ilk buluşmanı düşünecek olursam, sanırım uzun vadeli sağlığım için sa-

dece konuşmamız daha iyi olur. Aslında seninle ilk karşılaşmalarımız pek romantik geçti sayılmaz. Sen insanı tüketirsin, Victoria." Manx bir kahkaha attı. "Yüzümü kestin, hakkımda yalanlar söyledin, beni hapse gönderdin. İlk karımdan bile daha kötüsün. Ama yine de... Bir erkeğin sana dönmesini sağlayacak bir şeyin var. Bir erkeğin düşünmesine yol açıyorsun."

"Sana düşüneceğin bir şey vereyim. Şunu düşün, bakalım: Sonsuza kadar otomobil süremezsin. Er geç bir yerde duracaksın. Er geç bir süre gözlerini kapatabileceğin bir yerde duracaksın. Ve gözlerini açtığında orada olacağım. Arkadaşın Bing ucuz atlattı, Charlie. Ben acımasız, dejenere bir kancığım, seni otomobilinde yakarak öldürüp oğlumu geri alacağım."

"Bunu deneyeceğine kuşkum yok, Victoria," dedi Manx. "Ama sonunda bize yetiştiğin zaman oğlun seninle gitmek istemezse, ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Telefon kapandı.

Manx telefonu kapadıktan sonra Vic çok uzun bir mesafe koşmuş gibi soluk soluğa kaldı ve iki büklüm oldu. Ağlaması tıpkı kusmak gibi bedensel bir öfke boşalmasıydı. İçinden telefonu duvara vurarak parçalamak geldi ama kendine hâkim oldu.

Ö*fkeden gözün dönerse*, diyen babasının sesini duydu, ***bunu kullan, bunun esiri olma.***

Aslında babası gerçekten böyle bir şey söylemiş miydi? Vic bunu bilmiyordu ama kafasının içinde babasının sesini duymuştu.

Ağlaması kesildiğinde gözleri ağrıyor, yüzü yanıyordu. Lavaboya doğru yürürken kolunu bir şeyin çektiğini hissetti; telefon almacını hâlâ elinde tutuyordu.

Vic almacı yuvasına yerleştirmek için döndü, sonra gözü döner kadrana takıldı. İçi boşalmıştı ve sızlıyordu ama artık ağlama süreci

bittiği için uzun zamandan beri ilk defa içinde huzur gibi bir şey hissediyordu. Arama Motoru resimlerini yaparken duyduğu huzura benzer bir duyguydu.

Araması gereken insanlar vardı. Yapmak zorunda olduğu seçimler vardı.

Arama Motoru bulmacalarında daima dikkat saptıran görsel bilgiler olurdu, birçok *gürültü*. İlk kitap bir uzay gemisinde son bulmuştu. Arama Motoru uzay aracının kesitleri arasında dolaşıp çeşitli kendi kendini imha eden düğmeleri eledikten sonra nihayet kaçış kapsülüne ulaşıyordu. Onunla özgürlük arasında lazerler, kilitli kapılar, radyasyonla dolu bölmeler ve Hindistan cevizi jölelerine benzeyen küp biçimli, öfkeli uzay yaratıkları vardı. Bulmacayı çözmek çocuklardan çok yetişkinler için zordu çünkü Vic'in sonunda anladığı kadarıyla, yetişkinler daima yolun sonunu görmeye çalışıyor ve çok fazla bilgi olduğu için bunu yapamıyorlardı. Bakmaları gereken, düşünmeleri gereken çok şey vardı. Oysa çocuklar bulmacanın dışına çıkıp tamamına bakmıyorlardı. Kendilerini bulmacanın içindeki hikâye kahramanı Arama Motoru'nun yerine koyuyorlar, her adımda sadece onun görebildiği küçük şeylere *onun* gözüyle bakıyorlardı. Vic şöyle bir sonuca varmıştı: Çocukluk ve yetişkinlik arasındaki fark, hayal gücüyle feragat arasındaki farktı. Birinin yerine diğerini aldığın takdirde kaybediyordun.

Vic aslında Manx'i bulmasının hiç de gerekli olmadığını anlamıştı. Havada uçan bir oku başka bir okla vurmaya çalışmak kadar ümitsiz bir şeydi. Manx onun kendisini bulması için köprüyü kullanmaya çalışacağını sanıyordu – Vic ona bu izlenimi vermişti. Ama Vic'in bunu yapmasına gerek yoktu. Manx'in nereye gittiğini biliyordu. Nereye gitmek *zorunda* olduğunu. Kendisi istediği zaman oraya gidebilirdi.

Ama iş o kadar kolay değildi. Noelistan hem mecazi olarak hem gerçekte çok uzak bir yerdeydi.

Manx'le tekrar karşılaştığında onunla dövüşmeye hazırlıklı olmalıydı. Onu öldürmesi gerekebilirdi, bunu nasıl yapacağını bilmesi lazımdı. Daha da önemlisi, Wayne sorunu vardı. Noelistan'a ulaştı-

ğında Wayne hâlâ eski Wayne mi olacak, bunu bilmeliydi. Şu anda başlayan süreç tersine çevrilebilir miydi?

Vic ona Wayne'in durumuyla ilgili bilgi verebilecek birini tanıyordu; dövüşmesini öğretecek birini de. Manx'in değer verdiği tek şeyi tehdit edebileceği silahları Vic'e verebilecek biri. Ama bu iki kişi de çok uzaklardaydı. Vic sırayla ikisini de görecekti. Yakında.

Ama önce. Babasını kaybeden ve onun akıbetini bilmek için kıvranan Michelle Demeter adında bir kız vardı. Çok uzun zamandan beri merak içindeydi.

Vic mutfak penceresinden gelen günışığının açısına bakarak öğlen sonrası olduğunu tahmin etti. Hava açıktı; buraya gelirken başlamak üzere olan fırtına dinmişti herhalde. Sevofluran tüpünün patlama sesini duyanlar olmuşsa, büyük ihtimalle bunu gök gürültüsü sanmışlardı. Vic baygın kaldığı süreyi üç veya dört saat olarak tahmin etti. Mutfak tezgâhındaki mektup yığınına baktı. Gazmaskeli Adam'ın mektupları şu adrese gelmişti:

BING PARTRIDGE
25 BLOCH SOKAĞI
SUGARCREEK, PENNSYLVANIA, 16323

Bunu açıklamak kolay olmayacaktı. New Hampshire'dan Pennsylvania'ya dört saatte ulaşılmazdı. Ama sonra bunu açıklamak zorunda olmadığını fark etti. Açıklama başkalarının sorunuydu, onun değil.

Vic numarayı çevirdi; ezbere biliyordu.

"Evet?" dedi Lou.

Telefonu Lou'nun açacağına emin değildi – Hutter'ın sesini duyacağını sanmıştı. Ya da diğeri, fırça gibi saçları olan çirkin polis Daltry'nin. Ona çakmağını nerede bulacağını söyleyebilirdi.

Lou'nun sesini duymak bir an Vic'in dermanını kesti ve kararsız bıraktı. Onu hiçbir zaman hak ettiği kadar sevmediğini, Lou'nun da onu hak ettiğinden daha fazla sevdiğini hissediyordu.

"Benim," dedi Vic. "Dinliyorlar mı?"

"Tabii, ya, ne sanıyordun," dedi Lou.

Tabitha Hutter araya girdi. "Buradayım, Vic. Burada pek çok insanı adamakıllı kızdırdın. Neden kaçtığını açıklamak ister misin?"

"Çocuğumu almaya gittim."

"Bana söylemediğin şeyler olduğunu biliyorum. Belki bana söylemeye korktuğun şeylerdi. Ama bunları duymak zorundayım, Vic. Son yirmi dört saat içinde her ne yaptıysan, eminim kendini mecbur hissettiğin için yapmışsındır. Eminim, doğru bildiğin..."

"Yirmi dört saat mi? Ne demek istiyorsun... yirmi dört saat mi?"

"İşte bu kadar zamandan beri seni arıyoruz. Müthiş bir ortadan kaybolma numarası çektin. Bir ara bunun hakkında konuşsak iyi olur. Şimdi bana nerede olduğunu söyle..."

"*Yirmi dört* saat geçti, öyle mi?" diye haykırdı Vic bir daha. Bütün bir günü kaybetmiş olma düşüncesi bir bakıma benzin yerine insan ruhunu tüketerek çalışan bir otomobil kadar inanılmaz geliyordu.

Hutter sabırla devam etti. "Vic, bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

"Bunu yapamam."

"Mecbursun..."

"Hayır. Kes sesini. Sadece dinle. Michelle Demeter adındaki bir kızın yerini bulman lazım. Brandenburg, Kentucky'de yaşıyor. Babası bir süreden beri kayıptı. Büyük ihtimalle endişeden kafayı yemiştir. Adam burada. Alt katta. Bodrumda. Ölmüş. Sanırım, öleli birkaç gün olmuş. Buraya kadar tamam mı?"

"Evet ama..."

"O adama iyi davranın, tamam mı? Bir tane sikik morg çekmecesine tıkıp bırakmayın. Kızı gelene kadar başında biri bulunsun. Burada yeterince uzun süre kalmış."

"Ne olmuş ona?"

"Bing Partridge adındaki bir adam tarafından öldürülmüş. Bing bana ateş eden gaz maskeli adamdı. Sizin var olduğunu sanmadığınız adam. Manx'le birlikte çalışıyordu. Sanırım, birlikte uzun bir geçmişleri var."

"Vic. Charlie Manx öldü."

"Hayır. Ölmedi. Onu gördüm, Nathan Demeter de gördü. Demeter benin anlattıklarımı destekleyecektir."

"Vic," dedi Tabitha. "Bana az önce Nathan Demeter'in öldüğünü söyledin. Senin hikâyeni nasıl doğrulayacak? Biraz sakin olmanı istiyorum. Başından çok şey geçti. Galiba senin..."

"Gerçeklerle aramda hiçbir kopukluk olmadı. Ölmüş bir adamla hayali konuşmalar yapmadım. Demeter bir not bırakmış, tamam mı? Manx'in adından bahsettiği bir not. Lou! Hâlâ hatta mısın?"

"Evet, Vic. Buradayım. Sen iyi misin?"

"Bu sabah Wayne'le konuştum, Lou. Oğlumuz sağ. Hâlâ hayatta, onu alıp getireceğim."

"Tanrım," dedi Lou. Vic onun ağlamak üzere olduğunu anlamıştı. "Of, Tanrım. Ne dedi Wayne?"

"Yaralı değilmiş," dedi Vic.

"Victoria," diye araya girdi Tabitha Hutter. "Ne zaman oğlunla..."

"Dur bir dakika!" diye bağırdı Lou. "Vic, hayatım. Bu işi tek başına yapamazsın. Köprüyü tek başına geçemezsin."

Vic çok uzak mesafedeki bir hedefe nişan alıyormuş gibi kendini hazırladıktan sonra elinden geldiğince sakin konuştu. "Beni dinle, Lou. Tek bir yere uğrayacağım, sonra da bana ANFO sağlayacak bir adamı göreceğim. Yeterli miktarda ANFO'yla Manx'in dünyasını haritadan silebilirim."

"Ne infosu?" diye sordu Tabitha Hutter. "Victoria, Lou haklı. Bu işi tek başına yapamazsın. Gel buraya. Gel, konuşalım. Hangi adamı göreceksin? Sana gereken bilgi nedir?"

Lou duygularını yansıtan hırıltılı bir sesle konuştu. "Oradan hemen git, Vic. Daha sonra seninle at boku tokuştururuz. Seni almaya gelecekler. Hemen oradan git, ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bay Carmody?" dedi Tabitha gergin bir sesle. "*Bay Carmody*?"

"Gidiyorum, Lou. Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedi Lou. Her an ağlayacak gibiydi.

Vic telefonu yavaşça yerine bıraktı.

Lou'nun ona ne söylemek istediğini anladığını sanıyordu. *Daha sonra seninle at boku tokuştururuz,* demişti. Neredeyse anlamı olan bir cümleydi. Neredeyse ama tamamen değil. Burada gizli bir anlam vardı ve bunu Vic'ten başkası anlayamazdı. At boku: gübre, babasının yıllardan beri kayaları uçurmak için kullandığı ANFO maddesinin en önemli bileşeniydi.

Topallayarak lavaboya gitti, yüzüne su çarptı. Fayansın içinde kan ve pislik pembe daireler çizerek delikten içeriye süzülüyordu. Vic'in üstünde hâlâ Gazmaskeli Adam'dan parçalar vardı; sıvı haline gelmiş Bing, gömleğinden, kollarından ve saçlarından akıyordu. *Keşke Lou'yu aramadan önce duş alsaydım,* diye düşündü. Ya da silah var mı, diye evi arasaydı. Herhalde şampuandan önce bir tabancaya ihtiyacı vardı.

Sinek kapısını iterek açtıktan sonra ağırlığını sol bacağına vermeden arka merdivenden indi. Motosikletteyken bacağını dik tutması gerekecekti. Bir an sol ayağıyla nasıl vites değiştirecek diye endişe ettiyse de sonra motosikletinin İngiliz malı olduğunu hatırladı. Vites kolu sağ taraftaydı; bu konfigürasyon daha Vic doğmadan önce A.B.D.'de yasaklanmıştı.

Vic yüzünü güneşe dönüp tepeyi tırmanmaya başladı. Gözlerini kapatarak cildini ısıtan güneşin tadını çıkardı. Arkasında siren sesleri giderek artan bir şiddetle yaklaşmaktaydı. Tabitha Hutter polis otolarının sirenleriyle eve gelerek Vic'e kaçmak için yeterince zaman kazandırdıklarını öğrenince deli olacaktı.

Tepenin üstüne varınca kilisenin otoparkına yöneldi. Geriye dönüp baktığında bir polis otosunun sokağa girip Bing'in evinin önünde durduğunu gördü. Otomobil garaj yoluna girmemiş, sokağı bloke edecek bir açıyla park etmişti. İçindeki polis öyle bir telaşla dışarıya çıktı ki kafasını kapı çerçevesine çarpıp kepini düşürdü. Çok genç bir adamdı. Vic onun tarafından tutuklanmak bir yana, onunla yemeğe çıkmayı bile düşünemezdi.

Üç adım daha tırmandıktan sonra artık evler görünmez oldu. Bir an motosikletini bıraktığı yerde bulamazsa ne yapacağını düşündü.

Semt çocukları anahtarı kontağın üstünde görüp gezmek istemiş olabilirlerdi. Ama Triumph bıraktığı yerde, destek çubuğu üstüne eğilmiş bir vaziyette duruyordu.

Motosikleti kaldırmak kolay olmadı. Vic acı içinde inleyerek sol bacağıyla itip düzeltti.

Kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı ve gaz verdi.

Motosiklet bütün gece yağmur altında kalmıştı, eğer çalışmasaydı şaşırmayacaktı. Ama Triumph hemen canlandı; harekete geçmek için zor sabretmiş gibiydi.

"Hiç değilse birimizin hazır olduğuna sevindim," dedi Vic.

Kilise enkazının etrafından dolandıktan sonra yola koyulduğu sırada yağmur başladı. Hâlâ güneşin parladığı gökyüzünden düşen yağmur damlaları ekim ayı kadar soğuktu. Ama bunu teninde, kurumuş kanlı ve kirli saçlarında hissetmek Vic'e çok iyi geldi.

Triumph ve üstündeki kadın bir zamanlar bir ibadet evi olan kömürleşmiş enkazın etrafından dolanıp oradan ayrıldılar.

Vic başladığı yere geldiğinde köprü oradaydı, ormanın gerisinde, tıpkı bir gün önce olduğu gibi. Ama köprü kendini tersine çevirmişti, bu nedenle Vic bu defa doğu tarafı olduğunu sandığı yerden girdi. Sol tarafında yeşil püskürtme boyayla yazılmış işaret vardı.

BURA →

Vic çürümüş tahta zeminin üstüne çıktı. Motosikletin sesi giderek uzaklaşırken köprünün girişine bir karga kondu ve karanlık ucuna doğru uzun uzun baktı.

İki dakika sonra köprü iğneyle patlatılmış bir balon gibi yok oluverdi. Hatta balon patlaması gibi bir ses ve şiddetli bir şok dalgası çıkararak karganın tüylerinin yarısını koparıp on metre öteye savurdu. Karga daha yere düşmeden ölmüştü. Yoldaki herhangi bir leşti artık.

Laconia, New Hampshire

Herkesin gözü önünde olmasına rağmen olayı ilk gören Hutter oldu. Lou Carmody yığılmaya başladı. Sağ dizi büküldü, elini toplantı odasındaki büyük oval masaya dayadı.

"Bay Carmody," dedi Hutter.

Lou tekerlekli ofis koltuklardan birinin üstüne yığıldı. Rengi değişmişti; kocaman yuvarlak yüzü süt gibi beyaz olmuş, alnı ter içinde kalmıştı. Ateşini kontrol eder gibi bileğini kaşının üstüne koydu.

"*Bay Carmody*," dedi Hutter onun yanına gelerek.

Etrafında onca adam vardı; Hutter onların nasıl orada durdukları halde Lou'nun bir kalp krizi geçirdiğini anlamadıklarına şaşırdı.

"Gidiyorum, Lou," dedi Vic'in sesi Hutter'ın kulağındaki Bluetooth kulaklığına gelerek. "Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedi Carmody. Onun da başında tıpkı Tabitha Hutter'ınki gibi bir kulaklık vardı. Odada hemen herkeste kulaklık vardı. Konuşmaları bütün ekip dinlemişti.

Laconia dışındaki eyalet polis merkezinde bir toplantı odasındaydılar. Ortasında uzun, oval bir masa olan, pencereleri dışarıdaki otoparka bakan, tipik bir toplantı odasıydı.

McQueen telefonu kapatınca Hutter kulaklığını öfkeyle kulağından çıkardı.

Şef teknisyeni Cundy dizüstü bilgisayarında Google haritalarına bakıyordu. Ekranda Sugarcreek, Pennsylvania vardı, Bloch Sokağı görünüyordu. Cundy gözlerini yuvarlayarak başını kaldırdı, Hutter'a baktı. "Üç dakika içinde oraya polis otolarını gönderebiliriz. Belki

daha da kısa sürer. Şimdi yerel polislerle konuştum, sirenlerini öttürerek yola çıkıyorlar."

Onlara söyle, o boklu sirenlerini açmasınlar, demek için ağzını açtı Hutter. Polisler yaklaşırken federal suç işlemiş bir kaçağı uyarmak doğru olmazdı. Bu temel kuraldı.

Ama o anda Lou Carmody öne doğru çöktü ve yüzü masaya çarptı. Alçak sesle inlerken masanın üstüne tutunmaya çalıştı.

Bu nedenle Hutter'ın söyleyebildiği tek şey, "Hemen ambulans çağırın," oldu.

"Ambulans mı... Bloch Sokağı'na gitmek için mi?" diye sordu Cundy.

"Hayır. Ambulansın buraya gelmesini istiyorum," dedi Hutter. Masanın karşısına geçti ve sesini yükselterek, "Baylar," dedi, "lütfen, Bay Carmody'nin etrafını boşaltın, hava alsın. Geri çekilin. Geri çekilin, lütfen."

Lou Carmody'nin oturduğu tekerlekli koltuk ağır ağır geriye doğru kayıyordu, tam o sırada altından kaydı ve Carmody bir tuzak çukuruna düşer gibi yere indi.

En yakınında Daltry vardı; elinde bir kupa kahveyle o koltuğun arkasında duruyordu. Aniden geri sıçrayınca pembe gömleğine kahve döküldü.

"N'oldu bu herife be?" diye sordu Daltry.

Hutter gövdesinin yarısı masanın altında kalan Carmody'nin yanına diz çöktü. Ellerini onun bir omzuna koyup itti. Bu iş büyük bir yatak şiltesini itmeğe benziyordu. Carmody sırtüstü çevrilirken sağ eliyle tişörtünü sıkıyordu. Yanakları sarkmış, dudakları grileşmişti. Boğulacak gibi bir ses çıkardı. Gözleri yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu.

"Dayan, Lou," dedi Hutter. "Ambulans birazdan burada olur."

Hutter parmağını şaklatınca Lou'nun gözleri o tarafa çevrildi. Gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. "Küpelerin çok hoşuma gitti. Süper kız. Senin gibi birinin Supergirl hayranı olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Öyle mi? Benim nasıl olduğumu sanıyordun?" diye sordu Hutter

sırf onu konuşturmak için. Lou'nun bileğini sıktı. Uzun süre hiçbir şey olmadı, sonra Lou'nun nabzı birden fırladı... ardından yine durur gibi oldu, sonra yine hızlı bir tempoyla atmaya başladı.

"Velma," dedi Lou. "Onu biliyor musun? *Scooby-Doo* karakteridir."

"Neden? İkimiz de tıknaz olduğumuz için mi?" diye sordu Hutter.

"Hayır," dedi Lou. "İkiniz de akıllı olduğunuz için. Korkuyorum. Elimi tutar mısın?"

Hutter onun elini tuttu. Lou başparmağını hafifçe onun parmaklarında dolaştırdı.

"Vic'in Manx hakkında söylediği hiçbir şeye inanmadığını biliyorum," dedi Lou fısıltılı bir sesle. "Onun kafayı yediğini düşünüyorsun. Olguların gerçeğe giden yolu tıkamasına izin vermiyorsun."

"Ne fark eder?" dedi Hutter.

Lou bir kahkaha atarak onu şaşırttı – çaresizlik içinde çıkardığı bir sesti.

Hutter ambulansta hastaneye kadar ona eşlik etti. Lou elini bırakmıyordu.

Bura, Iowa

Vic köprünün karşı ucundan çıkarken tamamen yavaşlamıştı, motor rölantide çalışıyordu. Bura Halk Kütüphanesi'ne son gelişini, bir kaldırıma toslayıp düştüğünü ve dizini sıyırdığını net bir şekilde hatırlamaktaydı. Şu anda bulunduğu ruh hali içinde böyle bir düşmeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Motosiklet uzun süre rölantide çalışmaktan hoşlanmadığı için tam kütüphane arkasındaki asfalt yola geldiğinde motoru stop etti.

Vic son defa Bura'ya geldiğinde kütüphane arkasındaki park bakımlı ve temizdi; insan gölge altına bir battaniye serip kitap okuyabilirdi. Oysa şimdi bir dönümlük çamur bir alan vardı ve damperli kamyonların açtığı izlerle delik deşikti. Yüz yıllık meşe ağaçları kesilmiş, odun yığını olarak bir tarafa yerleştirilmişti.

Sadece bir tane bank kalmıştı. Bir zamanlar yeşil olan, kollukları ve bacakları dökme demirden bu bankın boyası tamamen soyulmuş, güneş altında neredeyse renksiz hale gelmişti. Bir ucunda Maggie dimdik oturmuş, çenesi göğsünde uyumaktaydı. Bir elinde karton kutu içinde limonata vardı, ağız kısmında bir sinek dolanıyordu. Kolsuz tişörtü sigara yanığı izleriyle dolu sıska kollarını açıkta bırakmıştı. Bir ara saçlarını turuncu renge boyamıştı ama kahverengi ve gri saç kökleri görünüyordu. Vic'in annesi bile ölürken bu kadar yaşlı görünmemişti.

Maggie'nin bu hali –bir deri bir kemik kalmış, yıpranmış ve kimsesiz görünümü– Vic'e sol dizinin ağrısından daha fazla acı verdi. Bir anlık öfke ve panikle kâğıtları bu kadının yüzüne fırlattığını, onu polis çağırmakla tehdit ettiğini en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

Çok utandı ama bunu aklından çıkarmaya kalkışmadı. İçini sızlatmasına izin verdi.

Vic motosikletini durdurunca ön frenden ince bir çığlık çıktı. Bu sese uyanan Maggie saçlarını gözünün üstünden itip ona gülümseyen bir yüzle baktı. Vic motosikletin destek çubuğunu indirdi.

Maggie'nin gülümsemesi bir anda buhar oldu. Sendeleyerek ayağa kalktı.

"Ah, V-V-V-ic. Ne yaptın kendine öyle? Her tarafın kan içinde."

"Seni rahatlatacaksa, söyleyeyim; o kanın çoğu bana ait değil."

"Rahatlatmaz. Ba-*ba-yılacak* gibi oluyorum. Son defa buraya geldiğinde dizine yara bandı yapıştırmamış mıydım?"

"Evet, öyle olmuştu." Vic, Maggie'nin arkasındaki kütüphaneye baktı. Birinci kat pencereleri kontrplakla örtülüydü. Gerideki demir kapıya sarı polis şeridiyle çapraz işareti yapıştırılmıştı. "Kütüphanene ne oldu, Maggie?"

"Daha i-i-yi günleri olmuştu. Tıpkı be-be-nim gibi," dedi Maggie eksik dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle.

"Ah, Maggie," dedi Vic, o an bir kez daha ağlayacak gibi oldu. Maggie'nin üzüm sodası rengindeki ruju. Ölmüş ağaçların üst üste yığılmış manzarası. Çok sıcak, çok parlak olan güneş. Maggie bir gölgede oturmayı hak ediyordu. "Hangimizin bir doktora görünmeye daha çok ihtiyacı var, bilmiyorum."

"Yok, canım. Ben iyiyim! Sadece ke-ke-lemem daha kötü oldu."

"Ve kolların."

Maggie başını eğip kollarındaki yanık izlerine baktı. "Normal konuşmamı sağlıyor. Başka şeylere de yarıyor."

"Nedir o yarayan?"

"*A-a*-acı. Hadi gel, içeriye girelim. Maggie Anne seni *te-te*-davi etsin."

"Bana tedaviden başka bir şey lazım, Maggie. Pullarına soracağım sorular var."

"*Be-be*-belki cevap bulamayabiliriz," dedi Maggie patikaya doğru yönelerek. "Artık o kadar iyi çalışmıyorlar. Onlar da artık *ke-ke*-liyor. Ama denerim. Seni temizleyip sana annelik yaptıktan sonra."

"Annelik kısmı için zamanım olduğuna emin değilim."

"Tabii ki vardır," dedi Maggie. "Manx da-haha Noelistan'a varmadı. Onu daha önce *ya-ya*-kalayamayacağını da biliyoruz. Bir avuç dolusu *kur-kur*-bağayı tutmak gibi olur bu."

Vic motosikletten indi, ağırlığını sol bacağına vermemek için sekerek yürüdü. Maggie kolunu onun beline doladı. Vic koltuk değneğine ihtiyacı olmadığını söylemek istedi ama işin gerçeği, buna ihtiyacı vardı. Kütüphanenin arkasına kadar yardım olmadan yürüyebileceğine emin değildi. Kolu otomatik olarak Maggie'nin omuzlarına gitti. Birkaç adım attıktan sonra Maggie durup başını geri çevirdi ve bir kez daha Cedar Nehri boyunca uzanan Kestirme Yol Köprüsü'ne baktı. Nehir Vic'in hatırladığından daha geniş görünüyordu. Eskiden kıyısını örten çalılıklar artık yoktu.

"Bu defa köprünün ö-*ö*-bür ucunda ne var?"

"Birkaç ceset."

"Seni *ta-ta*-kip eden olacak mı?"

"Sanmıyorum. Öbür tarafa beni arayan polisler var ama onlar bulamadan köprü ortadan kaybolacak."

"*Burada* da *po-po*-polis vardı."

"Beni mi arıyorlardı?"

"Bilmiyorum! *Be-be*-belki! Eczaneden döndüğümde *o-o*-onların ön tarafta park ettiklerini *gör-gör*-düm. Hemen tüydüm. Burada *ba*-bazen *ka*-kalıyorum, *ba-ba*-zen de başka yerlerde."

"Nerede kalıyorsun? Galiba seninle ilk karşılaştığımızda bana akrabalarınla yaşadığını söylemiştin – amcan mı neydi?"

Maggie başını iki yana salladı. "O öldü. Bütün o treyler parkı yok oldu."

İki kadın topallayarak arka kapıya geldiler.

"Sana telefon ettiğim için seni arıyor olabilirler. Cep telefonundan izini sürüyor olabilirler," dedi Vic.

"Bu aklıma geldi. Sen aradıktan *so*-sonra telefonumu attım. *Be-be*-beni bulmak için bir daha aramak zorunda olmadığını biliyordum. Merak etme!"

Paslanmaya yüz tutmuş demir kapı üstündeki sarı şeritte TEHLİKE yazılıydı. Kapıya iliştirilmiş saydam bir plastik zarfta binanın güvenli olmadığı ilan edilmişti. Kapı kilitli değildi, önüne konmuş bir beton parçasıyla aralık tutuluyordu. Maggie şeridi çıkarıp kapıyı itti. Vic onun ardından karanlık harabeye adımını attı.

Burası bir zamanlar on bin kitabın dizili olduğu raflarıyla muazzam bir mağara gibiydi. Raflar hâlâ duruyordu fakat kitaplıkların çoğu dört metrelik demir dominolar gibi yan yatmıştı. Kitapların çoğu kayıptı, etrafta sadece küf ve çürüme kokan birkaç yığın vardı.

"*Bü-bü*-yük sel 2008 yılında oldu. *Du-du*-varlar hâlâ ıslaktır."

Vic elini duvara sürünce bunun doğru olduğunu anladı.

Molozların arasından yürürken Maggie onu tutuyordu. Vic üst üste yığılmış bira kutularına tekme attı. Gözleri karanlığa alışınca duvardaki grafiti gözüne çarptı – iki metrelik penisler ve yemek tabağı büyüklüğündeki meme resimleri görünüyordu. Duvarda ayrıca kırmızı boyayla yazılmış bir mesaj da vardı.

LÜTFEN KÜTÜPHANEDE SESSİZ OTURUN
BURADA KAFAYI BULMAYA ÇALIŞIYORUZ.

"Çok üzüldüm, Maggie," dedi Vic. "Burayı çok sevdiğini biliyorum. Sana yardım eden kimse var mı? Kitaplar yeni bir yere mi nakledildi?"

"Tabii," dedi Maggie.

"Yakında bir yer mi?"

"Ç-ç-çok yakın. Şehir çö-çö-çöplüğü nehrin iki kilometre aşağısında."

"Eski yeri için kimse bir şey yapamadı mı?" diye sordu Vic. "En az yüz yaşında olmalı, değil mi? Tarihi bir anıt olmalı."

"Bu dediğinde haklısın," dedi Maggie o an hiç kekelemeyerek. "Tarih oldu."

Vic gölgeler arasında onun yüz ifadesini gördü. Doğruydu: Acı gerçekten kekelemesine yardımcı oluyordu.

Kütüphane

Maggie Leigh'nin akvaryum arkasındaki ofisi hâlâ oradaydı – yani, bir bakıma öyle sayılırdı. Akvaryum boştu, dibinde kirli Scrabble pulları üst üste yığılmıştı. Maggie'nin metal çalışma masası yerindeydi ama üstü çiziklerle doluydu ve bir kenarına püskürtme boyayla bir vajina resmi çizilmişti. Yanmayan, bükülmüş bir mum mor renkli bir balmumu birikintisi üstünde duruyordu. Maggie'nin kitap ağırlığı olan Çehov tabancası okuduğu ciltli kitabın üstündeydi. Borges'in *Ficciones* adlı eseriydi bu. Vic'in daha önce görmediği tüvit bir kanepe vardı. Eskiciden alındığı belliydi; çeşitli yerlerinde koli bandıyla yamalar yapılmış, bazı yerleriyse hâlâ delikti ama hiç değilse ıslak değildi ve küf kokmuyordu.

"Balığına ne oldu?" diye sordu Vic.

"Emin değilim. Galiba *bi*-biri yemmiş," dedi Maggie. "Umarım birinin *kar-kar*-karnını doyurmuştur. Kimse açlık çekmemeli."

Yerde şırıngalar ve lastik hortumlar vardı. Vic bunlara basmamaya özen göstererek kanepeye gitti, oturdu.

"Bunlar *be-be*-benim değil," dedi Maggie başıyla şırıngaları işaret ederek; eskiden askılık bulunan köşedeki süpürgeyi almaya gitti. Eğrilmiş askılık üstünde Maggie'nin kir içindeki fötr şapkası vardı. "Geçen yıldan beri *da-da*-damardan bir şey almadım. Çok pahalı. Ekonominin bu haliyle insanlar nasıl kafayı buluyorlar, anlamıyorum."

Maggie büyük bir ciddiyetle şapkasını şerbet renkli saçlarının üstüne geçirdikten sonra yeri süpürmeye başladı. Cam şırıngalar beton zeminde sürtünürken şangır şungur sesler çıktı.

"Bacağını sarıp sana biraz Oxy verebilirim," dedi Maggie. "Eroinden çok daha ucuz."

"Ayık kalmak OxyContin'den* de ucuz," dedi Vic.

Maggie omuz silkti. "Sadece ihtiyaç duyduğumda alıyorum." Ağzının kenarına bir sigara iliştirdi, başparmağının tırnağıyla bir kibrit çaktı. İyi numaraydı.

"Ne zaman ihtiyaç duyuyorsun?"

"Bir ağrı kesici bu. Ağrılarımı dindirmek için alıyorum." Sigaradan bir nefes çekti. "Hepsi bu işte. Sana ne oldu *V-V*-Vic?"

Vic kanepeye uzanıp başını kolluğa dayadı. Sol dizini bükemiyor, hemen hiç hareket ettiremiyordu. Aslında bakmaya bile tahammül edemiyordu çünkü mor ve kahverengi bir renge bürünmüş, diğer dizinin iki katı olmuştu.

Hatırladığı kadarıyla son iki gün başından geçenleri anlatmaya başladı; yaptığı açıklamalar durumu açıklamaktan çok, akıl karıştırıyordu. Maggie soru sorup onun sözünü kesmedi. Bir dakika boyunca bir musluktan su aktı, sonra durdu. Maggie ıslak bir bezi yavaşça sol dizinin üstüne koyduğu an Vic ince bir çığlık attı.

Maggie ilaç şişesini açıp içinden küçük, beyaz bir hap çıkardı. Sigarasından yükselen mavi duman onu bir şal gibi sarmıştı.

"Bunu alamam," dedi Vic.

"*Ta-ta*-bii ki, alabilirsin," dedi Maggie. "Kuru kuruya yutmak zorunda değilsin. Limonatam var. Biraz ılıktır ama tadı çok güzeldir."

"Hayır, yani bu ilaç beni uyutur. Zaten çok fazla uyudum."

"Beton bir *ze-ze*-zeminde mi? Gaz soluduktan sonra mı? Ona *uyu*-uyumak denmez." Vic'e bir tablet OxyContin verdi. "Ona bayılmak denir."

"Belki biraz konuştuktan sonra alırım."

"Sana bilmek istediğin şeyi öğ-öğ-öğrenmene yardım edersem, iyice dinlenene kadar gitmeyeceğine söz verir misin?"

Vic uzanıp onun elini sıktı. "Veririm." Maggie gülümseyip onun elini okşadı. Vic, "Teşekkür ederim," dedi elini bırakmadan. "Her şey için.

---

* OxyContin: Çok güçlü bir ağrı kesici.

Beni uyarmaya çalıştığın için. Yardım ettiğin için. Seni Haverhill'de gördüğüm zamanki davranışımı geri almak için her şeyimi verirdim. Korkmuştum. Mazeret değil tabii. Hiçbir mazereti olamaz. Silip yeniden yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Tahmin edemezsin. Keşke sana ne kadar pişman olduğumu gösterebileceğim bir şey olsaydı. Sana sözlerimden başka verebileceğim bir şey..."

Maggie'nin yüzü havada güzel bir uçurtma görmüş bir çocuğunki gibi ışıldadı.

"Yapma *V-V*-Vic. Beni *ağ-ağ*-ağlatacaksın. Bu dünyada güzel sözlerden iyi bir şey var mı? Hem zaten sen bir şey *ya*-yapıyorsun. Buradasın. Konuşabileceğim birinin olması o kadar hoş ki. Tabii benimle *ko-ko*-konuşmak o kadar hoş olmayabilir!"

"Şşş. Sakın öyle söyleme. Kekelemen seni rahatsız ettiğinin yarısı kadar beni rahatsız etmiyor," dedi Vic. "İlk karşılaştığımızda Scrabble pullarının ve benim bisikletimin gerçekle düşünceyi birbirine bağlayan dikişleri kesebilen bıçaklar olduğunu söylemiştin. Bu söylediğin doğruydu. Kesebildikleri tek şey bu değil. Sonunda bunlar ikimizi de kestiler. Benim köprümün –Kestirme Yol Köprüsü'nün– bana hasar verdiğini biliyorum." Vic elini sol şakağına götürdü. "Köprüyü gerektiğinden birkaç kere fazla geçtiğim için akıl sağlığımı kaybettim. Çok yanlış şeyler yaptım. Evimi yaktım. Hayatımı yakıp kül ettim. Sevdiğim iki erkekten kaçtım çünkü hem onlara zarar vermekten hem de onlar için yeterli olmamaktan korkuyordum. İşte benim bıçağım bana bunu yaptı. Senin de konuşma sorunun..."

"Sanki kendi *bı-bı*-bıçağımla dilimi kesmiş gibiyim."

"Kendi psişik bıçağını kullanıp zarar görmeyen tek kişi Manx galiba."

"Hayır! Of, hayır, *V-V*-Vic! M-M-Manx en çok zarar gören oldu. Bütün kanı kurudu!" Maggie gözlerini kapatıp sigarasından derin bir nefes çekti. Sonra sigarayı ağzından aldı, bir an düşündükten sonra yanan ucunu blucinindeki bir delikten sokup çıplak bacağına bastırdı.

"Tanrım!" diye bağırdı Vic. Ani bir hareketle doğrulmaya çalışınca hem başı hem de midesi döndü. Tekrar kanepeye çöküp başını dayadı.

"En iyisi bu," dedi Maggie. "Seninle konuşabilmek istiyorum, tü-

kürüğe boğmak değil. Zaten pullarımdan bir şey öğrenebilmemin tek yolu bu. Bazen bu bile yeterli olmayabiliyor. Sen ne diyordun?"

"Ah, Maggie," dedi Vic.

"Büyütecek bir şey değil. Hadi, hemen başlayalım, yoksa bunu bir daha yapmak zorunda kalırım. Ve ne kadar çok yaparsam, o kadar daha az işe yarıyor."

"Manx'in kanı kurudu demiştin."

"Doğru. Wraith onu gençleştirip güç veriyor. Onu koruyor. Ama bunun bedeli olarak pişmanlık, empati duymasını engelliyor. İşte onun bıçağı da bunu kesip çıkarmış: insanlığını."

"Evet. Aynı şeyi oğlumdan da kesip çıkaracak. O otomobil Manx'in Noelistan'a götürmek için yanına aldığı çocukları değiştiriyor. Onları vampir gibi boktan şeylere çeviriyor. Değil mi?"

"Ona yakın bir şey," dedi Maggie. Oturduğu yerde sallanıyor, yanan bacağının acısıyla baş etmeye çalışıyordu. "Noelistan bir gizyer, değil mi? Manx'in düşüncesiyle icat ettiği bir şey."

"Hayal ürünü bir yer."

"Yoo, gerçek bir yer. Düşünceler de kaya gibi gerçektir. Senin köprün de gerçek, biliyorsun. Tabii, aslında gerçek bir kapalı köprü değil. O kirişler, tavanı, zemindeki tahtalar – hepsi daha temel bir şey için sahne dekoru. Sen Gazmaskeli Adam'ın evinden çıkıp buraya gelirken bir köprü geçmedin. Köprü gibi görünen bir *düşünceden* geçtin. Manx de Noelistan'a vardığında bir mutluluk fikrine gelecek... ne bileyim... Noel Baba atölyesi gibi bir yer mi?"

"Sanırım orası bir eğlence parkı."

"Eğlence *pa-pa*-parkı. Herhalde öyle bir şeydir. Manx artık mutlu olamıyor. Onun için sadece eğlence var. Bu da sonsuz bir eğlence ve sonsuz gençlik fikri; onun o küçük ahmak aklının anlayabileceği bir görünümü var. Onun aracı yolu açan bir enstrüman. Çekilen acılar ve mutsuzluklar o otomobili çalıştıran enerjiyi sağlıyor, ona bu yere giden yolu açıyor. İşte bu yüzden de yanında çocukları götürmek zorunda. Otomobilin artık onda olmayan bir şeye ihtiyacı var. Manx çocukların mutsuzluklarını bir vampir gibi emip çekiyor."

"Ve o çocukları kuruttuktan sonra canavar haline getiriyor."

"Sanırım, hâlâ çocuk kalıyorlar. Eğlenceden başka şey anlayamayan çocuklar. Manx'in çocukluk kusursuzluğu modeline göre yeniden yapılıyorlar. Çocukların sonsuza kadar masum kalmalarını istiyor. Masumiyet de aslında göründüğü gibi bir şey değildir. Masum küçük çocuklar sineklerin kanatlarını koparır, bunda sakınca görmezler. Masumiyet *bu işte.* Otomobil Manx'in gerek duyduğu şeyi alıyor, yolcularını sadece onun düşünce dünyasında yaşayabilecek hale değiştiriyor. Dişlerini sivriltiyor, sıcaklık ihtiyaçlarını yok ediyor. Eminim, sırf düşünceden oluşan bir dünya epey soğuktur. Şimdi, hapını al, Vic. Onunla karşılaşmadan önce dinlenip gücünü kazanman lazım." Maggie içinde tabletin bulunduğu avucunu uzattı.

"Galiba alsam iyi olacak," dedi Vic. "Sadece dizim için değil. Kafam için de." O sırada sol gözbebeğinde şiddetli bir acı duydu. "Ne zaman köprüyü geçsem hep sol gözümün arkasında acı duyuyorum. Neden acaba? Çocukluğumdan beri böyle. Bir keresinde ağlayınca gözyaşı diye kan gelmişti."

"Yaratıcı fikirler beynin sağ tarafında oluşur," dedi Maggie. "Ama beyninin sağ tarafının sol gözünden gördüğünü biliyor muydun? Ve kafandaki bir düşünceyi gerçek dünyaya çıkarmak da bir hayli enerji gerektirir. Bütün o enerji senin" –Vic'in sol gözünü işaret etti– "burandan boşalıyor."

Vic tablete baktı. Hâlâ tereddüt içindeydi.

"Sorularıma cevap vereceksin, değil mi? Pullarınla."

"Henüz onları kullanmamı gerektirecek bir şey sormadın."

"Onu nasıl öldüreceğimi öğrenmem lazım. Hapishanede öldü ama ölü kalmadı."

"Sanırım, bunun cevabını zaten biliyorsun."

Vic onun elindeki OxyContin tabletiyle uzattığı limonata bardağını aldı. Limonata ılıktı, tatlıydı, iyi gelmişti. Tableti yuttu. Ağzında hafif acı bir tat kaldı.

"Otomobil," dedi Vic. "Wraith."

"Evet. Otomobil söküldüğü zaman o da dağıldı. Herhalde bir ara

birisi motorunu çıkarmıştı; o zaman Manx öldü. Ama motoru yerine takılınca, otomobil toplandıktan sonra her şey değişti. Otomobil yola koyulacak durumda olduğu sürece, Manx de öyle."

"O halde, otomobili imha edersem... onu da imha ederim."

Maggie sigarasından uzun bir nefes çekti. Sigaranın ucu karanlık odadaki en parlak şeydi. "Eminim, öyle olur."

"Pekâlâ," dedi Vic. Daha iki dakika bile olmamıştı ama hap etkisini göstermeye başlıyordu. Gözlerini kapadığı zaman kendini eski bisikletiyle sessiz sessiz gölgeli bir ormana doğru kayarcasına gidiyormuş gibi hissetti.

"Vic" dedi Maggie alçak sesle. Vic başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Az kalsın uyuyakalacaktı.

"Amma kuvvetli bir hapmış," dedi Vic.

"Pullarıma ne sorman gerekiyor?" dedi Maggie.

"Oğlum. Onu almak için Noelistan'a gitmem gerekecek. Sanırım, bu gece veya yarın sabah erkenden oraya varmış olurlar; ben de orada olacağım. Ama o zamana kadar Wayne – farklı olacak. Onunla konuştuğum zaman sesinden anladım. Direniyor ama otomobil onu o boktan şeylere dönüştürüyor. Oğlumu düzeltebilir miyim? Bunu bilmem gerek. Onu geri getirebilirsem, tedavi etmenin bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum. Bugüne kadar hiçbir çocuk Noelistan'dan dönmedi."

"O halde sor. Senin pulların bunu söyleyebilir, değil mi?"

Maggie kanepeden kayıp yere oturdu. Güve yeniği torbayı hafifçe sallayınca pullar şıkır şıkır ses çıkardı.

"Bakalım, ne göreceğiz," dedi, elini torbanın içine daldırdı. Bir süre karıştırdıktan sonra bir avuç pul çıkarıp yere bıraktı.

Maggie kederli bir ifadeyle pullara baktı.

"Çoğu zaman karşıma bu çıkıyor. Kimsesiz, kekeme kıza öpücük gönderiliyor." Maggie pulları yerden alıp tekrar torbaya soktu.

"Tamam. Önemli değil. Denemeye değerdi. Her şeyi bilemezsin. Her şeyi öğrenemezsin."

"Hayır," dedi Maggie. "Bir şey öğrenmek için kütüphaneye geldiğin zaman, istediğin şeyi bulman gerekir."

Elini torbaya daldırıp bir avuç pul daha çıkardı ve bunları yere attı.

"Bana di-di-dilini çıkarma," dedi Maggie harflere.

Pulları toplayıp torbaya bıraktıktan sonra bir kez daha elini içine daldırdı. Bu defa kolu dirseğine kadar kayboldu; Vic yüzlerce pulun birbirine sürtünmesine benzer bir ses duydu. Maggie bir avuç dolusu daha çıkarıp yere attı.

"Siktirip gideyim mi?" diye bağırdı Maggie. "Küpelerimi suratıma mı fırlatıyorsun? *Sen* siktir git!"

Ağzındaki sigarayı aldı ama koluna bastırmadan Vic uzanıp onun bileğini tuttu.

"Yapma," dedi Vic. Bir salıncakta oturuyormuş gibi, oda devamlı dönüyordu. Buna rağmen Maggie'nin kolunu bırakmadı. Maggie korkuyla parlamış gözlerle ona baktı. "Başka zaman yine deneriz, Maggie. Belki dinlenmeye ihtiyacı olan sadece ben değilimdir. Bir buçuk hafta önce Massachusetts'teydin. Dönüşün tamamını otobüsle mi yaptın?"

"Bazı yerlerde otostop yaptım," dedi Maggie.

"En son ne zaman bir şey yedin?"

"Dün bir s-s-s-sandviç..." O anda Maggie'nin sesi kesildi. Sanki boğuluyormuş gibi, yüzü morarmaya başladı. Dudaklarının kenarlarında tükürüğü köpüklendi.

"Şşş," dedi Vic. "Şşş. Tamam. O halde, önce sana yiyecek bir şeyler bulalım."

Maggie dumanı üfledi ve sigarasını söndüreceği bir şey aradı. Sonra ucunu koltuk koluna bastırıp söndürdü.

"Sen biraz uyuduktan sonra, Vic."

Vic evet anlamında başını salladıktan sonra kanepeye uzandı. Maggie'yle boğuşacak halde değildi.

"İkimiz de biraz uyuyacağız," dedi Vic. "Sonra da sana yiyecek bulacağız. Elbise alacağız. Wayne'i kurtaracağız. Kütüphaneyi kurtaracağız. Her şeyi daha iyi yapacağız. Hepsini. Hadi, uzan şimdi."

"Pekâlâ. Sen yat. Eski, çok güzel bir battaniyem var. Onu ye-ye-yere serip..."

"Benim yanıma uzan, Maggie. Kanepeye ikimiz de sığarız." Vic uyanıktı ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Sence sakıncası yok mu?"

"Hayır, tatlım," dedi Vic oğluyla konuşur gibi.

Maggie onun yana yatıp vücudunu Vic'in yan tarafına dayadı; kemikli kalçası Vic'in kalçasına, kemikli dirseği onun karnına dayanmıştı.

"Bana sarılır mısın?" diye sordu Maggie titrek bir sesle. "İyi bir insan bana sarılmayalı o kadar zaman oldu ki. Yani lezbiyen olmadığını bi-bi-biliyorum, çocuğun falan var ama..."

Vic kolunu Maggie'nin beline doladı, bu titreyen, sıska kadına sarıldı.

"Artık, susabilirsin," dedi Vic.

"Tamam," dedi Maggie. "Tamam. Çok iyi oldu."

Laconia

Lou'nun herhangi bir yere yürümesine izin vermiyorlardı. Şişman adamın başı dönüp yine yüzüstü düşeceğinden endişelendikleri için de muayenesi bitince onu tekerlekli iskemleye oturttular ve bir erkek hemşire onu dinlenme koğuşuna götürdü.

Erkek hemşire Lou'nun yaşındaydı, uykulu gözlerinin altında mor halkalar vardı. Yaka etiketinde adının BILBO olduğu yazılıydı. Kıllı ön kolunda bir uzay gemisi dövmesi görünüyordu: TV programı *Firefly*'den *Serenity*.

"'Rüzgâra kapılmış bir kuru yaprağım," dedi Lou diziden bir replik kullanarak.

"Yapma be abi," dedi erkek hemşire, "ağlatacaksın."

Detektif bir torba içinde Lou'nun elbiseleriyle arkalarından geliyordu. Lou bu adamın mentol ve nikotin kokusundan hiç hoşlanmamıştı; özellikle de nikotin kokusundan. Üstündeki her şeyin bol gelmesi de hoşuna gitmiyordu. Şalvar gibi pantolonu ve çuval gibi bir ceketi vardı.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Daltry.

"*Firefly*," dedi erkek hemşire arkasına dönmeden. "İkimiz de kahverengi ceketliyiz."

"Bu ne demek? İkiniz eşcinsel evliliği falan mı yapacaksınız?" diye sordu Daltry kendi esprisine gülerek.

"Yahu, sen ait olduğun ellili yıllara dönsene be," diye homurdandı Bilbo, Daltry'nin duyamayacağı bir sesle.

Dinlenme koğuşu iki sıra yatak olan tek, büyük bir odaydı; her

yatak soluk yeşil perdelerle bölme haline getirilmişti. Bilbo, Lou'nun tekerlekli iskemlesini odanın en sonundaki boş yatağa sürdü.

"İşte süitiniz, mösyö," dedi Bilbo.

Lou yatağa uzanırken Bilbo da serum askısına parlak bir sıvı torbası astı. Lou'nun kolunda hâlâ bantla yapıştırılmış bir serum sondası vardı. Bilbo bu damar yoluna serumu taktı. Lou hemen akan sıvıyı hissetti; buz gibiydi ve vücut hararetini hemen düşürmüştü.

"Korkmam gerekir mi?" diye sordu Lou.

"Anjiyoplastiden mi? Hayır. Tıbbi zorluk bakımından yirmi yaş dişinin çekilmesine benzer. Hiç korkma."

"Tamam," dedi Lou. "Ben anjiyoplastiyi kastetmedim. Damardan verdiğin şey. Nedir o? Ciddi bir şey mi?"

"Ha, o mu? Hiçbir şey. Bugün bıçak altına yatmıyorsun, dolayısıyla iyi şey bugün verilmeyecek. Bu sadece kanı inceltir. Ayrıca rahatlamanı da sağlar."

"Beni uyutacak mı?"

"En uyuz televizyon programından daha çabuk uyutur."

Daltry giysi torbasını yatağın yanındaki koltuğa bıraktı. Lou'nun elbiseleri katlandı ve üst üste kondu. En üstte bir yastık büyüklüğündeki külotu vardı.

"Burada ne kadar süre kalması gerekiyor?" diye sordu Daltry, Lou'yu kastederek.

"Bu gece gözlem altında tutulacak."

"Hiç iyi bir zamanlama değil."

"Arter stenozu lanet bir şeydir," dedi Bilbo. "Hiçbir zaman ön uyarı olmaz. Aklına estiği zaman devreye giriverir."

Daltry cep telefonunu çıkardı.

"Onu burada kullanamazsın."

"Nerede kullanabilirim?" diye sordu Daltry.

"Acil servisten geçip dışarıya çıkmalısın."

Daltry başını sallayıp Lou'ya hoşnutsuz bir bakış attı. "Bir yere ayrılmayın Bay Carmody." Sonra dönüp odanın çıkışına doğru yürüdü.

"Nihayet çekip gitti," dedi Bilbo.

"Ya benim de telefon etmem gerekirse?" diye sordu Lou. "Uyuyakalmadan önce bir telefon edebilir miyim? Oğlumu arayacağım. Oğlumdan haber var mı? Annemleri de aramam lazım. Ne olduğunu onlara bildirene kadar bu gece gözlerine uyku girmez."

Yalandı. Lou annesini arayıp ona Wayne'i anlatacak olsa, kadın onun neden bahsettiğini anlamayacaktı. Zaten devamlı bakım altında yaşıyor, sadece Lou'yu tanıyabiliyordu; o da üç görüşünden birinde. Babasının bu habere ilgi duymasıysa daha da şaşırtıcı olurdu. Adam dört yıl önce ölmüştü.

"Sana bir telefon getiririm," dedi Bilbo. "Hemen yatağın yanındaki fişe takarız. Sen dinlenmene bak. Beş dakikada dönerim."

Bilbo yatağın yanından ayrıldı, perdeyi çekip kapadı.

Lou hiç beklemediği gibi düşünerek de zaman kaybetmedi. Yine motosiklet üstündeki genç oğlandı, sıska Vic McQueen'i arkasına almıştı, titreyen kollarını belinde hissediyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, serumu kolundan söktü. İğnenin deliğinden kan çıktı.

Kulaklığında Vic'in sesini duyar duymaz beynine kan hücum ettiğini hissetmişti; nabız atışı şakaklarında zonkluyordu. Başı ağırlaşmaya başladı; sanki beyin dokusu yerine sıvı metalle doluymuş gibiydi. Daha da kötüsü, odanın hareket etmesiydi. Etrafındaki dünyanın döndüğü hissi onu tuttu, midesini bulandırdı. Bunu engellemek için gözlerini masaya odakladı. Ama başı o kadar ağırlaşmıştı ki koltuğundan aşağıya düşmüştü.

Kalp krizi değildi, değil mi? diye sormuştu doktora, kadın stetoskopla onun boğazını dinlerken.

Hayır, kalp krizi değil. Ama geçici iskemik atak olabilir, demişti yaşı belli olmayan, güzel siyahi kadın doktor.

Evet, demişti Lou. *Ben de ya kalp krizi ya da geçici iskemik atak olduğunu sanmıştım. Geçici iskemik atak ikinci tercihimdi.*

İskemik. Bir çeşit mini felçtir. Şahdamarınızda bir ıslık sesi duyuyorum.

Ha. Demek onu dinliyordunuz. Ben de tam size kalbimin daha aşağıda olduğunu söyleyecektim.

Doktor güldü. Sanki Lou'nun yanağından bir kesme alıp ona kurabiye vermek istiyormuş gibi görünüyordu. *İşittiğim şey ciddi bir plak birikimi.*

Ciddi misiniz? Günde iki kez diş fırçalarım.

Bu başka cins bir plak. Kanınızda. Çok fazla domuz salamı. Kadın Lou'nun göbeğine dokundu. *Çok fazla tereyağı. Anjiyoplasti yapılması gerekiyor. Büyük ihtimalle stent takılacak. Eğer bu yapılmazsa, çok şiddetli, hatta öldürücü bir inme gelebilir.*

McDonalds'a gittiğim zaman salata sipariş ederim, dedi Lou ona ve birden gözlerinin yaşardığını hissedince şaşırdı. Şirin FBI ajanının onu yine ağlarken görmediğine memnundu.

Şimdi Lou koltuk üstündeki elbise torbasını aldı, külotunu ve pantolonunu çıkarıp hemen üstüne geçirdi.

Vic'le konuştuktan sonra bayılmıştı; kendini kaybetmemek için çabalamış ama kayıp gitmişti. Ama kendinden geçtiği âna kadar onu dinlemişti. Vic'in ses tonu onun bir şey yapmasını ister gibiydi, ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. *Tek bir yere uğradıktan sonra bana ANFO bulabilecek bir adamı göreceğim. Yeterli miktarda ANFO'yla Manx'in* dünyasını haritadan silebilirim.

Tabitha Hutter'la diğer bütün polisler Vic'in onların işitmesini istediği şeyleri duymuşlardı. "ANFO" yerine "info" diye duymuşlardı. Bu tıpkı Vic'in Arama Motoru resimleri gibiydi ama renk yerine sesten oluşan bir resimdi. Tam önünüzde olan bir şeyi fark etmiyordunuz çünkü nasıl bakılacağını bilmiyordunuz – ya da bu durumda, nasıl dinleyeceğinizi. Ama Lou onu nasıl dinleyeceğini hep bilmişti.

Lou hastane geceliğini çıkarıp gömleğini giydi.

ANFO. Vic'in babası kayaları, ağaçları ve temel kazıklarını ANFO'yla patlatarak imha ederdi. Vic'i de gözünü kırpmadan hayatından çıkarıp atmıştı. Wayne'i bir kere olsun kucağına almamıştı, Vic de onunla on yılda belki ancak on kere falan konuşmuştu. Lou onunla daha sık konuşmuş, ona e-postayla Wayne'in fotoğraflarını ve videolarını göndermişti. Vic'in anlattıklarına göre bu adam karısını döven, onu aldatan biriydi. Vic'in ona söylemediği şeylerden de

babasını çok özlediğini ve ona, oğluna olan sevgisi kadar yoğun bir sevgi duyduğunu biliyordu.

Lou bu adamla hiç karşılaşmamıştı fakat nerede yaşadığını, telefon numarasını ve Vic'in onu görmeye gideceğini biliyordu. Vic oraya geldiğinde Lou da onu bekliyor olacaktı. Vic onun orada olmasını istiyordu, yoksa bunu söylemezdi.

Lou başını perdeden çıkarıp odanın içinde bakındı.

Bir doktorla bir kadın hemşire vardı; birlikte bir not panosuna bakıyorlardı fakat Lou'ya arkaları dönüktü. Lou ayakkabıları elinde sağ tarafa geçti, bir kapıdan çıktıktan sonra geniş bir koridora girdi.

Çıkış kapısının bulunduğu acil servisin olacağını tahmin ettiği yöne doğru yürüdü.

On beş metre yükseklikteki lobi tavanından pembe renkli kristal levhalar asılıydı. Sesler yankılanıyor, Dunkin' Donuts büfesinden yayılan kahve ve çörek kokusu Lou'ya ne kadar acıktığını hatırlatıyordu. Çikolatalı bir çörek yeme düşüncesi dolu bir tabancanın namlusunu ağzına sokmayı hayal etmek gibiydi.

Sonsuza kadar yaşamam gerekmez, diye geçirdi içinden. *Lütfen, sadece oğlumu geri alabilecek kadar yaşayayım.*

Döner kapının tam önünde duran bir taksiden iki rahibe çıktı. İlahi müdahale diye buna denirdi işte. Lou onlara kapıyı tuttuktan sonra hemen taksinin arka koltuğuna oturdu. Koltuk gömüldü.

"Nereye?" diye sordu taksi sürücüsü.

Hapishaneye, diye düşündü Lou ama sadece, "Tren istasyonuna," dedi.

Bilbo Prince kapı önünden kalkan taksiye bakıp numarasını ve plakasını kaydetti, sonra da oradan ayrıldı. Hastanenin koridorlarında bir süre yürüdükten sonra tam karşı ucundaki Acil Servis girişine geldi. Detektif Daltry orada sigara içiyordu.

"Kaçtı," dedi Bilbo. "Söylediğin gibi. Lobi dışında bir taksiye bindi."

"Taksinin numarasını aldın mı?"

"Plakasını da aldım," dedi Bilbo, her ikisini de ona söyledi.

Daltry cep telefonunu çıkarıp tek bir tuşa bastıktan sonra kulağına götürdü.

"Evet. Harekete geçti," dedi hattın ucundaki kişiye. "Hutter sadece onu izlememizi söyledi, biz de izliyoruz. Nereye gittiğini görüp bir daha buhar olmaya kalkışırsa hemen müdahale etmeye hazır olacağız."

Daltry telefonu kapadıktan sonra sigarasını atıp otoparka doğru yürümeye başladı. Bilbo peşinden gidip omzuna dokundu. Detektif dönüp ona baktı. Kaşları çatıldı, sanki onu bir yerlerden tanıyormuş da, bir türlü kim olduğunu çıkaramıyormuş gibi bir ifadesi vardı.

"Bu kadar mı, abi?" dedi Bilbo. "Biraz sevgi gçsterseydin."

"Ha. Pekâlâ." Daltry cebinden on dolarlık bir banknot çıkarıp Bilbo'nun eline tutuşturdu. "Al, bakalım. Uzun yaşa ve muzaffer ol. *Uzay Yolu*'ndakiler böyle demiyor mu?"

Bilbo buruşuk on dolara baktı – en az yirmi bekliyordu. "Herhalde. Ama ben *Uzay Yolu* seyretmem. Bu dövme *Serenity*, *Enterprise* değil. Kahverengi ceketliyim abi ben."

Daltry tükürük saçan bir kahkaha attı.

Bilbo on doları herifin suratına fırlatıp ona parasını nereye sokacağını söylemek istedi ama biraz düşününce bundan vazgeçip parayı cebine attı. Öbür koluna bir *Buffy* dövmesi yaptırmak için para biriktiriyordu. Mürekkep ucuz değildi.

Bura, Iowa

Maggie uyandığında kolu Vic'in beline dolanmış, başı onun göğsüne dayanmıştı. Vic onun o güne kadar birlikte yattığı en güzel kadındı; Maggie onu öpmek istedi ama bunu yapmayacaktı. Asıl istediği şey Vic'in rüzgârla darmadağın olmuş saçlarını tarayıp parlatmaktı. Vic'in ayaklarını yıkayıp yağla ovmak istiyordu. Keşke onunla daha uzun süre birlikte kalıp Charlie Manx dışında bir şeyler konuşabilseydiler. Aslında kendisi konuşmak istemiyordu. Dinlemek istiyordu. Herhangi bir sohbet ortamında konuşma sırası ona gelecek ve o kekeme ağzını açmak zorunda kalacak diye korkardı.

Maggie uykusunun uzun sürmediğinin farkındaydı, saatler sonrasına kadar tekrar uyuyamayacağını biliyordu. Kolunu Vic'in altından çekti, yüzüne düşen saçlarını düzeltip kanepeden kalktı. Yazma zamanı gelmişti, şimdi Vic uyuduğuna göre o pulların doğru davranması için ne gerekiyorsa yapabilecekti.

Bir sigara yaktı. Bir mum yaktı. Başındaki fötr şapkayı uygun biçimine getirdi. Scrabble torbasını önüne çekip ağzındaki ilmiğini gevşetti. Bir süre sigarasından derin nefesler çekerek karanlıkta oturdu. Geç olmuştu; biraz OxyCo'tin yutmak, kokain çekmek istiyordu ama Vic'in istediği şeyi yerine getirene kadar bunu yapamazdı. Beyaz tişörtünün yakasını tutup sol memesi görünene kadar aşağıya çekti. Ağzındaki sigarayı eline alıp gözlerini kapadı ve yanan ucunu memesine bastırıp uzun süre orada tuttu. Dişlerinin arasından inler gibi bir ses çıkarırken etinden gelen yanık kokusunu duyuyordu.

Sönen sigarayı atıp masanın üstüne eğildi, bileklerini dayadı, ya-

şaran gözlerini kırpıştırdı. Memesindeki acı şiddetliydi ve çok güzeldi. Kutsaldı.

Şimdi, dedi içinden, *şimdi, şimdi*. Pullardan yararlanabileceği çok az bir zaman vardı: en çok bir ya da iki dakika. Bazen bunu anlamı olan tek mücadele olarak görürdü: dünyanın kaosunu alıp bundan bir anlam çıkarmak, kelimelere dökmek mücadelesi.

Bir avuç harf alıp önüne yaydı ve düzene sokmaya başladı. Pulları sağa sola oynatıyordu. Bu oyunu bütün yetişkin hayatı boyunca oynamıştı, çok geçmeden istediği oldu. Birkaç dakika içinde yazı ortaya çıkmış, bu defa sorun yaşanmamıştı.

Maggie yazıyı görünce çok ağır bir yükün altından kurtulmuş gibi rahatlayarak, derin bir soluk verdi. Çıkan mesajın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nükteli bir niteliği vardı, bir olgudan çok, bir ninninin son satırına benziyordu. Ama Maggie bunun hatasız olduğuna emindi. Doğru mesaj çıktığında bunu hep anlardı. Bir anahtarın kilit yuvasına girip kilit dilini çevirmesi kadar kesin ve basitti. Belki Vic mesajdan bir anlam çıkarabilirdi. Uyandığında ona soracaktı.

Mesajı kütüphanenin kâğıtlarından birine kaydetti ve bir daha okudu. İyiydi. Hiç alışık olmadığı bir tatmin duygusu başlamıştı; kendinden memnun olmaya alışkın değildi.

Pullarını teker teker toplayıp torbaya soktu. Fena halde sızlayan memesinin acısında artık kutsallık falan kalmamıştı. Sigarasına uzandı; bu defa niyeti kendini yakmak değil, sadece içmekti.

Elinde bir maytapla bir oğlan çocuğu çocuk kütüphanesine girdi.

Vic onu balık akvaryumunun buğulu camından gördü; ötedeki odanın karanlığında siyah bir siluetti. Oğlan yürürken sağ kolunu sallıyor, maytabın çıkardığı kıvılcımlar karanlığın içinde kırmızı çizgiler oluşturuyordu. Kısa bir an orada kaldıktan sonra elindeki maytapla Maggie'nin görüş alanından çıktı.

Maggie uzandı, akvaryum camına vurup oğlanı korkutarak kaçırmak istedi ama sonra Vic'i hatırlayınca durdu. Maggie çocukların gizlice kütüphaneye girip kestane fişeği atmalarından, duvarlara ya-

zılar yazmalarından usanmıştı. Bir keresinde kitap rafları arasında, ciltli kitapların yandığı bir kamp ateşi etrafında toplanmış bir grup ergenle karşılaşmış ve çıldırmıştı. Zaten soyulan duvar kâğıtları alev aldığı takdirde son ve en güzel yuvasını kaybedeceği korkusuyla kırık bir iskemle ayağını kaptığı gibi çocukları kovalamıştı. *Kitap katilleri! Taşaklarınızı koparıp kadınlarınıza tecavüz edeceğim!* diye bağırmıştı onlara. O sırada hiç kekelemediğini fark etmişti. Çocuklar beş kişiydiler ama hayalet görmüş gibi oradan kaçmışlardı. Bazen Maggie gerçekten bir hayalet olduğunu düşünürdü; aslında sel sırasında kütüphaneyle birlikte ölmüştü ama henüz bunun farkına varmamıştı.

Kanepede kıvrılmış yatan Vic'e son bir bakış attı. Bu defa kendini tutamadı. Kapı kanepeye yakındı, Maggie oradan geçerken durdu, eğildi ve onu şakağından hafifçe öptü. Uykusunda gülümser gibi Vic'in dudağı kıvrıldı.

Maggie oğlanı aramak için gölgelerin içine girdi. Bir zamanlar çocuk kütüphanesi olan bölüme geçip arkasından kapıyı kapadı. Zemindeki halı sökülmüş, rulo halinde duvarın önüne getirilmişti. Zemin ıslak betondu. Odanın bir köşesini büyük, yarım bir dünya küresi kaplıyordu; kuzey yarıküre ters çevrilmiş, içi güvercin tüyleriyle dolmuş, kenarları kuş pisliğiyle kirlenmişti. Amerika ters çevrilmiş, üstüne sıçılmıştı. Maggie, Scrabble torbasını hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Tekrar masasına bırakmaması ne budalalıktı.

Sağ tarafında tavada cızırdayan yağ sesine benzer bir gürültü işitti. Bir zamanlar *Koralin ve Gizli Dünya, Eski Evdeki Büyülü Saat* ve Harry Potter kitaplarını ödünç verirken kütüphane kartlarını imzaladığı U biçimli ceviz masanın etrafından dolandı; merkez binaya giden galeriye yaklaşırken yansıyan sarı bir ışık gördü.

Oğlan maytabıyla galerinin karşı ucunda duruyordu. Yüzüne kapüşonu indirmiş, kısa boylu, tıknaz bir siluet halindeydi. Ucundan kıvılcımlar ve duman püsküren maytabı yere çevirmişti. Diğer elinde uzun, gümüş renkli bir kutu vardı. Maggie ıslak boya kokusu duydu.

Oğlan, ".olamıyorum engel Kendime," dedi tuhaf, hırıltılı bir sesle ve bir kahkaha attı.

"Ne?" dedi Maggie. "Derhal elindekiyle birlikte buradan git, çocuk."

Bu gölge çocuk başını iki yana salladı, bir rüyadaymış gibi yürüyordu. Sarhoş gibi sallanıyordu. *Sarhoştu.* Maggie durduğu yerden bile bira kokusunu alabiliyordu.

"Hey!" diye bağırdı.

Oğlan gözden kayboldu. Maggie bir yerlerden yankılanan kahkaha sesi işitti. Aylık dergiler odasının karanlığında yeni bir ışık gördü – yakılan bir ateşin parıltısıydı.

Maggie önüne çıkan şıringaları ve şişeleri tekmeleyerek koşmaya başladı. Birisi, muhtemelen bu oğlan, sağ tarafındaki duvara kırmızı püskürtme boyayla bir şey yazmıştı: TANRI CANLI YANDI ŞEYTANLAR KALDI. Boyadan hâlâ akan damlalar duvarı kanıyormuş gibi gösteriyordu.

Maggie orta boy bir şapel büyüklüğündeki periyodik yayınlar odasına girdi. Sel sırasında burası suyla dolmuş, her yer ıslanıp şişen *National Geographic* ve *New Yorker* yığınlarıyla kaplanmıştı. Şimdi büyük, çıplak bir beton odaydı; köşelerde çürümüş dergiler, burada gece geçiren serserilerin uyku tulumları görünüyordu. Teneke bir çöp kutusunun içinden yağlı bir duman çıkmaktaydı. Sarhoş piç maytabını bir yığın kitapla derginin üstüne atmıştı. Yanan çöp kutusunun içinden yeşil ve turuncu kıvılcımlar çıkıyordu. Maggie kömürleşmeye yüz tutmuş *Fahrenheit 451* romanının bir nüshasını gördü.

Oğlan odanın karşı ucundan onu seyrediyordu.

"Hey!" diye bağırdı Maggie bir daha. "*Hey*, küçük pislik!"

".geç çok ama direniyorum geldiğince Elimden," dedi oğlan iki yana doğru sallanarak. ".etme takip beni, lütfen, *lütfen, Lütfen.*"

"Hey!" dedi Maggie onu dinlemeden, *dinleyemeden*; zaten sözlerinden hiçbir şey anlamıyordu.

Alevleri söndürmek için bir şey aradı; yerden kusmuk kokan bir uyku tulumu aldı. Scrabble torbası kolunun altında, uyku tulumunu alevlerin üstüne atıp ateşi boğdu. Kavrulan naylon kokusu ve yüksek hararet karşısında hemen geri çekildi.

Başını kaldırdığında oğlan gitmişti.

"Kütüphanemden siktir git, küçük puşt! Seni yakalamadan toz ol buradan!"

Oğlan bir yerden kahkaha attı. Nerede olduğunu anlamak zordu. Kahkahası soluksuz, yankılanan ve izi bulunamayacak bir sesti. Bir kuşun kanat çırpması gibiydi. *Tanrı canlı yandı şeytanlar kaldı,* diye düşündü Maggie niyeyse.

Bacakları titreyerek lobiye doğru yürüdü. O kaçık, küçük puştu yakalarsa canına okuyacaktı.

Dergi odasının yarısını aştığı anda ıslık gibi bir çığlık sesi çıkaran işaret fişeği patladı. Bu ses Maggie'yi fena halde sarstı, içinden çığlık atıp bir yere sığınmak geldi. Ama tıpkı ateş altındaki bir asker gibi eğilerek koştu.

Otuz metre yüksekliğinde tavanı olan muazzam merkez odaya vardığı anda işaret fişeği tavana çarptı, bir yay çizerek sekti, mermer zemine düştü; zümrüt renkli alevler ve kıvılcımlar çıkıyordu. Odanın içi kimyasal kokan bir dumanla dolmuştu. Tavandan hâlâ kor halinde yeşil ateş yağmaktaydı. Tıknaz puşt burasını yakacaktı. İşaret fişeği hâlâ uçuyordu, sağ tarafındaki duvara çarparak bir tabanca sesiyle patladı. Maggie çığlık atarak yüzünü korudu. Tavandan yağan korlardan biri sağ koluna dokununca acıyla bağırdı.

Uzak köşedeki okuma odasında oğlan soluk soluğa kahkaha atıp koşmaya devam etti.

Fişek sönmüştü ama lobi hâlâ duman altıydı.

Maggie hiçbir şey düşünmeden, öfke ve korkuyla oğlanın peşinden koştu. Çocuk ön kapıdan çıkamazdı –burası dışarıdan zincirle kilitliydi– fakat okuma odasında serserilerin ikide bir kırıp açtıkları bir yangın çıkış kapısı vardı. Onun ötesindeyse doğu otoparkı bulunuyordu. Onu orada yakalayabilirdi. Maggie onu eline geçirdiği zaman ne yapacağını bilmiyor, bir yanıyla bunu öğrenmekten korkuyordu. Okuma odasına vardığında dışarıya açılan kapının kapanmakta olduğunu gördü.

"Seni puşt," diye tısladı. "Seni adi puşt."

Kapıdan dışarıya fırlayıp otoparka girdi. Bu geniş alanda tek bir sokak lambası yanıyordu. Otoparkın tam ortası aydınlık ama kenarları karanlıktı. Oğlan lamba direğinin altında bekledi. Küçük puştun elinde yanan bir màytap daha vardı ve içi kitaplarla dolu çöp konteynerinin yanında duruyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Maggie.

"Seni sihirli penceremden görüyorum," diye bağırdı oğlan. Maytapla kendi yüzü hizasında bir daire çizdi. "Şimdi kafan yanıyor!"

"Burada ya-ya-yangın çıkarırsan birinin ölümüne neden olabilirsin, adi piç!"

Maggie soluksuz kalmıştı, elleriyle ayakları fena halde karıncalanıyordu. Terli eliyle Scrabble torbasını sımsıkı tuttu, otoparkın karşı tarafına yürüdü. Arkasında yangın çıkış kapısı kendiliğinden kapandı. Melun piç kapının aralık kalmasını sağlayan taşı çekip atmıştı. Maggie artık içeriye girmek için bütün binanın etrafından dolanmak zorunda kalacaktı.

"Bak!" diye bağırdı oğlan. "Bak! Alevlerle yazı yazabiliyorum!"

Oğlan maytabını havada çevirerek titrek harflerin görünmesini sapladı.

K
A
Ç

"Kimsin sen?" diye sordu Maggie gördüğü yazı gerçek mi, diye düşünerek.

"Bak! Kar tanesi yapabiliyorum! Temmuz ayında Noel yapabiliyorum!" Oğlan havada bir kar tanesi çizdi.

Maggie'nin tüyleri diken diken olmuştu.

"Wayne?"

"Evet?"

"Ah, Wayne," dedi Maggie. "Tanrım..."

Çöp konteynerinin ötesinde bir çift far yandı. Far lambaları bir-

birine yakın, eski bir otomobilin motoru rölantide çalışmaya başladı. Otomobil simsiyahtı.

"Merhaba!" diye seslendi farların arkasındaki biri. Otomobilin yolcu tarafındaydı – hayır, bir dakika, sürücü tarafındaydı; bir İngiliz otomobiliydi bu. "Otomobille gezmek için ne güzel bir gece! Yaklaşın, Bayan Margaret Leigh! Siz Margaret Leigh'siniz, değil mi? Tıpkı gazetedeki resminiz gibisiniz!"

Maggie gözlerini kısıp far ışıklarına baktı. *Kıpırda, otoparkın ortasında durma*, diyordu kendine ama bacakları oraya yapışmış gibiydi. Yangın kapısı erişemeyeceği kadar uzaktaydı; oraya olan on iki adım bin iki yüz adım gibiydi. Hem zaten kapının kapanma sesini duymuştu

O anda aklına hayatının son dakikasını yaşadığı geldi. *Buna hazır mıyım*, diye sordu kendine. Kafasının içini boşaltmayı çok istese de düşünceler havada uçuşan kırlangıçlar gibi aklında dolanıp duruyordu.

Vic'in burada olduğunu bilmiyor, diye düşündü.

Ve: *Oğlanı al. Oğlanı al, buradan kaçır.*

Ve: *Wayne neden kaçmıyor?*

Çünkü Wayne artık bunu yapamazdı. Çünkü bunu yapmak zorunda olduğunu bilmiyordu. Ya da biliyordu ama harekete geçemiyordu.

Ama Maggie'ye kaçmasını söylemeye çalışmış, karanlığın içinde bunu alevlerle yazmıştı. Hatta belki de o çarpık ifadeleriyle onu kütüphanede de uyarmak istemişti.

"Bay Manx?" diye seslendi Maggie hâlâ ayaklarını kıpırdatamaz haldeyken.

"Bütün hayatınız boyunca beni arayıp durdunuz, Bayan Leigh!" diye bağırdı Manx. "İşte, nihayet buradayım. Eminim, bana soracağınız pek çok sorunuz vardır. Benim de size soracaklarım var. Gelin, bizimle birlikte oturun. Size mısır ikram edelim."

"Ço-ço-ço..." diye başladı Maggie ama dili de bacakları kadar çaresizdi. Çocuğu bırakın, demek istemişti ama kekelemesi buna engel olmuştu.

"Di-di-dilini kedi mi yut-yut-yuttu?" diye bağırdı Manx.

"Siktir git," dedi Maggie hiç kekelemeden. Üstelik *s* her zaman onu en çok zorlayan harfti.

"Gel buraya, sıska kaltak," dedi Charlie Manx. "Gir şu arabaya. Ya bizimle gelirsin ya da otomobille üstünden geçeriz. Son şansın"

Maggie derin nefes alıp çürümüş karton, ıslak kitap ve temmuz güneşi altında kurumuş kâğıtların kokusunu içine çekti. Eğer tek bir soluk bütün hayatını özetlese, herhalde bu soluğu her şeyi anlatırdı. Zamanı gelmiş gibiydi.

Manx'e söyleyecek şeyi kalmamıştı. Her şeyi söylemişti. Başını çevirip gözlerini Wayne'e dikti.

"Kaçman gerek, Wayne! Koş, bir yere saklan!"

Wayne'in maytabı sönmüştü. Ucundan ince bir duman çıkıyordu.

"Neden kaçayım ki?" dedi Wayne. ".üzgünüm Çok." Öksürdü. Sıska omuzları sarsıldı. "Bu gece Noelistan'a gidiyoruz! Çok eğlenceli olacak! .ki üzgünüm Öyle" Bir kez daha öksürdükten sonra çığlıksı bir sesle, "Benim yerime sen kaçsana," dedi. "Bu çok eğlenceli olur! !edemiyorum kontrol Kendimi"

Asfaltın üstünde lastikler çığlıklar atmaya başladı. Maggie'nin felci düzeldi. Ya da belki hiç felç olmamıştı. Belki de kasları ve sinirleri aklının bilmek istemediği şeyi, artık kaçmak için çok geç olduğu gerçeğini başından beri bilmişti. Wayne'e doğru koştu; ona erişip ormana, emniyetli bir yere kaçırmak gibi saçma bir fikir gelmişti aklına. Wraith'in önüne geçti. Etrafını buz renkli bir ışık kapladı. Motor kükredi. Maggie yan gözle bakarken, *Lütfen, hazır olayım*, diye düşündü. Manx otomobili ona nişanlamamış, yanından geçmeyi hedeflemişti. Bir eli direksiyonda, gövdesinin üstünü açık pencereden dışarıya uzatmıştı. Rüzgâr saçlarını geriye savuruyordu. Gözleri sevinçle fincan gibi büyümüş, yüzüne zafer kazananlara özgü bir ifade yerleşmişti. Sağ elinde Tanrı kadar kocaman, gümüş bir çekiç vardı.

Maggie çekicin ensesine indiğini hissetmedi. Bir ampulün üstüne basmış gibi bir ses çıktı, bunu bir kırılma çatırtısı izledi. Başındaki fötr şapka uçtu. Ayakları hâlâ asfalt üstünde koşuyordu ama aşağıya bakınca havada pedal çevirdiğini fark etti. Havaya savrulmuştu.

Maggie otomobilin kenarına çarptı. Oradan sekip birkaç takla attıktan sonra sırtüstü yere düştü. Yanağı asfalta dayanmıştı. *Zavallı Maggie*, diye geçirdi içinden kendine acıyarak.

Başını kaldıramadığını, hatta yana bile çeviremediğini fark etti. Görüş alanı içinde sol bacağının doğal olmayan bir açıyla içe doğru büküldüğünü gördü.

Kadife Scrabble torbası da başının yanına düşmüş, içindeki bazı pulları kusmuştu. Bir H, bir M, bir U harfi vardı. Bunlarla HUM yazılabilirdi. Ölmekte olduğunuzu biliyor musunuz, *Bam Leigh? Hayır ama biraz humurdanabilirim herhalde*, diye geçti aklından ve kahkahaya benzer bir sesle öksürdü. Dudaklarının arasından pembe bir baloncuk çıktı. Ağzının içi ne zaman o kadar kanla dolmuştu?

Wayne kollarını ileri geri sallayarak otoparka girdi. Yüzünde beyaz, hastalıklı bir ışıltı vardı ama artık gülüyordu ve parlak yeni dişleri ortaya çıkmıştı. Yüzünden gözyaşları akıyordu.

"Çok komik görünüyorsun," dedi Wayne. "Çok komiktil" Elinin tersiyle yüzünü sildi.

Otomobil üç metre ötesinde durdu. Sürücü kapısı açıldı, asfaltın üstünde çizme sesleri duyuldu.

"Wraith'in kenarına düşmesini hiç de komik bulmadım," dedi Manx. "Wraith'imin kenarı yamuldu. Ama hakkını vermeliyim, bu kaltak çok daha kötü yamuldu. Otomobile dön, Wayne. Güneş doğmadan Noelistan'a varmak istiyorsak, hemen yola çıkmalıyız."

Wayne, Maggie'nin yanına diz çöktü. Gözyaşları soluk yanaklarında kırmızı çizgiler bırakmıştı.

Annen seni seviyor, demeyi geçirdi aklından Maggie ama ağzından sadece bir hırıltı ve kan çıktı. Bunun yerine gözleriyle söylemeye çalıştı. *Ona dönmeni istiyor*. Elini tutmak için uzandı, Wayne onun elini alıp, sıktı.

".üzgünüm Çok," dedi Wayne. ".olamadım Engel."

"Önemli değil," diye fısıldadı Maggie ama aslında sadece dudaklarını oynatmıştı.

Wayne onun elini bıraktı. "Dinlen biraz," dedi. "Burada dinlen. Güzel şeyler hayal et. Noelistan'ı hayal et!"

Ayağa kalkıp Maggie'nin görüş alanından çıktı. Bir kapı açıldı. Kapı kapandı.

Maggie'nin gözleri Manx'in çizmelerine çevrildi. Ayakları yerdeki Scrabble pullarının hemen yanındaydı. Artık başka harfler de görebiliyordu. Bir T, bir P, bir R, bir İ. Bunlarla TRİP yazılabilirdi. *Galiba boynumu kırdım – ne TRİPti ama!* diye geçirdi aklından ve bir kez daha güldü.

"Ne gülüyorsun?" diye sordu Manx nefret saçan bir sesle. "Gülecek halde değilsin! Sen öleceksin, ben hayatta kalacağım. Oysa sen de yaşayabilirdin. Hiç değilse bir gün daha. Bilmek istediğim şeyler vardı... başka kime benden söz ettiğin gibi. İstediğim şey... Seninle konuşurken gözünü benden kaçırma!"

Maggie gözlerini kapamıştı. Yattığı yerde onun yüzünü alttan yukarıya doğru görmek istemiyordu. Adamın çirkinliğinden değildi. Ahmak olduğundan. Ağzını açtığında öne çıkık çenesini, yamuk yumuk kahverengi dişlerini görmek istemiyordu. Kafatasından fırlamış gözlerini...

Manx çizmesini onun karnına bastırdı. Bir zerre adalet olsaydı, Maggie bunu hissetmezdi ama adalet yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Çığlığı bastı. İnsan bu kadar büyük bir acıyla nasıl bayılmazdı?

"Şimdi, iyi dinle. Böyle ölmek zorunda değildin. Ben o kadar da kötü bir insan değilim. Çocukların dostuyum, işime engel olmaya çalışanlar dışında kimseye kötülük etmek istemem. Benim karşımda saf tutmak zorunda değildin. Ama öyle yaptın, bak karşılığında ne gördün. Ben sonsuza kadar yaşayacağım, bu çocuk da öyle. Sen bir sandık içinde toprağa dönerken, biz güzel bir hayat yaşayacağız. Ve..."

Maggie o anda olayı çözdü. Torbadan yere dökülen harflerin hangi kelimeyi yazdığını anladı. Bunu anlayınca yine öksürükle kahkaha arası bir ses çıkardı, Manx'in çizmelerine ağzından kan püskürttü.

Manx sanki Maggie ayağını ısırmaya çalışıyormuş gibi biraz geri çekildi.

"Nedir o kadar komik olan? Senin ölmen benim yaşayacak olmamda gülünecek ne var? Şimdi ben otomobilime binip gideceğim, beni kimse durduramayacak, sen de burada kanlar içinde öleceksin. Bunda gülünecek ne var?"

Maggie ona söylemek istedi. Dudaklarını o kelimeyi söyler gibi oynattı. Ama ağzından sadece hırıltıyla kan çıktı. Artık bütün konuşma yetisini kaybetmişti; nedense bu düşünce onu rahatlattı. Artık kekelemek yoktu. Dili hiçbir şekilde işbirliği yapmazken ümitsizce kendini ifade etmeye çalışmayacaktı.

Manx doğrulurken ayakları harflere çarpıp onları saçtı. Çıkan kelime barizdi: TRIUMPH.

Manx oradan ayrılırken yerden Maggie'nin şapkasını aldı, üstündeki tozları silkeledi, kendi başına geçirdi. Bir kapı kapandı. Radyo açıldı. Maggie Noel çanları eşliğinde insanın içini ısıtan bir sesle söylenen Noel şarkısını işitti. "*Karlar içinden kızağını sürüyor...*"

Otomobil vitese geçirildi ve hareket etti. Maggie gözlerini kapadı.

TRIUMPH: Kelimenin üç katına ve harfin iki katına oturtursan, tam 45 puan getirirdi. TRIUMPH, diye düşündü Maggie. Vic kazanacaktı.

Hampton Beach, New Hampshire

Vic, Terry'nin Hamburgercisi'ne girdi; hava nemli ve sıcaktı, yağda kızaran soğan kokusuyla ağırlaşmıştı.

Tezgâhta Pete vardı – yüzü güneşte fena halde yanmış, yaşlı Pete.

"Buraya neden geldiğini biliyorum," dedi Pete elini tezgâhın altına götürürken. "Sana vereceğim bir şey var."

"Hayır," dedi Vic. "Annemin bileziği umurumda değil. Ben Wayne'i arıyorum. Wayne'i gördün mü?"

Kendini Terry'nin Hamburgercisi'nde, tavandan sarkan sinek kâğıtları arasında bulmak Vic'in aklını karıştırdı. Wayne'i bulmasına Pete yardım edemezdi ki. Oğlunu araması gerekirken burada zaman harcadığı için kendine kızdı.

Yolda bir polis otosunun sireni işitildi. Belki birisi Wraith'i görmüştü. Belki oğlunu bulmuşlardı.

"Hayır," dedi Pete. "Bilezik değil. Başka bir şey." Kasanın altına eğildi, sonra tekrar doğrulup tezgâhın üstüne gümüş bir çekiç koydu. Çekicin tepesine yapışmış saç ve kan vardı.

Vic bu rüyanın içinde sıkışıp kaldığını hissetti.

"Hayır," dedi Vic. "Bunu istemiyorum. Bunun için gelmedim. İşime yaramaz bu."

Dışarıdaki siren sesi aniden kesildi.

"Bence yarar," dedi Charlie Manx çekici eline alarak. Tezgâhın başındaki adam en başından beri Charlie Manx'ti; üstünde aşçı kıyafeti, kan lekeli önlüğü ve aşçı külahı vardı. "Kaç tane kafa patlatırsa patlatsın hâlâ işe yarar."

Manx çekici kaldırdı; Vic bir çığlık atarak kendini geriye ve rüyadan dışarıya,

Gerçek Hayata Savruldu

Vic uyandığında saatin geç olduğunun farkındaydı; bir terslik vardı.

Uzaktan gelen sesleri işitebiliyordu, konuşanların erkek olduğunu da anladı fakat ne dediklerini kestiremiyordu. Burnuna yanmış fosfor kokusu geldi. Sanki büyük bir karmaşa boyunca Maggie'nin ilacının oluşturduğu ses geçirmez bir lahit içinde uyumuştu.

Doğrulup oturdu; bir an önce giyinip gitmesi gerekiyordu.

Bir an sonra zaten giyinik olduğunu fark etti. Uyumadan önce lastik ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Sol dizi adamakıllı morarmış, neredeyse Lou'nun dizi kadar şişmişti.

Karanlıkta yanan kırmızı bir mum, akvaryum camında yansıyordu. Masanın üstünde bir not vardı; Maggie gitmeden önce ona bir not bırakmıştı. Düşünceli bir davranıştı. Notun üstünde kâğıt ağırlığı olarak Çehov'un tabancası vardı. Vic bir yerlerden talimat verilmesini umuyordu; Wayne'i geri getirecek, bacağını iyileştirecek, kafasını iyileştirecek, hayatını iyileştirecek birkaç basit maddelik bir talimatlar listesi. Bunun dışında Maggie'nin nereye gittiğini bildiren notu da yeterdi: "İlaç ve yiyecek almaya gittim. Hemen dönerim."

Vic sesleri yine duydu. Yakınlarda birisi bir bira kutusunu tekmeledi. Sesler ona doğru geliyordu, çok yakındaydı; mumu söndürmezse çocuk kütüphanesine girdikleri anda akvaryum camından ışığı görebilirlerdi. Vic daha bunu düşündüğü anda çok geç kaldığını fark etti. Çizme topuklarından çıkan sesler yaklaşıyordu.

Ayağa fırladı. Dizi çöktü. Dizinin üstüne eğilirken çığlık atmamak için dişlerini kenetledi.

Ayakta durmaya çalışınca bacağı kesinlikle işbirliği yapmıyordu. Bacağını geriye uzatıp gererek elleriyle sağ ayağını kullanıp yerde sürüdü. Bu sayede acı duymuyordu ama çok aşağılayıcı bir durumdu.

Sağ eliyle salıncaklı iskemlenin arkasını, sol eliyle masanın kenarına tutunup kendini yukarı çekti. Adamlar öbür odada, duvarın diğer tarafındaydılar. El fenerleri henüz balık akvaryumuna çevrilmemişti. Vic onların hâlâ mum ışığını görmemiş olabileceklerini düşündü, üfleyip söndürmek için uzandı ama o sırada kütüphane kâğıdına yazılmış olan notu gördü.

"MELEKLER DÜŞTÜĞÜ ZAMAN ÇOCUKLAR EVE GİDERLER."

Kâğıdın üstünde su lekeleri vardı; sanki birisi bu mesajı okurken ağlamış, üstüne gözyaşlarını dökmüştü.

Vic bitişik odadaki seslerden birini duydu: *Hank, burada bir ışık var*. Bunu bir an sonra telsiz cızırtısı izledi. Merkezdeki görevli, sayılardan oluşan şifreli bir mesaj iletiyordu. Halk kütüphanesinde bir 10-57 vardı, altı polis memuru oraya gitmişti, olay yerinde öldürülmüş biri vardı. Vic mumu söndürmek için eğilmişken, "öldürülmüş biri" sözünü işitince durdu. Dudakları büzülmüş, öne eğilmiş vaziyette kalmış, niyetinin ne olduğunu unutmuştu.

Arkasındaki kapı aralandı, ayak sesleri içeriye girdi.

"Bakar mısınız?" dedi arkasından bir ses. "Ham'fendi, lütfen buraya gelir misiniz? Lütfen, elleriniz görebileceğim bir yerde kalsın."

Vic, Çehov'un tabancasını aldığı gibi döndü, namluyu adamın göğsüne doğrulttu. "Hayır."

İki kişiydiler. İkisi de tabancalarını çıkarmamışlardı, bu Vic'i şaşırtmadı. Görevde bir yılını bile doldurmamış genç polislerin tabanca kılıflarındaki çıtçıtı açtıklarını bile sanmıyordu. İki polis de tıfıl, tüysüz oğlanlardı. Önde duranı kuvvetli bir kalem feneri Vic'e doğrultmuştu. Diğeriyse hâlâ arkadaki kapı eşiğinde duruyordu.

"Ay!" diye bağırdı feneri tutan oğlan. "Tabanca! Tabanca!"

"Kes sesini. Olduğun yerde kal," dedi Vic. "Ellerini kemerinden uzakta tut. Ve o feneri yere at. Tam gözüme tutuyorsun."

Memur feneri yere atar atmaz ışık söndü.

Mum ışığında çilli yüzleri korku içinde öylece kalmışlardı. Birisinin muhtemelen küçük bir oğlu vardı. Diğeri de herhalde sırf McDonalds'ta beleş kola içebildiği için polisliği seviyordu. İkisi de Vic'e polisçilik oynayan çocukları hatırlattı.

"Kim ölmüş?" diye sordu Vic.

"Ham'fendi, o tabancayı indirin. Bu gece kimsenin yaralanmasını istemeyiz," dedi polislerden biri. Ergenlere özgü çatallı bir sesi vardı.

"*Kim?*" diye bağırdı Vic. "Telsizden birinin öldüğü söylendi. Kim? Hemen söyleyin!"

"Bir kadın," dedi arkada duran adam. Öndeki avuçları dışarıda, ellerini havaya kaldırmıştı. Vic diğerinin ne yaptığını göremedi –herhalde tabancasını çıkarıyordu– ama henüz onun ne yaptığı önemli değildi. Partnerinin arkasında kaldığı için Vic'i vurabilmek için önce arkadaşını vurmak zorundaydı. "Kimliği yoktu."

"Saçları ne renkti?"

"İkinci adam, "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Saçı ne renkti, dedim?"

"Turuncu meç vardı. Portakallı gazoz renginde. Onu tanıyor musunuz?" diye sordu o sırada tabancasını çıkarmış olması muhtemel ikinci polis.

Maggie'nin öldüğü gerçeğini sindirmesi çok zordu. Başı çatlayacak gibi ağrırken ondan kesirli sayıları çarpması istenmiş gibiydi – çok zor işti. Daha kısa bir zaman önce kanepede sarmaş dolaş uzanmışlardı. Onun vücut ısısı Vic'in hemen uyumasını sağlamıştı. Kendisi mışıl mışıl uyurken Maggie'nin gidip bir yerde ölmesini aklı almıyordu. Daha birkaç gün önce Maggie'ye bağırması, ona küfretmesi, onu tehdit etmesi zaten yeterince üzücüydü. Ama bu durum, yani Vic uyurken Maggie'nin dışarıda bir yerde ölmesi çok daha kötü ve acımasızdı.

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Vic.

"Herhalde bir otomobil çarpmış. Öyle görünüyor. Yahu, şu tabancayı üstümüze doğrultmayın. Tabancayı indirin de konuşalım."

"Konuşmayalım," dedi Vic. Dönüp mumu üfleyerek söndürdü ve üçünü de

Karanlığa Mahkûm Etti

Vic kaçmaya kalkışmadı. Bu uçmaya çalışmak gibi bir şey olurdu.

Bunun yerine hızla geri çekilip masanın etrafından dolandı, polisler önünde kalacak şekilde sırtını duvara dayadı. Odanın içi zifiri karanlıktı. Polislerden birinin ayağı bir şeye takıldı, adam bağırdı. Ayak sesleri birbirine karıştı. Vic kapı eşiğinde duranın yol açmak için öbürünü ittiğini tahmin etti.

Vic kâğıt ağırlığını fırlattı. Yerde seken ve gürültü çıkaran ağırlık onların dikkatini dağıtacak, Vic'in durduğu yeri belirlemelerini engelleyecekti. Ağırlığını sol bacağına vermeden ilerlemeye çalıştı. Sol tarafında demir kitap rafını görmekten ziyade hissederek, bunun arkasına geçti. Karanlığın içinde polislerden biri duvara dayalı süpürgeye takılıp onu yere düşürdü. Adam çıkan sesten korkarak çığlık attı.

Vic'in ayağı bir basamağın kenarına değdi. *Acil olarak buradan çıkman gerekirse, sağ tarafta kal, merdivenden aşağıya in,* demişti Maggie ona. Bunu ne zaman söylediğini hatırlamıyordu. Sayısı tahmin edilemeyecek kadar basamak indikten sonra bu karanlıktan çıkışı sağlayacak bir yol vardı. Vic inmeye başladı.

Sekerek ilerliyordu, bir ara topuğu süngerleşmiş bir kitaba basınca neredeyse kıçının üstüne düşecekti. Vic duvara dayanıp dengesini buldu, inmeye devam etti. Arkasında yine bağıran sesler duydu; artık iki kişiden fazlaydılar. Soluk almaya çalışırken Maggie'nin öldüğü bir kez daha aklına geldi. Vic ağlamak istedi ama gözleri canını yakacak kadar kurumuştu. Maggie'nin ölümü üzerine her şeyin sessiz ve hareketsiz olmasını istedi –bir kütüphanede olması gerektiği gibi– ama

haykıran polislerin gürültüsü, kendi hırıltılı soluğu ve yerinden fırlayacak gibi atan nabzının sesi vardı.

Vic son basamakları da sekerek indikten sonra kitap rafları arasından arka kapıyı gördü. Yere konan bir kaya parçasıyla aralık kalması sağlanmıştı.

Vic kapıya yaklaşırken yavaşladı; dışarıya baktığında kütüphane arkasındaki çamurlu alanda sürüyle polis göreceğini sanıyordu ama kimse yoktu. Hepsi binanın doğu tarafındaydı. Motosikleti bıraktığı yerdeydi. Cedar Nehri gürül gürül akıyordu. Kestirme Yol Köprüsü orada değildi ama zaten Vic orada olmasını beklemiyordu.

Kapıyı açıp sarı şeridin altından geçti, sol bacağını gergin tutmaya çalışarak yürüdü. Polis otolarını göremiyordu ama bir tanesinin projektörü açıktı ve bunun ışığı binanın üstünü aydınlatmıştı.

Vic motosikletine binip marşa bastı.

Triumph gümbürdedi.

Kütüphanenin arka kapısı açıldı. Dışarıya çıkan polis iki eliyle tuttuğu tabancayı yere doğrultmuştu.

Vic motosikleti yavaşça döndürüp ilerledi; Cedar Nehri üstünde köprünün görüneceğini umuyordu. Ama köprü yoktu. Vic iki kilometre hızla gidiyordu ve bu hız yeterli değildi. Hiçbir zaman Kestirme Yol Köprüsü'nü bu kadar yavaş giderken bulmamıştı. Hız ve boşluk önemliydi – zihnini dış etkenlere kapatıp hız yapmalıydı.

"Hey, sen! İn o motosikletten aşağıya!" diye bağırdı polis. Tabancası yana çevrilmişti, ona doğru koşmaya başladı.

Vic motosikletini kütüphanenin arkasındaki dar yola yöneltip ikinci vitese aldı ve yokuş yukarı hızla çıkmaya başladı. Rüzgâr kanla matlaşmış saçlarını savuruyordu.

Vic arka yola çıkıp kütüphanenin ön tarafına dolandı. Kütüphanenin ön tarafındaki geniş yol polis arabalarıyla doluydu. Motosiklet sesini duyan mavi üniformalı adamlar o tarafa doğru dönüp baktılar. Sarı bariyerler arkasında toplanmış küçük bir kalabalık vardı, boyunlarını uzatmış, biraz kan görmek ümidiyle bakıyorlardı. Devriye arabalarından biri kütüphanenin arkasındaki yolu kapatmıştı.

Şimdi kapana kısıldın, bok kafa, dedi içinden Vic.

Triumph'ı çevirip geldiği yola döndü. Motosiklet yokuş aşağıya giderken bir uçurumdan düşer gibi yol alıyordu. Vic üçüncü vitese geçirip hızını artırmaya devam etti. Kütüphane sol tarafında kaldı, Maggie'nin onu beklediği çamurlu alana girdi. Maggie'nin oturmuş olduğu bankın yanında bir polis memuru vardı.

Vic hızını altmış kilometreye çıkarmıştı. Motosikletin burnunu nehre doğru çevirdi.

"Artık görevini yap, bok soyu," dedi. "Saçmalıklarınla uğraşacak zamanım yok."

Dördüncü vitese geçirdi. Tek farının aydınlattığı asfaltta suya doğru hızla ilerliyordu. Çok talihi varsa, belki sıda boğulabilirdi. Wayne'in Noelistan'a gittiğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bilerek, yakalanıp hapse tıkılmaktan daha iyiydi.

Vic gözlerini kapadı, içinden, *Siktir et, siktir et, siktir et,* diye tekrarladı. Bütün yüreğiyle söyleyebildiği tek dua buydu.

Motosiklet çamurlu zeminde nehre doğru hızla ilerlerken Vic lastiklerin altında tahta sesi duydu ve motosikletin savrulmaya başladığını hissetti. Gözlerini açtığında kendini Kestirme Yol Köprüsü'nün karanlığı içinde buldu. Diğer ucunda da sadece karanlık görünüyordu. Kulaklarındaki uğultu artık nabzından değil, parazittendi. Duvarlardaki çatlaklar arasında beyaz bir ışık fırtınası esiyordu. Bütün köprü onun ve motosikletinin ağırlığıyla sarsılmaktaydı.

Üstü örümcek ağlarıyla örtülü eski Raleigh bisikletinin yanından geçip çam kokulu karanlık bir yere çıktı. Ayağıyla artık işe yaramayan frene bastıktan sonra refleksle hemen el frenini sıktı. Motosiklet patinaj yaparak yan döndü. Yosun kaplı zemin gevşek örülmüş bir halı gibiydi.

Kimbilir neredeki bir çam ormanı içinde bulunan bir toprak set üstündeydi. Yağmur yağmadığı halde dallardan su damlıyordu. Vic motoru stop edip destek çubuğunu açtı.

Geri dönüp köprüye baktı. Karşı ucunda kütüphaneyi ve Kestirme Yol Köprüsü girişinde duran yüzü çilli polis memurunu gördü. Adam köprü girişine bakıyordu. Birazdan içeriye girecek gibiydi.

Vic gözlerini yumup başını eğdi. Sol gözü fena halde sızlıyordu.

"Git artık!" diye bağırdı gözündeki sancıya.

O anda sanki birisi muazzam bir kapıyı çarparak kapatmış gibi bir gürültü çıktı ve bunu sıcak havadan oluşan –ozon gibi kokan– bir şok dalgası izledi; bunun rüzgârı neredeyse Vic'i uçuracak kadar şiddetliydi.

Vic başını kaldırıp baktı. İlk başta sol gözüyle pek bir şey göremedi. O gözünün önünde bir pencere camına sıçramış çamur gibi lekeler vardı. Ama diğer gözüyle köprünün yok olduğunu gördü; geride sadece son yağmurla ıslanmış, parlayan yüksek çamlar kalmıştı.

Peki, karşı uçtaki polise ne olmuştu? Acaba ayağını veya başını köprü girişine sokmuş muydu? Ya vücudunun bir kısmı köprü üstünde kaldıysa?

Gözünün önünde bir çocuğun parmaklarını kâğıt kesici giyotinin altına sokuşu ve uzun bıçağını aşağıya bastırışı geldi

"Bu konuda yapılacak hiçbir şey yok," dedi içi ürpererek.

Vic dönüp içinde bulunduğu ortamı incelemeye başladı. Tek katlı bir ahşap evin arkasındaydı, mutfak penceresinden ışık sızıyordu. Evin ötesinde, diğer yanında yola uzanan çakıl bir patika vardı. Vic burayı daha önce hiç görmemişti ama nerede olduğunu biliyordu ve çok geçmeden bundan kuşkusu kalmadı. Evin arka kapısı açıldı, sineklik kapısının ardında ufak tefek, zayıf bir adam belirdi ve ona baktı. Adamın bir elinde kahve kupası vardı. Vic onun yüzünü göremiyordu ama onu on yıldan beri görmediği halde vücut yapısından ve başını yana eğişinden tanıdı.

Nihayet babasının evindeydi. Polisleri atlatmış, Chris McQueen'e gelmişti.

Dover, New Hampshire

Dünyanın en büyük kapısı çarpılarak kapanmış gibi çok şiddetli bir gürültü. Bir elektronik gıcırtı. Kulakları sağır eden bir parazit uğultusu.

Tabitha Hutter haykırarak kulaklığını çıkardı.

Onun sağında oturan Daltry de sarsıldı fakat kulaklığını hemen çıkarmadı; yüzü acıyla buruşmuştu.

Hutter, "Ne oldu şimdi?" diye sordu Cundy'ye.

Beşi bir arada üstünde KING BOAR ŞARKÜTERİ yazan bir kamyonet içinde sıkış sıkış oturmaktaydılar. Araç Christopher McQueen'in evine çıkan yolun otuz metre güneyinde park etmişti.

McQueen'in ormandaki kulübesine yakın bir yerde de ekipleri vardı, video çekimi yapıyor, parabolik mikrofonlarla dinliyorlardı. Çekilen görüntülerle ses kamyonete yayınlanıyordu. Bir dakika öncesine kadar Hutter iki monitörde evin garaj yolunu görebiliyordu. Oysa şimdi, ekranlarda yeşil kar fırtınası gibi bir şey vardı.

Görüntüyle ses aynı anda kaybolmuştu. Bir dakika önce Hutter mutfakta alçak sesle konuşan Chris McQueen'le Louis Carmody'nin seslerini dinliyordu. McQueen, Lou'ya kahve ister mi, diye sormuştu. Hemen ardından da şiddetli bir radyo paraziti başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Cundy. "Her şey kesildi." Küçük dizüstü bilgisayarının klavyesinde bir şeyler tuşladı fakat ekran hâlâ simsiyahtı. "Galiba şiddetli bir elektronik darbeyle çarpıldık."

Daltry kulaklığını çıkardı. Kol saatine bakıp güldü. Bu kuru gülüşün memnuniyetle alakası yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Hutter.

Daltry saatinin kadranını göstermek için bileğini çevirdi. Bu eski saat de neredeyse onunla yaşıttı. Saniye gösteren kolu sürekli geriye dönüp duruyordu. Akreple yelkovan bir noktada donup kalmıştı.

"Bu şey saatimi öldürdü," dedi Daltry. Bir daha gülüp Cundy'ye baktı. "Bu mu yaptı? Senin elektronik oyuncakların? Hepsi patlayıp saatimi mi bozdu?"

"Neyin sebep olduğunu bilmiyorum," dedi Cundy. "Belki bir yıldırım teması olmuştur."

"Ne yıldırımı? Gök gürültüsü duyan var mı?"

"Ben şiddetli bir gürültü işittim," dedi Hutter. "Tam her şeyin kesildiği anda."

Daltry elini cebine sokup sigara paketini çıkardı, sonra Hutter'ın yanında oturduğunu hatırlayıp ona buruk bir ifadeyle baktı. Paketi tekrar cebine soktu.

"Videoyla sesi tekrar almamız ne kadar sürer?" diye sordu Hutter.

"Bir güneş lekesi olabilir," dedi Cundy sanki Hutter hiçbir şey söylememiş gibi. "Bir güneş fırtınası ihtimalini duymuştum."

"Güneş lekesiymiş," dedi Daltry. Dua eder gibi avuçlarını birleştirdi. "Güneş lekesi sanıyorsun, öyle mi? Senin altı yıl üniversiteye gidip sinirbilim bölümünden mezun olduğuna eminim çünkü ancak senin gibi yetenekli bir beyin bu kadar saçma bir şey söyleyebilir. Dışarısı karanlık, seni otistik budala."

"*Cundy,*" dedi Hutter, Cundy dönüp Daltry'yle sidik yarışına başlamadan önce. "Ne zaman tekrar yayın alabiliriz?"

Cundy omuz silkti. "Bilmiyorum. Beş dakika? On? Sistemi yeniden yüklemek? Tabii dışarıda bir nükleer savaş patlamadıysa. Durum oysa, daha uzun sürebilir."

"Gidip bir mantar bulutu var mı, diye bakayım," dedi Tabitha Hutter iskemlesinden kalkıp kapıya doğru yan yan yürüyerek.

"Evet," dedi Daltry. "Ben de. Füzeler uçuşuyorsa, buhar olmadan önce sigara içeyim bari."

Hutter ağır metal kapıyı açıp aşağıya atladı. Sokak lambalarının

altında sis toplanmıştı. Böceklerin vızıltısı duyuluyordu. Sokağın karşısında ateş böcekleri fesleğenlerin ve çimlerin üstünde yeşil ışıklar saçarak uçuşuyorlardı.

Daltry de aşağıya atlayıp onun yanına geldi. Dizleri çatırdamıştı.

"Bu yaşa gelmeden ölürüm sanıyordum," dedi suratını buruşturarak.

Hutter onun arkadaşlığından hoşlanmıyordu; sadece kendi yalnızlığını daha çok fark etmesine neden oluyordu. Hutter o güne kadar çok daha fazla arkadaşı olacağına inanmıştı. Son çıktığı adam ayrılmalarından önce ona şöyle söylemişti: "Bilmiyorum, belki ben sıkıcı bir adamım ama birlikte yemeğe çıktığımız zaman senin gerçekten karşımda mı olduğunu kestiremiyorum. Sen kafanın içinde yaşıyorsun. Orada bana yer yok. Bilemiyorum, belki bir kitap olsaydım, bana daha çok ilgi duyabilirdin."

Hutter o zaman ondan nefret etmişti, biraz da kendinden ama daha sonra geriye dönüp baktığında o sevgilisi gerçekten kitap olsaydı, kütüphanenin İşletme ve Finans kitapları bölümünde olurdu ve Hutter ona hiç bakmadan Bilimkurgu ve Fantezi reyonuna giderdi.

Hutter'la Daltry neredeyse boş olan otoparkta duruyorlardı. Hutter karşıdaki dükkânın içini görebiliyordu. Kasada oturan Pakistanlı arada bir onları gergin bakışlarla süzmekteydi. Hutter ona kendisinin gözlem altında olmadığını, işbirliği yaptığı için federal yönetimin ona teşekkür ettiğini söylemişti ama adam telefonunun dinlendiğini, ona potansiyel terörist gözüyle bakıldığına emindi.

"Pennsylvania'ya gitmen gerektiğine inanıyor musun?" diye sordu Daltry.

"Bu işin nasıl sonuçlanacağına bağlı olarak yarın bile gidebilirim."

"Boktan bir korku filmi gibi," dedi Daltry.

Hutter gece boyunca Sugarcreek, Bloch Sokağı'ndaki ev hakkında e-posta ve sesli mesajlarla bilgi almaktaydı. Evi bir çadırla örtmüşlerdi, kapıdan içeriye girmeden önce kauçuk koruyucu tulumlarla gaz maskesi takılması gerekiyordu. İçeride Ebola virüsü varmış gibi önlemler alınmıştı. Bir düzine adli tıp uzmanı evi didik didik aramış,

bodrum katında zemini kazarak insan kemikleri çıkarmışlardı. Orada yaşayan adam, Bing Partridge cesetlerin çoğunu kül suyuyla eritmiş, eritemediklerini de küçük bölmelerde, çamur içinde saklamıştı.

Son öldürdüğü adam olan Kentucky'li Nathan Demeter'i – Vic McQueen'in telefonda bahsettiği adamı eritecek zaman bulamamıştı. İki ay önce bu adam on yıl önce bir müzayedede satın aldığı antika Rolls-Royce Wraith otomobiliyle birlikte ortadan kaybolmuştu.

Otomobilin daha önceki sahibi, FCI Englewood, Colorado'da yaşayan Charles Talent Manx'ti.

Demeter boğularak öldürülmeden kısa bir zaman önce yazdığı notta Manx'ten söz etmişti. Adını yanlış yazmıştı ama kimden bahsettiği belliydi. Hutter bu notu belki on kere okumuştu.

Tabitha Hutter kütüphanecilikteki Dewey ondalık sistemini öğrenmişti ve Boston'daki dairesinde bütün kitapları bu sisteme göre düzenlenmişti. Küçük plastik kutularda özenle yazdığı yemek tarifleri bölgelerine ve yiyecek tipine (ana yemek, iştah açıcılar, tatlılar ve "s.s.a." olarak etiketlediği seks sonrası atıştırmalar) göre tasnif edilmişti.

Bazen kendi zihnini zemini, merdivenleri ve tüm mobilyası camdan, saydam plastikten yapılmış bir ev olarak düşünürdü. Her şeyin temiz, tozsuz ve düzen içinde olduğu bir yer...

Ama şimdi durum öyle değildi, son yetmiş iki saat içinde olanları düşündüğü zaman bunalıyor, aklı karışıyordu. Bilginin her şeye açıklık getirdiğine inanmak isterdi. Ancak daha önceleri de olduğu gibi çoğu zaman bunun tersi gerçekleşmekteydi. İçi sinek dolu bir kavanozdu bilgi, kavanozun kapağını açtığında da bu sinekler dört bir yana dağılıyordu ve onları tekrar toplamak neredeyse imkânsızdı.

Hutter küf kokulu havayı içine çektikten sonra o sinekleri sınıflandırmaya çalıştı.

Victoria McQueen on yedi yaşındayken başka kimseleri de kaçırdığı kesinleşen Charlie Manx tarafından kaçırılmıştı. Adam o sırada 1938 model bir Rolls-Royce Wraith kullanmaktaydı. Vic ondan kurtulmuştu, Manx onu eyalet sınırından geçirerek kaçırdığı ve

silah altındaki bir askeri öldürdüğü için hapse atılmıştı. Bir bakıma Vic ondan kurtulmuş sayılmazdı. Travma ve cinsel saldırıya uğrayan çoğu kurban gibi Vic de bağımlılıklarının, deliliğinin tutsağı olmuştu. Hırsızlık yapmış, uyuşturucu kullanmış, evlilik dışı bir çocuk doğurmuş, arkasında bir dizi başarısız ilişkiler bırakmıştı. O zamandan beri Charlie Manx'in ona yapamadıklarını kendi kendine yapmaya çalışmıştı.

Manx yirmi yıla yakın bir zaman FCI Englewood Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde kilit altında kalmıştı. On yıl boyunca defalarca komaya girip çıktıktan sonra geçen ilkbaharda ölmüştü. Patolog onun yaşını doksan olarak tahmin etmişti – kesin yaşını kimse bilmiyordu. Manx aklı başındayken yüz on altı yaşında olduğunu iddia etmişti. Cesedi vandallar tarafından morgdan kaçırılmış ve bu küçük bir skandala yol açmıştı ama öldüğü konusunda hiçbir kuşku yoktu. Kalbi tartıldığında, onun boyutlarındaki bir adam için hafif sayılacak bir ağırlıkta, sadece 290 gram çıkmıştı. Hutter bu kalbin fotoğrafını görmüştü.

McQueen daha üç gün önce Charlie Manx ve gaz maskeli bir adam tarafından saldırıya uğradığını, bu adamların on iki yaşındaki oğlunu antika bir Rolls-Royce'la kaçırdıklarını iddia ediyordu.

Anlattığı hikâyeden şüphelenmek mantıklıydı. Fena halde hırpalanmıştı ama yüzündeki berelere canını kurtarmak için mücadele eden on iki yaşındaki bir oğlan da yol açmış olabilirdi. Evin bahçesinde lastik izleri vardı ama bu da kendi motosikleti tarafından bırakılmış olabilirdi; yumuşak ve ıslak toprakta kalan izler pek ipucu vermiyordu. Vic kendisine tabancayla ateş edildiğini iddia ediyordu ama uzmanlar tek bir mermi bile bulamamışlardı.

Önemli bir şey daha: McQueen, kayıp çocuğuyla ilgili bilgisi olan Margaret Leigh adındaki fahişe ve uyuşturucu bağımlısı bir kadınla gizlice temas kurmuştu. McQueen'e bu kadınla ilgili sorular sorulduğunda yanına hiçbir şey almadan motosikletine atlayıp kaçmış, yer yarılıp da içine girmiş gibi ortadan kaybolmuştu.

Bayan Leigh'nin yerini belirlemek mümkün değildi. Iowa ile

Illinois'de çeşitli sığınma evlerinde kalmış, 2008'den bu yana vergi ödememiş, çalışmamıştı. Hayatı trajik bir döngü gibiydi. Bir zamanlar iyi bir kütüphaneci ve biraz uçuk biri olsa da yörenin en iddialı Scrabble oyuncusuydu. Leigh amatör bir medyum olarak da tanınıyordu, birkaç vakada emniyet kuvvetlerine yardımcı olmuştu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Bir de çekiç vardı. Bu çekiç günlerden beri Hutter'ın aklını meşgul etmekteydi. Gelen bilgiler çoğaldıkça, aklındaki o çekicin ağırlığı da artıyordu. Vic saldırıya uğramasıyla ilgili bir palavra sıkacaksa neden Manx'in ona bir beyzbol sopasıyla veya bir kürekle saldırdığını söylememişti? Bunun yerine Vic tıpkı Manx'in cesediyle birlikte morgdan götürülen kemik çekicini tarif etmişti. Medyada hiçbir şekilde sözü edilmeyen bir ayrıntıydı bu.

Son olarak, bir de Louis Carmody vardı. Vic McQueen'in dönem dönem sevgilisi, çocuğunun babası, yıllar önce onu motosikletiyle Charlie Manx'ten kaçıran adam. Carmody'nin damar stenozu numara değildi. Hutter onu tedavi eden doktorla konuşmuş, kadın Carmody'nin geçen bir hafta içinde iki defa inme tehlikesi geçirdiğini öğrenmişti.

"Hastaneden ayrılmaması gerekirdi," demişti doktor Hutter'a sanki bu onun suçuymuş gibi. Aslında bir bakıma öyleydi. "Anjiyoplasti olmaksızın, kalbindeki en küçük baskı bile bir iskemik şelale başlatabilir. Anladınız mı? Beyinde bir çığ olur. Şiddetli bir enfarktüs."

"Yani, felç olabilir diyorsunuz," dedi Hutter.

"Her an. Dışarıda olduğu her dakika, yol ortasına yatmış iri bir adamdan farksız. Er geç bir araç üstünden geçecek."

Buna rağmen Carmody hastaneden çıkmış, bir taksiye binip bir kilometre ötedeki istasyona gitmişti. Muhtemelen peşine düşecek polisleri atlatmak için Boston'a giden bir trene bilet almış ama sonra caddenin karşısındaki bir telefon kulübesinden Dover, New Hampshire'a telefon açmıştı. Kırk beş dakika sonra Christopher McQueen bir kamyonetle gelip onu almıştı, şimdi de buradaydılar işte.

"Sence Vic McQueen nasıl bir şeye bulaşmıştı?" diye sordu Daltry.

Sigarasının yanan ucu karanlıkta çirkin suratını aydınlatıyordu.

"Neye mi bulaşmıştı?"

"Doğruca bu Bing Partridge denen adama gitti. Oğlu hakkında bilgi edinmek için onu arayıp buldu. Kendisi de öyle söyledi zaten, değil mi? Belli ki, kirli işlere bulaşmıştı. Oğlu da bu yüzden kaçırılmış olmalı. İş ortakları ona bir ders veriyorlar."

"Bilmiyorum," dedi Hutter. "Vic'i gördüğüm zaman ona sorarım."

Daltry başını kaldırıp dumanını üfledi. "Bahse girerim, insan kaçakçılığıdır. Ya da çocuk pornografisi. Bak, bu akla yatkın, değil mi?"

"Hayır," dedi Hutter ve yürümeye başladı.

İlk başta sadece bacaklarını germek ve hareket etmek istediği içindi. Yürümek düşünmesine yardımcı olurdu. Ellerini FBI rüzgârlığının ceplerine soktu ve otoyolun kenarına kadar ilerledi. Yolun karşısına baktığında çam ağaçları arasında Christopher McQueen'in evindeki ışıkları görebiliyordu.

Doktoru Carmody için yolun ortasında yatıyor benzetmesi yapmıştı, her an bir araç üstünden geçecek diye bekliyordu. Ama bu benzetme tam doğru sayılmazdı. Daha kötüydü. Carmody otoyola çıkmış, üstüne gelen trafiğe doğru yürüyordu. Çünkü bu evde ona gereken bir şey vardı. Hayır, *Wayne* için gereken bir şey. Lou'nun hayatta kalmasından da önemli bir şey. O evin içindeydi. Yani elli metre ötede.

Daltry ona yetişti. "Ee, şimdi neyapıyoruz?"

"O gözlem ekipleriyle birlikte oturmak istiyorum," dedi Hutter. "Geleceksen, o sigarayı söndürmen lazım."

Daktry sigarasını yere atıp üstüne bastı.

Otoyolun karşısında geçtikten sonra bir süre ilerlediler. Christopher McQueen'in kulübesine on metre kala bir ses duydular.

"Bayan?" dedi birisi alçak sesle.

Çalıların arasından üstünde lacivert bir yağmurluk olan tıknaz bir kadın çıktı. Bu Hintli kadın Chitra'ydı. Elinde bir paslanmaz çelik el feneri vardı ama kapalıydı.

"Benim, Hutter. Kim var orada?"

"Ben, Paul Hoover ve Gibran Peltier." Ağaçların arasından evi gözleyen iki ekipten biriydi. "Donanımla ilgili bir sorun var. Biyonik çanak çalışmıyor. Kamera açılmıyor."

"Biliyoruz," dedi Daltry.

"Ne oldu?" diye sordu Chitra.

"Güneş lekesi," dedi Daltry.

Christopher McQueen'in Evi

Vic motosikletini babasının evi üstündeki bir tepede, ağaçların yanına bıraktı. Motosikletten inip yere bastığında başı döndü. Kendini hoyratça çalkalanan bir kavanoz içindeki kum tanesi gibi hissediyordu.

Tepeden aşağıya inerken düz yürüyemediğini fark etti. Bu haliyle onu bir polis çevirip alkol testi yapacak olsa, tek bir damla içki içmediği halde, çuvallardı. Sonra düşündü, bir polis onu yakalarsa, önce bileklerine kelepçeyi takar, sonra da copuyla birkaç tane indirirdi.

Babasının arka kapıda duran silueti yanına geniş göğüslü, muazzam göbeği ve tıraş edilmiş başından daha kalın boynu olan bir adam geldi. Lou. Vic onu kalabalığın içinde iki yüz metre uzaktan görse tanırdı. Onu seven iki erkekten biri, onu yokuş aşağı düşerken gören adam. Eksik olan diğer erkek, Wayne'di.

Erkekler dünyada insana rahatlık sağlayan pek az şeyden biri, diye düşündü. Soğuk bir ekim gecesi şöminede yanan ateş, sıcak kakao, rahat bir terlik gibi. Onların sakarca yaptıkları şefkat gösterileri, kıllı suratları, gereken işi yapmaya istekli oluşları –bir omlet pişirmek, ampul değiştirmek, sarılmak– bazen kadın olmayı eğlenceli hale getiriyordu.

Keşke hayatındaki erkeklerin ona verdiği değerle gerçek değeri arasındaki o muazzam boşluğun farkında olmasaydı. Bildiği kadarıyla hep çok fazla istemiş, beklemiş ama kendisi çok az şey vermişti. Onu seven herkesi pişman edecek, o insanları dehşete düşürecek şeyi bulup kendilerini korumak için ondan uzaklaşmalarına yol açan davranışlara iten sapık bir güdüsü vardı.

Sol gözü giderek sıkıştırılan bir vida gibiydi.

On adım boyunca sol dizi hiç bükülmedi. Sonra arka bahçeye girdikten sonra birden büküldü ve Vic dizi üstüne düştü. Sanki Manx çekiciyle dizini ezmişti.

Babasıyla Lou onu görünce ona doğru koşmaya başladılar. *Merak etmeyin, iyiyim* demek ister gibi onlara el salladı Vic. Ancak tekrar ayağa kalkamıyordu. Tek dizi üstüne düşmüştü ve sakat dizini geremiyordu.

Babası kolunu onun beline doladı. Bir elini de yanağına bastırdı.

"Yanıyorsun," dedi babası. "Ne haldesin be! Seni hemen içeriye alalım."

Babası bir koluna, Lou diğerine girip onu ayağa kaldırdılar. Vic başını Lou'ya çevirip derin bir nefes aldı. Yuvarlak yüzü solgundu, çıplak kafası üstünde yağmur damlaları vardı.

Sevgine layık birini bulsaydın, senin adına öyle mutlu olurdum ki, diye düşündü Vic.

Diğer tarafında kolunu beline dolayan babası vardı. Kulübenin aydınlığından uzaktayken, karanlıkta bakınca babası Vic'in çocukluğundaki gibi görünüyordu – bacaklarındaki sıyrıklara yara bandı yapıştırırken ona espriler yapan, Harley'inin arkasında onu gezdiren aynı adamdı. Ama arka kapıdan sızan ışığın aydınlığında Vic beyaz saçlı, yaşlılığın kuruttuğu yüzü olan bir adam gördü. Bıyıklıydı, hayat boyu sigara içenlere özgü kayış gibi bir cildi, buruşmuş yanakları vardı. Blucini yok denecek kadar küçük poposu ve sıska bacakları üstünde çuval gibi duruyordu.

"O kancık karı suratına ne yaptı, baba?" diye sordu Vic.

Babası ona şaşırmış gözlerle baktıktan sonra başını iki yana salladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı. Bir kez daha başını iki yana salladı.

Lou da babası da onu bırakmak istemeyince kapıdan içeri girebilmek için yan döndüler.

Bir çamaşır makinesi, bir kurutma makinesi ve rafların bulunduğu bir koridorda durdular. Babası bir daha ona baktı.

"Ah, Vic," dedi. "Sana ne yaptılar böyle?" Sonra da Vic'i şaşırtarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sıska omuzları sarsılarak ağlıyordu. Ağzı açık ağladığı için dişlerindeki metal dolgular göründü. Vic de ağlayacak gibi oldu; babasından daha kötü göründüğüne inanamıyordu. Sanki onu son görüşü kısa bir süre önceymiş – geçen haftaymış gibiydi. Son gördüğünde babası sırım gibi, hiçbir şeyden kaçmayacak birine özgü sakin gözleri olan bir adamdı. Oysa *kaçmıştı.* Ee, ne olmuş yani? Vic daha iyisini mi yapmıştı sanki? Nereden bakılırsa bakılsın, kendi yaptıkları daha kötüydü.

"Bir de öbür adamın halini göreceksin," dedi Vic.

Babası ağlamakla kahkaha atma arası bir ses çıkardı.

Lou kapıdan dışarıya baktı. Havada yağmur kokusu vardı.

"Bir gürültü duyduk," dedi Lou.

"Egzoz patlaması sandım," dedi babası. "Ya da bir silah sesi." Gözyaşları kayış gibi yanaklarından akmış, tütün lekeli bıyığında birikmişti.

"O gürültü senin köpründen miydi?" diye sordu Lou. Sevgi dolu sesinde hayret de vardı. "Az önce köprüden mi geçtin?"

"Evet," dedi Vic. "Şimdi geçtim."

Onu küçük mutfağa taşıdılar. Masanın üstünde tek bir ışık vardı. Oda örnek bir mutfak gibi tertipliydi. Orada birinin yaşadığını gösteren tek işaret sigara izmaritleriyle dolu kül tablasıydı. Bir de ANFO.

ANFO fermuarı açık bir okul sırt çantası içinde, masanın üstündeydi. Yirmi kiloluk paketlerde. Plastik patlayıcı kaygan ve beyazdı, her yanında uyarı etiketleri vardı. Her biri bir ekmek somunu büyüklüğündeydi. Vic herhangi birini kaldırmadan, ağır olduklarını biliyordu.

Lou'yla babası onu koltuğa oturttular. Vic sol bacağını uzattı. Yanaklarında ve alnında silmesi mümkün olmayan yağlı bir ter vardı. Masanın üstündeki lamba gözlerine çok parlak geldi. Bu ışığa bu kadar yakın olmak sol gözüne birinin kurşun kalem sokması gibiydi.

"Şunu kapatabilir miyiz?" diye sordu Vic.

Lou düğmeyi bulup lambayı kapatınca odanın içi kararardı. İleride-

ki koridorda açık olan başka bir lamba vardı; kahverengimsi bir ışık yayıyordu. Bu kadarı Vic'i rahatsız etmedi.

Dışarıda gece böcek vızıltılarıyla uğuldamaktaydı. Bu ses Vic'e büyük bir elektrik jeneratörünü hatırlattı.

"Onun yok olmasını sağladım," dedi Vic. "Köprünün. Kimse geçip beni takip etmesin diye. Bu... yüzden ateşim var. Son iki gün içinde birkaç kez geçmek zorunda kaldım. Ateşimi yükseltiyor. Ama önemli bir şey değil."

Lou onun karşısındaki bir iskemleye oturdu. İskemleden acıklı sesler çıktı. Bu görünüşüyle Lou sirkte tabure üstüne oturtulmuş bir ayıya benziyordu.

Babası mutfak tezgâhına dayanmış, kollarını sıska göğsünde kavuşturmuştu. Karanlık olması ikimiz için de daha iyi, diye düşündü Vic. Burada ikisi de gölge gibiydiler ve babası yine hastalandığında onun başucunda oturup masallar anlatan adama benzeyebiliyordu. Vic de onunla aynı evi paylaşan ve artık o haliyle hiçbir ortak yanı kalmayan küçük kız olabiliyordu.

"Küçükken de böyle hastalanırdın," dedi babası muhtemelen Vic'le aynı şeyleri düşünerek. "Bisikletinle şehirde dolaşıp çoğu zaman elinde bir şeyle gelirdin. Kayıp bir oyuncak bebek. Kayıp bir bilezik. Yine ateşin olurdu, yalan söylerdin. Annenle hep bunu konuşurduk. Nereye gitmiş olabileceğini. Belki de eli uzun olduğunu ve... bir şeyleri ödünç alıp o insanlar o şeyin yokluğunu fark edince bu şeyleri onlara geri verdiğini düşünürdük."

"Öyle düşünmezdiniz," dedi Vic. "Benim o şeyleri çaldığımı düşünmezdiniz."

"Hayır. Sanırım, bu daha çok annenin teorisiydi."

"Senin teorin neydi?"

"Bisikletini bir su arama çubuğu gibi kullandığını düşünürdüm. Su arama çubuğu nedir, biliyor musun? Eskiden buralarda insanlar bir porsuk ağacı veya kestane ağacı dalını alıp sallayarak su ararlardı. Kulağa saçma geliyor ama benim çocukluğumun geçtiği yerlerde bu çubukla aramadan önce kimse kuyu kazmazdı."

"Benzetmen çok yanlış değil. Kestirme Yol Köprüsü'nü hatırlıyor musun?"

Babası düşünürken başını eğdi. Yandan bakınca, otuz yaşındaki haline benzemişti.

"Kapalı köprü," dedi babası. "Senle diğer çocuklar o köprüyü geçmek için birbirinizi gaza getirirdiniz. Bense o köprüden korkardım. Her an nehre düşecekmiş gibi gelirdi. Onu kaç yılında yıkmışlardı... 1985 mi?"

"86'ydı. Ama benim için hiç yıkılmadı. Bir şey bulmam gerektiğinde bisikletimi ormanın içinde sürerdim ve köprü ortaya çıkar, ben de kayıp olan şey her neyse, doğrudan ona giderdim. Küçükken Raleigh bisikletimi kullanırdım. Bana doğum günümde aldığın bisikleti hatırlıyor musun?"

"Sana çok büyük gelmişti," dedi babası.

"Ama büyüdüğümde tam oldu. Sen de öyle söylemiştin zaten." Vic bir an sustuktan sonra başıyla sineklik kapısını işaret etti. "Artık dışarıdaki Triumph'ım var. Kestirme Yol Köprüsü'nü bir daha geçtiğimde Charlie Manx'le yüzleşeceğim. Wayne onun elinde."

Babası karşılık vermedi. Başı hâlâ öne eğikti.

"Sizce önemi var mı, bilemem, Bay McQueen," dedi Lou, "ama söylediği bu kaçıkça şeylerin her kelimesine inanıyorum."

"Az önce bunu geçip mi geldin?" diye sordu babası. "Şu senin köprünü?"

"Üç dakika önce Iowa'daydım. Manx'i tanıyan – tanımış olan bir kadınla görüşüyordum."

Lou onun geçmiş zaman kullandığını duyunca kaşları çatıldı ama bir şey sormasına fırsat kalmadan Vic devam etti.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Bana ANFO'yu nasıl kullanacağımı öğrettikten sonra köprüyü tekrar ortaya çıkarıp yola koyulacağım. Onu göreceksiniz. Evinden daha büyük. *Susam Sokağı* dizisindeki Snuffleupagus'u hatırlar mısın?"

"Koca Kuş'un hayali dostu mu?" diye sordu babası; o karanlıkta Vic onun gülümsediğini sezebiliyordu.

"Köprü öyle değil. Sadece benim görebildiğim uydurma bir şey değil. Eğer kesinlikle görmen gerekseydi, onu hemen şimdi geri getirebilirdim... ama gitme zamanım gelmeden bunu yapmak istemem." Vic elini uzatıp sol gözü altındaki yanak kemiğini ovdu. "Kafamın içinde patlamaya hazır bir bomba haline geliyor."

"Zaten hemen yola çıkacak değilsin," dedi babası. "Daha buraya yeni geldin. Şu haline bak. Durumun iyi değil. Dinlenmen gerek. Hatta belki de bir doktora görünmelisin."

"Gerektiği kadar dinlendim, zaten bir hastaneye gidecek olsam bana reçete diye bir çift kelepçe yazar ve hapsi boylarım. Federal polise göre... ne düşündüklerini bilmiyorum. Wayne'i öldürdüğümü sanıyorlar. Ya da yasa dışı bir işe bulaştığımı ve bana bir ders vermek için Wayne'in kaçırıldığını... Charlie Manx'le ilgili söylediklerime inanmıyorlar. Onları suçlayamam. Manx öldü. Bir doktor ona kısmi otopsi bile yaptı. Ben de söylediklerimle zır deli durumuna düştüm." Vic sustu, yan gözle babasına baktı. "Sen nasıl bana inanıyorsun ki?"

"Çünkü benim kızımsın," dedi babası.

Babası bunu o kadar net bir şekilde ve nazik söylemişti ki, Vic ona olan nefretini yutamadı, birden midesi bulandı. Başını çevirmek zorunda kaldı. Sesinin titremesini bastırmak için derin bir nefes aldı.

"Beni terk ettin, baba. Sadece annemi değil. *Bizi* terk ettin. Sorunlarım vardı, sen kaçıp gittin."

"Hata ettiğimi anladığımda, artık geri dönmem için çok geçti," dedi babası. "Genellikle böyle olur. Annene beni geri alır mı, diye sordum, bana, hayır, dedi, haklıydı."

"Yine de yakınlarda bir yerde olabilirdin. Hafta sonlarında gelebilirdin. Birlikte zaman geçirebilirdik. Senin orada olmanı istiyordum."

"Utanıyordum. Birlikte olduğum kıza bakmanı istemiyordum. İkinizi birlikte gördüğüm ilk defasında o kızın bana göre olmadığını anlamıştım." Babası yutkunduktan sonra devam etti. "Annenle birlikte mutlu olduğumu söyleyemem. Neredeyse yirmi yıl onun tarafından yargılanmak ve her an benden bir şey talep etmesinden hoşlandığımı söyleyemem."

"Arada bir ona bu hoşnutsuzluğunu elinin tersiyle vurarak bildirdin mi, baba?" diye sordu Vic sesi tiksintiyle çatallaşarak.

"Evet," dedi babası. "İçki içtiğim günlerde. Ölmeden önce beni bağışlamasını söyledim, o da bağışladı. Her ne kadar kendimi affetmesem de, bu da bir şey. Sana bütün yaptıklarımı geri almak için her şeyimi veririm derdim ama bunu pek değeri olduğunu sanmıyorum."

"Annem *ne zaman* seni bağışladı?"

"Her konuşmamızda. Son altı ay boyunca onunla her gün konuştum. Sen Anonim Alkolikler toplantılarına gittiğin zamanlarda beni arardı. Gırgır geçmek için. Bana senin neler yaptığını anlatırdı. Neler çizdiğini. Wayne'in neler yaptığını. Lou'yla ilişkinizi. Bana e-postayla Wayne'in fotoğraflarını gönderirdi." Babası bir süre karanlıkta ona baktı. "Beni affetmeni beklemiyorum. Asla bağışlanamayacak seçimler yaptım. Hakkımda düşündüğün en kötü şeyler... hepsi doğru. Ama seni seviyorum, hep sevdim ve sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Vic neredeyse dizleri arasına kadar başını eğdi. Başı dönüyor, soluk almakta zorlanıyordu. Etrafını saran karanlık kara bir gölün yüzeyi gibi kabarmıştı.

"Hayatımı haklı göstermeye çalışmayacağım," dedi babası. "Mazeret bulamam. Yaptığım iyi şeyler de vardı ama yeterli değildi."

Vic kendini tutamayıp bir kahkaha attı. Bir an öğürecek gibi oldu ama başını kaldırdığında babasına bakabiliyordu.

"Evet, Ben de öyle," dedi. "Benim de yaptığım iyi şeyler oldu ama devamı gelmedi. En iyi olduğum şey, işleri boka sarmaktı. Tıpkı senin gibi."

"Boka sarmak dedin de," dedi Lou, "Bununla ne yapacağız?" İçi ANFO'yla dolu sırt çantasını işaret etti.

Lou'nun bileğine iliştirilmiş bir etiket vardı. Vic buna baktı. Lou onun baktığını görünce yüzü kızardı ve elini cebine soktu.

"Patlayıcı, değil mi?" diye sordu Lou. "Hemen yanında sigara içmen güvenli mi?"

Babası sigarasından derin bir nefes çektikten sonra izmaritini hemen sırt çantasının bitişiğindeki kül tablasına bıraktı.

"Bu çantayı bir kamp ateşi üstüne falan düşürmedikçe yeterince güvenlidir. Detonatörler Vic'in oturduğu koltukta asılı o çantanın içinde." Vic dönüp bakınca koltuğun kenarına asılı bir alışveriş çantası gördü. "ANFO poşetlerinden herhangi biri seçeceğin federal binayı havaya uçurmak için ideal olur mu? Umarım, aklında böyle bir şey yoktur."

"Yok," dedi Vic. "Charlie Manx, Noelistan denen bir yere gidiyor. Orası kimsenin ona dokunamayacağını sandığı krallığı. Onu orada bulup Wayne'i geri alacağım, hazır oradayken o lanet yeri toz haline getireceğim. O kaçık puşt her günün Noel olmasını istiyor ama ben ona Dört Temmuz'u kutlatacağım."

Dışarısı

Tabitha Hutter ne zaman bir yerde durup hareketsiz kalsa sivrisinekler geri geliyor, bir kulağından diğerine vızıldayarak uçuyorlardı. Elini yanağına götürüp iki tanesini kovaladı. Hutter ille de bir gözetleme görevi yapacaksa, bunu klimalı bir otomobilde, yanında iPad'iyle yapmayı yeğlerdi.

Ama prensip olarak asla yakınmazdı. Kan kaybından ölse de, o lanet küçük vampirler damarlarını kurutsalar bile... Özellikle de, diğerlerinin yanında çömelmiş, gözleri yarı kapalı, dudaklarında küçümser bir gülümsemeyle oturan Daltry oradayken halinden yakınmayacaktı. Bir sivrisinek Daltry'nin şakağına konunca Hutter bir tokat attı ve onun yüzünde kırmızı bir leke bıraktı. Daltry irkildi ama sonra teşekkür anlamında başını salladı.

"Seni seviyorlar," dedi Daltry ona. "Sivrisinekler. Kadınların yüksek lisans okulunda marine edilmiş yumuşak etlerine bayılırlar. Eminim onlara süt danası tadında geliyorsundur."

Orman içindeki gözetleme ekibinde Chitra dahil üç kişi daha vardı. Hepsi vücut zırhı üstüne hafif yağmurluklar giymişti. Ajanlardan birinde ses alıcı bir çanak vardı. Ağzı megafona benzeyen siyah bir tabanca ve kulağındaki alıcıya uzanan siyah bir telefon kablosu görünüyordu.

Hutter ona doğru uzanıp omzuna dokundu. "Bundan herhangi bir ses alıyor musun?"

Dinleme cihazını tutan adam başını iki yana salladı. "Umarım, diğerleri bulundukları yerde bir şeyler alıyorlardır. Beyaz gürültü dı-

şında bir şey işitmiyorum. O gök gürültüsü gibi patlamadan sonra parazitten başka bir şey olmadı."

"Gök gürültüsü değildi," dedi Daltry. "Sesi hiç gök gürültüsüne benzemiyordu."

Adam omuz silkti.

Tek katlı ahşap kulübenin önünde park edilmiş bir kamyonet duruyordu. Ön taraftaki oturma odasında tek bir lambanın loş ışığı vardı. Güneşliklerden birisi yarıya kadar açık olduğu için Hutter içeride bir televizyon (kapalıydı), bir kanepe ve duvarda bir tablo görebiliyordu. Başka bir ön penceredeki dantelli perdeler burasının yatak odası olduğunu gösteriyordu. İçeride daha fazla bir şey olamazdı: Arka tarafta bir mutfak, bir banyo, çok zorlarsan belki ikinci bir yatak odası bulunabilirdi. O halde, Carmody ve Christopher McQueen evin arka tarafındaydılar.

"Fısıltıyla konuşuyor olabilirler mi?" diye sordu Hutter. "Ve senin cihazın o sesi alacak kadar hassas olmayabilir mi?"

"Bu alet çalıştığı zaman insanın yüksek sesle düşündüklerini bile alabilir," dedi kulaklıklı adam. "Sorun aşırı hassas olmasında. O patlamanın gürültüsü fazla geldi ve belki de bir kondansatörü yandı."

Chitra bir spor çantasından sivrisinek savar spreyi çıkardı.

"Sağ ol," dedi Hutter kutuyu alarak. Daltry'ye baktı. "Sen de ister misin?"

Birbirlerine sprey püskürtmek için ayağa kalktılar.

Hutter ayağa kalkınca evin arkasında ağaçların hizasına kadar yükselen tepeyi gördü. Otların üstünde pencerelerden yayılan kare biçimli ışıkları görünüyordu.

Hutter düğmeye basıp Daltry'ye ilacı püskürttü. Daltry gözlerini kapadı.

"Bence o gürültü neydi, biliyor musun?" dedi Daltry. "O şişko herif pat diye yere düşmüştür. Teşekkür ederim, bu kadarı yeter." Hutter sprey püskürtmeyi kesti. Daltry gözlerini açtı. "O herif ölüp giderse, bu seni rahatsız eder mi?"

"Kaçmak zorunda değildi," dedi Hutter.

"Sen de kaçmasına izin vermek zorunda değildin," dedi Daltry sırıtarak. "O zavallı çocuğu teşvik ettin."

Hutter'ın içinden kutudaki bütün sineksavarı onun gözlerine püskürtmek geldi.

Ve işte içindeki huzursuzluğun kaynağı buydu. Louis Carmody, Wayne'in kayboluşuyla hiçbir ilişkisi olamayacak kadar iyi niyetli, iyi huylu, eski karısına çok iyi davranan bir adamdı. Hutter onun masum olduğuna inanıyordu ama her an bir inme gelebileceği ihtimalini göz ardı edip sırf onları nereye yönelteceğini görmek için kaçmasına göz yummuştu. Eğer o koca oğlan felçle yığılırsa bu Hutter'ın suçu muydu? Herhalde öyle olur, diye düşündü.

"Ne yapacağını görmek zorundaydık. Unutma. Bu iş onun sağlığıyla ilgili değil. Oğlanın sağlığıyla ilgili."

"Neden senden hoşlanıyorum, biliyor musun, Hutter?" dedi Daltry. "Gerçekten neden hoşlandığımı? Çünkü benden beter bir hergelesin."

Hutter kimbilir kaçıncı kez çoğu polisten nefret ettiğini düşündü. Herkesin kötü olduğunu sanan çirkin, kötü kalpli ayyaşlardı.

Gözlerini kapatıp kendi yüzüyle boynuna sprey sıktı. Gözlerini tekrar açıp zehri dağıtmak için kuvvetli bir nefes verdiğinde evin arkasındaki ışıkların söndüğünü gördü. Eğer çömelme pozisyonunda kalsaydı, bunu göremeyecekti.

Hutter ön odanın olduğu tarafa baktı. Evin arka tarafına uzanan koridoru görebiliyordu ama orada kimse yoktu. Ön taraftaki yatak odasında bir ışık yanacak diye bekledi ama kimse ışık yakmadı.

Daltry diğerlerinin yanına çömeldi ama Hutter ayakta kaldı. Bir dakika sonra Daltry başını kaldırıp ona baktı.

"Ağaç rolü mü oynuyorsun?" diye sordu Daltry.

"Evin arka tarafına kim bakıyor?" diye sordu Hutter.

O âna kadar hiç konuşmayan ikinci polis memuru Hutter'a baktı. Çilli soluk yüzü, kızıl dalgalı saçlarıyla TV programcısı Conan O'Brien'i andırıyordu.

"Hiç kimse. Ama arka tarafta hiçbir şey yok. Kilometrelerce uza-

nan ve içinde hiç yol olmayan bir orman var. Oradan kaçmazlar..."

Hutter daha adamın cümlesi bitmeden yürümeye başladı; yüzünü dallardan korumak için ellerini öne uzatmıştı.

Chitra koşarak ona yetişti. Her adımında belindeki kelepçeler şıngırdıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Chitra.

Hutter arkasında bir dalın kırılma sesini duydu. Bu ses Daltry'nin ayakkabılarından çıkmıştı; telaş etmeden onların ardından geliyordu. Bu herif de sivrisinekler kadar kötüydü; Hutter keşke onu da savmak için bir sprey olsaydı, diye düşündü.

"Hayır," dedi Hutter. "Belli bir pozisyonunuz vardı. Bunu değiştirmeniz için bir sebep yoktu. Eğer evden ayrılacaklarsa, ön kapıdan çıkarlar. Mantıklı olanı bu."

"O halde..."

"Kafam karıştı."

"Ne konuda?"

"Neden karanlıkta oturuyorlar? Arka taraftaki lambaları kapadılar ama evin ön tarafına da gelmediler. Demek ki, ışıklar olmadan evin arka tarafındalar. Bu biraz tuhaf değil mi?"

Bir sonraki adımında Hutter'ın ayağı bir karış derinliğindeki soğuk suya battı. Dengesini bulmak için bir dala tutundu. Bir metre sonra Hutter dizlerine kadar su içindeydi. Siyah yüzeyi dallarla ve yapraklarla örtülü olan suyu zeminden ayırt etmek mümkün değildi.

Daltry yanlarına geldiğinde o da baldırlarına kadar suya daldı, dengesini kaybetti ve neredeyse düşüyordu.

"Biraz ışık iyi olurdu," dedi Chitra.

"Ya da bir şnorkel," dedi Daltry.

"Işık olmayacak,"dedi Hutter. "Sen de ıslanmaktan hoşlanmıyorsan, geri dönebilirsin."

"Ne? Gidip de bütün eğlenceyi kaçırayım mı? Suda boğulurum, daha iyi."

"Nerede o günler!" dedi Hutter.

İçerisi

McQueen onlarla birlikte masada oturuyordu. Kucağındaki torbadan bir fünye çıkarıp elinde tuttu. Lou bu detonatörün *24* dizisindeki veya *Görevimiz Tehlike* filmlerindeki ileri teknoloji ürünlerine hiç benzemediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Her nalburda bulunabilecek küçük zaman ayarlayıcılar gibiydi ve uçlarından pirinç kablolar sarkıyordu.

"Eee, Bay McQueen?" dedi Lou. "Bu benim hava kararduğında Noel ağacındaki lambaları yakmak için kullandığım zaman ayarlayıcılarına benziyor."

"Hepsi bu kadar işte," dedi McQueen. "Kısa zamanda ancak bu kadarını yapabildim. İçindeki bileşenler mazota bulandı ve küçük bir patlayıcıya bağlandı. Tıpkı Noel lambalarına yaptığın gibi hattı bağlayacaksın. Siyah kol saatin kaç olduğunu gösterir. Kırmızıysa ışıkları ne zaman yakacağını. Ya da, bu durumda ne zaman patlayacağını. Eğer patlayıcı doğru yere yerleştirilirse, üç katlı bir binanın ön cephesini uçurmaya yeter." Susup Vic'e baktı. "Gideceğin yere varmadan önce kabloları bağlama. Bunlar bağlıyken motosikletinle bozuk yollarda gitmen çok tehlikeli olur."

Lou hangisinden daha çok korktuğuna karar veremedi: ANFO'yla dolu sırt çantası mı, yoksa bu adamın neredeyse renksiz sayılacak gözleriyle kızına bakışı mı...

"El-Kaide işi gibi basit bir düzenek yaptım," dedi McQueen zaman ayarlayıcıyı tekrar torbaya koyarak. "Devlete iş yaparken standart testini geçemez ama Bağdat'ta işe yarar. On yaşındaki çocuklar

bunları vücutlarına bağlayıp hiç sorun yaşamadan kendilerini havaya uçuruyorlar. Hiçbir şey seni ölmüşlerine daha hızlı kavuşturamaz. Garanti ediyorum."

"Anladım," dedi Vic uzanıp masadan sırt çantasını alırken. "Baba, gitmem gerek. Burada emniyette değilim."

"Eminim, başka bir yol olsaydı, buraya gelmezdin," dedi babası.

Vic eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni kabul edeceğini biliyordum."

"Kapım her zaman sana açık."

McQueen kızına belinden sarıldı. Gözleri Lou'ya asit yağmurlarıyla içindeki her şeyin ölmüş olduğu kristal gibi görünen gölleri hatırlattı.

"Açık havadaki patlama için asgari emniyetli uzaklık otuz beş metredir. Bu mesafe içinde bulunan birisi şok dalgasıyla pelte gibi olur. Bu yeri inceledin mi? Bu Noelistan denen yeri? Patlayıcını nereye yerleştireceğini biliyor musun? Bu malzemeyi kurmak ve kabloları güvenli bir şekilde bağlaman yaklaşık bir iki saat sürer."

"Zamanım olacak," dedi Vic ama Lou onun babasına bakışından, artık daha fazla nasihat istemediğini anladı.

"Kendini öldürmesine izin vermem, Bay McQueen," dedi Lou zaman ayarlayıcıların olduğu torbaya uzanırken. McQueen kımıldamaya fırsat bulamadan kucağındaki torbayı çekip aldı. "Bana güvenebilirsiniz."

Vic şaşırdı. "Sen ne diyorsun?"

"Seninle geliyorum," dedi Lou. "Wayne benim de çocuğum. Hem bir anlaşmamız vardı, unuttun mu? Ben motosikleti tamir edecektim, sen de gittiğin yerlere beni de götürecektin. Senin de onunla birlikte havaya uçmamanı garanti etmek için ben de geleceğim. Merak etme, arkada otururum."

"Ya ben?" dedi Chris McQueen. "Ne dersiniz, ben de kamyonetimle o sihirli köprüde sizi takip edebilir miyim?"

Vic derin bir nefes aldı. "Hayır. Yani... sadece hayır. İkiniz de gelemezsiniz. Bana yardım etmek istediğinizi biliyorum ama benimle

gelemezsiniz. Bakın. Bu köprü... gerçektir, her ikiniz de onu görebileceksiniz. Burada, bizimle birlikte dünyamızda olacak. Ama aynı zamanda, benim de anlayamadığım bir şekilde, sadece benim zihnimde mevcut olan bir şey. Ve yapısı artık pek güvenli değil. Benim ergenlik günlerimden beri güvenli değil. Başka bir zihni daha taşırken çökebilir. Üstelik Wayne'i arkamda oturtarak dönmek zorunda kalabilirim. Büyük ihtimalle o şekilde dönmek zorunda kalacağım. Eğer motosiklette Wayne olursa, sen nerede oturacaksın, Lou?"

"Belki yaya olarak peşinizden gelebilirim. Bu hiç aklına gelmiş miydi?" dedi Lou.

"Bu parlak bir fikir değil," dedi Vic. "Köprüyü görseydin, anlardın."

"Pekâlâ," dedi Lou, "gidip görelim."

Vic ona acı çeken ve yalvaran bir ifadeyle baktı. Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Görmem lazım," dedi Lou. "Onun gerçek olduğunu görmem lazım, bunun nedeni senin kaçık olduğunu sanmamdan değil, Wayne'in evine dönmesi için bir ihtimal olduğuna inanmak istemem."

Vic başını iki yana salladı, sonra topukları üstünde dönüp arka kapıya yöneldi.

Daha iki adım atmadan sendelemeye başladı. Lou hemen koluna girdi.

"Şu haline bak," dedi Lou. "Ayakta bile durmakta zorlanıyorsun.

Vic'in gövdesinden yayılan sıcaklık Lou'nun canını sıkıyordu.

"Bir şeyim yok," dedi Vic. "Birazdan geçer."

Ama gözlerinde korkudan daha kötü bir şeyin donukluğu vardı – çaresizlik gibi bir şey. McQueen on yaşındaki bir salak veledin gövdesine ANFO bağlayıp ölmüşlerine kavuşabileceğini söylemişti; Lou o anda Vic'in de böyle bir şey düşünüyor olabileceğini anladı.

Sineklik kapısını açıp dışarıya çıktılar. Lou, Vic'in ikide bir eliyle sol gözünün altını sildiğini fark etmişti. Ağlamadığı halde o gözden kontrolsüz bir şekilde su geliyordu. Lou bunu daha önce de, Colorado'da geçen kötü günlerde, Vic'in çalmadığı halde telefonları açıp orada olmayan kişilerle konuştuğu zaman da görmüştü.

Ancak o kişiler oradaydılar. Kendisinin bu fikri bu kadar çabuk kabullenmesi tuhaftı; Vic'in delilik belirtilerinin aslında gerçek olgular olduğunu sindirmesi kolay olmuştu. Lou herkesin içinde kendine ait bir dünya olduğuna çoktan beri inanırdı; o dünyalar da gerçekti ama başkalarının oraya girmesi imkânsızdı. Vic köprüsünü bu dünyaya getirebileceğini söylemişti ama o köprü bir şekilde sadece onun zihninde yer alıyordu. İlk başta kulağa hayal ürünü bir şey gibi geliyordu ama hayallerini gerçeğe dönüştüren insanlar vardı. Kafalarının içindeki müziği alıp kaydedenler, hayallerinde bir ev canlandırıp bunu inşa edenler. Fantezi her zaman bir düğmeye basıp gerçekleştirilecek bir şey olmuştu.

Odun yığının yanından geçtiler. Sineklik kapısı tekrar kapanınca Lou dönüp baktı. Christopher McQueen de peşlerinden dışarıya çıkmıştı. Vic'in babası çakmağını çakıp bir sigara yaktı, sonra da üfürdüğü dumanın arasından kızının motosikletine baktı.

"Evel Knievel eskiden hep Triumph'a binerdi," dedi. Polisler ağaçların arasından fırlamadan önce herhangi birinin söylediği son şey bu oldu.

"FBI," diye bağırdı ağaçların arasından tanıdık bir ses. "KIPIRDAMAYIN, ELLERİNİZİ HAVAYA KALDIRIN, HEPİNİZ!"

Lou'nun boynunun sol tarafında ani bir sancı patladı, bunu çenesinde ve dişlerinde bile hissetti. O anda patlayıcının sadece Vic'te değil, kendisinde de olduğunu düşündü. Beyninde her an patlamaya hazır bir el bombası vardı.

Üçü arasından sadece Lou, "ELLERİNİZİ HAVAYA KALDIRIN" cümlesinin bir tavsiyeden fazlası olduğunu kavramış gibiydi. Fünye torbası parmağına takılı halde ellerini havaya kaldırdı. Yan gözle odun yığını yanında duran McQueen'i görebiliyordu. Adam hiç kıpırdamadan, sigarasını yaktığı pozisyonda kalmıştı.

Oysa Vic... Vic sesi duyar duymaz fırlamış, sol bacağı bükülmediği halde topallayarak koşmuştu. Lou onu tutmak için ellerini indirdi ama Vic o arada ondan üç metre uzaklaşmıştı. Ağaçların arasından çıkan kadın "HEPİNİZ" diye bağırdığında Vic bir bacağını motosik-

letin selesinden aşırmıştı. Diğer ayağı marş pedalına basınca motosiklet büyük bir gürültüyle canlandı.

"HAYIR, VIC, HAYIR, VIC YAPMA! SENİ VURMAK ZORUNDA KALACAĞIM!" diye bağırdı Tabitha Hutter.

Bu ufak yapılı kadın, tıpkı televizyon dizilerindeki polisler gibi, iki eliyle otomatik tabancasını tutarak yanlamasına koşuyordu. Beş altı metre kadar yaklaşınca Lou onun gözlük camlarının yağmur damlalarıyla lekelendiğini gördü. Kadının yanında üç kişi daha vardı: Detektif Daltry, bir polis memuru ve Hintli bir kadın. Daltry'nin pantolonu kasıklarına kadar ıslanmış, bacak kısmına yapraklar yapışmıştı. Tabancasının namlusu yere dönüktü. Lou bir durum muhakemesi yapınca sadece bir tanesinin öncelikli bir tehdit olduğuna karar verdi. Daltry'nin silahı yere çevrilmişti, Hutter gözlük camlarından doğru dürüst göremezdi. Ama Hintli kadın tabancasını Vic'in gövdesine nişanlamıştı, gözlerinde acıklı bir ifade vardı, *Lütfen, lütfen beni istemediğim bir şeyi yapmak zorunda bırakma,* der gibiydi.

"Wayne'i almaya gidiyorum, Tabitha!" diye bağırdı Vic. "Beni vurursan, onu da öldürmüş olursun. Onu sadece ben geri getirebilirim."

"Bekleyin!" diye bağırdı Lou. "Bekleyin! Kimseye ateş etmeyin!"

"KIMILDAMA!" diye bağırdı Hutter.

Lou onun kimi kastettiğini anlayamadı – Vic motosikletinin üstünde oturuyor, Chris odun yığınının yanında hareketsiz duruyordu. Hutter ancak namluyu ona doğrulttuğunda kımıldayanın *kendisi* olduğunu anladı. Hiç düşünmeden, elleri hâlâ başının üstünde bahçeyi kat edip Vic'le polislerin arasına girdi.

O sırada Hutter ondan sadece üç adım ötedeydi. Gözlük camlarının ardındaki gözlerini kısmış, namluyu Lou'nun kocaman göbeğine doğrultmuştu. Lekeli mercekler yüzünden iyi göremiyor olabilirdi ama Lou bu işin kocaman bir ahıra ateş edip vurmak kadar kolay olacağını düşündü. Asıl zor olanı, ıskalamasıydı.

Daltry de Christopher McQueen'e doğru dönmüştü ama son derece kayıtsızdı, silahını bile ona çevirmiş değildi.

"Durun bir dakika," dedi Lou. "Buradaki kimse kötü adam değil. Kötü adam Charlie Manx."

"Charlie Manx öldü," dedi Tabitha Hutter.

"Bunu Maggie Leigh'ye anlat," dedi Vic. "Charlie onu Iowa'daki Bura Halk Kütüphanesi'nde öldürdü. Bir saat önce. Bunu oradakilere sor. Ben oradaydım."

"Sen orada..." Hutter söze başladı ama sonra bir sivrisineği kovar gibi başını iki yana salladı. "Hemen o motosikletten in, yüzüstü yere yat, Vic."

Lou uzaktan gelen insan sesleri, kırılan dalların çıtırtısını işitti. Sesler evin diğer tarafından geliyordu; demek ki, yarım dakika içinde tamamen kuşatılmış olacaklardı.

"Gitmek zorundayım," dedi Vic, motoru birinci vitese geçirdi.

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Lou.

Hutter yaklaşmaya devam etti. Tabancanın namlusu neredeyse Lou'nun uzanıp elinden kapabileceği kadar yakındı.

"Memur Surinam, bu adamı kelepçeleyin," dedi Hutter.

Chitra Surinam tabancasının namlusunu indirdi, sağ elini çok amaçlı kemerinden sarkan kelepçelere götürdü. Lou oldum olası Batman'ınki gibi çok amaçlı bir kemeri olsun istemişti. Üstüne takılı bir kanca-atan tabanca ve birkaç tane sis bombası... Şimdi elinde bir sis bombası olsaydı, bunu atıp polislerin görüşünü engeller, Vic'le birlikte kaçabilirlerdi. Oysa elinde sadece o beş para etmez zaman ayarlayıcılarla dolu bir torba vardı.

Lou bir adım gerileyip motor hararetini hissedecek kadar motosikletin yanına geldi.

"Torbayı ver bana, Lou," dedi Vic.

"Bayan Hutter," dedi Lou. "Bayan Hutter, lütfen, lütfen, telsizle adamlarınızı arayıp, Magie Leigh'yi sorun. Iowa'da ne olduğunu sorun. Oğlumu geri getirebilecek tek kişiyi tutuklamaya hazırlanıyorsunuz. Oğlumuza yardım etmek istiyorsanız, gitmemize izin verin."

"Konuşma faslı bitti, Lou," dedi Vic. "Hemen gitmeliyim."

Hutter görmekte zorlanıyormuş gibi gözlerini kıstı.

Chitra Surinam, Lou'ya yaklaştı. Lou onu uzaklaştırmak istercesine kolunu öne uzattı ama bir anda bileğine bir kelepçenin takıldığını gördü.

"Hey!" dedi. "Ağır ol, ahbap!"

Hutter cebinden bir otel sabunu büyüklüğünde bir cep telefonu çıkardı. Numara tuşlamayıp tek bir düğmeye bastı. Telefondan parazitler arasında bir erkek sesi duyuldu.

"Ben Cundy. Oradaki kötü adamları enselediniz mi?"

"Cundy," dedi Hutter. "Margaret Leigh'yi arayanlardan bir haber var mı?"

Telefonda bir cızırtı duyuldu.

"Lütfen, öbür elinizi de uzatın, Bay Carmody," dedi Chitra.

Lou elini uzatmadı. Bunun yerine başparmağına takılı torbayla kolunu havaya kaldırdı. Sıkıysa bunu al, der gibi bir ifadesi vardı.

Telefondaki cızırtılar arasında Cundy'nin sesi duyuldu. *"Bugün senin medyunluğun mu üstünde? Şimdi haber geldi. Beş dakika oldu. Döndüğün zaman sana söyleyecektim."*

Evin diğer tarafından gelen sesler yaklaşıyordu.

"Şimdi söyle," dedi Hutter.

"Ne olmuş?" diye sordu Daltry.

"Kadın ölmüş," dedi Cundy. *"Margaret Leigh dövülerek öldürülmüş. Buradaki polisler McQueen'in sorumlu olduğunu düşünüyorlar. Motosikletiyle olay yerinden uzaklaşırken görülmüş."*

"Olamaz," dedi Hutter. "Hayır... mümkün değil. Nerede öldürülmüş?"

"Bura, Iowa. Yaklaşık bir saat önce. Neden mümkün değil..."

Fakat Hutter bir tuşa daha basıp hattı kesti. Lou'nun arkasındaki Vic'e baktı. Vic motosikletinin üstünde oturmuş, ona bakıyordu.

"Ben değildim," dedi Vic. "Charlie Manx'ti. Polisler Maggie'nin bir çekiçle dövülerek öldürüldüğünü öğrenecekler."

Bu arada Hutter tabancasını indirmişti. Telefonunu cebine sokup elinin tersiyle yüzündeki suyu sildi.

"Bir kemik çekici," dedi Hutter. "Manx'in Colorado'daki morg-

dan çıkarken yanında götürdüğü çekiç. Ben... bunu anlayamıyorum. Gayret ediyorum, Vic ama bir türlü anlam veremiyorum. O ceset nasıl kalkıp gitmiş? Sen bir saat önce Iowa'dayken, nasıl şimdi burada olabiliyorsun?"

"Bütün bunları sana anlatacak zamanım yok. Ama Iowa'dan buraya nasıl geldiğimi bilmek istiyorsan, burada bekle. Sana göstereceğim."

Hutter, Chitra'ya döndü. "Lütfen, Bay Carmody'nin kelepçesini çıkarın. Buna gerek kalmayacak. Belki bunu konuşarak halledebiliriz. Bu işi konuşmalıyız."

"Konuşacak zamanım..." diye başladı Vic ama kimse cümlesinin sonunu işitemedi.

"Ne bu be!" diye bağırdı Daltry. Chris McQueen'i bırakıp döndü ve tabancasını Vic'e doğrulttu. "İn o motosikletten aşağıya!"

"Detektif, o tabancayı kılıfına sok!" diye bağırdı Hutter.

"Hadi oradan be!" dedi Daltry. "Aklını kaçırmışsın, Hutter. O motoru sustur, McQueen. Hemen!"

"Detektif!" diye bağırdı Hutter. "Burada sorumlu benim ve sana..."

"Herkes yere yatsın!" diye bağırdı evin öbür tarafından gelen ilk FBI ajanı. Elinde bir saldırı tüfeği vardı. Lou bunun bir M16 olduğunu tahmin etti. "YERE YATIN!"

O an herkes aynı anda bağırıyor gibiydi; Lou şakağında ve boynunun sol tarafında yine bir sancı hissetti. Chitra ona bakmıyordu, başını çevirmiş, endişeli gözlerle Hutter'ı izliyordu.

Chris McQueen bir fiskeyle sigarasını Daltry'nin yüzüne fırlattı. Daltry'nin sağ gözünün altına isabet eden sigaradan kırmızı kıvılcımlar savruldu. Daltry sendeleyince tabancası hedefinden saptı. Chris odun yığınından bir tane alıp onun omzuna sert bir darbe indirdi.

"Çabuk kaç, Velet," diye bağırdı.

Daltry darbenin etkisiyle birkaç adım geriledikten sonra dengesini bulup tabancasını doğrulttu, Chris McQueen'i karnından ve boynundan vurdu.

Vic çığlık attı. Lou ona dönerken Chitra Surinam'a çarptı. Chitra katır tepmiş gibi oldu ve sendeleyip yere düştü.

"Herkes silahını indirsin!" diye bağırdı Hutter. "Lanet olsun, ATEŞ ETMEYİN!"

Lou, Vic'e doğru uzandı, selenin arkasına oturup onun beline sarıldı.

"Motosikletten inin, motosikletten inin!" diye bağırdı çelik yelekli adamlardan biri. Üç adam ellerinde makineli tüfeklerle onlara doğru geliyorlardı.

Vic babasına bakmak için başını çevirmişti; ağzı ağlayacak gibi açılmış, gözleri hayretle büyümüştü.

"Gitmeliyiz," dedi Lou. "Hemen."

Vic'in beline sımsıkı sarıldı; bir an sonra Triumph gümbürdeyerek öne fırladı. Gece karanlığı gök gürültüsünü andıran makineli tüfek ateşiyle aydınlandı.

Yolda

Silah sesleriyle yer gök sarsılıyordu. Vic isabet aldığını sanıp gaz kolunu kavradı. Islak toprakta kayan arka lastikten duman çıkıyordu. Sonra Triumph öne fırlayıp karanlığa daldı.

Bir yanıyla hâlâ geriye bakıyor, babasının iki büklüm olmuş, saçları gözlerinin üstüne düşmüş, boğazını tutan halini seyrediyordu. Ağzı kusacakmış gibi açılmıştı.

Vic bir yanıyla onun yüzünü öpüyordu. *Buradayım, baba*, diyordu ona. *Buradayım, yanındayım.* Ona o kadar yakındı ki, kanının kokusunu bile duyabiliyordu.

Lou'nun tıraşsız yanağı ensesine dayanmıştı. Vic'e o kadar sokulmuştu ki, patlayıcılarla dolu sırt çantası vücutları arasında eziliyordu.

"Hiç durma," dedi Lou. "Bizi gideceğimiz yere götür. Geriye bakma, devam et."

Vic yerdeki toprakları sıçratarak motosikleti yokuş yukarıya, ağaçlara doğru sürdü. Arkalarındaki toprağa çarpan mermi seslerini işitiyordu. O silah patlamaları arasında Tabitha Hutter'ın sesini ayırt etti.

"ATEŞ ETMEYİN, ATEŞ ETMEYİN!"

Vic hiçbir şey düşünecek halde değildi ama zaten düşünmesi gerekmiyordu. Elleri ve ayakları ne yapılacağını biliyordu. Sağ ayağıyla vitesi önce ikiye, sonra üçe geçirdi. Motosiklet yokuşu tırmandıkça önlerinde çam ağaçları karanlık bir duvar gibi yükseldi. Vic'in yüzüne çarpan bir dal dudağına battı. Çalılıkların arasından sıyrılıp Kestirme Yol Köprüsü'nün tahta zeminine ulaştılar.

"Hassiktir!" dedi Lou.

Vic köprüye düzgün girmemişti, başı aşağıya eğilmişken omzu duvara çarptı. Kolu bir anda uyuştu ve vücudu Lou'ya doğru geriledi.

Zihninde babası bir kez daha onun kolları arasına düşüyordu.

Vic gidonu çekerek yönünü düzeltti ve duvardan uzaklaştılar.

Zihninde, babasıyla birlikte yere çökerken, *Buradayım*, diyordu.

Ön tekerleğin altındaki tahtalardan biri çatlayınca gidon Vic'in elinden kurtuldu.

Babasının yanağını öptü. *Buradayım, Baba.*

Triumph sol tarafa doğru savrulunca Lou'nun sol kolu duvara çarptı ve onu inletti. Bu çarpmanın şiddetiyle bütün köprü sarsıldı.

Vic babasının saçlarının kokusunu duyabiliyordu. Ona ne kadar zamandan beri yalnız olduğunu, neden evinde bir kadın olmadığını sormak istedi. Kendine nasıl baktığını, akşamları nasıl oyalandığını bilmek istedi. Ondan özür dilemek, onu hâlâ sevdiğini söylemek istedi; her şeye rağmen onu hâlâ sevdiğini...

Ama Chris McQueen artık yoktu. Vic onu bırakmak zorunda kalmış, kollarının arasından kayıp gitmesine engel olamamıştı. Artık o olmadan yoluna devam etmek zorundaydı.

Karanlığın içinde yarasalar deli gibi bağırıyorlardı. Sanki birisi bir deste oyun kâğıdını karıştırıyormuş gibi bir ses vardı ama çok kuvveti bir hoparlörden çıkıyor gibiydi. Lou tavandaki kirişlere baktı. Koca Lou, sarsılmaz Lou, çığlık atmadı, neredeyse hiç ses çıkarmadı ama derin bir nefes aldı. Uykularından uyandırılan yarasalar tavandan aşağıya yağmur gibi yağıyorlardı. Bir tanesi Vic'in başının yanından geçti; kanadı yanağını sıyırırken Vic onun pembe, tuhaf bir şekilde insan yüzüne benzeyen yüzünü gördü. Tabii, aslında gördüğü şey kendi yüzüydü. Motosikleti doğru rotada tutabilmek için uğraşırken çığlığı basmamak için kendini zor tuttu.

Motosiklet artık köprünün karşı ucuna varmak üzereydi. Eski Raleigh bisikleti göründü. Bisiklet sanki son hızla ona doğru gelir gibiydi. Vic geç de olsa bisiklete çarpacağını ve bunun sonuçlarının çok kötü olacağını fark etti. Ön tekerleği Raleigh'ye kafadan çarptı.

Triumph örümcek ağlarıyla örtülü bisikletin üstünden aşıp kapalı

köprüden dışarıya çıktı. Onlarla birlikte bir düzine yarasa da dışarıya fırladı.

Lastikler önce toprak, sonra da otların üstünde kayarken Vic bir yamaçtan aşağıya savrulduklarını gördü. Bir an dalları meleklerle ve kar tanecikleriyle süslü çam ağaçları gözüne çarptı.

Dik bir yamaçtan aşağıya düştüler. Motosiklet dönüp ikisini de yere attı. Sonra da o hızla ikisinin üstüne devrildi. Dünya yarıldı, Vic ve Lou karanlığa gömüldüler.

Kızak Evi

Lou uyandıktan bir saat sonra hafif bir çıtırtı duydu, etrafındaki kuru yaprakların üstüne beyaz kar taneciklerinin yağdığını gördü. Başını kaldırıp bakındı. Kar yağmaya başlamıştı.

"Lou?" dedi Vic.

Lou'nun boynu tutulmuştu, çenesini indirince canı acıyordu. Sağ yanında yatan Vic'e baktı. Bir saniye öncesine kadar uyuyordu ama şimdi tamamen uyanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet," dedi Lou.

"Annem hâlâ burada mı?"

"Annen artık meleklerin yanında, hayatım," dedi Lou.

"Melekler," dedi Vic. "Ağaçlarda melekler var." Sonra, "Kar yağıyor," dedi.

"Biliyorum. Temmuz ayında. Hayatım boyunca dağlarda yaşadım. Yılın her mevsiminde kar yağan yerler biliyorum ama yılın bu ayında kar yağdığını hiç görmemiştim. Bu bölgede bile."

"Nerede?"

"Gunbarrel'in hemen üstünde. Her şeyin başladığı yerde."

"Başladığı yer, annemin bileziğini tuvalette unuttuğu Terry'nin Hamburgercisi'ydi. Annem nereye gitti?"

"Burada değildi ki. Annen öldü, Vic. Unuttun mu?"

"Bir süre bizimle birlikte oturuyordu. Hemen şurada." Vic koluyla yukarıdaki seti gösterdi. Motosikletin tekerlekleri çamurlu yamaçta derin izler bırakmıştı. "Wayne'le ilgili bir şey söyledi. Wayne Noelistan'a vardığında hâlâ bir süre zamanı kalacakmış çünkü ken-

dini tersine çeviriyormuş. İleri gidilen her iki kilometre için iki adım geriye. O şeylerden biri olmayacakmış. Henüz."

Vic sırtüstü yatıyordu, kolları iki yanında, ayak bilekleri bitişikti. Lou ceketiyle onun üstünü örtmüştü ama ceket o kadar büyüktü ki bir çocuk battaniyesi gibi Vic'in dizlerine kadar iniyordu. Vic başını çevirip ona baktı. Yüzündeki dalgın ifade Lou'yu ürküttü.

"Ah, Lou," dedi Vic. "Zavallı yüzün."

Lou elini sağ yanağına götürdü; ağzının kenarından göz çukuruna kadar şişmişti ve sızlıyordu. Bunun nasıl olduğunu hatırlayamadı. Sol elinin üstü motosikletin altında kalmış, kızgın boruya temas ettiği için fena halde yanmıştı ve canını çok acıtıyordu. Görünüşü de çok kötüydü, derisi kararmış, çatlamış ve parlıyordu. Vic'in görmemesi için elini vücudunun kenarında sakladı.

Eli önemli değildi. Zaten fazla ömrü kaldığını sanmıyordu. Boğazındaki ve sol şakağındaki sancıyla baskı artık kalıcı olmuştu. Kanı sıvı demir gibi ağırlaşmıştı. Başına bir tabanca dayanmış gibi yaşıyordu, o gece sona ermeden bu tabancanın patlayacağını sanıyordu. Tek isteği bu son gerçekleşmeden önce Wayne'i bir daha görmekti.

Motosikletle birlikte tepeden düşerken, Vic onun altında kalacak şekilde yuvarlanmış, motosiklet onun sırtına çarparak sekmişti. Motosiklet Vic'in üstüne düşseydi, büyük ihtimalle bel kemiğini kuru bir dal gibi kırardı.

"Bu kara inanabiliyor musun?" diye sordu Lou.

Vic gözlerini kırpıştırıp çenesini oynattı, karanlığın içine baktı. Kar tanecikleri yüzüne düşüyordu. "Bu da Wayne'in neredeyse burada olduğu anlamına geliyor."

Lou başını salladı. O da böyle düşünmüştü.

"Birkaç yarasa dışarıya çıktı," dedi Vic. "Bizimle birlikte köprüden çıktılar."

Lou'nun sırtı ürperdi. İçi çekiliyor gibi hissetmişti. Keşke Vic yarasaları hatırlatmasaydı. Başının yanından geçen bir tanesinin yüzünü görmüştü. Ağzı zor duyulan bir çığlık atar gibi açıktı, pembe yüzü korkunç bir şekilde Vic'in yüzüne benziyordu.

"Evet," dedi Lou. "Galiba öyle oldu."

"O şeyler... bendim. Kafamın içindeki şeyler. Köprüyü kullandığımda daima onlardan birkaçının kaçma ihtimali oluyor." Vic yine başını çevirip ona baktı. "Bedeli bu işte. Daima bir bedeli olur. Maggie, Scrabble pullarını her kullanışında kekelemesi daha kötüleşirdi. Manx'in de bir zamanlar ruhu vardı ama otomobili o ruhu tüketti. Anlıyor musun?"

Lou başını salladı. "Sanırım."

"Hiçbir anlama gelmeyen şeyler söylersem," dedi Vic, "bana haber ver. Aklım karışacak olursa, bana yardım et. Beni duydun mu, Lou Carmody? Charlie Manx yakında burada olur. Arkamı kolladığını bilmem gerek."

"Her zaman kollamaya hazırım," dedi Lou.

Vic dudaklarını ıslatıp yutkundu. "Güzel. Bu iyi işte. Altın değerinde. Altın olan bir şey her zaman altın olarak kalır. Bu nedenle Wayne de iyi olacak."

Bir kar taneciği Vic'in kirpiklerine takıldı. Bu manzara Lou'ya yüreğini paralayacak güzellikte göründü. Hayatında bu kadar güzel başka bir şey göreceğini sanmıyordu. Aslında, bu geceyi çıkaracağından çok şüpheliydi.

"Motosiklet," dedi Vic bir daha gözlerini kırpıştırarak. Yüzünde bir telaş ifadesi belirdi. Dirsekleri yerde, doğruldu. "Motosikletin çalışır halde olması lazım."

Lou motosikleti yerden kaldırıp bir ağacın gövdesine dayamıştı. Far ampulü yuvasından sarkıyordu, sağ taraftaki aynası kopmuştu. Artık iki aynası da yoktu.

"İyi görünüyor," dedi Vic.

"Bilmiyorum. Çalıştırmayı denemedim. Hangi parçanın gevşediğini bilmiyoruz. Benim..."

"Hayır, tamam," dedi Vic. "Çalışır."

Rüzgâr kar taneciklerini yatay olarak savuruyordu. Gecenin içinde hafif, zil sesleri yankılanıyordu.

Vic başını kaldırıp üstlerindeki dallara baktı. Noel Babalar, melekler, kar tanecikleri, gümüş ve altın renkli kürelerle doluydu.

"Neden bunların kırılmadıklarını anlayamadım," dedi Lou.

"Bunlar sihirli de ondan," dedi Vic.

Lou ona endişeli gözlerle baktı.

Vic mutsuz ve çirkin bir sesle kahkaha attı. "Şu ağaçlarda herhangi bir kuyumcuda bulamayacağın kadar altın ve yakut var."

"Vic, saçmalıyorsun. Kendine gel."

Vic başını eğip aklını toplamaya çalışır gibi iki yana salladı. Sonra elini boynuna götürüp acıyla yüzünü buruşturdu.

Vic başını kaldırıp saçlarının altından ona baktı. Onun birden eski haline dönüşü Lou'yu şoke etti. Yüzünde yine o alaycı ifade, gözlerinde her an bir hınzırlık yapacakmış gibi bir pırıltı vardı. Bu da Lou'yu hep tahrik etmişti.

"İyi bir adamsın, Lou Carmody," dedi Vic. "Ben kaçık bir cadı olabilirim ama seni seviyorum. Sana çektirdiğim sıkıntılar için üzgünüm. Keşke karşına benden iyi birisi çıksaydı. Ama birlikte çocuk yaptığımız için üzgün değilim. Oğlumuzun yüzü bana, kalbi sana çekmiş. Hangisinin daha değerli olduğunu biliyorum."

Lou yumruklarını yere dayayıp poposunu onun yanına kaydırdı. Sonra kolunu ona dolayıp kendine çekti ve göğsüne bastırdı. Yüzünü onun saçlarına dayadı.

"Senden daha iyisi olacağını kim söylemiş?" dedi Lou. "Kendi hakkında söylediklerini başka birinin söylemesine asla izin vermem." Vic'in kafasını öptü. "Çok güzel bir oğlumuz var. Onu geri alma zamanı geldi."

Vic çekilip onun yüzüne baktı. "Zaman ayarlayıcılarına ne oldu? Patlayıcılar?"

Lou bir metre ötedeki sırt çantasına uzandı. Çantanın ağzı açıktı.

"Ben az önce onları düzenlemeye başladım. Senin uyanmanı beklerken ellerimle bir şey yapıp oyalanmak için." Boşken ne kadar yararsız olduklarını göstermek için ellerini kaldırdı. Sonra da korkunç yanık izini Vic görmesin diye, sol elini indirdi.

Diğer elinden kelepçeler sarkıyordu. Vic gülümseyerek kelepçeyi tuttu.

"Daha sonra bunlarla hınzır bir şeyler yaparız," dedi. Sesinde kırmızı şarap ve şömine önündeki öpüşmelerini andığını gösteren bir ifade vardı.

Lou kızardı; zaten hep çabuk kızarırdı. Vic gülerek onun yanağından bir kesme aldı.

"Bana neler yaptığını göster," dedi.

"Fazla bir şey değil," dedi Lou. "Zaman ayarlayıcılarının bazıları kaçışımız sırasında ezilmiş. Dört tanesini bağladım." Elini sırt çantasının içine sokup kaygan, beyaz ANFO paketlerinden birini çıkardı. Siyah zaman ayarlayıcısı bir çift kabloyla –biri kırmızı, biri yeşil– tepesine bağlanmıştı. Kablolar doğrudan hazırlanmış olan patlayıcının bulunduğu plastik torbaya iniyordu. "Aslında bu zaman ayarlayıcılar çalar saatten farklı değil. Bir kolu saati, diğeriyse ne zaman düğmeye basılacağını gösteriyor. Görüyor musun? Devreyi başlatmak için de buraya basıyorsun."

Elinde bir patlayıcı paketi tutmak Lou'nun koltuk altlarını terletmişti. O anda ikisi arasındaki tek şey, patladığı takdirde onları paramparça edecek bir düzenekti.

"Anlayamadığım tek şey var," dedi Lou. "Bunları ne ara yerleştireceksin? Ve nereye?"

Ayağa kalkıp trafiğin aktığı bir yolda karşıya geçmek için iki yanı kollayan bir çocuk gibi bir o yana, bir bu yana baktı.

Ormanın içinde, çukur bir yerdeydiler. Tek bir otomobilin geçebileceği genişlikte olan bir patika Kızak Evi'ne doğru yükseliyordu.

Sol tarafında, bundan tam on altı yıl önce Harley motosikletiyle oradan geçen yirmi yaşındaki tombul gencin çalılıklar arasından koşarak çıkan, yüzü kurumla kararmış sıska bir kızı gördüğü otoyol vardı. O sırada Lou babasıyla tatsız bir tartışma yapmış, evden uzaklaşmaktaydı. Lise denklik diploması alıp bir devlet üniversitesine yayıncılık okumak için babasından biraz para istemişti. Babası neden, diye sorunca, Lou kendi çizgi roman şirketini kurmak istediğini söylemiştii. Babası dudak büküp parayı tuvalet kâğıdı olarak kullansa, aynı şey olur, demişti. Lou eğitim istiyorsa o da babası gibi deniz

piyadesi olmalıydı. Belki o zaman vücudundaki yağları eritir, adam gibi bir saç tıraşı olurdu.

Lou annesi ağladığını görmesin diye motosikletine atlayıp evden uzaklaşmıştı. Aklında doğruca Denver'a gitmek, askere yazılmak ve ülke dışında birkaç yıl geçirerek babasının hayatından çıkmak vardı. Sırım gibi bir vücudu olan farklı bir adam olarak dönecek, babasının ona sarılmasına izin verecek ama ona karşılık vermeyecekti. Babasına "efendim" diye hitap edecek, koltukta asker gibi kaskatı oturacak, gülmemek için kendini zorlayacaktı. *Saç tıraşımı nasıl buldunuz, efendim*? diye sorabilirdi. *Sizin yüksek standartlarınıza uyuyor mu*? Evden uzaklaşıp ailesinin tanımadığı bambaşka biri olarak dönmek istemişti. Her ne kadar Denver'a gidemediyse de, sonunda az çok buna benzer bir şey olmuştu.

Sağ tarafında Vic'in neredeyse yanarak öldüğü ev vardı. Artık buraya bir ev demek mümkün değildi. Geriye sadece isle kararmış beton bir platformla birbirine geçmiş, kömür haldeki kalaslar kalmıştı. Bu enkaz arasında kararmış, eski model bir buzdolabı, bir yatağın yamulmuş kasnağıyla bir merdiven parçası göze çarpıyordu. Bir zamanlar garaj olan şeyin bir duvarı neredeyse hiç hasar görmemiş gibiydi. O duvarda bir kapı açık duruyor, içeriye buyurun, biraz oturun der gibi görünüyordu. Her yer kırık cam parçalarıyla doluydu.

"Dur bakayım... burası Noelistan falan olamaz, değil mi?"

"Hayır, dedi Vic. "Burası giriş kapısı. Manx büyük ihtimalle geçişi buradan yapmak zorunda değildir ama onun için hâlâ en kolay yol burası."

Kar tanecikleri arasından dallarda trompetleri dudaklarında tutan melekler görünüyordu.

"Senin giriş kapın..." diye başladı Lou. "Köprü. Yok oldu. Biz tepeden aşağıya yuvarlandığımızda artık yoktu."

"Bana gerektiği zaman onu geri getirebilirim," dedi Vic.

"Keşke o polisleri de yanımızda getirebilseydik. Onları da köprüden geçirseydik. Belki o zaman silahlarını doğru hedeflere çevirebilirlerdi."

"Bence köprü üstünde ne kadar daha az ağırlık olursa, o kadar daha iyi. O köprü son çareye ulaşan bir yol. Senin bile geçmeni istemiyordum."

"Artık buradayım." Lou hâlâ elinde bir paket ANFO tutmaktaydı. Bunu usulca tekrar çantaya, diğer paketlerin yanına koydu. "Şimdi planımız nedir?"

"Planın birinci bölümü, sen onları bana veriyorsun." Vic uzanıp sırt çantasının kayışını tuttu. Lou bir an aralarındaki çantaya baktı; bunu Vic'e verse miydi? Sonra çantayı bıraktı. İstediği olmuştu, artık buradaydı ve Vic onu başından atamazdı. Vic çantayı omzuna astı.

"Planın ikinci bölümü..." diye başladı Vic ama sonra dönüp otoyol tarafına baktı.

Gecenin karanlığında farları çam gövdeleri arasında uzun gölgeler oluşturan bir otomobil geliyordu. Eve yönelen sapağa yaklaşırken yavaşladı. Lou sol kulağının arkasında bir sızı hissetti. Artık iri kaz tüyleri biçiminde yağan kar toprak yolda tutmaya başlamıştı.

"Tanrım," dedi Lou kendi sesini bile tanımakta zorlanarak. "Bu o. Ama hazır değiliz."

"Bu tarafa gel," dedi Vic.

Lou'yu kolundan tutup çekti; kuru yapraklar ve çam iğneleriyle dolu patikada yürüdüler ve huş ağaçları arasına girdiler. Lou o gece ilk defa soluklarının buhar çıkardığını fark ediyordu.

Rolls-Royce Wraith uzun, çakıllı patikaya girdi. Kemik rengi ay ön camından yansıyordu.

Otomobilin bütün haşmetiyle yaklaşmasını seyrettiler. Lou kalın bacaklarının titrediğini hissediyordu. *Bir süre daha cesur olmam lazım,* diye düşündü. Çocukluğundan beri bütün kalbiyle Tanrı'ya inanırdı. *Lütfen, Tanrım. Bir kere cesur olmuştum, lütfen, bir kez daha cesur olayım. Wayne ve Vic için cesur olayım. Nasıl olsa öleceğim, bari doğru bir şey yaparken öleyim.* Hep böyle bir şey istediğini düşündü: korkuyu bir yana atıp gerekeni yapması için son bir fırsatla karşılaşmak. Beklediği fırsat nihayet karşısına çıkmıştı.

Rolls-Royce tekerlekleri çakıl zeminde gıcırdayarak yanlarından

geçti. Onlara doğru gelirken sanki sürücüsü onları görmüş de bakmak istemiş gibi yavaşlamıştı. Ama otomobil durmadı ve yoluna devam etti.

"İkinci bölümü nedir?" diye sordu Lou. Nabzının hızlandığını boğazında hissediyordu. Bu işi bitene kadar felç olmamak için dua etti.

"Ne?" dedi Vic gözlerini otomobilden ayırmadan.

"Planın ikinci bölümü nedir?" diye sordu Lou.

"O mu?" dedi Vic. Lou'nun bileğindeki kelepçeyi huş ağacının dar bir dalına taktı ve kilitledi. "İkinci bölümde sen burada kalıyorsun."

Ağaçların Arasında

Lou'nun o sevimli tüylü yüzünde en sevdiği oyuncağının garajdan çıkan otomobil altında kalıp ezilişini gören bir çocuğun ifadesi vardı. Gözleri yaşla doldu. Onun ağlayacak hale gelmesi, hüsranını ve yaşadığı şoku görmek Vic'i çok üzdü ama kelepçenin kilitlenirken çıkardığı metalik ses aynı zamanda nihai kararın ve artık geri dönüşü olmayan bir seçimin sesiydi.

"Lou," diye fısıldadı Vic onun yüzüne dokunarak. "Lou, ağlama. Böylesi daha iyi."

"Tek başına gitmeni istemiyorum," dedi Lou. "Burada, senin yanında olmak istedim. Yanında olacağımı söyledim."

"Yanımdaydın," dedi Vic. "Hâlâ yanımda olacaksın. Nereye gidersem gideyim, yanımda olacaksın. Sen gizyerimin bir parçasısın." Vic onu ağzından öperken gözyaşı tadı hissetti ama kendi gözyaşı mı, onunki mi, kestiremedi. Başını geri çekip, "Şöyle ya da böyle," dedi, "Wayne bu gece ondan kurtulacak, yanında ben yoksam, sen olacaksın ve sana ihtiyacı olacak."

Lou hızla gözlerini kırpıştırdı, hiç çekinmeden ağladı. Kelepçeleri zorlamadı. Huş ağacı yirmi santim kalınlığında, on metre yüksekliğindeydi. Kelepçenin bileziği dalın etrafına zor bela geçmişti. Üzüntü ve şaşkınlıkla kelepçeye baktı. Ağzını açtı ama diyecek şey bulamadı.

Wraith enkaz yerinin sağ tarafındaki tek duvarın önüne yanaştı. Burada durdu, motoru rölantideydi. Vic otomobilden gelen Noel müziğini işitti.

"Anlamıyorum," dedi Lou.

Vic uzanıp onun bileğine hastanede takılmış olan kâğıda uzandı. Bunu babasının evinde de görmüştü.

"Bu nedir, Lou?" diye sordu.

"Ha, o mu?" dedi Lou, sonra da ağlamayla gülme arası bir ses çıkardı. "Yine bayılmıştım. Önemli bir şey değil."

"Sana inanmıyorum," dedi Vic. "Daha bu gece babamı kaybettim, seni de kaybedecek değilim. Şu âna kadar hayatını tehlikeye attığımdan fazlasını göze alacağımı sanıyorsan, benden de kaçıksın. Wayne'in babasına ihtiyacı var."

"Annesine de ihtiyacı var," dedi Lou.

Vic gülümsedi – klasik Vic gülüşüydü, biraz hınzır, biraz tehlikeli...

"Söz veremem," dedi Vic. "Sen bir tanesin, Lou Carmody. Sadece iyi bir insan değilsin. Gerçek bir kahramansın. Bunu sadece beni motosikletinin arkasına alıp buradan kaçırdığın için söylemiyorum. O işin kolay tarafıydı. Her gün Wayne'in yanında olduğun için söylüyorum. Ona öğlen yemeklerini hazırladığın, onu diş hekimine götürdüğün ve geceleri ona kitap okuduğun için... Seni çok seviyorum, beyefendi."

Vic tekrar yol tarafına baktı. Manx otomobilden çıkmıştı. Far ışıklarının içinden geçerken Vic onu dört gün sonra ilk kez doğru dürüst görebildi. Üstünde yine kuyruklu, kruvaze ceketi vardı. Siyah, parlak saçları geri taranmıştı. Otuz yaşında görünüyordu. Bir elinde o kocaman gümüş çekiç, diğerindeyse avucuna aldığı bir şey vardı. Far ışıkları arasından geçip ağaçlara doğru yürüdü.

"Gitmem gerek," dedi Vic. Uzanıp Lou'nun yanağına bir öpücük kondurdu.

Lou da ona doğru uzandı ama Vic hemen çekilip Triumph'a doğru yürüdü. Bir hasar tespiti yaptı. Benzin deposunda yumruk büyüklüğünde bir ezik vardı; borulardan birisi sarkmıştı ve sanki yere sürtünecek gibi görünüyordu. Ama motor çalışacaktı. Vic motosikletin onu beklediğini hissedebiliyordu.

Manx ağaçların arasından çıkıp otomobilin stop lambaları önün-

de durdu. O karanlıkta ve yağan kara rağmen Vic'i görmesi mümkün değildi ama sanki doğrudan ona bakıyordu.

"Merhaba," diye seslendi Manx. "Bize geldin mi, Victoria? Makinenle beraber mi buraya geldin?"

"Bırak oğlumu, Charlie!" diye bağırdı Vic. "Hayatta kalmak istiyorsan, onu bırak!"

Aradaki elli metre mesafeye rağmen Vic, Manx'in ona baktığını görebiliyordu. "Sanırım, artık beni öldürmenin o kadar kolay olmadığını anlamışsındır. Ama hadi gel bizimle, Victoria. Peşimden Noelistan'a gel. Noelistan'a gidip bu işi bitirelim! Oğlun seni gördüğüne sevinecektir!"

Manx cevap beklemeden Wraith'in direksiyonuna geçti. Stop lambaları önce söndü, sonra tekrar yandı ve otomobil hareket etti.

"Tanrım," dedi Lou. "Vic. Hata ediyorsun. Manx senin için hazırlanmış. Mutlaka başka bir yol olmalı. Yapma. Onu takip etme. Burada benimle kal, başka bir yol buluruz."

"Gitme zamanım geldi, Lou," dedi Vic. "Wayne'i koru. Birazdan yanında olacak."

Vic motosiklete binip kontağı çevirdi. Kısa şortu ve lastik ayakkabıları içinde titriyordu. Topuğunu ayak marşına basıp bütün ağırlığını verdi. Motosiklet öksürdü, tıksırdı. Vic bir kez daha denedi ama motosikletten cesaret kırıcı sesler geliyordu.

"Hadi, tatlım," dedi Vic. "Gidelim. Oğlumuzu evine getirelim."

Vic ayağa kalkıp bütün ağırlığıyla bir kez daha marşa bastı. Bu defa Triumph gümbürdeyerek canlandı.

"Vic!" diye seslendi Lou ama Vic'in artık ona bakacak hali yoktu. Ona baktığı takdirde ağladığını görecek, gidip ona sarılmak isteyecek ve cesaretini kaybedecekti. Motosikleti vitese geçirdi. "Vic!" diye bağırdı Lou bir daha.

Vic çok da dik olmayan yamacı birinci viteste çıktı. Karla kayganlaşmış otlar üstünde arka tekerleği savruluyordu. Vic bir ayağıyla yerden destek almak zorunda kaldı.

Wraith görüş alanından çıkmıştı. Enkazın etrafından dolanıp

karşı taraftaki ağaçların arasında kalan boşluğa girmişti. Vic ona yetişmek için motosikleti önce ikinci, sonra üçüncü vitese geçirdi. Lastiklerin altından taşlar sıçrıyordu. Artık zemini iyice kaplayan kar üstünde motosikleti kontrol etmek zordu.

Enkazın etrafından dolanıp otların yüksek olduğu bir yerden geçti ve köknar ağaçları arasında Wraith'in ancak sığabileceği bir patikaya girdi.

Vic tepesinde dalların, çamların bulunduğu dar bir koridordaydı. Wraith onun yetişmesi için yavaşlamıştı, sadece yirmi metre önündeydi. Vic ŞE7T4N plakasını, stop lambalarını görebiliyordu. Buz gibi hava ince tişörtü içinden geçip ciğerlerini donduruyordu.

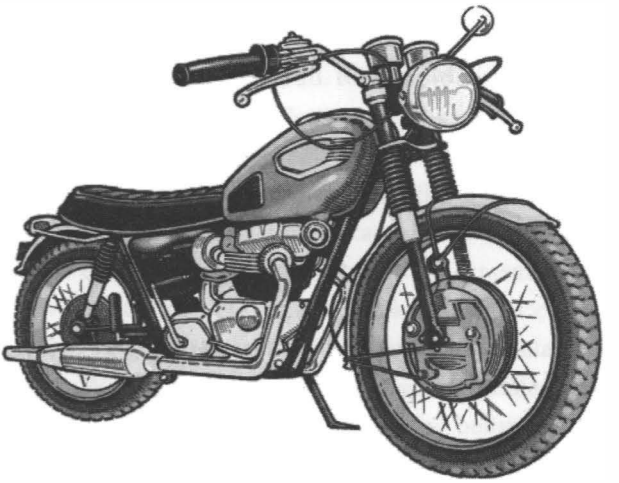
Her iki yanındaki ağaçlar seyrelmeye başladı, yol kayalık zemini olan bir açıklığa çıktı. Önünde taştan bir duvar, bunun içinde bir tünel vardı. Tünel Wraith'in giremeyeceği kadar dar görünüyordu. Vic kendi köprüsünü düşündü. *Bu da onun köprüsü*, dedi içinden. Tünel girişinin bitişiğinde taşın üstüne mıhlanmış bir tabela vardı. PARK YILIN HER GÜNÜ AÇIKTIR! SEVİNÇLE HAYKRIMAYA HAZIRLANIN, ÇOCUKLAR!

Wraith tünelin içine kayar gibi girdi. Noel şarkısı tuğla duvarlı tünelin içinden yankılanıyordu.

Vic de onun arkasından girdi. Sağ taraftaki boru yere sürtünerek kıvılcımlar saçıyordu. Motorun gümbürtüsü taş duvarlı boşlukta yankılandı.

Wraith tünelden çıktı. Vic de hemen onun ardından baston-şekerli kapılar arasından geçip nihayet Noelistan'a ulaştı.

TRIUMPH
EBEDİ NOEL ARİFESİ'NDE

Noelistan

Wraith önde, Vic arkasında, ana bulvar olan Damla Sakızı Caddesi'nde ilerlediler. Otomobil yavaş yavaş yol alırken Charlie Manx üç kez art arda kornaya bastı: *da-da-da, da-da-da,* "Jingle Bells"in ünlü başlangıç notaları.

Vic onun peşinden giderken soğukta titriyor, dişlerinin birbirine çarpmaması için mücadele ediyordu. Rüzgâr şiddetlendiği zaman üstünde hiçbir şey yokmuş gibi tişörtünü delip geçiyor, ince kar tanecikleri kırık cam parçaları gibi yüzünü kesiyordu.

Karla kayganlaşmış parke taşlarında lastikleri her an patinaj yapacak gibiydi. Damla Sakızı Caddesi karanlık ve boş görünüyordu, metruk bir on dokuzuncu yüzyıl köyünün tam ortasından geçen bir yoldu: demirden yapılmış eski lamba direkleri, üçgen çatılı karanlık çatı pencereleri ve gömme kapıları olan dar yapılı binalar.

Ne var ki, Wraith ilerledikçe sokağın gaz lambaları birer birer yanıyor cam koruyucuları içinde mavi alevler beliriyordu. Dükkân vitrinlerindeki gaz lambaları kendiliğinden yanmaya başladı ve sergiledikleri ürünler göründü. Vic, Le Chocolatier adlı bir çikolatacının önünden geçti; vitrininde çikolata kızaklar, çikolata ren geyiği ve keçi başlı, çikolata bir bebek gördü. Vitrininde tahta kuklaların sallandığı Punch ve Judy adında bir mağazanın önünden geçti. Mavi giysili bir kız tahta ellerini yüzüne götürmüş, ağzı şaşkınlık içinde açılmıştı. Kısa pantolonlu bir oğlan çocuğu elinde kana bulanmış bir balta tutuyordu. Ayaklarının dibinde kesilmiş tahta kafalar ve kollar saçılmıştı.

Küçük köy pazarının arkasında lunapark vardı. Burası da ana caddeye girdikleri zaman olduğu gibi karanlık ve cansızdı. Vic devasa atlıkarıncayla dönme dolabı gördü. Bunların arkasında binlerce ton buzla kaplı, neredeyse dikey bir kaya tabakası olan dağ cephesi vardı.

Fakat Vic'in asıl dikkatini çeken şey bunların üstündeki manzaraydı. Gökyüzünün yarısını dolduran gümüş renkli bulutlar içinden iri kar taneleri usul usul yere düşüyordu. Göğün diğer yarısı açıktı ve yıldızlarla doluydu. Bütün bunların tam ortasından da...

Yüzü olan gümüş bir yarım ay sarkıyordu.

Çarpık bir ağzı, eğri bir burnu, kocaman bir gözü vardı. Ay kocaman gözünü kapamıştı ve uyuyordu. Mavi dudakları titriyor, kalkış yapan bir 747 jet uçağının gürültüsüyle horluyordu; verdiği soluklarla bulutlar bile titremekteydi. Noelistan üstündeki ayın profili fena halde Charlie Manx'e benziyordu.

Vic uzun yıllar kaçık olmuştu fakat o süre içinde ne böyle bir şey görmüş ne de hayal etmişti. Yolda önüne bir engel çıksaydı, mutlaka çarpardı çünkü en az on saniye boyunca gözlerini aydan ayıramadı.

Neden sonra başını eğdiğinde görüş alanı içinde bir hareket fark etti.

Eski bir saatçi dükkânıyla Bay Manx'in Elma Suyu büfesi arasında bir çocuk duruyordu. Wraith geçerken bütün saatler tıkırdayarak, çanları çalarak hayata geçti.

Çocuğun üstünde kirli bir kürk palto vardı, dağınık saçları kızlara özgüydü ama Vic çocuğun cinsiyetini kestiremedi. Kızın – çocuğun uzun sarı tırnaklı kemikli elleri vardı. İnce siyah bir çizgisi olan beyaz yüzü tamamen ifadesiz, emaye bir maske gibiydi. Çocuk – o şey hiç ses çıkarmadan Vic'in geçişini seyretti. Gözleri tıpkı otomobil farları karşısındaki tilkilerin gözleri gibi kırmızı ışık yansıtıyordu.

Vic omzu üzerinden geriye baktı, arkasındaki sokaktan üç başka çocuğun çıktığını gördü. Birinin elinde orak vardı, diğerleri çıplak ayaklıydı. Kar üstünde ayakları çıplaktı.

Bu kötü, dedi içinden. *Daha şimdiden kuşatıldım.*

Tekrar önüne döndüğünde bir göbek içinde, o güne kadar hiç

görmediği büyüklükte bir Noel ağacı gördü. Gövdesinin altı küçük bir kulübe kadar kalındı, yüksekliği en az kırk metre olmalıydı.

Göbeğe açılan iki yol daha vardı ama çemberin geri kalan kısmı bel yüksekliğinde bir duvarla ayrılmıştı; diğer tarafında hiçbir şey yoktu. Sanki dünya burada sona eriyordu. Wraith çemberin etrafından dönerken Vic duvarı iyice görebildi. Yüzeyi yeni yağmış karla parlıyordu. Ötesi yıldızların göründüğü zifiri karanlıktı. Bu gökyüzü Vic'in Arama Motoru kitapları için çizdiği gökyüzü resimlerinden bin kat daha canlıydı fakat en az onlar kadar sahteydi. Dünya gerçekten de burada son buluyordu. Vic'in gördüğü şey, Charlie Manx'in hayal dünyasının dipsiz sınırlarıydı.

Noel ağacı bir anda ışıldamaya başladı, binlerce elektrikli mum, ağacın etrafında toplanmış çocukları aydınlattı.

Birkaçı alçak dallarda oturuyordu fakat çoğu –yaklaşık otuzu– ağacın altındaydılar. Üstlerinde elli yıl öncesine ait gece elbiseleri ve kürkler, Davy Crockett şapkaları, tulumlar ve polis üniformaları vardı. İlk bakışta hepsinin yüzünde beyaz cam maskeler varmış gibi görünüyordu; gamzeli gülücükleri, fazla kırmızı ve dolgun dudaklar... Daha yakından bakınca bu maskeler gerçek yüz haline dönüşüyordu. Saydam ciltleri altında damarlar, doğal olmayan gülüşleriyle ortaya çıkan ağız dolusu sivri dişler... Bunlar Vic'e porselen bebekleri hatırlattı. Manx'in çocukları kesinlikle çocuk değillerdi, sivri dişleri olan buzdan bebeklerdi.

Çocuklardan biri bir dala oturmuş, elinde kolu kadar büyük bir av bıçağı tutmaktaydı.

Küçük bir kız ucunda kanca olan bir zincir sallıyordu.

Kasap satırı sallayan üçüncü bir çocuğun boynunda kanlı parmaklardan oluşan bir kolye vardı.

Vic artık Noel ağacının süslerini görebilecek kadar yaklaşmıştı. Gördüğü manzara karşısında afalladı, soluğu kesildi. Kafalar: derisi yüzülmüş, kararmış fakat soğuk sayesinde çürümemişlerdi. Gözlerin olması gereken yerde delikler vardı. Ağızları sessiz çığlıklar atar gibiydi. Kesik kafalardan birinin –sarı keçi sakalı olan, ince yüzlü bir

adam– yeşil çerçeveli bir gözlüğü vardı. Bunlar görünürdeki tek yetişkin yüzleriydi.

Wraith yolu kapatacak biçimde durdu. Vic de motosikleti önce birinci vitese aldı, sonra da otomobilden on metre ötede frene bastı.

Çocuklar ağaç altından dışarıya fırladılar, çoğu Wraith'e doğru koşarken bir kısmı da Vic'in arkasına geçip barikat kurdular.

"Bırak oğlumu, Manx!" diye bağırdı Vic. Soğuktan ve korkudan titreyen bacaklarını zor kontrol ediyordu. Gecenin buz gibi soğuğu burun delikleriyle gözlerini yakmaktaydı. Güvenle bakabileceği hiçbir yer yoktu. Ağaç, yolu Noelistan'a düşmüş talihsiz yetişkinlerle doluydu. Vic, Manx'in cansız gözleri, cansız gülüşleri olan cansız bebekleri tarafından kuşatılmıştı.

Wraith'in kapısı açıldı, Manx dışarıya çıktı.

Otomobilin yanında ayakta dikilirken başına bir şapka geçirdi – Vic bunun Maggie'nin fötr şapkası olduğunu fark etti. Manx bu haliyle Vic'ten daha gençti, neredeyse yakışıklı sayılabilirdi. Sol kulağının bir parçası hâlâ eksikti ama yaranın dokusu pembe, parlak ve düzgündü. Üst dişleri alt dudağına batacak şekilde çıkıktı; bu özelliği ona çatlak bir ahmak görünümü veriyordu. Bir elinde tuttuğu gümüş çekicini, zamanın hiç önemi olmadığı bir yerdeki bir duvar saatinin saniyeleri tıklayan çekülü gibi ağır ağır sallıyordu.

Ay horladı. Yer sarsıldı.

Manx, Vic'e gülümsedi ve Maggie'nin şapkasını çıkararak ona selam verdi ama sonra ağacın altından fırlayıp ona doğru koşan çocuklara döndü. Uzun ceketinin kuyruğu rüzgârla dalgalanıyordu.

"Merhaba, yavrularım," dedi Manx. "Sizleri öyle çok özledim ki. Biraz ışık açalım da sizleri daha iyi göreyim."

Manx boş olan elini kaldırıp havadaki hayali bir kordonu çekti.

Dönme dolap mavi ışıklara büründü, atlıkarınca aydınlanıp dönmeye başladı. Görünmeyen hoparlörlerden Eartha Kitt'in şuh ve tatlı sesiyle söylediği Noel şarkısı duyuldu. Kitt, Noel Baba'ya ne kadar cici bir kız olduğunu söylüyordu ama sesi bunun tam tersini ima etmekteydi.

Parlak karnaval ışıklarının aydınlığında Vic çocukların elbiselerinin kan ve kir lekeleriyle kaplı olduğunu gördü. Küçük bir kız kollarını açmış Manx'e doğru koşuyordu. Beyaz geceliğinin önünde kanlı el izleri vardı. Manx'in yanına varınca kollarını onun bacağına doladı. Manx onun başını okşayıp sarıldı.

"Ah, küçük Lorrie," dedi Manx kıza. Biraz daha uzun boylu, uzun düz saçlı başka bir kız arkadan gelip ona sarıldı. "Sevgili Millie," dedi Manx. Kırmızı-mavili bir üniforma giymiş olan bu kızın kemerine takılı uzun bir bıçak vardı.

Charlie Manx doğruldu ama kollarıyla hâlâ kızlarına sarılmış haldeydi. Dönüp Vic'e baktığında yüzü gururla ışıldıyordu.

"Yaptığım her şey, Victoria, çocuklarım için," dedi Manx. "Burası kederin, suçun giremediği bir yer. Burada sonsuza kadar her gün Noel. Her gün kakao ve armağan günü. İki kızıma ve buradaki diğer kusursuz çocuklara verdiğim şeylere bak – etimden et, kanımdan kan! Sen oğluna gerçekten de bundan iyisini verebilir misin? Bugüne kadar verebildin mi?"

"Güzelmiş," dedi Vic'in arkasındaki bir oğlan. "Annem gibi güzel."

"Acaba burnu olmayınca nasıl görünür?" dedi başka bir oğlan ve kahkahalara boğuldu.

"Wayne'e mutsuzluk dışında ne verebilirsin, Victoria?" diye sordu Manx. "Ona kendi yıldızlarını, ayını, her gün yenilenen bir dönme dolap, çikolatası hiç tükenmeyen bir çikolata dükkânı verebilir misin? Arkadaşlar, oyun, eğlence, hastalık ve ölümün olmadığı bir hayat?"

"Buraya pazarlık etmeye gelmedim, Charlie!" diye bağırdı Vic. Gözlerini Manx'ten ayırmadan bakması kolay olmuyordu. İkide bir yan taraflara göz atıyor, arkasına bakmamak için kendini zor tutuyordu. Zincirleri, palaları ve kesik parmaklı kolyeleri olan çocuklar etrafını sarmıştı. "Seni öldürmeye geldim. Oğlumu geri vermezsen, bütün bunlar yok olacak. Sen, çocukların ve bütün bu budala fantezi dünyası. Son fırsatın."

"Gördüğüm en güzel kız," dedi arkasındaki oğlan. "Çok güzel gözleri var. Gözleri anneminkine benziyor."

"Tamam," dedi diğer oğlan. "Gözleri senin olsun, burnunu ben alırım."

Ağaçların altındaki karanlıktan delirmiş birinin bağırarak söylediği bir şarkı duyuldu:

Noelistan'da bir Kardankız yapacağız!
Ve onu soytarımız gibi göreceğiz!
Öbür çocuklar onu doğrayana kadar
Bayan Kardankız'la çok eğleneceğiz!

Küçük oğlan kıkır kıkır gülüyordu.

Diğer çocuklar sessizdi. Vic ömründe bundan daha ürkütücü bir sessizlik duymamıştı.

Manx düşünür gibi parmağını dudaklarına götürdü. Sonra başını eğdi.

"Sence Wayne'e ne istediğini sorsak iyi olmaz mı?" dedikten sonra iki kızından uzun boylu olanının kulağına bir şey fısıldadı.

Üstünde üniforma olan kız, Millie çıplak ayakla Wraith'in arka tarafına yürüdü.

Vic sol tarafında bir hışırtı duyunca hemen o tarafa döndü, iki metre ötesinde bir çocuk gördü. Üstünde tüyleri topaklanmış beyaz bir kürk ceket olan, küçük, tombul bir kızdı; önü açık olan ceketinin içinde sadece külot vardı. Vic ona bakınca kız birden sanki Yeşil Işık, Kırmızı Işık oyunu oynuyormuş gibi hareketsiz kaldı. Elinde bir balta vardı. Açık ağzının içi dişlerle doluydu. Vic kızın boğazına kadar uzanan tam üç sıra diş gördü.

Vic tekrar otomobile baktığında Millie kapıyı açıyordu.

Kısa bir an için hiçbir şey olmadı. Kapı yavaş yavaş açıldı.

Derken bir eliyle kapının kenarını tutan Wayne'i gördü. Wayne ağır ağır dışarıya çıktı.

Wayne ışıklarla aydınlanmış geceye bakarken hayranlıkla ağzı açılmıştı. Tertemizdi ve güzeldi; siyah saçları çok beyaz görünen alnından geriye taralıydı, kırmızı ağzı şaşkın bir gülümsemeyle açık...

Vic onun dişlerini gördü; tıpkı diğerlerininki gibi, sıra sıra keskin kemik bıçaklar.

"Wayne," dedi Vic. Sesi ağlamaklı çıkmıştı.

Wayne başını çevirip ona memnun bir şaşkınlıkla baktı.

"Anne!" dedi. "Selam, anne, ne harika, değil mi? *Gerçekten* de gerçekmiş!"

Wayne taş duvara, gökyüzüne ve uyuyan ayın gümüş yüzüne baktı. Ayı görünce kahkahalarla güldü. Vic oğlunun en son ne zaman bu kadar içten ve kolay kahkaha attığını hatırlamıyordu.

"Anne! Ayın yüzü var!"

"Buraya gel, Wayne! Hemen. Bana gel! Gitmemiz gerek."

Wayne ona baktı; kaşlarının çatılması aklının karıştığını gösteriyordu.

"Neden?" diye sordu. "Daha yeni geldik."

Millie arkasından yanaşıp kolunu onun beline doladı, sevgilisiymiş gibi ona sarıldı. Wayne önce irkilip ona hayretle baktı ama Millie kulağına bir şey fısıldayınca kımıldamadan kaldı. Vic bu kızın son derece güzel olduğunu fark etti. Wayne kızın söylediklerini dinlerken gözleri büyüdü, sonra ağzı daha da açılarak parlak sivri dişlerini sergiledi.

"Aa! *Aa, dalga geçiyorsun*!" Hayretler içinde Vic'e baktı. "Bir yere *gidemeyeceğimişiz anne*! Hiçbir yere gidemeyiz çünkü Noel hediyemin paketini açmalıyım!"

Kız tekrar eğilip Wayne'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ondan uzak dur, Wayne," dedi Vic.

Kürk ceketli tombul kız Vic'e birkaç adım daha yaklaştı; baltasıyla bacağına vuracak kadar yakınına gelmişti. Vic arkasındaki çocukların da iyice sokulduklarını işitti.

Wayne kıza şaşırmış gibi bakıp kaşlarını çattı, "Tabii ki, hediye paketimi açmama yardım edebilirsin," dedi. "Herkes yardım edebilir! Hediyem nerede? Gidip alalım."

Kız bıçağını çıkarıp Vic'e doğrulttu.

Büyük Ağacın Altında

"Az önce ne dedin, Victoria?" diye sordu Manx. "Son fırsat mı? Bence bu *senin* son fırsatın. Yerinde olsam, imkân varken o motosikleti geri çevirirdim."

"Wayne," diye seslendi Vic, Manx'e aldırmayıp gözlerini doğrudan oğluna dikerek. "Hâlâ anneannenin sana söylediği gibi, geriye doğru düşünüyor musun? Bana hâlâ geriye doğru düşündüğünü söyle."

Wayne sanki ona yabancı dilde bir soru sorulmuş gibi baktı. Ağzı yarı açıktı. Sonra ağır ağır konuştu. ".anne, *zor* çok ama ediyorum Gayret"

Manx gülüyordu ama üst dudağı geri çekilerek çarpık dişleri göründü; Vic onun yüzünde bir an huzursuz olduğunu gösteren bir ifade yakaladı. "Bu saçmalık da ne, Wayne? Oyun mu oynuyorsun? Ben her türlü oyuna varım, yeter ki, beni oyun dışı bırakma. Az önce ne dedin?"

"Hiçbir şey!" dedi Wayne – ses tonundan doğru söylediği, kendi aklının da Manx'inki gibi karıştığı belli oluyordu. "Neden? Nasıl bir şey söyledim ki?"

"Bana ait olduğunu söyledi, Manx," dedi Vic. "Onu alamayacağını söyledi."

"Ama o zaten benim, Victoria," dedi Manx. "Oğlun bende, onu bırakacak değilim."

Vic sırt çantasını alıp kucağına koydu. Fermuarı açıp elini içine daldırdı, bir paket ANFO çıkardı.

"Onu bırakmayacaksan hepimizin için Noel'in sonu geldi, demektir. Bu koduğumun yerini havaya uçuracağım."

Manx elini fötr şapkasına götürdü. "Öf, ağzın ne kadar bozukmuş! Genç kadınların böyle konuşmalarına bir türlü alışamadım. Bir kız böyle şeyler söyleyince aşağılık bir sürtük gibi oluyor."

Kürk ceketli tombul kız yarım adım daha yaklaştı. Gözlerinin kırmızılığı Vic'e kuduz hastalığını çağrıştırdı. Vic biraz gaz verince motosiklet bir metre öne fırladı. Yaklaşan çocuklarla arasına biraz mesafe koymak istiyordu. ANFO'yu çevirdi, zaman ayarlayıcısını buldu, beş dakika sonrasına kurdu. Bunu yaptığı anda birden patlayacağını ve her şeyi yok edeceğini sandı ama öyle bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Vic işe yarayıp yaramayacağına bile emin değildi. Hiç ses çıkmıyordu.

ANFO paketini başının üstünde tuttu.

"Bu şeyin üstünde bir zaman ayarlayıcısı var, Manx. Sanırım, üç dakika sonra patlayacak ama artı eksi, bir iki dakika yanılmış olabilirim. Bu çanta içinde daha birçok paket var. Wayne'i bana gönder. Hemen gönder. Oğlum motosiklete bindiğinde zaman ayarlayıcısını kapatırım."

"Neyin var, orada?" diye sordu Manx. "Uçaklarda verdikleri o küçük yastıklara benziyor. Bir keresinde St. Louis'den Baton Rouge'a uçakla gitmiştim. Bir daha asla bunu yapmayacağım. Uçaktan sağ olarak inebildiğim için şanslıydım. Bütün yolculuk boyunca Tanrı sanki uçakla yo-yo oynuyormuş gibi inip kalkmıştı."

"Bu bir bok torbası," dedi Vic. "Senin gibi."

"Ne... Ne dedin?"

"ANFO. Zenginleştirilmiş gübre. Bu boku mazota bularsan bir sandık dinamit kadar güçlü bir patlayıcı olur. Timothy McVeigh bunlardan birkaç tanesiyle on iki katlı bir federal binayı havaya uçurmuştu. Aynı şeyi senin küçük dünyana ve içindeki her şeye yapabilirim."

Aralarındaki on metre mesafeye rağmen Vic onun gözlerinden bu tehdidi tarttığını görebiliyordu. Derken Manx'in gülümsemesi genişledi. "Bunu yapacağına inanmıyorum. Kendini ve oğlunu da mı havaya uçuracaksın? Deli olman lazım."

"Yapma be," dedi Vic. "Düşüne düşüne bunu mu buldun?"

Manx'in gülüşü giderek soluyordu. Gözkapakları indi, yüzüne büyük bir hayal kırıklığı ifadesi yerleşti.

Ağzını açıp haykırdı; bunu yaptığı zaman ay da tek gözünü açıp onunla beraber haykırmaya başladı.

Ayın gözü kan çanağı gibiydi, içinden cerahat akıyordu. Ağzı kocaman bir yırtık gibiydi. Sesi Manx'in sesiydi ve kulakları sağı edecek kadar güçlüydü.

ONU YAKALAYIN! ONU ÖLDÜRÜN! BURAYA NOEL'İ BİTİRMEYE GELMİŞ! ONU HEMEN ÖLDÜRÜN!

Yer sarsıldı. Muazzam Noel ağacının dalları şiddetle sallanmaya başladı. Vic'in freni tutan eli gevşeyince Triumph yarım metre daha öne fırladı. İçi ANFO dolu sırt çantası kucağından kayıp parke taşlarının üstüne düştü.

Ayın haykırışıyla bütün binalar sarsıldı. Vic hiç deprem yaşamamıştı, bu durum karşısında tarif edilemeyecek bir korkuyla soluğu kesildi. Ay çığlık atıyordu, saçtığı öfkeyle yağan kar tanecikleri deli gibi dönmeye başlamıştı.

Tombul kız bir adım daha yaklaşıp kovboy filmlerindeki Apaçiler gibi baltasını Vic'e fırlattı. Ağır baltanın küt kenarı Vic'in sakat sol dizine geldi. Duyduğu acı müthişti.

Vic'in eli bir kez daha frenden kurtuldu, Triumph bir kere daha öne fırladı. Sırt çantası geride kalmamış, motosikletin arkasından sürüklenmişti. Kayışlarından biri Lou'nun daha önce arka tarafa yerleştirdiği bir ayak mandalına takılmıştı. Lou Carmody her zaman olduğu gibi onu kurtarıyordu. Her ne kadar hemen elinin altında sayılmasa da, ANFO hâlâ Vic'in erişebileceği bir yerdeydi.

ANFO. O anda bile Vic'in bir ANFO'su vardı; sol eliyle göğsüne bastırmıştı, zaman ayarlayıcısı herhalde patlama anına doğru tıklıyordu. Aslında bir tıklama yoktu ve Vic bunun çalıştığını gösteren hiçbir ses duymuyordu.

Bundan kurtul artık, dedi içinden. Öyle bir yere at ki, bunlarla ona ne kadar hasar verebileceğimi görsün.

Çocuklar ona doğru koşmaya başladılar. Ağacın altından çıkıp parke taşlı yola doluştular. Vic onların çıplak ayaklarından çıkan sesleri işitiyordu. Wayne'e baktığında uzun boylu kızın hâlâ onu tutmakta olduğunu gördü. Wraith'in arkasında duruyorlardı, kız kolunu onun göğsünü kavrayacak şekilde nazik nazik vücuduna dolamıştı. Kızın öbür elinde yarım ay biçiminde bir bıçak vardı. Vic kızın Wayne'i bırakmadan önce bu bıçağı kullanacağını biliyordu.

Bir saniye sonra çocuklardan biri sıçrayıp Vic'in üstüne atladı. Vic gaz verince Triumph öne fırladı, çocuk onu ıskalayıp yüzüstü yere düşütü. Arkadaki ayak mandalına takılan içi ANFO dolu sırt çantası parke taşların üstünde seke seke sürüklenmekteydi.

Vic motosikletini doğrudan Rolls-Royce'un üstüne sürdü. Manx küçük kızı –Lorrie miydi?– tuttuğu gibi açık kapıdan içeri soktu. Her babanın yapacağı korumacı davranıştı. Onun bu hareketiyle Vic her şeyi anladı. O çocuklar her ne olduysalar, Manx onlara her ne yaptıysa onları emniyete almak, dış dünya tarafından ezilmelerini önlemek için yapmıştı. Bütün kalbiyle iyilik yaptığına inanıyordu. Bütün gerçek canavarlar gibi, diye düşündü Vic.

Vic frene bastı, sol dizindeki müthiş acıya rağmen gidonu çevirdi. Motosiklet neredeyse yüz seksen derece dönüş yaptı. Arkasında bir düzine çocuk ona doğru koşuyordu. Vic bir daha gaz verdi, Triumph gümbürdeyerek onlara doğru atıldı. Çocukların hemen hepsi bir kasırgada uçuşan kuru yapraklar gibi savruldular.

Ancak pembe bir gece elbisesi içindeki fidan gibi bir kız kaçmayıp Vic'in yolu üstünde bekledi. Vic'in içinden kıza çarpıp geçmek geldi ama son anda yanından sıyrılmak için gidonu çevirdi. Bir çocuğu ezmeye gönlü el vermemişti.

Motosiklet kaygan taşlar üstünde patinaj yapıp hız kaybedince kız bir anda motosikletin üstüne atladı. Pençeleri –uzun, tırtıllı tırnaklarıyla gerçekten bunlar pençeydi– Vic'in bacağına yapıştı, kendini arka koltuğun üstüne çekti.

Vic tekrar hız verince motosiklet bir daha öne fırladı.

Arkasındaki kızdan boğuk, köpeklere özgü hırlama sesleri geliyordu. Bir elini Vic'in beline dolayınca Vic bu elin buz gibi soğukluğunu hissetti, neredeyse çığlık atacaktı.

Kız diğer elinde tuttuğu zinciri kaldırıp Vic'in sol dizine vurdu; sanki en çok neresinden canını yakacağını biliyordu. Vic acıyla inleyip kıza dirsek attı. Dirseği kızın emaye gibi beyaz yüzünün ortasına indi.

Kızdan bir çığlık – boğuluyormuş gibi bir ses çıktı. Vic dönüp bakınca kalbi duracak gibi oldu ve o anda motosikletin kontrolünü kaybetti.

Kızın o tatlı yüzü şekil değiştirmiş, dudakları gerilerek ağzı genişlemişti; dişlerle dolu pembe bir delik gırtlağına kadar uzanıyordu. Dili siyahtı, nefesi çürümüş et gibi kokuyordu. Ağzını, birinin kolunu içine sokabileceği kadar açtı, sonra da dişlerini Vic'in omzuna geçirdi.

Elektrikli testereyle fırçalanmak gibi bir şeydi. Vic'in tişört kolu ve onun altındaki derisi yırtılmış, kanlar içinde kalmıştı.

Motosiklet sağ tarafına doğru yere düştü, kıvılcımlar çıkararak parke taşlar üstünde sürüklendi. Vic kendisi mi atladı, yoksa birisi mi onu itti, bilmiyordu ama motosikletten düşmüştü ve yerde yuvarlanıyordu.

"YERE DÜŞTÜ, YERE DÜŞTÜ, PARÇALAYIN ONU, ÖLDÜRÜN ONU!"

diye bağırıyordu ay ve Vic'in altındaki zemin on sekiz tekerlekli bir kamyon geçiyormuş gibi sarsılıyordu.

Vic kolları iki yana açılmış, başı taşların üstünde, sırtüstü yatmıştı. Tepedeki gümüş bulutlara baktı (*kıpırda*).

Yarasının ne kadar kötü olduğunu kestirmeye çalıştı. Artık sol bacağını hiç hissetmiyordu (*kıpırda*).

Sağ kalçası da canını yakmaktaydı. Hafifçe başını kaldırınca, aniden başı döndü ve midesi bulandı (*kıpırda **kıpırda***).

Vic gözlerini kırpıştırdı, bir an için gökyüzü bulutlarla değil, siyah ve beyaz parçacıklardan oluşan statikle doldu (***KIPIRDA***).

Dirsekleri üstünde doğrulup sol yanına baktı. Triumph onu göbek çemberinin yarısına kadar taşımış, eğlence parkına giden yollardan birine kadar götürmüştü. Göbeğin karşı tarafına bakınca en az elli kadar çocuğun ona doğru koştuğunu gördü. Arkalarında on katlı bir bina büyüklüğündeki ağaç, onun da arkasında Wraith ve Wayne vardı.

Ay öfke kusan, kan çanağı olmuş gözüyle ona bakıyordu.

"SERSERİYE MAKAS-KALTAĞA MAKASI"

diye kükredi ay. Ama bir an için gözden kayboldu. Gökyüzü beyaz gürültüden oluşan bir kaosa dönüştü. Vic bu tıslamayı işitebiliyordu.

KIPIRDA, diye geçirdi içinden, o anda kendini ayağa kalkmış, motosikletin gidonunu kavramış durumda buldu. Sol diziyle sağ kalçasının acısına rağmen seleye oturdu.

Ağzı kocaman açılan küçük kız köşedeki Charlie'nin Kostüm Karnavalı adlı dükkânın kapısına savrulmuştu. Sırtını kapıya dayamış, kafasını toplamaya çalışır gibi başını iki yana sallıyordu. Plastik ANFO torbası nasıl olduysa kızın ayak bilekleri arasında kalmıştı.

ANFO, diye geçirdi içinden Vic ve eğilip hâlâ ayak mandalına takılı haldeki sırt çantasını alıp sırtına astı.

Ona doğru koşan çocukların savaş çığlıkları atmaları gerekirken hiç ses çıkarmıyorlardı. Vic ayak marşına bastı.

Triumph öksürdü, hiçbir şey yapmadı.

Vic bir daha marşın üstünde sıçradı. Artık sökülmüş ve yerde kalan bir boru beyaz bir buhar püskürttü ama motor sadece yorgun, boğuk bir ses çıkardıktan sonra sustu.

Başının arkasına isabet eden bir kaya parçası Vic'in gözlerinin ardında siyah alevler çıkardı. Tekrar net görebildiği zaman gökyüzü bir daha statikle dolmuştu –bir an için– sonra bulanıklaştı, tekrar bulut ve karanlık biçimine döndü. Vic marşa bastı.

Dişlilerin döndüğünü fakat kavrayamadan kesildiğini duydu.

Çocuklardan en önde olanı Vic'e yetişti. Elinde herhangi bir silah yoktu –herhalde taşı atan oydu– ama çenesi fırın ağzı gibi açıldı, sıra sıra dişlerle dolu pembe bir mağara halini aldı. Oğlan dişlerini Vic'in çıplak bacağına geçirdi. Balık kancası gibi dişleri bacak adalesini kavradı.

Vic acıyla haykırıp sağ ayağıyla oğlana bir tekme attı. O sırada topuğu ayak marşına çarpınca motor birden canlandı. Gaz kolunu kavradığı anda motosiklet öne fırladı. Oğlanın ayakları yerden kesilerek taşların üstüne düştü.

Vic dönme dolap ve atlıkarıncaya doğru hızla ilerlerken sol omzundan geriye baktı.

Çoğu çıplak ayaklı belki kırk tane çocuk arkasından koşarak geliyordu.

Daha önce Charlie'nin Kostüm Karnavalı adlı dükkân kapısına doğru savrulan kız artık doğrulmuş oturuyordu. Öne eğilip ayakları dibindeki ANFO paketine uzandı.

Beyaz bir ışık patlaması oldu.

İnfilak havayı dalgalandırarak büyük bir hararet yaydı. Vic bir an bu şiddetle motosikletin de havaya uçacağından korktu.

Caddedeki bütün pencereler patladı. O beyaz ışık büyük bir alev topuna dönüşü. Charlie'nin Kostüm Karnavalı içine göçerek yukarıdan çığ gibi yağan alevler içindeki tuğlaların ve cam parçalarının altında kayboldu. Alevler cadde boyunca yayılarak bir düzine kadar çocuğu kürdan gibi havalandırıp savurdu. Yoldaki parke taşları patlayıp havaya uçtu.

Ay dehşet içinde bir çığlık atmak için ağzını açtı, kocaman tek gözü öfkeyle dolmuştu. O anda şok dalgası bu sahte gökyüzüne çarpınca her şey sallanmaya başladı. Ay ve yıldızlar beyaz elektrikli kar haline dönüştü. Patlamanın şiddetiyle bütün binalar sarsıldı. Vic nefes alınca ciğerlerine yanmış hava, mazot dumanı ve tuğla tozları doldu. Sonra infilakın etkileri sönmeye başladı ve gökyüzü eski halini aldı.

Ay devamlı haykırıyordu, sesi neredeyse infilakın gürültüsü kadar güçlüydü.

Vic aynalı salonun önünden geçip at yerine Ren geyiklerinin olduğu atlıkarıncaya geldi. Burada fren yapıp durdu. Patlamanın hararetiyle saçları kıvrılmıştı. Kalbi hızla atıyordu.

Daha önce pazar meydanı olan enkaz dolu alana baktı. Gördüğü şeyi sindirmesi için biraz zaman gerekti. Önce bir çocuk, sonra bir diğeri, derken üçüncüsü dumanların arasından çıkıp onun peşine düştüler. Saçları kömürleşmiş bir tanesi hâlâ duman tütüyordu. Diğerleri caddenin karşısında oturuyorlardı. Vic bir oğlanın saçlarındaki cam parçalarını ayıkladığını gördü. Patlamanın şiddetiyle bir duvara savrulan bu oğlanın vücudundaki bütün kemiklerin kırılması ve çocuğun ölmüş olması gerekirdi ama işte oradaydı ve ayağa kalkıyordu. Vic gördüklerine çok şaşırmadığını fark etti. Bu çocuklar patlamadan önce de ölüydüler. Şimdi daha da ölmüş değildiler – ve onu yakalama hevesleri azalmamıştı

Vic sırt çantasını omzundan alıp içindekilere baktı. Hiç kaybı yoktu. Lou ANFO paketlerinden dördüne zaman ayarlayıcısı takmış, bunlardan bir tanesi kullanılmıştı. Çantanın dibinde birkaç ANFO paketi daha vardı ama bunların zaman ayarlayıcıları yoktu.

Vic çantayı tekrar omzuna takıp ilerledi, Ren geyikli atlıkarıncayı geçip birkaç yüz metre ötedeki dönme dolaba geldi.

Dönme dolap boş dönüyordu. Kabinleri kırmızı kızaklar biçimindeydi. Giriş kapısı Noel Baba'nın kocaman bir yüzüydü, içeriye girmek için ağzından geçiliyordu.

Vic bir paket ANFO çıkarıp beş dakikaya ayarladı ve Noel Baba'nın açık ağzından içeriye attı. Tam oradan ayrılacakken başını kaldırıp dönme dolabın kabinlerine bakacağı tuttu ve mumyalaşmış cesetleri gördü: düzinelerce çarmıha gerilmiş, derileri kararmış ve buruşmuş, gözleri oyulmuş, paçavralar içinde kadın ve erkek vardı. Bir kadının belden üstü çıplaktı, delinmiş memelerinden Noel süsleri sarkıyordu. Blucin ve kalın bir ceket giymiş olan bir adamın sakalı İsa'yı andırıyordu.

Vic bu cesetlere bakarken karanlığın içinden bir çocuk çıktı, sırtının en dar kısmına bir mutfak bıçağı sapladı.

Oğlan en çok on yaşında olabilirdi, sevimli gülüşüyle yanaklarında gamzeler oluşmuştu. Çıplak ayaklıydı, üstünde bir tulum, kareli bir gömlek vardı. Sarı saçları kakül kesilmişti, huzurlu gözleriyle tam bir Tom Sawyer'dı. Bıçak sapına kadar gömülmüş, büyük ihtimalle Vic'in bir bağırsağını delmişti. O güne kadar hiç tatmadığı bir acıyla sarsıldı, büyük bir şaşkınlık içinde, *Beni öldürdü*, diye düşündü. Şu anda öldüm.

Tom Sawyer bıçağını geri çekti, neşe içinde güldü. Vic'in kendi oğlu hiç bu kadar keyifli gülmemişti. Vic bu oğlanın nereden geldiğini bilmiyordu. Birdenbire orada bitivermişti; sanki gece yoğunlaşmış ve bir çocuk meydana getirmişti.

"Seninle oynamak istiyorum," dedi oğlan. "Burada kal, makas oyunu oynayalım."

Vic ona vurabilirdi, dirsek atabilir, tekmeleyebilir, bir dolu şey yapabilirdi. Bunun yerine motosiklete gaz verip ondan uzaklaştı. Oğlan kenara çekilip elinde hâlâ Vic'in kanıyla parlayan bıçağı, onun gidişini seyretti. Gülümsüyordu ama aklı karışmış gibiydi, *Yanlış bir şey mi yaptım*? dercesine bakıyordu.

Zaman ayarlayıcılarında kesinlik yoktu. Vic'in beş dakikaya ayarladığı ilk ANFO paketinin patlaması on dakika sürmüştü. Dönme dolaba yerleştirdiği ANFO'yu da beş dakikaya ayarlamıştı ve emniyetli bir uzaklığa gidene kadar epey zamanı olacağını sanıyordu. Ama daha yüz metre uzaklaşmadan patladı. Altındaki zemin büyük bir dalgayla sarsıldı. Havadaki hararet dayanılmazdı, Vic nefes alınca ciğerleri kavrulmuş gibi hissetti. Motosiklet yalpalayarak ilerlerken Vic karnında bir acı duydu; sanki bir daha bıçaklanmıştı.

Dönme dolap büyük bir gürültüyle olduğu yere çöktü. Kabinlerden biri havaya uçup atlıkarıncaya isabet etti. Çeliklerden çığlık gibi sesler çıkıyordu. Vic dönüp bakınca dönme dolabın bir alev ve duman mantarı haline geldiğini gördü.

Vic tekrar yola koyuldu, yann bir ahşap Ren geyiği kafasının ya-

nından dolanıp onu tekrar göbeğe çıkaracağını umduğu bir yan yola girdi. Ağzında pis bir tat vardı. Kan tükürdü.

Şaşırtıcı bir sakinlikle, *Ölüyorum*, diye düşündü.

Hız treni önünde yavaşlamaya bile gerek duymadı. Çantasından bir ANFO paketi daha çıkarıp patlamayı beş dakikaya ayarladı, vagonlardan birinin içine attı. Aklına Raleigh bisikleti, onunla sonbaharda New England'da yaptığı geziler geldi. Artık geriye dönemeyecekti. Sonbahar ışıklarını bir daha hiç göremeyecekti. Ağzına devamlı kan doluyordu. Bıçağın saplandığı yerden gelen acı tuhaftı; fakat bir yandan da doğum sancısına benziyordu. Normal bir acının ötesindeydi ama aynı zamanda imkânsız görülen bir şeyin mümkün hale gelişi gibiydi. Muazzam bir sorumluluğu yerine getirmek üzereydi.

Az sonra merkezdeki göbeğe vardı.

Artık bina olmaktan çıkmış, küp şeklinde bir alev haline gelen Charlie'nin Kostüm Karnavalı dükkânı yetmiş metre ötedeki köşedeydi. Rolls-Royce büyük Noel ağacının diğer tarafındaydı. Dalların arasından far ışıklarını görebiliyordu. Vic yavaşlamadan, doğrudan ağacı hedefleyerek ilerledi. Sol omzundaki sırt çantasını aldı, bir eli gaz kolunda, diğer elini içine soktu ve zaman ayarlayıcısı olan son ANFO paketini çıkardı. Kadranı çevirdikten sonra başlatma düğmesine bastı.

Ön tekerleği alçak bir kaldırım taşından sarsılarak indi. Karanlık içinden şekiller oluşuyor, Vic'in önünde çocuklar beliriyordu. Vic onların oldukları yerde kalacaklarını ve onu kendilerine doğru gelmeye zorlayacaklarını düşündü.

Birden kızıl bir parlama oldu, Vic bir an önünde kendi gölgesini gördü. Bu aydınlıkta düzensiz bir sıra halinde toplanan, kanlı pijamaları içindeki çocuklar ortaya çıktı; kırık tahta parçaları, bıçaklar, çekiçler ve makaslarla silahlanmış, soğuk yaratıklar...

Her yeri müthiş bir gümbürtü ve parçalanan metal sesleri kapladı. Çocuklar uçuşan topraklar ve şok dalgasıyla devrildiler. Vic'in arkasında kalan dönme dolap alevler içinde çöküp yuvarlanmaya başladı. Bu çöküşün şiddetiyle Noelistan üstündeki gökyüzü yine statik kus-

maya başladı. Muazzam çam ağacının dalları alevler içinde sallanırken, yaşamak için çırpınan bir devi andırıyordu.

Vic yanan dalların altında ilerlerken sırt çantasını alıp ağacın gövdesine fırlattı. Charlie Talent Manx'e özel Noel hediyesiydi.

Bu sırada büyük bir gürültüyle yuvarlanan dönme dolap devinimini kaybederek yana doğru devrildi ve birkaç binayı altına aldı.

Dönme dolabın ve atlıkarınca enkazının ötesindeki karanlık dağın tepesinden kopan muazzam büyüklükteki bir kar tabakası Noelistan'ın arka tarafına doğru düşmeye başladı. Onca infilak ve çöken yapıların gürültüsü bunun çıkardığı ses yanında zayıf kalırdı. Ses ötesi bir şeydi, titreşimi insanın içine işliyordu. Bu kar kütlesi parkın arkasındaki kulelerin ve dükkânların üstüne çökerek onları yok etti. Şehrin arka kısmı çöktü, kar dalgası altında kayboldu. Bu dalga bütün Noelistan'ı yutacak kadar büyük ve derindi. Alttaki set öyle şiddetli sarsılıyordu ki, Vic bir an acaba bunun dağın kenarından koparak bütün parkı boşluğa düşürebilir mi diye düşünürken... hangi boşluğa? Charlie Manx'in hayal dünyasının ötesindeki boşluğa mı? Bütün yolları karla dolduran, önüne çıkan her şeyi yok eden çığ Noelistan'ı haritadan siliyordu.

Triumph göbeğin karşı tarafına geçerken Wraith görüş alanına girdi. İnce bir toz tabakası altında, rölantide çalışan motoru gurulduyor, far ışıkları milyonlarca toz parçacığıyla dolu havayı aydınlatıyordu. Charlie Manx'in Lorrie adındaki küçük kızı ön koltukta oturmuş, aniden bastıran karanlığa bakıyordu. Noelistan'ın bütün ışıkları sönmüştü, tek aydınlık gökte tıslayan statikten geliyordu.

Wayne otomobilin açık bagaj kapağı yanında durmuş, Millie adındaki kızın elinden kurtulmak için debeleniyordu. Millie onu arkasından kavramış, tişörtünün göğüs kısmını avucuna almıştı. Diğer elinde o kanca gibi bıçak vardı. Bu bıçağı Wayne'in boğazına saplamaya çalışıyordu fakat Wayne onu bileğinden tutmuş, yüzünü bıçağın ucundan uzaklaştırmıştı.

"Babam ne diyorsa yapmalısın!" diye bağırıyordu Millie. "O bagaja gireceksin. Yeterince mızmızlandın!"

Ve Manx. Manx hareket halindeydi. Daha önce küçük Lorrie'sini otomobile sokmak için sürücü tarafındaki kapının yanındaydı ama şimdi gümüş çekicini sallayarak yürüyordu. Lejyoner ceketinin düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti. Çene kasları seğiriyordu.

"Bırak onu, Millie! Zamanımız yok!" diye bağırdı Manx kızına. "Bırak onu, gidelim."

Millie sivri dişlerini Wayne'in kulağına geçirdi. Wayne haykırarak başını çekince kulak memesi yüzünün geri kalanından ayrıldı. Eğilip büküldü, tişörtünden sıyrılarak üstünden çıkmasını sağladı. Millie'nin elinde içi boş, kanlı bir paçavra kalmıştı.

"Anne! Anne!" diye bağırdı Wayne. Koşarak iki adım attı ama karda ayağı kayarak yüzükoyun yere düştü.

O sırada havada tozlar uçuşuyor, her yer üst üste çöken taş bloklarıyla sarsılıyor, yüz elli bin ton kar önüne çıkan her şeyi ezerek olara doğru geliyordu.

Manx altı adımda Wayne'in yanına geldi, Wayne'in başına indirmek için çekici tutan kolunu kaldırdı. Bu çekiç kafatası parçalanmak için tasarlanmıştı. Wayne'in kafası onun için çocuk oyuncağı sayılırdı.

"Çekil yolumdan, Charlie!" diye kükredi Vic.

Manx ona dönecekken Vic yıldırım gibi yanından geçti. Rüzgârının etkisiyle Manx sendeledi, düşmemek için geriye birkaç adım attı.

Sırt çantası içindeki son ANFO ağacın altında patladı, sanki dünyanın sonu gelmişti.

Damlasakızı Caddesi

Tiz sesli bir haykırış.

Tozların ve alev parçacıklarının bir bulut haline gelişi.

Dünya bir sessizliğe büründü, sadece bir acil durum sinyaline benzeyen, tekdüze bir inilti duyuluyordu.

Zaman yumuşamış, bir şişenin kenarından süzülen şekerli bir şurup gibi yavaş akıyordu.

Vic motosikleti üstünde, bir otomobil büyüklüğündeki yanan bir ağacın önüne düştüğünü gördü.

Pembe bir duman halinde gökten yağan molozlar arasında Charlie Manx gözden kayboldu. Vic sadece Wayne'in tıpkı çıkış yapmaya hazırlanan bir atlet gibi koşmaya hazır duruma geçtiğini görebildi. Uzun saçlı kız onun arkasındaydı, artık bıçağını iki eliyle tutuyordu. Yer sarsılınca dengesini kaybetti ve ötesi boşluk olan taş duvara doğru geriledi.

Vic kızın etrafından dolandı. Millie adındaki bu çocuk sivri dişlerle dolu ağzını öfkeyle açarak onun gidişini seyretti. Kız duvarı itince duvar çöktü, onu da aşağıya düşürdü. Vic onun beyaz bir ışık fırtınası içinde gözden kayboluşunu gördü.

Vic'in kulakları uğulduyordu. O anda Wayne'in adını seslendiğini sanmıştı. Wayne ondan kaçıyordu – kör gibi, sağır gibi koşuyor ve arkasına bakmıyordu.

Triumph Vic'i onun yanına getirdi. Vic hız kesmeden uzanıp oğlunu şortundan yakaladı ve arkasındaki seleye oturttu. Bunu yapacak çok zamanı olmuştu. Her şey o kadar sessiz ve yavaş hareket edi-

yordu ki, havada uçuşan her bir parçacığı sayabilecek gibiydi. Belini büktüğü zaman delinmiş böbreğinde müthiş bir acı duydu ama artık hızla ölmekte olan Vic buna aldırmadı.

Gökyüzü yanıyordu.

Vic'in arkasında yüz yılda oluşabilecek kadar kar yüzüne yastık bastırılmış ölümcül bir hasta gibi Noelistan'ı boğmaktaydı.

Arkasında Lou Carmody varken Vic onun sarılmasında, garaj ve çam kokusuna bayılırdı ama şimdi oğlunun beline sarılmış olması bundan bile daha iyi bir duyguydu.

Bu kıyamet gibi karanlık içinde hiç değilse artık Noel müziği yoktu. Vic, Noel müziğinden nefret ediyordu. Hep nefret etmişti.

Sağ tarafına yanan başka bir ağaç devrildi, yere çarpınca patlayıp yemek tabağı büyüklüğünde kömür parçaları savruldu. Vic'in ön kolu uzunluğunda yanan bir ok havada uçup, sağ kaşının üstünde alnını kesti. Vic bunu gördüğü halde hissetmedi.

Oğlu ona daha sıkı sarıldı. Vic'in böbreği yine yandı. Oğlu onu sıkarak canını çıkarıyordu ama Vic halinden memnundu.

Sol elini oğlunun iki eli üstüne koydu, onun beyaz parmaklarını okşadı. Wayne hâlâ onundu. Vic bunu biliyordu çünkü oğlunun teni hâlâ sıcaktı, Charlie Manx'in küçük vampirleri gibi donmuş ve ölü değildi. Oğlu altındandı, hiç bozulmamıştı.

ŞE7T4N dumanlar arasından fırladı. O ürpertici sessizlik içinde Vic otomobilin motorundan çıkan nefret dolu kükremeyi işitebiliyordu. Lastikleri kaya parçalarının üstünden kayarcasına geçiyor, far ışıkları toz bulutunu elmas gibi parlatıyordu. Manx direksiyona kapanmıştı ve penceresi açıktı.

"SENİ PARAMPARÇA EDECEĞİM, SEFİL KALTAK!" diye haykırdı. "İKİNİZİ BİRDEN ÇİĞNEYİP GEÇECEĞİM! BENİM HER ŞEYİMİ ÖLDÜRDÜN, ŞİMDİ BEN DE SENİNKİNİ GEBERTECEĞİM!"

Tamponu motosikletin arka tekerleğine çarpınca Triumph fena halde sarsıldı. Sallanan gidon az kalsın Vic'in elinden kurtulacaktı ama Vic bütün gücünü kullanarak hâkim olmayı başardı. Bunu başa-

ramasaydı ön tekerlek diğer tarafa dönüp ikisini birden yere düşürecek, Wraith de onların üstünden geçecekti.

Wraith'in tamponu onlara bir kez daha çarptı. Vic öne doğru savrulunca neredeyse başını gidona vuruyordu.

Başını kaldırıp baktığında Kestirme Yol Köprüsü'nün orada olduğunu gördü; pamuk helvası rengindeki havanın içinde simsiyah ağzı görünüyordu. Vic büyük bir rahatlama duyarak derin bir nefes verdi. Köprü yerindeydi, onu buradan kurtarıp itmesi gereken yere götürecekti. O köprü içindeki gölgeler bir bakıma alnından ateşini ölçen annesinin eli kadar rahatlatıcıydı. Vic annesini, babasını, Lou'yu özlüyordu ve onlarla daha çok zaman geçiremediği için üzülüyordu. Sadece Louis değil, hepsi birden köprünün karşısında durmuş, motosikletinden inip kollarına atılması için onu bekliyorlardı sanki.

Triumph köprünün üstüne çıktı, tahta zeminde ilerlemeye başladı. Vic sol tarafında hep görmeye alışık olduğu, yeşil püskürtme boyayla yazılmış yön işaretini gördü: LOU ➔

Wraith de arkasından köprüye girdi, yolu üstüne çıkan Raleigh'ye çarparak havaya savurdu. Uçan bisiklet Vic'in yanından geçti. Kar köprünün arka tarafından gümbürdeyerek gelmekteydi.

"SENİ DÖVMELİ OROSPU!" diye bağırdı Charlie Manx sesi köprü içinde yankılanarak. "SENİ DÖVMELİ KALTAK!"

Wraith'in tamponu bir daha motosiklete vurdu. Triumph sağa doğru savrulunca Vic'in omzu neredeyse onu seleden düşürecek kadar şiddetle duvara çarptı. Tahta duvar çatladı ve aralıklardan dışarıdaki beyaz statik göründü. Kestirme Yol Köprüsü uğultular çıkararak sarsılıyordu.

"Anne, yarasalar," dedi Wayne; sesi küçük bir çocuğunki gibiydi. "Şu yarasalara bak."

Tavandan sökülen yarasalar bir anda havayı kapladı. Panikle uçuşuyorlardı. Vic başını öne eğip aralarından geçti. Bir tanesi göğsüne çarpıp kucağına düştü ve deli gibi kanat çırpmaya başladı ama sonra tekrar havalandı. Başka bir tanesi kanadıyla yanağını sıyırdı. Yumuşak, neredeyse bir kadın eli sıcaklığında bir temastı.

"Korkma," dedi Vic oğluna. "Sana zarar vermezler. Sen Bruce Wayne'sin! Buradaki bütün yarasalar, *senin* safındadırlar, oğlum."

"Evet," dedi Wayne. "Evet. Ben Bruce Wayne'im. Hatırlıyorum." Sanki bir süreliğine bunu unutmuş gibi söylemişti. Unutmuş olması da mümkündü.

Vic geriye bakınca bir yarasanın Wraith'in ön camına çarptığını gördü. Öyle sert bir çarpıştı ki, tam Manx'in önündeki ön camda beyaz bir örümcek ağı oluştu. İkinci bir yarasa ön camın diğer tarafına çarparak o tarafı kan ve et parçalarıyla boyadı. Bu yarasa cam sileceğine takılmış, kırık kanadını çırpmaktaydı. Bunların ardından üç yarasa daha ön cama çarptı, sekerek yere düştüler.

Manx çığlık çığlığaydı ama korkudan değil, yaşadığı hüsrandandı. Vic otomobilden gelen diğer sesi, çocuğun sesini duymak istemiyordu –"Yapma, baba, çok hızlı gidiyorsun, babal"– ama istemese de duydu çünkü kapalı köprü içinde sesler daha güçlü işitiliyordu.

Wraith savrularak yoldan çıktı, sol tarafa kayarak ön tamponuyla duvara çarptı; duvarın bir metrelik bir kısmı sökülünce diğer taraftaki beyaz statik ve muazzam boşluk ortaya çıktı.

Manx direksiyona asılınca Wraith bu defa sağa doğru savrularak diğer duvara çarptı. Kırılan ve parçalanan tahtaların sesi makineli tüfek ateşini andırıyordu. Yağmur gibi yağan yarasalar sonunda ön camı göçürdüler. Sayıları daha da artarak Manx'le kızının başlarına üşüştüler. Küçük kız çığlıklar içindeydi. Manx onları savuşturmak için direksiyonu bıraktı.

"Defolun! Defolun, pis yaratıklar!" diye haykırdı. Daha sonra sadece çığlıkları duyuldu.

Vic motora daha çok gaz verdi ve motosiklet büyük bir hızla yarasa kaynayan karanlıkta köprü boyunca ilerlemeye devam etti. Çıkışa doğru yüz kilometre hızla gidiyordu.

Arkasında Wraith'in ön kısmı köprü zeminine çarptı. Rolls-Royce'un arka ucu havaya kalkınca Manx öne doğru, direksiyonun üstüne kaydı. Ağzı dehşet içinde açılmıştı.

"Hayır!" Vic onun çığlık attığını sandı. Ya da belki... belki de *Kardı*!

Wraith köprüyü yarmış, o kar gibi beyaz statik içine doğru kayıyordu. Kestirme Yol Köprüsü tam ortasından katlanınca Vic kendini yokuş yukarı tırmanırken buldu. Köprü tam orta kısmından çöktü, kapatılan bir kitap gibi iki ucu yükseldi. Tıpkı sonuna gelmiş bir romanı hem okurunun hem yazarının artık bir yana bırakacağı bir kitap gibi kapanıyordu.

ŞE7T4N köprünün çürümüş zemininden aşağıya, beyaz ışık ve vızıldayan statik cümbüşü içine daldı. Üç yüz metre aşağıya ve yirmi altı yıl öncesine, 1986 yılındaki Merrimack Nehri'ne düştü. Motor bloğu ön panelden geçip Manx'in göğsüne gömüldü ve iki yüz kiloluk bir kalp gibi oraya yerleşti. Manx ağzı motor yağıyla dolu olarak öldü. Yanında oturan kızın cesedi Boston Limanı'na kadar akıntıyla sürüklendi. Dört gün sonra bulunduğunda saçlarına takılmış birkaç tane ölü yarasa vardı.

Vic hızını artırdı. Onunla birlikte bütün yarasalar da dışarıya çıktılar; Vic'in bütün düşünceleri, anıları, fantezileri ve suçluluk duygusuyla birlikte karanlık gecenin içine daldılar. Lou'nun kocaman çıplak göğsünü öptüğü an; on vitesli bisikletiyle bir ağustos öğlen sonrası ormanın içinde gezişi; Triumph'ın karbüratörünü tamir ederken elini kesişi... Bütün bu anıların uçup gidişini görmek, onlardan kurtulmak iyi geliyordu. Triumph köprü çıkışına varıp yarasalarla birlikte dışarıya çıkmıştı. Vic bir süre soğuk gecede ilerledi. Oğlu ona sımsıkı tutunuyordu.

Bozuk zemin motosikleti fena halde sarsmaktaydı; Vic gidonu elinden kaçırmamak için büyük çaba harcıyor, böbreği parçalanıyor gibi acıyordu. Ön tekerlek tehlikeli bir şekilde sallanırken hız kesmeye başladı. Motordan ürkütücü sesler çıkmaya başladığında Vic orman içindeki açık alana vardı. Manx'in onları Noelistan'a yönlendirdiği yerdi burası. Çimenler motosiklete çarpıyordu.

Vic iyice yavaşladıktan sonra motor son kez inleyip stop etti. Vic vitesi boşta olarak kayıyordu. Nihayet Trumph bir ağaç sırasına geldiklerinde durdu, Vic arkasına bakmaya cesaret edebildi. Kolları hâlâ annesinin beline sarılı olan Wayne de dönüp baktı.

Tarlanın karşısında Kestirme Yol Köprüsü'nün ağzını ve oradan fışkırırcasına çıkan yarasaları gördü. Derken köprü girişi yavaş yavaş geriye doğru düştü – ve hafif bir puf sesi çıkararak gözden kayboldu.

Ana oğul motosiklet üstünden manzarayı seyrediyorlardı. Yarasalar karanlıkta çığlık çığlığa uçuştular. Vic'in içi rahattı. Artık geriye sevgiden başka şey kaldığını sanmıyordu ama bu ona yeterdi.

Ayak marşına bastı. Triumph'tan özür diler gibi bir ses çıktı. Vic bir daha denedi, içinde bir şeylerin yırtıldığını hissederken bir daha kan tükürdü. Üçüncü kez denedi ama motordan tık çıkmıyordu.

"Nesi var, anne?" diye sordu Wayne o yeni, küçük oğlan çocuğu sesiyle.

Vic iki bacağı arasında motosikleti salladı ama sonuç alamadı. Derken ne olduğunu anlayınca cılız bir kahkaha attı.

"Benzin bitmiş," dedi.

GELSİN KUTSAL EKİM AYI

Gunbarrel

Ekim ayının ilk pazar günü Wayne sokağın sonundaki kilisenin çan sesleriyle uyandı. Babası yanındaydı, yatağın kenarına oturmuştu.

"Rüyanda ne görüyordun?" diye sordu bu yeni haliyle neredeyse zayıf sayılabilecek babası.

Wayne başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi.

"Belki rüyanda anneni görüyorsundur diye düşünmüştüm," dedi Yeni Lou. "Gülümsüyordun."

"Herhalde aklımdan eğlenceli şeyler geçiyordu."

"Eğlenceli şeyler mi? Yoksa iyi şeyler mi?" diye sordu Yeni Lou, parlayan, meraklı Yeni Lou gözleriyle oğluna bakarak. "Çünkü ikisi her zaman aynı şey değildir."

"Artık hatırlamıyorum," dedi Wayne.

Bunu demek, rüyasında Noelistan'da Brad McCauley ve Marta Gregorski'yle diğer çocukları gördüğünü söylemekten daha iyiydi. Tabii, artık orası Noelistan değildi. Sadece Beyazlık'tı. Sadece boş bir televizyon kanalındaki şiddetli bir beyaz statikten ibaretti, içinde çocuklar koşup oynuyorlardı. Geçen gecenin oyunu en-küçüğü-ısır adındaydı. Wayne'in ağzında hâlâ kan tadı vardı. Ağzının içinde dilini dolaştırdı. Rüyasında daha çok dişi vardı.

"Çekiciyi götürüyorum," dedi Lou. "Yapılması gereken bir iş var. Benimle gelmek ister misin? Mecbur değilsin. Tabitha burada seninle kalabilir."

"Burada mı? Geceyi burada mı geçirdi?"

"Hayır! Hayır," dedi Lou. Bu soru onu gerçekten şaşırtmıştı. "Yani, ona bir telefon açıp buraya gelmesini isteyebilirim." Lou'nun kaşları çatıldı, bir süre sustuktan sonra devam etti. "Şimdilik bu konuda içim rahat değil; yani geceyi burada geçirmesi... Galiba tuhaf olur... Herkes için."

Wayne babasının bu söyleminde en ilginç şeyin, "şimdilik" demesi olduğunu düşündü. Yani, babası daha ileri bir tarihte Bayan Tabitha Hutter'la geceyi birlikte geçirebilecekti.

Üç gece önce birlikte bir sinemadan çıkarken –artık arada sırada birlikte sinemaya gidiyorlardı– Wayne bir an dönüp baktığında babasının Tabitha Hutter'ı dirseğinden tutup ağzının kenarını öptüğünü görmüştü. Kadının başını uzatıp gülümsediğini görünce, onların ilk öpüşmesi olmadığını anlamıştı. Çok rahat, alışkanlık haline gelmiş bir öpüşmeydi. Tabitha onun baktığını görünce hemen kolunu Lou'nun elinden çekmişti.

"Bence sakıncası yok!" dedi Wayne. "Ondan hoşlandığını biliyorum. Ben de onu seviyorum!"

"Wayne," dedi Lou. "Annen... Annenin her zaman – yani benim en iyi dostum olduğunu söylemek ona olan duygularımı..."

"Ama annem öldü. Senin mutlu olman lazım. Eğlenmen lazım!" dedi Wayne.

Lou ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu – Wayne onun bu bakışında keder olduğunu fark etti.

"Yani," dedi Lou, "istersen burada kalırsın. Tabitha sokağın hemen aşağısında oturuyor. Üç dakika sonra burada olmasını sağlayabilirim. Elinde Glock tabancası olan bir çocuk bakıcısına bayılırsın."

"Hayır. Sana eşlik edeyim. Nereye gidiyoruz, demiştin?"

"Söylemedim," dedi Lou.

Tabitha Hutter çağrılmadığı halde gelip zili çaldığında Wayne hâlâ pijamalıydı. Tabitha arada bir böyle ayçörekleriyle gelir, bunlara karşılık kahve istediğini söylerdi. Kahveyi de kendisi alabilirdi ama Lou'nun yaptığı kahveyi daha çok sevdiğini iddia ediyordu. Wayne bunun uyduruk bir bahane olduğunun farkındaydı. Babasının kahvesi hiç de matah bir şey sayılmazdı.

Tabitha Hutter, McQueen soruşturmasında yardımcı olmak üzere Denver şubesine tayin edilmişti. Aslında bu vakayla ilgili herhangi bir dosya açılmamıştı, açılacağı da yoktu. Gunbarrel'de bir dairesi vardı, görünüşte Lou'nun bildikleri hakkında konuşmak amacıyla günde bir kez Lou ve Wayne'le yemek yiyordu. Ancak çoğu zaman konuşma konusu *Taht Oyunları*'ydı. Lou anjiyoplasti ve mide baypası olmadan önce serinin ilk kitabını bitirmişti. Ameliyatın ertesi günü Lou uyandığında Tabitha Hutter da oradaydı. Ona serinin diğer kitaplarını da okuması gerektiğini söylemişti.

"Selam, çocuklar," dedi Tabitha. "Benden habersiz kaçıyor muydunuz?"

"İşe çağrıldım," dedi Lou.

"Pazar sabahı mı?"

"İnsanlar pazar günleri de otomobillerini bozuyorlar."

Tabitha elinin tersini ağzına götürüp esnedi. Üstünde rengi atmış bir tişört ve blucin vardı; herhangi bir takı veya aksesuarı yoktu. Tabii tabancası kalçasındaydı. "Pekâlâ. Birlikte gitmeden bana bir kahve yapar mısın?"

Lou gülümsedi. "Gelmek zorunda değilsin. İş biraz uzun sürebilir."

Tabitha omuz silkti. "Tek başıma başka ne yapacağım ki? Kanun kaçakları geç saatlere kadar uyumayı severler. Sekiz yıldır FBI'dayım ve bugüne kadar saat on birden önce kimseye ateş etmek zorunda kalmadım. Yani, kahvemi içtiğim sürece sorun olmaz."

Lou kahveyi demlenmesi için hazırladıktan sonra kamyonu çalıştırmaya giderken Tabitha da onu izledi. Wayne holde tek başınaydı; ayakkabılarını giyerken telefon çaldı.

Sağ tarafındaki bir sehpa üstünde duran telefona baktı. Saat sabahın yedisiydi, birinin araması için çok erken sayılırdı – ama belki de gitmek için hazırlandıkları işle ilgili olabilirdi. Belki otomobili bozulan kişi başka bir yerden yardım almıştı. Böyle şeyler oluyordu.

Wayne telefonu açtı.

Bir tıslama sesi: yüksek sesli bir beyaz gürültü.

"Wayne," dedi Rus aksanlı bir kız hırıltılı bir sesle. "Ne zaman dönüyorsun? Ne zaman oynamaya geleceksin?"

Wayne cevap veremedi, dili damağına yapışmış gibiydi. Daha önce de aramışlardı.

"Sana ihtiyacımız var. Noelistan'ı tekrar kurabilirsin. *Düşünerek* her şeyi tekrar geri getirebilirsin. Bütün oyuncakları. Bütün dükkânları. Bütün oyunları. Burada oynayacak bir şey kalmadı. Bize yardım etmen gerekiyor. Bay Manx öldükten sonra sadece *sen* varsın."

Wayne ön kapının açıldığını duydu, hemen telefonu kapadı. Tabitha Hutter hole girdiğinde almacı yerine koyuyordu.

"Biri mi aradı?" diye sordu Tabitha gri-yeşil gözlerinde saf bir ifadeyle.

"Yanlış numaraymış," dedi Wayne. "Kahve pişmiştir herhalde."

Wayne iyi değildi ve bunun farkındaydı. İyi çocuklar ölmüş olması gereken çocuklardan telefon almazlardı. İyi çocuklar böyle rüyalar görmezlerdi. Ama iyi olmadığının en kesin göstergeleri bu iki şey değildi. İyi olmadığını kesin olarak damgalayan şey, bir uçak kazası fotoğrafı gördüğü zaman içinde kabaran duygulardı: heyecan ve suçluluk duygusuyla karışık müthiş bir sarsıntı; sanki pornografiye bakıyormuş gibi bir tepki.

Önceki hafta babasının kamyonuyla giderlerken yola fırlayan bir sincaba çarpıp ezmişlerdi. Wayne'in tepkisi gürültülü bir kahkaha atmak olmuş, babası aniden ona dönüp hayretle bakmıştı. Bir şey söylemek üzereyken herhalde Wayne'in yüzündeki şok ve mutsuzluk ifadesini görünce susmuştu. Wayne bunun komik olduğunu düşünmek istemiyordu, zavallı küçük bir sincabın asfalta yapışmasında gülünecek bir şey yoktu. Böyle şeylere Charlie Manx gülerdi. Ama kendini tutamamıştı.

YouTube'ta Sudan'daki soykırımla ilgili görüntülere bakarken gülümsediğini fark edip şaşırmıştı.

Salt Lake City'de on iki yaşında, sarı saçlı güzel bir kız çocuğunun kaçırıldığı haberi vardı. Wayne haberi izlerken müthiş bir heyecan duymuş ve o kıza *gıpta etmişti*.

Damağında gizlenmiş üç sıra daha dişi olduğu hissini tekrar tekrar duymaktaydı. Dilini ağzının içinde dolaştırdıkça bu dişleri *hissettiğini* hayal ediyordu. Kendi dişlerini kaybedişini sadece hayal ettiğini artık biliyordu; sevofluran etkisiyle yaşanan bir halüsinasyondu, tıpkı Noelistan'ı da hayalinde canlandırdığı gibiydi (*yalan!*). Ama o diğer dişlerle ilgili anısı günlük hayatındaki pek çok şeyden daha canlıydı; okulundan, terapistine gidişlerinden, babası ve Tabitha Hutter'la yenen yemeklerden...

Bazen kendini tam ortasından kırılan ve tekrar yapıştırılan bir yemek tabağına benzetiyordu; ama iki parça aynı hizada değildi. Bir yanı –tabağın Charlie Manx öncesi yaşamını simgeleyen tarafı– diğer tarafıyla tamamen uyumsuzdu. Geri durup da o yamuk tabağa baktığı zaman, bunu artık kim saklamak ister ki, diye düşünüyordu. O tabak artık işe yaramazdı. Ancak Wayne bunu düşünürken üzülmüyordu – ki, bu da sorunun bir parçasıydı. Uzun zamandan beri üzüntüye benzer bir duygu yaşamamıştı. Annesinin cenaze töreninde ilahileri keyifle dinlemişti.

Annesini son defa sağ gördüğünde, onu sedyeyle bir ambulansa taşıyorlardı. Sağlık görevlileri telaş içindeydiler. Annesi adamakıllı kan kaybetmişti. Pompaladıkları üç litre kan o geceyi çıkarmasını

sağlamıştı ama delinen böbreğine ve bağırsağına müdahalede geç kalmışlardı. Vücut sisteminin kendi zehri içinde fokurdadığının farkında değillerdi.

Wayne de sedyenin yanına koşmuş, annesinin elini tutmuştu. Manx'in harabe halindeki evine çıkan yoldaki büyük bir mağazanın otoparkındaydılar. Wayne daha sonra annesiyle babasının ilk konuşmalarını bu otoparkta yaptıklarını öğrenecekti.

"Sen iyisin, çocuk," dedi Vic ona. Yüzü kan ve kir pas içinde olmasına rağmen gülümsüyordu. Sağ kaşının üstünde kanayan bir kesik vardı, burnuna bir soluma tüpü takılıydı. "Altın kazınmaz. İyi olan şey, ne kadar hırpalansa da iyi kalır. Sen iyisin. Hep iyi olacaksın."

Wayne onun ne demek istediğini biliyordu. Annesi ona Noelistan'daki çocuklar gibi olmadığını söylüyordu. Hâlâ eski Wayne olduğunu söylüyordu.

Ama Charlie Manx farklı bir şey söylemişti. Charlie Manx, ipekten kan çıkmaz, demişti.

Tabitha Hutter kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra mutfak lavabosu üstündeki pencereden dışarıya baktı. "Baban kamyonu ön tarafa getirmiş. Belki soğuktur, bir ceket alsan iyi olur. Gidelim mi?"

"Hadi, gidelim," dedi Wayne.

Çekici kamyonun içine doluştular. Wayne ortada oturuyordu. Ön tarafa üçünün birden sığamayacağı günler vardı ama yeni Lou eski Lou kadar çok yer kaplamıyordu. Yeni Lou uzun kolları, çöküк karnı üstündeki fıçı gibi göğsüyle Boris Karloff'un canlandırdığı *Frankenstein*'a benzemişti. Boynundan kulağına kadar uzanan yara izi de Frankenstein'inkilere benziyordu. Bu izler anjiyoplasti ameliyatından kalmaydı. Bu ve aynı gün yapılan mide baypasından sonra Lou'nun yağları tıpkı güneş altında kalan krema gibi eriyip gitmişti. Ama en dikkat çekici şey gözleriydi. Kilo vermenin insanın gözlerini

değiştirmesi mantıklı değildi ama Wayne artık babasının bakışlarının çok daha farklı olduğunu görüyordu.

Wayne babasının yanında kıpırdandı, arkasında ona batan bir şeyi almak için doğruldu. Bir çekiçti, tahta sapı iyice yıpranmış, sıradan bir marangoz çekiciydi, otopside kullanılanlardan değildi. Wayne bunu alıp babasının kalçasının yanına koydu.

Çekici kamyon Gunbarrel dışındaki tepeyi tırmanırken yaşlı çam ağaçları arasından masmavi gökyüzü görünüyordu. Aşağıda, Gunbarrel'da güneş ışınlarının doğrudan geldiği yerler sıcaktı ama bu üst taraflarda çam tepelerini sallayan rüzgâr havayı serinletmişti. Çam ağaçlarının en üst kısımları altın gibi parlamaktaydı.

"Altın kazınamaz," diye fısıldadı Wayne ama şu işe bak: Yaprakları devamlı dökülüyordu işte.

"Ne dedin?" diye sordu Tabitha.

Wayne başını iki yana salladı.

"Biraz müzik dinleyelim mi?" dedi Tabitha onun yanından uzanıp radyoyu açmak için.

Wayne sessizliği neden tercih ettiğini, müziği düşünmenin bile neden onu tedirgin ettiğini söyleyemedi.

Radyoda hafif bir parazit arasında Bob Seger'in eski günlerin rock müziğini öven sesi duyuldu.

"Bu kaza nerede olmuş?" diye sordu Tabitha. Wayne onun sesinde belli belirsiz bir kuşku olduğunu sezdi.

"Oraya varmak üzereyiz," dedi Lou.

"Yaralanan olmuş mu?"

"Kaza epey bir süre önce olmuş," dedi Lou.

Sol taraftaki köy bakkalını geçene kadar Wayne nereye gittiklerini anlayamadı. Ama artık orası on yıldan beri bakkal değildi. Bir tanesi yanıp, kararmış olan benzin pompaları hâlâ ön taraftaydı. Charlie Manx'in deposunu doldurmak üzere geldiği günün izleriydi. Gunbarrel üstündeki tepeler terk edilmiş maden ocakları ve hayalet kasabalarla doluydu, pencereleri kırılmış, içinde gölgeler ve örümcek ağlarından başka hiçbir şey olmayan eski tip bir konağın ilginç bir yanı yoktu.

"Aklında ne var, Bay Carmody?" diye sordu Tabitha.

"Vic'in yapmamı istediği bir şey."

"Belki de Wayne'i getirmesen daha iyi olurdu."

"Aslında galiba seni getirmesem daha iyi olurdu," dedi Lou. "Delilleri kurcalamayı düşünüyorum."

"Önemli değil," dedi Tabitha. "Bu sabah görevde değilim."

Lou büyük mağazayı geçtikten sonra yavaşlamaya başladı. Sağ taraftaki çakıl kaplı yol Kızak Evi'ne çıkıyordu. Lou bu tarafa dönünce radyodaki parazit arttı, Bob Seger'in sesi duyulmaz oldu. Kızak Evi civarında hiçbir radyo yayını iyi alınmazdı. Ambulans bile aşağıdaki hastaneye mesaj iletmekte zorlanmıştı. Belki de kaya tabakaları yüzündendi. Rocky Dağları'nın çentikleri arasında alttaki dünyanın görüş alanından çıkmak kolaydı. O derin uçurumların ve yüksek ağaçların arasındayken yirmi birinci yüzyıl sadece hayali bir kavram gibi kalıyordu.

Çekici kamyon toprak yolda hoplaya zıplaya ilerleyip enkazın kapısına kadar geldiler. Sumaklar sonbahar serinliğinde iyice kızarmıştı. Bir yerlerde bir ağaçkakan bir çam ağacını didikliyordu. Yeni Lou kamyonu park ettiğinde artık radyodan sadece parazit sesi gelmekteydi.

Wayne gözlerini kapadığında o statik ürünü olan çocukları hayalinde canlandırabiliyordu; gerçekle düşünce dünyası arasındaki boşlukta kaybolan o çocukları... O kadar yakındaydılar ki radyodan gelen cızırtı arasında onların kahkahalarını bile duyabiliyordu. Titredi.

Babası elini bacağının üstüne koyunca Wayne gözlerini açıp ona baktı. Lou daha önce dışarıya çıkmış ama tekrar kamyon kabinine girip iri elini onun dizine koymuştu.

"Merak etme," dedi babası. "Tamam, Wayne. Emniyettesin."

Wayne başını salladı – ama babası onu yanlış anlamıştı. Korktuğu falan yoktu. Titremesi gerginlik ve duyduğu heyecandandı. Diğer çocuklar o kadar yakındaydılar ki... onun geri dönmesini, hayal ederek yeni bir dünya, oyunlar, dönme dolaplar, yiyecekler ve oyuncaklarla dolu yeni Noelistan'ı hayata geçirmesini bekliyorlardı. Wayne'in bu

dünyadan çıkmak ve kendi iç dünyasına geçmek için bir delik açabileceği bir alete, bir eğlence ve keyif enstrümanına ihtiyacı vardı.

Wayne kalçasına değmekte olan çekici hissedince ona baktı ve düşündü. *Belki.* Çekici alıp babasının kafasına indirse... Wayne çeliğin kemiğe çarpınca çıkaracağı sesi hayalinde canlandırınca zevkle içi titredi. Sonra o çekici Tabitha Hutter'ın güzel, akıllı, kendini beğenmiş kancık suratına indirip gözlüğünü parçalasa, dişlerini un ufak etse... Çok eğlenceli olurdu. Kadının dolgun dudaklarını kanlar içinde düşünmek ona düpedüz erotik bir zevk verdi. Onlarla işi bittikten sonra ormanda bir yürüyüş yapar, Noelistan'a giden tünelin bulunduğu uçurum yamacına giderdi. Çekiçle kayaya vura vura taşı çatlatır, arasından geçebileceği genişlikte bir yarık açardı. O çekici onun aradan geçip çocukların onu beklediği düşünce dünyasına dönmesini sağlayacak bir yarık açana kadar kayaya vuracaktı.

Ne var ki, Wayne bunları hayal ederken babası elindeki çekici aldı.

"Bu da ne?" dedi Tabitha Hutter emniyet kemerini çözüp dışarıya çıkarken.

Rüzgâr çam dallarını ve dallara asılı melekleri sallıyor, gümüş küreler güneş ışığını yansıtıyordu.

Lou yoldan çıkıp çamlara doğru yürüdü. Başını kaldırdı –artık gıdısı yoktu– ve dallardaki süslere baktı. Bir süre sonra bir tanesini seçti; altın bir trompet çalan beyaz bir melekti. Bunu bir kayanın üstüne koyup çekiçle parçaladı.

Radyodaki parazit içinde bir anlığına bir fırtına kopmuş gibi oldu.

"Lou?" dedi Tabitha ve kamyonun önüne yürüdü. Wayne hemen direksiyona oturup vitesi sürüşe geçirirse onu ezebileceğini düşündü. Kafasının tampona çarparken çıkaracağı sesi hayal edip gülmeye başladı –bu fikir gerçekten eğlenceliydi– ama sonra Tabitha ağaçlara doğru yürüdü. Wayne bu korkunç, son derece canlı ve harika görüntüyü aklından çıkarmak için hızla gözlerini kırpıştırdı. Sonra o da kamyondan çıktı.

Rüzgâr saçlarını havalandırdı.

Lou bir beyzbol topu büyüklüğünde gümüş bir küre buldu, bunu havaya atıp çekicini beysbol sopası gibi sallayarak, havada parçaladı.

Wayne kamyonun yanında durmuş, onu seyrediyordu. Arkasında, yoğun parazit gürültüsü arasından çocuk korusunun bir Noel şarkısı söylediğini işitti. Sesleri uzaktan geliyordu ama son derece netti.

Lou seramikten bir Noel ağacıyla yaldızlarla kaplı porselen bir eriği parçaladı. Terlemeye başladığı için ceketini çıkardı.

"Lou," dedi Tabitha bir daha. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bunlardan bir tanesi onun," dedi Lou başıyla Wayne'i işaret ederek. "Vic onun büyük bir kısmını geri getirdi ama ben geri kalanını da almak istiyorum."

Rüzgâr çığlıklar atarak esiyor, çamları sallıyordu. Ağaçların bu şiddetle sallanması ürkütücü bir manzara oluşturmuştu. Havada çam iğneleri ve ölü yapraklar uçuşuyordu.

"Benim ne yapmamı istersin?" diye sordu Tabitha.

"Çok az bir şey. Sadece beni tutuklama."

Lou başını çevirip başka bir süs buldu. Bu da müzikal bir çınlama sesi çıkararak parçalandı.

Tabitha dönüp Wayne'e baktı. "Çok az şey benim için yeterli değil. Sen de yardım etmek ister misin? Eğlenceli olabilir, değil mi?"

Wayne öyle olabileceğini itiraf etmek zorundaydı.

Tabitha tabancasının kabzasını, Wayne bir kaya parçasını kullandı. Aracın içinden gelen Noel müziğinin sesi yükseldi; Tabitha bunu fark edince dönüp endişeli gözlerle kamyona baktı. Lou aldırmıyordu, Noel süslerini parçalamaya devam etti. Bir süre sonra beyaz gürültü sesi yeniden yükselerek Noel şarkısını boğdu.

Wayne trompet çalan melekleri, arp çalan melekleri, ellerini kavuşturmuş, dua eden melekleri parçaladı. Noel Baba'yı, bütün Ren geyiklerini ve cinlerini parçaladı. Önceleri gülüyordu. Derken, bir süre sonra bu işi o kadar komik bulmamaya başladı. Bir süre sonra dişleri sızlamaya başladı. Yüzü ateş gibi oldu, sonra soğudu, o kadar soğudu ki, buz gibi oldu. Nedenini bilmiyordu, çok fazla da üstünde durmadı.

Bir kaya parçasını kaldırmış, seramikten bir kuzuyu parçalamak üzereyken gözünün ucuyla bir kıpırtı görüp başını kaldırdı ve Kızak Evi enkazı yanında duran küçük bir kız gördü. Kızın üstünde kirli bir gecelik vardı –bir zamanlar beyaz olmalıydı ama şimdi kurumuş kan lekeleriyle pas rengini almıştı– saçları da birbirine dolanmış haldeydi. Solgun, güzel yüzü kederliydi ve sessiz sessiz ağlıyordu. Ayakları kan içindeydi.

"*Pomosch*," diye fısıldadı kız. Rüzgârın uğultusu içinde neredeyse hiç duyulmayacaktı. "*Pomosch*." Onun ne demek istediğini anlayana kadar Wayne, Rusça "imdat" anlamına gelen bu kelimeyi hiç duymamıştı.

Tabitha, Wayne'in baktığı yere dönünce kızı o da gördü.

"Aman, Tanrım," dedi. "Lou. Lou!"

Lou Carmody de o tarafa bakınca 1991 yılından beri kayıp olan Marta Gregorski adındaki kızı gördü. Boston'daki bir otelde kaybolduğu zaman on iki yaşındaydı ve şimdi, yirmi yıl sonra hâlâ on iki yaşındaydı. Lou'nun kıza bakışında hayret yoktu. Ter içinde kalmış, rengi solmuştu.

"Geri kalanı da halletmem lazım, Tabby," dedi Lou. "Kıza sen yardım edebilir misin?"

Tabitha ona dönüp, korku ve hayret dolu bir bakış attı. Tabancasını kılıfına soktuktan sonra dönüp kıza doğru yürümeye başladı.

Marta'nın arkasındaki çalılığın içinden bir oğlan çıktı; on yaşında, üstünde mavi-kırmızılı bir üniforma olan siyah saçlı bir çocuktu. Brad McCauley'nin gözlerinde şaşkınlık ve dehşet vardı; Marta'ya baktıktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Wayne topukları üstünde sallanarak bu iki çocuğa bakıyordu. Brad'ın üstünde önceki gece rüyasında gördüğü üniforma vardı. Wayne'in başı döndü, düşecek gibi oldu ama babası kocaman eliyle onu arkasından tuttu. Bu eller Yeni Lou vücuduna uymuyordu.

"Wayne,"dedi Lou. "İstersen yüzünü gömleğime silebilirsin."

"Ne?" dedi Wayne."

"Ağlıyorsun, evlat," dedi Lou. Diğer elini açtı; avucunda kırık se-

ramik parçaları vardı; parçalanmış bir aydı. "Bir süredir ağlıyordun. Galiba seninki buydu, değil mi?"

Wayne omuzlarının sarsıldığını hissetti. Cevap vermek istedi ama ses çıkaramadı. Gözyaşları yanağını yakıyordu; birden bütün kontrolünü kaybedip yüzünü babasının karnına gömdü ve bir an için babasının eski göbekli halini özler gibi oldu.

"Özür dilerim," dedi kendine bile yabancı gelen hırıltılı bir sesle. Dilini ağzının içinde dolaştırdı fakat artık o gizli dişlerini hissedemiyordu. Bunu fark etmek onu o kadar rahatlattı ki düşmemek için babasına daha sıkı sarılmak zorunda kaldı. "Özür dilerim, baba. Çok üzgünüm."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ağladığım için. Gömleğine sümüğüm geldi."

"Gözyaşları için özür dilenmez, evlat."

"Midem bulanıyor."

"Evet. Biliyorum. Önemli değil. Galiba insanlık hali seni sarsıyor."

"İnsan bundan ölebilir mi?" diye sordu Wayne.

"Evet," dedi Lou. "İnsanlar hep ölür."

Wayne başını salladı. "Pekâlâ. Tamam. Sanırım, bu iyi bir şey."

Arkalarında, epey uzakta Wayne, Tabitha'nın yatıştırıcı bir sesle çocuklara adlarını sorduğunu, endişe etmemelerini ve onları kurtaracağını söyleyişini işitiyordu. Wayne başını çevirirse çocuklardan bir düzinesini göreceğini, diğerlerinin de ağaçlardan çıkarak statiği geride bırakacaklarını düşündü. Kulağına onların ağlama sesleri geliyordu. İnsanlık hali. Belli ki bulaşıcı bir şeydi bu.

"Baba," dedi Wayne. "Sence sakıncası yoksa bu yıl Noel'i kutlamasak olur mu?"

"Noel Baba bacamızdan içeriye girmeye kalkarsa, kıçına tekmeyi basarım," dedi Lou. "Söz veriyorum."

Wayne bir kahkaha attı. Ama daha çok ağlama sesi gibiydi.

Otoyolda hızla yaklaşan bir motosikletin gürültüsü duyuldu. Wayne'in aklına çılgın, ümitsiz bir şey geldi; bu annesiydi. Çocukların hepsi ölüm gibi bir şeyden geri dönmüşlerdi, belki de sıra anne-

sindeydi. Ama otoyolda sadece Harley motosikletiyle gezen biri vardı. Kulakları sağır edecek bir gürültüyle geçip oradan uzaklaştı. Ekim başlarıydı ama sabah güneşinin dikey gelen ışınlarıyla hava ılınmıştı. Sonbahardı, ardından kış gelecekti ama hâlâ gezmek için güzel bir hava vardı.

Dört Temmuz, 2009'da başlandı.
2011'de Noel haftasında bitirildi.
Joe Hill, Exeter, New Hampshire

Teşekkür

Uslular Listesi

Bu kitabı beğendiyseniz, teşekkürlerin çoğunu beni hikâye içinde yeni hikâyelere yönlendirdiği için William Morrow'daki editörüm Jennifer Brehl hak ediyor. Eğer hayal kırıklığına uğradıysanız, suç sadece bana aittir.

Gabriel Rodriguez kardeşlerimden biridir. Çizimleri, dostluğu ve vizyonu için ona sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu hikâyenin çalışması 2009 yazında, arkadaşım Ken Schleicher'in garajında başladı. Ken o sırada 1978 model Triumph Bonneville'ini tamir etmekle meşguldü, yardım için beni çağırmıştı. Birlikte geçirdiğimiz o keyifli akşamlar bana motosikletler hakkında bir şeyler yazma isteği uyandırdı. Evlerini ve garajlarını bana açtıkları için bütün Schleicher ailesine teşekkür ederim.

Bu hikâye üstündeki çalışmam annem okuyup beğendiğini söyledikten sonra bitti; annem ayrıca son bölümün de iyi olmadığını söylemişti. Haklıydı. Çoğu zaman haklıdır. Son on beş sayfayı atıp daha iyi şeyler yazdım. Tabitha King birinci sınıf yaratıcı zekâya sahip bir insandır, bana kelimeleri sevmeyi, gizli anlamları aramayı ve mahrem geçmişlere uyum sağlamayı öğretmiştir. Ama daha da önemlisi, bir ebeveyn olarak bana örnek teşkil etmiş ve nasıl babalık edeceğimi öğretmiştir: konuşmaktan çok dinlemek, sevimsiz görevleri oyun haline getirmek, çocukların düzenli olarak tırnaklarını kesmelerini sağlamak...

Çalışmanın başlarında ve sonunda babamla birlikte motosiklet gezileri yaptık. Babam Harley'ine, ben Triumph'ıma biniyordum. Motorunu biraz dikiş makinesine benzetse de, motosikletimi beğendiğini söylemişti. Al işte, tipik bir Harley züppesi. Güneş omuzlarımı ısıtırken onun arkasından gitmek çok hoştu. Galiba, bütün hayatım boyunca onun arka yollarında gezinip durdum. Hiç pişman değilim.

Bu kitap bir değil, iki editörün dikkatli gözlerinden geçti: şimdiye kadar üç romanımda bana yardım eden yetenekli Maureen Sugden ve en küçük hatamı şahin gibi gören, RiverRun Yayıncılık'tan dostum Liberty Hardy. Son anda gelen Liana Faughan da kronolojide yanlış yapmamı engelledi. Korkarım, bu kitapta hâlâ yığınla hata vardır ama daha çok nasıl yardım edilebilirlerdi ki?

William Morrow'daki ekibe de teşekkür borçluyum: Liate Stehlik, Lynn Grady, Tavia Kowalchuk, Jamie Kerner, Lorie Young, Rachel Meyers, Mary Schuck, Ben Bruton ve E. M. Krump. Gollancz'daki ekibi de unutmamalıyım: Jon Weir, Charlie Panayiotou ve Mark Stay. Birleşik Krallık'taki editörüm ve dostum Gillian Redfearn'ı da minnetle anıyorum.

Temsilcim Mickey Choate bu kitabı kimbilir kaç kere okudu ve her defasında parlak bir fikirle gelerek daha iyi olmasını sağladı.

Müthiş biri var; bu kitabı sesli kitap olması için okuyan Kate Mulgrew. Kate'nin "By the Silver Waters of Lake Champlain" adlı öykümü okuyuşuna hayran kalmıştım ve bu uzun romanı okumayı kabul ettiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Twitter düşünceler, tartışmalar ve bilgisayar düşkünleriyle vızıldayan bir arı kovanı gibidir. Bana twit atıp fikir veren herkese minnettarım. Fikir paylaşım dünyasında Twitter harika bir şey.

Bu kitabı seçip alan, internetten yükleyen veya sesli kitabını dinleyen herkese teşekkür ederim. Umarım zevk almışsınızdır. Hayatımı böyle bir iş yaparak kazanmak ne büyük bir nimet. Hiç durmak istemiyorum.

Kitabın son taslaklarında önemli katkıları olan Christina Terry'ye

çok teşekkür ederim. Bana çalışmamın ötesinde de bir hayatım olduğunu hatırlattı.

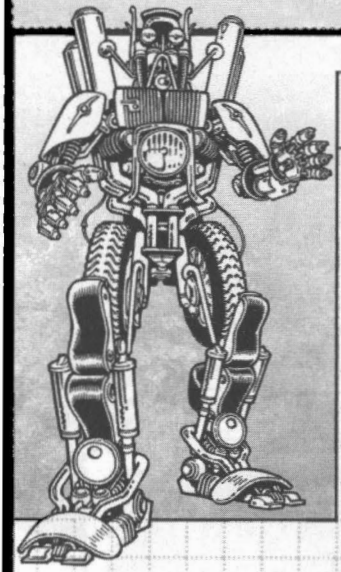
Teşekkür listemdeki diğer isimler de şöyle: Andy ve Kerry Singh, Shane Leonard ve Janice Grant, Israel ve Kathryn Skelton, Chris Ryall, Ted Adams, Jason Ciaramella ve oğulları, Meaghan ve Denise MacGlashing, Bosa çetesi, Gail Simone, Neil Gaiman, Owen King, Kelly Braffet, Zelda ve Naomi. Leonora'ya sevigiler.

Ethan, Aidan ve Ryan King'in babaları olduğum için çok şanslıyım. Tanıdığım en komik ve hayal gücü geniş insanlar. Babanız sizi çok seviyor.

Yaramazlar Listesi

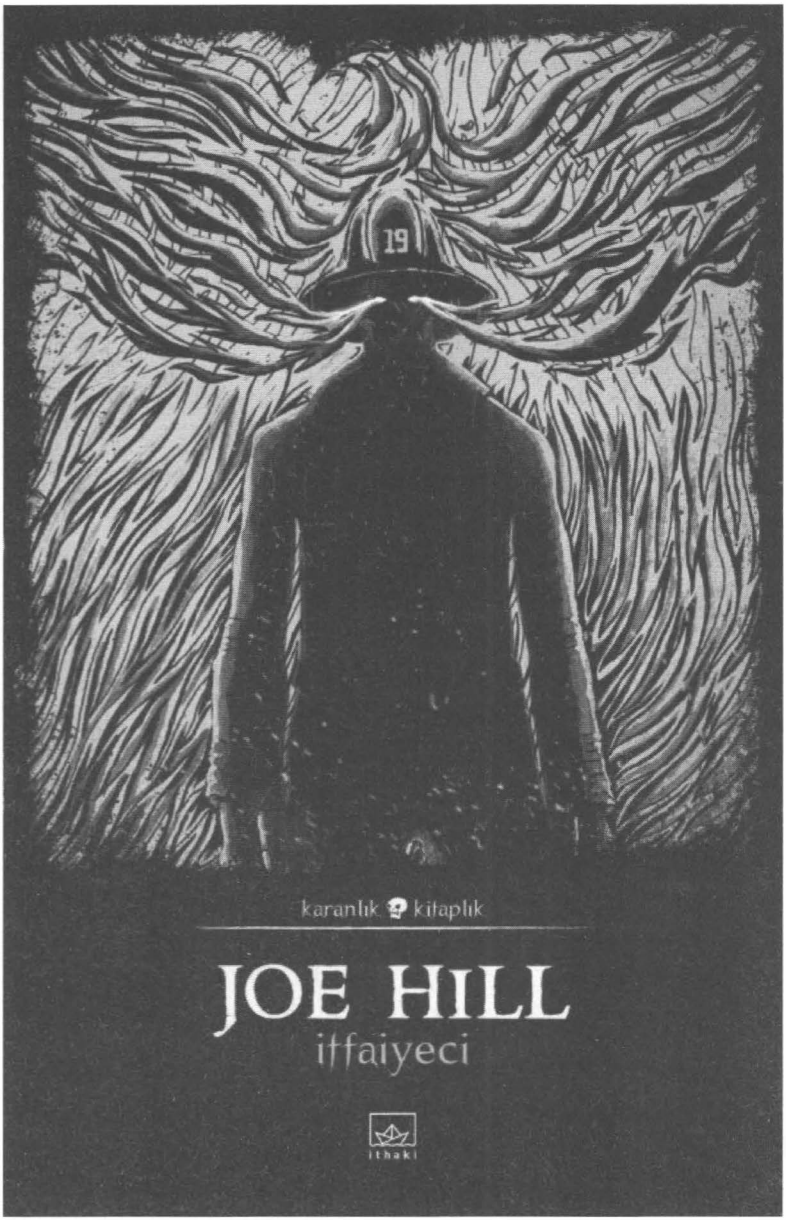
Teşekkür sayfalarına sadece bir göz atan veya hepten atlayan insanlar. Masraflar bizden, Noelistan'a bedava gidişiniz için lütfen idareye başvurun.

LABİRENTİ ÇİZİN VE ARAMA MOTORU'NUN KAPALI KÖPRÜDEN GEÇİP KURTULMASINA YARDIM EDİN

karanlık kitaplık

JOE HILL

itfaiyeci

İthaki